

Anh là thiên thần hay ác quỷ ?

Contents

Anh là thiên thần hay ác quỷ ?	2
1. Q.1 - Chương 1: Điểm Danh Những Quân Cờ Trong Trò Chơi Điên Rồ	3
2. Q.1 - Chương 2: Xin Chào, Thiên Thần!	15
3. Q.1 - Chương 3: Chạm Mặt	27
4. Q.1 - Chương 4.1 : Cậu Là Một Ngôi Sao	36
5. Q.1 - Chương 4.2 : Cậu Là Một Ngôi Sao	46
6. Q.1 - Chương 4.3 : Cậu Là Một Ngôi Sao	53
7. Q.1 - Chương 4.4 : Cậu Là Một Ngôi Sao	64
8. Q.1 - Chương 4.5 : Cậu Là Một Ngôi Sao	75
9. Q.1 - Chương 4.6 : Cậu Là Một Ngôi Sao	86
10. Q.1 - Chương 4.7 : Cậu Là Một Ngôi Sao	95
11. Q.1 - Chương 4.8 : Cậu Là Một Ngôi Sao	105
12. Q.1 - Chương 5.1 : Rắc Rối Ơi Là Rắc Rối!	118
13. Q.1 - Chương 5.2 : Rắc Rối Ơi Là Rắc Rối!	125
14. Q.1 - Chương 5.3 : Rắc Rối Ơi Là Rắc Rối!	131
15. Q.1 - Chương 5.4 : Rắc Rối Ơi Là Rắc Rối!	135
16. Q.1 - Chương 5.5 : Rắc Rối Ơi Là Rắc Rối!	139
17. Q.1 - Chương 5.6 : Rắc Rối Ơi Là Rắc Rối!	146
18. Q.1 - Chương 5.7 : Rắc Rối Ơi Là Rắc Rối!	151
19. Q.1 - Chương 5.8 : Rắc Rối Ơi Là Rắc Rối!	158
20. Q.1 - Chương 5.9 : Rắc Rối Ơi Là Rắc Rối!	162
21. Q.1 - Chương 5.10 : Rắc Rối Ơi Là Rắc Rối!	172
22. Q.1 - Chương 5.11 : Rắc Rối Ơi Là Rắc Rối!	177
23. Q.1 - Chương 5.12 : Rắc Rối Ơi Là Rắc Rối!	183
24. Q.1 - Chương 5.13 : Rắc Rối Ơi Là Rắc Rối!	188
25. Q.1 - Chương 5.14 : Rắc Rối Ơi Là Rắc Rối!	192
26. Q.1 - Chương 5.15 : Rắc Rối Ơi Là Rắc Rối!	197
27. Q.1 - Chương 5.16 : Rắc Rối Ơi Là Rắc Rối!	200
28. Q.1 - Chương 6.1 : Lá Bài Jack Kì Lạ	205
29. Q.1 - Chương 6.2 : Lá Bài Jack Kì Lạ	209
30. Q.1 - Chương 6.3 : Lá Bài Jack Kì Lạ	213
31. Q.1 - Chương 6.4 : Lá Bài Jack Kì Lạ	217
32. Q.1 - Chương 6.5 : Lá Bài Jack Kì Lạ	220
33. Q.2 - Chương 1: Ngày Triệu Tập	223
34. Q.2 - Chương 2: Đại Ca Cùng Chí Hướng	234
35. Q.2 - Chương 3: Cô Gái Bí Ẩn	243
36. Q.2 - Chương 4.1 : Bây Giờ Cậu Là Hoàng Tử Của Tổ, Mai Sau Tổ Sẽ Là Cô Dâu Của Cậu! .	253
37. Q.2 - Chương 4.2 : Bây Giờ Cậu Là Hoàng Tử Của Tổ, Mai Sau Tổ Sẽ Là Cô Dâu Của Cậu! .	263
38. Q.3 - Chương 1: Thiên Thần Lolipop	271
39. Q.3 - Chương 2.1 : Angel , Sta-r And Time Machine	280
40. Q.3 - Chương 2.2 : Angel , Sta-r And Time Machine	288

41. Q.3 - Chương 2.3 : Angel , Sta-r And Time Machine	295
42. Q.3 - Chương 3.1 : Nhiệm Vụ Khả Thi	301
43. Q.3 - Chương 3.2 : Nhiệm Vụ Khả Thi	308
44. Q.3 - Chương 3.3 : Nhiệm Vụ Khả Thi	313
45. Q.3 - Chương 4.1 : Trò Đùa Bắt Đầu	320
46. Q.3 - Chương 4.2 : Trò Đùa Bắt Đầu	325
47. Q.3 - Chương 4.3 : Trò Đùa Bắt Đầu	330
48. Q.3 - Chương 5.1 : Kế Hoạch Tác Chiến	335
49. Q.3 - Chương 5.2 : Kế Hoạch Tác Chiến	343
50. Q.3 - Chương 5.3 : Kế Hoạch Tác Chiến	350
51. Q.4 - Chương 1.1 : Mỹ Nam Kế	356
52. Q.4 - Chương 1.2 : Mỹ Nam Kế	364
53. Q.4 - Chương 1.3 : Mỹ Nam Kế	372
54. Q.4 - Chương 2.1 : Giấc Mơ Quái Đản	380
55. Q.4 - Chương 2.2 : Giấc Mơ Quái Đản	384
56. Q.4 - Chương 2.3 : Giấc Mơ Quái Đản	387
57. Q.4 - Chương 3.1 : Sợi Dây Chuyện Chữ Thập	389
58. Q.4 - Chương 3.2 : Sợi Dây Chuyện Chữ Thập	393
59. Q.4 - Chương 3.3 : Sợi Dây Chuyện Chữ Thập	396
60. Q.4 - Chương 4.1 : Rượt Đuổi	398
61. Q.4 - Chương 4.2 : Rượt Đuổi	401
62. Q.4 - Chương 4.3 : Rượt Đuổi	404
63. Q.4 - Chương 5.1 : Những Con Rối	406
64. Q.4 - Chương 5.2 : Những Con Rối	410
65. Q.4 - Chương 5.3 : Những Con Rối	413
66. Q.4 - Chương 6.1 : Những Vết Ứa Thời Gian	415
67. Q.4 - Chương 6.2 : Những Vết Ứa Thời Gian	421
68. Q.4 - Chương 6.3 : Những Vết Ứa Thời Gian	426
69. Q.4 - Chương 7.1 : Người Bảo Hộ	431
70. Q.4 - Chương 7.2 : Người Bảo Hộ	435

Anh là thiên thần hay ác quỷ ?

Giới thiệu

_Thiên thần và ác quỷ là một lần ranh rất mong manh , đừng để tâm hồn mình bị dã tâm nuốt

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-la-thien-than-hay-ac-quy>

1. Q.1 - Chương 1: Điểm Danh Những Quân Cờ Trong Trò Chơi Điên Rồ

Vào quang cảnh một ngày đầu hạ, không khí trong vắt như một thứ kem mát lạnh, chiếc cổng lớn khép kín im ỉm hàng ngày của dinh thự rộng lớn thuộc gia tộc Stewart mở toang ra đón nhận những lượt xe trầm lặng rầm rộ. Những chiếc xe sang trọng khoác lên mình sắc đen tuyền trang nhã như cổ tình chỉ rõ địa vị chủ nhân của nó trong xã hội.

Ngôi biệt thự cổ kính này vốn đã lạnh lẽo, đơn độc nay còn tăng thêm sắc màu cô tịch với những gương mặt buồn rười, thất thần. Khắp mọi nơi trong căn nhà đều treo màn trắng. Loài hoa được cho là có sức sống nhất cũng trở nên thê lương, quý dật: sắc hồng bạch tang tóc. Hạ nhân nhà họ Stewart đều mặc trang phục đen, đến chủ nhân và những vị khách ở đây cũng mang đậm một sắc đen trầm mặc. Không khí trang nghiêm, vắng lặng. Đó là quang cảnh của một lễ tang - lễ tang của giới thượng lưu.

Trên tầng ba của tòa biệt thự, lối kiến trúc xưa cũ tách bạch với thế giới bên ngoài, một người đàn ông hơn năm mươi tuổi mặc vest đen, gương mặt tri thức đứng lặng bên khung cửa sổ ngắm nhìn cảnh vật lạnh lẽo phía ngoài.

Vài tia nắng yếu ớt còn sót lại vào thời điểm xế chiều rơi xuống bệ cửa sổ trắng.

- Lucas, xin lỗi cậu, tôi lại không thể bảo vệ được người phụ nữ đó! - Ông quay lại, sắc mặt thất thần, giọng nói vô lực như rệu rã. Ông đang trò chuyện với một con người nằm trên chiếc giường trắng muốt bất động. Là một người thực vật, người đàn ông trạc tuổi ông có vóc dáng trơ gầy, làn da nhợt nhạt do ít tiếp xúc với ánh nắng mà khô xác, gân xanh liti nổi lên. Người thực vật nằm nặng nề, một nhọc đôi mắt mở to chớp chớp, ông không thể cử động cũng như nói chuyện, ánh mắt tuyệt vọng xoáy sâu vào không gian hanh hao mùi thuốc khử trùng.

Người đàn ông đưa tập hồ sơ giấy dầu trên tay, ông mở ra, lật từng trang giấy ó màu trong đó, những nếp nhăn khắc sâu trên cơ mặt hằn lên:

- Chúng ta còn lại họ, những “thiên thần” cuối cùng. Lucas à, cậu đã biết sắp xếp ván cờ này thế nào rồi chứ? - Ông vẫn trầm mặc nói, đôi mắt u buồn hướng tới người đàn ông đang nằm trên giường. Trong tập hồ sơ bao giấy dầu cũ, từng trang, từng trang đang cất giữ những tư liệu cực kỳ quan trọng cho trò chơi này.

Ánh mắt nằm trên giường vô lực đỏ ngầu như uất hận, khép hờ tựa một cái gập đầu xác nhận. Mùi thuốc khử trùng thoang thoảng trong phòng, ánh nắng nhạt quện hơi sương mù hắt vào ô cửa sổ.

- Đã tới lúc trả lại tất cả rồi. Angel - thứ tai họa kinh khủng của nhân loại, ta phải trừ khử nó, xóa sạch mọi tang tóc đã gây ra. Đó là một sai lầm! Lucas, chúng ta hãy chấm dứt tất cả nhé!

Con người thực vật kia trơ đôi mắt đau đáu lên nhìn người bạn của mình. Ánh mắt giương lên bày tỏ một quyết định đầy cân nhắc.

Quyết định này sẽ chấm dứt toàn bộ những bi kịch của quá khứ.

Phía dưới khoảng sân rộng lớn, khách viếng tang vẫn lần lượt đến rồi đi. Không gian ảm đạm quện đặc sự tang thương. Một kế hoạch của hai con người đã được quyết định và người sẽ thay họ thực hiện kế hoạch này: những ác quỷ công lý.

Bóng áo vest đen quay mặt nhìn về phía góc sân, tiếng thở dài mang đầy phiền muộn. Mái tóc ông đã lốm đốm màu sương trắng, những nhăn trở đã khiến ông gần như kiệt quệ.

Con người hoang tàn nằm đó, mắt mệt mỏi híp lại, vệt râu lởm chởm sần sùi trên cằm giật nhẹ như đang phát ra âm thanh khục khặc gượng gượng. Một quãng đời của hai con người đã bị chôn vùi trong day dứt và nuối tiếc trong tội lỗi.

Chỉ còn bước đi cuối cùng này mới khép lại tất cả... khép lại dã tâm của một thế hệ...

Thoát khỏi cái không gian u uất, đượm buồn đó. Một thiếu niên có mái tóc nâu hạt dẻ bồng bênh, đôi mắt nâu đỏ lạ lẫm, gương mặt thanh tú, nước da xanh xao ngập tràn vẻ vô cảm. Cậu ngồi trên bậc tam cấp dẫn xuống vườn hoa hồng bạch phía sau biệt thự, tay ôm một con sủng vật có lông xám, to lớn, là một con chó... nhưng không phải... đúng hơn là một con... Sói. Loài săn mồi khát máu.

Cậu ôm con sói xám vuốt ve triu mến, con sói không phản ứng, nó nhè nhàng dụi đầu vào người cậu như một chú mèo nhỏ. Gương mặt chàng trai phẳng lặng như mặt hồ không gợn sóng, nét buồn đau bị nén chặt sau những đường nét bình thản trên gương mặt.

- Cậu chủ, thì ra là cậu ở đây, mọi người đang đổ xô đi tìm cậu. - Một thanh niên có mái tóc vàng, đôi mắt xanh tinh anh, anh ta mặc vest đen, trên ngực áo đính một chiếc huy hiệu màu vàng hình chữ S được cách điệu. Anh đến bên chàng trai, thở hắt nhẹ nhõm, ánh mắt dịu lại tia lo lắng.

Chàng trai tóc nâu không nói gì, tay nâng đầu con sói xám lên hôn nhẹ, vòng tay ôm chặt con sói vào lòng, biểu hiện như chưa từng biết đến sự tồn tại của anh thanh niên.

- Tại sao cậu lại thả Hero ra? Chủ tịch không thích đâu! - Người thanh niên tóc vàng lia ánh mắt về con sói, anh vội vàng kéo nó về phía mình, nắm vòng cổ của sói xám dẫn về phía chuồng. Con sói nín lại, khẽ gầm gừ, nép vào lòng chàng trai như một sự cầu cứu. Người thiếu niên đó giữ chặt con vật xám lại, gương mặt bình lặng không chút xao động.

- Kevin, cậu vẫn ổn chứ? Đã hai ngày nay cậu không có gì vào bụng rồi. Tôi biết cậu đang rất đau lòng nhưng tất cả đã không cứu vãn được nữa. Cô chủ nhỏ đã mất thật rồi! Cậu đừng như vậy nữa! - Anh thanh niên lo lắng, ánh mắt xót xa nhìn chàng trai trước mặt. Cậu ấy đau đến mức không còn một cảm xúc nào. Sao tất cả những bi kịch đau thương nhất đều dồn về cậu bé đáng thương trước mặt anh vậy?

Kevin đứng dậy, tay vỗ đầu con sói như tạm biệt, hành động lạ lùng ôm chầm lấy nó như một người thân rồi như người lạnh lùng bỏ đi. Con sói chạy theo như luyến tiếc, lấy răng cố sức kéo ống quần và giày của cậu lại, chân hươ hươ lên cao, rên khẽ ư ử.

- Cậu đi đâu vậy? Bây giờ cậu cần vào trong nghỉ ngơi, chuyện gia đình đã rồi rắm lắm rồi. Đừng để chủ tịch lo lắng thêm nữa! - Anh thanh niên nhíu chân mày lại bước theo khuyên nhủ.

- Phiền chết đi được! Chuẩn bị xe cho tôi! - Chàng trai lạnh nhạt, bình thản như không có xảy ra chuyện gì. Cậu kìm nén tất cả cảm xúc, giấu bản chất trong nét mặt vô cảm của mình.

- Cậu chủ, cậu định đến đâu?

- Nghĩa trang.

Nghĩa trang thượng lưu phía Bắc Luân Đôn.

Nằm trong quần thể những khu mộ của tầng lớp thượng lưu, dãy mộ của gia tộc Stewart được tập trung thành một nhóm liền kề nhau, nằm ở nơi địa lý tốt nhất, cả nhóm mộ nằm trên một ô đất cao. Có thể gương đôi mắt về tí tấp xa xôi, phong thủy hoàn thiện được tính toán tỉ mỉ.

Một dáng hình quen thuộc nhẹ nhàng lướt qua từng ô mộ, khung cảnh hanh hao, đượm hơi sương phẳng phất. Là chàng trai tóc nâu có đôi mắt nâu đỏ bình lặng như mặt hồ, nét mặt không cảm xúc.

Kevin dừng lại trước một ngôi mộ được dát hoa cương đen nhả nhện, xung quanh cắt tỉa hoa cỏ gọn gàng. Một điều hiển nhiên là ngôi mộ được chăm chút rất kĩ lưỡng.

Chàng thiếu niên đặt bó hoa hồng bạch xuống ngôi mộ. Nụ cười tươi tắn, ấm áp như muôn ngàn tia nắng trong veo. Cái khuôn mặt lạnh nhạt phút chốc tan biến, chỉ có giọng nói triu mến pha chút nũng nịu của cậu vắng vắng trong không gian quanh hiu nơi này:

- Mẹ, con trai đến thăm mẹ đây. Lâu rồi con không đến thăm mẹ, con hư quá phải không? Mẹ ơi, con sắp về Việt Nam rồi, mẹ thường bảo con có một phần máu thịt của người Việt. Qua các bức ảnh, con thấy Việt Nam thật đẹp. Con sẽ tiếp tục nhiệm vụ thay mẹ, có thể rất lâu con mới trở về đây. Con sẽ nhớ mẹ nhiều lắm! Mẹ đừng lo lắng quá về con! Con của mẹ đã lớn rồi. Trái tim con sẽ mang theo mẹ đi khắp mọi nơi. Con yêu mẹ nhiều lắm!

Những ngón tay thon dài của cậu khẽ vịn lên tấm bia mộ, mái tóc nâu phát phơ óng ánh những tia sáng từ mặt trời. Trên bia mộ bị sắc nắng chiếu vào, bật lên hình ảnh một người phụ nữ xinh đẹp. Người phụ nữ ấy mang nét đẹp đậm chất Á Đông. Nét mặt thuần khiết như cánh hồng bạch tinh khôi. Đôi mắt to sắc tím buồn vơi vợi, lắng đọng, diễm lệ. Chân mày liễu dịu dàng. Mái tóc dài xỏa qua vai mượt mà như một dòng

suối thanh tao. Trên tóc người phụ nữ ấy được cài một sợi ren màu thiên thanh tinh xảo. Cả một gương mặt đầy nét đoan trang, dịu hiền.

- Mẹ à, con là một đứa trẻ xui xẻo. Người thân ở bên cạnh con sớm muộn cũng gặp nguy hiểm. Tốt nhất con không nên đến gần họ. Mẹ ơi, con sẽ không yêu ai đâu. Con sẽ khiến cô ấy đau khổ. Con không bao giờ từ bỏ quyết định của mình đâu. Thiên thần mãi mãi là một loài yếu ớt, chỉ có thể là quỷ dữ, con mới giành lại sự bình yên cho cuộc đời con. Chờ con. Con sẽ làm được! - Những ngón tay thanh mảnh như được gọt dũa tra chuốt vuốt ve tấm hình trước khi phải rời khỏi đây. Giọng nói cậu hạ thấp, ánh mắt dấy lên sự khổ sở xót xa. Cậu đã quyết định số phận của mình: cởi bỏ đôi cánh trắng thánh thiện để trở thành một ác quỷ tàn khốc. Tranh đoạt quyền được sống, được yêu thương, quyền được bảo vệ những người thân thương bên cạnh.

Bó hồng bạch còn lại được chàng trai trang trọng đặt ở ngôi mộ bên cạnh mộ của mẹ cậu. Nụ cười hiền lành và cái nheo mắt lém lỉnh với tấm ảnh trên mộ toát lên một vẻ thân thiết, chan chứa yêu thương nhưng thấp thoáng xót xa.

- Anh trai yêu! Lâu rồi không gặp! Anh vẫn khỏe chứ? Nghĩa trang này sắp đón thêm một đứa trẻ thích gây náo loạn rồi. Kara là một đứa bé rất thích huyên náo. Em giao nó cho anh giữ đấy. Em không còn cơ hội nữa rồi! Nó rất thích ăn kem. Giống em. Anh hãy thay em chăm sóc mẹ và Kara nhé!

Hình ảnh một cậu bé khoảng năm tuổi có nụ cười tí tắp. Gương mặt đó có những đường nét giống hệt chàng trai trẻ: vẫn là mái tóc nâu hạt dẻ bông bông, đồng tử hổ phách thanh tân. Làn môi như một cánh đào tươi sáng. Cái mũi cao thanh tú. Hàng tên khắc trên bia mộ trông cũ kĩ như đã trải qua một thập kỉ - đứa trẻ trên ngôi mộ đã chết từ hơn mười năm trước: Edward Stewart.

Vẫn là lớp đá hoa cương đen được dát công phu, những loài hoa cỏ mơn mớn xanh trong không gian thanh bình. Đường như đứa bé trên bia mộ có nét gì đó rất mật thiết với chàng trai. Cứ như CẢ HAI LÀ MỘT.

- Cả hai ở trên thiên đàng phải luôn luôn vui vẻ, hạnh phúc. Những điều còn lại hãy để con làm tất. Ván cờ này cược bằng sinh mạng. Công lí sẽ về với chúng ta. - Cậu trai trẻ đứng thẳng người nhìn cả hai ngôi mộ, giọng nói vẫn dịu dàng nhưng ẩn chứa đầy phần uất. Kết thúc sự sống của một thiên thần sẽ là sự hồi sinh của một ác quỷ. Liệu cậu có làm được?

Không khí nhẹ tênh man mác nỗi buồn heo hút của nghĩa trang. Cái cúi đầu thật sâu của chàng trai dành cho hai con người thân thương đầy day dứt và thù hận. Những áng mây rủ nhau kết thành một nhóm xốp phồng trắng phau trên bầu trời. Những dây mộ kéo dài tí tắp, miên man như con đường phía trước mà cậu phải đi, gian nan, mà lại vô cùng hiểm nguy.

Bầu trời nước Anh yên bình như không đón được cơn BÃO DỮ ập tới. Cơn bão đó sẽ diễn ra tại một nơi khác - nơi bàn cờ đã được dọn sẵn. Ván đấu này ai sẽ chiến thắng? Sẽ có bao nhiêu quân cờ thí? Con hậu nào linh hoạt nhất ván cờ? Mọi thứ bắt đầu. Kể vận hành trò chơi điên rồ nhất, hấn sẽ là ai?

Bangkok – Thailand.

Kang chống tay lên cằm, vắn về cúc áo, cánh môi hồng nhạt liếng thoắt liên hồi trong điện thoại. Mái tóc bạch kim phát phơ dưới ánh đèn huỳnh quang sáng trắng.

- Vâng, em sẽ theo dõi nó mà. Nhà vừa có tang lại còn đòi đi xa, thần kinh nó có vấn đề thật rồi.

“Anh hi vọng em giúp được nó.”

- Biết rồi, Alex. Quan hệ của bọn em thế nào anh biết mà. Em sẽ đi ngay. Chào anh!

Đoạn đối thoại ngắn ngủi của cậu thiếu niên tóc bạch đang cầm trên tay chiếc máy Nintendo với trò game vẫn đang trong chế độ “Pause”. Cậu nằm dài trên giường, đôi mắt cậu liếc láo đảo qua lại, sau khi gác máy, cái dáng cao gầy mới chịu mò dậy, rời khỏi giường. Chàng trai nhanh chóng sắp xếp quần áo cho vào vali. Tình cờ, trong lúc thu xếp, ánh mắt cậu chạm phải một vật, là một chiếc đồng hồ quả quýt được giấu sâu trong tủ áo.

Cậu đang ở trong một căn phòng sang trọng với tông vàng trang nhã, mọi vật dụng trang trí trong phòng đều rất bắt mắt, vô cùng giá trị. Kang cầm vật ấy trên tay tần ngần. Bật nhẹ nắp, bên trong hiện lên bộ

mặt của một chiếc đồng hồ cũ kĩ ở thập niên 80, lớp vỏ ngoài màu nâu chẳng có gì bắt mắt nhưng nếu quan sát kĩ sẽ phát hiện một điều vô cùng đặc biệt: chiếc đồng hồ chạy ngược.

Kang chăm chú nhìn vào nó. Mặt trong của chiếc đồng hồ quả quýt, hình ảnh một cô gái xinh đẹp hiện lên bên trong, Kang ngồi xuống giường, ngón tay dài mảnh vuốt ve bức hình được gắn vào mặt trong của chiếc đồng hồ:

- Jenny! Anh sẽ đưa em về Việt Nam nhé! Em sẽ mãi ở bên cạnh anh! Anh yêu em nhiều lắm!

Ánh mắt cậu vẽ lên tia yêu thương vô bờ bến với cô gái trong hình. Cậu mỉm cười dịu dàng. Mồi đặt nhẹ lên bức hình nhỏ nhắn, trân trọng đặt chiếc đồng hồ vào một ngăn riêng trong vali. Có chiếc hộp kim loại vàng óng được lấy ra từ kệ tủ đầu giường, một khẩu súng lục mới toanh do chính cậu chế tạo ngay gần nằm bên trong. Kang mở hộp, nâng khẩu súng màu bạc lên ngắm nhìn, mồi cong nhẹ. Lightnigh – tên của khẩu súng đó. Như tên gọi, trong một cái chớp mắt, nó có thể đoạt lấy sinh mạng của đối phương. Thiết kế của nó cho phép thay đạn mới với tốc độ nhanh nhất, độ sát thương cao, và chắc chắn rằng, kẻ nào đã nằm trong tầm ngắm của Lightnigh thì khó có thể giữ được mạng.

Kang nhìn một lượt khẩu súng trên tay, đưa mắt ngắm thử một mục tiêu. Cướp cần.

Khẩu súng vang lên tiếng lạch tạch. Không có đạn. Kang mỉm cười, nhìn bao đạn còn nguyên trong hộp, sau đó lại bỏ súng trở lại hộp, cất vào vali. Xong, cậu vẫn tiếp tục thu dọn, nhanh nhẹn rời khỏi phòng mình.

Bóng tối nuốt chửng mọi cảnh quang, ngôi biệt thự cũng chìm trong sắc tối tĩnh lặng. Kang lén lút kéo vali rời khỏi cái nơi oái oăm đang giam cầm cậu. Ngôi nhà buồn chán này quả là không thể trói buộc bước chân cậu lâu được. Thoát khỏi nó, cậu sẽ được tự do.

Kang nhẹ nhàng lướt mình qua dãy hành lang hun hút không một bóng người, vệt bóng của cậu trải dài trên nền gạch hoa cương trắng. Không gian tịch mịch trơn tru. Hãy cầu nguyện là sẽ không có ai phát hiện ra vụ tẩu thoát này của cậu.

Có ai biết là, có một đôi mắt đen láy đang dõi từng bước đi của Kang. Một cậu bé chừng 14 tuổi đang lén lút nấp một góc nhìn theo cậu. Đến khi chiếc bóng của Kang đã khuất hẳn, cậu mới thở phào bước ra.

“Sao hả? Hẩn trốn về Việt Nam sao?”

- Ủ, tạm thời thì không rõ bây giờ anh ấy muốn làm gì nhưng theo thông tin chính xác thì anh Kang sẽ đáp chuyến bay sang Việt Nam vào mấy ngày nữa. Chị nhớ những gì đã hứa nha! – Cái miệng nho nhỏ nhanh nhẩu mách lẻo. Thi là em trai cùng cha khác mẹ của Kang, dạo này cậu đang kiêm chức vụ “tai mắt” cho vị hôn thê của anh mình ở Hàn Quốc.

“Hi hi, tốt lắm, em rởn rợn, chị cũng phải chuẩn bị về Việt Nam đây, hẹn gặp lại em sau nha!”

- Bye chị dâu! Đi tìm “anh yêu” vui nha!

“Tút... tut ..tút ...”

Cúp điện thoại, cái dáng bé nhỏ đang định quay đi bất chợt từ sau lưng cậu vang lên chất giọng trầm trầm:

- Thi! Khuya rồi, con còn đứng đấy làm gì?

Thi nheo mắt, trước mặt cậu, người đàn ông cao hơn mình một cái đầu. Gương mặt tuy đã có những dấu vết của thời gian nhưng vẫn còn rất phong độ. Ông nhướn mày nhìn Thi, đôi mắt đen cứ chăm chăm vào cậu như muốn moi móc ra hết thấy những điều mà cậu muốn che giấu.

- Á! Cha! Người làm con hết hồn. – Mặt Thi trắng thốt, vuốt ngực thở phào khi thấy đó là cha mình.

James quét mắt đảo quanh xét nét cậu nhóc làm mặt thẳng nhỏ cứ trắng chạch ra. Ông chấp tay sau lưng, tăng hắng, lôi đứa con út ra chỗ sáng đèn để hỏi chuyện.

Dưới ánh đèn sáng tỏ, Thi rụt rè cúi gầm mặt, vắn về ngón tay.

- Kang đâu rồi? – Người đàn ông nghiêm nghị cất giọng, sự uy nghiêm đó làm vai nhóc Thi run run lên âu lo.

Cậu đáp:

- Ô... ai... ai biết đâu! Con đâu có biết!

- Vậy con đứng đây làm gì?

- Đêm hè nóng bức, Thi đi hóng mát. Cha yêu, sao cha chưa ngủ?

James hừ lạnh, ông đưa tay vỗ vào trán Thi.

- CỬ CHỈ MỜ ÁM, THÁI ĐỘ MẬP MỜ, CHA RẤT NGHI NGỜ CON! KHAI MAU LÊN! NẾU KHÔNG THÌ...

Cậu nhóc con hoảng sợ co rụt đầu, môi nó dẩu ra, đưa tay ra ôm đầu:

- Cha ơi đừng đánh Thi. Thi hồng biết gì hết! Anh Kang trốn nhà đi không phải lỗi của Thi đâu!

Sắc mặt người đàn ông đen sạm, chân mày cau lại, gằn giọng:

- Hử? Nó lại trốn đi đâu?

- Nghe đồn là đi giữ trẻ. – Thi đáp.

- Giữ trẻ?

- Vâng. – Thi bé nhỏ ngây thơ gật đầu. – Một đứa trẻ già đầu lớn xác mà không nên thân – anh Kevin.

Trên khuôn mặt của người đàn ông từng trải có nhiều nét đăm đo. Thời gian trau chuốt cho gương mặt ông thêm những đường nét già dặn. Thi đúng là một bản sao hoàn hảo của ông thời trẻ, từ ánh mắt, sống mũi lẫn nét môi vẫn như khuôn tạc. So với Kang, dù cũng là con, nhưng thằng bé đó lại có nét lai châu Âu khác hẳn cha mình. Cũng không quá bất ngờ, nhưng Kang và Thi chỉ là anh em cùng cha khác mẹ, bởi vậy nhìn hai đứa cứ trái tính, trái nết nhau, gặp nhau, trò chuyện đôi chút ắt lại có chiến tranh.

James cau mày nghĩ ngợi, ôm cánh tay, ông trầm giọng:

- Kevin nó thật đáng thương. Nó cô đơn từ nhỏ. Nhưng nói nó không nên thân thì phải suy xét lại nhé. Cha thấy nó cứng chặc hơn anh con nhiều, hình như Kang nó lợi dụng việc này mà trốn đi chơi thì đúng hơn. Ô, nhưng mà Kevin nó không ở Anh sao? Lại đi đâu nữa?

Thi lắc đầu, tinh nghịch nheo mắt, cậu trả lời bằng giọng tỉnh bơ.

- Về Việt Nam.

- Việt Nam? Tại sao phải đến nơi đó? – Ông James dăm chiêu.

Trong ngôi biệt thự yên tĩnh, hai cha con đi dọc phía hành lang dài hun hút.

- Không biết.

Thi dừng chân, có chút chần chừ, vẻ hồ hởi bắt đầu thay thế bằng chất giọng trầm hơn, nó nói như một người từng trải.

- Cha, con muốn về Việt Nam thăm mộ mẹ. Bảy năm rồi, lúc mẹ mất, cha đưa con sang đất Thái này, rồi đẩy con tới Mỹ học, lâu lắm rồi con chưa trở về quê hương. Con muốn theo dõi anh Kang, sẵn về thăm quê hương. Dạo này con thấy Kang hành tung bí ẩn lắm, cứ hay liên lạc với ai, mà bí mật lắm cơ. Hình như... có gì đó không bình thường. Cha, cho con về Việt Nam đi mà! Cha!!! – Từ nghiêm túc, nhóc con chuyển sang nũng nịu, cậu làm bộ mặt mè nheo để lay chuyển núi Thái Sơn trước mặt. Ông James day trán, nhìn cậu mà thở dài.

Con với cái, Kang và Thi cứ như chim trời, hết đứa này đi lại tới đứa kia đi. Lúc nào hai thằng nhóc đó cũng muốn bỏ mặc ông, làm ông ủy khuất đến mức phải chạy sang châu Phi xa xôi để theo đoàn bác sĩ từ thiện chăm sóc cho những người dân ở xứ sở nghèo nàn.

Kang có tính cách vô cùng giống ông, thích tự do và không có ai có thể ràng buộc đôi chân của nó. Từ nhỏ, lần đầu tiên gặp mặt nó, ông đã nhìn thấy một thời tuổi trẻ của ông trong đôi mắt sáng long lanh kia. Càng lớn, suy nghĩ của Kang lại một thêm quái đản, hệt như ông, chẳng muốn cậy nhờ ai, Kang làm freelancer kiếm tiền ăn học và đầu tư vào mấy cái dự án nghiên cứu áp ủ của riêng nó.

Nó giống ông ngày trước vô cùng: có tố chất bẩm sinh trở thành một nhà khoa học. Kang từ bé đã tỏ ra là đứa cực kì sáng dạ về Hóa học, nó đầu tư thời gian nghiên cứu cách chế tạo súng, các chất hóa học, công nghệ di truyền – những thứ mà ngày xưa ông một thời say mê.

Nhưng nó cũng giống ông ở cái vẻ lẳng tử đa tình. Và mối tình đầu tiên của Kang, cũng như mối tình đầu tiên của ông, tất cả đều khép lại bằng nước mắt và cái chết.

Từ ngày Jenny mất, ông không còn thấy Kang yêu ai, nó chỉ đang hủy hoại trái tim nó bằng những cuộc tình vội vàng, chóng vánh. Cũng như ông saubao năm tồn tại trong hồi ức, hình như vẫn chưa quên được mối tình đầu. Ông yêu bà ấy, nhưng người phụ nữ đó và ông không duyên phận. Giả như, Kang là con của bà ấy, ông sẽ yêu nó vô ngần, tiếc thay, Kang là kết tinh bởi rắp tâm, đố kỵ của người đàn bà kia. Dù đã có thuyết bản thân sẽ yêu thương nó như Thi, vậy mà ông vẫn không làm được. Ông căm ghét người đàn bà đó – kẻ đã khiến người ông yêu phải chết.

Chúa trời xui khiến sao cho ông gặp được Kevin, cậu bé có đôi mắt nâu đỏ tĩnh lặng hết như cô ấy. Năm đó ông gặp cậu bên bờ hồ, đôi mắt đó đã làm xáo động một mảng kí ức tàn mà ông đã cố đã chôn chặt từ lâu. Dù Kevin chỉ là cháu họ của cô ấy, nhưng chính đôi mắt thanh tịnh như nước hồ đó đã làm nổi nhớ da diết về cuộc tình năm ấy trở về.

Chính vậy, ông yêu quý Kevin chẳng khác gì con trai mình, nhất là khi nó và Kang lại là bạn thân. Sau cái chết của em gái không cùng huyết thống, tâm trạng Kevin vẫn chưa hồi phục. Nó nên đi đâu đấy để khuâykhỏa, có thêm Kang an ủi, chắc nó cũng sẽ ổn hơn.

Nhưng quan trọng là ông đang lo cho cả hai thằng bé đó, dường như chúng nó đang bí mật tiến hành một việc gì đó. Chúng nó trẻ tuổi, ắt hẳn sẽ có nông cuồng. Trong lòng James dấy lên cảm giác bất an vô hình.

- Cha! Nãy giờ cha có nghe con nói gì không?

Chuối suy nghĩ đột nhiên bị đứt đoạn bởi âm thanh câu gắt của cậu con trai. Thi nhăn mặt, phụng phịu nhìn ông.

- Cha, cho Thi theo Kang về Việt Nam đi mà! Cha!!!

Ông tắc lưỡi, cười nhẹ nhàng, xoa đầu con trẻ:

- Ngoan, về phòng ngủ đi, mai cha sẽ quyết định.

- Cha không được thất hứa đó!

- Ủ, ta nhớ mà!

- Con về phòng đây! Cha ngủ ngon! Nhớ quyết định nhanh nha cha!!!

Nói rồi thì nhóc con lanh chanh cũng chịu ngoan ngoãn trở về phòng. James nhìn theo cậu, thoáng cười hiền.

Con trai ông, vẫn trẻ con như thế!

Cửa sổ mở toang, gió lạnh lùa vào, James hững hờ đôi mắt nhìn vào khoảng không bất định tối mịt bên ngoài, tâm trạng đột nhiên trở nên u buồn vô cớ.

Vì Kang lại trốn đi như bao lần ông không giữ nó được?

Vì ông đang nghĩ về Kevin nhỏ bé, đáng thương với một tuổi thơ xót xa, oan trái ?

Hay ông đang nhớ đến cô ấy – người suốt đời suốt kiếp ông không thể quên được?

Màn đêm lả lướt nhấn chìm suy nghĩ của James.

Miên man...

Rất lâu trong tĩnh lặng, người đàn ông bắt đầu một cuộc gọi quốc tế với ai đó.

- Ryan, Kevin sao rồi?

Bên đầu dây có tiếng thở dài, rồi đáp:

“Nó đi rồi. Đi và mang theo đôi cánh thiên thần của nó cống nạp cho quỷ. ”

James mím môi, những vết hằn trên làn da trán sâu hoắm, tiếng nói như rít lại:

- Sao cậu lại cho nó làm điều đó?

Sắc trời về đêm càng thêm tối. Tĩnh mịch bao trùm cả không gian.

Rất lâu sau, người đàn ông tên Ryan mới trả lời:

“Đến lúc nó phải biết tất cả, những gì của quá khứ cần được cho lớp trẻ biết. Và chỉ có lật lại chuyện xưa, những tai họa này mới có thể dừng lại. James, đừng cố chấp nữa! Đừng để những sai lầm của quá khứ là tai họa cho con cháu chúng ta. Kang và Kevin chúng đã lớn rồi! Đã đến lúc chúng thay ta đảm nhận trách nhiệm phá hủy Angel – con ác ma đã gây bao nhiêu thù hận, nước mắt. Và câu chuyện hơn 20 năm trước, tất cả phải được lật lại. Cho những kẻ qua cố... được nhắm mắt buông xuôi!”

Tiếng thở dài u uẩn giữa đêm đen, trên mái tóc phẳng phất màu sương có hương thảo mộc nhẹ nhẹ. Ánh trăng khuyết sắp tàn ngoài cửa sổ. Màu trắng nhạt nhòa.

- Tôi không muốn Kang dấn thân vào chuyện này.

“Đủ rồi! Nó biết nhiều hơn cậu nghĩ! Chúng ta hãy cùng nhau viết lên cái kết cho tấn bi kịch này thật hoàn hảo. Cho Hàn Phong, Lucas, Victorya, Sun Wook,... và cho bao nhiêu người đã vì nó vong thân.”

James nhắm mắt, vết da nhăn và dấu chân chim sau đuôi mắt trở thành nét khác khổ cho gương mặt. Ông thở dài, hình như bên đầu dây cũng có tiếng thở đầy phiền muộn, sâu lắng tận đêm dài.

- Tôi sẽ sang Anh.

“Tôi chờ cậu.”

Trong căn phòng trống, ông đứng một mình bên cửa sổ. Đơn độc. Ngày mai, nắng sẽ lên hay là bão dữ sẽ đến?

Những đứa trẻ thiên thần sắm vai quỷ dữ...

Tại ai?

Tại ông!

Tại Ryan!

Tại Lucas!

Tại Hàn Phong!

Tại tất cả con người từng nằm trong dự án Angel!

“Khi một thiên thần được sinh ra là bi kịch sẽ bắt đầu!”

Đến khi nhận ra thì đã quá muộn. Có kịp quay đầu nữa không? Thiên thần có thật sự thánh thiện? Hay nó làm bao nhiêu dã tâm thèm khát phải trởi đây?

Cho ác quỷ đi tìm lại Angel. Phải rồi! Khắc tinh của Thiên Thần là Ác Quỷ mà!

Cứ chờ đi, Angel. Người sẽ không thể chạy thoát được nữa đâu.

Một cô gái có mái tóc nâu xõa dài ngang eo, khoác lên mình một chiếc váy màu tím nhạt, gương mặt thanh tú, làn da trắng mịn, sắc môi hồng tươi tắn. Cả con người toát lên vẻ thanh tao, dịu dàng của một vị đài các tiểu thư. Cô ngồi bó gối bên cạnh một hòn non bộ lớn, đôi mắt sáng lấp lánh lặng nhìn những đàn cá bơi lượn quanh hồ.

Cô đang ở trong ngôi nhà lớn có lối kiến trúc như ngôi nhà Hàn truyền thống với thiết kế hiện đại được bày trí vô cùng khéo léo. Những thảm cây tươi mát xung quanh như càng điểm tô cho không gian nơi đây muôn phần thanh nhã.

- Chào chame con đi học! Hạnh Phúc chị đi học nha! - Một cô gái khoảng 15 tuổi có mái tóc đen mun cắt mái ngố đáng yêu, đôi mắt màu xám tro xinh đẹp. Cô ấy là một cô gái Việt Nam xinh xắn. Cô mặc bộ đồng phục trung học giản dị đang xoa đầu tạm biệt con chó nhỏ đang quần quýt dưới chân.

Buổi sáng trong lành trên đất nước Việt Nam, ánh nắng sớm mát dịu soi rọi len lỏi qua những khu cao ốc lớn của thành phố, cô gái trẻ dắt chiếc xe đạp Martin @ màu xanh dương ra khỏi nhà, nụ cười tươi tắn nhảy múa trên môi. Cô gò người đạp những vòng xe, tay vuốt vuốt đuôi tóc cột cao năng động. Hình ảnh của cô bị hai con người trong chiếc Limo – Limousine đen thu lấy không sót một chi tiết.

- Thấy cô bé ấy thế nào? - chàng trai tóc vàng lãnh đạm, gương mặt đẹp với những đường nét sắc sảo như được điêu khắc tinh vi, ánh mắt màu lục trầm như màu của một khu rừng bị màn đêm bao phủ, làn môi cam nhạt nhếch môi, chàng trai mặc vest đen hỏi người ngồi kế bên.

Bên cạnh, chàng trai tóc đen mun ngược mặt sang Black Jack, ánh mắt vừa dấy lên tia vui mừng vừa lộ ra nét lo lắng bất an.

- Kẹo Bông! Là cô ấy! Tại sao cậu đưa tôi đến đây?

Cả hai con người đang ngồi đối diện nhau, trước mặt họ là một bàn cờ vua đang đánh dở, cả hai đều hướng mắt vào cô gái đang đạp xe phía ngoài ô kính. Hai đôi mắt chăm chăm đeo đuổi một suy nghĩ riêng.

- Cậu cảm thấy thế nào? Ván cờ này cần một con hậu như vậy! - chàng trai mặt vest đen nhắc một quân hậu trong tay, mắt nhướn tới cô gái bên ngoài xe ám chỉ.

- Black Jack! Cô ấy không liên quan đến trận chiến này! Tôi có thể chơi bất cứ trò chơi điên rồ nào với cậu nhưng xin cậu đừng đụng đến những người thân bên cạnh tôi. Họ vô can! - chàng trai tóc đen cất tiếng ngăn cản, khóe mi giật giật khấn khoảng.

- Sao lại vô can chứ? Liên quan mật thiết ấy chứ! Tôi và cậu chính là chủ nhân của ván cờ này, mỗi chúng ta đều sở hữu những quân cờ riêng biệt, cô ấy chính là con hậu của tôi! - chàng trai tên Black Jack cong môi ma quái, cầm quân cờ trong tay tiến lên một nước.

Chàng trai đối diện hạ giọng cầu khẩn, đôi mắt dán lên bàn cờ vừa tiến thêm một bước. Chốc chốc, ánh mắt lại liếc mắt ra ngoài.

- Quá đủ rồi, đừng làm hại họ nữa! Tôi xin cậu!

- Ha ha, Devil à, có biết vì sao tôi lại thích sử dụng cô ấy là một quân hậu không? - BJ mỉm cười khoan tay trước ngực hướng mắt về con người đối diện chăm chú.

- Sao? - Devil - chàng trai mặc chemise trắng nghiêng nghiêng đầu khó hiểu. Bàn tay đặt vào quân cờ đánh tiếp.

- Vì cô ấy chính là tử huyệt của cậu! - BJ chậm rãi trả lời, mắt chuyên tâm trước nước cờ của đối thủ.

- Vậy thì tôi chính là tử huyệt của cậu! - Devil hừ lạnh, nhếch môi châm biếm.

- Phải! Chỉ cần cậu bị cô ấy điều khiển thì tôi sẽ bị ảnh hưởng! Cô ấy có thể chỉ là một con tốt! Nhưng cậu đã biết quy luật rồi! Chỉ cần đi hết ván cờ thì tốt sẽ được phong. Tôi phong cô ấy là hậu - một con hậu rất linh hoạt. - BJ đưa con tốt của mình đi đến khung cuối cùng của bàn cờ - phong hậu.

- Nhưng chỉ cần cậu không cẩn thận thì dù con hậu có linh hoạt cách mấy cũng sẽ bị hạ! - Devil nhắc nhở. Chàng trai có đôi mắt lục lướt mắt sắc bén lên ván cờ, đưa quân của mình soán vị của đối thủ. Môi nhếch lên mãn nguyện.

-Ồ, con mã của cậu đang bị hạ trước kia!

- Tôi sẽ thắng trong ván cờ này! - Devil nắm chặt quân mã trong tay, đôi mắt dấy lên sự quyết đoán khó lường. Cậu phải bảo vệ những người vô can trước con quỷ không có tính người này! Nước đi vẫn lần lượt diễn ra.

- Tự tin thế? Cậu có biết vì sao cậu luôn bị tôi khống chế không? - Đôi mắt lục lãnh đạm lướt nhìn hình ảnh thiên thần trước mặt.

- Hử! Vì sao? - Devil mím môi cười chua chát.

- Vì cậu và ...cô gái ấy...đều có một đôi cánh... rất đẹp... chỉ tiếc là...nó...màu TRẮNG! - BJ nhếch môi lạnh nhạt, quân cờ buông xuống. Đôi mi cong đen che khuất đôi mắt lạnh băng đầy thù hận.

- Tôi thắng rồi! - Devil đặt quân cờ của mình đến ô cờ. Chiếu bí. Đôi mắt sắc bén đẩy lên tia kiêu hãnh.

- Tốt! Nhưng ván cờ “máu” thì tôi sẽ là người chiến thắng! - Chàng traicó mái tóc vàng vỗ tay mỉm cười, cậu đã thua trong ván cờ này. Nhưng...ván cờ tiếp theo... cậu nhất định phải thắng.

- Cứ chờ xem! Đừng ép tôi phải vùng dậy! Tôi sẽ khiến cậu khốn khổ như chính cậu đã hành hạ tôi! Hết giờ để làm một thiên sứ hiền lành thánh thiện rồi! Tôi sẽ trả lại cho cậu tất cả! Thứ quý dữ! - Chàng trai Devil chau ánh mắt đe dọa. Thời khắc thảm khốc sẽ bắt đầu tại đây. Cuộc chiến không khoan nhượng giữa thiên thần và ác quỷ. Ai sẽ là kẻ chiến thắng ?

Chiếc Limo đen mang hơi thở của cả hai loài sinh vật đối lập: Thiên thần và Ác quỷ hòa vào thế giới bình yên của cửa đất nước này. Trò chơi phía trước sẽ rất thú vị. Những tia nắng sớm quện đặc màu của thù hận, nước mắt. Quá khứ là một nhịp thang dẫn đến cuộc chiến ngày hôm nay. Vậy thì hãy để hôm nay giải quyết tất cả mọi chuyện. Chấm dứt tất cả...bằng một ván cờ - ván cờ máu sinh tử - giữa thiên thần và ác quỷ.

8.00 am.

- Thông báo chuyến bay mang mã số YB1073, khởi hành từ Luân Đôn đến Việt Nam vừa hạ cánh... - Tiếng loa phát thanh lãnh lớt vang lên thông báo.

Từ những khoang cửa ra vào đầy ắp người, làn cửa ra vào của những chuyến bay quốc tế chợt nhận nhịp chào đón một nhóm khách quốc tế vừa đáp về xứ sở hình chữ S. Khuôn khổ sân bay tối tân nhất của Việt Nam đông nghịt người, những thân nhân chào đón những người viễn xứ bằng những tấm bảng ghi tên và những bó hoa tươi thắm. Không gian nhộn nhịp tiếng cười nói rộn rã.

Từ làn ra vào VIP xuất hiện một nhóm người mặt trang phục đen bước ra. Dẫn đầu là một thiếu niên cao ráo, làn da trắng xanh. Mái tóc người thiếu niên ánh lên màu nâu hạt dẻ thuần chất, ánh mắt nâu đỏ bình lặng. Gương mặt cậu mang theo vẻ mệt mỏi, một thái độ đứng đưng tựa như mọi vật xung quanh không hề tồn tại.

Sau gáy gần mép tai phải hiện lên một vết xăm thập tự đen kỳ quái, vết xăm rất đẹp nhưng ẩn chứa một bí ẩn thu hút ánh mắt của mọi người tập trung tại nó. Trước ngực cậu, một sợi dây đen có hình dáng hệt như vết xăm sau gáy của cậu, được chế tạo công phu từ kim loại quý và điêu khắc tinh xảo. Những hạt kim cương đen lấp lánh đính dọc trên một chữ cái cách điệu trang trí trên mặt dây chuyền. Là chữ S (Stewart). Người thiếu niên khe cau mày khó chịu bởi những ánh mắt cứ chòng chọc dán vào cậu.

Cậu cùng toán người phía sau vội vã rời khỏi chốn thị phi đầy những sự tò mò này, sau lưng cậu, anh chàng ngoại quốc chừng hơn hai mươi tuổi, dáng vóc cao dong, gương mặt tuấn tú với đôi mắt xanh bích tinh anh, mái tóc vàng óng, anh cất tiếng nhẹ nhàng:

- Cậu chủ, xe đến rồi.

- Ừm. - Kevin đáp. - Về đâu?

- New World Hotel, tạm thời ở đây, chừng nào gặp Kang thì tính tiếp. Cậu đồng ý chứ?

Kevin mím môi, đưa tay giấu đi mặt dây chuyền thập tự vào trong lớp áo. Cậu qua loa đáp, trong giọng nói pha mệt mỏi.

- Sao cũng được.

Alex chẳng dám nhiều lời hơn trước sự tiết kiệm ngôn từ của cậu chủ mình. Cậu đưa Kevin đến nơi chiếc Limo đã được đỗ sẵn bên ngoài, vội vàng bỏ đi khỏi sân bay.

Tiếng phi cơ đang hạ cánh và những bóng máy bay cứ đáp xuống hoặc cất cánh bay như những cánh chim bay lượn trên bầu trời.

Sân bay Tân Sơn Nhất.

8.15 am

-Thông báo chuyến bay mang mã số QN2013 khởi hành từ Bangkok đến Việt Nam vừa hạ cánh...

- Thông báo chuyến bay mang mã số GP4493 khởi hành từ Seoul đến Việt Nam vừa hạ cánh....

Hai thông báo liên tiếp diễn ra. Trong quầy cà phê ở khu ăn uống sau lớp kính dày, một thiếu niên ăn mặc sành điệu với Jacket da đính tán đen và quần jean màu đen rách tua phong cách đang ngồi bắt chân chữ ngũ nghe nhạc trong headphone.

Kang tựa lưng vào ghế, tai đính một chiếc khuyên trắng cá tính, cậu chăm chú chìm trong thế giới riêng của mình, dường như chẳng để tâm đến một ai.

- Tốt nghiệp cấp II Trường Trung học Cơ sở Thanh Du, học lực giỏi, hạnh kiểm tốt. Thông thạo cả 4 thứ tiếng Việt, Anh, Hàn, Trung. Độ nhị đẳng huy chương đai Taekwondo. Wow! Xem ra em thực sự rất có tiềm năng. Angel à, chủ nhân tương lai của mi quả nhiên rất ưu tú. Đúng như ta biết, em đúng là thiên tài! - Nhếch môi mà cười, mái tóc bạch rung rung, Kang cười tinh quái, mắt dán vào bức ảnh kèm profile trong Ipad trên tay mình. Nhắm môi chút capuchino, hương sữa thơm béo ngậy quyện trong thứ đồ uống vương vấn trên làn môi hồng kia thêm bóng mượt.

Sờ tay lên màn hình Ipad phẳng lì, chàng trai khẽ thì thào với cô gái trong hình như nhắc nhở, ánh mắt thẳng thốt dấy lên nhiều tư tưởng. Nụ cười đẹp như cổ bẻ cong hoàn mỹ, chút cứng nhắc vẫn vương trên làn môi.

- Trò chơi phía trước em chính là một “chiến binh át chủ bài” trên ván cờ này, cùng với “cô ấy”. Em sinh ra là người của bóng đêm. Hãy để bóng đêm dạy em làm thế nào để sinh tồn. Con đường phía trước còn rất dài. Đừng để bản thân bị ngã quỵ!

Bằng một ánh nhìn lạnh nhạt như đoán trước, đôi mắt đen huyền sâu thẳm hướng ra phía làn ra vào, những hành khách từ các chuyến bay quốc tế đổ xô nhau tràn ra khỏi cổng ra vào. Ánh nhìn của cậu ngưng đọng tại nơi có một thiếu niên khoác hoodie xanh biển, quần kaki màu nâu đất nổi bật cái dáng cao dong dỏng của người thiếu niên đứng ở một góc sân bay. Một thiếu niên không quá 16 tuổi có mái tóc vàng kim bắt mắt, tai đeo hai núm đen nhỏ phong cách và chiếc đồng hồ G-Shock hầm hố bên tay trái.

Thì đưa mắt đảo mắt xem xét xung quanh, ánh nhìn nó liếc lảo, nét mặt phẳng phất nét trẻ con ương bướng. Thì quả thật giống Kang, nhất là đôi mắt đen lấy linh động cùng cái cằm nhọn cao ngạo. Khoảng giữa hai người không quá xa, đủ để nhìn rõ mặt nhau nhưng có lẽ thì hình như không thấy được anh trai đang nhìn mình.

- Đến rồi ư? Nhóc con, là tự em chuốc lấy phiền phức. Được thôi! Anh sẽ giao cho em một vai diễn để đời, chỉ cần em không gây náo loạn là được. Trò chơi sắp tới vai diễn của em không nhỏ đâu!

Tư lự một mình, vòng môi mọng hồng mà cười như đang tính toán một kế hoạch sâu xa.

Kế hoạch 1: Tìm kiếm hậu duệ. Bắt đầu tiến hành.

Cất chiếc Ipad vào túi, đứng dậy rời khỏi bàn, cậu vợ lấy chiếc mũ lưỡi trai đen chụp lên đầu, kéo vali rời đi.

[Tôi sẽ là một trong những kẻ vận hành trò chơi này. Bị kịch hay hạnh phúc một phần do tôi quyết định. Đừng lo lắng tôi sẽ làm hại bạn! Đơn giản là tôi đang đi tìm câu trả lời cho bản thân mình: Tôi là ai?

Ha ha, kể từ ngày hôm nay tôi sẽ có một cái tên mới. Tên tôi là Nguyễn Chí Linh...

Hãy chờ ngày “công diễn” vở kịch điên rồ này!]

Bóng hình chiếc Jacket đen kéo vali bước đi lẩn khuất trong dòng người chen chúc. Thoảng chớp biến mất khỏi tầm nhìn mọi người như sương khói.

Góc sân bay, người thiếu niên trẻ vẫn đứng đấy tĩnh lặng như bóng tùng cao tuổi. Cậu như đang chờ đợi một ai đó. Có vẻ là phải chờ rất lâu rồi. Đột nhiên, trên vai chiếc hoodie xanh bỗng có một bàn tay nhỏ nhắn đặt lên. Là tay của một cô gái.

Phía sau cậu, cô gái vừa bước tới mặc váy voan đen bông bênh như công chúa, khoác hờ trên vai chiếc áo vest nữ màu trắng điệu đà. Cô gái với làn da hồng hào như hoa nhài trắng, mái tóc màu nâu đậm như thanh chocolate. Đôi mắt xanh trầm như ngọc là điểm nhấn hoàn hảo trên khuôn mặt trái xoan. Cô đứng sau cậu, cười duyên đáng:

- Chào Thi! Chờ chị lâu lắm không? - Cô gái hỏi.

- Không lâu lắm, đủ để ngủ một giấc! - Cậu bé tên Thi lạnh nhạt trả lời như trách móc, mắt chẳng thèm liếc nhìn đến cô gái bên cạnh.

- Chị xin lỗi mà, ngoan nào, đừng dỗi chứ! Nào, cái tên anh trai yêu quý của em đâu? - Cô gái bước đến trước mặt cậu, véo véo cái má đang xụ xuống phụng phịu của cậu dỗ dành.

Thi đưa mắt dáo dác xung quanh rồi hỏi:

- Chị dâu, chị định qua đây theo anh Kang luôn sao?

- Ủ, thì sao?

- Thôi rồi. – Thi ôm đầu. – Có lẽ anh ấy tính đóng cọc tại đây lâu đấy chị, người ta có cả nhà từ trước kia. Em liên lạc được với Kang rồi, anh ấy nói cho chị dọn về đó ở tạm, còn anh ta lên đường du hí. – Cậu gắng lên, hào hứng.

- Thi, tên tiếng Việt của em là gì thế? - Sang Mi vui vẻ nói, ngón tay vờ vẽ chiếc lắc bạc có hình chiếc giày thủy tinh nhỏ xíu trên tay.

- Em vốn là người Việt Nam, hồi sang Thái ba em mới phiên âm tên Việt của em sang tiếng Thái thôi! Tên em là Nguyễn Hoàng Thi. - Thi vỗ ngực tự hào xưng.

- Nguyễn - Hoàn - Thy? - Cô cố bập bẹ đánh vần tên của cậu em.

- No! Sai rồi! Nguyễn Hoàng Thi cơ! - Thi giơ ngón trỏ lắc qua lắc lại không hài lòng.

- Hoàng Thi? Đúng không? - Sang Mi nói lại.

- Good! Chị nói tiếng Việt khá đó. Sau này cần tập nhiều nữa là được. – Thi gật gù có vẻ hài lòng.

- Hi hi, vậy giờ em có về nhà Kang với chị không?

- Ừm, có. – Dường như Thi nhận thấy một điều gì đó, nét mặt cậu đột nhiên thay đổi, điệu bộ trông có vẻ gấp gáp. - Nhưng mà... À, không. Giờ em có việc phải đi rồi! Em sẽ cho người đưa chị về tới nơi. Ông Lee đã giao chị cho hai anh em em chăm sóc, chị mà có bề gì em không dám nhìn mặt ông đâu. Bởi vậy ngoan ngoãn dùm em. Em đi đây cái nha! Bye! Hẹn gặp lại chị sau.

- Hả? Em đi đâu?

- Chết! – Thi gằn lên. – Việc gấp lắm chị! Em đi đây! – Nói rồi cậu kéo theo vali vội vã rời từ biệt.

Sang Mi ỉu xiu, ậm ừ tạm biệt cậu em.

- Ủ, thôi em đi đi.

Nhìn theo cậu bé đáng yêu đang vội vàng rời đi, cô cười nhẹ.

- Cô chủ, bây giờ chúng ta đi được rồi chứ? - Một người vệ sĩ do Thi yêu cầu tiến lại gần cô hỏi khẽ.

Sang Mi khẽ cau cặp chân mày thanh tú. Cô gái phẩy tay, ánh mắt chột buồn:

- Thôi. Chúng ta đi.

Cô gái cùng đoàn tùy tùng phía sau nhanh chóng rời khỏi khu vực trung tâm. Một chiếc Mercedes chờ sẵn, Sang Mi bước lên xe, đôi mắt xanh trầm che kín sau lớp kính to bản. Chiếc xe lăn bánh rời đi, để lại vệt khói xám mỏng nhạt bám vào không khí. Trời cao vợi, xanh ngắt của những ngày đầu hạ trở nên hơi khô nóng. Nắng vàng mịn chạy như suối trên vạn vật, gió hiu hắt hanh khô.

Từ phía sau chiếc Mercedes vừa rời đi, chiếc Limousine đen dừng ở một góc này giờ cũng chậm chậm lăn bánh.

Trên chiếc Limo, hai con người đang nhìn nhau đầy thách thức.

- Một, hai, ba, bốn, năm,... Đủ rồi, xem ra “mùi thiên thần” đã lan toả khắp nơi rồi. Cả lũ ngó ngàng đó đã chuẩn bị bước vào “trò chơi” này. Còn cô gái trước mặt tôi, cô đang hiện thân là quỷ hay thiên thần thế? – Giọng nói cộc nhủ đầy châm biếm phát ra từ chàng trai trong xe. Trên tay cậu đang nâng một ly Whisky, mắt hướng về con người đối diện mình hăm chỉ.

Người ngồi đối diện cậu - là một cô gái xinh đẹp. Mái tóc nâu vàng có phần thất rất xõa dài quynh rũ, đôi mắt sáng tia đỏ nâu lạnh lùng được viền đậm theo kiểu Gothic ẩn tượng. Cô mặc một chiếc Jacket trắng có đôn vai, kết dính tán hầm hố. Gương mặt đẹp như một nữ thần uy nghiêm, thoáng nét băng lãnh tĩnh lặng. Cô khoan tay trước ngực, ánh mắt hờ hững như giấu cột:

- Việt Nam có câu “Đi với Phật mặc áo cà sa, đi với ma mặc áo giấy”. Cậu nghĩ xem tôi sẽ là thứ nào hả Black Jack?

- Tôi muốn xác định cô đang ngồi trên chiếc thuyền nào thôi. Xem ra trên người cô cũng phảng phất “mùi” của thiên thần ấy nhỉ? - Black Jack cười lạnh, ánh mắt như cương đoạt đôi mắt của đối phương hướng về mình, mi mắt rậm đen sáng màu con người mắt màu lục đẹp như hồ băng.

- Cậu hiểu rõ là chỉ cần tôi nói ra tất cả thì cậu sẽ không còn gì. Cậu cứ việc chế giễu tôi tiếp đi. - Cô gái kẻ sát gương mặt tuyệt đẹp của cô gần gương mặt đẹp tựa yêu nghiệt của BJ mà nhắc nhở.

- Đang hăm dọa tôi đấy à? Nhưng tôi tin là cô sẽ không bao giờ làm thế. - BJ cười như có như không, nhìn thẳng về người đó một cách bình thản.

- Vì sao cậu nghĩ vậy?

Chàng trai chỉ nhếch môi lạnh lùng, màu mắt trở nên xám đặc vô hồn. Cậu kẻ môi mình hôn cô gái, nụ hôn lạnh lẽo nhưng chiếm đoạt, như vị vua đang ngự trị một tên nô lệ nhỏ bé. Nụ hôn không nóng bỏng, nhiệt tình mà lạnh buốt, đầy mỉa mai.

Cô gái cũng lạnh lùng đáp lại nụ hôn đó một cách chậm rãi nhưng đầy nhiệt tình như luôn khao khát chiếm hữu lấy cánh môi cam mọng của chàng trai. BJ đẩy cô gái xinh đẹp ra, hơi thở có phần rối loạn nhưng sắc thái vẫn vô cảm như ban đầu, nụ cười nhàn nhạt như đùa cợt:

- Vì cô rất yêu tôi!

- Cậu tự tin thế? Người tôi yêu không phải là cậu. Tôi chỉ yêu Thiên Du! - Cô gái cười chua chát, ánh mắt như cào xé tâm can ngược nhìn cậu đầy khổ tâm.

- Vì sao? Có gì khác nhau à? Chúng tôi có “quan hệ” gì cô còn không rõ sao?

- Phải, chính vì rất rõ nên tôi mới căm ghét cậu. Cậu chiếm hữu Du vì tư tâm, cậu hại cuộc đời Du bị vẩn đen. Tôi khinh bỉ cậu! Hãy buông thach cho Du! Cậu ấy đã khổ sở lắm rồi! - Cô gái cuộn tay mình thành nắm, bấu ghì dưới ghế như đang phần uất, ánh mắt mong mỏi như van nài một ân huệ.

- Đang van xin tôi sao? Cô không hiểu gì cả! Chỉ có tôi mới bảo vệ được Thiên Du. Vì tôi là người hiểu cậu ấy nhất! Yêu thương Du nhất! Không ai có thể đối xử tốt với Du như tôi đâu! Tất cả đều xấu xa, giả tạo! Họ sẽ làm tổn thương Du. Vì thế, cô có thể yêu tôi nhưng tuyệt đối không được yêu cậu ấy. Vì cậu ấy... là của tôi... - BJ hạ ánh mắt đầy cảnh cáo như uy hiếp con người kia.

- Cậu điên rồi! Loạn trí mất rồi! Định kéo Du vào bể tối như cậu hay sao? Đồ độc ác!

- Cứ mắng tôi thoải mái vì tôi vốn là người như vậy. - Cậu trả lời, dễ dàng như thừa nhận những việc mình đã làm.

- Vậy thì cậu đã khai chiến với tôi rồi đấy! Tôi sẽ không khoan nhượng đâu! - Cô gái đưa tay sờ vuốt lên má BJ, tia mắt kia thần thốt đầy tính khiêu chiến.

- Được. Công diễn thôi! - BJ cười, hài lòng với suy tính của mình.

Hơi thở của quỷ dữ phả vào nền trời một cơn bão dữ chưa xuất hiện. Trong chiếc xe, hai người vẫn ngang nhiên thách đấu nhau, như đang tranh giành một cơ hội. Bóng chiếc xe vụt đi khỏi những con đường ngoại ô trống vắng, trơn trượt. Tốc độ bùng nhanh như thả lơi. Chiếc xe đang cắt đuôi một xe khác. Nó vụt nhanh bất chợt rồi rẽ vào một lối tắt. Mất dạng.

Phía xa, một chiếc thể thao màu xanh dương đang dừng tại góc đường, người ngồi trong xe tức tối dầm tay vào vô lăng:

- Tức thật! Mất dấu rồi! Rõ ràng là giống chị ấy lắm mà! Tạo sao lại có mặt ở đây chứ? Còn chàng trai mặc áo gangster đen bên cạnh là ai mà quen thế nhỉ? Tức quá đi! - Thi âm ức úp mặt xuống vô lăng thở dài.

- Thôi đi, chắc là nhìn nhầm, đi về xem chị Sang Mi sao rồi đã. - Hoàng Thi vẫn độc thoại một mình vừa suy nghĩ mông lung. Cậu quay đầu xe chạy ngược về đường cũ. Bỏ quên thứ đã trông thấy và đuổi theo vào suy nghĩ "nhìn nhầm". Chiếc xe rời đi xa, băng băng trên xa lộ khô rát màu nhũ xám.

Nắng tắt, hạ xuống trong veo. Một buổi sáng tốt lành nhưng lại là ngày khởi đầu của những sự nguy hiểm đang rình rập.

Trò chơi đã dần xong. Trên một ván cờ sinh tử, các quân cờ đang ra sức thể hiện vai diễn của mình. Một vở kịch đã được công diễn, khai sinh cho những bi kịch nối tiếp nhau.

Là thiên thần hay ác quỷ? Là người thắng hay kẻ thua? Một vở kịch thật sự rất thú vị! Hãy đón xem!

2. Q.1 - Chương 2: Xin Chào, Thiên Thần!

*SOMEONE'S POV:

Trong sắc tối bao trùm, tôi nhìn thấy mình dường như trôi dạt về một miền ký ức nào đó. Những hình ảnh mờ nhạt, mơ hồ cứ nối tiếp nhau hiện ra như đoạn phim quay chậm đưa tôi quay lại về quãng thời gian tươi đẹp ấy.

- Kẹo Bông à! Chạy nhanh lên! Kẹo Bông chạy chậm quá đi - Thiên Thần vẫy tay ngoắc lấy tôi, cậu ấy chạy thật nhanh, riu riu như một chú sếu nhỏ. Cậu bé trước mặt tôi xinh xắn như một thiên thần, tôi không biết tên cậu ấy. Tôi gọi cậu ấy là Thiên Thần vì cậu ấy vốn giống như một thiên thần thật sự: hết sức thánh thiện và thuần khiết. Chúng tôi rượt nhau trên một đồng cỏ rộng lớn, những đoá bồ công anh trắng phau bay vi vút lên trời. Cả không gian mệnh mông trở thành một xứ sở thần tiên cho hai đứa trẻ.

- Thiên Thần! Đợi mình với! Bạn chạy nhanh quá! Đợi Kẹo Bông với! - Tôi vẫn đuổi theo, tôi thấy bản thân nhỏ bé như bị bỏ rơi, khóc lóc réo gọi cậu ấy.

Thiên Thần vẫn chạy, gương mặt bừng sáng tinh khôi, cậu cười lí lắc, chân vẫn chạy thật nhanh.

- Kẹo Bông giống ốc sên quá! Chạy chậm quá đi! Xem mình chạy này! Chạy nhanh như thế này đây! - Thiên Thần chạy vụt đi, mỗi lúc một xa tôi, xa mãi, xa mãi, xa tít.

- Hu hu, đừng bỏ mình mà! Đợi mình với! Cậu đâu rồi! Đừng bỏ mình mà Thiên Thần ơi! - Tôi vẫn mếu máo khóc, quang cảnh nhòe đi mờ mịt trong nước mắt. Cánh đồng bồ công anh như muốn tan ra, cả không gian bao la chỉ còn lại một mình hình bóng của tôi. Tiếng nói cười của Thiên Thần bật tắt trong khoảng không rộng lớn.

- Oa oa, đừng bỏ Kẹo Bông mà! Mình sợ lắm! Đưa mình về đi! Cậu đâu mất tiêu rồi? Cậu bỏ mình rồi sao?

- Tôi vẫn đứng đợi mắt khóc nước nở. Cắt tâm hồn hoang mang cực độ, mắt sưng húp vì khóc.

Bỗng nhiên, từ phía sau, một bàn tay mát lạnh bịt kín mắt tôi lại, những ngón tay nhỏ xíu béo mìn áp lên mắt tôi cùng với tiếng cười trong veo:

- Ai che mắt Kẹo Bông vậy nhỉ? Đoán đi! Đoán đi!

- A, Thiên Thần! Cậu đi đâu thế? Tại sao lại bỏ mình? Mình sợ lắm cậu biết không? - Tôi mừng rỡ la toáng lên, bầu chặt lấy bàn tay cậu ấy như bám vếu.

- Hi hi sao Kẹo Bông nhát gan vậy? Thiên Thần đâu có đi đâu xa! Thiên Thần vẫn ở bên cạnh Kẹo Bông mà! Thiên Thần hái hoa tặng Kẹo Bông đó thôi! Xem nè! - Thiên Thần áp tay lên má tôi vỗ về, chấm chấm mấy giọt nước mắt lăn trên gò má tôi. Cậu cười tí mắt, dúi vào tay tôi một bó hoa bồ công anh.

- Wow! Đẹp quá! Cậu hái nhiều quá! Những bông hoa biết bay! Ôi nó bay đi cả rồi! Hức hức, sao nó lại bay mất cả rồi? - Cầm bó hoa bồ công anh trắng muốt trên tay. Từng cánh, từng cánh hoa lần lượt bay vút lên bầu trời, trắng tinh như tuyết bủa vây xung quanh chúng tôi. Tôi đưa tay bắt lấy nhưng không thể, chúng bay mỗi lúc một cao. Bay cao xa tí.

- Đừng nín giữ! Đó là hoa bồ công anh! Bồ công anh thì phải bay đi khắp nơi! Chúng thật tự do! Thật thoải mái! Cứ để chúng bay cho thoải thích, đừng cản trở chúng. Chúng bay thật đẹp phải không? - Thiên Thần giữ tay tôi lại, ánh mắt sáng long lanh ngược nhìn bầu trời cao trong, ngấp sặc trắng của loài hoa biết bay. Loài hoa mà cậu cho là tự do nhất.

- Bồ công anh? Chúng cứ bay vì vu như tuyết rơi ấy! Tại sao chúng phải bay? - Tôi ngây ngô hỏi cậu, cái má phúng phính hồng hào phồng phồng tiếu rỏ.

- Đó là đặc tính của nó mà! Chúng nhờ gió đưa hạt của chúng đi khắp nơi. Đến vùng đất mà chúng có thể tiếp tục sống, có thể nảy mầm. Không thích chúng lại bay tiếp. - Cậu nhìn tôi cười hiền đầy yêu quý, mắt cứ ngược nhìn bó hoa của tôi tan bay vào không gian.

- Ôi thật kì diệu! Như thế thì thú vị lắm! - Tôi tổ ra ngưỡng mộ, mắt cũng dán theo những cánh nhỏ bay bay mịn như lông thỏ, lâu lâu lại vướng lại trên kẽ tay mình mịn màng.

- Ước chi mình cũng được như thế! - Thiên Thần chột ao ước, ánh mắt xa xăm như thoáng buồn.

- Không được! Không được! Thiên Thần bay như thế sẽ bỏ lại Kẹo Bông một mình. Không chịu đâu! - Tôi nũng nịu lúc lắc cánh tay cậu giận dỗi.

- Phì, ha ha, ngốc! Làm sao mình lại bỏ Kẹo Bông được! Thiên Thần sẽ mãi mãi ở bên cạnh để bảo vệ Kẹo Bông mà! - Cậu xoa đầu tôi trêu mến đầy cưng chiều dễ dàng.

- Hứa thật chứ?

- Hứa! Thiên Thần không biết nói dối! - Thiên Thần vỗ ngực cười ôn nhu, đôi mắt lục ngọc của cậu toả ra thứ hào quang thanh nhã đầy hấp lực.

- Hi hi vui quá! Cậu hứa phải giữ lời đấy nhé! La la!

- Hi hi hi hi - Thiên Thần vẫn cười, trong trẻo sáng bừng như nắng sớm. Thoáng chốc nụ cười đó sáng chói, sáng đến loá mắt, rồi đột nhiên tan vào nắng, li ti bay lên cao thành những đốm nhỏ hoà vào những đốm hoa bồ công anh bay vút trên không trung, tan biến như chưa bao giờ tồn tại....

- Thiên thần! Cậu đâu rồi! Cậu ở đâu? Đừng trốn mà! Cậu ở đâu? - Tôi gào giọng gọi cậu ấy. Như làn sương mỏng, Thiên Thần biến mất trong hướm, những đám hoa lớn vẫn mất dạng. Không gian im ắng một cách đáng sợ. Tất cả mọi thứ trở nên trắng toát, tôi như lạc vào một khoảng không vô tận, mọi thứ đều không hiện hữu, chỉ mình tôi kêu gào, cái lẽ loi kinh khủng xô đẩy sự hoảng loạn dâng trào:

- Thiên Thần! Trả lời mình đi! Cậu ở đâu?

- Thiên Thần!

- Thiên Thần!

- Thiên Thần!

- Thiên Thần! Đợi mình với! Đừng bỏ mặc mình! Đừng rời xa mình! Thiên Thần! Thiên Thần!

Tôi lầm nhảm nói mớ, hoảng sợ đến ngồi bật dậy. Thì ra này giờ là mơ sao? Phù, giật cả mình. Tôi lại mơ đến nó - một kỷ ức từng có trong tuổi thơ tôi. Người bạn thời bé luôn lớn vẫn nín giữ tôi trong từng giấc mơ ngọt ngào để rồi kết thúc tất cả bằng cơn ác mộng khủng khiếp. Mọi thứ diễn ra như mới ngày hôm qua, có lẽ là do tôi quá nhớ cậu ấy, người bạn mà tôi yêu quý nhất.

Tôi vuốt những giọt mồ hôi lổm đổm trên trán, hít thở sâu để lấy lại bình tĩnh. Những vệt nắng nghịch ngợm nhảy nhót trong phòng tôi, tôi nheo mắt lại vì lóa. Lồm cồm người bò dậy xếp lại chăn dra, tôi vươn vai chào ngày mới. Đồng hồ tích tắc xoay, bác kim giờ mấp mé gần số tám. Tám giờ sáng? Chết thật, tôi dậy trễ thế cơ à?

Vào nhà vệ sinh để đánh răng, thay đồng phục, mọi thứ đều thật chỉnh chu vì hôm nay là ngày hết sức đặc biệt: Ngày tốt nghiệp trung học cơ sở của tôi. Tôi mặc đồng phục vào, đây có lẽ là lần cuối cùng tôi mặc nó. Vài tháng nữa tôi đã trở thành học sinh lớp 10 rồi. Cảm giác nuôi tiếc xen lẫn hào hứng thôi thúc tôi chờ mong bao điều sắp diễn ra.

Tôi đứng trước gương ngắm nghía, ảnh phản chiếu hình ảnh một cô gái có làn da trắng hồng. Gương mặt mịn màng với đôi mắt màu xám tro. Đôi mắt - thứ mà tôi cho rằng đó là điểm hút nhất trên gương mặt của tôi. Nó có màu xám kì lạ, thanh trong như nước suối đầu nguồn. Dường như ai cũng khen tôi có một ánh nhìn thanh tân, trong sáng. Ở nhà tôi không ai có đôi mắt màu xám tro, trừ tôi ra. Tôi luôn thắc mắc vì điều này. Ba mẹ tôi đều có màu mắt đen láy như mực. Em gái tôi cũng thừa hưởng vẻ đẹp từ hai đôi mắt ấy, mắt nó to và sáng tròn như mắt nai. Không hiểu tôi giống ai mà lại mang màu mắt khác thường như thế, thực sự rất khó lí giải.

Cũng hơi lạ khi mà dường như tôi không giống ai trong gia đình. Tôi có da trắng, tóc đen mun, dày mượt, mắt màu xám tro và mũi cao dài. Ba tôi có nước da ngăm cùng cái mũi hơi to và thấp, cằm nhọn, tóc nâu dày phồng. Mẹ tôi thì thấp bé, da tái nhợt cùng chân mày mỏng như tăm, tóc hoe vàng cháy nắng và mềm mỏng. Ngắm đi ngắm lại thì tôi thấy hơi buồn, như tôi không giống ba mẹ nhiều như em tôi. Ganh tỵ quá đi!

Mẹ nói tôi có tính giống ba, hoạt náo, lạc quan nhưng sâu sắc. Có lẽ tôi ngưỡng mộ ba quá đổi nên tính cách của tôi cũng học hỏi từ ba. Hi hi, nhìn lại thì mình cũng có điểm giống ba mẹ, đỡ tủi thân.

Chải lại mái tóc, tôi búi nó thành một củ tỏi nhỏ trên đỉnh đầu. Kiểm tra bản thân một lần nữa. 1,2,3,... Chuẩn rồi! Ngọc nữ trường Thanh Dumà, tôi phải toàn diện mọi thứ mới được chứ.

Tôi thũng thảng bước xuống gác, mắt đảo quanh tìm mẹ, đảo dác quanh bếp mà chẳng thấy.

- Hạnh Phúc! Dép lê của chị đâu? - Tôi cất tiếng gọi con vật nhỏ đang nhảy choai choai dưới chân mình. Là một con cún, chính xác là nô tỳ đặc biệt của tôi.

Con chó nhỏ nghe tôi gọi thôi nhún nhảy, nó te te chạy chui vào góc bếp tha đôi dép lê vào cho tôi. Con chó này có sở thích vô cùng quái đản: thích cuộn mình ngủ trên đôi dép lê hình Hello Kitty màu hồng phấn của tôi. Tối tối nó lại tha dép tôi vào một góc rồi cuộn mình ngủ, sáng sáng lại ngoan ngoãn trả dép lại cho tôi. Đúng là hết nói nổi!

Tôi ngồi chồm hổm vuốt ve đầu con Hạnh Phúc vừa ngước mặt hỏi con nhỏ vừa húp sột soạt tô mì trên bàn - là em gái tôi.

- Nhi, mẹ đâu?

- Ủa? Dậy sớm vậy? Mặt trời sắp lên tới thiên đỉnh rồi mà mới chịu dậy sao? Mẹ đi chợ rồi! - Con nhỏ hoành hoệ tôi. Thấy ghét, nó dám khích bác tôi kìa.

- Kệ người ta, tại hồi tối chị thức khuya đọc sách mà!

- Xời, ba cái tiểu thuyết Trung Quốc đó có gì hay mà chị phải thức khuya đọc rồi ngồi làm bạn với hộp khăn giấy thế. Rảnh ruồi! - Nó nhồm nhoàm ăn vừa nói, đùi rung rung, chân khêu chọc con chó đang ve vồn dưới chân.

- Kệ tui đi! Con gái con đũa gì ngồi ăn có nét ghê ha! Để mấy cha nhà báo mà chụp được cảnh này thì mai em lên trang chính đó! - Tôi cười trêu rồi thũng thảng lấy cái tô nấu vắt mì ăn sáng.

Đó là em gái tôi, tên thật là Phượng Nhi, mọi người vẫn quen gọi nó là Nhi. Nó nhỏ hơn tôi một tuổi, gương mặt xinh xắn, già dặn trước tuổi, dáng người cao ráo, chuẩn không cần chỉnh. Là một người mẫu, diễn viên teen khá nổi tiếng của thành phố, xuất thân trong ngành nghệ thuật từ nhỏ nên đời sống của nó và tôi có phần khác biệt nhau. Tôi thành thoi bao nhiêu thì nó lại bất bậy bấy nhiêu.

- Hơ, hay ha! Khá khen cho mi! Dám nhuộm tóc ha, hay quá ha! Chưa nghĩhè mà nhuộm tóc màu nâu hạt dẻ nè, lát vô trường bị thầy giám thị cạotrụi đầu cho coi! - Tôi tỏ ra nguy hiểm hù dọa nó.

- Xì, còn có bữa cuối mà sợ gì! Trưa em có show quảng cáo yêu cầu nhuộm tóc nâu hạt dẻ, tha cho em đi! - Nó ngược mắt khổ sở van nài tôi.

- Trời trời! Chị đi làm thầy mà em đi đốt sách! Chị trong ban kỷ luậtcủa trường, là sao đỏ. Em kêu chị tha cho em? Quân pháp bắt vị thân nhá! - Tôi chống hông hất mặt nhìn nó.

- Hu hu, tha cho em đi mà! Còn một ngày thôi cũng tính nữa! Thật là! Chán chị ghê! - Nó chống cằm thở dài nhìn tôi.

Tôi bưng tô mì mới nấu tới bàn, mặt vẫn nghiêm như giám ngục, còn một hôm mà cũng đợi không nổi hay sao?

- Không là không nha! Chị sẽ tố cáo em đầu tiên. Vi phạm nội quy em không được phép vào trường. Hết! Con nhỏ đánh mặt, nó lườm mắt với tôi.

- Chúa ơi! Tại sao con lại có một bà chị ác độc như vậy chứ?

- He he, cứng chết chắc rồi! - Tôi cười đáng sợ ra uy với nó. Tay gấp mì nhai nhóp nhép.

- Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng phải không? Được! Đừng trách em ratay tàn ác với chị! Khe khe! - Nó ụ hiếp tôi, cười ma mãnh như suy tính kế hoạch gì đó.

- Định giở trò gì thế? - Tôi tò mò hỏi nó.

- Em thay đồng phục đây, bye bấy bì! - Nó cười ranh ma rồi đánh trống lảng sang chuyện khác, nháy mắt trêu tôi.

- Hơ hơ , trò gì vậy trời? Con này nó hâm hay sao vậy nhỉ ? Thôi, chứtnữa cũng biết! Ăn tiếp thôi- Tôi gạt chuyện đó ra một bên, tiếp tục tập trung “thi công công trình ăn uống” đang dang dở.

Nó thay đồ xong, loắt choắt như con sóc nhỏ, tóc tết đuôi sam lệch mộtbên, đuôi tóc ve vẩy như thách thức tôi rồi vơ lấy cái tếp đựng tập võđeo lên vai, thông thả:

- Đi nha Mai yêu dấu! Chúc chị hôm nay nhận được nhiều phần thưởng nha!

- Ê, ề, không đợi chị đi cùng à? - Tôi bưng tô mì lên húp vội, ngây ngốc hỏi nó.

- Ô, cho chị đi cùng để tóm em giao cho thầy giám thị à? Em đâu có ngu! Ăn tiếp đi nha cưng, bái bai. - Nhi vẫy tay chào tôi, nhìn gương mặt nó đang đắc ý kìa. Chỉ cần không ai để ý thì nó có thể đội cái mũ tai bèo rộng vành che hết quả đầu trà trộn vào trường. Hê hê! Chí nguy! Chínghuy! Phải chặn nó lại ngay mới kịp!

Tôi bỏ tô mì đang ăn dở, lấy cái túi đi học, phóng ra khỏi cửa đuổi theo nó. Con nhỏ đang gạt chống xe đạp dắt đi! Ấy! Xe màu xanh dương là của tôi mà! Xe của nó là màu cam cơ! Nó làm gì ấy nhỉ?

- Nhi! Sao lấy xe chị đi học! Xe em ở đây mà! Ê, con kia! - Tôi réo theo nó, mắt kiếm đôi giày mang vào chân. Hạnh Phúc ơi là Hạnh Phúc! Giàycủa chị em tha đâu mất rồi?

- Xin lỗi chị yêu. Xe em bị nổ lốp từ hôm qua, em quên dắt đi sửa. Choem mượn tạm xe của chị nhá! Đi đây! - Nó chạy xe ra tới đường, dừng lại chọc tức tôi. Ôi con nhỏ này! Tính cho mình cuộc bộ hay sao chứ?

- Nè, còn chị đi bằng gì? Phải đợi chị đi cùng chứ! Nè! - Tôi lòi dôiđiày bị nhét trong hốc kẹt của mình ra, la oai oái kêu nó.

- Hì, đi xe “căng hải” đỡ đi nha! Plè! Đi á nha!- Nhỏ em thè lưỡi trêu tôi rồi chạy biến. Ya! Con em mắc dịch! Nỡ đối xử với chị nó như thế ấy! Đi chết đi! A! Tức quá à!

- Nè! Đứng lại! Cái con kia! Trả xe cho chị! Dừng lại! Nè! - Tôi nhảytưng từng lên mà tức. Thôi chết tôi rồi! Kiểu này tôi phải đi bộ tớitrường thật sao? Chết mất thôi!

Tôi thất thiếu đi vào nhà, ngó nghiêng cái xe đạp của nó. Quả là nổ lốp thật rồi. Chán thế không biết.

Nhà của tôi vòng vèo trong những con phố nhỏ ở ngoại ô, nơi rất khó bắt xe buýt. Chỉ có cách đi xe đạp hoặc xe máy. Cứng cực nhất là đi bộ. Bây giờ là tám giờ rưỡi sáng, đi xe thì mất 15 phút còn đi bộ thì phải mất gấp đôi thì giờ. Ba tôi đã đi làm, mẹ thì đi chợ. Xúi quẩy quá! Không khéo lại đảo ngược tình thế, nó ung dung vào trường còn tôi thì bị nhốt ở ngoài vì tội đi trễ quá! Thảm thật rồi!

Tôi hậm hực khoá cửa nhà lại, giờ điện thoại kêu réo:

- Nè, Linh, qua chở tao đi học chung cái coi!

“Hả? Xe mày đâu?”

- Quỷ Nhi xách đi rồi! Năn nỉ mày á! Chẳng lẽ bỏ tao đi bộ hử bạn hiền?

“Ặc, vậy thì bạn hiền chịu khó tập thể dục một bữa đi nha! Tao đi gần tới trường rồi mày kêu tao vòng về à? Tao đâu bị khủng đâu! Thôi, tao đang đạp xe! Tha cho tao đi nha! Bye!”

- Ê, nè, mày bỏ tao luôn hả? Ê, đừng tắt máy mà! Nè! - Tôi nói như hét vào cái điện thoại. Cầu cứu bạn bè cũng không xong! Die chắc rồi! Hự hự!

Tôi ỉu xiu lê bước trên con đường nhỏ trải nhựa xám đặc dài đằng đằng. Kiểu này thì bao giờ mới tới trường chứ, chán thật!

Thực ra hôm nay tôi đến để nhận phần thưởng tổng kết năm học, tôi đang nằm hạng 2 toàn trường, bằng hạng với tên bạn cạ cứng của tôi - Dương Vĩ An. Về hạng nhất là “hoàng tử lai” Hạ Khánh Di ở lớp kế bên.

Nghe cái tên là đã đặc sệt vị Trung Quốc rồi. Cha Di là người Mĩ gốc Hoa, mẹ lại là một người mang dòng máu Hoa - Việt, vì thế trông cậu tác oai tác quái rất khôi hài: tóc thì vàng khè như màu lông khỉ, mắt xanh lơ nhưng da vàng đặc trưng châu Á, cộng thêm cặp kính Nobita ngô ngố nhưng trông cậu rất thư sinh. Cũng chính lí do vậy mà tôi hay trêu cậu là Khỉ Vàng. Ban đầu cậu ta hầm hừ mỗi lần tôi gọi, riết rồi cũng làm lờ luôn.

Phải nói là Di thuộc hàng cute boy hàng đầu của trường tôi, luôn được bọn con gái hâm mộ cuồng nhiệt. Cậu vừa chuyển tới trường một năm, nghe nói lúc trước Khánh Di sống ở Malaysia, vì thế mà cậu nói cả tiếng Mã Lai, tiếng Anh, tiếng Hoa và tiếng Việt vô cùng sành sỏi.

Thực sự ban đầu tôi không ưa gì Di lắm vì cái mác “hoàng tử” mà bọn con gái đặt, nhưng khi làm quen rồi mới biết cậu rất dễ thương và vui tính, lại rất yêu động vật. Tôi nhanh chóng thân với Di khi cậu chính thức là phụ tá tại phòng khám thú y của ba tôi, đó là việc part-time của Di. Tôi thích nói chuyện với cậu vì cậu và tôi đều nói được tiếng Trung, tôi cần trau dồi thêm khả năng của mình.

Thú thật một điều là từ bé tới giờ tôi chưa hề học tiếng Trung. Thẻ luôn đấy! Tôi chỉ vô tình phát hiện được do lúc nhỏ một lần xem thời sự ngôn ngữ nước ngoài, rơi đúng vào giờ Hoa ngữ. Kì lạ thay là tôi nghe và hiểu hết những gì phát thanh viên nói. Cứ như là ngôn ngữ đó đã ăn sâu trong vỏ não tôi từ bé, như là thứ ngôn ngữ mẹ đẻ vậy. Thật kì quặc vì tôi có thể nghe và nói tiếng Trung rất tốt nhưng bảo tôi viết hoặc đọc một câu bằng Hoa ngữ thử đi, đồ tôi làm được!

Tôi tò mò rất nhiều về mình, nhiều lúc thấy bản thân hơi kì lạ. Từ nhỏ tới giờ hầu như chưa khi nào tôi học hành chăm chỉ cả, đi học về là tôi quăng cái cặp một xó rồi chạy đi chơi. Học bài thì cứ liếc sơ qua nội dung. Ấy thế mà trả bài thì tôi đọc vanh vách như ghim vào não vậy. Làm bài tập cũng thế, đáp án như in sẵn trong óc, tôi chỉ việc ung dung chép ra từ “bộ máy” trong đầu. Vậy mà không khi nào sai cả! Tôi hỏi ba vì sao tôi lại quái dị như thế, ba chỉ cười và nói: “Thiên bẩm IQ của con cao hơn người thường. Thứ con có được là sự thông minh. Nhưng con đừng bao giờ huênh hoang vì điều đó. Con vẫn là một người trần mắt thịt thôi, đừng cho ai biết mình là thiên tài!”.

Thiên tài? Hì, tôi là thiên tài sao? Nghe thật thú vị. Nhưng thực ra tôi chưa bao giờ tận dụng được hết khả năng thông minh đó. Ba nói không muốn tôi khác người. Tôi cứ thật bình thường như bao người là được rồi. Tôi sẽ rất cô đơn nếu là người đứng đầu. Theo như ba thì tôi vẫn giỏi, nhưng giỏi trong sự khiêm nhường im lặng, đừng bao giờ là người đứng nhất, tôi chỉ nên đứng thứ hai. Đường như ba rất ghét tôi giành hạng nhất, cứ lo sợ như tôi sẽ nguy hiểm khi ở trên thứ hạng đó vậy. Vì thế, tôi không quá coi trọng thành tích, chỉ làm những gì mình thích, cho là thoải mái nhất. Tính tôi từ đó cũng vô cùng tự do, không thích ràng buộc và lệ thuộc. Cứ như một đoá bồ công anh thích phiêu du, lơ đãng bay lượn đến nơi mà mình thích.

Tôi lang thang trên con đường phủ ngập nắng, những bước chân gỗ nhện hàng loạt cộc xuống con lộ trải nhựa. Thoảng nhẹ, gió đưa những cánh bồ công anh vờn quanh trước mặt tôi.

Những cánh hoa trắng muốt theo làn gió bay đến quanh tôi. Đưa mắt nhìn xung quanh, hai bên đường hoang dại mọc đầy cỏ và lau sậy, rậm rạp như một góc rừng. Đây là nơi lúc bé tôi thường đến chơi. Nào ai biết phía sau những khóm cỏ tua tủa đó lại là một cánh đồng bồ công anh rộng lớn ngút mắt, nơi tôi hay gọi nôm na là “thiên đường”. Và ở thiên đường phải có thiên thần. Nhưng Thiên Thần của tôi đi đâu mất rồi? Phải chăng thiên thần đó đã bỏ thiên đường để bay đến một nơi tuyệt vời khác.

Tôi chôn cất thế giới thần tiên này cùng cậu vào một góc riêng. Như một chiếc hộp bị ném đi chìa khóa, tôi lưu giữ những khoảnh khắc tươi đẹp đó vào sâu thẳm đáy lòng, cố để yên nó trong ký ức nhưng mỗi đêm nó lại hiện vào những giấc mơ của tôi, sống động như chưa bao giờ nhạt phai. Thực sự rất khó để quên. Cánh đồng bồ công anh cùng cậu tiếp nối những giấc mơ của tôi, thật đẹp. Và cũng thật buồn.

Gạt qua những giấc mơ xa xôi, tôi nhắc chân bước tiếp. Lạo rạo trên vai những tia nắng đang nhảy múa, như những tinh linh thần thiện, trong sáng.

Đầu tháng sáu tươi đẹp, cái thời gian mà những đứa bằng tuổi tôi đang ráo riết ôn thi chuyển cấp thì tôi vẫn ung dung chơi đùa như bình thường.

Lý do đơn giản là tôi không cần tham gia bất cứ kỳ thi tuyển sinh nào để lên lớp 10 mà được tuyển thẳng vào Học viện Supper Star - một trường học do Anh Quốc đầu tư nhằm đào tạo những học sinh xuất sắc nhất nước. Trường Trung học Cơ sở Thanh Du là một trong những cái nôi nền móng đào tạo học sinh giỏi quốc gia, vì thế nó đã giành được 10 suất học bổng dành cho top 10 học sinh giỏi nhất trường (tất cả số đó đều đạt tích xuất sắc trong những kỳ thi toàn quốc) được học tập ở một ngôi trường cấp III danh tiếng như Supper Star. Tôi may mắn nằm trong số đó.

Vậy là ước mơ được du học của tôi đã không còn xa xôi rồi. Supper Star hằng năm lại trao học bổng cho những học viên xuất sắc có cơ hội đến các trường đại học hàng đầu thế giới để học tập. Nghĩ tới đây thôi mà đã sướng cả lòng rồi!

Hạ Khánh Di và Dương Vĩ An là một trong những học sinh được tuyển thẳng cùng tôi, ngoài ra còn có nhỏ Linh, nhỏ bạn chí cốt của tôi cũng lẽo đẽo ám ảnh tôi đến Supper Star. Haizz, đã nói duyên làm “bạn hiền” với con nhỏ trời thần đó vẫn chưa tận mà! Đúng là nghiệp kiếp trước, giờ đành ngậm ngùi trả cho dứt thôi.

Chân tôi nghịch ngợm đá văng những hòn sỏi nhỏ chắn phía trước, miệng thì lầm bầm rửa xả. Nhi! Dám đối xử với người chị vừa hiền từ, vừa đáng yêu của mình như vậy! Chị sẽ không tha cho mi....

Tôi bực dọc nện mạnh gót giày xuống mặt đường cứng ngắt, mặt trời đỏ hồng xiên qua gáy tôi. Vài giọt nắng nhảy nhót trên bộ đồng phục trắng.

Chúa ơi! Cứu con với! Chẳng lẽ một học sinh được mệnh danh là “Ngọc nữ trường Thanh Du” như tôi, vừa xinh xắn (cái này người ta nói); vừa chuẩn mực, tôn trọng kỉ luật (cái này cũng nghe đồn); lại sở hữu thành tích học tập đỉnh (cái này tôi tự nhận, dù biết rõ bản thân chẳng hề chăm học là bao (^.^)) như thế mà hôm nay đứng vật vờ ở cổng thì đúng là tan nát hình tượng. Người ơi! Xin người hãy ban một thiên sứ xuống “cứu trợ” con đi mà! Help me!

- Hey, Mai ! Xe đâu mà đi bộ tội nghiệp vậy? - Bỗng nhiên sau lưng tôi có một giọng nói dịu dàng nhưng mà... nghe có phần quen quen. A ! Thiên sứ! Chúa đã ban thiên sứ tới giúp con! Ôi! Tạ ơn Người! Tạ Chúa đã xót thương con! Con yêu Người.

Tôi mừng hóm như bắt được vàng, lòng lâng lâng vui sướng. Chuẩn bị nấn ná nụ cười toả nắng có độ sát thương 9/10 của mình ra để xin đi kè. Vừa quay mặt lại thì... Hời ôi...

Trước mặt tôi là một thiếu niên tóc vàng, đôi mắt xanh như thủy bích, làn da châu Á nhưng không kém phần trắng trẻo. Dáng dong dỏng cao, gầy gầy rất thư sinh. Cả gương mặt thanh tú cùng đôi mắt đặc trưng của người Hoa ẩn sau cặp kính gọng đen ngò ngổ. Ặc, thì ra là “người tình tìn đồn (nhảm)” của tôi: Hạ Khánh Di.

- Hi Di, Have a nice day! - Tôi cất tiếng chào.

- Morning Mai, same here. Ê, sao đi bộ vậy? Xe đâu? - Di dùng xe ép sát vào lề hỏi tôi kèm theo cái nụ cười “gây mê” được trưng dụng ra hết cỡ.

- Ô, Nhi lấy đi rồi! Hức hức! Bắt tui đi bộ vậy đó! - Tôi tỏ vẻ ủy khuất, đáng thương dính theo đôi mắt long lanh như mèo con nhìn Di. Ý đồ rõ ràng y như là ghi trên trán: Cho tui đi nhờ xe với!

- Ô, tội nghiệp ghê chưa! Thôi lên xe tui chở đến trường cho lẹ! Sắp trễ rồi! - Di nhìn tôi bằng ánh mắt thương xót rồi bê ra cái câu nói mà bấy giờ tôi chỉ muốn nghe. Ha ha! Thấy chưa? “Mỹ lệ kế” của tôi lúc nào cũng thành công như mong đợi mà!

Vừa nghe tới câu đó tôi đã nhảy thót lên yên xe sau của Di lập tức:

- Hi hi, cảm ơn nha! Di tốt bụng ghê ý!

- Xời, Khánh Di ta đây tốt bụng từ đó đến giờ mà mới biết sao? He he, mà gan nhỉ? Nghe tui kêu cho đi kè là leo lên ngay. Nhờ tui chở bà đi bán luôn thì sao? - Di cười trừ với tôi, cậu nhích chân đạp vòng xe đầu. Hai người trên xe khiến nó di chuyển chậm chạp hơn khiến tôi phải rà rà chân xuống đường để đẩy thêm lực.

- Hơ hơ, ai gan hơn ai hả? Ông đủ sức bắt nổi đai đen Taekwondo à? Mà ông bán thì chỗ nào dám chứa mình?

Mỗi lần nói chuyện với Di tôi cũng thấy rất dễ chịu và thích thú như vậy.

- Ô, Di cũng là Tam đẳng Karatedo chứ bộ! Ừm, mà tui dám bán cũng hông có chỗ nào dám mua đâu! Ha ha!

Di vừa nói vừa cười. Xe lạng qua phải để tránh một ổ gà khiến tôi mất đà ngã dúm, đầu gõ vào lưng Di trong khi tay đang bấu chặt vào áo bên hông cậu ấy.

- Oái, lái xe không có bằng cấp gì hết. Định mưu sát tui để nhận thêm phần thưởng trường tặng cho tui luôn à? - Tôi vỗ vào lưng Di giận dữ.

- Hi hi, “ái em xó ry”. Mà nè, đừng vắm gấu áo Di, nhả hết cái áo mami mới ủi, sợ té thì vịn hông của mình được rồi! - Di nửa đùa nửa thật tùm tùm.

- Thôi đi bố! Tình tứ kiểu đó định gây scandal à? Ông bạn có biết là người ta đang rêu rao tin đồn là ông theo đuổi tui hông? - Tôi lắc lắc đầu tỏ ra sợ sệt.

Cậu bạn hoang mang la oái, dừng xe lại. Ê, ê, sao lại có thể đem con bỏ giữa chợ thế này!

- Ai? Ai độc mồm độc miệng vậy? Trời ơi! Vậy thì Linh sẽ hiểu lầm mất thôi! Tầm chân tình của Di chưa kịp trao cho bạn ấy đã bị tan hoang vùi dập với ngọc nữ A1 hả? Thôi, thả bà xuống đi bộ tiếp nè!

- Nè, nè! Đừng nhả tâm vậy mà! Ông muốn tui giúp làm quân sư “tĩnh tò” với con nhỏ đó không thì bảo? - Tôi giật giật lưng áo cậu ngăn cản.

- Muốn! Muốn chứ! - Nhìn kìa, mắt sáng như hai cái đèn pha ô tô.

- Ô, vậy thì đi tiếp đi.

- Yes, Madam!

Di ngoan ngoãn chở tôi trên con đường tràn ngập ánh sáng, nắng đốt ấm vai tôi và làm ướt đầm lưng áo của Khánh Di. Cậu không thấy mệt hay sao mà vẫn cứ hê ha suốt.

- Nè, chiều nay nhớ qua nhà tui mừng tiệc tốt nghiệp đó! - Tôi khêu cậu nhắc nhở.

- Biết rồi! Hôm qua ở phòng khám bác trai nhắc rồi! Mà có Ngọc Linh đến không?

Chắc, một tiếng Linh, hai tiếng Linh, xem ra cậu bạn thơ ngây này bị lạm con bạn tôi thật rồi. Tôi tặc lưỡi rồi tiếp:

- Có, đi ăn mừng hay kiểm soát gặp nó vậy?

- Ồ, một công hai chuyện thôi. - Di hì hực chạy, miệng vẫn huyền thuyên không ngớt. Ánh sáng ảm áp cứ xiên xiên sau gáy, tôi nóng lòng nhìn đồng hồ rồi hối cậu bạn:

- Oái, sắp trễ rồi, vậy mà ông còn tỉnh bơ được hả?

- Nặng chết người luôn mà kêu tui chạy nhanh.

- Thôi mà, Di đáng yêu, chạy nhanh lên dùm đi, tui đội ơn ông mà.

- Hả? Ừm, vậy ngồi cho chắc nha! Di tăng tốc đó! Bảo đảm nhanh hơn cả Bungatti Veyron luôn! Bám cho chặt đó! - Di chợt đột ngột tăng tốc làm chiếc xe lao đảo như người say.

- Oái, đang hoàng cái coi, té bây giờ!

- Hì cứ ngồi cho chắc đi. Siêu xe của “Di công tử” đây sẽ đưa quý cô đi đến nơi, về đến chốn! Yên tâm! Há há!

- Nè, không giỡn! Té thật đó nha! Tui sợ đau lắm đó!

- Ngồi yên! Tăng tốc đó nghen!

- Té!

- Ha ha ha!

- Té mà!

Đầu đó trên đoạn đường vắng lặng lại vang lên tiếng hai đứa chí chóe. Gió nhẹ thoảng qua, vi vu như vờn làn tóc. Hương cỏ thơm ngào ngạt ẩn vào từng tầng không khí mà.. gần trễ giờ rồi! Nhanh lên Di ơi!

May thật nha! Nhờ cú chạy nước rút ngoạn mục của Di mà bọn tôi đã vào trường an toàn, còn dư đến 5 phút. Tôi đi đến khu hội trường trước trong khi Di đang tìm chỗ gửi xe. Tôi băng qua sảnh chính, vụt qua khu thể thao tích hợp, đến phòng hội trường cực rộng ở trường được âm dưới lòng đất.

Đèn điện sáng trưng, những lớp học sinh đã ngồi ngay ngắn theo lớp của mình. Tôi tìm ra lớp 9A1 ngay sau đó, lũ con gái đang đưa tay ngoắc ngoắc tôi. Từng dãy ghế bọc nhung màu huyết dụ sang trọng đầy ắp học sinh. Tiếng nói cười rộn rã. Tôi thả người vào một cái ghế trống gần lối đi. Kế bên cũng là hai ghế trống hươ, tôi rõ biết một cái là dành cho An, còn cái còn lại là của Linh. Lớp Di ngồi ở hàng ghế phía sau lưng tôi.

Tôi ngồi xuống ghế. Cạnh tôi, chiếc ghế đã có người ngồi. Tôi quay qua, mắt chạm ngay tới “tảng nước đá ngàn năm” vừa “an toạ”. Đó là Dương Vĩ An, huyền thoại của Thanh Du.

An có gương mặt gầy, lạnh, mảy sắc như kiếm. Làn môi hình trái tim hồng phấn. Đôi mắt màu nâu cà phê là điểm đẹp nhất trên mặt của cậu mà tôi thừa nhận. An cao hơn tôi một cái đầu. Mái tóc đen nhánh, dày phồng. Cậu ngồi bên, sắc mặt cau có nhăn lại bực dọc, thở hắt đầy một môi lắm bầm:

- Đúng là một lũ hám trai thái quá.

- Nè, nói xấu con gái cũng để ý xem bên cạnh mình là ai chứ! - Tôi thúc cùi chỏ vào ngực An trách.

- Ui da! Tui đâu có nói bà! Tui nói đám kia chứ bộ! - Vĩ An xoa ngực biện minh, trán cau lại vô cùng tức cười, cứ như là ông cụ non.

- Ừm. Biết điều đó!

- Nè, sáng ai chở bà đi học vậy? Xe đâu mà không đi? - An quay qua hỏi tiếp. Gương mặt tỏ ra ảm ức nhìn tôi.

- Ồ, là Di. Xe bị Phượng Nhi lấy đi rồi! - Tôi bình thản nói.

- Sao không gọi tui qua rước? Tại sao lại ngồi xe của Di? - An bỗng vô cớ gắt gỏng với tôi.

Cái tên này ba gai vừa phải thôi chứ! Thật là, bị bọn kia chọc giận giờ quay sang hăm hứ với tôi à?

- Vô duyên chưa! Tui muốn đi nhờ xe ai là quyền của tui chứ! Mắc mớ gì mà la tui? Ông tự nhiên phát gắt với tui là sao? - Tôi cũng cáu mà cãi lại. Tự nhiên cái cảm đoán tôi à! Đồ gia trưởng, độc tài! Hắn là gì mà cảm tôi không được cho đi chứ?

- Ồ... Tại vì... Tại vì... Bà là đồ ngốc! Được chưa? - Tự nhiên An lại đáp ứng, mặt hơi ửng hồng thì phải! Trời đất! Giận tôi tới nổi mặt đỏ gay lên thế cơ à? Tôi làm cái gì sai nhỉ?

- Hừ, ngốc mà được tuyển thẳng vào Supper Star. Vậy con ngốc này đang ngồi cùng một thằng ngốc rồi chứ hả? - Tôi bực dọc lườm cậu ấy.

- Thôi. Nói giờ Mai không hiểu đâu! Còn quá sớm! Thời gian sẽ chứng minh thôi! Tốt nghiệp cấp III xong An sẽ nói. - An khoanh tay vào nhau rachiêu bí ẩn, ẩn đường gân ra, đôi mắt màu cà phê nhìn thẳng vào tôi.

- Chuyện gì mà sao phải chờ lâu thế? Mà thôi đi, chiều nay nhớ ghé nhà tớ dự tiệc tốt nghiệp nha.

- đương nhiên Chiều nay tui đi tập cờ xong sẽ ghé! Tui sắp đi thi đấu quốc gia nên bị “tăng ca” nhiều lắm. - An nói.

- Ồ, ráng đem huy chương về nha!! - Tôi vỗ vai Vĩ An khuyến khích, cười tươi tắn.

- Nhớ mà! Thôi, khai mạc rồi kìa! - An gật đầu và chỉ về phía sân khấu ám chỉ.

Hội trường lớn tập trung hơn 500 học sinh đến dự tổng kết năm học. Trường tôi có rất ít học sinh, mỗi lớp chỉ 20 người, mỗi khối 5 lớp. Tuy nhiên chất lượng giáo dục thì khỏi phải nói. Khoác lên mình bộ đồng phục học sinh trường Thanh Du là một niềm tự hào của bất cứ học sinh nào.

Hàng giáo viên ngồi ngay dãy đầu, sát kê sân khấu hoành tráng. Học sinh các lớp bắt đầu ổn định chỗ ngồi. Sau nghi thức hát Quốc ca truyền thống và lời công bố của thầy hiệu trưởng thì buổi lễ bế giảng năm học chính thức bắt đầu. Tiết mục văn nghệ khai mạc do học sinh Ngọc Linh, lớp 9A1 - là bạn của tôi. Vừa ngáp ngáp ngáp dài với giọng đọc “truyền cảm” của thầy hiệu trưởng, lại vừa phải chấm khăn khóc sụt sùi vì bài hát của con Linh. Chà ơi! Không biết buồn hay sao? Đã chia tay bè bạn là bạn bè lâu rồi, giờ nghe nó hát bài “Mong ước kỉ niệm xưa” nữa! Đồ nhảm nhí! Sao lựa cái bài thế lương thế chứ?

Tiết mục văn nghệ kết thúc sau khi cả hội trường đã tiêu sạch cả trăm bịch khăn giấy, ai cũng sụt sịt, mếu máo. Đúng là cái con nhỏ thích gây náo loạn mà. Bờ vai tôi trở nên nặng trĩu, như bị vật nào đó đè lên. Ngó sang người bên mình, An đã ngoẻo cổ tựa đầu vào vai tôi ngủ từ lúc nào chả rõ. Khuôn mặt cậu thoải mái, bình yên đến lạ. Khoé miệng còn nhích lên tia cười kín đáo. Nét mặt không lạnh lùng nữa mà đáng yêu như một đứa trẻ. Mái tóc bồng bềnh cọ vào cổ tôi nhồn nhột. Tôi cảm nhận được cả hơi thở của An đang ve vồn quanh cổ tôi. Cái tên này! Tối đi ăn trộm hay sao mà giờ vào đây ngủ gà ngủ gật? Lợi dụng à? Tôi không có cho thuê vai miễn phí đâu nha!

- Ê, tối rình rập nhà ai mà giờ ngủ gục vậy? Đừng có dựa vào vai tui! Đám con gái mà thấy là chít tui đó! - Tôi vỗ má hắn nhẹ, đẩy đẩy đầu con heo đó lên.

An lè nhè dụi dụi mắt rồi lim dim tiếp:

- Hử? Tối phần chính chưa? Cứ đọc hoài buồn ngủ quá à! Chừng nào phát quà thì kêu An dậy nha! - Nói rồi An kéo cánh tay tôi ra ôm cứng như cái gối, tiếp tục vô tư dúi đầu vào vai tôi ngủ ngon lành.

- Cái ông này! Bó tay luôn rồi! - Tôi ngao ngán lắc đầu rồi đưa tay che miệng ngáp ngáp ngáp dài.

Cứ tưởng như đang trải qua cả thế kỷ để nghe lại cái truyền thống vãng của ngôi trường này. Bảo đảm không chỉ có mình An, 1/2 học sinh có mặt trong đây cũng khò khò mắt tiu hết rồi. Tôi ráng lấy tay ban ha cái con mắt của mình ra, nó cũng đang biểu tình đòi đi ngủ đây. Oa, buồn ngủ chết đi được!

Cuối cùng, cái thời khắc mà tất cả học sinh đều mong đợi sau hai tiếng đồng hồ ngồi nghe tụng niệm như ru ngủ đã đến. Đã đến lúc phát phần thưởng.

Nhỏ Linh sau khi hát xong cũng về chỗ ngồi. Thấy Vĩ An, mặt nó đỏ bừng lên, khúm núm ngồi bên cạnh tôi, được một lúc cũng lần ra mà ngủ trên vai còn lại của tôi. Giờ trông tôi y như là Lê Long Đĩnh hai tay ôm mỷn vậy. Có điều hai cái đứa này không nên được xếp vào hàng “quốc sắc thiên hương” mà nên mang

gen của dòng họ nhà con Lười ấy. Coi tôi như đang quảng cáo dầu gió nhãn hiệu “Mẹ bồng con” vậy. Chán chường thật!

Tôi kêu cả hai, nhúc nhích cánh tay đang bị kẹp chặt. An nhíu mày tiếp tục bấu chặt tay tôi mà ngủ trong khi Linh uể oải chỉnh lại quả đầu rối bời của mình. Nó len lén đưa mắt nhìn sang An rồi cười trộm. Haizz, Ancó gì mà nhỏ này lại thích như vậy chứ? Mê ngủ như heo vậy!

Nỗ lực hết mình cuối cùng An cũng chịu ngóc đầu dậy. Chúng tôi chỉnh trang đồng phục lại chuẩn bị nghe xướng tên. Thông thường mỗi năm tên bọn tôi thường được xướng không dưới năm lần. Từ các giải thưởng học tập, tham gia phong trào và cả thành tích năng khiếu cũng khiến những phần quà chất đống, nhiều đến ôm không xuể. Lần lượt top 10 học sinh giỏi nhất trường bước xuống nhận học bổng do Supper Star trao tặng. Ôi, hạnh diện quá đi!

Tôi giúp vui cuối chương trình bằng một bài hát, mọi người vẫn nán lại thưởng thức. Tôi hát chia tay ngôi trường cũ, chia tay bạn bè, thầy cô. Xúc động đến giọng run run lên. Lần cuối cùng tôi còn đứng trên sân khấu này, cảm giác quyến luyến đến kì lạ. Thanh Du ơi, tạm biệt nhé!

- Mẹ ơi! Giúp con! Nặng quá à! - Tôi í ới đứng ngoài cổng nhà kêu cứu, khệ nệ ôm một chồng quà cáp về nhà muốn rụng cả tay.

Từ trong nhà mẹ tôi vui vẻ bước ra phụ tôi đỡ chồng quà:

- Về rồi hả con gái? Năm nay nhiều quà ghê nha! Ủa, mà ai đưa con về thế?

Tôi đưa tay vuốt mồ hôi, thở hồng hộc:

- Dạ, Linh chở con về, còn quà là do An thò phụ phân nửa. Tụi nó về hết cả rồi.

- Ồ, vào nhà đi con. Mà Mai có nhắc mấy bạn chiều nay sang nhà không nhỉ? - Mẹ cùng tôi bước vào trong, vừa đi vừa nói.

- Có ạ! Mẹ, Nhi đâu rồi? - Tôi đặt đống phần thưởng ì ạch lên bàn, mắt đăm đăm sát khí kiểm tìm con nhỏ em.

- Nó à? Đi quay quảng cáo rồi! Đến chiều mới về lặn! Muốn trả thù thì con hết cơ hội rồi! Nó trốn con như trốn nợ vậy! Con không tính sổ được đâu! - Hây da! Mẹ tôi có phải là Lưu Bá Ôn không vậy? Đoán mò tài tình ghê ý!

- Gì chứ, con mà thấy nó thì nó chết chắc với con! - Tôi đưa tay thành nắm đấm day nghiến. - Phượng Nhi, mi chờ đấy!

- Thôi nào, chị em một nhà với nhau, đừng có rần rần phá bình nhau mãi. Em đùa thôi, đừng để bụng mà con, đi thay đồ rồi xuống ăn trưa nè còn ưong! Sáng ăn ít thế vậy giờ đã đói rồi phải không? Đi đi công chúa! - Mẹ yêu chiều bảo tôi.

- Dạ. Nể mẹ con mới tha cho nó đấy, lần sau nữa là biết tay con.

- Ừ ngoan. Mai này, lát nữa con đến nhà bác Thu mượn máy xay sinh tố hộ mẹ nhé, máy nhà mình hỏng rồi. Giờ phải có máy để chuẩn bị cho bữa tiệc chiều nay. - Mẹ đứng ở ngưỡng cửa, cất giọng dịu dàng.

Tôi ở trong phòng nói vọng ra, đồng ý với mẹ. Giò thì đi thay đồ nghĩ ngơi cái đã. Còn mối thù kia... Hừ hừ, ta đây là quân tử, chả thèm chấp nhất tiểu nhân.

Trên một con đường vắng, chàng trai xuất hiện ở quầy cà phê ở sân bay Tân Sơn Nhất cách đây ba giờ đồng hồ - kẻ tự xưng mang cái tên mới là Nguyễn Chí Linh đang điều khiển chiếc xe mui trần bạc sang trọng chạy chậm chậm như dò xét điều gì. Nắng nhạt mát dù đã hơn một giờ trưa. Trên con đường hươ hoặc những dãy nhà giải toả lộ nhỏ, chiếc xe của cậu vẫn rề rà chạy như đang tìm kiếm thứ gì. Nụ cười kín đáo từ khoe môi Linh giãn ra, ánh mắt sâu xa đang thăm lạng tính toán điều gì đó. Cậu đã dàn dựng vở kịch lớn nhất cho cuộc đời của cậu. Những sự suy tính đều phải hết sức chuẩn xác và uyên thâm.

[Angel à, midang trốn ở đâu? Ngoan nào, đừng sợ! Ta sẽ bảo vệ mi! Và cả chủ nhân của mi nữa! Hãy mau xuất hiện nào! Kịch đã công diễn. Đừng vội vã! Mỗi người đều có một vai! Em cũng thế! “Cô ấy” cũng thế! Bảo đảm sẽ vô cùng hoàn mỹ. Như vãn cỏ đã được xép. Tôi sẽ giúp em diễn trọn vai này! Tôi chờ em!]

Gió man mác luồn vào cơ thể cậu, Linh vẫn thế - nụ cười bình thản nhưng bí ẩn. Tất cả là cậu đang tìm kiếm những “thiên thần” còn lại. Vở diễn sẽ tràn ngập màu sắc và bí mật. Cứ chờ xem!

Tôi lộc cộc đạp xe trên con đường vắng, gắn liền với những dãy nhà bị bỏ hoang. Đó là con đường tắt nhanh nhất dẫn ra thị trấn, không quá xa nhà của tôi. Hơn một giờ rưỡi trưa, trời mát rượi không tí nắng, mây che khuất ông mặt trời to tướng, để lộ ra một mảng màu cam vàng ảm đạm như sắp mưa. Gió thổi mát lành luồn lách trên cánh tay tôi.

Tôi hí hục đạp cho nhanh, mẹ đã dặn vụ cái máy xay sinh tố mà tôi quên bưng đi mất, bây giờ phải nhanh chóng ghé nhà bác Thu. Tự nhiên chuông điện thoại lại bất thành linh vang lên, tôi chủ quan rút điện thoại ra, thì ra là Ngọc Linh gọi. Tôi bật di động trả lời.

- Alo, tao nghe nà! Đúng rồi, mày ghé nhà tao trước đi. Mà nè... Còn cái vụ...

Bỗng dưng, phía sau tôi có tiếng nẹt pô xe phanh gấp, tiếng gầm rú chứa chất khoan vào màng nhĩ làm tôi giật cả mình.

Tôi chưa kịp định thần thì... “Vù!” - Một bàn tay ai đó nhanh lẹ giật phắt lấy điện thoại của tôi. Nhanh thoát như cắt. Là giật đồ! Một tên cướp đang giật điện thoại của tôi. Tôi hoảng hồn kêu thét lên truy hô:

- Cướp! Cướp! Bớ người ta cướp! Giật đồ bà con ơi!

Tên giật đồ vẫn phóng xe chạy như điên, trên đường vắng tanh heo hút không một ai. Không ai có thể giúp tôi được. Tôi co giò đuổi theo tên cướp, miệng vẫn không ngớt truy hô. Hu hu, xe đạp làm sao đuổi kịp xem máy đây trời? Thảm quá đi!

- Bớ người ta giật đồ! Cướp! Cướp! - Tôi gào giọng khản đặc và tuyệt vọng, tức tối đạp như điên đuổi theo nhưng vô vọng.

Chiếc xe của tên cướp chạy tới gần ngã ba, vẫn lạng lách và nẹt pô ầm ầm. Thành linh, một chiếc mũ trần bạc từ đầu chạy chấn tới đầu xe của tên cướp. Chiếc Wave xanh tới tấp được nâng máy lại do né chiếc mũ trần bạc màu mất đà trượt dài trên nền đường. Tên cướp ngã dúi, hoảng sợ quăng xe lồm cồm bò dậy co giò chạy, trên tay vẫn nắm chiếc điện thoại của tôi.

Từ trong chiếc xe sang trọng, một thanh niên khoác áo Jacket da màu đen nhảy ra, cậu phi người tung một cước vào lưng tên cướp giật khiến hắn té up mặt xuống đường không bò dậy nổi. Từ xa tôi đã trông thấy hết, đạp thật nhanh đến hiện trường để bắt lấy tên cướp.

Tôi quăng “em” Martin lăn lóc một bên đường, xách đôi giày quai hậu đế gỗ của mình trên tay, chạy lăm lăm tới nơi tên cướp đang nằm la liệt:

- Ya! Dám giật đồ hả? Chết này! Đi chết đi! Đồ đáng chết! Cho mi chết luôn này! - Tôi vừa rửa xả vừa phang giày tới tấp vào người hắn, tay đầm chân đá, chân thọc tay thụi không phân biệt được là quyền pháp của môn gì. Chỉ muốn đánh hắn mà không cần câu nệ vào bất cứ căn bản nào. Phù phù! Thấy ghét thật!

-Ặc ặc! Ui da! Ui da! Đau quá! Đau quá! Chị hai tha cho em! Em biết lỗi rồi! Chị tha cho em đi mà! - Tên đó nằm lăn lộn dưới đất, miệng kêu rên thảm thiết khẩn hoảng.

- Chết nè! Chết nè! Cho chừa tật nha con! Dám đụng vào chị hả? Số em tàn rồi! - Tôi vẫn đang hăng máu đánh hắn tới bởi hoa lá. Chàng trai kẻ bên mở to mắt nhìn tôi như trong thấy sinh vật lạ. Cuối cùng, cậu ghệt tay tôi lại can ngăn:

- Nè! Nè! Được rồi! Bộ muốn giết chết hắn luôn sao? Tha đi mà!

Tôi phủ tay thở hí hục, mặt tức tối chỉ muốn nện cho tên kia vài đạp nữa cho hả giận:

- Điện thoại của tao đâu?

- Dạ, đây thưa chị! Làm ơn tha cho em! Em chừa rồi! Em hứa sẽ không tái phạm nữa đâu! Hu hu - Hắn run run đưa lại di động cho tôi.

Tôi liếc xéo tên đó, miệng nhếch lên nụ cười đắc thắng, tay giật lại điện thoại mà hăm he:

- Để lần sau tao gặp lại thì mày chết với tao! CÚT!

- Dạ, dạ! Đội ơn anh chị em đi! - Tên cướp quỳnh quáng lồm cồm bò dậy, vội vã xách xe chạy biến không dám quay đầu lại.

- Nè nhỏ! Có sao không? - Chàng trai mặc Jacket đen cười mỉm quan tâm hỏi han tôi.

- Dạ! Không sao! Cảm ơn anh! Nếu không có anh em cũng chẳng biết phải làm sao cả! - Tôi vuốt vuốt lại tóc, phủi bụi trên quần áo, mang lại đôi giày từ từ ngược lên... My god! Người đâu mà... đẹp quá. Vừa cao vừa trắng trẻo, đến cả mái tóc cũng màu trắng tinh, anh ta nghiêng nghiêng đầu nhìn tôi, khuyên tai lấp lánh dưới nắng.

Tôi mở to mắt, đứng hình tạm thời.

- Nè nhỏ! Bị sao vậy? Trúng gió hả? - Anh hươ tay trước mặt tôi.

- Ô...Không... Tại...tại... - Tôi nóng hết cả mặt, ấp a ấp úng như gà mắc tóc.

- Hi hi tại tui đẹp trai quá hả? Cái này thì tui biết lâu rồi!

Tôi bĩu môi không phục. Thật sự mà nói anh chàng này cũng hơi hơi đẹp trai, có điều mông lung trong lòng tôi dấy lên cảm giác lo lắng. Vấn đề chính là anh ta có vẻ bụi bặm, phong trần quá. Tóc thì nhuộm trắng, tai đeo khuyên, nhìn lại mang phong cách một ca sĩ nhạc rock. Thật sự không phù hợp với nụ cười thân thiện và cách cư xử nhã nhặn đó.

- Xí! Tự tin gớm! Chắc mắt mọi người đều bị vấn đề hết nên mới khen đẹp ấy! - Tôi vờ chê bai, giấu đi sự xấu hổ của mình.

- Ha ha ha! À thôi đi! Mà năm nay nhỏ nhiều tuổi vậy? - Chàng trai lại hỏi tiếp, ánh mắt ánh lên tia thích thú.

- Dạ, năm nay em vừa lên lớp 10, tức là 15 tuổi rồi!

- 15 tuổi hả? À, ờ... em học trường nào?

- Dạ, em vừa tốt nghiệp trường THCS Thanh Du! Mà anh còn đi học không? Tên gì? Bao nhiêu tuổi? Nhà ở đâu? Số mấy? Đường gì? Quận nào? Nick của anh là gì? Nói cho em biết luôn địa chỉ facebook và số điện thoại luôn! - Tôi tuôn một tràng không kịp thở.

- Anh tên Nguyễn Chí Linh! Còn những phần khác không cần biết đâu! Mà sao em hỏi nhiều thế? Có phải thích anh rồi không?

- Không phải! Em hỏi là chỉ muốn đền ơn anh thôi!

- Đền ơn? Bằng gì? Lấy thân báo đáp hả? - Lại một lần nữa trêu kèm theo cái nháy mắt nghịch ngợm.

Giọng tôi chua lên vài phần.

- Nếu anh muốn thử cảm giác của tên cướp hồi nãy thì em xin chiều!

- Thôi thôi! Anh sợ em rồi! Khi nào cần em trả ơn thì anh sẽ tự tìm đến em! OK? - Vừa nói anh vừa dựng xe lên dùm tôi.

- Biết sợ thì tốt! - Tôi cười đắc chí. Cũng có người biết sợ Mai này đấy chứ

- Ý chết! Tới giờ rồi! Anh phải đi nha! Bye nhỏ nha! À quên! NHỚ! Anh tên là Nguyễn Chí Linh! Nhớ đó! Nguyễn Chí Linh nghe chưa! Chúng ta sẽ còn gặp lại! Không phải một lần mà còn nhiều lần nữa kìa! - Linh giơ tay lên trán chào theo kiểu quân đội rồi nhảy vào xe với điệu bộ vô cùng lịch lãm, để lại nụ cười rạng rỡ tỏa nắng.

Tôi gật gật đầu đáp trả, cười và vẫy tay chào:

- Rất biết ơn anh đã giúp em. Chào anh nhé! Chí Linh!

Nói rồi tôi trở lại dựng cái xe lăn lóc của mình. Con đường vẫn trống hươ. Chiếc xe màu bạc đã vút đi xa tít.

Điện thoại không bị xước, may quá!

Phủ bụi lấm trên yên xe, tôi bắt đầu trở lại hành trình. Đạp xe thật nhanh. Qua lần này tôi hết dám nghe điện thoại khi đang chạy xe nữa đâu. Tôi sẽ không kể cho mẹ nghe chuyện vừa xảy ra, mẹ sẽ lo lắng lắm.

Nghĩ thế, tôi mím môi, tạm quên đi chuyện xui xẻo vừa qua, tiếp tục đi tiếp. Trong gió, đầu đó như vang lên tiếng cười khe khẽ quá đi. Tôi hoảng sợ thắng xe, đảo mắt nhìn xung quanh.

Không có gì cả! Có lẽ là ảo giác! Vuốt ngực thở phào, tôi vẫn tiếp tục đạp xe rời đi, miệng thì lẩm bẩm:

- Anh ấy đẹp thật! Nguyễn Chí Linh sao? Mình phải nhớ kỹ cái tên này!

Nắng tắt hẳn, bầu trời bỗng trở nên u ám, mây cuộn tròn như những quả bóng lăn lóc nơi chân trời.

3. Q.1 - Chương 3: Chạm Mặt

Hú hồn thật! Xém nữa là mất toi “em để yêu” mà tôi mới tậu. May thay mà có Chí Linh giúp đỡ. Nếu mà lúc này không có anh ta thì chắc chắn tôi đã mất điện thoại thật rồi. Từ nay xin chừa tật nghe điện thoại khi đang lái xe. Nguy hiểm quá!

Chết! Xém quên nữa rồi. Tôi còn phải đi mượn máy xay sinh tố cho mẹ, buổi tiệc chiều sắp diễn ra. Đoạn đường trước mặt trống trơn. Tôi đã trễ giờ nên dùng hết sức cò người đạp xe thật nhanh. Ngã tư đã hiện ra trước mặt. Tôi nâng tay xem đồng hồ, gần hai giờ. Ôi không! Món nước sốt của mẹ sẽ không hoàn thành nếu không có máy xay!

Do mãi chăm chú nhìn đồng hồ, đột nhiên có tiếng kèn xe inh ỏi trước mặt. Tôi ngẩng đầu, hốt hoảng nhìn chiếc xe sang trọng đang chạy ngược chiều, hướng thẳng vào mình.

Tôi lao đảo tay lái rồi đâm sầm vào chiếc xe đó. Rất may, do tôi nhảy khỏi xe đạp kịp nên không bị tông cả người vào chiếc xe màu đen kia. Tôi ngã dài trên mặt đường, cảm nhận cái đau ê ẩm từ da thịt. Chân mày tôi cau chặt, mắt nhắm tịt vì quá đau. Tay tôi rất buốt. Cố gắng lắm, tôi hí dãn mắt ra, kiểm tra tay chân mình.

“Này cô bé! Không sao chứ?” Một anh chàng Tây Dương hốt hoảng từ trong xe sang trọng kia chạy đến bên tôi hỏi han, điều đặc biệt là anh ta biết nói tiếng Việt.

“Trăng sao gì kia chứ! Lái xe kiểu gì vậy? Đụng trúng người ta rồi nè!” Tôi cúi gằm mặt, vừa xuýt xoa những vết thương trên tay. Quần Jean thủng lỗ tròn ngay đầu gối, chân tôi tứa máu. Tay rách mấy mảng da ngay bàn tay và cùi chỏ, huyết tương và máu đua nhau tràn ra.

Anh chàng lúng búng quỳ xuống bên tôi, rồi rít xin lỗi. Tôi thối cát đất bám vào vết thương. Cái choáng váng chưa hết hẳn mà chân tay bắt đầu đau buốt cái đau tê tái làm tôi ứa nước mắt. Mắt tôi dần di sang chiếc xe thảm hại bên cạnh. Thắng thốt nhìn nó, bánh xe phía trước cong thành hình bán nguyệt, rổ xe móp méo không ra hình. Bàn đạp rơi ra, trơ trọi một góc.

Chiếc xe đó là quà sinh nhật cha đã tặng tôi, sau cú va chạm kinh hồn với con quái vật to tướng đen thui kia, hình thù của chiếc xe xinh xắn không còn nhìn ra. Như thế này mà vác về nhà cùng với mấy vết thương trên người, chắc chắn sẽ bị mẹ tôi mắng cho ra trò.

Vừa lo lắng, vừa đau đớn, tôi không kiềm được cảm xúc, bật lên tiếng khóc thút thít.

“Hức, hức, đau chết mất! Chiếc xe của tôi!”

“Cô bé ơi, em có sao không? Hay mình tới bệnh viện nha!” Anh người nước ngoài thấy tôi khóc còn ra vẻ lo lắng hơn, thở thè giọng với tôi.

Vừa nghe tới bệnh viện thì tôi đã lắc đầu nguầy nguậy, mếu máo dữ hơn:

“Thôi đi! Em sợ bệnh viện lắm!”

“Nhưng có vẻ em bị thương không nhẹ đâu!”

“Sao anh lại lái xe vào đường ngược chiều vậy chứ? Suýt nữa là giết người rồi thấy chưa?”

Anh ta cúi đầu, áy náy:

“Tại anh chưa rành đường xá.”

Nói rồi, nhờ anh ta, tôi được đỡ dậy, quan sát mấy vết thương trên tay tôi. Tôi nhăn nhó mặt mày, cảm giác chân tay tê đi, máu rỉ ra từ vết thương mỗi lúc một nhiều. Anh người Tây quay lại xe, lấy hộp khăn giấy chặm máu trên tay tôi.

Nước mắt tôi vẫn tuôn không kiềm được.

Bỗng nhiên, từ trong chiếc Limo dài anh ta lái có người mở cửa xe bước ra.

“Có chuyện gì sao, Alex?”

Tiếng nói với âm điệu lạnh lẽo, pha chút mệt mỏi làm tôi chú ý. Giọng nói này lơ lơ, không phải của người nói sôi nổi tiếng Việt. Tôi quay đầu nhìn.

Trước mặt, tên con trai tóc nâu với gương mặt mệt mỏi, da tái xanh đứng nhìn trân trân. Tôi nghiêng đầu nhìn, thoát sững sờ. Khuôn mặt đó... sao có nét quen quen! Tôi không hiểu tại sao có cảm giác như có gặp cậu ta ở đâu đó. Nhưng ánh mắt cậu ấy, ánh mắt đó thoát như rất hững hờ, nhưng lại dán thẳng vào tôi, nhìn chú mục, như muốn xuyên thấu cả người tôi.

Tôi cắn chặt răng, nén cái đau làm mọi hành động trở nên chậm chạp, vuốt nước mắt nhìn cậu ấy. Anh chàng Tây Dương đến bên cậu ta, xì xầm điều gì đó, chỉ thấy cậu ta quay sang tôi, khoảng cách hẹp dần, đến nỗi tôi ngửi được mùi hương ngòn ngọt, dễ chịu trên người cậu ta.

Hương thơm này cũng quen thuộc, như đã từng ngửi thấy!

Đjà Vu? Có phải là triệu chứng này không?

Tên con trai cao hơn tôi rất nhiều. Cậu ta nghiêng đầu, đôi mắt lơ đãng nhìn tôi, rồi đưa tay vào túi lấy bóp tiền, bỏ vào tay tôi rất nhiều ngoài tẹ.

“Gì đây? Đó là âm phủ hả?”

Anh người nước ngoài tên Alex cất giọng:

“Là Bằng Anh đó em. Nhiều đây... hơn cả tháng lương của anh!”

Tôi nghiêng răng, quay sang tên tóc nâu đó, hất hàm:

“Đưa tiền là ý gì đây?”

“Tiền thuốc men, tiền bịt miệng.” Hắn đáp vô cùng máy móc, đôi mắt vẫn lơ đãng như buồn ngủ.

“Bịt miệng? Là sao?”

“Cô cầm số tiền này, cầm truy tố ra pháp luật, hết.” Đôi mắt lơ đãng cá chết đó đảo quanh một lượt người tôi, rồi đáp gọn lôm.

Cái tên này, nhìn bộ dạng có lẽ là kẻ dư tiền lắm của. Tôi ghét dạng người thích vung tiền vào mặt người khác nhất. Mấy tên chỉ giỏi ăn bám gia đình và khinh thường người khác, thật sự làm tôi ứa gan! Họ không nghĩ đến cảm nhận của người khác sao? Quăng một đồng tiền vì sợ đụng chạm đến pháp luật? Tuy tôi không phải giàu có nhưng tôi không đến nỗi thiếu hụt. Tôi cần đến mớ tiền này sao? Hừ, tức cười!

Gió hiu hiu vờn quanh chúng tôi. Trong lòng tôi nổi sấm thịnh nộ.

“Tôi không cần tiền.” Tôi lạnh giọng, nhét tiền trở tay hắn.

Hắn nhún vai, đôi mắt có chút linh động hơn:

“Cần thêm à?”

“Này, bộ cậu không hiểu tôi nói gì à? Tôi-bảo-tôi-không-cần-tiền!”

Lần này, tôi thấy vệt môi hắn cong nhẹ, một điệu bộ thản nhiên, hắn quay người đi, số tiền rơi tuột xuống đất, bay trên đường.

“Thì thôi!”

Tôi lườm mắt. Đúng là hạng nhà giàu chảnh chọe! Tiền mà cứ xem như rơm rác thế sao? Anh Alex trợn mắt, lên cúi người nhặt lại số tiền dưới đất.

“Nè nhỏ, lấy đi! Đạo này tâm trạng cậu ta không tốt nên cứ xử hơi thất thường, thôi em mua thuốc uống và mua luôn chiếc xe mới nha. Còn dư em cứ giữ!”

Tôi chặn tay lại, lắc đầu không nhận rồi khó nhọc nhấc chân, đưa tay kéo tay áo hất lại. Tôi không nhận tiền thì hắt vút lại tiền ở đó, cứ như là bố thí cho tôi. Hành động này là chà đạp lên lòng tự trọng của tôi. Tâm trạng không tốt thì mặc nhiên đem người khác ra giải tỏa ư?

“Khoan đã!” Tôi dùng sức ghệt mạnh tay, gần giọng. “Cầm về mà mua thuốc uống đi!”

Hắn dụi mắt, giọng lè nhè đi:

“Sao? Tôi có bệnh gì đâu?”

Tôi nhếch môi, tuôn ra một tràng bắt mạch bệnh tình trầm trọng của tên tóc nâu trước mặt. Hôm nay, đáng lẽ tôi sẽ cho qua chuyện này, nhưng từ khi cái tên đáng ghét này thò đầu ra gây sự thì mọi chuyện khó lường xuôi đây!

“Có chứ. Bệnh chảnh đấy! Bệnh này nếu không chữa kịp dễ thành bệnh nan y lắm! Nhìn mặt mũi sáng sủa (tối sủa) chắc cũng có ăn học đàng hoàng tử tế, mặc quần áo sang trọng, cũng chắc là người có văn hóa. Sao lại cứ xử ti tiện thế? Cậu nghĩ tiền có thể giải quyết hết mọi vấn đề sao? Nhờ hôm nay, xe cậu tông tôi chết thật thì cậu sẽ dùng tới bao nhiêu tiền để bịt miệng nhà tôi không thừa cậu ra tòa đây? Không phải ai cũng há miệng tiền đâu! Tôi cảm thấy mình đang bị xúc phạm thật đấy!”

Đồng tử hổ phách của hắn chăm chú vào mặt tôi không suy suyển, sau đó hắn che miệng ngáp dài một cái, giọng vẫn nhạt nhẽo:

“Muốn sao?”

“Xin lỗi tôi đi!”

“Tức cười! Tôi chỉ ngồi trên xe, hoàn toàn không liên can đến chuyện này. Vấn đề là cô đâm vào xe chúng tôi chứ không phải chúng tôi tông vào cô. Đã đưa tiền bồi thường còn kiếm cớ bắt bẻ!”

Nãy giờ mới thấy hắn nói được một câu dài và đánh đá như vậy! Gương mặt tên tóc nâu tươi tỉnh hơn, có điều hắt phất âm tẹ quá! Thật sự rất khó nghe!

Tôi cắn môi, tay chống hông thở phì phò. Vết thương tấy lên đau ghê gớm. Xe tôi đã rẽ ra tới đầu đường, đối diện là góc phố nhộn nhịp của thị trấn, ngược với cái mả ảm đạm nơi đây. Một số người thấy có va quệt xe nên đứng hóng tới xem xét. Đứng bên chiếc Limo đen hào nhoáng, anh chàng người Tây ghệt tay áo cậu ta lại. Chiếc xe màu lam của tôi vẫn ngủ ngon lành dưới mặt đường nhám.

Alex ra về ăn năn, lí nhí:

“Xin lỗi cậu chủ! Là lỗi của anh, nhưng em cũng không nên quăng tiền vào cô ấy như vậy mà!”

Cái tên cậu chủ khó ưa vùng vằng, lườm:

“Tôi không sai gì cả! Không xin lỗi!”

Anh Alex quay qua tôi, gãi đầu rồi cất lời:

“Cô bé ơi, cho phép anh thay mặt Kevin xin lỗi em nhé!”

“Không! Em cần cậu ta dẹp cái xấp tiền này vào và xin lỗi em! Thế thôi!”

“Cô đừng có mơ!” Hắn khoanh tay, bực dọc đáp.

Hừ, với dạng người kiêu căng, phách lối này có lẽ nên dạy một bài học cho nhớ đời. Tôi không phải thứ người có thể nhét tiền vào mồm là ngậm tằm quên hết trắng đen, thị phi. Hắn là một gã tư bản chỉ biết vung tiền ra để giải quyết mọi việc. Tôi khinh thường dạng người phách lối ấy! Thế thì tôi càng muốn hắn phải mở miệng xin lỗi tôi cho bằng được!

“Cậu không hối hận chứ? Tôi nói trước, cậu hạ thấp, khinh thường tôi một lần, nhưng tôi có thể làm cậu ê mặt hơn cả thế! Suy nghĩ kỹ đi! Có chịu xin lỗi tôi không?”

Tên con trai tóc nâu nhún mắt thách thức tôi. Được rồi, đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ mà. Tôi sẽ cho hắn biết mặt. Làm nhục mặt tôi thì tôi sẽ cho hắn ê chề hơn gấp bội.

Tôi nhếch môi, vờ té ngã xuống mặt đường. Ngón tay tôi nhẹ nhàng chạm vào vết thương ở chân, cau tít mắt lại. Đau chết mất!

Tôi lợi dụng cơn đau làm nước mắt trào lên, rưng rưng, sau đó thật nhiều, thật nhiều nước mắt luôn lăn trên mặt. Tôi khóc rầm rức, đến nỗi hai con người đối diện phải mắt tròn mắt dẹt ngạc nhiên.

“Giở trò gì vậy?” Tên tư bản khó ưa đó cúi đầu xuống nhìn tôi, giọng khe khẽ. Tôi mặc kệ hắn, nước mắt vẫn lăn dài, tiếng thút thít bật lớn hơn rồi đột nhiên đứng bật dậy, quát lớn:

“Hu hu hu hu! Tại sao lại như chứ? Tại sao anh lại bỏ rơi em để theo người con gái khác! Vậy đã đành! Đàng này anh còn tỏ ra không quen em! Tại sao khi anh giàu sang anh lại quên mất em? Anh là đồ tồi! Một kẻ vong ân bội nghĩa! Một kẻ vô trách nhiệm! Tôi hận anh!... Hức... Hu...hu!!!”

Những người gần đó nghe tiếng quát chí chóa nên bu dần xem sự tình gì. Tôi cười thầm trong lòng, hả ra trước gương thộn ra của tên đáng ghét đó, tiếp tục uất ức rống lớn lên.

“Anh tưởng có số tiền này là anh rũ bỏ hết trách nhiệm được sao? Ngày xưa, anh nói anh yêu tôi. Anh mãi mãi ở bên tôi. Anh dùng lời ngọt ngào để lấy đi cái quý nhất của tôi! Vậy mà giờ đây anh giàu có! Anh lại quên đi những gì mình đã nói, anh muốn bỏ rơi tôi. Quãng cho tôi một mớ tiền rồi muốn đuổi tôi đi thật xa để anh chối bỏ tất cả! Anh sợ người ta biết quá khứ của mình. Ngày xưa tôi phải làm việc tối mồm để anh học hành thành tài! Bây giờ anh thành danh thì chê tôi nghèo hèn, vô dụng, anh bạc đãi tôi! Anh ác lắm! Anh đê tiện lắm! Hôm nay tôi có chết thành ma tôi cũng không tha cho anh!”

Dòng người xúm xít bu lại đây, lấy tay chỉ trỏ, bàn tán rất nhiều. Hừ, dù sao tôi cũng đã bị hắn hạ thấp thì còn giữ chi tí sĩ diện, dùng hành động bác hắn thể này hình như cũng khiến cơn thịnh nộ trong tôi vơi được chút ít. Tên xấu xa khốn kiếp thích ném tiền vào mặt người khác thể này đáng bị trừng trị một lần cho chữa tật ra.

“Cò!!!” Hắn cứng họng không nói nên lời, mặt thì đỏ bừng, chắc có lẽ là vì xấu hổ. Trong mắt mọi người giờ đây tôi là một cô gái đáng thương bị người yêu ruồng bỏ, mà người con trai vô ơn đó lại chính là hắn ta.

“Anh đừng nói nữa! Anh đừng xỉ vả tôi nữa! Được rồi! Tôi sẽ nghe lời anh! Tôi sẽ biến khỏi mắt anh, biến khỏi thế gian này, mang theo cả giọt máu của anh biến khỏi trần đời này mãi mãi và mãi mãi! Không bao giờ gặp anh nữa! Vĩnh biệt!”

Tôi thích thú tru tréo, dùng giọng ủy mị vừa điệu ngoa ra xỉ vả hắn. Tự nhiên thấy hắn càng uất ức thì thú tính muốn hạ bệ hắn của tôi càng mãnh liệt. Tôi không rõ là mình đang tuôn ra bao nhiêu lời mắng nhiếc nữa, cứ khóc và nói mãi, lâu lâu ngừng đầu vuốt nước mắt lên coi biểu hiện của mọi người xung quanh.

“Tôi...” Rõ ràng là hắn cứng họng, không thể nào đối đáp với tôi được câu từ gì.

Những lời lẽ rửa máng bên ngoài len vào tai tôi, mọi người phần nộ nhìn tên cậu chủ kiêu căng phách lối ấy với ánh mắt khinh thường, rừ rúng, còn tệ hại hơn cái kiểu lơ đãng nhìn tôi của hắn. Thật là quá hả dạ mà!

“Đồ Sở Khanh!”

“Đồ độc ác!”

“Tôi nghiệp cô gái quá! Nhìn mặt hắn ta sáng sủa tưởng đâu người tốt có thể nương tựa tấm thân! Không ngờ... Gặp tôi là tôi bám hắn ra làm ngàn mảnh, nấu như đem pha với cám cho heo ăn, trộn chung với rau củ cho cá ăn!”

”Đúng là không có tính người! Ngay cả cốt nhục của mình mà cũng không thừa nhận!”

“Không thừa nhận thì thôi! Có gì phải xỉ vả, ruồng bỏ thế chứ! Đồ ác nhân thất đức!”

...

Tôi nén buồn cười, vẫn giương ánh mắt lâm li nhìn hắn. Anh chàng Alex đáng thương ra sức dẹp loạn đám người đang bu đông đến nghẹt đường. Không biết từ đâu có thêm hai, ba chiếc xé hộp đen mang theo một toán người ăn mặc đồng phục y hệt như anh người Tây rầm rập kéo tới giải tán đám đông, họ nói mấy câu tiếng Anh, đại loại là ý:

“Tránh ra! Tránh ra! Tránh ra! Giải tán đi!”

Dựa vào nhóm thanh niên trai tráng mặc ngẫu thật ngẫu đó mà những người hóng hớt thời sự đã bị giải tán đi hết. Hiện trường trả về như ban đầu, chỉ còn tôi, hắn và anh Alex đang cản dận gì đó với những gã áo đen kia rồi họ lại chui vào xe, chạy đi mất. Tôi đứng thẳng dậy, ngênhmặt, lau nước mắt, cười nhạt thách thức hắn ta.

“Thấy sao? Bị người ta khinh nhờn cái cảm giác nó thế nào?”

“Bây giờ cô muốn gì?” Hắn giận dữ cúi xuống rít lên. Đuôi mắt giật giật nhăn nhó tức giận. Bộ mặt này bảo đảm rằng 100% đã tỉnh ngủ hoàn toàn rồi đấy.

“Xin lỗi tôi, thế thôi!”

“Cô!!! Cô đừng quá đáng!”

“Người quá đáng không phải là tôi mà là cậu mới đúng. Nếu cậu không xin lỗi thì...!” Lại nhếch môi nguy hiểm đe dọa hắn ta.” Ok! 1... 2... 3... Action! Hu... Hu... Hic... Hic... Hức... Hức... Anh...” Tôi lại một lần nữa sử dụng màn mưa nước mắt, bắt đầu tự độc thoại mà diễn.

Tên tóc nâu dơ mặt ra, tay chống hông, nhẵn mặt nhìn tôi:

“Có một chiêu khóc lóc diễn trò này không thấy nhảm hả?”

Tôi ngẩng đầu, nhún vai:

“À há, muốn một kịch bản mới lạ hơn sao? Tôi thừa sức diễn nhé, quan trọng là da mặt cậu đủ dày để chiêm ngưỡng diễn xuất của tôi không nào?”

Hắn ta hình như tên là Kevin, một ông chúa trời con đúng điệu, cao gạo, không coi ai ra gì. Bây giờ, tên Kevin thối tha đó đang cúi đầu thấp chằm chằm vào mắt tôi, đồng tử hổ phách ma mị sâu hun hút, cái nhìn quỷ quái đó khiến tôi vô thức giật lùi.

“Đủ rồi con nhóc ạ, cô tỉnh ranh quá đấy. Tôi chán ồn ào. Làm ơn thachó tôi.” Tự nhiên, hắn hít một hơi sâu, đôi mắt lại trở ra như cá chết, ảo não ngáp dài.

“Cậu là con nghiện à? Làm gì mà ngáp hoài thế?” Tôi bực dọc gắt.

“Tôi bảo là giờ cô muốn gì mới tha cho tôi?” Hắn có vẻ cáu, gằn giọng hơn.

Tôi hất hàm, khoanh tay trước ngực, lườm mắt:

“Bộ não của cậu không có thể nhớ à? Lúc nãy tôi nói rồi! Khi nào cậu xin lỗi tôi, tôi mới tha cho cậu! Giờ sao? Có xin lỗi hay không?”

“Không!” Well, rất bướng bỉnh nhỉ?

Tôi cười gằn:

“Chắc chắn chưa?”

“Kevin à!” Anh Alex ghì vạt áo của cậu, nhướn mắt làm dấu. Chỉ thấy tên tóc nâu cà chớn đó tiêu ngửi, ầm ỨC dậm chân.

Tôi lại tự tin thách thức bằng ánh mắt lần nữa.

“Sao? Thế nào? Có chịu xin lỗi tôi không?”

“Thôi được rồi! Xin lỗi!” Hắn nói lý nhí tựa như âm thanh côn trùng bay vo ve. Tôi vỗ vỉnh tai lên tỏ ra không nghe rõ:

“Không được, nói nhỏ quá không nghe!”

Hắn nghiêng răng nghiêng lợi, cúi đầu thấp, giọng gằn lên:

“XIN LỖI!!!”

“VẬY ĐƯỢC KHÔNG! AI BẢO CỨNG ĐẦU LÀM CHI! BẢO HẠI TÔI TỐN CẢ LÍT NƯỚC MẮT! THÔI! TÔI BỎ QUA CHO ĐẤY!”
Tôi khoả chí cười rạng rỡ, nghênh mặt tự mãn, mặc dù tay chân còn rất đau, nhưng niềm vui khiến ai đó bị khuất phục làm tôi tự dưng quên bống đi cái đau.

Tên con trai hầm hừ bỏ đi về xe, trong bất chợt có tia nắng vàng nhẹ nhẹ như đang đậu trong đáy mắt đó, ánh mắt lơ đãng buồn ngủ nhưng ánh nhìn thỉnh thoảng như sắc lạnh chiếu tới tôi.

“Ý mà khoan đã!” Tôi sực nhớ một điều, kéo tay áo hắn níu lại.

Hắn vùng vằng giật tay ra, gắt:

“What?”

Tôi dẫu môi ra cái vẻ ngây thơ vô đối, tỉnh bơ đáp:

“Cậu chưa bồi thường cho tôi!”

“Gi vậy? Lúc nãy tôi đưa tiền cho cô thì cô không lấy! Còn khóc la ầm ỹ! Giờ thì đòi tiền bồi thường! Cô có bị thần kinh không?”

“Tôi chưa nói hết! Tôi chỉ lấy số tiền mà tôi cần thôi! Nghe đây: Cái dè xe bị móp méo, hư hỏng hoàn toàn; gãy tổng cộng 17 cái cam xe, trước lẫn sau, cả hai đều hư; sườn xe bị trầy; rổ xe bị gãy, không sử dụng được; hai cái bàn đạp bị văng mất, tìm được một cái, một cái đang nằm dưới bánh xe của cậu.” Tôi nhanh nhẩu nói, mắt liên lảo xem xét biểu cảm của hắn ta. “Đưa tôi 500 ngàn!”

Tôi chìa tay ra trước mặt hắn, môi cong lên, như là cười nhưng ánh mắt có phần dè chừng thái độ của hắn, nửa là đang uy hiếp. Alex đang cúi người đưa tay xuống gầm xe nhặt cái bàn đạp của xe tôi. Còn tên chủ nhân tư bản này chỉ biết trợn mắt ngó tôi, con mắt màu hổ phách với cái nhìn của cá chết chẳng thay đổi. Alex đưa tôi đủ 500 ngàn cùng với cái nhìn áy náy. Những vết thương trên tay chân vẫn rỉ máu nhưng bắt đầu kết vảy máu, màu đen dần.

Tôi nhận xong tiền, tên tư bản chết tiệt kia đứng ngay cửa xe, vẫn còn lên giọng mỉa mai tôi.

“Đi được rồi nhé! Cô kiếm tiền giỏi thật, chỉ cần làm bộ nhào vào đầu xe người ta kết hợp thêm thứ nước mắt cá sấu là đủ có được mấy tờ tiền mới cáu rồi.”

Tôi nghiêng răng nghiêng lợi uất ức, chợt muốn dạy dỗ hắn lần nữa, lườm nguýt cười nén giận rồi ngẩng cao mặt:

“À quên! Tôi nhắc cho cậu nhớ điều này! Đừng có mà hống hách nữa! Kể có ngày có kết quả còn tệ hơn ngày hôm nay nữa đó!” Hít hơi sâu, tôi tiếp lời: “NHỚ! ĐỪNG BAO GIỜ KHINH THƯỜNG NGƯỜI KHÁC, ĐẶC BIỆT ĐÓ LÀ CON GÁI! BIẾT CHƯA?”

Bốp.

Tôi gằn lên từng chữ và tặng cho hắn cái đập đau điếng ở chân rồi chạy tuốt.

“CON NHỎ KIA!” Hắn hét lên tức giận, cúi xuống ôm chân la ó.

Tôi dắt xe bỏ chạy thực mạng, quên luôn vết thương đã tê mất cảm giác vì quá đau. Phía sau còn vang tiếng hỏi han của Alex với con cá chết đó. Trời vàng nhạt không tí nắng, tôi dắt chiếc xe không ra xe của mình chạy như con hươu. Lòng cứ nơm nớp sợ hắn đuổi theo trả thù (ăn ở có đức quá mà!). Haiz, kiểu này em xe đạp của tôi phải nằm viện lâu đây. Hi vọng là số tiền hắn đền sẽ đủ.

Đến khi thấy mình chạy đủ xa, tôi dừng lại thở hắt, đảo mắt lăm lét xung quanh, dáng chiếc Limo và hai người kia nhạt dần, hắn không đuổi theo! A men!

Một ngày khỉ gió! Bao nhiêu cái xui trút lên đầu. Hôm nay tôi bị sao quả tạ giáng xuống đầu hay sao vậy? Thật là bực bội!

Trên chiếcLimo dài, Kevin không muốn ngồi phía sau nữa mà chuyển lên ngòicạnh ghế tài xế. Chàng trai trẻ cau tịt mày có vẻ khá mỗimệt, đầu dựa vào ghế, nhắm mắt. Alex vừa chăm chú lái xe,đánh mắt sang hỏi han cậu:

“Kevin, không sao chứ?”

“Hết rồi.” Kevin mở mắt ra, lấy trong túi áo một hộp thuốc không nhãn màu trắng, lúc lắc, đáp.

“Gì chứ?”

“Lexomil.”

“Đừng sử dụng nó nữa!” Anh trầm giọng nói.

“Buồn ngủ!” Kevin ngáp một cái dài, gương mặt do buồn ngủ mà xịu xuống, ánh mắt vẫn lơ đãng.

“Em vừa uống bao nhiêu viên?”

Kevin không thèm đáp, cậu cố rướn mình ngồi dậy, đưa tay thắt dây an toàn. Có tiếng thở dài bên cạnh vang lên.

“Đó là cô gái em muốn tìm?” Anh hướng mắt phía trước, tập trung lái xe, vừa hỏi. Kevin cong môi rất nhẹ:

“Cố nhân.”

“Anh chưa từng nghe em nhắc đến. Đó là ai?”

“Angel.”

Nụ cười xuất hiện trên môi người con trai, rất khê khàng. Gương mặt Alex đột nhiên cứng đờ, ánh mắt cố giấu vẻ thẳng thốt đi, quay sang cậu.

“Em trở về Heaven sao?”

Trong lòng Alex dâng lên nỗi lo lắng, anh cũng đơn thuần nghĩ cậu nhócsau cú sốc muốn đi đâu đó giải tỏa. Nhưng anh không ngờ, Kevin lại chấpnhận trở về Heaven - nơi anh đã từng ra đi. Đó không phải là thiên đàng” Heaven là một công xưởng quỷ quái của thế giới, nơi những thí nghiệmghê rợn lẫn nghiên cứu về tiềm năng con người với những nhà khoa học lỗi lạc đang bí mật thâm lặng tiến hành ngày qua ngày. Anh từng là mộthành viên của tổ chức ấy, anh hiểu tính phức tạp trong đó, nơi những bộ óc thiên tài đang vắt chất xám để tiến hành những dự án thậm chí làquái đản, vô nhân đạo.

Kevin không thể làm việc ở đó được. Anh không muốn thẳng bẻ cũng lao đầu vào những dự án điên rồ kia mà bỏ quên cuộc sống của mình.

“Dừng ngay có được không?”

Giọng nói gằn xuống đầy nghiêm túc của anh làm Kevin thoáng giật mình, ngẩng đầu:

“Muộn rồi. Không những em về Heaven, mà còn ở dự án Pandora, dự án nămxưa cha mẹ đã từng lao tâm, em không muốn công sức của người quá cố đổông, đổ biển. Em trở lại cũng vì muốn hoàn thiện mảnh ghép Angel. Lương tâm sẽ nhắc nhở em không vi phạm bất cứ đạo đức nghề nghiệp nào, thừaanh.”

Chiếc xe dừng lại, quán tính làm hai con người trên xe có chéch về phía trước một chút.

“Em không hối hận?”

Cậu gật đầu, nhìn anh bằng cái nhìn rất sâu, đôi mắt mơ màng trở nènchuyên chú, điềm tĩnh. Anh lại nhấn chân ga, chiếc xe như mũi tên nằmtrên dây căng tiếp tục lao về phía trước. Alex hiểu, anh không có quyềnhạn gì để ngăn cản Kevin. Nó là một đứa trẻ thông minh, nó chắc chắn sẽtự cân nhắc được quyết định của mình. Anh không hiểu tại sao nó vẫn cứđịnh ninh đi theo con đường đó. Cô gái vừa rồi có xuất thân như thế nào? Từ lúc nó buộc anh cố tình lẩn đường để chiếc xe của cô gái nhỏ đâm sầm vào chiếc xe này thì anh đã phát hiện Kevin đang dành một sự chú ý rấtđặc biệt cho cô gái Việt Nam kia.

Angel? Cô gái có liên quan đến những người trong kế hoạch Pandora, túccũng từng dính líu với Heaven. Vậy tại sao lại không nhận ra Kevin? Cógì đó mâu thuẫn ở đây. Alex không hỏi nữa. Anh mãi miết bám

chặt tay trên vô lăng, trong đầu là hàng tá những suy nghĩ ngổn ngang. Kevin lôi iPad ra đọc tài liệu. Ánh mắt cậu sắc lẹm chăm chú vào màn hình như tính toán, suy ngẫm gì đó. Chiếc xe tăng tốc rồi đi, vụt nhanh như rằng mây đen đang bay lượn. Rồi trong một quyển sổ nhỏ, Kevin để một dấu kiểm màu đỏ sau dòng chữ:

[Nhiệm vụ: Săn” thiên thần”. Phương thức hành động:

Bước 1: Tiếp cận con mồi: Done.

Bước 2: Cảnh báo bí mật: Save.]

Ánh mắt phức tạp đang dõi theo kế hoạch của mình, Kevin lặng người nhưng nghe đâu đó tiếng cười hả hê, man rợ của một lão điên đang vọng lại quanh tai. Cậu hay bị choáng, ảo giác và trạng thái lơ đãng tính toán như vậy trong thời gian dài, dai dẳng đến quen thuộc. Con mụ mị của đầu óc lại kéo tới, đôi mắt mơ màng, mi trĩu nặng. Nhắm mắt.

Mây đen như đàn ngập bầu trời, gió khăng khiêu đậu trên những tán cây. Trời không mưa mà tỏ ra u ám một cách khó chịu. Sắp có giông.

-o0o-

Góc đường, tôi mệt mỏi lê chân bước nhỏ nhẻ từng bước. Thảm thật rồi! Vết thương xót quá! Tôi nhăn mặt nhăn mày lăm lũi bước. Chiếc xe đã gửi cho một tiệm sửa xe gần đó. Chú sửa xe lác đầu bảo xe hỏng nặng, sẽ tốn kha khá tiền đây. Nghĩ lại càng uất ức với cái tên chết tiệt kia, hần là sao mà kiêu căng như vậy? Thật lòng chưa hả dạ, tôi còn muốn hần phải bị trừng phạt thích đáng hơn.

Tôi cầm điện thoại trong tay, nghĩ đến việc phải đi đến nhà bác Thu trong thị trấn lại muốn phát khóc. Chân tay ra nông nổi này chỉ có nước lê từng bước, bao giờ mới tới nơi được chứ?

Chợt nhớ tới Dương Vĩ An, cậu có bảo buổi chiều đi tập cờ vua trong câu lạc bộ, chắc là giờ này cũng tan rồi. Tôi gọi điện cho cậu, hi vọng cậu đến giúp mình.

Dòng xe trên đường vẫn lữ lượt lướt qua, tôi đứng bên một bộ điện thoại chờ An đến, lòng sốt ruột cứ chốc lại nhìn vào đồng hồ.

“Mai, tui tới rồi!” An đạp xe lên vỉa hè, cậu mặc một chiếc áo sơ mi carô, gương mặt tươi tỉnh nhìn tôi, rồi hốt hoảng xuống xe, gạt chân chống hấp tấp hỏi:

“Trời đất! Tay chân cậu ra sao thế này?”

Tôi nén đau mà cười, xua xua tay:

“Không sao! Đi đứng mắt nhắm mắt mở nên tông vào cột điện thôi. Xe bị hỏng nên gửi sửa rồi, chỉ có điều do ngã xuống đường nên tay chân trầy trụa hết!”

Mắt cậu tối sầm lại, mắt quan sát những vết thương trên người tôi, nhăn nhó gất:

“Đúng là cái đồ hậu đậu. Lái xe mà cũng không nên thân nữa. Đau lắm không?”

”Không đau lắm! À, làm ở chỗ tui đến nhà của bạn mẹ tui để mượn cái máy xay sinh tố. Nhanh đi, còn phải về nhà phụ mẹ nữa.“

An dẫn xe đến trước mặt tôi, rồi ngồi lên yên xe, gương mặt vẫn còn nhăn nhó luôn miệng trách tôi vụng về. Tôi chỉ biết ngậm miệng cười. Tính cậu ấy lúc nào cũng khó khăn như ông cụ non ấy.

Những guồng quay của xe cứ đều đều, tôi thấy khá hơn một chút. Chúng tôi nhanh chóng đến nhà bác Thu để hoàn thành nhiệm vụ rồi về nhà.

Trên bầu trời hôm nay có màu xám khói, thành thị chìm đắm vào cái không khí uể oải vô cơ giữa buổi. Di chỗ tôi chạy dọc con đường ngập bóng cây xanh, những hàng me già sau một đợt gió rũ lại trút xuống một trận mưa lá vàng. Đâu đó, tiếng ve bắt đầu râm ran ong cả tai, một mùa hè lại bắt đầu như vậy.

Buổi tiệc nhà tôi không rình rang mà đơn giản như một bữa ăn thịnh soạn với mấy đứa bạn thân của tôi. Linh là đứa đã thân với tôi từ thời “cháu lên ba, cháu vô mẫu giáo”. Vĩ An thì chúng tôi quên nhau trong

câu lạc bộ Teakwondo, lúc đó cậu ấy là sư huynh trên tôi một đai, thường hay dạy tôi những kĩ thuật đá và truyền cho tôi kinh nghiệm trên sàn đấu của mình, lên cấp II chúng tôi học chung một lớp, do cùng phụ trách báo tường cho lớp và thành cặp “Đôi bạn cùng tiến” nên chúng tôi càng thân nhau hơn. Tần suất An ở nhà tôi ăn cơm chực phải đếm từ đôi đũa mòn đầu, những cái chén mẻ miệng do bàn tay “đảm đang” của cậu ta rửa.

Từ cái giàn hoa giấy tím trước cổng nhà tôi là do cậu dựng, bụi hoa trang đỏ thắm dọc lối vào cổng do cậu trồng, từng chậu dạ thảo hồng hồng xinh xắn treo lủng lẳng trên ban công phòng tôi, chậu cá ba đuôi vẩy vàng trong phòng khách đến em CPU chuyên làm nũng của tôi đều liên quan mật thiết tới Vĩ An. Xem ra cổng hiến của cải, vật chất của An đối với nhà của tôi thì đúng là không hề ít rồi.

Hạ Khánh Di là ma mới gia nhập trong gia đình chúng tôi, nhưng cha tôi bảo cha của Di (tôi không rõ ông ta còn sống hay đã chết vì tôi chưa từng thấy cũng như nghe Din nhắc đến) là bạn của cha tôi. Vì thế ông rất quý Khánh Di. Cha tôi bảo lúc nhỏ khi bọn tôi và Di còn bé xíu đã biết nhau. Rõ ràng đúng là vậy. Tôi từng nhớ man máng trong những ký ức nhạt nhòa của mình có thấp thoáng nụ cười của một cậu nhóc con có đôi mắt như màu biển xanh biếc, mái tóc óng ánh vàng đẹp tựa chỉ sợi chỉ vàng sáng bóng. Cả những cảnh tượng chớp chờn không rõ mà tôi từng có.

Nếu như theo lời cha thì chắc thời gian tôi biết Di lúc bé là từ năm ba tuổi trở về trước. Thật khó để nhớ được. Hầu như những ký ức về ba năm đầu đời tôi đều quên sạch. Chẳng có một tấm hình nào khi tôi vài tháng tuổi, cũng không có những vật dụng nào để minh chứng tôi từng là một đứa trẻ ngoại trừ một con búp bê bằng sứ có hình dáng một thiêu sĩ cánh trắng xinh xẻo mà tôi đã chôn sau khóm tường vi màu hồng phần đầy gai nhỏ trước sân nhà. Từ bé tôi đã có sở thích chôn cất những thứ cho là báu vật của mình ở một nơi bí mật nào đó chỉ mình tôi biết. Tôi đã cùng cha chôn con búp bê thiêu sĩ đó ở trước sân và nguy trang lên bằng những đoá hoa tường vi mong manh (tất nhiên cha đã giữ bí mật cho tôi).

Nhiều khi tôi hỏi cha tại sao tôi không nhớ được gì hồi nhỏ thì cha chỉ nhún vai bảo không biết. Tuổi thơ của tôi không hề mang theo những dấu ấn đặc biệt mà mơ hồ như một phương trình chưa được giải. Tôi từng có cảm giác rất thân thuộc với biển và mùi thuốc sát trùng. Cứ như những mùi hương đó đã nằm trong vỏ não của tôi, từng nét, từng nét sắc cạnh.

Tôi từng nhớ cảnh tượng của một vụ hỏa hoạn nào đó có những tiếng la hét kinh hoàng và sức nóng tàn ác của lửa như cổ thiêu rụi tất cả. Tôi nhớ đã có người phụ nữ đã bế tôi chạy rất nhanh ra khỏi vụ cháy đó, chạy mãi, chạy mãi. Tôi dường như còn in động trong tâm trí khoảnh khắc tựa đầu vào khuôn ngực nóng ấm của người phụ nữ đó, nghe rõ cả tiếng quả tim kia đang đập dồn dập như những hồi trống. Tất cả như một thảm họa cực kì bi thương luôn tiềm ẩn dấu đó trong một mảng ký ức ố đục như đáy nước bị khuấy đảo trong dầu tôi.

Tôi chỉ nhớ rõ có một âm thanh kỳ lạ thỉnh thoảng lại reo trong tiềm thức của tôi, đôi lúc tiếng nói đó thấp trầm và khàn đặc như tiếng một người đàn ông, đôi khi lại thanh thoát, dịu dàng như thanh âm của phụ nữ. Nhưng kỳ quặc thay, cả hai tiếng nói đó đều chỉ vang đúng hai từ, là tiếng Trung Quốc, tôi chắc chắn là vậy. Đó là một tiếng gọi đôi lúc toát lên vẻ triu mến sâu sắc, khi lại khắc khoải xa xăm, vô hình lại như khẩn khoản, đầy chua xót. Tiếng gọi đó đang gọi một cái tên, theo phiên âm tiếng Việt nghĩa là: Hàn Băng. Một cái tên của con gái, cái tên rất đẹp. Tôi ngỡ vực vì cảm giác đó quá thân thuộc với tôi, như là đã từng được nghe rất nhiều lần.

Có lần tôi đã kể cho cha tôi nghe những dấu hiệu kỳ lạ đó, mặt cha hơi tái lại nhưng cương quyết một điều:

“Khi một sinh linh chào đời là do vật chất tồn tại ở một cách tâm linh gọi là linh hồn. Linh hồn của một người mất đi sẽ thoát ra khỏi thân xác và nhập trở lại vào thân xác của những em bé sơ sinh và tiếp tục bắt đầu một cuộc sống mới. Lúc đó nó sẽ mất đi những ký ức của cuộc sống cũ và nhập lại từ đầu những ký ức mới. Khi đó một đứa bé khi trong quá lớn lên đều phải học lại những kĩ năng cơ bản để trở thành một con người thực sự. Tuy nhiên, trong những năm đầu đời, những ký ức của “ kiếp trước ” vẫn chưa xoá sạch và tạo trong đầu đứa trẻ những ảo giác về những điều bọn chúng tin tưởng là có thực. Cũng như một đứa bé ba tuổi thường chơi đùa một mình với một người bạn trong tưởng tượng mà ra. Nhưng có lẽ đó là những ký ức về những người bạn “ quá cố ” còn sót lại. Đến khi nhận thức hoàn toàn thì những ảo giác đó sẽ tan biến, sẽ mất đi và buộc ta phải sống đúng vào thực tại.”

Như vậy, theo lời cha, đó có lẽ là một phần ký ức của” kiếp trước“mà tôi còn sót lại. Nhưng tôi vẫn trần trọc vì nó thân quen đến mức như không quá xa vời như tồn tại từ thân xác này qua thân xác kia. Tại sao nếu vụ cháy đó nằm ở ”kiếp trước“ mà trên vai tôi vẫn có một vết bỏng còn rõ ràng thế được? Và tôi chưa được nghe bất cứ lời giải thích nào khi tôi không có đến một tấm hình sơ sinh hay dù là một cái áo tí hon, cái ti ngậm hay là một cái bình sữa để tôi chắc chắn rằng mình đang ảo tưởng. Nhì nhỏ hơn tôi một tuổi nhưng nó có đủ những kỉ vật đó, từng món đầy đủ đến nỗi có thể thuyết minh ra từng giai đoạn trưởng thành của nó được. Ôi sao mà quái lạ thế?

Tôi không muốn nghĩ ngợi lung tung ba cái chuyện vợ va vớ vắn đó nữa, nhức đầu thêm thôi! Mấy kỷ vật của tôi chắc là do mấy lần dọn nhà làm mất hết, còn cái sẹo chết tiệt trên vai chắc là do lúc nhỏ tôi nghịch lửa nên bị bỏng thôi. Không có gì khả nghi cả! Đúng rồi! Đúng là vậy!

Tôi tự trấn an mình như vậy.

Đẹp cái đám suy nghĩ mông lung của tôi ráchỏi cái đầu đang quá tải của mình, tôi xoay nhẹ khớp cổ để làm dịu sự uể oải, ê ẩm ngấm ngấm trong người.

Vì An chở tôi về đến nhà, tôi đã thấy xe của Di và Ngọc Linh dựng trước sân. Tôi được An dìu vào trong nhà, con chó Hạnh Phúc thấy tôi về lại nhảy cẫng mừng rồi đi làm cái nhiệm vụ quen thuộc của nó: tha cái đôi giày của tôi cất ngay gần trở lại vào kệ giày, chính xác chỗ đã lấy giày ra. Tôi đã mất rất lâu mới huấn luyện được nó làm như thế, bây giờ có thể tự hào vì nó không thua kém bất cứ chú chó diệp kê nào xem được trên ti vi.

Mọi người có vẻ hốt hoảng khi thấy bộ dạng của tôi.

“Con gái, con đứa, đi đứng sao thế này?” Mẹ nhăn mặt trở vào trán tôi.

“Ôi, mấy vết thương này không được coi thường nha, coi chừng để lại sẹo đó!” Linh tặc lưỡi xem vết thương đã đóng vảy dưới chân tôi.

Hạ Khánh Di bỏ máy game xuống, biểu cảm không hài lòng nhìn tôi, rồi mắng:

“Đi đứng có nét quá ha! Thôi ngồi xuống đi, tui đi lấy I-ốt sát trùng cho.”

Chỉ duy nhất Vì An không mắng tôi thì trên khắp dọc đường về An đã mắng tôi đã rồi. Cậu ngồi vật ra sofa, tóc tai ướt nhem mồ hôi, thở phì phò. Mẹ tôi nói vậy thôi nhưng cũng đi lấy ước ấm và khăn sạch cho tôi vệ sinh vết thương. Linh đỡ tôi lên gác trên thay quần áo thoải mái rồi xuống nhà. Mẹ nhờ Di sơ cứu vết thương cho tôi vì Di có tay nghề rất lâu làm sơ cứu vết thương cho động vật, cậu ấy là phụ tá ở phòng khám thú y của cha tôi mà.

Mà nói thật, từ đó giờ tôi chỉ thấy cậu ấy chăm sóc vết thương cho chó mèo, thỏ, chuột, sóc,... Chưa từng nghĩ cậu ta có ngày đi băng vết thương cho mình, thật sự là không an tâm cho lắm. Nhà tôi có đủ đồ nghề sơ cứu, tuy cha tôi là bác sĩ thú y nhưng ông có một kiến thức về y học con người đáng kinh ngạc, còn mẹ nữa, hồi trẻ mẹ từng làm điều dưỡng nhưng từ ngày có hai chị em tôi nên mẹ đã nghỉ làm.

4. Q.1 - Chương 4.1 : Cậu Là Một Ngôi Sao

Nắng Sài Gòn vào mùa hạ. Cánh phượng trên những con đường và một không khí oi ả. Tiếng xe cộ náo nức, người qua lại nườm nượp. Phố đông, chật chội nhưng náo nhiệt. Tiếng kèn, tiếng nói, tiếng nhạc xập xình trên những con đường làm nên một vẻ xa lạ với một con người đến từ một xứ sở văn minh khác. Cậu thiếu niên đang đi dọc theo những con đường sầm uất của phố thị, trên tay cậu là một chiếc máy ảnh Canon hiện đại.

Chàng trai có mái tóc nâu và đôi mắt màu hổ phách đang say sưa ngắm nhìn phố xá sầm uất dưới vẻ đẹp bình dị không cố nguy tạo bằng vẻ tối tân hay sang trọng. Bản chất đúng với một đô thị năng động trên đà phát triển làm người xa lạ phải ngỡ ngàng. Đây là nơi cậu đã nghe kể đến rất nhiều lần, là một phần quê hương mà cậu chưa hề biết tới. Hiện giờ cậu đã trực tiếp cảm nhận được nó, quả là khác với những điều đã được kể. Đúng là trăm nghe không bằng mắt thấy! Đây mới đúng là Việt Nam.

Đôi mắt chợt nhìn rất lâu ở một góc công viên, những băng ghế đá trống quá buổi sáng ít người ngồi, Kevin thả người xuống ghế và tu nước khoáng. Cậu nhìn quanh, lũ bồ câu cất tiếng gù rồi tung bay loạn xạ khi bị quả bóng của đứa nhỏ lăn tới.

Vô thức, trên môi cậu chợt cong lên nét cười.

Ánh mắt di dần về phía đối diện, nhóm đông đang tụ lại, những tấm phản quang sáng lóa dưới nắng. Máy quay đang đưa trên cao, kèm theo tiếng hô đều đều:

- Cắt! Tôi đã bảo cảnh này cậu phải tỏ ra thật khó chịu. Gắt gỏng lên! Bị người khác bám đuôi mà! Cậu không hiểu tôi nói gì sao? - Một người đàn ông chừng ba mươi tuổi, tóc chải vuốt cao đạo mạo, dáng dấp to lớn, tay cầm một cuộn giấy đang quang quác chỉ trỏ cho một thanh niên đang đứng lóng ngóng bên cạnh.

Kevin chăm chú nhìn, mắt lại lướt qua dãy băng rôn tuyên truyền phim. “Người giấy”. Có lẽ đây là một đoàn làm phim. Chợt cậu đắm chiêu nhìn, như là thích thú với cảnh nhộn nhịp của phim trường. Trước mắt khá gần, cạnh người đàn ông to mồm nhất có anh chàng mặt mày sáng láng đưa tay gãi đầu, áy náy:

- Xin lỗi đạo diễn, thực lòng vai diễn này quá khó để thể hiện. Nam chính không nói chuyện được mà chỉ biểu lộ qua ánh mắt, điều mà một sinh viên chưa ra trường như em không thể xử lý tốt được. Em e rằng... em... không gánh được nó.

- Ủm, tôi hiểu rồi. Thực sự khá khó khăn để tìm một diễn viên vào được vai này. Nếu dùng diễn viên đã dày kinh nghiệm thì không thể bắt họ “cư sừng làm nghề” được. Vai Ken là một thiếu niên có tâm lý phức tạp, biểu cảm chủ yếu bằng đôi mắt, tôi cần một gương mặt mới nhưng có đủ trình độ để lột tả nó. Rất tiếc để nói là cậu không nhận được vai. Tôi xin lỗi! - Người đàn ông ảo não trả lời, vỗ vai anh chàng diễn viên cảm thông.

- Không sao ạ! Quả thật em rất thích vai này nhưng tiếc là mình vẫn chưa đủ bản lĩnh nhận một vai khó như vậy. Thôi, em xin phép về! Chúc đạo diễn Huy sớm tìm được diễn viên thích hợp. - Cậu mỉm cười hiền, cúi đầu chào người đạo diễn.

- Cảm ơn cậu đã tới casting. Mà nè, nếu cậu thấy ai trong trường hợp với vai thì nhớ giới thiệu cho tôi với nha! Nếu phim sau có vai hợp với cậu thì tôi sẽ nhất định mời cậu tham gia. - Đạo diễn kể vai cậu trai trẻ triu mến.

- Tất nhiên em sẽ giúp đạo diễn tìm ra người đó mà. Thôi, cảm ơn anh. Em về trước nha! - Cậu ấy cười đáp lễ và xốc chiếc ba lô về một góc mà rời đi.

Kevin nghiêng nghiêng đầu, cuộc đối thoại của họ lọt vào tai cậu. Ánh mắt lại di sang những cây lá tươi mát. Tiếng sẻ lít rít trên ngọn cây cao cao. Có tiếng than vãn lại át đi âm thanh trong lành.

- Haizz... Casting lại thất bại, Ken ơi! Cậu ở đâu? Mau xuất hiện dichứ? Khổ quá đi! - Ông đạo diễn kia tu nước một hơi rồi sang sảnh giọng. - Anh em nghỉ trưa chút đi nào.

Mọi người trong đoàn giãn ra nghỉ giải lao. Kevin đưa mắt quanh rồi đưa tay lên nhìn đồng hồ. Đường như đã nhàm chán trò ngắm nhìn mọi người trong công viên, cậu chép miệng rồi đứng dậy bỏ đi.

- Về thôi.

Nắng sớm trong lành soi rọi xuống từng ô gạch con sâu, mảng xanh tinh khiết còn sót lại của thành phố toả ra một cảm giác dịu mát và bình an. Kevin cầm máy ảnh nháy liên tục vào đám bồ câu nhảy nhót xung quanh mình.

Thình lình, một cú va đập mạnh bạo vào lưng, thân người có chút ê ẩm tiếp theo tiếng chửi rửa vang vọng:

“Rầm!” - Á! Ui da! Đi đứng mắt mũi để đâu vậy hả? Không thấy người ta đang đi à? Thanh niên bây giờ vậy đó! Không biết đỡ tui dậy à?

Kevin quay đầu, trên mặt con người lê lét dưới mặt đường, hóa ra chính là ông đạo diễn ở đoàn phim gần đó. Không có tiếng xin lỗi, không có cánh tay nào đỡ ông dậy. Đạo diễn Huy chỉ nghe được vài câu lầm bầm:

- Đi đứng mà không nhìn đường là ai? Vừa đi vừa nhắm mắt nhào vào người khác mà còn la lối. Rơi hỏng cái máy ảnh mới cấu rồi! Cái này đâu có rẻ đâu chứ!

- Nè! Cậu kia! Cậu nói gì thế? Đụng vào người ta mà không biết xin lỗi nữa à? Cậu là hạng người gì thế? Sao mà cậu dám.... - Vừa đau vừa ứckhiến ông Huy vùng vằng phải tay đứng dậy mà giáo huấn cho con người đó một trận.

- Sao? Làm gì? - Kevin nhướn mày hỏi.

- Thì... - Ông cứng họng, mắt tròn tròn nhìn cậu bé trước mặt, nói không nên lời.

[Chúa ơi, gương mặt thẳng nhóc này... ăn ảnh quá. Sao mà cho tui tìm ra thằng nhóc có nét mặt y như tưởng tượng thế này?]

- Thì sao? - Kev lãnh đạm hỏi, mắt chẳng đoái hoài mà cứ tăm tia tiếc rẻ cái máy ảnh trong tay.

- Không biết xin lỗi tui nữa à? - Ông cố trấn tĩnh mà gượng gạo nói.

- Bao nhiêu? - Cậu hỏi.

- Hử? Là sao?

- Tôi hỏi ông cần bao nhiêu tiền? Còn xin lỗi à? Đừng có nằm mơ! - Cậu ngang ngược đáp.

- Gì chứ? Bộ cậu tưởng...

- Đây, hết chuyện rồi nhá - Cậu nhét xấp tiền vào tay ông đạo diễn. Một số tiền cũng không ít. Xong, Kevin quay đi không một chút áy náy.

- Cậu... Cậu... [Oa, cái tên oắt con này! Kiêu ngạo quá nhỉ? Ôi, sao mà nó... Giống Ken đến mức này kia chứ! Baby à! Tôi tìm được cậu rồi nha! Ha ha, đừng mơ tôi tha cho cậu!] Gì chứ? Cậu tưởng tui là hạng người nào mà lại đưa tiền đền bù thế này? Đạo diễn Phạm Quang Huy ta đây cũng là người có danh tiếng trong giới showbiz. Tui cần mấy đồng bạc lẻ này à? Tự tin quá rồi đó nhé! Mau, có chịu xin lỗi tui chưa? - Đạo diễn Quang Huy ghệt tay Kevin lại mà buộc cậu xin lỗi.

- Buông ra! - Cậu gắt. - Ông là ai thì thầy kệ ông chứ! Bỏ tay ra chưa?

- Không bỏ! Xin lỗi mau đi nhóc! - Ông Quang Huy ngang ngạnh lôi người thiếu niên quay khiến cậu dùng sức để đẩy tay ông ra khỏi người mình.

Kevin cau mày, hất mạnh ông Huy ngã qua một bên, tay phải phải chỗ bị tay ông ấy chạm phải trên áo, lạnh lẽo găm giữ rồi bỏ đi:

- Tránh ra tôi ra! Tôi không-phải-là-nhóc!

Đột nhiên, đạo diễn Huy nằm lăn ra đất ăn vạ vì đổ thừa cậu xô ngã mình. Ông bò lăn bò càng, khóc lóc như bị giết hại, tuôn một tràng.

- Úi da! Á! Trời ơi đau quá! Cái chân của tui! Chết tui rồi! Cậu kia...cậu đứng lại! Cậu có biết là cậu mạnh cỡ nào không? Nhờ cái tông hết sức “nhẹ nhàng” của cậu, giờ còn bị cậu xô ngã dúi ra thế này mà... mà cái chân của tui ... Ôi cái chân bé bỏng, xinh xắn, đáng yêu của tui mà tui chưa bao giờ nỡ làm tổn thương đã... đã gì ta? À phải rồi! Đã gãy rôm rộp như bánh phồng tôm chiên giòn, đã sưng phồng đỏ chót như bánh tiêu, bánh ú, đã lật là lật lọi như bánh giò cháo quấy... Nói chung, bây giờ tui không thể đứng dậy được nè. Chưa tính những chấn thương bên trong... Nào là trẹo dây chằng, xuất huyết nội, viêm sọ não, chấn thương cột sống,... A, đau quá đi! Cậu... Chính cậu... Đích thị là cậu...! Cậu đã hại đời tui! Cậu khiến tui đánh mất cả tương lai, danh vọng, sự nghiệp, ước mơ... Tui là một đạo diễn... Tui có một ước ao, tui có một khát khao... làn da nâu ý lộn, bộ phim hay... Bộ phim để đời như Titanic của James Cameron. Tại cậu... tất cả là tại cậu! Hành trình chinh phục ước mơ của tui bị trì hoãn là tại cậu! Mắc đền đó! Hồng biết đâu! Hu hu huhic hic hic! Oa oa oa!

Đôi mắt nâu đỏ vì nghe tiếng rên rỉ sau lưng nên quay lại nhìn, thế thôi đã bị ngài đạo diễn ma giáo kia nạp cho một tràng lòng bùng cả tai. Cậu đứng đó trở ra như Từ Hải mà cố phân tích cái tràng phê phán vừa rồi bằng vốn tiếng Việt lôm bôm câu được câu mất của mình.

- What the hell?

- Cậu phải chịu trách nhiệm về “tội ác” mình đã gây ra! Cậu đã hại tui rồi! Ui da trời ơi! Đau quá! Đứng lại đó! Hức hức! - Ngài đạo diễn quý phái đang lê lét như mỹ nhân ngư trên mặt đất kia vẫn om sòm mà kể lể.

[Nè, có quả tim không vậy? Người ta khóc lóc vật vờ vật vờ thế kia mà cậu vẫn trơ trơ ra đó à? Sao mặt chẳng có tí ti tia nào cảm động thế? Tui lẫn lộn ề mình lắm rồi nhá!]

Cậu mở to mắt nhìn rồi bước tới gần ông, lưng hơi khom xuống, ngoài đôi mắt ngáy ra thì gương mặt vẫn lạnh như tiền mà nhếch nhẹ:

- Vậy ông muốn gì? Bắt tôi chịu trách nhiệm gì chứ? Bullshit....

Quang Huy ngẩng mặt lên nhìn, chiêu trò của một đạo diễn vẫn đầy rẫy. Nước mắt ngấn, nước mũi dài mà oang oang:

- Hic, cậu phải chịu trách nhiệm với tui! Cậu có biết tui đang làm một sứ mệnh cao cả thế nào không? Tại cậu mà giờ tui đứng lên còn không nổi nữa làm sao mà tiếp tục công việc đây? Thiệt hại này tiền cũng đền không nổi đâu! Oa oa!

- Trách nhiệm? Ý ông là đi chữa trị cho ông à? Được rồi... Nói đi! Muốn vào viện cấp cứu hay trại tâm thần? Chi phí chữa trị tôi trả. Được rồi chứ? - Kevin cau mặt, phiền toái nhiều đây làm cậu bức mình lắm rồi. Vậy nên giờ tốt nhất là lánh xa kẻ ăn vạ này càng nhanh càng tốt.

- Gì chứ? Ý cậu là tui trốn trại ra hả? - Ông Huy bức xúc.

- Cái này ông tự khai, tôi không có nói. Bỏ tay tôi ra! - Cậu giật phắt cánh tay đang bị ông Huy nắm lại, lạnh như Satan.

- Không! Tui không cần khám chữa gì cả! Tui cần đi tìm một người! Một người giúp tôi toại nguyện mong ước bấy lâu! Giờ đây, thân tàn ma dại thế này sao mà đi kiếm nữa! Oa oa, cậu hại tui mà! Mắc đền đó! Đền tu cái chân đi! Không ấy thì phải tìm cho ra người đó cho tui! - Sự ranh mãnh của ông Quang Huy ẩn giấu trong bộ mặt méo mào trông như em bé bị bạn cướp mấy viên cu li.

- Đền chân? Không thể! Tìm người? Có thể, trong khả năng. - Cậu đáp cộc lốc.

- Hứa nha! Không lèo đó! Cậu phải đền người đó cho tui! - Quang Huy nói.

- Hừ! Ai? Nói. Phiền chết đi được! - Cậu đứng thẳng người, cho tay vào túi quần, mặt nhăn nhó vì bị dọa dầy.

- Ồ... Người tui muốn đền là một người... Ta nói: Nó xa tận chân trời mà gần ngay trước mắt. Cậu ấy đang đứng dưới mặt trời, trên mặt đất, mặt hướng Đông, bóng hướng Tây. Đang ở vòng vòng Việt Nam này. - Ông đạo diễn từng từng ngồi thu lu xếp bằng dưới nền gạch ốp con sấu chẳng cần biết sạch dơ gì mà cứ vô tư an tọa.

- Nhanh. Tôi không rảnh! - Cậu hồi thúc.

- Nói nghe nà, cậu biết là ai hông? - Ông khều ý bảo cậu ghé tai xuống để nghe ông thổ thổ.

Cậu chậm chạp nghiêng người, có chút bất kham. Ông Quang Huy cười đầy bí ẩn:

- It's you.

- What? Again! - Đôi mắt màu hổ phách bất ngờ trừng to, thanh âm mạnh hơn nhiều.

- LÀ CẬU! - Ông lặp lại, hét lớn vào tai cậu.

- Cái gì? Điên à? Tại sao là tôi chứ? - Kevin xoa tai vừa bị lão đạo diễn điên khùng hét vào, vùng vằng.

- Bình tĩnh! Bình tĩnh! Cậu chính là người tui muốn tìm. Tui đang cần một diễn viên có đủ tố chất cần có cho vai diễn trong bộ phim mới của tui. Người đó là cậu! Nấn nỉ luôn đó! - Ông méo mào nấn nỉ, giọng thật ngọt.

- NEVER! Đừng mơ có chuyện tôi làm diễn viên cho ông! Thả tay tôi ra! - Cậu lại giật phắt tay ra, bỏ đi một nước.

Quang Huy lách theo mà nú chân cậu lại, tiếp tục khóc lóc:

- Ế! Đừng có đi mà! Nghe tui nói đi! Vai diễn này không khó đâu! Tui chỉ mượn cậu một buổi thôi! Cậu chỉ cần đi qua đi lại trước máy quay vài lần, cứ tỏ ra thật bình thường như nãy giờ thôi mà! Đi mà! Một chút xíu! Chút xíu thôi!

- Trời ơi! Bỏ chân tôi ra! Ông làm cái quái gì thế? - Cậu cố sức vùng vẫy, cố lôi cái chân đáng thương của mình ra khỏi tay ông Huy.

- Không buông! Trừ khi cậu đồng ý điều kiện của tui! Nếu không thì... - Ông ôm lấy chân chàng trai như khi đu cột đình mà hăm he.

- Thì sao?

- Thì... Tui sẽ phone ngay cho đám con gái cuồng trai đẹp, tui có cả list dài hàng của mấy nàng hâm mộ mấy nam tài tử đẹp trai. Chỉ cần một cú gọi thôi là nơi đây còn đông hơn cả sân vận động Tổ Chim nữa! Tinh hông? Tui nghĩ là cậu hiểu rõ cảnh tượng đó mà pretty boy! Muốn không? Tui gọi à! - Ông vẫn ôm chân cậu, miệng leo lẻo không ngớt.

- Đang hăm dọa tôi à? Hừ, ông dám sao?

- Được! À ló! Trân hả? Em ra công viên Thống Nhất liền nha! Ở đây đang... Á á á! Cậu làm gì vậy! Mtu sát! Bớ người ta giết người! Bớ bà con làng nước ơi! Mỹ nam mưt sát đạo diễn! Bớ... ! - Ông Quang Huy đang gọi cho một cô gái thì bị ngắt ngang bởi một bàn tay ai đó bịt chặt miệng mình lại. Ông cũng không vừa vịn gì hết ồm tỏi như cái loa phát thanh giữa đồng mà rêu rao chàng trai xấu số đang bị ông ta hành hạ.

- Stop here! Tôi sợ ông quá đi! Chỉ cần tôi làm theo lời ông thì ông sẽ tha cho tôi phải không? - Kevin nhủ thầm, khổ sở trả lời Quang Huy.

Nắng rạn nứt thành muôn tia sáng đan xen lên nhau, quét cam như màu nước sốt cà chua lên mặt đất cam hồng.

- Hứa nha! - Ông Huy tỉnh bơ mà nhìn cậu.

- Chỉ cần tôi đi qua đi lại là xong phải không? - Cậu đề phòng hỏi lại.

- Phải! Đồng ý nhé! - Mắt ông Huy sáng rõ như đèn pha.

- Ừm! - Cậu gật đầu một cách chán chường.

- Yeah! Tốt quá rồi! Theo tui! - Quang Huy nhảy cẫng lên mừng, quên bèn việc phải diễn cái chân đau. Kéo tay cậu trai dong tuốt đến hiện trường casting.

- Oái! Buông tay tôi ra chứ! Bỏ ra! - Cậu vùng vẫy như một nhóc con trốn nhà đi chơi bị phụ huynh bắt về, nhăn nhó khóc không ra tiếng.

Quang Huy vỗ tay tập hợp ekip lại, giới thiệu sơ qua về “lính mới”, giọng nói hào sảng đầy phấn khích.

- Mọi người! Tập trung! Tôi xin giới tất cả, đây là diễn viên mới tham gia casting vai Ken. Cậu ấy tên là... Hì hì, cậu tên gì vậy nhỉ? Nãy giờ quên hỏi. - Ông xoay qua nói riêng với cậu.

- ...

- Sao không trả lời?

Kevin mím môi, bực dọc. Cậu chỉ muốn đi chơi một chút, giờ hóa ra bị ép vào một cái đoàn phim có một cha đạo diễn biến thái. Quá rắc rối. Bức bối quá, Kev phán bừa cho xong:

- Minh.

- Oa, Minh hả? Cái tên đẹp. Tui giới thiệu bạn diễn cho cậu làm quen nha! - Đạo diễn Huy cảm thán rồi kéo tuốt cậu đi vòng vòng khu hiện trường. Kevin chỉ biết bất lực đi theo như một bé nghé non bị xô mũi. Đến đâu, mọi người nhìn đó. Ai cũng xì xầm khen cậu diễn viên mới thật khôi ngô. Đạo diễn Phạm Quang Huy đưa cậu đến một góc sân, nơi có một cô bé chừng 16 tuổi cắt mái ngắn, tóc cột cao. Cô bé mặc một bộ đồng

phụcthủ thủ. Đó là Sam - một diễn viên teen nổi tiếng hiện giờ trongshowbiz. Cô bé xinh xắn đang chăm chú đọc kịch bản trên một ghế đá.

- Này Sam! Lại đây! - Quang Huy ngoắc tay gọi cô bé ấy đến.

Sam ngẩng đầu nhìn rồi chạy lại chụp tay đạo diễn Huy cười xán lạn:

- Đạo diễn, chú lại tìm được nam diễn viên nào để thử vai phải không? Phải handsome thì con mới chịu à nha! Cậu ấy đâu thế?

- Từ từ, đừng manh động! Diễn viên mới này siêu chuẩn cute luôn! Bảo đảm không xịt máu mũi thì tui chặt đầu xuống cho cô ngồi luôn đó! - Ông Huy cười tự tin mà nói, mắt ranh mãnh kéo tay Kev đang đứng nhìn trời, nhìn đất vu vơ.

Bị ép đẩy về phía trước, Kevin nén giận.

- Đây, xin giới thiệu với tiểu thư, cậu ấy tên Minh, sẽ là bạn diễn củacô. Hai người làm quen đi nha! - Đạo diễn Huy hí hửng mà giới thiệu đôi bên.

Sam vừa trông thấy Minh, môi đã cong lên ý cười hài lòng. Anh chàng laiTây trông rất đáng yêu này làm cô vô cùng vừa ý. Sam cười thật toả nắnggửi giới thiệu:

- Chào anh, em là Sam, rất vui được hợp tác! - Cô lịch thiệp đưa tay ra chào hỏi.

Kevin không buồn mà đá động, mắt vẫn vi vu khắp nơi như xem người đốidiện là không khí. Sam hơi hụt hẫng vì thái độ ngạo mạn coi thường người khác của chàng trai trước mắt. Kỹ năng của một diễn viên có kinh nghiệm bảo cô rút tay lại, vẫn cố cười duyên.

Ông Huy đứng kế bên, thấy thế liền ghệt tay Sam mà tỏ vẻ:

- Thông cảm! Tính cậu ta như thế ấy! Gắng nhịn một chút đi! Khó khăn lắm tui mới mời (đúng hơn là dụ dỗ) cậu ta vào đây được đó! Ngoan nào, nhẫn nhịn một tý lát chiều tui tặng cát sê cho!

- Đạo diễn hứa đó! Quân tử nhất ngôn nha!

- Dạ! Em cam đoan thưa chị! - Ông Huy thả dãi với sự đa nghi của Sam.

- Hì hì, nói vậy thôi chứ ảnh đẹp trai như thế mà có chọc Sam tức ói máu thì Sam cũng cam lòng nữa! - Sam rừ rừ cười.

- Em lạy chị! Chị đại trai vừa thôi! - Đạo diễn Quang Huy chấp tay lạy cô nhóc đại trai kia. Cả hai thích thú cười lớn.

Kev vẫn đứng đó, chân mày cau lại khó chịu vì cứ bị người ta nhìn chòngchọc vào mặt. Ánh mắt đầy phiền não nhưng cứ cố tỏ ra bình thản.

Thế là, sau khi được nghe thuyết minh sơ sơ về những việc phải làm, đúng hơn là cậu nghe ông Huy nói với thái độ “nước đổ lá khoai”, bỏ ra ngoài tay hết những gì ông truyền dạy. Chỉ cần cố tỏ ra không chịu khuất phục càng tốt. Vốn làm ông Huy càng ghét mình để ông tha cho mình nhưng cậunào ngờ chính thái độ kiêu ngạo đó mới là điểm mà đạo diễn Phạm QuangHuy chấm cao nhất về cậu.

- NGƯỜI GIẤY, PHẦN ĐOẠN 34, LẦN 1. Diễn! - Tiếng hô diễn vang lên, tất cả mọi người trong trường quay đều im thinh thít để tập trung cho hai diễn viên đang quay.

Giờ đây, trên phim trường vắng lặng. Thiếu niên tựa một thiên sứ bằng cô tịch đang bước đi một cách bực dọc, nét mặt lạnh lùng đôi mắt thanhthịnh mà Quang Huy đã nhận xét nó luôn toả ra một thứ hào quang đầy hấp lực.

Sau lưng cậu, Sam đang đuổi theo. Cô chuyên tâm diễn xuất theo kịch bản, dai dẳng bám lấy người con trai tên Ken mà cô yêu thương. Một cảnhtượng mãn nhãn mọi người với sự hài hoà trong diễn xuất chuyên nghiệp của Sam và sự vô tình làm người ta căm ghét của Kevin càng làm cảnh phim càng đạt yêu cầu.

Xa xa, những người tò mò đứng lại xem diễn xuất. Vài tiếng xì xầm to nhỏ bàn luận về bộ phim. Những ánh mắt thích thú mê mẩn ngắm nhìn hai diễnviên đẹp long lanh. Vài tiếng click nho nhỏ vang lên từ những

máy ảnh và điện thoại. Họ bàn nhau về nội dung phim, lịch chiếu và các diễn viên tham dự. Ai cũng tỏ ra hài lòng bởi hai diễn viên chính đang quay như tiên đồng ngọc nữ. Mọi thứ quá tốt đẹp để trở thành một bộ phim ăn khách.

Quang Huy ngắm nhìn Kevin trong màn hình chiếc ti vi nhỏ, nụ cười hân hoan hiện trên khuôn mặt. Quả thật ông đã không sai khi chọn cậu vào vai chính. Đường như đó chính là vai diễn chỉ dành cho cậu. Chính thái độ ngang ngạnh, ương bướng thế này càng làm vai Ken của ông sống động như chưa bao giờ liên tưởng được. Ông búng tay, vui vẻ:

- Đây! Chính biểu hiện thế này mới đúng là Ken. Ken là chàng hoàng tử trong truyện tranh đến thế giới thực để tìm một cô gái yêu thương cậu thật lòng, chấp nhận dùng máu của chính bản thân để nên kết cục khác cho quyển truyện tranh đó. Trong quá trình đi tìm tình yêu đích thực, cậu đã vướng phải một lời nguyền: Trong vòng 100 ngày tồn tại ở thế giới hiện thực, cậu không được phép hé răng nói nửa lời. Nếu không, cả cậu và thế giới truyện tranh đều sẽ tan biến mãi mãi. Đây là một vai không có thoại mà dùng từ chính đôi mắt của mình để biểu đạt cảm xúc. Minh có một đôi mắt buồn, toát lên một khí chất vương giả nhưng ngập tràn cảm xúc, đối nghịch hẳn với gương mặt lạnh. Rõ ràng rất khó để tìm được người có tố chất như thế. Cậu nghĩ có đúng không? - Ông gật gù bàn luận với trợ lý của mình. Người trợ lý đạo diễn tán thành mà gật đầu tấm tắc:

- Chàng trai này rất xứng đáng để nhận vai Ken. Rất phù hợp!

- Xem kia! Ánh mắt bức dọc xa lánh đó đủ để làm người ta sợ, hơn bất kỳ tiếng quát nạt nào. Lần này thì tôi hoàn toàn tin tưởng chỉ có Minh mới diễn xuất tốt vai diễn này. Cậu ấy là một viên ngọc quý cần mài dũa cẩn thận, đó là một nhân tố mới lạ của showbiz! - Ngài Huy và các cộng sự vẫn bàn tán rôm rả, ai cũng duyệt cho Kevin đảm nhận vai chàng hoàng tử trong truyện tranh tên Ken - vai diễn mà chưa có diễn viên nào xứng đáng đảm nhận, vai diễn quá kén chọn diễn viên.

Trong ánh nắng vàng như mật, bóng hình chàng thiếu niên vẫn khắc rõ ràng vào quang cảnh xanh mướt của công viên. Nắng oi như một lò lửa thiêu rứt buốt vào làn da trắng mềm vốn quen với cái sự lạnh buốt của ôn đới. Những giọt mồ hôi cũng tí tách rơi ướt áo Kev. Quả thật, diễn xuất không đơn thuần là phô diễn khả năng mà còn phải có sức chống chịu với ngoại cảnh để hoàn thành một vai diễn thực sự. Xem ra cậu đã mệt rồi, Kevin không chịu nổi cái nắng đổ lửa trong một ngày hè hanh khô thế này. Nhất là phải đi qua đi lại gần mấy cây số dưới mặt trời muốn thiêu sống người thế kia. Vết xăm thập tự đen sau gáy cậu sáng lên như khắc tỉ mỉ vào làn da, thấp thoáng trong cổ áo, sợi dây chuyền thập tự cũng loé lên những tia sáng đen ma quái đầy mê hoặc.

Cuối cùng, sau khi trải qua một thời gian dài chịu đựng cực hình mà ông Huy ban tặng, màn casting kết thúc với tràng vỗ tay tán dương của toàn ekip.

- Wow! Minh! Cậu giỏi quá! Cậu đúng là sinh ra để diễn xuất. Tôi sẽ đào tạo cậu trở thành một diễn viên chuyên nghiệp. Cậu đồng ý chứ? - Ông Quang Huy từ trên ghế đạo diễn hơn hở mà phóng vèo ra tán thưởng Minh, háo hức như phát hiện ra một mỏ vàng lớn.

Bị khen như thế, Minh vốn đang mừng thầm vì sắp được giải thoát tới nơi. Thế mà bây giờ lại nghe ông ta muốn đào tạo cậu trở thành diễn viên. Cậu cau mày lại, chút hụt hẫng vương ở con ngươi hổ phách. Môi mím chặt gập phăng:

- Tôi đã nhận nhiệm vụ yêu cầu của ông. Giờ hãy để cho tôi được yên! Dứt nợ rồi nhé! Tôi đi đây! Không mong gặp lại!

- Ôi không! Minh! Cậu có biết cậu đang nắm trong tay một cơ hội không phải ai cũng có được đâu! Thực ra, vai diễn trên chính là vai nam chính, chúng tôi đã casting cậu qua nhiều phân đoạn và cho thấy rằng cậu hoàn toàn xứng đáng để vào vai này. Chỉ có cậu mà thôi! Tin tui đi! Nghe rõ nhé: TÔI SẼ BIẾN CẬU THÀNH NGƯỜI NỔI TIẾNG! - Ông Huy cố gắng giảng giải cho Kevin hiểu được cơ hội của cậu, bằng mọi giá ông phải thuyết phục được cậu nhận vai diễn này. Như vai Ken chỉ viết riêng cho Kevin.

- Đủ rồi! Tôi không có ý định và sẽ không bao giờ đồng ý chuyện này. Đến lúc mọi việc diên rộ ngày hôm nay nên kết thúc tại đây. Nếu ông còn tiếp tục làm phiền tôi thì có lẽ tôi sẽ nhờ đến sự can thiệp của chính quyền vì việc ông đang quấy rầy tôi. Chào ông! - Cậu cắt ngang lời chào mời hấp dẫn của ông bằng thái độ lạnh

lùng, hờ hững. Gạt bàn tay đang nắm lấy khuỷu tay mình, Kev rời đi trong sự tiếc nuối của Quang Huy và vòng ngàng của mọi người.

Khoảnh khắc đó, ông Huy không đuổi theo hay xảy ra thêm bất cứ hành động nín kéo nào, để yên cho người thiếu niên bình thần rời đi. Lúc đó, không nắm lấy khuỷu tay cậu, ông đã bắt gặp được một ánh mắt lạnh lẽo như vô hồn mà đầy oán giận nhìn ông. Đôi mắt hổ phách nông trơ ra, đờ lì như mắt của búp bê không tí xúc cảm. Đó là một đôi mắt như vực thăm to lớn xoáy sâu vào người đối diện, như một bể tối không lối thoát.

Bóng Kevin khuất xa dần trên con đường dọc theo công viên. Vệt bóng kéo từ dấp dấp cao tấp của cậu chảy dài trên đất, hoà quyện trong màu nắng xám vàng vào hơn hai giờ chiều. Vệt bóng đó miên man cứ di chuyển, không vội vàng cũng không quá nhà hạ mà bước, in dài trên mặt đất kéo xa tít tắp. Đến khi nó mất hút thành chấm nhỏ ở cuối con đường dẫn vào công viên.

Ông Quang Huy thở dài, buồn bã mà nhìn theo chàng trai trẻ đang rời đi đầy luyến tiếc. Chẳng lẽ duyên số của ông và chàng trai đó chỉ tới đây thôi sao? Thực sự là quá ngắn ngủi.

Ông cúi đầu nhìn những viên gạch trải dài mà tư lự, đột nhiên, ánh mắt ông quét qua một mảnh giấy hình chữ nhật nép mình dưới chân ghế đá bên cạnh, ngay kế chân ông. Tò mò nhặt nó lên, ông lướt qua một lượt:

”NEW WORLD HOTEL

Địa Chỉ: số 43, đường X, phường Y, quận Z.

Số điện thoại: 0833 123 4567.

Rất hân hạnh được phục vụ!”.

Đôi mắt ông đạo diễn chợt sáng lên như vớ được phao cứu sinh. Cầm chắc tấm danh thiếp trên tay mà cười đầy suy tính.

Phía sau, cô bé Sam đang cùng êkip xem lại cảnh phim vừa rồi, thấy ông Huy đứng một mình, cô tiến đến gần hỏi thăm:

- Đạo diễn, sao không xem lại phim? Cảnh vừa rồi đẹp lắm! Mà... Minh đâu rồi?

- Đi rồi! - Ông nói với cái thở dài thường thượt đến tận cây số.

- Vậy mai cậu ấy có đến không?

Đạo diễn Huy nắm chặt tấm danh thiếp mà cười nhẹ, như đoán được bước kế tiếp để tìm ra con người kia. Ông lắc đầu:

- Không biết.

- Hả? Cái gì? Casting cho đã giờ không biết người ta nhận vai hay là không. Mần ăn gì mà sống nhẩn vậy? Đây là bộ phim cuối cùng của con trước khi lên đường đi du học. Tiến trình quay cứ lết đệt kiểu này rồi sẽ ra thế nào đây chứ? - Sam ảo não mà than vãn, ngược mắt nhìn người đạo diễn đang trầm ngâm.

Ông Quang Huy không nói gì, mắt vẫn lơ suy nghĩ, chợt, trong thấy một vật kì lạ mà Sam đang cầm trên tay, ông hiểu kì:

- Cái đó... Ở đâu ra thế?

- Dạ, con nhặt được ở gần chỗ hiện trường. Đẹp chứ? Ủa, có gì sao? - Sam vô tư trả lời, tay đang đưa vật thể đó trên tay mà yêu thích. Bàn tay cô như phát sáng bởi đang chiếm giữ một nguồn sáng kì lạ.

-Ồ, tại này giờ kiếm muốn chết mà không ra. Ai dè, bé Sam đã nhặt mất tiêu rồi! - Ông Huy nói, mắt sáng như sao mà đang tính toán gì đó. Ông biết rõ thứ Sam đang cầm trên tay là của ai.

- Vậy cái này là của chú hả? Đẹp quá! Cho con nha! - Sam chìa vật thể ra mà xin xỏ.

- Không được! Ngoại trừ cái này là không thể bởi vì chú dùng nó để... - Đạo diễn Huy lấy lại thứ vật đầy ma lực sáng diệu trên tay Sam, đôi mắt rất thận trọng mà cười thâm.

- Hả? Dừng để làm gì? - Sam tò mò.

Ông Huy đưa tay lên miệng làm vẻ bí ẩn:

- Suyt! Bí mật!

Bằng một sự tự tin đầy cương quyết, ông vỗ tay tập hợp mọi người lại mà tuyên bố:

- Mọi người nghe đây, nếu tôi không thuyết phục Minh nhận vai thì Phạm Quang Huy này sẽ mãi mãi từ bỏ nghề đạo diễn!

Mọi người xôn xao, nhưng chẳng ai cho là ông Huy điên rồ vì họ thừa nhận là người xứng đáng nhất vào lúc này để diễn vai Ken chỉ có Minh. Tuy có hơi mạo hiểm nhưng ai cũng tin đó là quyết định đúng đắn.

Riêng Quang Huy, ông vẫn im lặng mà vạch ra những tính toán cho kế hoạch táo bạo của mình: Kế hoạch săn lùng ngôi sao của tương lai.

Không gian hanh nóng sầm sập, nắng xiên khoan đậu trên những đoá bằng lăng tím trên những cây cao gần đó, vài chú bướm lượn lờ quanh những khóm cúc đầy màu sắc ở những bồn hoa. Thứ ánh sáng tươi vàng của mặt trời vẫn len lỏi qua từng dãy cao ốc một, không trung lấp ló vào chú điều đang bay lượn trong gió do lù nhóc đang thả ở bãi đất trống hiem hoi trong thành phố.

Chiếc Mercedes đen chạy như bò theo bóng người đang đi dọc theo con đường vắng xa khu trung tâm, cách công viên vừa rồi một đoạn ngắn. Kevin vùng vằng đi bộ trên vỉa hè. Phía sau lưng, người ngồi trong xe bóp còi xe réo gọi:

- Kevin! Vào xe đi! Cậu định đi bộ hoài hả? - Chàng trai Tây Dương luôn đi theo cậu - Alex đã vừa lo lắng, vừa buồn cười mà nói.

Minh xoay mặt qua nhìn anh rồi lèm bèm:

- Đi bộ cho hả giận! Đang bực bội!

- Đi bộ ngược thân à cậu chủ nhỏ? Vậy Alex cũng xuống đi bộ. Alex vừa mất tiền đây. Sao lại lấy tiền của anh quảng cho lão cà tụng đó? Em đang xài ké tiền anh đây.

- Có bao nhiêu đâu mà ca cẩm như thế! - Kevin cũng dừng lại, khom người vào cửa xe đáp.

- Bao nhiêu cũng là tiền mà. - Alex ngán ngẩm rồi lại nài. - Lên xe đi!

Kevin khựng chân lại, im lìm nghĩ ngợi gì đó rồi cất lời.

- Chờ Kevin đến chỗ này.

- Ừm, lên đi! - Alex gật đầu, tay gạt nút mở cửa.

Kevin bước vào xe. Chiếc xe chậm chậm rời đi, thoáng chốc nhập vào mạng lưới giao thông nhộn nhịp. Mất hút.

Trên một con phố khá vắng ở ngoại ô. Chiếc Mercedes đen đỗ dừng tại một ngôi nhà xinh xắn, cửa ra vào là một tấm kính thủy tinh có những vân xám đục bao bọc. Trước cửa ngôi nhà đó, một tấm bảng nhỏ xinh treo dòng chữ: Phòng khám thú y Thanh Tâm.

Kevin đẩy cửa bước vào bên trong. Chiếc chuông gió bằng trúc có những thể cắt hình những chú cún với nhiều tư thế khác nhau kêu leng keng vui tai nhưng thay tiếng mời chào.

Màu xanh dương và trắng sữa xen kẽ nhau trên bức tường và gió từ chiếc quạt hơi nước mát mẻ thổi tung cơn nóng bên ngoài thành những mảnh nhỏ. Bên trong phòng khám treo rất nhiều hình động vật, nào là chó, mèo, thỏ, sóc, hamster,... Có những lồng hình như ngôi nhà dọc lối đi chứa các chú cún đang sửa ỉnh ỏi...

Minh đi xuyên qua lối đi đó, đến nơi là chiếc bàn làm việc có một thiếu niên tóc vàng, đôi mắt xanh biếc một mí thanh tú ẩn sau cặp kính gọng đen tri thức. Chàng trai đó đang bón một củ cà rốt cho chú thỏ lông trắng muốt cùng đôi mắt đỏ xinh đẹp. Vẽ chăm chú chăm sóc cho chú thỏ của người thiếu niên thật thanh tao, đầy thánh thiện.

Kevin bước đến gần, nhịp chân bình thản đặt nhẹ. Nghe tiếng bước chân, chàng trai tóc vàng vui vẻ vừa nói, mắt vẫn dán in vào chú thỏ đang bị thương ở chân:

- Xin lỗi, bác sĩ Tâm vừa ra ngoài, quý khách vui lòng đợi... - Cậu chăm chăm ngẩng mặt lên nhìn, đôi mắt sáng sủa mà mở to, củ cà rốt trong tay rơi xuống, lăn ra bàn.

Cố gắng lấy lại bình tĩnh, cậu nói tiếp, giọng lạnh xa lạ:

- Xin lỗi, đây là phòng khám thú y. Nếu muốn khám cho thú cưng thì làm phiền quý khách đưa thú cưng tới và bắt số thứ tự được đặt ở đằng kia. - Cậu nói và chỉ tay về bàn để số thứ tự.

- Xin lỗi, tôi không mang theo thú cưng. - Kevin đáp, thái độ có vẻ trêu đùa.

- Vậy quý khách vui lòng quay lại đây sau. Cảm ơn! - Người thiếu niên trả lời nhanh chóng.

- Nhưng tôi chỉ muốn nhờ cậu tư vấn về tâm lý của thú cưng. - Ánh nhìn của Kev đầy thích thú.

- Tôi chỉ là phụ tá, không phải bác sĩ. - Một lời từ chối khéo.

Kevin nhướn mày:

- Cậu không tin tưởng khả năng của mình?

- Tôi không chắc chắn lắm. Trừ khi là trường hợp đơn giản. - Cậu nói, vẻ lo âu, tay chỉ về chiếc ghế đối diện. - Mời cậu!

Kev ngồi xuống ghế, mắt đảo quanh những con vật trong phòng khám, cánh môi day nhẹ:

- Thế thì... trường hợp vật nuôi của tôi cậu có giải quyết được không?

- Còn tùy vào mức tổn thương tâm lý mà thú cưng của cậu đến đâu nữa. - Ánh mắt xanh biết trở lại vuốt ve chú thỏ trắng đang rúm ró rút trong lòng mình.

- Được, vậy tôi sẽ trình bày. - Kevin ngẫm nghĩ mà chăm chăm kể - Tôi có nuôi một con mèo. Nó rất ngoan và nghe lời chủ. Một lần, do bất cẩn, đuôi của nó bị kẹp vào một cái bẫy chuột và bị thương khá nặng. Từ đó, nó hay trốn chạy khi thấy bẫy chuột, trốn luôn cả lũ chuột nhắt hay phách phách. Tính tình không ngoan hiền mà sợ sệt chui rút một xó, thấy người lạ thì xù lông và chạy biến. Đối với trường hợp này... lời khuyên của cậu dành cho chú mèo đó là gì?

Mái tóc ánh vàng ngẩng lên chăm chú, cẩn nhẹ môi rồi từ tốn:

- Mèo là một loại sinh vật nhạy cảm. Tính cách có phần nhiều sách vở và nhẽo. Cứ sợ bị kẹp đuôi khiến nó sợ hãi mọi thứ, đó là một hiện tượng bình thường. Hãy thường xuyên vuốt ve, an ủi chúng để xoa dịu tổn thương này đồng thời từ từ tập cho nó làm quen trở lại với môi trường xung quanh. Không lâu sau chắc chắn nó sẽ thay đổi tâm tính. Rồi sẽ có một ngày nó sẽ chấp nhận tiếp xúc với môi trường xung quanh mà xem. Đừng lo lắng! Cậu cứ yên tâm!

Kevin nhếch môi cười nhạt rồi nhìn xoáy vào người thiếu niên trước mặt:

- Tốt lắm! Đối với mèo cách chữa trị như thế thì cho là hiệu quả. Vậy có thể áp dụng cách đó vào con người không? Nếu một người cũng từng bị tổn thương tâm lý và chạy trốn tất cả mọi thứ thì giải quyết thế nào? Cậu nghĩ sao hả... JONNY? - Kevin vẫn nói, một cái bình thản nhưng đầy hàm ý mà nhấn mạnh cái danh xưng dành cho chàng trai đối diện: Jonny.

- Xin lỗi, tôi không phải là bác sĩ tâm lý, cũng không phải mang tên Jonny, có gì nhầm lẫn ở đây phải không? - Người thiếu niên trở lại mà đáp, không chút sợ hãi.

Mâu quang của Kevin thoáng tia hiềm khích, tiếng nói vẫn vang đều:

- Được thôi! Tôi sẽ gọi đúng cái vỏ ốc mà cậu đang rút vào. Bỏ rơi quá khứ, bạn bè, nhiệm vụ để đến đây sống thế này, xem ra cậu rất ích kỷ đấy Jonny! À không, phải gọi là HẠ KHÁNH DI mới đúng chứ!

- Cậu điều tra tôi với mục đích gì? - Cậu ấy hỏi mà không phản biện gì, chứng tỏ như thừa nhận bản thân là Hạ Khánh Di.

- Đem chú mèo đang thương tổn trở về cuộc sống của nó. Một năm để bình tâm là quá đủ rồi, cậu còn cả những nhiệm vụ còn dang dở nữa. - Kevin đáp, với thái độ như đang lật tẩy một ai đó, một cách hờ hững nhưng ẩn chứa nhiều ý sâu.

- Đến hơi sớm đấy. Rất tiếc là tôi không có nhã hứng sống cuộc đời như trước kia. Tôi thấy bình yên trong cuộc sống hiện tại. Hãy buông tha cho tôi! - Khánh Di đáp, như một lời khẩn khoản cầu xin.

- Hừ, để mặc những công sự của mình rơi vào nguy hiểm trong khi bản thân lại muốn vui thú bình yên. Cậu nhỏ mọn đến thế sao?

- Tôi biết bản thân mình rất hèn mọn nhưng tôi đã quá chán nản cuộc sống ngập tràn thù hận và toan tính như trước kia. Chỉ cần một cuộc sống đơn giản như thế này, không đua chen, không thù hận, không tranh đoạt. Một cuộc sống giản dị nhưng mang lại bình yên cho tôi.

- Không lâu nữa thôi! Chỉ cần chờ thêm một chút nữa thôi! Điều đó khó khăn lắm sao? Tôi cũng như cậu, ao ước có được một cuộc sống bình yên, được đến trường vô tư như bao người cùng trang lứa, được thoải mái làm những điều mình thích, được đi bất cứ đâu, làm gì thì làm. Nhưng nếu... không có đấu tranh liệu ta có được tương lai như thế không? Tại sao lại bỏ mặc chúng tôi khi chúng tôi cần cậu nhất chứ? - Sự ức chế của Kevin bộc phát, ẩn đường cau lại oán hờn.

- Yên tâm! Angel rất an toàn. Tôi sẽ không cho ai khai quật nó lên đâu! Nó mãi mãi là bí mật! Và... hãy để cô gái ấy được sống vô tư như trước giờ, đừng làm đảo lộn cuộc sống tươi đẹp đó! Đã có tôi bên cô ta rồi! Rất an toàn! - Di vừa nói vừa nhìn vào khung hình kê trên bàn mà ám chỉ. Trên hình, một người đàn ông ngoài 40, bên cạnh là một cô bé xinh xắn có đôi mắt màu xám tro thanh khiết đang quàng lấy vai ông triu mến.

Kevin nghiêng đầu, vẻ không an tâm:

- Tôi vô phương với cậu. Và tôi cũng không muốn thuyết phục hay van nài. Nhưng hãy nhớ: Bất cứ khi nào cần đến giúp đỡ thì hãy liên lạc với chúng tôi. Hãy nhớ chúng ta từng là bạn! - Cậu rời khỏi ghế, xoay mặt đi. - Tôi về đây!

- Cảm ơn... vì tất cả! - Tiếng nói trong nhẹ vẳng lại phía sau, Khánh Di cúi đầu chào như cảm kích, chú thỏ an lành mà ngủ vùi trên tay cậu.

Minh không nói gì, cho tay vào túi rồi đi, khoé môi ẩn hiện nụ cười như có như không.

Tiếng chuông gió lại lách cách kêu, ai đó đã mở cửa phòng khám rồi đi. Nắng sáng nhạt hơn, hâm hấp một cảm giác oi nồng. Chiếc Mercedes đen vụt đi nhanh chóng khỏi phòng khám, làn khói xám mỏng sau xe phả vào khoảng không một vệt dài.

Bỏ lại sau lưng cái ồn ào phố thị, Kevin trở về khách sạn nghỉ ngơi. Thang máy vừa đến nơi, chuông kính coong báo hiệu vui tai. Chìa khóa phòng là một tấm chip điện tử có mã số thật tinh vi, an ninh rất khắt khe.

5. Q.1 - Chương 4.2 : Cậu Là Một Ngôi Sao

Mở cửa ra, cái không khí thiếu vắng hơi người và nồng mùi nước hoa xịt phòng ngan ngát xông vào mũi cậu. Một nhòai cả ngày, bây giờ cậu ấy muốn ngã lưng ngay xuống cái giường êm ái trải dra trắng tinh khôi. Một căn phòng ở khách sạn rộng lớn và đậm phong cách châu Âu cổ điển, sắc vàng nâu dịu mắt, rèm cửa trắng tinh khôi phủ che mất không gian bên ngoài ban công. Tất cả tạo nên một thế giới cổ xưa tinh tế.

Kevin khẽ nhắm lại hàng mi. Làn da châu Âu bị bóng nắng ửng đỏ lên. Cậu không ngủ mà chỉ nằm lãn ra thở hắt. Chợt tiếng chuông của phòng cậu vang lên, theo bản năng và quá mệt vì đói, giọng cậu hơi yếu, vẻ vô cùng uể oải, phải nói cậu có một giọng nói rất hay nhưng giờ lại trở nên đuối xừ:

- Vào đi!

- Cậu chủ! - Alex vừa cúi đầu chào cậu. Tuy cố tỏ vẻ kính trọng cậu chủ của mình nhưng anh vẫn không nén được bản tính mà giáo huấn Kevin:

- Đi chơi cho đã rồi giờ lặn ra than mệt, ăn rồi được chưa? - Phải nói tuy anh ta là một người châu Âu chính gốc nhưng phát âm tiếng Việt khá tốt, khó mà phát hiện anh chỉ mới học tiếng Việt gần một năm.

Minh dẫu môi, mắt vẫn nhắm nghiền:

- Kệ người ta!

- Hừ, bản thân mình phải dối theo trông như trông trẻ thế mà em vẫn gây chuyện om sòm. Sao? Không để anh can thiệp thì em cảm thấy thế nào? Vui không? - Anh nói, thích thú mà như trêu. Trên áo vest đen của Alex có một huy hiệu màu vàng cách điệu hình chữ S giống như sợi dây chuyền trên cổ Minh.

Alex không chỉ là một vệ sĩ, anh còn là một người anh lớn của Kevin. Tuy tính Kev có phần cao ngạo, ương bướng nhưng rất nghe lời anh. Gần đây, tâm trạng Kev không tốt, vì thế nó trầm cảm hơn. Anh hay khơi mào, kiểm soát cho nó nói chuyện nhưng thằng bé vẫn chẳng buồn quan tâm.

Kevin bật dậy ngồi ở cuối giường nhìn anh. Điều bộ như một chú mèo lười ngủ.

- Có chuyện gì?

Anh nghiêng mặt thấp xuống, tay sờ vào trán Kevin.

- Em bị sốt rồi.

- Không sao. - Cậu xua tay. - Sẽ uống thuốc mà. Còn việc gì không?

Alex đưa cho cậu chủ hồ sơ trên tay mình, đồng dục:

- Hồ sơ giả cho em sống tại Việt Nam. Chứng minh thư tên Hoàng Hiếu Minh, quê quán thành phố Hồ Chí Minh. Gia đình đã di cư sang Anh, hiện sống tại Việt Nam một mình.

Kevin nhướn mắt:

- Minh?

- Ủ, nghe cũng hay hay. Từ nay ai hỏi thì trả lời tên đó nha.

Kevin gật gù, ngẩng mặt.

- Em tên gì?

- Kevin Stewart.

Cậu hừ lạnh, ném thẳng cái gối nằm vào người anh.

- Vậy mà bảo người ta nhớ.

Alex thè lưỡi, gãi đầu, lúng búng:

- Quên mất. Nhím xù tên Hoàng Hiếu Minh.

- Good.

Không gian tĩnh lặng hơn. Alex cúi người nhặt lấy cái gối đang lăn lóc dưới sàn ôm vào lòng, bước tới chỗ Kevin, ngồi xuống giường:

- Em ổn chứ?

- Có sao đâu! - Cậu bình thản đáp.

- Em vẫn dùng những viên thuốc đó sao?

- Những viên thuốc nào? - Minh đáp, không chút biến động. Cậu đã ngồi dậy, thu người ở góc trái mép giường, những ngón tay vờ về lớp da giường mềm mịn.

- Lixomil.

- Ngón tay đặt trên lớp da bất động, Kevin im lìm trong một lát rồi khẽ khàng gật đầu.

- Thường em dùng mấy viên một lần?

- Khoảng hai viên, à không... là 3-4 viên gì đó! - Cậu thành thật đi.

Alex thở dài, khuôn mặt bất lực đưa tay vuốt tóc cậu chủ nhỏ, giọng anh khàn trầm:

- Em chán cuộc sống này lắm sao? Bản thân em biết rõ lạm dụng thuốc an thần hậu quả rất khó lường. Liệu thuốc cứ tăng dần thế này thì rất nguy hiểm.

- Em biết chứ! Nhưng mỗi đêm giấc ngủ đến với em một khó khăn hơn. Em không tài nào chợp mắt được! Hoặc không, trong giấc ngủ sẽ có những cơn ác mộng thật khủng khiếp! Thời gian ngủ cứ thế rút dần lại. Em có muốn thế đâu? - Minh nói, đôi mắt sụp xuống buồn thẳm.

- Bao giờ em mới chịu nguôi ngoai? - Anh thở dài, mệt mỏi. Anh lo cho Kevin biết mấy. Anh sợ hãi nó ngày một hủy hoại bản thân mình tàn nhẫn hơn. Đứa trẻ vờ lơ đi với đau đớn, đứa trẻ trốn mình trong kí ức không chịu buông lời, đứa trẻ tưởng như vô cảm này giấu nhem đi tâm hồn yếu đuối chẳng chịt tổn thương, không cho ai chạm tới, không ai được làm đau nó nữa.

Nó sợ người ta tổn thương mình, nhưng lại tự hủy hoại bản thân! Ai chôn cái quyền ngang ngược như vậy? Nó có thể không yêu thể xác nó, nhưng những người thương yêu nó cũng biết đau xót cơ mà!

- Kara mất rồi! Bà chủ mất thật rồi! Cả Kevin cũng... à không, là Edward, Edward cũng mất thật rồi! Đó là sự thật! Sao em không chịu hiểu? Sao em cứ phải dằn vặt bản thân mình? Em biết em ngu ngốc lắm không?

- Anh im đi! - Kevin hét lớn, đôi mắt trừng lên đỏ ngầu. Tim cậu buốt thấu, cảm giác nhói đau theo từng lời của người vệ sĩ làm cậu chệch choáng.

Đau? Đó đâu phải là tận cùng cảm xúc mà cậu trải qua! Nó còn căm hận, sợ hãi, hoang mang, bao nhiêu xúc cảm dày vò cậu suốt bao năm. Muốn quên một ai đó, đâu phải dễ! Muốn nguôi ngoai một nỗi đau phải dùng mất bao năm? Muốn cậu quên đi tất cả? Phải chăng là điều đơn giản như anh nói?

Nhiều khi cậu căm ghét chính bản thân mình, vì cậu quá nhu nhược, mãi cứ như một con rối để cho người ta điều khiển.

Ngay cả một đứa bé như Kara - một đứa trẻ ngây ngô cậu cũng không bảo vệ được!

Vô dụng!

Chỉ một tháng trước, cậu vẫn đang vui đùa cùng Kara. Hơi ấm từ nụ hôn của cô bé như còn vẫn vương trên má cậu. Hơi ấm đó đã lan tỏa vào trái tim khô cằn của cậu, một trái tim dường như không còn sự sống, nụ hôn vẫn như còn phảng phất trên quanh cậu, dường như vẫn còn rất ấm áp. Rất lâu rồi không ai hôn cậu như thế, không ai truyền hơi ấm của sự sống đến cho cậu - hơi ấm của sự yêu thương.

Cái ngày đầu tiên cha đưa người phụ nữ và Kara về nhà, cậu thật sự không thích. Thật sự cậu không muốn chấp nhận, nhưng đối với một cô bé trong sáng, hồn nhiên như Kara thì cậu không nỡ lạnh lùng với em ấy được.

Cậu tiếc sao mình không yêu thương cô bé nhiều hơn, để giờ luyện tiếc những kỉ niệm cùng đứa em gái xấu số đó.

Tổn thương này thêm một lần nữa khắc sâu thêm vào tim cậu, trái tim đã kiệt quệ, chai sạn cảm xúc.

Đứng giữa những kí ức ứa tràn, tia mắt Kevin mịt mờ đắm đắm xoáy sâu vào không gian. Alex đưa nhẹ ánh mắt, hạ giọng dịu dàng:

- Hôm nay em có vui không?

Lặng thinh, Kevin không trả lời. Alex chậm rãi nói tiếp.

- Hết một ngày rồi.

- Ừm. - Kevin cúi đầu.

- Anh xin lỗi. - Anh nhỏ nhẹ.

- Hết việc rồi, anh ra ngoài đi! - Minh cố xua đuổi Alex ra ngoài. Nhưng đang trốn đi một bí mật mà bản thân không hề muốn đối mặt.

- Edward... – Alex ngập ngừng như muốn nói nhiều điều. Mái tóc vàng cúi thấp đầu nhìn cậu.

Nghe tên gọi ấy phát ra từ Alex, Kevin tròng mắt gay gắt, gần giọng:

- Đừng nhắc tới cái tên đó.

Anh hít hơi sâu, giọng có chút run nhưng vẫn tuôn thành lời dài. Ánh mắt anh như dò xét, anh hiểu cậu đến nỗi như có thể đọc lên tất cả những gì cậu nghĩ.

- Anh biết em là ai, đừng cố biến mình thành một người khác. Muốn khóc, muốn cười là quyền của em, thành thật với cảm xúc bản thân mình chút đi! Trò chơi vẫn còn dài, đừng để bản thân mình ngã quỵ trước khi cuộc vuitàn.

Kevin mím môi, kích động lườm mắt:

-Lắm lời! Ra ngoài!

-Anh chỉ nhắc như vậy, em tự suy nghĩ lấy.

-Ra ngoài!!!

-Anh sẽ chuẩn bị buổi tối cho em. – Nói rồi như thói quen, Alex cúi người chào cậu rồi bỏ ra khỏi phòng.

Có một ánh mắt lạnh lùng đang dõi theo anh, sự lạnh lẽo không chút hơi ấm của người đó đang tràn ngập căn phòng.

Alex đang cố trấn tĩnh một thiên thần đang sa vào một cuộc chơi khônghồi dứt. Nhưng liệu anh có đủ sức để rửa sạch đôi cánh đã nhuộm đầy sứttanh tuổi từ máu của thiên thần này?

Kevin thu lại bộ dạng đơn độc, đứng thẳng dậy nhìn hình ảnh mình đangphản chiếu từ tấm gương đối diện, miệng cậu nhếch lên một nụ cười lạnhlẽo như chính thức khai ngòi một cuộc chơi.

-Tìm được Jonny rồi.

“Nó ra sao? Ổn chứ?”

-Ổn hơn chúng ta. Nhưng nguy hiểm thì sắp gần kề.

“Để đó. Tớ gặp nó. Nghĩ ngơi đi.”

-Ừm, chào cậu, send cho tớ tài liệu về gia đình “cô ấy”.

-Okay. Chiều mát! Tớ gửi sau! Bye!

-Bye bye!

“Tút...tút...tút...”

Âm thanh kết thúc một cuộc gọi giữa chiều hè oi bức. Kevin cầm diệnthoại trong tay, ánh mắt thâm trầm. Jonny quá ngoan cố, cậu ta nghĩ rằng họ sẽ buông tha cho cậu?

Cậu lại nhếch môi, lầm bầm:

- Buông tha chưa chắc là một ơn huệ.

Kevin mở cửa tủ quần áo. Nắng hanh vàng chợt ủa vào xua tan thứ bóng tối trong tủ, rọi chiếu vào từng góc ngách một. Trong tủ chỉ toàn một màuđen, quần áo trong tủ của cậu đa phần chỉ là màu đen. Có lẽ màu đen mới hợp với cậu và chỉ nó mới có thể nhắc nhở cậu là ai.

Cậu xua tay tìm một bộ quần áo, mắt lia từng góc tủ rồi dừng lại ở một vật.

Đó là một chiếc hộp giấy màu xám bạc, vuông vức cỡ chừng một cái ghế con nhỏ được đặt trên nắp vali, khuất sau lớp quần áo. Mắt cậu chăm chúnhìn nó. Tay lua mở quần áo đặt vào hai bên để lộ rõ chiếc hộp ra.

Tay Kev miết nhẹ lên nắp hộp, cảm giác lạnh lạnh, trơn bóng của hộp đậpvào từng xúc giác trên tay. Nắng xiên qua gáy cậu và chiếu thẳng vàohộp. Chần chừ một lúc, cậu nhẹ nhàng nâng chiếc hộp lên.

Như cảm nhận được chiếc hộp đang di chuyển, đồ vật trong hộp như cũng run nhẹ lên, chúng như có linh hồn. Hai tay cậu nhấc chiếc hộp ra khỏi tủ, đôi mắt dấy lên những suy nghĩ bồn loạn: Mở hay không?

Sau một hồi mãi ngẩn nhìn chiếc hộp, cậu di chuyển về phía chiếc giường, tay vẫn khư khư chiếc hộp trong tay.

Chiếc giường ban nãy khuất nắng giờ đã được phủ lên một màu vàng nhạt. Tấm rèm trắng ở cửa dần ra lan can ngoài ban công không đủ sức cản những tia nắng rực rỡ kia len lỏi vào phòng.

Đặt chiếc hộp lên giường, Kevin cảm nhận được luồng không khí nóng nhiệt đới và cả hơi thở của cậu như đang sưởi ấm chiếc hộp lạnh lẽo kia.

Vượt nhẹ lên nắp hộp, cậu ngồi hẳn lên giường, ngón tay bầy nhẹ mở nắp hộp ra. Biểu hiện có chút chần chừ, những ngón tay e dè mở lên rồi đẩy lại, sau một hơi thở sâu, cậu cũng quyết định mở nắp ra.

Hơi thở cũ kĩ của thời gian xộc vào mũi, có những tiếng cười khanh khách, tiếng nói vui vẻ, cả những tiếng gào khóc như những cơn ác mộng hàng đêm vây kín lấy Kevin.

Mắt cậu lia qua từng món đồ, từng đồ vật là từng câu chuyện đầm đầy nước mắt. Trong đó có một sợi ren lụa màu xanh dương, một khung hình bị úp ngược, một chiếc vòng tay có chiếc chuông nhỏ, một bảng tên học sinh vữa đồng tròn màu vàng đồng. Đó là tất cả hành trang quan trọng nhất của cậu.

Nó chứa đựng sự đau thương tột cùng và những cảm phần tốt đẹp. Có tiếng cười, tiếng nói và cả máu những người mà cậu yêu thương nhất. Nỗi đau và sự mất mát đang tràn ngập căn phòng. Kevin đưa tay nâng sợi ren lụa lên. Đó là một sợi ren lụa màu xanh thiên thanh được móc từ những sợi lụa nhỏ rất cầu kì. Sợi ren dài gần một mét còn vướng những sợi tóc đen dài óng ả vào móc đan.

Kevin áp sợi ren vào má, ngửi nhẹ mùi hương thoang thoảng của hoa hồng trên nó một cách e dè như sợ hương thơm đó sẽ tan biến. Phút chốc, sợi ren như biết thở, nó quấn nhẹ nhàng quanh tay cậu như ôm ấp, chở che.

Nắng hanh vàng vào mặt cậu, xuyên qua làn da trắng nổi vài vết hồng do nắng. Đường như thấy cả dòng máu đang lưu chảy phập phồng trong mạch ở thái dương của cậu. Kevin đưa tay quấn từng vòng ren quanh ngón tay thon dài như muốn sưởi ấm nó, truyền hơi ấm vào sợi ren. Cuối đuôi sợi ren có vài đốm ngả màu, một màu đỏ cam xỉn như được tẩm khô khốc vào nó. Sự khô rám, sần sùi của lớp lụa màu đó tạo nên một vết cứng nhắc. Đó là một vết máu đã khô. Nó gợi lên trong cậu một hình ảnh đau đớn, nguyên nhân của sự mất ngủ hằng đêm của cậu...

Tay cậu cố nắm chặt vào nó như muốn níu giữ sự sống cuối cùng trong nó. Mắt cậu thì cứ đăm đăm như bộ phim tua chậm những thước phim của quá khứ về sợi ren, thứ mà của người phụ nữ cậu yêu thương nhất để lại.

Kevin dịu dàng đặt sợi ren xuống giường như cố xua đi một cảm xúc sợ hãi lẫn tang tóc trong đầu.

Tấm dra trắng đơn điệu được điểm xuyết đẹp hơn bởi màu xanh thuần khiết, sợi ren như một sợi tảo biển dịu nhẹ uốn quanh không quy tắc trải dài trên lớp dra.

Kevin lại đưa tay vào hộp. Ánh nắng vàng rộm như màu mặt phủ quanh chiếc hộp làm cho nó dần dần ấm lên, âm thanh trong phòng giờ thì chỉ còn tiếng ro ro của máy điều hòa, ngoài ra không gian còn lại thì đều tĩnh lặng.

Im bật.

Cậu lại lấy ra một thứ. Chiếc vòng tay bạch kim chỉ bé bằng bàn tay trẻ con nằm gọn trong bàn tay Kevin lại là một kỉ vật của người quá cố, cũng giống như để hình bóng, nỗi nhớ nhung, niềm yêu thương, sự chở che, những kỉ ức đẹp lẫn niềm vui... Và cả những đau buồn mà họ để lại trong kỉ ức cậu, tâm hồn cậu khi họ ngự trị một địa vị quan trọng trong lòng cậu mà họ lại ra đi một cách đột ngột không báo trước.

Mà họ lại ra đi là vì cậu, là thế thân cho cậu. Chiếc vòng bị nắng chiếu vào lóe lên những ánh kim chói mắt, trên vòng tay được mắc một chiếc chuông nhỏ màu đen, viền màu vàng thật đáng yêu. Nhìn vào nó ta có thể tưởng tượng ra chủ nhân của nó ắt hẳn là một bé gái vô cùng dễ thương và hết sức tinh nghịch. Kevin đưa chiếc vòng lên trước mặt, bàn tay khẽ rung đưa từng nhịp, từng nhịp...

“Leng keng, leng keng, leng keng...”

Âm thanh trong trẻo vang lên khắp phòng. Âm thanh như xóa tan sự tĩnh mịch đến rợn người, sưởi ấm một tâm hồn đang lạc vào chốn tăm tối không lối thoát. Vuốt nhẹ lên chiếc vòng, miệng cậu khẽ cong lên một chút, rất nhẹ nhàng và vụt qua như một cơn gió. Kevin đặt chiếc vòng bên cạnh sợi ren lụa, tay lại lia vào hộp. Trong hộp có một khung hình bị úp xuống, cậu không đủ dũng khí để lật nó lên.

Cậu sợ! Sợ và không muốn đối mặt. Cậu không muốn nhớ tới nó.

Một tấm hình toàn vẹn năm con người, nhưng giờ chỉ còn cậu. À không, còn một người nhưng mãi mãi mờ nhạt trong mắt cậu và dường như người đó không hề hiện hữu.

Nhưng sức mạnh vô hình nào đã lôi kéo cậu lật khung hình lên.

-Jenemi... - Tiếng thốt rất nhỏ, Kevin sờ tay lên mặt đứa bé sơ sinh trong tấm ảnh.

Từ trái sang, một người đàn ông châu Âu tuần tú đang bế một cậu bé chừng năm tuổi trên tay, đứa bé cười tươi thật hạnh phúc. Bên cạnh, một bé trai hệt như em bé kia đang quàng tay lên cổ người phụ nữ xinh đẹp có mái tóc xõa dài. Tay bà đang bế một em bé sơ sinh, đứa trẻ mà Kev đã gọi tên.

Ánh mắt vụt qua rất nhanh, cậu lại úp khung hình xuống, không dám nhìn nữa. Tay run run cậu sờ vào khung hình và rút lại nhanh chóng. Tay đưa vào một góc hộp nhấc một bảng tên học sinh: Edward Stewart - tên của người học sinh đó. Cái tên đó hao hao giống với tên cậu. Kevin nâng cái bảng tên hình chữ nhật làm bằng vàng hơi cũ nhưng vẫn còn rất sáng có hàng tên Edward Stewart trên tay. Ngón tay mân mê từng ký tự trên bảng. Rất lâu rồi cậu không đọc lại cái tên đó. Một cái tên chứa bí mật của cậu, người đó là ai? Cậu không được phép nhớ tới nó.

Cậu là Kevin! Và mãi mãi là như thế Kevin là tên của cậu. Kevin Stewart. Nét mặt Kev đã lạnh giờ còn đen sầm hơn. Cảm giác đôi chân như tê dại. Đôi chân cậu đã từng tứa máu vì một cái tên. Lúc cậu chỉ là một đứa trẻ, là một đứa trẻ và còn một ĐỨA TRẺ KHÁC NỮA. Mỗi Minh mím lại, cảm giác buốt giá xâm nhập vào khắp người. Lờ đi cái bảng tên để trốn đi những dòng ký ức, cậu đặt nó lên giường, cạnh hai vật kia. Ánh mắt cậu hần lên những tia đỏ ngầu khi nhìn vào những đồng tròn trong hộp. Đó là ba đồng tiền màu vàng đồng, đường kính khoảng 4cm. Một mặt khắc nổi biểu tượng người đàn ông đang cầm điệu xì gà ngun ngút khói, phía dưới có hàng chữ MR.M, mặt bên kia là biểu tượng khẩu súng đang lên cò và ba từ: D.I.E - đồng tiền tử thần. Mỗi lần đồng tiền này xuất hiện biểu hiện cho một người thân của cậu ra đi.

Kevin lấy đồng tiền thứ nhất, là một đồng tiền đã ngả màu, ánh vàng kim không còn mà chỉ có những lốm đốm đen xỉn phủ lên mờ nhạt.

Mười năm trước chính vì đồng tiền này mà cậu đã mất một người thân, người hiểu cậu nhất.

Cậu nắm chặt đồng tiền trong tay rồi lại nhìn về phía bảng tên như biết rằng người thân đã ra đi của cậu chính là người đã từng mang bảng tên đó.

Đặt đồng tròn bên cạnh bảng tên, cậu vợ lấy đồng tiền thứ hai.

Khác với đồng tiền trước, đồng này mới hơn nhưng có dính rất nhiều vết máu, Kevin bẩy nhẹ đồng tròn lên cao rồi nắm lại: D.I.E - cái chết sẽ đến với họ.

Cậu đặt nó bên cạnh sợi ren xanh, sợi ren như có hồn phủ lên đồng tiền, cậu lại vợ lấy đồng tiền thứ ba. Đồng tiền sáng lóa còn vương khá nhiều đất cát, vẫn như ngày hôm đó: một tháng trước. Ánh đồng vàng kim chói mắt phản chiếu những tia nắng cuối ngày. Kevin đứng bật dậy bước về hướng lan can, cạnh tấm rèm trắng. Tiếng xe cộ nhộn nhịp len lỏi vào tay cậu. Kevin đưa tay lên xem chiếc đồng hồ trên tay: 16h15 phút, đã chiều. Tia nắng vẫn còn sáng mạnh, mặt trời như quả bóng lửa nhắm hướng cậu mà chiếu tới, rọi mạnh vào mắt cậu. Cậu đưa đồng tiền lên cao, đồng tiền che khuất quả bóng lửa chói chang ấy, mắt trái cậu nheo lại, mắt còn lại nhìn về phía đồng tiền tròn. Hình ảnh người đàn ông cầm điệu thuốc xì gà nhàn nhả làm cậu sục sôi một mục đích duy nhất, mục đích cuối cùng để cậu tồn tại.

Gương mặt vô hồn tràn ngập phần uất, cậu cong môi cười chua chát:

- Đừng nghĩ một tay có thể che cả trời! Hãy chờ đợi sự trả thù của những ác quỷ công lí. Chào mừng mọi người đến với trò chơi của tôi. Tôi cược bằng cả mạng mình để chơi với ván! Trò chơi chỉ mới bắt đầu, tôi

sẽ tìm được nó - Angel!

Quay lại với căn phòng đang đặc quánh dòng hơi thở của cõi âm. Sự âm u, mù mịt bủa vây tất cả, phủ lên cả những đồ vật trang trí xa hoa trong phòng. Kevin nhẹ người cúi nhặt ba đồng tiền vào hộp cùng với những kỷ vật kia. Tất cả những thứ đó là nhân chứng cho một cuộc chinh phạt đẫm máu sắp diễn ra. Chiếc hộp như một cỗ quan tài chôn đi những người thân yêu nhất của cậu. Cái bằng tên như một cái linh vị để thờ một người còn sống, người vẫn đang đứng đây và làm một người khác. Có bí mật gì giữa hai cái tên Edward và Kevin? Một bí mật chôn giấu tính cách của một con người. Nắp “quan tài” đã đóng, mọi thứ đã sẵn sàng. Hãy đợi đó!

Cất chiếc hộp vào vali, cậu phải chuẩn bị cho cuộc vui sắp tới.

[Từ nay hãy gọi tôi là Hoàng Hiểu Minh]

“Xoạt” - Những tia nước thật mạnh vào người để gội rửa hết những bấn loạn, suy nghĩ miên man suốt một ngày. Dòng nước từ vòi sen lạnh băng xâm nhập vào da thịt Minh.

Từng phân tử nước như nạp lại năng lượng cho Kevin – giờ đã mang cái tên mới là Hoàng Hiểu Minh. Lau mớ tóc hỗn độn rũ nước trên đầu, Minh xoay người nhìn thẳng vào tấm gương lớn trong toilet.

Những giọt nước rơi tí tách từ mái tóc nâu sũng nước rũ vào gương mặt thanh tú với làn da nhợt nhạt của cậu lóng lánh dưới ánh đèn. Minh mặc chiếc quần jean đen, phía trên thân trần để lộ làn da trắng mềm, vết xăm thánh giá đen lộ rõ dưới ánh đèn sáng lóa.

Hôm nay cậu cảm thấy là lạ, dường như cậu bị mất thứ gì đó quan trọng lắm thì phải mà cậu không tài nào nhớ nổi.

Minh chau mày trước gương, ngắm bản thân thật kĩ. Chợt, sự nhớ cổ cậu nhẹ tênh, trống vắng khác lạ. Cậu nắm chặt tay, tay còn lại xoa vào cái cổ bị mất một thứ cực kì quan trọng:

- Chết! Mất sợi dây chuyền rồi! Chết tiệt! Nguy rồi!...

Chiều. Nắng buông lơ lửng trên những nếp phố. Mặt trời vẫn sáng lạn một quãng đường đỏ hồng như lòng đào của trứng. Mây lao xao đậu trên những cánh chim. Thứ ánh nắng vàng muốt tấp vào lớp kính thủy tinh dày của phòng khám thành một vệt bóng xám đen.

Hạ Khánh Di ngồi trên ghế, bản thân như chết lặng. Bên cạnh cậu, chú thỏ trắng biếng nhác ngủ say sưa.

Vài tiếng kêu văng vẳng của một chú mèo tam thể nằm trong lồng, tiếng kêu nhẹ nhàng nhưng cũng phủ lên một màu u ám kì lạ cho phòng khám.

Tiếng phong linh kêu leng keng. Bác sĩ Tâm – một người đàn ông 50 tuổi có làn da rám nắng, đôi mắt đen cùng gương mặt phúc hậu đang bế trên tay một chú cún nhỏ đang rên ư ử. Ông vừa ra ngoài khoảng hai tiếng để giúp cho một khách hàng đang nhờ chữa trị cho thú nuôi của mình. Trên đường về, ắt hẳn ông đã cứu giúp cho chú chó con đáng thương đang bị lạc này đến phòng khám để kiểm tra sức khỏe, và sẽ có một người hảo tâm nào đó sẽ nhận nuôi chú cún này từ viện thú y của ông.

Bác sĩ Thanh Tâm bước vào trong, gương mặt hơi mệt vì chuyến đi. Song, ông vẫn đặt hộp dụng cụ trở lại bàn làm việc và bế con chó ấy lên bàn khám sức khỏe.

Khánh Di gật nhẹ đầu chào ông, cậu thả con thỏ đang ngủ vào cái thùng carton có phủ lớp cỏ mềm và một vài sợi rau muống tươi xanh để cho nó nhâm nhi.

Dường như có gì đó đang rào cản mọi cảnh quang ở đây, có ánh mắt nào đó đang bám sát vào từng cử chỉ của cậu.

Di thở dài âu sầu, tiến đến những chiếc lồng có những chú cún đang réo sủa lộn xộn mà châm thêm nước và thức ăn vào những cái máng trống trơn, sạch sẽ.

— Di, con có sao không? - Bác sĩ Tâm đang dùng khăn lau sạch vết bùn cát trên lớp lông đen mun của chú cún nhỏ béo ú. Con chó dễ chịu mà lim dim mắt. Ông ngược nhìn về bản thân của Di mà quan tâm.

Di ngẩng mặt, ánh mắt xanh biếc đau đầu dưới một tia bắt lực, nụ cười yếu ớt:

_ Họ tới rồi!

_ Ai? - Người bác sĩ thú y hỏi.

6. Q.1 - Chương 4.3 : Cậu Là Một Ngôi Sao

_ Angel Hunters. - Khánh Di đáp, ráo hoảnh không một mảy may cảm xúc.

_ Sao? - Chiếc khăn trên tay người đàn ông rơi xuống.

_ Sứ giả của bóng đêm và Thợ săn thiên thần đã triệu tập rồi. Nơi này không còn an toàn cho chúng ta. - Di trông thấy vẻ bất ngờ của bác sĩ, cậu nói thêm.

Đôi mắt giấu trong cặp kính không gọng mở tròn tròn, những tia kinh hoàng thăm lên những mạch máu đỏ lừ:

_ Họ tới rồi ư? Vậy là con đã...

_ Con vừa gặp Demon.

_ Demon? Cậu ấy đến Việt Nam? Khánh Di, chuyện gì đã xảy ra? - Bác sĩ Thanh Tâm nóng lòng mà dồn dập.

Di đóng cửa chiếc lồng vừa được châm thêm nước vào, nụ cười như hư vô, bước chân tới gần bàn khám sức khoẻ, bề con chó đen nhỏ bé đang run nhelên vồ về:

_ Không sao! Không sao! Đừng lo lắng!

_ Cậu ấy bắt con trở về? - Người đàn ông khoác áo blouse bên cạnh lo lắng.

_ Vâng. - Di đáp. - Nhưng con đã từ chối. Không chỉ riêng vì muốn có cuộc sống bình yên mà còn vì cần rút lương tâm. Con đã bán đứng họ. Con thật tội tệ! - Di cúi đầu, ánh mắt khổ tâm rung rinh đầy tâm trạng.

Một tiếng thở dài vang lên khe khẽ, bác sĩ Trần Thanh Tâm cắn môi, vờ nhẹ vai người thiếu niên:

_ Đừng bận tâm. Chỉ là bất đắc dĩ. Không ai thù hằn con cả.

_ Nhưng con đã biết một bí mật kinh khủng, điều không thể tin được. Đằng sau Angel là một âm mưu thâm khốc, con không ngờ được nó đáng sợ như thế. Những cái chết liên quan đến CU 10 1 đều rất bất thường, cả vụ hoả hoạn mười hai năm trước tại Malaysia cũng không đơn thuần là sự cố. Đó là một mưu đồ được tính toán từ trước. Con thấy bất lực khi không làm được gì để thay đổi cục diện hay cả tiết lộ bí mật này. - Di nói dài, đặt con chó xuống chiếc cân nhỏ trên bàn để đo trọng lượng.

_ Con đừng cảm thấy tội lỗi. Chính con cũng không thể tự bảo vệ được mình. Ta không trách con! - Ông lắc đầu nhẹ nhàng.

Di cong nhẹ vệt môi, đưa tay đẩy cái kính cận dày gọng đen bị chệch xuống sống mũi lên, dịu dàng:

_ Con sẽ không cho ai đụng đến Hàn Băng đâu!

_ Đừng, đừng nhắc cái tên đó. Nó đã chết cùng vụ hoả hoạn của hơn mười năm trước. - Chân mày kia chợt cau lại nhăn nhó.

_ Vâng, Hàn Băng đã chết rồi! Hậu duệ cuối cùng của Angel đã chết. “Tất cả đi vào quá khứ. Tội lỗi chìm trong đáy biển sâu. Nước mắt hoà trong cát mịn. Máu thấm đẫm những cánh hoa. Tang thương nhả vào lửa đỏ. Và... sự thật lắng sâu trong đáy lòng!” Lời thề này, con chưa bao giờ quên! - Di ngẩng mặt nhìn sâu vào đôi mắt đen huyền kia, như một lời cam kết.

_ Bi kịch của thế hệ trước không liên can tới các con. Chúng con đã bị đối xử bất công khi phải trả giá cho món nợ của những người quá cố. Đừng chìm sâu vào trò chơi đó nữa, không ai có lợi cả! - Ông đặt tay lên vai Khánh Di mà ôn tồn.

Gọng kính đen lại được đẩy đi, ánh mắt xanh rơi nhẹ loang theo không gian, có tiếng thở dài như nuối tiếc:

__ Giá như... con cũng như Hàn Băng. Và cha của con... cũng như chú Daniel, được chôn chặt bí mật mà đến thiên thu. Sai lầm. Nó đã giết chết một thế hệ bởi dã tâm tàn ác đó. Angel_con ác quỷ vô hình đã biến mọi thứ thành tang tóc. Con thề là sẽ khoá chặt nó nằm trong tâm trí cho tới khi không còn tồn tại nữa. Mọi thứ chỉ như một cơn ác mộng dài, tỉnh dậy rồi mọi thứ sẽ tan biến. Sẽ không có gì đâu! Qua mau thôi!

__ Con lại định rời Việt Nam? - Ánh mắt vị bác sĩ hắt vào dáng vóc cao gầy kia.

__ Không! Con ở bên cô ấy! Con phải thay cha con trả lại món nợ này. Tội lỗi của ông ấy là một hổ thẹn. Con sẽ thay ông làm nốt điều cần làm của một kẻ tội đồ. - Di nói, đôi mắt long lên sóng sánh. Cậu bé thóc con cún nhỏ ôm ấp trong lòng.

__ Haizz... Có thể để cho tiểu thư ở đây nữa không? Họ đã đánh hơi tới nơi rồi! - Một hơi thở bị chất chứa nhiều phiền muộn.

__ Đừng để cô ấy biết được sự thật. Cứ cho Tiểu Bạch sống bình thường. Cô ấy quá vô tư và thánh thiện. Đừng làm vẩn đục cô gái ấy. Sinh ra từ tang thương và số phận là bi kịch. Cô ấy quá thâm trầm rồi! Hãy để một thiên thần luôn có một đôi cánh trắng thật xinh đẹp, thật hồn nhiên.

Ánh nắng cuối ngày vẫn ăn mòn loang lổ qua lớp kính, tịch mịch và u vọng.

__ Bạch Hàn Băng. Hơ, cái tên này không nên được vang lên nữa! - Bác sĩ trầm giọng, cơ mặt xơ cứng đầy âu lo.

__ Vâng. Con nhớ rồi! Con sẽ gánh vác tất cả. Sẽ không có gì đâu! - Đôi mắt biêng biếc gương lên kiên định.

__ Đừng quá ôm đồm, con sẽ rất mệt mỏi. Hãy nhận lấy sự giúp đỡ, nếu cần.

__ Angel Hunters không dễ dàng buông tha thế đâu. Con có linh cảm không tốt. Sự trợ giúp của họ chưa chắc đến từ thiện tâm. - Cậu cau khê ầu ầu.

__ Phải. “Buông tha chưa chắc đã là một ân huệ!” - Ông vừa nói, vừa đưa tay dán một tờ stick note lên bàn. Mặt Di tái xanh:

__ Mẫu giấy này...

__ Ta thấy nó được dán trên cửa kính. Đây là...

__ Lời cảnh báo của Demon. - Đường như đã phát hiện được bất ổn, Di thở hắt.

__ Cả Dragon, Demon và BJ đều đang tìm con. Hãy cẩn thận! - Bàn tay của người bác sĩ nắm chặt tay Di mà nhắc.

__ Con làm, con chịu. - Di đáp, ánh mắt hằn lên một sự kiên quyết đáng sợ, cậu vò chặt mẫu giấy trong tay mà lặng người.

Bác sĩ Thanh Tâm lắc đầu, nỗi khổ tâm đang dày vò ông. Tháo chiếc kính ra khỏi gương mặt, ông xoa nhẹ đôi mắt đang mỏi mệt.

__ Đừng để xảy ra chuyện gì. Con nhớ đó!

__ Vâng ạ! - Di cúi thấp đầu.

__ À, xé chiều rồi! Con về trước đi, kéo mẹ trông! - Ông cố gượng cười để quay lại nhịp điệu bình thường cho phòng khám.

__ Vậy con xin phép! Con về đây ạ! - Di đặt chú chó vào lòng bác sĩ Tâm, chào nhẹ nhàng. Cậu lấy cái mũ lưỡi trai nâu mắc trên móc, lễ phép rời đi.

Ánh mắt nào nề phía sau vẫn dán theo cậu. Cuộc sống yên bình ở đây sắp bị phá vỡ, mọi thứ đang bị moi lên như bày biện một món quà lưu niệm trong tủ kính. Nhưng nó không đơn thuần chỉ để trưng bày mà nó được khai quật lên để... ĐÁNH CƯỚP!

Di dắt chiếc xe đạp của mình ra khỏi phòng khám. Nắng tấp cả vào lưng cậu, xiên đến chiếc bóng nghiêng ngả thành vệt đen xám trên mặt đất. Trời vàng hanh chói lòa. CƠN nắng cuối ngày dần chuyển hoá thành sắc cam tím u buồn.

Nhấn nhẹ trán lại, Di bực dọc nhìn bánh xe trước của mình. Nó đã bị xì hơi, trở nên dẹp lép như một cái phao mất hết không khí. Cậu cúi người xuống tẩm tia rồi bực dọc đá vào bánh xe dỗi hờn.

Thế là người và xe cùng lang thang trên những góc phố yên ả của thị trấn, nơi vốn sắp đón nhận sự ồn tắc chật đường vì sắp tới giờ tan sở của viên chức.

Mây lãng đãng trôi bèo bồng, phiêu du cùng những cơn gió vô định. Chiếc xe và người đều đi thật nhàn rồi nhưng mỗi bước chân đều mang cảm giác nặng trĩu như đổ thêm hai cột bê tông vào chân. Cậu cố tình đi thật chậm để suy xét những việc vừa qua, cố tỏ ra thật bình tĩnh nhưng lòng rối như muôn ngàn sợi râu tóc của gã hung thần ác ôn đang trối chết lấy lý trí của cậu.

Di vẫn dắt xe đạp đi trên con đường thật điềm nhiên, như cố che đi cơn rối rắm đang như đứa trẻ đang dùng vô vàn cây bút dạ vẽ nguệch ngoạc, cố điêu khắc một cơn hoảng sợ vô hình mà len lén găm nhăm hết thảy tâm trí cậu. Khánh Di đã đi một đoạn dài từ thị trấn về đến gần nhà mình. Cậu đi ngang qua con đường luôn có những cánh hoa bồ công anh luôn bay lảng vảng như muôn ngàn tinh linh nhỏ bé đang múa lượn cùng nhau. Con đường mà cô bạn thân Apple của cậu luôn đùa là “Con đường dẫn tới thiên đàng”. Một cách phiếm đùa thật mộng mơ!

Nắng chiếu vào những vạt cỏ úa cao ngang vai cậu, gió thổi xào xạc như chuyện trò cùng những cô tiên đang ẩn hiện trong những vệt mây trong veo.

Đoạn đường này rẽ sang phải sẽ là nhà của bác sĩ Tâm, còn đi tiếp gần 100m nữa thì tới hẻm vào nhà cậu.

Di vẫn đi theo những lối mòn đã in sâu trên mặt đường, hơi thở dịu vơi như một mẻ mồi. Đã tới hẻm vào nhà cậu.

Trước hẻm, một tiệm sửa xe tạm bợ nằm sát trong vỉa hè, xơ xác và lạch bạch đến nỗi vẫn dùng đến ống bơm hơi bằng tay. Di dừng lại trước hẻm, tẩm tia nhìn người đàn ông đang nằm trên ghế bố, mặt ông bị che bởi chiếc mũ tai bèo sơn đen, rách rưới. Cậu cất tiếng chào nhẹ:

— Bác Liêm ơi, bác ơi bác.

— Ủa? Di hả con? Nào, xe lại bị hư gì nữa hả? - Người đàn ông nghe tiếng gọi liền ngẩng mặt dậy, gỡ chiếc mũ tai bèo ra khỏi mặt mà niềm nở chào hỏi. Đó là một người đàn ông có gương mặt khắc khổ, đen nhẻm làm nghề sửa xe đạp. Trên người ông nhớp nháp đầy dầu nhớt tèm nhem, duy đôi mắt lại toả sáng đầy thân thiện.

Di vuốt những giọt mồ hôi trên trán và cổ, gạt chống xe mà nheo mắt cười:

— Vâng ạ! Cái xe của con nó lại nhớ bác rồi. Không nhèo ghê ý!

— Ha ha! Thôi được rồi! Nào, dắt vô đây bác sửa cho! - Ông cười vui rồi vẫy tay chỉ hướng cho cậu dắt xe vào.

— Dạ. Bánh xe của con hình như bị xì lỗ một hay sao đó. Từ hôm qua tới nay mà cứ phải bơm hoài à! - Khánh Di dắt xe vào cho bác Liêm xem sửa.

— Ờ, để bác xem. - Ông chăm chú nhìn rồi ngồi chồm hồm, đẩy cho chiếc xe đạp ngã nằm dài trên đất rồi bắt đầu công việc.

Người đàn ông sửa xe kéo hộp dụng cụ tới gần mình, dùng dụng cụ chuyên dụng nạy lớp vỏ xe của cậu lên. Ông lôi trong lớp vỏ xe ra chiếc ruột xe mềm nhũn còn hăng hắc mùi nhựa. Kiểm tra bằng xúc giác ở tay qua lớp vỏ bên trong, cuối cùng ông kết luận:

— Xe của con bị cán phải đinh rồi. Thủng đến ba lỗ, phải vá ép mới được. Lâu à nha! Con đói bụng chưa?

— Hả? Dạ... - Di gãi đầu ngượng ngùng. Quả thật xế chiều nên bụng cậu đói meo mất rồi!

— Ha ha, thôi được rồi. Bỏ xe đây bác sửa. Con về nhà ăn cơm trước đi. Lát ra lấy xe sau! - Bác Liêm bật cười vui vẻ mà phẩy tay cho Di rời đi.

— Vâng ạ! Lát con ra! Con đi đây! - Di cúi đầu chào rồi bước đi vào phía con hẻm, mất dạng.

Hẻm vào nhà cậu hun hút sâu, hẹp và vắng vẻ vô cùng. Nó vốn là lối giữ phân cách tường của hai xí nghiệp nhỏ tạo nên, nhà của người dân nằm trong khu vực tập trung ở cuối con hẻm. Ngoài ra, con đường trơn tru bị vây kín bởi hai bức tường cao ngất lổm đóm những vết in khoan cắt bê tông hay quảng cáo hút hầm cầu và cả những gallery nguệch ngoạc lên.

Di đi bộ vào hẻm. Nắng xé vàng tía. Con hẻm vắng vẻ không bóng người cứ uốn khúc, ngoằn ngoèo không thấy đến nơi.

Thình lình, Di cảm nhận có tiếng bước chân đi theo mình, một cách khoan thai và bạo dạn.

Cậu đẩy nhanh bước chân. Nhịp chân đẩy vẫn đuổi theo cậu. Một cách bất an đầy lo sợ. Di không đi theo hướng tới nhà mà rẽ sang ngã khác. Bước chân cứ bước theo cậu không buông tha.

Cậu chợt khựng chân bất ngờ:

— Mày là ai? - Di cất tiếng hỏi. Trước mặt cậu là hẻm cụt. Cậu cố tình dẫn dụ con người đó đi theo cậu đến đây.

Bước chân của con người đó vẫn mạnh bạo mà tiến tới gần cậu hơn:

— Hừm. Long time no see! Jonny! - Tiếng nói sau lưng cậu vang lên. Là tiếng của con trai.

— Cổ nhân, lâu lắm rồi mới gặp lại cậu! Black Jack! - Di cười nhạt, quay mặt lại nhìn người đứng sau mình.

Trước mặt Di là một thiếu niên trẻ tuổi khoác blazer đen, trên đầu đội mũ lưỡi trai cũng màu đen nốt, thấp thoáng lộ những sợi tóc bóng mượt màu vàng kim chói lòe sau chiếc mũ kia.

Chàng thiếu niên kéo chiếc nón thấp ngang mặt, chỉ lộ ra làn da trắng mịn, chiếc cằm nhọn cao sang và vết môi cam mọng xinh đẹp.

— Đi theo tao làm gì? - Di hỏi, ánh mắt sắc lạnh.

Vết môi cam cong lên quỷ dị:

— Tìm kẻ đã phản bội.

— Tao sao? Hơ hơ, trước giờ tao chưa từng đứng về phe ai cả. Tao chỉ là người trung gian. - Khánh Di cười ngạo nghễ nhưng cơ mặt lại đông đặc như nước đá đổ trong khuôn.

Bóng blazer tiến sát đến bên Di. Thoáng chốc, cảm nhận một lực đẩy mạnh khủng khiếp ép sát Di vào tường:

— Đồ khốn! Angel đang ở đâu?

— Hừ! Tao không biết! - Cậu cười mỉa một cách liêu lĩnh, tấm lưng ê nhúc vì cú xô thô bạo vừa rồi.

— Nói mau! Nó đang ở đâu? - Một vật thể sắc bén, lạnh ngắt chạm vào cổ Di. Một sự uy hiếp đầy tàn ác và đáng sợ.

Di cong môi cười gằn, không có chút biểu hiện bất ngờ hay khiếp sợ. Cậu giương cao ánh mắt lên thách thức:

— Nó... đang nằm ở đây! Trong vỏ não của tao! - Cậu gõ nhẹ vào đầu mình, kiêu ngạo. - Giết tao đi! Mày sẽ không bao giờ tìm được nó đâu!

Con dao sắc lẹm vẫn đang kề trên cổ Di. Bằng một nụ cười rục muỗm man rợ của tử thần, chiếc mũ lưỡi trai nghiêng nhẹ đầu, lực gấn vào cán dao mạnh hơn:

— Mày nghĩ tao sẽ không dám giết mày à? - Một dòng chất lỏng đỏ thẫm rịn ra từ vết da non mịn trên cổ Khánh Di, một cảnh tượng đầy hoảng loạn đến nghẹt thở.

Nặng đổ vào lưng chiếc áo khoác đen, hất vệt dài trên bức tường, đè chồng lên cả vệt bóng người còn lại.

__ Giết tao ư? Cứ việc! Tao chán sống lắm rồi đây! - Di nhếch môi châm chọc, thái độ vẫn đùa cợt như muốn cười đến phát ói gương mặt rừng rợn của gã thần chết không lương tâm.

__ Mày khá lắm! Nhưng mày đừng quên mày vẫn còn người phụ nữ mà mày gọi là “mẹ”. - Cán dao xiên nằm ngang chéo một góc nhọn dí sát gần yết hầu của Di.

Dòng máu đỏ lăn thành vệt dài, thấm ướt vào cổ áo chemise trắng. Đôi mắt xanh lơ hằn đầy gân máu:

__ Thằng chó! Mày muốn gì? - Cậu nhào người lên kích động, lưỡi dao vẫn ngang tàn rạch thành dấu tủa máu sâu hoắm trên cổ.

__ Tao nói rồi! Tao cần Angel. - BJ nhếch môi.

__ Kết thúc kế hoạch điên rồ đó đi! Không có lợi ích gì cả! Sống hai mặt thế này hạnh phúc lắm sao? - Khánh Di thở dài mà khuyên can con người kia.

__ Đừng dạy khôn tao. Tao tự biết mình đang làm gì! - Bóng blazer nói lỏng mũi dao hơn.

Thu lượm chút sức lực còn sót, Di bất ngờ đẩy mạnh con người ấy ra khỏi người mình, té bật vào vách tường đối diện.

__ Nhưng tao thì không muốn sống như thế nữa. Hãy để cho tao yên!

Gượng đứng thẳng người dậy, BJ cười đầy ma quỷ:

__ Tốt. Thử mày chút thôi! Mày đang tuyên chiến với tao. Hãy chống mắt mà xem thứ mày sắp ném trái. - BJ gập cán dao lại, vòng môi đầy thâm độc. Cậu quay đi, chỉnh chu chiếc mũ trên đầu.

__ Mày rõ tao là ai mà. Black Jack_kẻ không có trái tim!

Nói rồi, con người đó bỏ đi thật tự nhiên. Lời nói cuối đang đe dọa Khánh Di trong hoang mang. Thoáng chốc, bóng đen len lõi bước đi, mất hút.

Phía sau, Di tựa lưng vào tường, chết lặng.

[Trò chơi đã vận hành. Yêu cầu tất cả quân cờ về đúng vị trí. Let's start!].

Nặng xô ngã bóng thành những đường đen. Li ti trên bầu trời những ụ mây đen đang kéo về.

Bão sắp về.

Mặt trời lặn dần xuống, nhường cho thứ bóng tối xâm chiếm toàn thành phố hoa mỹ này. Những ánh đèn đường bắt đầu lên rộ. những ánh đèn led nhấp nháy từ những cửa hiệu bên đường chiếu nom vui mắt. Từ đầu đường Y, một chiếc taxi màu vàng chanh, chóc vào mắt người khác, xe chạy chậm chậm rồi dừng lại ở một nơi. Nơi chiếc xe dừng lại là một tòa nhà cao, to lớn một cách đồ sộ màu trắng hiện ra trước mắt. Lối kiến trúc châu Âu sang trọng với những tác phẩm điêu khắc giá trị càng làm tăng vẻ hoành tráng của nơi đây. Trước tòa nhà ấy có một tấm bảng cũng đồ sộ không kém chi, hàng chữ được làm một cách tỉ mỉ, công phu màu vàng đồng ánh lên dòng chữ :“ New World Hotel.” __Một khách sạn năm sao hàng đầu của thành phố.

Người đàn ông đang đứng tần ngần trước toà nhà đồ sộ, chính ngài đạo diễn đã bị “ai đó” đụng phải ban sáng, làm cho chân ông ta “bị gãy rôm rốp như bánh phồng tôm chiên giòn, đã sưng đỏ chót như bánh tiêu, bánh ú, đã lật lìa, lật lọi như bánh giò cháo quấy” và còn chưa tính đến những tổn thương “nào là bị treo dây chằng, xuất huyết nội, viêm sọ não, chấn thương cột sống ,...”.

Biết bao điều mà ông Quang Huy đã bịa ra nhằm lôi kéo cậu traitrẻ vào đóng phim cho mình. Chàng trai “mắc nợ hồi kiếp trước” của ông: Hoàng Hiếu Minh.

Sau khi Minh bỏ đi thì ông ta cũng cho cả đoàn tạm nghỉ, còn công việc của ông bây giờ là tìm người đó, người có khả năng đảm nhận vai Kay trong bộ phim của ông. Và đương nhiên Quang Huy chắc chắn rằng Hiếu Minh đang ở New World vì tầm danh thiếp mà cậu vô tình đánh rơi đã tố cáo cậu.

Tự tin bước qua cánh cửa kính xoay vòng, bên trong sảnh lớn rộng lớn ngút mắt. Sàn làm từ đá hoa cương trắng sữa đầy thắm mỹ kết hợp cùng cái đèn chùm khổng lồ cầu kì cực kì quý giá. Những dãy sofa màu rượu vang đỏ đặt dài trong sảnh dọc theo lớp cửa thủy tinh trong suốt. Trong sảnh còn treo khá nhiều ảnh vẽ trong thời kì Phục Hưng của Italia đầy giá trị.

Ông ta bước đến quầy tiếp tân hỏi cô lễ tân bằng một giọng dịu dàng nhất có thể và ít nhất là trong thời gian này. Vì sao? Vì cái bà lễ tân này thấy ông Quang Huy đến chỉ khẽ liếc một cái cho có rồi tiếp tục công việc biến mình thành con cá mười bảy màu của mình (lòe loẹt quá độ).

— Chào cô! Làm phiền cô...

Cô ta gặp hộp phấn lại, miễn cưỡng cố gắng niêm nở với con người trước mặt.

— Thưa quý khách muốn đặt phòng đơn hay phòng đôi ạ? -

Ông Huy há hốc trước gương mặt hoá trang chẳng khác gì các nghệ sĩ trong đoàn ca kịch Quảng Đông. Ông nuốt nước bọt cái ực, nói tiếp:

— Thưa cô tôi muốn tìm người, cô có biết chàng trai nào tóc nâu nâu, mũi cao cao, da trắng trắng, mặt quần jean trắng, áo thun dài tay màu xanh lam vào đây không, à còn nữa cậu ta còn có...

— Thưa anh, những người tóc nâu nâu, da trắng trắng, mũi cao cao ấy thì ở đây có rất nhiều, chẳng hay ông muốn tìm ai, cụ thể ông phải cho tôi một cái tên chứ! - Cô ta vội cướp lời ông Quang Huy khi ông ta vừa định diễn thuyết về cái người mà ông cần tìm đến sáng mai ấy. Cô nhún vai nói, tay cất hộp phấn vào ngăn bàn, mặt cố nở một nụ cười duyên, niêm nở nhất có thể theo tiêu chí của khách sạn “VUI LÒNG KHÁCH ĐẾN, VUI LÒNG KHÁCH ĐI”.

— (Má ơi! Quản lý khách sạn đâu rồi? Có bà tiếp tân nào thế này không? Tay thì cứ chậm chậm phần rồi lại thoa son. Mà phải nói thật nha, không biết bà đã đánh bao nhiêu lớp phấn lên mà gương mặt đỏ trắng chạch như người bệnh bạch tạng vậy, à không, giống thây ma chết trôi hơn. Còn cái đôi môi trên cái mồm của cô ta thì ôi thôi đỏ choét như mới vừa bị người ta oánh cho mà phù mồm sưng đỏ lên vậy. Oaoa, gặp mình mà làm quản lý thì “con mắ” này đã bị sa thải từ lâu rồi! Hờ hờ!) - Ông cười sượng mà nghĩ bụng rồi tiếp. - Oh! Cậu ta tên là... là... là... à... là Hoàng Hiểu Minh. - Sau một hồi suy nghĩ thì ông ta cũng nêu ra được cái tên mà mình cần tìm.

Sau một hồi nhẩn nhẩn, bầm bầm cô tiếp tân đã thốt ra một câu nói thật phũ phàng:

— Thưa quý khách ở đây KHÔNG có ai tên Hoàng Hiểu Minh ạ!

— Haizz! Tôi biết ngay mà, làm sao mà cậu ta nói tên thật cho tôi biết chứ! Ta nói.... Đúng là không ai thông minh bằng tôi, mình đứng vị trí thứ hai không ai dám đứng vị trí thứ nhất đâu! Kha kha! Chuẩn bị sẵn rồi đây! - Ông thản nhiên, vừa tự sướng bản thân, vừa móc trong túi ra một tấm hình của Minh hồi sáng được một người trong đoàn chụp lại một cách vô tình. - Cô biết chàng trai này không? (Oh la la, mà phải công nhận là cho dù trong hoàn cảnh nào thì bé Minh baby vẫn đẹp một cách “chóilò” nha, há há).

Cô ta vừa thấy tấm hình thì liền thay đổi sắc mặt, hớn hở đứng phắt dậy khoả tay múa chân mà nói một cách rối rít:

— Ôi! Là người này hả? A, tôi biết nè! Thưa quý khách, đây là vị khách tên Han Dong Chul ở phòng V.I.P ở phòng 101 tại tầng 5. Nhưng bảo an ở đó rất ngặt nên cho dù ông có lên được chỗ đó thì chưa chắc gặp được cậu ta đâu!

— Han Dong Chul? À à ở đúng rồi! Tôi biết cậu ta, chính cậu ta mời tôi đến đây! Hi hi tôi lên đó đây! Tầng 5 số 101 V.I.P! Tôi nhớ rồi! Cảm ơn cô! Cô đẹp lắm! - Ông Quang Huy mừng ra mặt, nịnh nọt bà lễ tân vài câu mà lòng thì đang ọ ới một cách dữ dội, mặt thì cố tỏ ra vẻ tí tởn. - (Ok! Vậy là bước đầu tìm ra tung tích của cậu ta đã thành công mỹ mãn, còn vụ gặp được cậu ấy hay không là chuyện khác, từ từ tính tiếp! Hihi).

Bà lễ tân chớp chớp mắt ra vẻ duyên dáng của thực nữ hỏi ông Quang Huy:

— Vâng! Cảm ơn anh quá khen, ủa mà anh quen sao với cậu ta thế?

Người đàn ông dè chừng, không ngừng quan sát thái độ của bà lễ tân vì ông thấy thái độ rất đáng nghi. Đôi mắt ông dò xét người đối diện như cố đọc ra suy nghĩ của người đó.

— Vâng, vừa quen đã thân, vì cậu ta dùng tên Việt Nam nên tôi không tìm ra được cậu ta thôi! (Cái con cá bảy màu này, muốn gì thì nói rạch ròi cái kiểu rào trước đón sau đó thì...sợ lắm! Ý gì đây ta?).

— À... à không.. không có gì.... Tại tôi chỉ...chỉ muốn anh cho tôi...

Quang Huy đưa tấm ảnh cho “cô” tiếp tân đó. Cười xuề xòa nhưng không kém phần đều giả, hướng về phía thang máy bước tới.

— Giời! Tưởng gì! Muốn xin làm kỉ niệm sao? Ừ được thôi, giờ cho không chứ sau này mà muốn có một tấm hình như thế thì bỏ tiền ra mua chưa chắc là được đâu đấy! He he he, bye người đẹp, đi nhé!

Gần đó cũng có một nhân viên giao thức ăn đang chuẩn bị đi vào thang máy.

Lại một cái có hạy đã loé lên trong đầu ông ta! Chắc lại là một ý đồ bất chính nữa!

Ông ta tiến lại gần chàng trai giao thức ăn mỉm cười hết sức “thân thiện” và vỗ vai cậu ấy cười tươi như hoa nói:

— Hi hi, chào cậu! Giao thức ăn à? Chu choa chắc cực vậy dữ ha!

Cậu nhân viên lịch sự đáp lại, nụ cười cung kính đã qua tập huấn kĩ càng:

— Dạ vâng, nhưng cũng không cực lắm, cảm ơn quý khách quan tâm!

— Oh! Vậy sao? Mà cậu giao thức ăn cho tầng nào vậy?

— Vâng tầng 5 ạ! - Vẫn là thái độ kính cẩn.

Mái tóc đen vuốt cao vờ vịt hỏi, tạ Chúa! Đến Chúa cũng giúp ông ta.

— Tầng 5 sao? Có phải cậu giao cho thực khách tên Han Dong Chul phải không?

— Vâng, sao ông biết? - Người phục vụ hỏi.

— Ừ, tôi là chủ của cậu ta mà! Giờ tôi đang lên đó nè! - Ông Huy lại bịa nữa! Láo phét!

— Oh vậy sao?

Con người tinh quái ghé sát tai anh nhân viên, nói:

— Ừ, tôi đến thăm nó nhưng tôi muốn tạo cho nó một bất ngờ,...hay là...

Âm mưu bí mật nữa đây?

Cửa thang máy mở ra hai người cùng bước vào.

“Kính coong...”

Chuông thang lại kêu lên.

Bây giờ, tại ngay tầng 5 của khách sạn, ông Quang Huy xuất hiện dưới bộ dạng

khoác lên mình bộ đồng phục nhân viên của khách sạn, tay đẩy xe thức ăn điềm nhiên bước ra. Còn cậu nhân viên lúc này thì giờ đang dựa ở cửa thang máy, tay đang cầm một xấp tiền phe phẩy nhàn nhã.

Đúng là một quy luật hết sức trù tượng về những tờ bạc kia. Tất cả tiền đều được đi qua tay biết bao người, và mục đích những tờ tiền này đi đến đâu chính do tùy vào sự tạm bợ này:

”Tiền là một thứ vật chất không tự có được cũng không tự mất đi, chúng chỉ di chuyển theo hình thức từ tay người này sang tay người khác”.[???? (^_^)]

Tầng 5 là tầng được vệ sĩ của Minh bảo vệ khá nghiêm. Tất cả những phòng ở tầng này đều là vệ sĩ của Hiếu Minh ở. Thế nên khó có thể tèn sát thủ nào đột nhập vào được vì họ có vượt qua mạng lưới bảo an thì cũng không có thể vượt qua con mắt tinh người của Alex.

Vừa thấy nhân viên đưa thức ăn vào thì Alex đã cười mỉm vì cậu đã biết người đó là ai. Nhưng anh không can thiệp vì việc gì anh cũng để Minh tự giải quyết, anh chỉ hỗ trợ khi Minh cần. Không muốn Minh quá dấn thân vào mình.

Còn nếu nhân viên này là sát thủ thật thì chưa bước đến cửa phòng Minh là thân hình hắn đã biến thành lỗ châu mai mất rồi. Trên người vị nhân viên giả mạo ít ra sẽ có ít nhất cũng có vài trăm viên đạn xuyên qua người mà đến gió cũng có thể luồng qua cũng được. Alex chỉ dừng lại kiểm tra thức ăn bằng cách ăn thử. Phép thử này cứ như ngày xưa dùng kim bạc để thử thức ăn cho vua chúa vậy.

Suy ra tất cả thức ăn ở đây đã bị Alex ăn trước khi vào miệng Minh.

Minh đang ở trong phòng, vẫn giữ nguyên hiện trạng cũ. Mặc chiếc quần jean đen, phần trên trần vẫn còn lấm tấm những hạt nước li ti. Chiếc khăn trắng vắt trên cổ còn lau dờ mãi tóc ướt lòa xòa đẹp mê hồn.

Cậu đang đào-xới-bới-móc, nói chung là đang lục tung cả phòng lên để tìm sợi dây chuyền.

Phải lập tức tìm ra nó trước khi Alex biết chuyện và báo cho ông quàng gia Steven. Nếu mà có lúc thật thì e rằng cậu đang nằm trong cái hộp hình chữ nhật, dài dài, cái nắp có thể trượt lên trượt xuống y như cái điện thoại di động, trên nắp thì có thêm một cây thánh giá bự tổ chừng và còn được cha phán cho một câu:

“Cầu mong cho linh hồn của con sẽ sớm được an lạc nơi thế giới vĩnh hằng.”

Không đâu! Bị kịch không thể diễn ra! Sợi dây chuyền biểu thị quyền lực của người đứng đầu toàn gia tộc Stewart, nếu cậu làm mất nó thì... Ôi trời! Không dám nghĩ tới.

“Kính coong.....coong...” - Chuông cửa cậu reo lên.

Minh háng giọng ra hỏi.

— Ai vậy?

— Vâng, tôi là nhân viên giao thức ăn ạ! - Tiếng nói bên ngoài đáp trả.

Nghe vậy mái tóc nâu đành đi ra mở cửa, dù cho có gấp rút tìm sợi dây chuyền cỡ nào thì cũng phải giải quyết cho xong cái bụng đang đói meo đã. Có thực mới vực được đạo mà.

— He he, chào cậu thức ăn giao tới rồi đây, chúc quý khách ngon miệng! - Ông Quang Huy mỉm cười gian xảo.

Hoàng Hiếu Minh thoáng sững sốt, ánh mắt kinh ngạc nhìn ông ta rồi nhếch mép cười lạnh, giọng điệu đầy phân chê giễu:

— Haizz, bộ lương đạo diễn không đủ để con người ta sống qua ngày haysao mà ngài đây phải làm nhân viên đưa thức ăn cho khách sạn vậy? Thừa đạo diễn Quang Huy?

Người phục vụ giả mạo nói giọng từng tấc nhưng vẫn mãi nguyên toe toét cười:

— Cậu đúng là biết cách chế giễu người khác đấy! Cậu có biết tôi vì tìm cậu mà phải tốn bao nhiêu công sức đấy! Từ gặp con cá mười bảy màu, rồi tới cái tên háo tiền, bây giờ lại đến một người thích chế giễu người khác như cậu đây. Cậu có biết là gian nan thế nào không hả?

— Đồ khùng! (Hừ! Đang gặp chuyện bực mình mà lại gặp tên đạo diễn batrợn này quấy rối nữa. Bực mình quá đi mất!)- Gương mặt lạnh cau mày, trợn mắt nhìn ông ta, phán cho một câu rồi nhanh chóng đóng sầm cửa lại.

— Á!!!! Á... Kẹt...Kẹt ... Đau...!!! Ôi! Cái.. Cái tay của tui... !

Chàn thiếu niên gằn tay lại, cau có, gằn lên khó chịu, giờ cậu chỉ muốn đánh cho ông ta một trận cho đã tấc.

— Gì nữa?

__ Cái... Cái tay của tui! Hồi sáng cậu làm tui què giò rồi, giờ cậu còn làm tui què tay nữa, bộ cậu muốn biến tui thành thương phế binh à? -Quang Huy nói dối, xuyết xoa bàn tay bị kẹt vào cửa của mình, oán Minh.

Vết xăm thập tự sau cổ sáng bóng, nói giọng tiếc rẻ:

__ Tôi cũng muốn lắm chứ! Nhưng tiếc là chưa làm được!- Cậu cau mày rồi nghiêng răng mà đánh đá:

__ Còn bây giờ thì ông vênh tai lên nghe cho rõ đây - Hít một hơi sâu. -LẬP TỨC BIẾN VÀ ĐỪNG BAO GIỜ XUẤT HIỆN TRƯỚC MẶT TÔI!!! - Gương mặt của đó như một tảng băng trôi, giọng nói chút phần nộ như là ác quỷ gọi hồn.

__ He he, được thôi! - Nói rồi ông ta thông thả mở cửa bước vào trước con mắt ngỡ ngàng của Minh vì thái độ tùy tiện trên.

Ông đứng sau cửa nép sau lưng Minh. Cậu xoay người tới đâu ông ta xoay tới đó, loay hoay đứng sau lưng Minh.

__ Ông bị điên à? - Minh bực thành tiếng.

__ Thì tại cậu bảo “ĐỪNG BAO GIỜ XUẤT HIỆN TRƯỚC MẶT CẬU”, chứ cậu có bảo tôi “KHÔNG ĐƯỢC QUYỀN ĐỨNG SAU LƯNG CẬU ĐÂU”!- Ông biện minh, lý sự cùn hết biết.

Minh hét lên chỉ tay về cánh cửa, mắt long sòng sọc nhìn ông ta, bây giờ thì hỏa khí của cậu chắc đã đến đỉnh điểm rồi thì phải.

__ Bước ra khỏi phòng tôi ngay lập tức!!!

Con người hăm hăm dè chừng thái độ của Minh, quả thực bây giờ cậu còn đáng sợ gấp mấy lần ban sáng. Ánh mắt Hiếu Minh nhìn ông ta trùng trùng như muốn giết người.

__ Ấy, ấy, đừng nóng! Khách tới chơi phải niềm nở tiếp đón chứ! Làm gì mà phát cáu vậy?

Ác thần Titan mở cửa đẩy ông ta ra ngoài như đuổi tà.

__ CÚT NGAY LẬP TỨC!

Ngài Quang Huy bị đẩy ra khỏi cửa mà miệng thì cứ oang oang lên.

__ Nè, nè, đừng kích động vậy chứ! Từ từ thôi! Đau!

__ Người đâu? Tổng cổ ông ta ra khỏi đây ngay! Tuyệt đối không cho ông ta lảng vảng ở đây nữa! - Minh la to, ánh mắt tối sầm.

Không gian quện đặc sự phẫn nộ và lo lắng. Vệt tối bên ngoài trời hắt sâu vào khung cửa sổ phòng của chàng trai.

__ Nhẹ, nhẹ tay! Đau quá! Á! (Nguy quá! Chắc không có án mạng xảy ra ở đây chứ?).

Alex đứng tựa người vào cánh cửa của phòng đối diện, hai tay khoanh vào nhau, đứng đưng như không liên quan đến mình . Trước giờ anh luôn sống theo chủ nghĩa Mác-kê-no (Mặc-kê-nó). Minh làm gì thì làm, anh không quan tâm.

Can thiệp vào rắc rối của Minh lại rửa anh là đồ nhiều chuyện, tài lanh. Bị nhiều lần rồi nên rút kinh nghiệm xương máu, cứ đứng đó xem phim hay hình ảnh rõ nét, lại chất lượng cao mới thú vị, đang đến hồi gay cấn thế mà!

Nghe Hiếu Minh gọi, anh ngáp dài một cái rồi phẩy tay cho hai vệ sĩ áo đen bước tới cạnh Minh.

Bây giờ thì anh vẫn điềm nhiên đứng coi phim tiếp. Hai vệ sĩ tay xách nách kéo lê ông Huy ra ngoài, trong khi Quang Huy vẫn la oai oái:

__ Ê! Làm gì vậy? Đừng nha! Kì cục vậy? Định dè tui à? Không có cửa đâu nhá! Hoàng Hiếu Minh! Cậu đuổi tui ra khỏi đây thì cậu sẽ mãi mãi không tìm lại được nó đâu!

Thiếu niên ngang ngược kêu lên, ánh mắt đầy lo lắng:

— Khoan đã! Bỏ ông ta xuống!

Ông Quang Huy vùng tay ra, cười đều, tay thì phải chỗ vừa bị hai tên vệ sĩ nắm, chắp tay sau lưng bước từng bước đến cửa phòng với vẻ mặt đầy ngạo nghễ, phách lối.

— Ông nói cái gì? - Minh gắt lên.

— Tôi nói nó, tức là sợi dây chuyền, xem ra nó rất quan trọng với cậu thì phải. - Giọng điệu càng lúc càng đều.

Mái tóc nâu ướt sũng đang khô dần, cố gắng giữ giọng bình tĩnh hơn, hỏi:

— Tại sao ông biết?

— Là nhờ cái này. Ban đầu tôi chỉ nghĩ nó chỉ là một trào lưu mới của giới trẻ hiện nay, nhưng khi nhìn thấy nó thì tôi biết nó có mối quan hệ gì đó rất quan trọng với cậu. Hai hình ảnh này giống hệt nhau, rất ấn tượng, rất đẹp và cũng rất bí ẩn, giống cậu vậy. - Ông khẽ gõ gõ lên vết xăm ở gáy, sau mép tai phải của Minh.

Gương mặt lạnh tanh ép ông ta vào tường, hai tay xiết chặt cổ ông, cậu hận không thể giết ông ta ngay được:

— Ông nói mau, nó đang ở đâu? Nói ngay cho tôi biết! Nhanh lên!

— Ừ...ừ...ồ...a...ẹt...ở...ôi...ê...ói (Từ từ! Bỏ ra! Nghẹt thở! Tôi sẽ nói) - Cổ ông Quang Huy bị Minh xiết chặt đến nỗi không nói nên lời, hai tay đánh thùm thụp vào cánh tay Minh.

Minh trợn mắt, hai tay nới lỏng, ánh mắt sắc lạnh nhìn ông, hít một hơi nói:

— Nói mau đi! Nó ở đâu?

— Cậu nghĩ tôi sẽ dễ dàng trả cho cậu vậy sao? Tất nhiên là cậu phải đáp ứng cho tôi một điều kiện! - Cái cổ vừa được giải thoát, ông ta lại bô bô cái miệng lên.

Minh gằn giọng, cố gắng lấy lại bình tĩnh để không cho ông ta đi báỉ kiến ông bà.

— Điều kiện gì?

— He he! Đóng tiếp vai Kay! - Ông Quang Huy đáp gọn lộn.

Bằng đôi mắt đỏ ngầu đầy mà quỷ vì tức giận, cậu lại siết mạnh lấy cổ ông:

— Không bao giờ! Bây giờ ông trả lại cho tôi không?

— Á! Á! Đau! - Sức của Minh mạnh đến nỗi gần như nhấc bổng ông ta lên chỉ bằng một tay. Theo hiện trạng bây giờ thì ông Quang Huy đang nhón, chứ không thể nào đứng được nữa.

— Nếu ông không trả lại tôi sợi dây chuyền thì ông đừng hòng ra khỏi đây! - Minh xách con người tinh quỷ xô ra ngoài.

Ông Huy bay cái vèo và thân hình ông ta hạ cánh không an toàn xuống chiếc xe thức ăn.

Hình hài ông Quang Huy bây giờ còn hơn chữ thê thảm. Đầu thì tua tủa vài cọng mì của món mì Ý. Mặt thì ụp vào một miếng thịt bít tết to đùng. Tay thì nhầy nhụa dính đầy súp. Thân thể của kẻ quỷ quyết thì được ướp thơm lừng bởi rượu vang và các món ăn khác.

Ồi! Có thể diễn tả ông ta thế nào đây? Người cũng không ra người mà món ăn cũng không ra món ăn.

Một cảnh tượng thật là khủng khiếp. Bình thường ông Huy đã không được đẹp cho lắm, giờ lại còn xấu hơn bội phần. Thức ăn thì khỏi phải nói, tung tóe khắp cả hành lang.

Ông Quang Huy mặt méo xẹo nhìn cái thân hình bé bỏng của mình sao mà tàn tạ thế. Còn Minh thì đang lãnh đạm không suy suyển thái độ, cứ nghĩ ông ta sẽ sợ mà giao lại sợi dây chuyền.

Nhưng đôi mắt nâu đỏ đã lắm, tuy hơi run sợ nhưng ông ta vẫn cố nặn ra một nụ cười hết sức đều và người đạo diễn đó cũng đã hiểu được phần nào về tính cách của Minh.

— Nếu cậu làm gì tôi thì...

— Thì sao? - Minh lạnh lùng hỏi.

Ông ta kênh kiệu, hất mặt:

— Thì cậu mãi mãi sẽ không tìm được sợi dây chuyền đó đâu!

Minh trừng mắt nhìn ông, cậu có thể cho ông ta bất cứ thứ gì nhưng việc đóng phim là không bao giờ.

— Vậy giờ ông muốn gì thì tôi sẽ đồng ý, trừ việc đóng phim!

— Ừ! Được thôi! Để xem ai bướng hơn ai! Tôi sẽ đi theo cậu thuyết phục cậu cho đến khi cậu đồng ý thì thôi, sợi dây chuyền đó ở một nơi rất an toàn, cậu có lực tung cái đất Sài thành này lên cũng không có đâu. Vắt nát nhien nó cũng không nằm trên người của tôi - Ông thản nhiên đáp.

— Được tùy ông, tôi xem ông làm gì được, nhưng đừng xen vào việc của tôi là được. - Minh xoay người đáp, đi vào phòng. Làm căng với ông ta sẽ không có kết quả. Vậy thì đành nhường một chút vậy. Phải hiểu được công ta thì mới biết ông ta nghĩ gì.

Ông Quang Huy cũng lóe mắt theo vào phòng. Nãy giờ ông lúc nào cũng chăm chú nhìn Minh, đánh giá từ ngoại hình đến thái độ của cậu mà quên bèn việc mình đang trong tình trạng thảm hại.

Minh vừa tắm xong vì mãi lo tìm sợi dây nên cũng quên bẵng đi việc mình đang trần nửa thân hình mà show hàng cho ông ta ngắm miễn phí.

Ông Quang Huy phải tấm tắc ngưỡng mộ rằng, dù Minh còn rất trẻ nhưng sở hữu một cơ thể siêu chuẩn, cơ bắp vạm vỡ bụng phẳng sáu múi.

Có ai biết rằng tất cả điều đó là một khóa huấn luyện cực kì khắc nghiệt đến quên ăn quên ngủ mà mỗi thành viên của tổ chức đặc nhiệm Q phải trải qua, Red play boy cũng không ngoại lệ. Minh sở hữu một làn da trắng điển hình của người châu Âu, nhưng nét mặt lại thiên về Á Đông, rất châu Á.

Bây giờ, ông Huy mới thấy rõ, ngoài vết xăm rất đặc biệt ở cổ thì Minh còn một vết xăm khác ở thắt lưng hình một đôi cánh ác quỷ ở giữa lưng. Đôi cánh ấy rất đẹp, màu đen cùng chữ Q cách điệu ma quái, hình ảnh đặc biệt chỉ có ở các gián điệp trực thuộc Q.

Chàng trai đang đứng trước mặt ông không đơn giản chút nào.

Hoàn Hiểu Minh bước đến bên giường vợ lấy chiếc áo thun đen cột tay mặc vào, khoác thêm chiếc áo da màu đen, tai trái đeo ba núm tròn cực menly. Có điều ánh mắt nâu đỏ bây giờ đã lắng xuống xám nâu.

Ông bước vào điều đầu tiên ông thốt lên:

— Trời ơi! Cái phòng...

— Sao? - Minh nghiêng đầu nhìn tên đạo diễn quái đản này lúc nào cũng khiến cậu bực mình.

Minh là người lạnh lùng nhưng dường như đó chỉ là vẻ bề ngoài đang cố che giấu đi tính sốc nổi, ngông nghênh của một thiếu niên mới lớn.

— Cái phòng... Thấy gớm... Y như ụ heo vậy! - Ông trẻ môi mĩa mai khi bước vào một cái phòng sang trọng nhưng bị lật tung đến thê lương.

— Cậu lực tung căn phòng này lên để tìm sợi dây chuyền à?

— Tác phẩm do ông gián tiếp tạo ra đấy! - Minh đốp chát lại, nhưng tay thì đang loay hoay mang giày và cột dây giày.

— Cậu không phải là người Việt Nam à? - Ông Quang Huy thắc mắc hỏi.

— Không, một phần là vậy - Cậu vẫn điềm nhiên nhưng ngữ khí vẫn lạnh tanh.

— Cậu là con lai Hàn Quốc?

Không, một phần là vậy. - Vẫn rất điềm nhiên.

_ Cậu tên là Han Dong Chul?

_ Không, là tên của một vệ sĩ. - Quá điềm đạm để trả lời.

_ Ôi giờ, sao an ninh kĩ càng đến vậy, tên đặt phòng cũng dùng tên giả, bộ cậu là tổng thống vi hành hả?
- Ông lắc đầu bó tay.

7. Q.1 - Chương 4.4 : Cậu Là Một Ngôi Sao

_ Kệ tôi, liên quan gì đến ông chứ? - Minh cột dây giày xong đứng dậy, giọng điệu vẫn không thay đổi bước ra khỏi phòng. Và đương nhiên là sêcô một cái đuôi lót tốt theo sau.

_ Cậu đi đâu vậy?

_ Ăn! Chờ chết đói chắc! Mà tôi nói ông biết đừng có mà quấy rầy bữa ăn của tôi đây - Minh gất lên, sức nhớ gì đó, thế là cậu xoay lại - Tôi có chuyện này muốn nói với ông! - Làm về mặt lương lự.

- Ông Quang Huy đang đặc chí vì nghĩ Minh sẽ đồng ý đóng vai Kay:

_ Được thôi nói đi.

_ BODY ÔNG HÔI NHƯ CÚ ẤY!!! TRÁNH XA TÔI RA! - Minh nói xong nở một nụ cười nửa miệng, câu nói ấy đủ lớn để lọt vào tai các vệ sĩ và họ cũng cười khúc khích.

Mặt ông Quang Huy đơ như cây cơ vì đã nghĩ sai ý đồ của Minh và bị cười vào mặt.

Mà nhờ Minh nói ổng mới để ý trên người ông ta toàn là mùi thức ăn thực sự rất kinh khủng.

Ông ta ậm ừ rồi chui vào trong restroom của phòng Minh một cách tự nhiên để rửa những vết nhơ trên quần áo. Ông Huy bước ra thì Minh đã biến đâu mất, ông chợt nhớ ra là Minh nói đi ăn nên bước ra khỏi phòng nhưng nhìn lại thấy cái thân hình thân tàn ma dại của mình, lấm lét tự độc diễn:

_ Không được! Với cái body như thế này thì không thể nào xuống dưới được, mất mặt lắm! - Ông ta đang lăm bắm thì nhìn thấy cái áo hoodie màu đen của Minh được treo trên móc áo ở cửa tủ quần áo. Quang Huy tự nhiên lấy rồi mặc vào, sau đó ông hí hửng rời khỏi phòng mà đi xuống nơi có thể tìm được Minh_ nhà hàng ở đại sảnh khách sạn.

Còn về phần Minh, sau khi bỏ mặc ông Huy trên phòng của mình thì cậu đi xuống nhà hàng của khách sạn để giải quyết xong bữa ăn tối chưa kịp ăn của mình.

Alex cũng lặng lẽ đi sau. Nói chung, anh ấy đã đến lúc phải dán nguyên cái sô-lô-gan lên mặt là:

"Ở đâu có Hiếu Minh ở đó có Alex (???)"

Cửa thang máy mở ra, như một quy luật thường ngày, mọi người vẫn té ngã sầm sập xuống sàn "Như một thói quen". Kệ họ, thấy trai đẹp vẫn xịt máu mũi, chảy nước dãi là chuyện thường lệ rồi. Bà tiếp tân nhìn Minh bước qua mắt trợn hình trái tim I Love You nhấp nháy, đưa tay lên miệng tèm nước dãi thềm thuồng. Ông Quang Huy cũng đã đuổi kịp Minh, thấy cảnh ấy ông ta nháy mắt tự hào về phía bà tiếp tân như thể Minh là cái gì đó của ông vậy.

Minh ngồi vào bàn ở trung tâm nhà hàng. Tiếng violin làm nổi bật lên phong cách châu Âu điển hình. Minh chọn đại một vài món qua loa rồi ngồi một cách vô động, ngoại trừ con mắt vẫn khẽ chớp, môi khẽ mấp máy thichậu hầu như không có cử động nào khác. Đẹp như một pho tượng Hi Lạp được điêu khắc tinh xảo.

Ông đạo diễn kéo ghế ngồi xuống đối diện cậu, tay chống cằm nhìn Minh chăm chú.

Minh chau mày cau có:

_ Ông không ngồi chỗ khác được à? Tôi đã nói là ông để tôi yên cho tôi ăn nốt bữa tối mà!.

_ He he, không nói nữa là không làm phiền cậu chứ gì, còn kêu tôi ngồi chỗ khác hả? Mơ đi!

Minh nhăn mặt, giọng gầm gừ, tay nắm chặt lại như muốn đánh người:

— Ông...!

— Sợ dây chuyền! Sợ dây chuyền! - Ông ta nói rù rì nhắc nhở kèm theo vẻ mặt chút lí lắc chút hăm dọa. Minh nín lặng kiềm chế. Vì sợ dây chuyền phải nhìn ông ta một bước. Tên đạo diễn này thật quá đáng, tròn mắt cũng dám nghĩ ra, không lường trước được.

Thức ăn được dọn ra, mặc kệ Alex có muốn đảm bảo an toàn gì đó, cậu xuất tay bảo Alex cứ đứng đó không cần thử, ai mà dám đụng vào cậu thì đúng là số tàn. Nhưng trước khi ăn có một nguyên tắc bắt buộc của dòng họ Stewart: Cầu nguyện.

Minh đan tay vào nhau, chống ngang cằm, hàng mi cong cong dày và đen khê khép lại, môi thốt ra những âm thanh rất nhỏ mà chỉ mình cậu biết, nhìn cậu lúc này thật đáng yêu không thể tả luôn đấy (thật không?). Ông Quang Huy thích thú với bộ dạng này của Minh, cậu ta thật đặc biệt. Đôi lúc ngang tàn, hống hách, bốc đồng, hung hăng, lạnh lùng không thể tả. Đôi lúc trong sáng, thánh thiện, khuôn mặt thiên thần một cách khó hiểu.

Minh khẽ mở mắt, cái mặt chinh ịch của cha Quang Huy ám ảnh cậu từ cái nhìn đầu tiên.

Cậu kết thúc cuộc cầu nguyện của mình theo cách chào của đạo Thiên Chúa.

— Ông bị gì vậy làm gì mà nhìn tôi dữ vậy?

— Không ngờ cậu cũng ngoan đạo đến vậy! Lúc nào trước khi ăn cậu cũng cầu nguyện à?

— Lúc trước thì không, giờ thì có. - Giọng Minh yếu ớt kì lạ, ánh mắt đột nhiên buồn da diết nhớ về kỉ ước xưa. Cậu thêm bị cái kí đầu đau úp nước mắt của người đó, cái ngoắc mũi đầy yêu thương, cái thè lưỡi trêu chọc của cậu bé đó. Cũng cậu bé đó đã dạy cho cậu ngoan đạo, yêu đạo. Cậu bé không-thích-ăn-kem.

— Cậu có chuyện gì buồn liên quan đến chuyện cầu nguyện à? - Cái tật tò mò của ông Quang Huy lại trỗi dậy.

— Không có! - Minh lạnh nhạt trả lời, tay thì đang phan thây miếng bít tết trên đĩa.

— Tôi nghĩ cậu không phải là người lạnh lùng, cậu chỉ cố tạo ra vẻ ngoài như vậy, càng cố thì càng dễ phát hiện sơ hở. Cậu biết vì sao không? Vì cậu sở hữu một đôi mắt biết nói. Sự u buồn, cảm hận đều toát lên đó. Cậu là một thanh niên trẻ bốc đồng và nhiệt huyết, cậu không phải mẫu người ưa tĩnh lặng. Thích tìm tòi, khám phá, ưa vận động, cá tính mạnh mẽ nhưng biểu hiện vẫn còn rõ sự trẻ con. Nhất là cái cách cậu mím môi, chau mày, phồng má. Đó là thói quen của cậu. Cậu diễn được lắm nhưng với con mắt của một đạo diễn thì tôi có thể chụp ngay khuyết điểm ấy ngay. Tôi chỉ nói thế thôi, cậu từ từ mà khắc phục nhé! Tôi không biết cậu “diễn” như thế có mục đích gì, nguyên do gì nhưng tôi nghĩ là bản thân mình thì tốt nhất, thoải mái nhất. - Đạo diễn Quang Huy tuôn ra một hơi, một đòn tâm lý hạng nặng, có sức công phá bom đạn đánh thẳng vào Minh.

Minh mở to mắt, ngồi thẳng người nhìn ông ta đầy thách thức nhưng cũng đầy nể phục vì trước giờ rất ít ai biết được bản chất thật sự của cậu. Cậu sợ ông ta thật rồi!

— Cuối cùng ông theo tôi làm gì?

— Tôi muốn biến cậu thành một ngôi sao!

— Nhằm mục đích gì? Kiếm tiền cho ông à? - Kèm theo một nụ cười khinh bỉ.

— Không! Tôi muốn biến cậu thành một ngôi sao vì đó là niềm vui của tôi, của cậu, của công chúng! Còn cậu muốn nghĩ về tôi như thế nào thì tùy!

Cậu nói, tay nắm chặt lại như đang cố kìm nén một thứ gì đó. Và trong mắt cậu đang hiện lên một ngọn lửa thù hận cháy ngàn ngút, ngọn lửa đó không phải dành cho ông Quang Huy mà là cho người đánh mất đi những nụ cười thiên thần của cậu. Từng ngày, từng ngày một, đến giờ thì cậu chỉ còn lại khuôn mặt lạnh nhạt không cảm xúc cùng sự cô đơn đeo bám cậu dai dẳng:

— Tôi đã nói rồi, tôi không có hứng thú để đóng phim, nếu không hứng thú thì làm sao mà có niềm vui được, mà cho dù tôi muốn đóng phim thì tôi cũng chẳng vui vì tôi không có khái niệm là “niềm vui” trong tiềm thức. Ông đã hiểu chưa? Nếu ông đã hiểu thì đừng làm phiền tôi nữa!

Cậu hận, hận người đó đến thấu xương và cậu thề rằng mình sẽ trả thù dù cậu chỉ còn một hơi thở cuối cùng.

— Và tôi muốn cậu sống đúng như bản thân của mình không trốn tránh hay giả vờ!

— Tôi không cần! Nhảm nhí! - Minh hừ lạnh, nhấp một ít rượu và tiếp tục ăn.

— Chưa chắc là vậy, một khi đã gia nh.....- ” ọt...ọt... rột...rột... ọt...”- Ông đạo diễn đang nói thì bao tử thay lời chủ nhân nói tiếp. Thú thật là nãy giờ cũng đói lắm nhưng ví của ông đã làm rơi ở đâu mất rồi. Chắc là nội trong khách sạn này thôi nhưng ông kiểm đi kiểm lại rồi nhưng vẫn không thấy, không biết bây giờ nó ở đâu nữa.

— Tôi không hiểu được tiếng bao tử đâu nhé! - Minh bật cười, nhưng vẫn có phần gượng ép, không tự nhiên.
- Tại sao đói lại không ăn? Đừng nói với tôi là ông không có tiền nhé! À phải rồi không có tiền nên mới làm nhân viên đưa thức ăn ở nhà hàng này phải không? - Thấy ông Quang Huy đơ đơ do què nên cậu châm chọc thêm.

— Không.. không phải.... tại... - Ông ta nói ấp úng hai tay thì đan vào rồi lại rút ra một cách e thẹn, thực nữ nhìn mà nhin cười không được.

— Tại sao?

— Tại tôi mất ... “ọt..rột...rột”... ví nên không dám gọi! - Đến nước này thì ông ta đành khai thật.

— Vậy à! Giờ ông muốn ăn gì? - Thấy ông ta đói mà phát tội nên Minh tốt bụng một lần vậy.

— Cậu trả à? - Nghe Minh hỏi thế thì mắt ông sáng rõ.

— Ừ! Nhưng với một điều kiện: ông trả tôi sợi dây chuyền, được chứ?

— Không! Thà chết đói còn hơn! - Ông ta cương quyết

— Vậy thì nhìn đi nhé! - Minh nói xong ngồi ăn một cách ngon lành.

— Được! Đến nước này thì cậu đừng trách tôi!

— HỦ?

— Nếu cậu còn đối xử với tôi như vậy thì cậu không cần đóng phim nữa, tôi không làm phiền cậu nữa!

— Thế thì tốt! - Minh thản nhiên nói nhưng trong lòng thì thở phào nhẹ nhõm.

— Và tôi sẽ không trả lại sợi dây chuyền của cậu! Vậy thì tốt chứ? Tôi đi đây! Tạm biệt cậu.

— Khoan đã! Làm gì mà gấp vậy? Lúc này ông muốn nói với tôi điều gì còn chưa nói thì giờ nói đi! Vừa ăn vừa nói - Hiểu Minh nghe ông ta nói thế thì giật mình ráo lại.

— Thôi! Tôi đã nói là không làm phiền cậu nữa mà! - Ông ta được nước làm tới.

— Giờ ngồi xuống không thì bảo? - Minh phát bực vì thái độ của ông ta.

— Ồ... Ngồi thì ngồi! - Ông Quang Huy nói vậy chứ lòng thì mừng húm vì Minh đã gọi mình lại vì bây giờ mà về nhà bằng taxi thì chẳng có tiền trả. Nếu đi bộ thì tới sáng cũng chưa mò về được.

— Ông ăn gì? - Minh hỏi lạnh. Từ cha sinh mẹ đẻ đến giờ chưa từng gặp người nào như ông ta.

— A... a tôi ăn :

Tôm hùm hấp bia.

Cá chēm sốt cà.

Lẩu hải sản.

Sushi.

Một cái pho mát ruột mềm.

Tạm thời là vậy đi? _ Ông ta kể một lèo những món tráng đầy bao tử cho mình.

_ Ông phải là người không vậy? Ăn gì mà lảm thế? Coi chừng bị bội thực đấy! - Minh nghe ông ta kể mà nuốt không nổi luôn.

_ Kệ tui! Không cho ăn thì tui đi - Lại làm giá.

_ Ai nói gì đâu! - Minh lại phải xuống nước.- Ông có chuyện gì thì nói tiếp đi!

_ Ủa mà nói tới đâu rồi?

_ “Chưa chắc là vậy, một khi đã gia nh.... ọt..ọt... rột...rột...ọt” - Minh lặp lại đoạn bao tử biểu tình của ông Quang Huy lúc này một cách đầy châm chọc.

_ Cậu... cậu lại chọc tôi! Tôi đi đây! - Lại nữa.

Minh cúi gắt, đồng tử nổi rõ sự bức dọc:

_ Tôi mệt ông quá đi nhé! Nhưng một lần hai hả?

Ông Quang Huy thấy tình hình căng quá nên đành chùn xuống một chút, ông biết một khi Hiểu Minh nổi điên lên là khỏi cứu.

_ Hi hi, giỡn thôi mà, đừng giận mà!

_ Thôi được! Nói tiếp đi!

Con người không hề có sự xâu hổ trên mặt, luôn ăn vạ bất cứ lúc nào kìa! lại tiếp tục huyền thuyên, vừa chào đón những món ăn của mình

_ Tôi muốn nói với cậu là một khi đã gia nhập showbiz thì chúng ta chỉ có chung một điều chung là ĐAM MÊ. Mong muốn cùng một mục đích là: ĐỈNH CAO CỦA VINH QUANG..

Hiểu Minh nhanh chóng đáp lại với ngữ khí lạnh tanh:

_ Tôi không có.

_ Cậu có! Cậu sinh ra là để cho nghệ thuật! Tôi chắc là vậy.

_ Tôi nhắc lại TÔI KHÔNG BAO GIỜ GIA NHẬP SHOWBIZ, chuyện sáng nay như vậy là quá đủ. Tôi đã cư xử quá nhẹ nhàng đối với ông. Đừng làm phiền tôi nữa! - Minh nghiêm giọng thẳng thắn nói.

Ông Quang Huy giả bộ hoang mang, vẻ mặt giễu cợt nhìn Hiểu Minh:

_ Vậy à? Chết rồi! Tôi hoảng quá nên quên mất sợi dây chuyền để đâu rồi! -

_ Ông dám! - Minh phồng má tức giận, mặt đỏ gay, môi mím chặt, chau mày chỉ tay vào mặt ông Quang Minh nói, hơi thở gấp rút, kiềm chế.

Tiếng nhạc dai dẳng theo một lối mòn cổ xưa, hương thơm thức ăn thơm lừng trong khoang mũi.

Ông Quang Huy cười ngả nghiêng bất chấp mọi cái nhìn của mọi người trong nhà hàng. Gương mặt Minh lúc này đúng là thật dễ thương. Ông cười lẩn lộn, cười đến ứa nước mắt, cười như điên như khùng:

_ Ha ha ha! Đáng yêu chết đi được! Đáng yêu quá đi! Gương mặt cậu baby thật đó! Tôi đã nói rồi, phòng má, chun mũi lại là sẽ lộ ra ngay! Thật là dễ thương, đúng là baby cute mà!

” Phụt” - Nguyên ly rượu vang Minh tạt thẳng vào mặt ông ta.

Sắc mặt cậu hóa lạnh. Ông ta thật quá đáng!

Cậu khoanh tay trước ngực, ánh mắt đầy tức giận:

— Nếu ông không trả lại sợi dây chuyền lại cho tôi thì tôi sẽ giết ông! - Minh phán một câu lạnh lùng đe dọa.

Ông Quang Huy cười nhạt, lấy khăn trong túi ra lau mặt, sự giễu cợt vẫn không nguôi:

— Vậy hả? Trời ơi! Tôi sợ quá à! Sợ ghê vậy đó! Tôi hỏi cậu, nếu cậu giết tôi thì cậu có biết sợi dây chuyền ở đâu không? - Ông cười tít mắt. - Nghe đây, Hoàng Hiểu Minh: Tôi sẽ biến cậu thành người nổi tiếng! Cậu chóng mặt lên mà xem! Cậu không thoát khỏi tôi đâu! Quang Huy này muốn gì là làm được! Cậu hãy chờ đến ngày đó đi! - Ông Quang Huy gân cổ nói một lèo, rồi thở hắt ra.

Cả không gian lắng xuống hoà lẫn trong bản độc tấu violin vang vọng. Hai con người ngồi đối diện nhau. Một đầy nhiệt huyết và đam mê. Một băng lãnh, tàn bạo. Một lời nói như đã cam đoan, cam đoan thay đổi một con người.

Ông sẽ dạy cho cậu biết niềm vui là gì, cả hi vọng và ước mơ. Quang Huy hiểu rằng, Hiểu Minh là một tài sản quý báu cho nghệ thuật. Ông là người biết cách khai thác nó, bằng cách lòng tâm và nhiệt thành của ông. Nhiệm vụ của Minh giờ đây chỉ là mở to mắt mà xem kế hoạch của ông sắp tới “Kế hoạch cải tạo Quý Vương thành ngôi sao nổi tiếng.”

Ánh mắt đan xen nhiều trầm tư kì quái, chàng trai vẫn ngược nhìn người đàn ông với ánh nhìn ngạo nghễ, tia mắt phức tạp đầy dồn nén:

— Được! Tùy ông! Rồi tôi sẽ tìm được sợi dây chuyền! không có việc gì mà Hiểu Minh này không làm được!

Người đàn ông khoanh tay tự tin, trong đáy mắt ngập tràn vẻ hứng thú:

— Chu choa! Khẩu khí mạnh dữ! Để xem! Nhưng tôi nghĩ cậu cũng có nhiều việc làm không được đấy!

Âm thanh violin vút cao lên lời một giai điệu mượt mà xoa vào thính giác của thực khách.

Hiểu Minh nghiêng nhẹ đầu nhìn ông, bằng cử chỉ xé mi mắt lên đầy suy đoán. Vẫn tiếp tục một chuỗi vận động sinh hoá bằng việc tiếp nhận những món ăn nhạt nhẽo, nhàn chán mà cậu đã muốn trốn chạy. Minh ngậm nhẹ môi mình trong làn nước lọc tinh khiết:

— Chuyện gì? Kể xem nào?

Quang Huy cười mỉm chi, đặt chiếc nĩa trên bàn, đan tay vào nhau, cột sống thẳng đứng, trầm giọng:

— Ừm... để xem nào!... Thứ nhất cậu không thể làm diễn viên.

— Không phải không thể mà là không thích, không muốn. - Vẻ gắt ngang, chú nhím xù đối diện ông đang giờ nhón bộ lông mà vùng vẫy.

— Thứ hai cậu không thể sống đúng như bản chất thật của bản thân mình! - Ông ta tiếp tục làm công việc của một nhà tâm lý học.

Nhím xù vẫn ngoan cố:

— Không phải không thể mà là không thích, không muốn.

Đáy mắt đen huyền lộ lên vẻ quyết đoán. Bóng neon vàng chiếu sâu vào cơ mặt từng trải:

— Cậu không thể cho mọi người một nụ cười thiên thần thật sự của mình mà chỉ cho họ một nụ cười ngượng ếp, lạnh lùng!

Bộ lông xù xì kia đang co rúm lại, Minh giương cao ánh mắt nâu đỏ đầy uất ức lên nhìn ông, mái tóc nâu hắt tia vàng từ ngọn đèn chùm mà trở nên vàng bóng:

— Không phải không thể mà là không thích, không muốn và vì họ không thể làm tôi cười thật sự, họ không xứng đáng và những người nhận được nụ cười ấy chỉ có những người thật sự quan trọng nhất với tôi mà thôi, ông hiểu chưa?

— Nhưng mà...

Cánh môi hoa đào bị nghiền mạnh, mạnh tay bóp chặt thân ly rượu mà cổ kiềm chế:

— Stop here! Ông muốn gì đây?

Bộ dạng mọc đầy gai nhọn bảo vệ mình của chàng thiếu niên làm ông hào hứng vô cùng:

— Ấy, ấy! Đừng cẩu chú! Tôi sẽ không nói nữa! Được chứ?

Chiếc khăn ăn bị ném xuống chiếc bàn trải thảm trắng, những món ăn hầu như nguyên vẹn.

— Hừ....!

Dáng cao dong của chàng trai lướt qua mặt ông.

— Giờ cậu đi đâu thế?

Như một chấu xường rồng sống theo bản năng, Hoàng Hiểu Minh bắt đầu gay gắt trước sự khiêu khích tâm lý của người đàn ông quái đản:

— Kệ tôi! Đừng theo tôi nữa! Nếu không thì đừng trách!

Alex từ phía xa đã thanh toán giúp cậu, thấy Minh ra hiệu anh gật đầu rồi nói nhỏ với hai vệ sĩ bên cạnh chuẩn bị xe cho Minh.

Con người tò mò vẫn bám theo, như một loài ký sinh đang đeo bám sự sống. Ông đang cố vực dậy niềm đam mê và nhiệt huyết của cậu trai trẻ:

— Nè! Cậu đi đâu vậy?

Tiếng gạt phăng lạnh lùng:

— Không liên quan đến ông!

Rời khỏi khu vực đầy hào nhoáng, Minh bước xa dần khỏi đại sảnh, lướt qua cánh cửa vẫn chậm chạp xoay như đu quay trong công viên giải trí.

Sự xa xỉ của giới thượng lưu buộc cậu bị người khác hiểu nhầm về sự hoang phí của mình.

Cậu luôn cân nhắc số tiền mình đang có và khả năng chi tiêu của mình. Hiểu Minh biết cách cúi đầu nhặt một đồng lẻ từ bài dạy làm người của gia đình mình. Cậu vẫn bị người khác soi mói vì đứng trước chiếc Bugatti's Veyron láng bóng dù nó chỉ là món quà sinh nhật thân mật từ cậu bạn thân. Mặc kệ người ta phong cậu là một cậu ấm lắm tiền, Minh dừng dừng lướt qua người vệ sĩ áo đen đang cúi đầu chào đứng bên chiếc xe sang trọng và trao cho cậu chìa khóa xe.

Ông Quang Huy từ phía sau nhào tới, đôi mắt ham thích ba hoa lên tí tởn:

— Trời ơi! Siêu xe đó nha! Nhỏ giờ nhìn thấy chứ có được sờ đâu! Xe này của cậu hả?

Minh chẳng nói gì. Cậu quên với sự im lặng hơn là cố công giải thích.

Bầu trời hạ màn đen rợn rã. Đâu đó vị nữ hoàng bóng đêm đang dùng chiếc kim mặt trăng lưỡi liềm để thêu dệt lên muôn vì tinh tú sáng trắng.

Chú nhím ngang tàn nhận lấy chìa khóa xe, ngồi nơi volang mà có chút dodự. Cậu lấy trong tủ xe một miếng dán decal kì quái hình một đôi cánh quỷ cách điệu đẹp tuyệt mà dán vào má phải của mình.

Gã tò mò vẫn bám dính như con sam bướng bỉnh, vô tư ngồi vào xe cậu.

Tia mắt Hiểu Minh kinh ngạc:

— Ông làm gì vậy?

— He he! Có xe đẹp vậy cũng phải chở bạn bè đi một vòng chứ! À! Hay là để tôi làm hướng dẫn viên du lịch miễn phí cho cậu luôn cho! Tôi rành cái thành phố này lắm! - Ngài đạo diễn nịnh nọt cố gắng để không đá bị xuống xe.

Minh không mấy may cảm xúc, chỉ để lại một nụ cười khó hiểu, màu mắt nâu sáng lên hứng thú:

— Are you really?

_ Hử???

_ Okey! Let's go!

"Vù.....Vù.....Roon.....Roon..." - Tiếng động cơ xe đua đẳng cấp khởi động. Chiếc xe chạy vù vù hết đang đua xe công thức nhanh như mũi tên lao thẳng về phía trước.

Có một chú sam ngoan cổ đang bán hồn vía mình cho mây cao trên trời:

_ Á.... Ứ..... Cậu làm gì vậy? Làm gì mà chạy như dữ vậy? Muốn chết hả?

Ông bám chặt tay cầm an toàn. Tổ quốc mờ mịt trong mắt ông. Tóc bay tứ tung loạn xạ. Bị sự hù dọa giỡn đùa của bụi xương rồng bên cạnh, ông Huy sợ ngất với trò giới thiệu bạn mới của Hiếu Minh_ hung thần tốc độ vồ vập chết nhiệt tình. Miệng ông lẩm bầm khấn vái:

_ Chúa ơi! Cứu con với! Con chưa muốn chết! Con còn cha già, mẹ yếu, vợ trẻ, con thơ ở nhà. Đừng cho con theo ông theo bà sớm quá! Con còn một số tiết kiệm gửi bên ngân hàng Thụy Điển chưa rút đó! Đừng để con ma tốc độ này đưa tiễn con trình diện Chúa sớm vậy chứ! Hu hu, Hiếu Minh cậu diên rồi! Cậu chạy thấy ghê quá!

Tiếng xe chúa chát va đập trên nền đường trơn tuột như xé vụn không gian. Như một loài báo đen dưng mãnh đang vồ lấy con mồi đầy nghệ thuật, chiếc xe tì hẳn những vệt bánh vào khắp mặt đường xám xịt.

Về kinh hãi không chỉ dấy lên sau về mặt Quang Huy mà còn đầy rẫy hai bên đường như bị ma dọa.

Phía sau, chiếc Mercedes đen chạy ù theo mà mất dấu mấy lần. Người ngồi trong xe bực dọc mà gắt lên:

_ Ya! Nhóc con! Đua xe thể thức hả? Em về Việt Nam làm nhiệm vụ chứ có phải đi phá đời đâu! Muốn sắp đĩnh chỉ công tác hay gì đây? - Vừa nói, bàn tay đó vừa nhấc chiếc hearphone. - Alo, đặc nhiệm Q trình báo. Chiếc xe 56S XXXX và 56G YYYY đang có nhiệm vụ đột xuất. Yêu cầu dừng lại sự kiểm soát của đội cảnh sát giao thông để giúp chúng tôi dễ dàng thực hiện nhiệm vụ.

Trên chiếc Bungatti dưng mãnh, chiếc áo Jacket da đen lơ dềnh phất phất:

_ Nói đi, quán bar lớn nhất thành phố Hồ Chí Minh nằm ở đâu?

Con người khốn khổ bên cạnh sợ tái mặt, tay ghì chặt thanh cầm tay, mắt vẫn nhắm nghiền, lỗ tai bị gió thổi ù ù đến lù lù bưng:

_ Hả? À, Ừm... Là quán Sunny Hot Bar ở số 3 đường Dân Văn Quậy, quận Nhất.

_ Hử? Tên đường gì lạ vậy?

Sợ nhưng vẫn ráng nhướn con mắt lên để tìm đường, đạo diễn Huy bắt đầu bị hành hạ bởi một phải ứng sinh học bình thường...buồn nôn.

_ Ờ.... Thì Là vậy đó! Không biết sao hỏi nhiều thế? Tới ngã tư phía trước quẹo phải!

Chiếc xe lao vun vút trên đại lộ Đông Tây. Vươn dài tiếng động cơ như tiếng thét của quỷ dữ, âm thanh xé toạt đứt vụn từng phân tử không khí, gió tấp vào mặt rất nhám.

Người thiếu niên vẫn thích thú với hành động liều lĩnh của mình như đã quá quen thuộc việc cạp kè chơi đùa cùng gã tử thần luôn nở nụ cười man rợ.

Cuối cùng thì xe cũng dừng trước cửa Sunny Hot Bar. Tiếng xe thắng chúi chát, một lần nữa theo quán tính, ngài Quang Huy mất đà chúi về phía trước suýt bay ra khỏi xe.

Vệt bánh xe vừa kịp khắc nét cuối cùng trên nền đường, ông liền bay ngay xuống xe, tấp vào một góc cây để giải tỏa thứ cảm giác axit từ dạ dày đang cổ trào ra khỏi thực quản:

_ Ọe... Ọe.... Ọc.... Ọc.... Ọe...

Minh nhìn theo với ánh mắt đầy thương cảm, trong lòng lại cực kỳ hả dạ. Đôi mắt nâu thoáng tia đỏ khê sáng lấp lánh. Cậu bước ra khỏi xe, tựa vào thành xe, cười. Nói bóng nói gió, giọng đầy mỉa mai:

_ Haizz! Thời buổi này đúng là chuyện gì cũng có thể xảy ra mà, ngay cả đàn ông mà cũng ốm ghen nữa!!!!

— Ôm nghén cái đầu cậu! Bị điên hả? Làm gì mà chạy dữ vậy? Bộ cậu bị mađuổi à? Ngồi xe mà còn hơn đi tàu lượn siêu tốc ở Đầm Sen nữa! Thấy ghê! - Ông khổ sở nhìn Minh mà hậm hực, mặt tái xanh nom đến buồn cười.

Vết môi hồng nhạt cổ nén cười, nói tiếp:

— Ủa! Tôi bảo ông chuẩn bị tâm lý rồi mà! Mà tôi chạy thể là chậm rồiđấy, có 180 km/h thôi, không nhanh lắm. Vận tốc của xe này là có thể hơn 300 km/h lận!

Vạt áo hoodie đen run lên bần bật:

— Mô phật, cậu tha cho tui, cậu chán sống buồn đời thì cậu cũng đợi lúctui không có đây mà tự tử. Đừng có mà kéo tui đi chung như vậy chứ! Tuicòn yêu đời phơi phới! Nhan sắc vẫn còn ở đỉnh cao mà!

Bóng tối hoà quyện một sắc đen nhạt nhoà, góc đường chói loà với nhữngbảng hiệu quảng cáo nhức mắt. Người con trai biu môi, lãnh cảm trả lời:

— Tại ông ham hồ thôi! Tôi có mời mọc, dụ dỗ, quyến rũ, hăm dọa ông lênxe bao giờ. Nói thật nha, ông là một trong bốn người dừng cảm nhất đámngồi xe do tôi lái đấy!(Alex nà, Red nà, White nữa và cuối cùng là ôngđó!).

Con sam đứng co ro, nhúng vai sợ sệt:

— Ghê quá! Bố ơi! Tha cho con nhờ!

Trong ánh mắt đen sáng ngời một sự thích thú khoan khoái. Từ vẻ ngạo mạn của Hiểu Minh ông lại thêm một cảm hứng sâu sắc để biến đổi cậu.

Đôi giày bata đen sọc đỏ vẫn tiếp tục huyền thuyên:

— He he, nhóc con mê tốc độ dữ ha!

Có ánh mắt đang lườm xéo ông, nhím xù xì thấy chìa khóa cho người bảo vệ rồi đi trước.

— Kệ tôi, đừng gọi tôi là nhóc!

Đạo diễn đọc cái biển cấm rồi kéo tay Minh lại:

— Ê, ê. Cậu đủ 18 tuổi chưa mà vào bar vậy?

— Vậy theo ông nghĩ thì tôi bao nhiêu? - Ánh mắt đỏ giương lên trong veo.

— À, ừ... cậu khoảng 19-20 gì đó! - Ông Quang Huy gỡ đầu khó xử rồi buông tay Minh ra.

Một sinh linh luôn đối mặt với những bi phần của cuộc đời, những trải nghiệm đã khiến con người đó già dặn hơn tuổi. Có lẽ thế nên từ ánh mắt, thái độ và nghĩ suy của Hiểu Minh cũng khác biệt so với cái tuổi thiếuniên chập chững gần 16. Cả ngoại hình cậu cũng có vẻ phong trần hơnnhiều, như loài xương rồng quen đứng giữa sa mạc khắc nghiệt, vượt quಾಮọi sóng gió khiến gai nhọn trên người nó thêm cần cỗi. Những vạt nắngtàn độc khiến tâm hồn người ta cũng xơ xác mà đón nhận sự hờ hững củacuộc sống.

Người đàn ông bên cạnh lại lôi thôi:

— Ê, ê! Khoan đã!

Cậu bực bội mà ngang ngược:

— Gì nữa?

— Sao cậu dán miếng decal đó lên mặt vậy? Chưa tới Halloween mà! - Ông tò mò kéo tay Minh hỏi.

Minh mệt mỏi, bộ điệu chán chường như vẫn thành thật đáp:

— Chứ ông nghĩ nếu tôi bước vào trong bar với hình dạng thường ngày thìchuyện gì sẽ xảy ra? Tôi không muốn bị lũ con gái trong đó bu đến nghẹtthở mà chết đâu!

Như phát hiện ra một chân lý chói sáng, mái tóc đen bóng sượt cao gật gù, tay xoa cằm dăm chiêu:

— Ừ, cũng có lý. Đúng là đại họa nhan gian! À mà cậu còn miếng decal nào không? Cho tui dán với! Tui cũng đẹp giai nè! Đẹp đúng là một cái tội. Mình thật sự tội lỗi quá! Haizz...

Mình không nói năng gì, chỉ lắc đầu chán nản bước vào quán bar, bỏ lại sau lưng một pho tượng mãi mê xoa cằm.

Kịp phát giác bản thân bị bỏ rơi lại phía sau, con sam búống bình vẫn bám dính:

— Nè, nè! Minh! Đợi tui với!

Sunny Hot Bar

8.30 pm

Âm thanh lớn như mún nổ tung lòng ngực. Nam nữ nhảy múa, uốn éo theo tiếng nhạc cuồng nhiệt. Mùi thuốc lá ngan ngái lên vào khoang mũi. Tiếng nhạc dồn dập chuyên nghiệp của DJ làm cho mọi người càng thêm phấn khích. Đèn màu chớp nháy như vô vàng dải màu đan xen nhau rọi thẳng vào thị giác con người.

Khuất ở góc sàn nhảy có một nhóm người....

Một thanh niên có mái tóc vàng óng vuốt gel dựng đứng kiểu cách đang nhấm nháp chai bia, vừa nói với một người đàn ông cao to trọc tóc. Người đàn ông chân gác lên bàn, trên cánh tay xăm chỉ chít những chữ là chữ. Ông ta dựa vào ghế sofa trong bar, lắc lư theo điệu nhạc chứa chất rất ra dáng “anh hai”. Cậu trai tóc vàng vàng đỏ nói như hét át vào tiếng nhạc:

— Đại ca, hôm nay hẻo quá, “khô máu” rồi, chắc em kiếm trò gì kiếm chút ít mới được!

Xung quanh họ, hàng chục thanh niên khác ăn mặc dị hợm, tóc nhuộm xanh nhuộm đỏ, đầu gật gật theo điệu nhạc.

Cái ông đầu trọc trả lời cái cậu tóc vàng kia:

— Ừ, dạo này cũng chán thật. Mà kiếm trò gì chơi cho đỡ buồn đi. Tao cũng “khô máu” rồi!

— À mà đại ca, nghe nói anh mới đầu quân về cho “anh đại” nào đó oai lẫm phải không? Sao không kêu ảnh “hỗ trợ” chi phí cho tui mình? Nghe nói ảnh là công tử Sài thành có cả chục vệ sĩ đi theo, đàn em nhiều vô kể, ăn chơi trác táng, xài tiền như nước mà! - Một thằng trong nhóm đó phấn khích hỏi tên đại ca đầu trọc.

Quả đầu trọc lúi tóc lắc đầu thiếu não, nói:

— Thôi đi! Tao chờ ảnh mấy ngày nay để thỉnh giáo mà thấy tâm hơi ảnh đâu! Chắc bị ông già giam ở nhà rồi chứ gì! Mấy thằng công tử thì chuyện bị nhốt ở nhà là chuyện thường. Nhớ ảnh ghê, bữa hôm ảnh vô đây sộp ghê lắm, vung tiền như rác vậy! Mà thôi đừng nhắc nữa, trong thời gian đợi ảnh thì tự lo cho mình cái đã. Làm gì cũng được, miễn là kiếm tiền sống cho qua mấy bữa vắng ảnh là được. Tui bây làm gì thì làm đi!

Một tên tóc xanh trong bọn lia mắt sang cái mái tóc vuốt gel cứng ngắc vàng chói mà hỏi han:

— Dạ, thằng “Hải vàng” nổi tiếng là có tửu lượng cao. Hay mình chơi trò cá độ tửu lượng kiếm tiền đi. Mà chịu không Hải?

Tên tóc vàng gật gù, miệng đang nhắp bia, đồng ý:

— Cũng được! Gì chứ nhậu em tự nhận mình số hai thì không ai dám nhận số một đâu. Mọi người ở đây chờ, em lo cho!

Nói rồi cậu ta nháy mắt một cái, đứng dậy ra khỏi ghế. Đồng bọn và tên đầu trọc kia mỉm cười tự tin nhìn theo.

Cậu Hải lướt qua đám đông đang nhảy múa điên cuồng, loạn xạ theo điệu nhạc. Tiến về phía của người chơi nhạc, ghé sát tai cậu DJ đang chỉnh nhạc rì rù.

Chợt tiếng nhạc tắt bật, sự im ắng đột ngột phá vỡ hoàn toàn sự hưng phấn của mọi người.

Một giọng loa vang lên:

— Các bạn, làm phiền các bạn đang chơi vui vẻ rồi. Số là tôi muốn mở một cuộc thi. Đó là cuộc thi xem ai có tửu lượng cao nhất. Ở đây có 20 chai bia, một người lên thi với tôi xem ai trong vòng 10 phút mà ai uống trước là người chiến thắng. Có ai đủ sức để so tài với tôi hay không vậy? - Tên Hải cầm micro cất tiếng nói.

Một số thanh niên trong nhóm của hắn lấy 20 chai bia xếp thành hai hàng, mỗi hàng mười chai. Lời thách đấu vẫn reo đều đều.

Bên dưới sàn nhảy mọi người xầm xì bàn tán. Một vài người có ý muốn lên.

Hải vẫn cố khuấy động công chúng. Sự huyền ảo bàn tán mỗi lúc một rõ ràng.

— Có ai dám lên thách đấu với tôi hay không?

— Có tôi!

Một chàng trẻ cất tiếng trả lời. Giọng điệu ngạo nghễ. Mái tóc nâu xéo che khuất một bên mắt bỗng bình hất lên kiêu hãnh trong ánh đèn màu chói lóa. Chiếc áo khoác Jacket da đen, quần jean đen, cùng cái nhếch mép lạnh lùng. Nhóc con bướng bỉnh bước tới đầy tự tin.

Mọi người nín thính. Rẽ thành một lối trống cho cậu bước đi. Những ánh mắt tò mò xen lẫn thích thú.

Ông Quang Huy đứng bên cạnh Minh, ngạc nhiên với sự ngông cuồng của người thiếu niên không sợ trời, không sợ đất, kéo tay cậu, khềukhều:

— Nè, nè. Cậu điên hả? Tụi trong bar này tửu lượng dữ dần lắm. Cậu uống không lại đâu! Đừng có mà hiếu thắng!

Ánh mắt ngạo mạn nhướn lên, nụ cười nhàn nhạt:

— Kệ tôi! Liên quan gì tới ông? Đây là một vụ cá cược, trò này tôi chơi hoài. Thắng thì được tiền, còn thua thì được uống bia chùa. Có mất mát gì đâu!

Hoàng Hiếu Minh thản nhiên trả lời, tự tin bước lên bục chỗ Hải, mâu quang đầy thách thức.

Người bày ra trò chơi khẽ cười hài lòng, ánh nhìn đánh giá đối phương. Cậu không biết mình đang gặp phải một đối thủ nặng kí.

Mọi người chăm chú hướng ánh nhìn về phía bục cao. Âm thanh huyền ảo nín lặng như một vết dao lạnh đột ngột xé toạc đi không khí.

Họ hướng về Minh một cái kì thú và lạ lẫm. Một bên má của đã được che đi bởi miếng decal hình đôi cánh ác quỷ đầy ẩn mật. Chỉ thấy được dáng vẻ cao lớn, ngũ quan sắc sảo dưới ánh đèn nhấp nháy. Cả khí chất vương tử bá đạo cũng toát lên thật toàn diện từ vệt bóng đen bí ẩn.

Minh cười mỉm, sành giọng:

— Luật cũ, mọi người đặt theo hai phe tin tôi thì đặt cược vào đây, ainghi anh ta thắng thì đặt bên kia. Tiền thắng thì sẽ được chia 6_4. Ok?

Hải gật đầu đo lường con người trước mặt. Hôm nay Hải sẽ gặp nhiều khó khăn với đối thủ này. Cậu đưa tay cầm mic, cất tiếng:

— Bây giờ ai cược tôi thắng thì đặt tiền vào đĩa bên phải, ai cược anh bạn này thắng thì đặt tiền vào đĩa bên trái. Được chứ? Nè đối thủ, cho tôi một cái tên chứ!

— Demon. - Vẫn giữ thái độ bình tĩnh và tự tin như lúc đầu. Đôi mắt như pha lê đỏ sáng lên như hấp thụ mọi thu hút của quần đông con người bên dưới.

Người đàn ông luôn bám dính lấy cậu lết đệt đi theo sau, cười hề hề, trêu nhở:

— Demon? Tên hợp với cậu đó. Nhìn mặt cậu giống như quỷ sứ vậy!

Minh liếc xéo hăm dọa. Tiếng hừ nho nhỏ khục khảng trong thanh quản như hư vô. Cơ mặt vẫn toát lên nét lạnh lùng phẳng phất.

Mọi người đổ xô đặt cược tiền, một số người không cược mà nhìn một cách thích thú. Phía sau sàn nhảy, tên đầu trọc gác chân lên bàn, đôi mắt hướng nhìn Minh dò xét.

Một tên nhóc oái oăm đang tự chuốc lấy khổ ải cho mình. Đơngiản vì sự hiếu chiến và sốc nổi. Tính cách đó dễ dàng gâyra mâu thuẫn, tự mang lại phiền phức cho bản thân.

Hải cười hâm nóng lại không khí, cái cách cười bình thản như tin chắc phần thắng sẽ thuộc về mình:

— Ok! Còn ai nữa không? Vậy cuộc thi bắt đầu nhé!

Ông Quang Huy đẩy nhẹ vai Minh lo lắng. Số lượng bia đang đặt ở đây là không phải ít. Nó đủ quyền lực để gây mê lý trí và tê liệt ý thức trong một khoảng thời gian không nhỏ.

Chiếc hoodie đen ghi nhẹ vạt áo của bụi xương rồng ngông nghênh kia:

— Nè, uống nổi không?

Cái nháy mắt đầy nghịch ngợm:

— Chuyện nhỏ!

Quả đầu đầu kiểu cách vàng óng dè chừng, cậu trao lại micro cho DJ, cất giọng cao ngạo:

— Được rồi. Demon chứ gì? Chơi thì chơi!

Người chỉnh nhạc kế thừa sự nghiệp MC đang dang dở của Hải, tiếp tục hâm nóng không khí.

Tiếng công bố khai cuộc từ từ, dồn nén như một hiệu lệnh từ vị chỉ huy để được phép khai hỏa:

— Chuẩn bị 3... 2... 1... BẮT ĐẦU!

— DZÔ... DZÔ... CỐ LÊN! CỐ LÊN! CỐ LÊN! UỐNG ĐI! NHANH LÊN! - Mọi người hò hét cổ động hai người đang tu những chai bia nhanh chóng. Âm thanh náo nhiệt, sôi nổi hẳn.

Tiếng cổ vũ hào hứng khuấy động cứ hết một cơn đại hồng thủy đập tan sự im lìm đang xoáy sâu vào không gian. Ấp tới một cách vồn vã và hào hứng khôn xiết.

Ông Huy không kiềm chế được, lan ngập sự phấn kích từ những người xung quanh, hò hét sắp khản đặc cổ:

— Demon cố lên! Cố lên! Uống đi!!!! Chiến thắng thật vinh quang nhé! Cho họ biết thế nào là bại trận đi!

Minh cầm những chai bia tu ừng ực. Uống điên cuồng như cố nuốt những giằng xé, đau đớn đang giày vò cậu hòa cùng những bọt bia trắng kia, tuồn hết, tuồn hết tất cả.

Một loài cây bám từ nguồn đất cần cỗi, những cay nghiệt đầy rẫy làm nó mọc lên những gai nhọn xù xì mà chống chọi. Nhưng một hạt cát bé tí vô định, nó lang thang, rong ruổi để đi tìm ra mục đích cho sự tồn tại của mình. Nó được sinh ra từ đâu? Nó đã mang lại điều gì cho cuộc sống hay chính cuộc sống đang tước đoạt đi nguồn sáng để nó tồn tại? Nó tìm mãi, tìm mãi. Nó cố không để ngã quỵ nhưng sâu thẳm trong những gai nhọn bệ bề gãy luôn chứa một tổn thương sâu sắc khiến nó mãi oán hận.

Vẫn điên loạn mà uống.

Một chai....

Hai chai....

Ba chai....

Bốn chai....

Chỉ còn vài phút nữa thôi là hết thời gian. Minh uống rất nhanh.

Uống và uống.

Tư duy và lý trí bị cuốn phăng.

Uống và uống.

Sau đêm đen có phải là ánh dương rực rỡ?

Uống và uống.

Tỉnh giấc ngủ cơn ác mộng này sẽ tan biến. Như chưa bao giờ tồn tại.

Phải không?

Hải cũng không thua kém, bia tuôn ướt cả áo. Cậu ngửa cổ uống đầy nể. Yết hầu lên xuống liên tục, mắt liếc nhìn về đối thủ - Hiểu Minh đang hơn cậu một chai.

__ Cồ lên! Cồ lên! Chỉ còn hai chai nữa thôi! Cồ lên đi Demon! Cồ lên! Cồ lên nào! - Ông Huy vỗ tay kích động, thời gian sắp hết rồi.

Như một cơn thủy triều vội vã rút xuống, thời gian kéo nhanh khiến ý thức người ta ngắt mạch, mắt hoàn toàn cận nhắc.

Hải đang cố gắng từng chút một. Không xong rồi! Bia cứ trào ra ngoài! Tình huống hiện giờ Minh vẫn đang giữ ưu thế.

__ DZÔ! DZÔ! NHANH NỮA LÊN! DEMON CỒ LÊN! CỒ LÊN! - Mọi người hò reo kịch liệt vào những phút chót của trận đấu, đa phần là cổ vũ Minh.

Tiếng la hét ồn ã khắp cả quán bar, đầy hấp dẫn như đang xem được một màn thi đấu điền kinh đầy thu hút.

Tên đại ca xám mặt, đặt chai bia trên tay xuống xem xét tình hình. Bọn cùng đám với Hải nhìn nhau hoang mang.

Giọt bia cuối cùng cạn sạch, quàng ngực trên áo thấm thành một đám ướt nhem.

8. Q.1 - Chương 4.5 : Cậu Là Một Ngôi Sao

Chúc ngược chai bia cuối cùng xuống để chứng tỏ nó đã hết sạch. Minh cong môi, tia mắt ngập tràn hoan hỉ, nụ cười thấp thoáng trên khoé môi.

__ HAY QUÁ! CỒ LÊN! ZÔ! ĐÚNG RỒI! HURA! CẬU GIỎI QUÁ! - Ông đạo diễn nhảy tưng tưng lên mừng.

Hay thật, cuối cùng Minh đã thắng.

Tiếng vỗ tay vang lên không ngớt. Tiếng hoan hô, ngưỡng mộ cứ vang ngập cả bar. Đâu đó có tiếng vui vẻ chia chác tiền cược thắng đầy sôi nổi.

Hải bắt lực nhìn chàng trai bí ẩn đang nhận một phần số tiền thắng cược.

Cậu run lên vì tức, môi mím chặt, mặt đỏ tê rần. Thấy mọi người catụng con người kia, cậu càng ứa gan hơn. Mặt Hải càng lúc một đỏ gay không biết là do say hay tức giận.

Đột nhiên, quả đầu vàng tiến đến gần Minh, mặt đờ đờ sát khí.

Minh vẫn thản nhiên thu những tờ tiền trên đĩa, gương mặt chẳng có biểu hiện gì của tình trạng ngà say.

__ Nè! Dân ở đâu? Tính tới đây gây sự à? Có biết địa bàn này là của ta không? - Hải lăm lờ nhìn Minh. Gương mặt gương lên dọa dẫm.

Kiều căng là một tính xấu dễ tạo ra tai họa cho mình. Hoàng Hiểu Minh đang bị chuốc lấy tai họa ấy bởi sự bất cần, ngạo mạn ấy.

— Sao chứ? Bar này là của cậu à? - Minh nghiêng đầu nhìn, giọng điệu giễu cợt của kẻ thắng trận.

— Thằng ranh! Khôn hồn thì trả lại tiền cho tao. Nếu không thì... - Hải vẫn tiếp tục đe dọa, răng nghiến lại hừng hực tức.

Kẻ thắng giờ xấp tiền trên tay đếm nhàn hạ như cổ tình chọc tức con người thua cuộc. Vẫn ngạo nghễ. Vẫn kiêu căng.

— Nếu không thì sao? Số tiền này là do tôi thắng cược có được. Muốn cướp à?

Gương mặt đối diện danh lại tối sầm. Âm thanh trong bar bắt đầu nghe thêm tiếng lạo xạo di chuyển bàn ghế của nhóm người xa lạ hằm hớ.

— Mày....!!!! Được, là do mày chọn. Nếu không đưa số tiền đó thì mày đừng hòng đem xác rời khỏi đây! Đừng trách tao!

Mâu thuẫn khởi nguồn từ những mặt đối lập luôn thống nhất, dựa dẫm vào nhau. Giải quyết một mâu thuẫn không thể dùng một thái độ cầu hoà mà là đấu tranh triệt tiêu mâu thuẫn đó. Người đang gây ra mâu thuẫn phải là người giải quyết việc này. Nhím xù đang rơi vào một sự rình rập nguy hiểm của kẻ tiểu nhân lật lọng.

Kẻ thắng làm vua, kẻ thua làm giặc. Quy luật bất di bất dịch này thực sự đúng với tình huống này. Những kẻ thua không hề tên tò vì hành động ngang ngược đòi thứ không thuộc về mình. Họ hung hăng đổ dồn về cậu. Số lượng người đông nghịt áp đảo như muốn uy hiếp con người thân cô kia.

Tiếng bác nháo của nhóm khách vui chơi tắt ngấm. Họ hoảng sợ dồn về một nhóm hay vội vã tránh xa nơi chuẩn bị diễn ra ẩu đả này.

— Sao hả nhóc con? Đưa tiền đây không? - Mái đầu vàng hăm he cậu.

Phía sau đó là đồng bọn đông đúc, người nào cũng bặm trợn nhìn Hoàng Hiếu Minh.

Đôi mắt nâu đỏ đen xám chết chóc, môi mím lại bực dọc đầy nghiến:

— Đừng gọi tao là nhóc.

— Đưa tiền ra đây! Muốn chết phải không? - Tên tóc đỏ trong bọn chồm lên gây chiến.

Sự tự tin tuyệt đối về khả năng hạ gục bọn ruồi nhặng này khiến Minh chỉ đứng nhìn một cách bình thản. Đồng tử nông trơ:

— Đưa? Tiền à? Tại sao phải đưa? Muốn xin ăn thì cũng tỏ rakhỏi khổ chút chứ! Nếu là hành khất đang đứng trước mặt thì bốn thiếu gia sẵn sàng dốc hết tiền trong ví ra bố thí. Chắc, chắc. Đáng tiếc tư cách để nhận được lòng hảo tâm của mọi người tại đây còn không có. Lũ cướp cạn.

— Mẹ kiếp! Mày chán sống thật rồi! Anh em! Cho nó nếm mùi chotởn mặt đi! - Một tên du côn khác sôi máu, tiếng nói tục tiêuphá hoại dẫn sự trong lành của vũ trường.

Minh cười nhạt, bình lặng như hồ thu. Vệt môi hồng hào lại hơi mím lại, tàn nhẫn:

— Tại bây thêm ăn đấm lăm rồi sao? Được rồi, yêu cầu này tao sẽ vui vẻ đáp ứng.

Đám người đồn đông ép sát gần chàng trai yếu thế. Bàn ghế bị dạt lấn lốc một đám. Lũ người ngang ngược thủ thế, một số cầm những vỏ chai bia lên sẵn sàng hỗn chiến.

Người đàn ông bị lãng quên trong sự mâu thuẫn này nép sát sau lưng Minh, mặt trắng chạch, sợ hãi khuyên can:

— Thôi mà! Đừng đụng vào bọn này. Dân giang hồ thứ thiệt đó. Cậu đâu có thiếu tiền đâu, cứ đưa cho bọn nó, xem như bố thí vậy. Đừng có gây sự kéo mang họa vào thân!

Chú nhím gai góc ương bướng:

— Không được! Tiền nào tôi cũng có thể xem như rác nhưng tiền này là do công sức tôi kiếm được không bao giờ tôi phung phí cả. Bọn nó muốn lấy à? Phải bước qua xác của tôi cái đã!

Gương mặt kia bắt mắt cực độ:

— Sao cậu khôn quá vậy? Nhìn mặt cũng sáng sủa mà, đầu đến nỗi nào! Sao lại thiếu nghĩ suy tới vậy?

Hải nhếch miệng cười khinh khỉnh. Hắn xoay xoay cổ tay, cổ chân để chuẩn bị khởi chiến. Đồng bọn của con người tảo tợn bao vây Minh và Quang Huy kín mít.

— Được! Là do mày chọn! Đừng có hối hận!

— Để tao xem tụi bây có bản lĩnh gì? Nhưng tao nhắc lại nếu không muốn chết thì đừng manh động! - Minh vẫn chẳng có thái độ gì gọi là sợ hãi, trả lời vô cùng bình tĩnh.

Tổ vệ đàn anh sừng sỏ, cái đầu vuốt gel dựng đứng phất tay ra lệnh:

— Được! Lên tụi bây!

Chiếc Jacket nhếch vòng môi đẹp hoàn hảo, chân nhích nhẹ khởi động, nụ cười tà mị đầy ma lực:

— Là tụi bây ép tao!

Thở kéo cao su cứ mãi sợ sệt mà bám víu lấy cánh tay cậu, mi mắt giật giạt hoang mang:

— Thôi, thôi! Đừng như vậy, tụi nó đông lắm cậu đánh không lại đâu!

— Ông đừng có nhiều chuyện, không làm gì được thì nép qua một bên cho tôi rảnh tay rảnh chân, coi chừng tôi không đánh họ mà đánh ông trước đó! - Minh hăm he ông Quang Huy, kẻ luôn mang lại phiền phức cho cậu.

Đánh nhau để tự vệ và sinh chuyện để đánh nhau có phần khác biệt nhau. Không ít lần cậu đã đánh nhau, nhưng nếu muốn thâm nhập vào bóng tối của cuộc sống thì tất nhiên điều này là không tránh khỏi. Mọi tình tiết này đều nằm trong tính toán của Hoàng Hiểu Minh.

Ông Quang Huy bó tay với tên quỷ nhỏ này nên đành nép qua một bên để tránh nạn. Không dám hó hé gì thêm.

Góc đằng xa sàn nhảy, có một đôi mắt màu xanh đang dõi theo từng cử chỉ của đám đông người đang tụ như ở mối. Đôi mắt xanh bích đỏ ảo não gác tay lên bàn ngao ngán, than thở:

— Rồi à, kêu nó đi khảo sát tình hình hay là cho nó kiểm soát dây chuyền này? Đúng là, mình lại sắp phải đứng sau cái mớ lộn xộn này thôi! Nhóc à, anh già rồi, cho anh an nghỉ đi mà! Sao mà em cứ thích phá phách hoài vậy? Khó quá!

Trở về với khu vực đang hầm hầm khí chiến, trận ẩu đả đã được khai thủ, như một cơn sóng tràn để phủ ngập cả không khí loạn.

Bọn Hải xông vào Minh. Một tên giơ chai bia lên tấn công.

Nhanh thoăn thoắt, Minh dùng tay đỡ, xoay cổ tay mình một cách thật nhẹ nhàng, chỉ nghe tiếng thét chói tai, thê thảm của tên vừa đánh cậu.

Tên Hải cảm tức nhào lên yểm trợ. Người thiếu niên tóc nâu xoay người chụp nắm đấm của người tấn công, vẫn động tác nhẹ nhàng ban nãy, tiếng xương gãy rôm rốp như một lời bài trừ của quỷ dữ rạch thét vào giác quan. Tiếng Hải la chói lói, tiếng kêu thất thanh của khách vui chơi hòa làm một.

Cổ tay vẫn giản đơn xoay nhẹ. Hành động dứt khoát và cần kỹ thuật điêu luyện này Minh đã phải tập luyện hơn ba năm mới thuần thục - chiêu thức ám sát bí mật được Q đào tạo cho những sát thủ cao cấp. Tuy cậu không là sát thủ nhưng với tư cách một đội trưởng đội An ninh cậu vẫn được đặc cách học nó: Chiêu giết người vô hình chỉ bằng một cú xoay cổ tay nhẹ nhàng.

Võ thuật dùng để phòng vệ cho bản thân và bênh vực cho kẻ yếu chứ không dùng để ức hiếp, huênh hoang người. Bài học đó là điều quan trọng nhất mà bất cứ người luyện võ mới nhập môn đều phải được học và vĩnh viễn nghiêm túc tuân thủ quy tắc ấy hề vẫn còn dùng tới võ thuật. Đối với Hiểu Minh, học võ không chỉ đơn thuần là dùng để phòng vệ. Nó còn là công cụ để cậu đạt được kế hoạch mà cậu đã vạch ra. Con người cậu vẫn ngập tràn ẩn khuất mù mịt, như một mặt hồ ồ ồ đục chửa lắng trong, thanh tịnh.

Góc bar, Alex ngồi nhấm nháp ly vodka ngon lành, mặc kệ những âm thanh tạp nham, hỗn loạn, như gào xé màng nhĩ. Cảnh quan nhốn nháo đang xé rạch thị giác. Mắt anh đắm đắm hướng về phía Minh, mặt tái nhợt kì lạ. Bóp chặt ly rượu trên tay suýt bóp méo, con người thổ lộ bất ngờ, môi mấp máy run run:

— “Ảo ảnh đoạt hồn”? Đây là chiêu thức cấm mà? Sao em lại...

Minh uy phong ung dung, vẫn dùng một tay đỡ những đòn tấn công của bọn Hải.

Cậu giơ chân lên đập chiếc ghế đang bay đến cậu để phản lại đòn tê đã ném ghế vào mình. Theo quán tính, hắn ngã ngược về sau, bật vào chiếc bàn thủy tinh vỡ nát.

Tiếng thủy tinh vỡ sắc lạnh như cửa đứt dần hào khí của lũ bặm trợn.

Một tên khác dùng một cái vỏ chai bị đập vỡ trong lúc hỗn loạn xông vào, Minh gạt tay hắn ra rồi vặn ngược lại. Tay con người đó treo ngược ra sau.

Màn ảo ả nín bật trước sự thất thủ ê chề của phía gây chiến. Minh hạ gục cả bọn của tên Hải chỉ vòn vẹn chưa đầy ba phút.

Bọn gây loạn nằm la liệt trên sàn nhảy. Mọi hoạt động vui chơi đều ngừng lại. Âm thanh chói tai của bar cũng tắt hẳn. Mọi người thì chạy bát nháo. Chỉ còn ánh đèn màu thì vẫn chớp nháy. Chỉ có âm thanh rên rỉ của bọn Hải là rõ nhất. Ông Huy núp dưới bàn gần đó cũng lúi húi bò ra.

Con sam nhát gan đứng nhìn bọn quậy phá lẫn lộn dưới sàn, cười toe toét, vỗ tay cái chất:

— Hay da! Thật là hay quá đi! Hay quá đi! Giống phim Hồng Kông quá đi! Minh! Cậu pro quá! Cậu men-lỳ quá! Ngưỡng mộ quá đi! - Ông vừa nói vừa lắc lắc vai Hiểu Minh mừng rỡ.

Minh đẩy tay ông ra, bước từng bước đến bọn kia với ánh mắt kiêu ngạo của kẻ thắng trận.

Hải với cái miệng tèm nhem máu, sợ hãi run bật khản hoảng van xin:

— Dạ, dạ em xin lỗi! Tụi em có mắt như mù! Tụi em biết lỗi rồi! Anh tha cho tụi em ạ! Ui da! Hự hự

Minh cười nhạt, vòng môi bóp méo bởi những lời dọa dẫm:

— Tụi bây nói có mắt như mù thì để tao làm cho mù luôn nhé! Để mắt lại làm gì?

Con người thất thủ cùng bọn anh em lo sợ, van mếu:

— Xin... xin anh tha cho tụi em! Em hứa là không có lần sau đâu anh! Tha cho em!

Nụ cười đông cứng phủ ngập không gian nổi loạn:

— Biết thì tốt! Đây là tiền thuốc men cho bọn mày. Nếu còn hống hách gây sự nữa thì...

— Vâng! Vâng! Anh cứ nói, em sẽ khắc cốt ghi tâm ạ! - Đôi mắt thẳng thốt kinh sợ mà gật đầu loạn xạ.

— Tiếc là mảnh thủy tinh ở đây không sắc lắm, giá như có một con dao ở đây thì tốt.

— Sao ạ?

— Để khắc cốt ghi tâm giúp mày. - Minh hờ hững giễu cợt.

Con người cùng bọn la liệt kia vẫn khản thiết cầu xin.

— Em xin anh! Anh đừng làm vậy! Em sẽ không nói những điều vô bổ nữa! Xin anh tha cho!

Vết môi quỷ hải lòng khi đã ngược đãi tâm lý đối phương thành công. Cậu cúi sát đầu vào người nằm dài dưới sàn, nắm chặt nắm tóc xụi gel bồm xồm, thẳng thừng gằn từng chữ:

— Hừ. Tao sẽ tha cho mày. Nên nhớ: Đùng-bao-giờ-chọc-giận-đến-tao. Bởi tao...là DEMON.

Nói rồi, đôi bata đen nhích chân rời xa, những tờ tiền lả tả ném xuống nền sàn đầy chàm chọc. Quang Huy hếch mũi cười vui vẻ.

Bar trở lại yên ắng. Những người nép một góc chườn ra xem ngóng tình hình. Tiếng xì xào bàn tán vi vo như tiếng ồ vồ vè.

Từ xa, một người đàn ông chừng trung niên, mặc bộ vest đen, trên tay cầm quyển sổ chạy tới cùng 4-5 người bảo an của bar. Họ kinh ngạc nhìn trăn ầu đã đã tàn cuộc, có sự tức bực gắt gỏng:

— Gì đây? Các người muốn phá quán phải không? Muốn đánh nhau thì đích chỗ khác mà đánh. Đừng có phá bar của chúng tôi. Giờ tính gì đây?

Vẫn là giọng điệu lạnh lùng tàn khốc. Thanh âm nhẹ nhưng tỏ rõ bản thân không là kẻ bị trị:

— Chỉ là hiểu lầm! Ồ đã chút thôi! Còn đây là tiền bồi thường!

Gương mặt còn long lên giận dữ kia hạ xuống hoà nhã, nhận lấy số tiền bồi thường của vị khách phóng khoáng. Ông ra lệnh chonhóm bảo an lôi đám người nằm quần quai như thây ma rời khỏi sàn nhảy. Chào chàng trai trước mặt niềm nở như chưa xảy ra việc gì.

Nhím xù phỉ tay, cất giọng mỉa mai cuộc sống, thủng thẳng bước ra khỏi quán.

— Hết trò vui rồi. Haizz... Cuộc đời đúng là đáng chán!

Hoạt động vũ trường bình thường trở lại, âm nhạc lại bật lên để nối lại cuộc vui.

[Khảo sát lần 1: Sunny Hot Bar bình ổn. Duyệt.]

Bóng hai con người bỏ ra ngoài bar. Thời gian họ đến và đi không hề lâu, vụt đến bí ẩn và rời đi cũng bí ẩn.

Miếng bã chewing gum léo nhéo tò tò sau lưng cậu:

— Ủa? Vậy xong rồi hả? Giờ đi đâu?

Lại lạnh nhạt gạt phăng:

— Không cần biết!

Khuất phía sau sàn nhảy, tên đầu trọc chứng kiến hết thấy sự tình, hấn tím mặt tức giận. Xưa nay Sunny Hot Bar vẫn do băng của hắn bảo kê, mới mấy ngày trước bị một “anh đại” hạ gục. Giờ lại có thêm một thằng ranh xác xược dạy đời. Lòng căm tức như một mũi dao nhọn xuyên thấu đến đứa đàn em bất tài.

“Chát!” – Một cái tát giáng vào mặt Hải để hạ cơn tức tối trong lòng.

— Một lũ ăn hại! Có một thằng nhóc ranh mà dạy dỗ cũng không xong! Được, Demon chứ gì? Mày hãy đợi đấy!

Hắn nhìn theo Minh cười man rợ. Bàn tay nắm chặt đầy căm tức. Đụng vào người của hắn thì phải trả giá thật đắt.

Người tạo ra thù hận sẽ phải đáp trả cái thù hận đã gây racho đối phương. Cứ thế, thù chất thành núi. Ân oán cứ chất ngất hoang tàn. Chưa bao giờ xóa bỏ được.

Chờ đợi sự trả thù của lũ hèn mọn!

Club Bar.

9.00 pm

Tiếng DJ chơi nhạc Kpop ồn ã, cả vũ trường Club đông vui đầy hứng khởi.

Góc tối, có hai vệt bóng đang trầm tư theo dõi một bóng người ngồi đối diện họ ở phía sô pha gần sàn nhảy.

Người thiếu niên có mái tóc vàng kim bắt mắt đang nâng ly ngắm nhẹ chút rượu mạnh trên môi. Cậu tỏ ra rất sành điệu khi mặc áo thun dài tay ôm sát người, cổ trái tim lộ ra vòm ngực săn chắc và đi cùng chiếc skinnymàu xám bạc thời thượng. Cả người chàng trai đó toả ra một ánh hào quang kinh ngạc hấp dẫn ánh mắt si mê của biết bao phụ nữ xung quanh.

— Chị thấy rõ rồi chứ? Thi nói sai bao giờ. Tận mắt thấy hắn lẳng nhăng rồi nha! - Chàng trai xoay qua trò chuyện cùng một thiếu nữ xinh đẹp bên cạnh.

Đó là một cô gái ăn mặc theo kiểu có chút tomboy cá tính. Chiếc áo vest đen đơn vai mạnh mẽ khoác ngoài lớp áo chemise trắng ẩn bên trong đi với một caravat nhỏ xinh xắn, quần short đen cùng đôi giày cao gót cùng tông khoe ra đôi chân trắng mịn, dài tắp. Tóc cô búi cao trên đỉnh đầu và trang điểm tự nhiên nhưng vẫn cực thu hút người tiếp xúc.

Cô gái xinh đẹp hồ hững hờ mắt về phía xa, trước mắt cô, bên kia sànmhảy. Một chàng trai tuấn mỹ đang vui vẻ bông đùa cùng ba, bốn cô nàng ăn mặc hở hênh thiếu vải. Họ đùa cợt một cách thác loạn và ấu trĩ ngay trước mắt biết bao người trong bar.

— Thấy rồi. Cảm ơn em, Hoàng Thi. - Cô ôm cánh tay, khép mắt hồ một mồi mà cam chịu.

Làn môi đỏ hồng xinh đẹp hơn cả con gái chếp miệng:

— Sức chịu đựng của chị đúng là vĩ đại.

Nhấp như ngum Chivas bằng tư thế thanh nhã. Cô gái khẽ cười nhạt:

— Trốn về Việt Nam để ăn chơi sa đoạ. Còn trò nào loạn hơn nữa thì cứ mời cậu ta phô diễn luôn đi.

— A! Thì ra chị Thư cũng biết ghen! - Hoàng Thi nhướn mắt trêu chọc. - Chị định làm gì phải không?

Tiếng nhạc vẫn sôi động càn quét sự hứng thú của những vị khách. Đèn màu soi rọi loang lổ trên những gương mặt tràn đầy sinh lực.

— Em đoán thử đi. - Kì Thư nhovn môi xinh đẹp.

Ly rượu sóng sánh trong tay đảo nhẹ nhàng, cậu cất lời tiên đoán mang phần dị hợm:

— Chị định đi đánh ghen hả?

Cô gái bật cười thành tiếng:

— Tư cách gì? Vợ hồ tương lai của thái tử Kang Suridathik à?

Hoàng Thi cong nhẹ môi, vẻ đồng tình:

— Ừm, cũng được đó. Nếu chị dám.

— Haizz... Vớ vẩn.

Con người phía trước mặt cô vẫn tưng bừng mà hưởng thụ thế giới điều tàn chết rục trong sa đoạ của cậu. Như một cơn lốc phiêu dạt vô định. Mặc nhiên sử dụng rộng rãi quỹ thời gian tuổi trẻ để chìm đắm trong những trò đùa thác loạn của mình.

Hoàng Thi nhìn chằm chằm vào bộ vest nữ tính đầy mê hoặc:

— Chứ giờ chị tính sao? Em vô phương rồi đó!

Như một nữ thần đầy quyền lực, thanh thoát và quyến rũ, Kì Thư đưa tay lên môi, tia mắt mang sắc xanh trầm sáng lên nhả tịnh:

— Bí mật.

— Bao giờ mới bật mí?

— Chưa phải lúc. - Thư nháy mắt.

Thì hạ ly rượu trên tay xuống, lắc đầu như dỗi:

— Cuối cùng là làm gì vậy?

— Em hơi tò mò nhiều đó Thi. Thôi, chị phải về. Em ở lại chơi nhé. - Cô gái đứng dậy di chuyển khỏi chỗ ngồi, chuẩn bị thoát khỏi môi trường tràn ngập mùi bia rượu và thuốc lá này.

Thì cười nhẹ, quan tâm:

— Em đưa chị về.

— Không cần đâu!

Nói rồi cô gái trẻ vẫy tay kiểu cách và len vào nhóm khách đang nhảy múa loạn xạ, nhập vào những tia đèn nhấp nháy, tan chảy vào không gian. Biến mất dạng.

Hoàng Thi vẫn ngồi đấy, mắt hướng về cô gái xinh đẹp vừa rời đi, đến khi cô hoàn toàn bị màu đèn led nhúng ngập mắt hần. Chốc chốc, con người đen lách trong hốc mắt lại linh động chuyển hướng về nhóm người vui đùa như thiêu thân trước mặt mình.

— Nguyễn Chí Linh? Cái tên mới này sẽ mang cho anh nhiều biến động. Lốp mặt nạ trên mặt anh bao giờ mới tháo xuống được đây?

Tình yêu thật kì lạ, rượt theo nó, nó lại như một cơn gió buồm bình bay mất dạng. Và khi nó đuổi theo ta, dai dẳng như một chiếc bóng thì talại trốn chạy nó đi. Nực cười cho kẻ tối cao thống trị thế gian đã gia phó quyền lực nắm giữ tình yêu cho tên thần Cupid ham chơi, biếng nhác. Để hần muốn giương tên bắn vào ai thì bắn, và quên cách để bắn mũi tên thứ hai cho người còn lại. Để họ cứ xoay tròn trong một vòng lẩn quẩn của tình yêu. Cứ thế, kẻ đuổi theo cuộc tình vô vọng, kẻ lại trốn tránh nó như một món nợ nặng nề.

Thi ngán ngẫm nghĩ suy về một tình đầy rắc rối của người anh trai cùng cô gái xinh đẹp cậu yêu như chị ruột của mình. Đó là một mối quan hệ thật khó khăn và mệt mỏi nhưng lại đầy khúc mắt.

Xa xa, một người thanh niên mặc vest đen len lỏi từ sàn nhảy tới bàn của cậu. Tiếng la hét phấn khích của những người vui chơi tràn ngập những ngỗ cụt đang phá nát cuộc sống của họ. Đến Club Bar không đơn thuần để vui chơi.

— Thiếu gia, chúng tôi đã làm theo cậu dặn. Đến sân bay Tân Sơn Nhất để yêu cầu xem danh sách của những chuyến bay lịch trình từ Hồng Kông sang Việt Nam. Đã tra rất kĩ khoảng thời gian dao động trong một tháng, không có bất kì cái tên nào tên Song Kyo Hye nằm trong nhóm từ Hồng Kông sang. - Người áo đen đưa tập tài liệu cho Hoàng Thi một cách cẩn mật.

Thi cau mày, chút khó hiểu:

— Quái lạ, sao lại thế chứ?

Đôi mắt thanh niên ghim thẳng vào mảnh A4 trong tay:

— Tuy nhiên, tên cô ấy lại có trong nhóm hành khách từ Malayxia sang.

— Cái gì? - Thi cau trán lại, vẻ ngờ vực. - Tại sao chị Ella lại từ Malayxia sang?

Cậu cầm lấy tờ giấy, dò xét một lượt để thừa nhận. Thở hắt đầy nghĩ ngợi.

— Tin báo bên Sunny Hot Bar, băng Tám trục vừa bị một thằng ranh nào đó gây sự. Tên nhóc đó dám một mình chơi với 17 đứa trong băng. - Bóng áo đen tiếp tục nói.

— Sax! Tên nào gan thế?

— Tên nó là Demon. Chúng ta cần cho người sang yểm trợ không?

— De... Demon? Hơ hơ, hèn chi lại bạo gan đến thế. Không cần đâu! - Thi nháy mắt cười bí ẩn.

Áo vest đen nhướn mắt nghi hoặc:

— Sao lại thế? Dù sao Tám trục cũng đã sáp nhập vào băng của chúng ta rồi mà. Chúng ta bỏ mặc để thằng ranh kia lộng hành vậy sao?

Mái tóc vàng kim nhovn môi khẽ cười:

— Vậy chúng ta phải kéo quân sang hỗ trợ Tám sao? Hơ hơ, tha cho tôi đi!

— Sao vậy?

Ly rượu lại nhấp như trên khoé môi:

— Demon là anh lớn của tôi đấy. Động tới ông ta cho bị đánh bầm đầu à? Tôi đâu có ngốc.

Chiếc bóng đen bật cười thích thú:

— Ha ha, thì ra Deuce thiếu gia đây cũng biết sợ anh lớn phía sau. Cậu nhóc à, xem ra anh biết hơi ít về em.

— Điều tra gặp người quản lý Club Bar là ai. Tôi có cảm giác hoạt động ở đây không được bình thường. - Gạt bỏ sự phiem đùa của anh chàng mặc vest đen bên cạnh, Hoàng Thi lại sai khiến anh thực hiện nhiệm vụ mới.

— Okay. Sao anh giống nô lệ của em quá vậy? - Con người đối diện đau khổ than van.

Đôi mắt đen trong veo ẩn sau mái tóc thời trang khẽ khép hờ:

— Vệ sĩ thì lo thân mình đi. Ai bảo lết đệt theo tôi từ Thái qua làm gì.

— Ồ hay, không tại “ngài tối cao” giao cho anh đi theo để giữ em thì cũng đừng mơ anh sẽ ngoan ngoãn nghe lời em thế nhé!

— Thôi đi đi! Đừng cảm rằm nữa. Choáng lắm! - Đặt ly rượu xuống và daynhe ấn đường, chàng trai phiến muện mà đuối khéo người vệ sĩ của mình.

Vệt bóng đứng dậy, rời đi, đầu không thềm ngoảnh lại:

— Dạ thưa cậu, làm ngay ạ!

Thi im lặng ngồi đó, ngược mặt nhìn về chiếc ghế sofa bên kia sảnh. Thoáng bất ngờ trước sự mất dạng của người anh trác tán— NguyễnChí Linh, Hoàng Thi hừ lạnh một cách vùng vằng:

— Hừm, đầu mất rồi? Là quỷ sao? Thoáng ẩn, thoáng hiện.

Để dành quỹ thời gian hạn hẹp của mình cho một công việc khác, bóng skinny xám bạc cũng men theo dàn người đông đúc mà bật tằm.

[Khảo sát lần 1: Club Bar bất thường. Cần điều tra thêm.].

Bóng đèn led nhấp nháy theo quả châu lấp lánh. Âm nhạc ồn ào đình tai.

Thế giới về đêm muôn màu sắc. Theo dõi. Giả dạng. Truy lùng. Triệt phá.

Công việc của một an ninh quốc tế luôn đứng đằng sau những vai diễn giả dạng. Đam mê và nhiệt huyết. Tài năng và tinh tường.

Công việc đầu tiên đã khởi động. Trong đêm tối vội vã. Những ghi nhận đầu tiên. Kết luận sơ khai.

Và...công việc bắt đầu.

Tất cả bắt đầu guồng máy công việc. Đừng mơ sẽ sao nhãng vui đùa. Quỹ đang dõi theo. Phải cực kì cẩn trọng!

Ủa? Nè Minh! Xe đâu? Định cuốc bộ về hả? - Ông Quang Huy ngoắc tay vào cổ Minh.

Họ đang đi dọc trên con lộ vắng vẻ ngược chiều về hướng đã đến. Con đường vắng tanh, lạnh ngắt, hoang vu rải đầy bóng đen đặc quánh lướt rữ trên hai bóng người đang lang thang nhàn rỗi.

Gạt cánh tay trên vai mình xuống, nhím xù tự do nói, có phần đang muốn đón chờ điều gì đó xảy ra:

— Không. Đi dạo một lát không được à? Sẵn đơi “Công diễn màn hai” luôn.

Nụ cười te tởn ham thích từ con người bám dính như keo dính chuột ve vồn quanh cậu, tính vui vẻ của ông đang lẫn át dần vẻ lạnh đậm của chàng trai tuyệt mỹ.

— “Màn hai” là sao? Không phải ỳnh lộn tiếp chứ? À mà nè, lúc này cậu dùng chiêu gì mà hay quá vậy? Bể qua, bể lại, tụi nó nằm xụi lơ cán cuốc hết trơn luôn! Công nhận hay thiệt! Chiêu gì vậy? Chỉ tui với!

Minh xoay người lại ánh mắt cợt nhả, bộ điệu thân thiện bông đùa:

__ Là chiêu “Bẻ còng cua”. Là vậy nè! - Minh vừa nói vừa vặn ngược hai cánh tay của ông Quang Huy ra đằng sau xiết chặt.

Bị bất ngờ trời xiết, ngài đạo diễn “thỏ đế” la oai oái:

__ Á! Á! Ui da đau! Thả ra! Đau quá! - Ông cười vui, chợt nhớ. - Ý, mà Minh nè! Hồi nãy cậu có thấy một tên đầu trọc ngồi khuất ở ghế sofa bên trái ở trong bar không?

Vệt bóng Jacket kiểu cách thản nhiên:

__ Thấy.

__ Hồi nãy tui thấy tụi gây sự với mình bước ra từ chỗ ông ta đó!

Tỉ lệ nghịch với sự lo lắng, bồn chồn của chiếc áo hoodie là sự bình thản như chọc kẻ khác tức ói máu của Hoàng Hiếu Minh:

__ Ừ.

Đôi bata sọc đỏ đen đứng khựng lại:

__ Chết cha! Cậu mới đánh người của tên đó hả?

__ Ừ. - Quá ư là bình tĩnh. - Vậy nếu là hấn thì ông nghĩ sao nếu thấy người khác đánh đàn em của mình, ông sẽ làm gì? - Minh nói tiếp.

__ Trả thù! - Ông thuận miệng đáp nhanh.

Đội những neuron trong não hoạt động cấp tốc để xử lý thông tin vừa phát ngôn, ông vỡ lẽ, hoảng hốt:

__ Hả? Tức là chút nữa hấn sẽ cho người tới đây xử tụi mình hả?

Cách đáp thản nhiên đầy tự tin như một diễn viên đã thuộc lòng kịch bản. Trong khi người ta vẫn đang tung quần tìm lối thoát thì cậu vẫn nhàn nhàn đã biết trước kết cục.

__ Ừ.

__ Trời ơi! Sao cậu vô tư quá vậy? Thôi, thôi, ẹ. ẹ. Về khách sạn nhanh lên! Ở lại chút nữa là bị ụynch bầm mặt đó! - Ông Quang Huy thẳng thốt kéo tay Minh đánh bài chuồn. Như vừa gây ra một vụ án mạng kinh hoạ.

Xương rồng giắt tay ra, vùng vằng dút vào túi quần, tư lự hướng mắt quay lại phía sau lưng, như đã biết sớm ai đang tìm mình:

__ Thôi khỏi! Không kịp nữa đâu! Nhìn kia!

Một tiếng nói ngang ngược cất lên, là một gã đàn ông trọc tóc thấp bé:

__ Ê, thằng kia! Mà là thằng lúc nãy đánh đàn em của tao phải không?

Sau lưng hấn, một nhóm gần ba mươi người đi theo sau. Kẻ trẻ măng chưa quá hai mươi, người tầm trung cỡ ba mươi, người cầm gậy, người cầm cây, người vác theo mã tấu hầm hầm tiến về phía Minh.

Không gian đen quán chôn chặt đầy nguy hiểm. Thù hấn của lũ hèn đang bùng phát cháy xém cả những khóm cỏ dại ven đường. Hấn sâu trong sự oan trái chỉ là một núi thù hấn chất ai oán cao ngất.

Phía sau tên đại ca trọc đầu, một tên “half boy half girl” ăn mặc lòe loẹt vẹo qua, vẹo lại trước mặt người. Mắt con người đó thèm thuồng như muốn ăn tươi, nuốt sống người thiếu niên:

__ Chùi ui! Ảnh đẹp trai ghê vậy á! Đại ca kêu em oánh ảnh hả? Ảnh đẹp vậy sao em nỡ oánh đây? Khó xử quá à!

Đôi mắt long sòng sọc sau lưng liếc toé lửa:

__ Mà đi ụynch lộn hay mà đi mê trai?

Đôi mắt kia tỏ vẻ phục tùng nhưng nhìn cậu trai trẻ đến trở dãi:

__ Dạ, đâu có đâu! Em theo phe đại ca mà! (Chỉ cần ảnh chiêu mộ em thì em sẽ qua đó ngay!).

Minh lia qua bầu “Ngũ vị hương, thập cẩm đủ thứ màu” trước mặt để đếm xỉ số, đôi mắt nâu lại ma mị sáng lên, cười lạnh:

__ Là tao thì sao?

Kênh mặt đáp lại dũng khí của chàng trai, đại ca “Thiếu lâm tự” nhướn mày dè xét:

__ Được! Khí chất lắm! Tao sẽ cho mày biết mùi khi đụng vào băng Tám trọc này!

Minh lại cười_nụ cười thách thức, mỉa mai.

Đứng trước sự ngạo nghễ chẳng có chút biến động của đối phương sẽ thấy bản thân như bị sỉ nhục cực độ. Đó cứ như hình ảnh một tên phát xít tàn ác đang cố tình lăng mạ, chà đạp lên sự bất khuất, khẳng khái của một công dân yêu nước. Hoặc tồi tệ hơn khi ví mình như một tên quan lại kém hèn dơ quỳ dưới gót một nhà lãnh đạo lỗi lạc.

Gã trọc tóc giận sôi người.

Trông thấy những biến chuyển trên gương mặt xấu xí kia, Hiểu Minh khép nhẹ mi mắt đo rồi nhặt giọng:

__ Nếu là Tám trọc thì tao sẽ cho mày thăng chức lên Mười trọc luôn! Chịu không?

Tên đại ca thách thức, cười mỉa:

__ Nếu mày làm được.

__ Đừng hời hợt. - Lại cái thái độ ngạo nghễ ấy.

Keo dính chuột kéo tay áo Minh ghì ghì thỏ thẻ, hi vọng cậu sẽ đổi ý theo ông dợt lẹ.

__ Trời ơi! Minh ơi! Tụi nó đông quá, đánh không lại đâu. Người ta nói: “Ba đánh một, không chột cũng què”. Tụi nó có tới gần ba chục đứa, nó đánh chắc mình lết luôn quá! Mà không phải lết bình thường đâu! Lết lên bàn thờ ngồi thật đó!

Vết môi hồng nhuận xinh xắn nhếch lên nhưng mang đầy sát khí:

__ Hừm! Đúng vậy! Lết lên bàn thờ ngồi luôn! Nhưng người lết không phải là chúng ta mà là họ. Mà thôi kệ đi! Dù gì sáng giờ chưa có tập thể dục! Vận động xương cốt chút chẳng sao! - Cậu xoay qua hỏi. - Mà ông có biết võ không vậy?

Về mặt kia bối rối, ậm ừ:

__ Hả? À... Ừm...ờ hồi nhỏ tui có theo ông nội tập Thái Cực Quyền. Chắc là còn xài được!

__ Gì chứ? Thái Cực Quyền? Không phải môn võ của mấy ông già tập dưỡng sinh ở ngoài công viên sao? Đấm đá được gì không? Đừng để tui hốt xác công về nha! - Bộ điệu của đôi mắt nâu đỏ khốn khổ bất lực.

Thì...Ờ miễn sao ынн được thì thôi! - Ông biện minh.

Tên Tám sốt ruột đốc thúc:

__ Nè! Tụi bây to nhỏ gì đó? Khôn hồn thì quỳ xuống xin tao tha cái mạng quèn của tụi bây thì may ra anh mày còn suy nghĩ lại.

__ Mặc chứng hoang tưởng sao? - Cậu vẫn lạnh lùng trả lời, nắm tay vo lại sẵn sàng phòng vệ.

Ông Quang Huy nhảy chồm lên khiêu khích. Vì ông đã thấy “trình độ” võ thuật của Hiểu Minh nên rất tự tin.

__ Ừ! Còn lâu! Tao sợ tụi bây đánh không lại Demon rồi cụp đuôi bỏ chạy đấy! Khôn hồn thì đầu hàng đi!

__ Khá lắm! Đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ mà! Tụi bây! Lên! - Con người kia bùng nổ như một quả bom diến thức tỉnh, giục đàn em tấn công.

Nụ cười tự tin mà ngược mặt:

— Tao sẽ cho tụi bây thấy không cần thấy quan tài cũng đổ lệ!

Bên trái phía cả bọn người là một sân đất trống, xung quanh cỏ mọc um tùm, còn sót lại những chiếc cống thật to xếp chồng lên nhau. Đặc trưng là một công trình xây dựng dang dở bị bỏ mặt.

Tiếng dế lút rít khe khẽ trong những bụi cỏ. Sương sa ướt đầm những vật cỏ úa.

Nơi hoang tàn này sẽ được trưng dụng để...đánh nhau.

Ấu dả không bao giờ mang lại kết cuộc tốt đẹp nhưng ấu dả lại là một trong những phương thức tiêu biểu để giải quyết mâu thuẫn. Trong tự nhiên, cho dù là sinh vật bé nhỏ, hiền lành nhất đều sử dụng đến ấu dả để thu dẹp mâu thuẫn. Vì thế, chỉ có nó mới là quyền lực hữu hiệu để triệt tiêu khúc mắc.

Nhóm của tên Tám trọc xông đến gần chục tên. Đứa cầm cây khô, gây gộc xông tới. Ông Huy cũng ra dáng thủ thế đứng sát Minh (né đòn).

Áo Jacket vẫn như trước không chút sợ sệt, khoanh tay chờ đợi.

Một tên cầm cây xông tới, nhanh hơn hẳn, Minh chụp được khúc cây của gã du đang đó.

Cùng lúc, từ phía sau cũng có một tên khác cầm gậy sắt xông tới, đôi bata đen nhanh nhẹn vịn ngược cánh tay của tên cầm cây rồi vác lên vai, vật ngã sóng soài.

Cẩn ngay cánh tay nguy hiểm của gã cầm gậy sắt, Hoàng Hiểu Minh phát đòn chân mạnh mẽ vào chấn thủy (điểm giữa ngực và bụng) của đối thủ. Người vừa ném đòn đá mạnh bạo đó ẽ ầm té bật ra sau, đè phải người bị vật áo Jacket đen vật trước đó.

Tiếng rên vang dật dìu trong màn đêm đầy đau đớn, lũ du côn vẫn hăng máu tiến lên như loài thiêu thân nhào vào ánh sáng. Dù biết làm thế sẽ như tự lao đầu vào xe tải mà chết nhưng bọn người kia mãi ngu ngốc lao vào.

Lại thêm một tên nữa tấn công từ phía sau. Nhím xù gai nhọn cúi xuống né đòn, gạt chân tên đó rồi giựt phăng cây gậy.

Đám giang hồ giằng ra bao lấy Minh và ông Quang Huy rồi xông tới.

Minh đánh hai phát vào tên vừa đánh mình rồi xoay qua trái cầm gậy sắt kháng cự tên cầm mã tấu.

Tiếng kim loại va vào nhau bén ngọt như rạch vào màng nhĩ đau điếng. Thanh gậy Minh đập vào tay tên cầm mã tấu, vật thể mang tính sát thương tàn bạo rơi xuống đất kêu loang choang.

Cây gậy vẫn đập tới tấp vào tên đó đến khi hắn ngã quỵ.

Hiểu Minh quay sang tung một đòn liên hoàn cước vào hai tên xông đến làm họ đó văng ra xa, la liệt nằm ôm đất.

Tiếp tục cậu phi người kẹp cổ một tên cho hắn lộn ngược, ngã nhào tiếp đất.

Tên Tám trọc cùng số đàn em còn lại xông lên. Sự bản lĩnh với khả năng trực chiến đào tạo bài bản từ cuộc sống quân đội đã khiến chàng trai có miếng dán ác quỷ trên má chẳng mấy may nao núng. Cậu bình thản hạ gục nhóm người thẩm hại đến tơi tả.

— Anh, anh oánh em đi anh! Em tình nguyện chết vì anh! Oánh em đi để em toàn vẹn đạo nghĩa! - Tên “half boy half girl” lúc này nhào vào nắm tay cậu ní non.

Vết xăm thập tự sau cổ thoáng ẩn hiện, những nếp nhăn nhỏ in trên làn da trắng hồng, ánh mắt kinh tởm vùng tay ra khỏi gã dị hợm kia, cậu sợ nhất là hạng người này. Không ít lần bị những người như thế quấy phá.

Nhưng trước một lời thỉnh cầu vô cùng “thấm thiết”, nhím ngoan cố cười một cách “ngọt ngào”, lòng đang thầm nguyện rửa:

[Được, anh sẽ giúp em toại nguyện, tận tình đưa tiễn vong linh em về đến Tây Thiên Cực Lạc! Để em được vẹn toàn đạo nghĩa giang hồ!].

“Bụp! Bụp! Á! Hự! Hự! Bụp! Bụp!..... ! Knock out!”

Tên bóng bị đánh ọc nước, trào đờm, giấy đành đập như cá mắc cạn. Phiếm đùa rằng tên “ xăng pha nhót” đó “chết” nhưng trên môi vẫn nở nụ cườimãn nguyện.

Quay lại với “tuyển thủ” Phạm Quang Huy. Ngài ta đang “thi đấu” với một tâm trạng rất ư là “hăng máu”.

Một tên đánh tới, ông giả vờ như không thấy, xoay người lại đánh vào tên vừa bị Minh đánh lặn quay.

9. Q.1 - Chương 4.6 : Cậu Là Một Ngôi Sao

“Bụp! Bụp! Ự!”

Tên tính xông vào ông ta, hấn tròn mắt ngẩn ngơ chẳng hiểu mô tê gì. Ngơ ngác bị chàng trai có mái tóc nâu kéo đầu vào đánh không thương tiếc.

Một tên du côn khác lại xông vào ông Huy. Quýnh quáng quá, ông mất đà,chuẩn bị té nhào. Vô tình tóm được một tên vừa bị nhúm xù đánh tới tấp,ông lôi hấn trở thành bia đỡ đạn của mình.

Sấn trớn kẻ tấn công không kịp dừng tay nên đã “bụp” nhằm cả đồng đội của mình.

_ Á! Sao mà đánh tao?

_ Xin lỗi, tôi quá tao không thấy đường, tao bị quáng gà mù!

Ông Quang Huy thấy vậy thêm dầu vào lửa:

_ Xí! Nó cố ý đó!

_ Hừ! Mà cố ý thì có! Cho mà chết nè! Chết nè!

_ Dám quýnh tao hả? Dám quýnh hả mậy? Mà oánh tao hả mậy? Cho mà chết luôn nè!

“Á! Á! Bụp! Ặc! Ặc! Hự!”

Ông đạo diễn ngồi xuống đất, chống cằm nhìn hai tên óc đậu hũ thối nátđang ẩu đả như đang xem hai tuyển thủ quyền anh đang choảng nhau trênđài thi đấu.

_ Hả? Xung đột nội bộ. “Nội Chiến Chốn Thâm Cung”. Phim này hay à nha!

Một tên nữa nhào tới phía ông Huy, như mang cả một ngọn lửa nóng bùng áp đảo.

_ Hả? Uýnh lộn tiếp hả? - Ông lồm cồm bò dậy thủ thế.

Kẻ đang khí thế hùng hục tiến tới mắt tròn mắt dẹp nhìn ông.

_ Khí tự đan điền ... Hít vàooooooooo! Thở raaaaaa! Híttttt vào! Thởởởởra! - Ông Quang Huy chân thì đứng tấn, tay thì bện rộn “luyện công”.

Đôi bata đen thấy tên đó đang ngậy người liền phi người giáng một phát, tên đó té úp mặt xuống đất.

Được thế, ông Quang Huy nhanh nhẹn ngồi lên lưng hấn nhún nhảy, bứt tóc hấn, nhéo mặt, vắn mũi kẻ thắm thương:

_ Mà y hả bươi? Chết nè! Chết nè! Bỏ tạt giăng hồ nha con!

Cuối cùng màn đánh nhau đã kết thúc với kết quả chẳng khác dự đoán. Bọn của Tám trọc bò lặn bò cang dưới đất, hấn cũng bầm dập không ít.

Hoàng Hiểu Minh phúi tay, chép miệng:

_ Ruồi quá!

Ông Quang Huy hếch mũi, chống nạnh dựa vào lưng Minh lên mặt:

_ Tụi bây thấy tao hay chưa? Thấy tao giỏi chưa? Dám ăn hiếp tao hả mậy?

Xương rồng lém lỉnh bước sang trái một bước làm ông mất thăng bằng ngã oạch một cái nằm dài ra đất.

Phủi vết cát dính vào áo hoodie, ông lật đật bò dậy:

__ Cậu làm gì vậy? Biết tui té đau lắm không?

__ Nếu là người giỏi võ thì sẽ không bị té! - Minh giễu cợt.

Mặt đỏ lựng, Quang Huy chống chế:

__ Tại tui không chuẩn bị chứ bộ! Cậu không thấy lúc này tôi có chuẩn bị thì bao thằng đã gục ngã à?

Minh lắc đầu, vạch trần:

__ Hừ, này giờ toàn tôi đánh, ông có đánh đấm gì đâu. Chỉ đứng sau lưng tôi múa tới, múa lui cái võ ruồi của ông mà cũng bày đặt lên mặt khoe khoang!

Ông nghiêng răng lí nhí nói:

__ Suyt... Đừng có làm tui bẽ mặt chứ!

Giải quyết một mâu thuẫn bằng bạo lực thì kết quả của những kẻ thua cuộc sẽ vô cùng bi đát. Mất danh dự, mất hào khí và tổn thương sức khỏe là điều nặng nề nhất. Bọn Tám đã tự chuốc một hậu quả thê lương cho sự hiếu chiến của mình.

Đôi mắt pha lê đỏ tuu ngửu lặng thình, chẳng thèm đôi co với kẻ huênhhoang kia làm gì. Cậu bước về phía tên đại ca đang nằm dài, bóp chặt cằm của hắn, đồng tử của mắt dần ra xoáy vào người đối diện đầy uy lực:

__ Lần này tao nương tay với tui bây! Sẽ không có lần sau đâu! Rõ chưa?

Tên Tám trọc run cầm cập trả lời:

__ Dạ, dạ! Em biết rồi! Anh Demon tha mạng!

Chao đôi mắt có chút nghi ngờ, nhím rời đi, thái độ bỏ mặc lũ nhóc nheo đang nằm dài.

Sương rơi mạnh trên tán lá. Đen kịt những sâu thẳm vào trời đêm. Tiếng rên rỉ đau thương như tiếng lũ oan hồn ở cõi âm ti.

Bãi chiến trường la liệt này cần phải được dọn dẹp trước khi bị những người dân quanh vùng phát hiện.

Người đảm đương việc này một cách chuyên nghiệp nhất đích thị là người luôn theo sát Minh_ “Ngự Tiền Tổng Quản_Đới Dao Thị Vệ” Alex. Anh ấy sẽ biết cách tống khứ đồng “thây ma” này đi đến đâu.

Chiếc Buggatti’s Veyron đợi sẵn chủ nhân của nó. Sau lưng, sam đeo theo:

__ Nè! Có muốn đi chơi đâu không?

__ Còn chỗ nào thú vị nữa?

__ Có một chỗ tui nghĩ cậu sẽ thích, đi không?

Minh nhún vai thay cho lời đồng ý.

__ Thôi để tui lái cho, nơi này chỉ có tui biết. - Ông Quang Huy chụp lấy chiếc chìa khóa trên tay Hiếu Minh giành quyền lái xe.

Quả thật, bây giờ chỉ có ông mới hiểu rõ nơi cần đến và cũng không muốn ngồi trên xe có gắn động cơ của tàu hỏa siêu tốc lần hai. Thà giành lái cho yên thân, ông sợ tên “hung thần tốc độ” này lắm rồi!

Minh đồng ý. Bước vào chỗ ngồi bên phải của xe:

__ Cũng được!

Thoảng nhanh, chiếc xe sang trọng rục rịch máy khởi động rồi chạy nhanh biến thoắt vào bóng tối tịch mịch.

Tên Tám trọc và một số người trong nhóm may mắn bị thương nhẹ dần tập đứng dậy.

Nhìn đàn em của mình lặn lội kêu la, có đứa bất tỉnh nhân sự được bọn bảo vệ của Hiếu Minh đưa đi cấp cứu. Hắn quệt vết máu trên miệng, ánh mắt phần uất như muốn giết người, cắn chặt môi:

— Demon, mày chờ đó! Thù này tao sẽ trả! Tao sẽ méc với đại ca của tao để ảnh trừng trị mày! Để mày biết thế nào là bại trận!

Lời nói đó dai dẳng như chưa thềm chấm dứt mọi hần học với người thiếu niên. Lại là một lời cảnh báo đầy nguy hiểm.

Đón xem kẻ sẽ làm Minh khuất phục hay lại ê chề nhận lấy thất bại?

Trên con đại lộ trống trải. Ánh đèn điện cao thế hắt hiu xuyên thấu qua lớp kính chắn trong suốt lấp lánh, trải dài như một con rồng lửa khổng lồ đang vùng vẫy trong đêm đen tịch mịch.

Trên cao, những ngôi sao lấp lánh cũng treo mình qua lại trên mảnh trong sáng kia như đang trêu chọc con người đang ẩm áp bên trong xe.

Không khí giữa đêm lạnh dần, thứ chất lỏng trên cao mát dịu ngấm vào da thịt, sương đêm giăng trĩu mình óng ánh như những hạt pha lê tinh khiết.

Chiếc xe sang trọng chậm mình rời khỏi thành phố, nhích một tốc độ rề rà trên con đường dẫn ra ngoại ô. Động cơ xe gầm gừ nhẹ nhàng. Sắc tuyền như loài báo đen ẩn trong bóng tối huyền hoặc.

Nó chạy nhàn rỗi và tự do như một chú đom đóm bay trong đêm mịt mù. Đến khi những tòa cao ốc mất hút, nhà cửa ven đường thưa dần, vệ đường chỉ còn lại những vật cở trợ trụ, những tiếng côn trùng râm ran rõ dần. Hoang tàn kéo lê những âm thanh đồng quê thanh khiết. Tiếng chó tru len lén, lũ dế hoà tấu một âm thanh tuyệt diệu.

Rả rít và thanh tĩnh. Hanh hao và êm đềm. Man mác và se sắt.

Như là một âm thanh từ lòng mẹ. Như là tiếng hát của vị tinh linh xaxăm. Như là ngân vọng của đêm tối. Âm thanh len lỏi đến khi bật lên rõ ràng một bài hát rì rào...rì rào...rì rào...rì rào...

Tiếng thắng xe cộ kẹt phá nát sự thanh bình kia, đôi mắt như pha lê đỏ lên tiếng trách móc:

— Vừa biết lái sao? Xe tôi không muốn hoá thành một con rùa cụt đầu!

Người ngồi bên volant tắc lưỡi, gãi đầu, phân trần:

— Hơ hơ, từ hồi cha sanh, mẹ đẻ mới lái được chiếc xe xịn thế này nên phải cẩn thận chứ! Nhỡ tông xe vào con lươn hay lủi cồng thì làm công cả đời để đền xe cho cậu à?

Làn môi hồng nhạt mím lại bất an:

— Tôi có quá đại dốt khi giao xe cho ông không?

Bóng áo hoodie đen nhú mày, lắc đầu mà đáp:

— Đừng cảm ràm mà. Tối nơi rồi đây!

Động cơ xe tắt ngấm, dư âm của nó ngán lại khô khè. Chút mùi xăng hăng hắc quẩn lại xung quanh. Vệt bánh xe kéo dài trên mặt cát thành một đường loăn ngoăn. Cả hai con người đều bước ra khỏi xe. Bầu trời đêm thanh tĩnh dính muôn ánh sao chớp tắt.

Thấy Hiếu Minh im lặng không phản ứng, đôi bata sọc đỏ đen dựa người vào thành xe. Chiếc xe đang dừng ở một bãi cát. Thớ cát vàng như màu mặt, mềm mịn.

Trước mặt họ, những vệt mỏng tối tăm cứ ập vào lớp cát, càng dẫm vào lớp cát nhiều thì những vệt lỏng ấy tạo thành những bọt nước trắng xóa. Phía tít xa chẳng thấy được gì, chỉ như một cái vực sẵn sàng nuốt chửng họ vào cái bóng tối sâu hoắm. Thấp thoáng, những ánh đèn mờ ảo chớp rồi tắt, tắt rồi lại chớp. Vị mặn của cơn gió ập vào khứu giác của hai người, như biết rõ rằng họ đang đứng trước biển.

— Cậu thấy nơi này thế nào?

Hoàng Hiểu Minh ngồi trên nắp xe, chống tay ra sau, ngược mặt lên trời hít thở không khí trong lành. Mùi vị mặn mặn của biển mang đến ngập quanh cậu hiền hoà.

Không phải là sự ngọt ngào của hộp đêm. Không phải là mùi bia rượu cay nồng. Cũng không phải là mùi thuốc súng nồng nặc mà hằng ngày cậu phải tiếp nhận. Là đây vị mát lạnh của biển, là những kí ức thật đẹp mà cậu còn sót lại: Biển và nụ cười bình yên.

— Không tồi! Rất đẹp! Rất yên tĩnh!

Xé miếng decal dán trên mặt, vo thành viên tròn rồi ném đi thật xa, viên tròn bay theo quỹ đạo cánh cung rồi mất tích trong vực tối. Đường như ai đó đang ước rằng miếng decal ấy là những phiền muộn, đau thương, mất mát và dằn vặt trong lòng, chỉ cần không muốn nó hiện hữu trong tâm trí, dẫu vô tâm can mình từng ngày, từng đêm thì cứ mặc nhiên vứt bỏ.

Chú nhím nhỏ bầy nắp một lon bia, hớp một ngụm. Vị đắng nghẹn lại ở thanh quản, chất cồn xông ào lên từng tế bào tận não. Nhưng điều đó không thể nào làm cậu say mà chỉ đem lại một cảm giác mệt nhoài.

— Đâu ra vậy? Cậu là ma men hay sao mà mới uống chực chai ở bar giờ còn uống nữa? Không sợ say à? - Ông Quang Huy nhìn vạt áo Jacket, trợn mắt.

Gương mặt tuần tú như tạc của người thiếu niên lộ rõ trên biển. Ánh mắt sáng như huyết ngọc khê chớp chớp trong khoảng không. Mái tóc nâu lò xo phát phơ che khuất một bên mắt.

Cái nhìn vào người đối diện mang đầy vẻ nhột nhạt, cười bất cần:

— Say à? Thế nào là say? Từ nhỏ, tôi đã làm quen với chất cồn cay nồng này. Lúc còn bé, tôi thường hay trốn xuống hầm rượu trong nhà để nhấm nháp chúng. Nhất là mùa đông, chỉ có chúng mới sưởi ấm vào nội tạng của tôi, làm cả ruột gan đang lạnh cóng như sắp đóng băng ấm áp lại. Lúc buồn, tôi lại càng uống nhiều hơn. Uống đến nỗi tôi có thể xem như một thứ nước bình thường, nhạt nhẽo, vô vị.

Thơ thần nói, chất giọng đượm buồn, ánh mắt long lanh như oán trách. Bàn tay thon gầy giơ lon bia lên trước mặt, nghiêng nó nằm ngang song song với mặt cát. Thứ nước màu vàng thi nhau đổ xuống nền cát cũng vàng ươm.

Cậu hươu lon bia cho dòng nước chảy ngoằn ngoèo. Màu của cát bị nước thấm vào trở nên sậm đen. Áo Jacket chúc ngược lon bia đến khi chẳng còn gì bên trong chiếc vỏ rỗng tuếch đó.

Có tiếng ngâm nhẹ nhàng đánh bật sự trầm lắng của đêm.

— Dữ dội và dịu êm,

Ồn ào và lặng lẽ.

Sóng không hiểu nổi mình.

Sóng tìm ra tận bể.

Ôi con sóng ngày xưa,

Và ngày sau vẫn thế.

Nỗi khát vọng tình yêu,

Bồi hồi trong ngực trẻ...

Âm thanh ngâm đó thanh trong mà dịu hiu trước tiếng rì rào của đại dương. Người ngâm bài thơ đó lại trầm ngâm hồi khê:

— Cậu thích biển không?

Ánh mắt hướng về xa xăm, nhím thành thật:

— Thích. Rất thích!

Chất giọng nam tính tiếp tục hỏi, giọng khàn hơn:

— Cậu thích biển đêm hay biển ban ngày?

Minh giương đôi mắt ra trước biển, từng con sóng vẫn ập tới dập dềnh. Lúc thì hung hãn như một con cá dữ, lúc thì trầm âm, dịu dàng như một bản giao hưởng thiết tha.

— Ban đêm.

— Sao vậy?

Thiếu niên nhẹ nhàng đáp, đôi mắt khép hờ mơn man theo làn gió đang vuốt ve làn da nõn mịn:

— Vì biển đêm bí ẩn, tăm tối. Nó như một cái vực rất lớn, bóng tối của nó sẵn sàng nuốt chửng mọi thứ. Con người thật nhỏ bé trước nó, biển đêm có thể dễ dàng che đi tất cả, nhưng nó không thể che giấu bản chất thật của mình với các sinh vật trong lòng đại dương hoặc khi nó đang đối diện với một người nào đó thật quan trọng với nó.

Quang Huy nhìn sang, đôi mắt đen dịu hướng về người bên cạnh.

— Tôi nghĩ cậu chính là biển đêm.

Vẫn tiếp diễn bằng cánh môi ngạo nghễ.

— Tại sao lại nghĩ thế?

— Vì cậu tăm tối. Vô định. Lạc loài. Và bé nhỏ. - Tiếng đáp không chút bối rối, mang đầy tâm tư.

Mái tóc nâu phủ nhận, như một cách chối bỏ những nhận định của người đàn ông về cậu:

— Biển đêm là “biển chết”. Tôi thuộc về nó. Chết trong nó. Nhưng...không phải là nó.

Cẩn môi, Quang Huy trấn trở. Bặt tăm trong những lát cắt suy ngẫm lời nói của cậu bé luôn mọc đầy gai nhọn.

Biển rì rào...rì rào...

Một tiếng nói lại đột ngột phá tan sự yên ắng trong lành.

— Còn ông, theo ông biển đêm hay biển ngày đẹp hơn?

Người bị hỏi trầm mặc. Từng ánh hải đăng đằng xa nhấp nháy. Biển vẫn thế, như một quy luật tuần hoàn, sóng cứ ập tới, rồi lại cuốn xa.

— Biển ngày đẹp hơn vì trông nó nguy nga, tráng lệ và mệnh mông biển nhường nào. Nó thật đẹp, thật thanh tân. Mỗi khi buồn, tôi đều đến đây, đứng trước biển hết thật to, hết đến khi nào cổ họng khàn đặc không phát thành tiếng được nữa thì nỗi buồn của tôi cũng tan ra theo tiếng sóng. Biển không nói gì cả, chỉ yên lặng lắng nghe. Biển biết tất cả, thấu hiểu tất cả, biển chỉ đáp lại bằng tiếng sóng rì rào như một bài hát nhẹ nhàng an ủi ta. Ở với biển, tôi thấy thật bình yên.

Gió đêm miên man rong ruổi, chờn vờn, ầm ập như bàn tay người mẹ đang vuốt ve những đứa con bé nhỏ.

Day mũi giày nghịch cát, người đàn ông lại tiếp lời:

— Cậu thường ra biển chơi không?

— Không. Vì như thế lại ngược đãi trí nhớ của tôi. Tôi thấy có lỗi.

— Sao vậy?

— Ông tin không? Tôi từng suýt giết chết một cô bé khi ở biển bởi sự ngang ngược của mình. - Hiểu Minh nhập đề bằng một tình tiết kịch tính.

Đôi mắt sáng lên tò mò, Quang Huy ron ren:

— Wow! Hấp dẫn! Kể tiếp đi!

Tiếng thở nhẹ nhàng lan toả, lắng nghe tâm sự của trái tim đang ứa về. Minh mơ màng ánh mắt để tâm hồn mình phiêu dạt về bờ biển của tuổi thơ, bờ biển của những kỷ ức ngọt ngào, nhưng... ray rứt!

— Lúc đó tôi bé lắm! Hình như mới ba, bốn tuổi. Cô bé ấy là con gái của bạn cha mẹ tôi. Vì tranh nhau mấy con sao biển mà tôi đã đẩy cô ấy té dìm xuống biển, ngạt nước suýt chết. Dù hối hận lắm nhưng tôi không tìm được cô ấy. Tôi phải xa cô ngay ngày hôm đó. Chưa kịp cả nói lời xin lỗi, mắt liền lạc hoàn toàn. Tôi chỉ nhớ cô ấy tên là... Hàn Băng. Tôi thích gọi cô là Tiểu Bạch vì cô xinh xắn như một chú thỏ trắng. Nhưng mãi không gặp lại thỏ trắng nữa rồi. Từ đó, tôi thì là không được hunh hăng với con gái. Vì như thế, tức là tôi lại suýt giết thêm một Tiểu Bạch thứ hai, rồi thứ ba... Những lần ra biển, tôi hay ngồi một mình, thế rồi tôi lại sợ cái cảm giác cô đơn đó. Vì trong tiềm thức lại có hình bóng Tiểu Bạch ám ảnh, chính vì thế rất lâu rồi tôi không dám ra biển. Gần như là tôi quên mất tiếng sóng biển như thế nào mất rồi.

Tiếng cười thích thú vang lên:

— Hi hi, mối tình đầu của cậu sao?

— Không. Là bạn thôi! Tại thấy có lỗi nên nhớ hoài. - Cách chống chế khéo léo.

Ông Huy tắc lưỡi:

— Chậc chậc! Từ nhỏ đã bạo lực như thế rồi!

Trắng xoá bọt biển xì xèo. Đêm bát ngát.

Cất giọng ngượng ngùng, nhím xù lí nhí:

— Đừng trêu nữa mà! Tôi hối hận lắm rồi!

Có tiếng cười khanh khách.

— Ha ha, được rồi! Chuyển đề tài. Cho tôi thắc mắc tý!

— Sao?

— Ngẫm hoài mà tôi vẫn không đoán được cậu học môn võ gì. Lúc đánh nhau, tay cậu linh hoạt quyền thế giống của Karatedo; đòn chân chắc chắn, mạnh mẽ như Teakwondo; thế vật người giống Judo; nhưng cách đánh gãy lại giống kiếm đạo của Nhật. Đúng không nhỉ? - Văng trán cao đâm chiêu phân tích.

Mắt to tròn thuần khiết, Minh cười như có như không:

— Ừm. Đúng là vậy. Tôi kết hợp các quyền thế của các môn võ khác nhau lại, thuận thế nào, ứng phó thế nấy. Xem ra... ông cũng biết chút ít về võ thuật.

Chàng trai bước lên phía trước vài bước. Cát nín lấy để giày cậu nặng trĩu, lún sâu thêm xuống mặt cát. Mỗi bước đi như cát muốn níu giữ lấy chân cậu, không muốn rời xa.

— Tại tôi mê mẩn mấy bộ phim hành động của Lý Tiểu Long, Thành Long, Châu Tinh Trì,... nên có tìm hiểu các môn võ trên thế giới. Mà sao cậu học nhiều thế? Thích đánh nhau lắm à? - Ông hỏi.

Gió khe khẽ lướt qua mặt người đàn ông từng trải, xô từng sợi tóc đen bóng rối bời, bù xù như một ổ quạ.

Đêm. U tịch và cô quạnh. Bóng tối như một tấm vải liệm đen đặc đắp lên mọi cảnh vật.

Biển vẫn rì rào... rì rào...

Chàng trai ở phía trước nhắm mắt như lắng nghe tiếng hát của thiên thần biển đang vọng tới từ nơi xa chân trời.

Truyền thuyết kể rằng, thiên thần biển rất xinh đẹp và thánh thiện. Cô là người cứu vớt những ngư dân lạc loài giữa biển khơi. Vị thần đó có một giọng hát rất hay và một nét đẹp hoang dại của biển. Bất cứ ai nghe được tiếng hay được trông thấy cô nhảy múa của si mê, tương tự đến lạc đi hồn phách. Có chăng thiên thần biển chính là hiện thân của nữ thần biển cả Nêrâyđex từ thần thoại Hi Lạp đang ngăm nhìn loài người bé nhỏ đang đứng trước biển xanh cao thượng một cách sùng kính và chôn như nếm biết bao tâm sự với biển?

Cất tiếng trả lời, thanh âm vô thức:

— Không. Tôi không thích đánh nhau. Tôi học võ chỉ để tự vệ, bênh vực lẽ phải và trả th...

— Hả? “trả” gì?

Bào chữa cho câu nói hớ hênh, nhím xù ngắt ngang:

— Không có gì.

— Ồ, không muốn nói thì thôi. Mà nè, mai mốt cậu đừng gọi tôi là “ông” nữa, nghe già lắm! Kêu bằng “anh” đi! Tôi chỉ mới 35 tuổi thôi. Nhìn cậu chắc không nhỏ hơn tôi bao nhiêu đâu!

Nhím phì cười nhẹ, chấp tay sau lưng, quay lại:

— 35 tuổi? Gọi bằng ông không đúng à? Ông lớn hơn tôi những 20 tuổi, đáng tuổi cha tôi đó! Già mà còn ham trẻ!

Quang Huy mở to mắt thò lộ, cuộn tay trong lớp vải của chiếc hoodie ấm áp.

— Lớn... lớn hơn... 20 tuổi? Vậy... là năm nay.... Cậu... chỉ mới khoảng... 15... tuổi?

— Đúng hơn là gần đủ 16 tuổi. - Hiểu Minh phản biện.

Phạm Quang Huy há hốc miệng bất ngờ, rêu rao:

— Tin nổi không vậy trời? 15 tuổi mà cao hơn 1m80; 15 tuổi mà thông thạo đến 3-4 môn võ, 15 tuổi mà quậy phá từng bừng muốn nổ tung cả cái bar của người ta; 15 tuổi và cách lái xe còn hơn dân đua xe chuyên nghiệp,.. Cậu là quỷ hả? Nhìn cái mặt của cậu chẳng ai nghĩ mà cũng chẳng có nét gì là tuổi 15 cả, trẻ lắm cũng là 17_18 tuổi.

Gương mặt điềm nhiên, đôi mắt đỏ nâu thanh tân:

— Nè, tôi gần được 16 tuổi rồi mà! Đối với một người có thể trạng của người châu Âu, có chế độ rèn luyện và dinh dưỡng hợp lý thì sẽ có vẻ ngoài lẫn trí tuệ cao hơn người bằng tuổi. Có gì là lạ đâu.

Đồng tử mang đầy vẻ cả nể, tia thích thú lảng trong nụ cười:

— Bái phục! Cậu là người lạ lùng nhất mà tôi từng gặp. Sợ cậu thật đó !

Minh lại hướng mặt ra biển, gió ngào ngạt mùi muối thuần chất dắm trong khoang mũi. Sao khuê sáng đẹp như những đôi mắt biếc ngời sáng đang dùng ánh sáng bé nhỏ của mình cố soi rọi cho sinh linh bên dưới bầu trời kia.

— Ông còn khẳng khái bắt tôi là diễn viên cho phim ông nữa chứ? Tại sao nhất quyết phải là tôi?

Người phía sau hướng mắt nhìn lên, vệt môi khô nứt khê mím lại thắm chút độ ẩm.

Sao như một bầy cừu trắng trên thảo nguyên Mông Cổ mênh mông. Những chòm sao tụ một nhóm như một “gia đình sao” trong một “xã hội sao” với muôn ngàn ngôi sao óng ánh. Mấy ai có thể đếm được hết thấy tất cả những ngôi sao trên bầu trời bao la này?

Đạo diễn Quang Huy lại trầm ngâm. Ông đã quan sát Minh rất kĩ. Từng cử chỉ, động tác của Minh đều thu vào tầm mắt của ông. Cậu giống như một thiên thần hơn là một ác quỷ, là một... Demon tàn bạo, giả tạo.

— Vì tôi thấy được tiềm năng trong cậu. Cậu có một khuôn mặt đẹp, ngoại hình sáng, tài năng thì... hơi bị nhiều. Vừa có thể lái xe điệu nghệ, võ thuật tinh luyện, vừa có thể che giấu một nội tâm biến động như biển sâu trước mọi người mà hiếm ai phát hiện. Tôi thích nét lạnh lùng, ương bướng của cậu nhưng vẫn còn vụng về về trẻ con, đáng yêu của tuổi 16. Tôi thích nụ cười của cậu. Tuy không hẳn là một nụ cười, nó chỉ là một cái nhếch mép - kiểu cười mỉa mai, thách thức, ngạo nghễ nhưng xa xăm. Nó làm cho người đối diện phải cảm ghét, nể sợ nhưng luôn bị thu hút dính chặt vào. Tôi thích cái cách cậu thốt lên câu: “Cuộc đời thật là đáng chán!” bằng cái giọng lạnh tanh. Cái cách ấy làm nổi rõ sự nổi loạn, bơ vơ, lạc lõng trong cậu. Tuy đã cố che giấu, trốn tránh, nhưng điều đó chỉ làm cái tính trẻ con chưa đủ lớn của cậu rõ ràng hơn. Mười sáu _ cái tuổi đáng ra phải hồn nhiên, vui tươi nhất lại phải dấn vào cuộc sống thác loạn, sa đọa như vậy. Liệu có tốt không? Tôi thích đôi mắt của cậu, đôi mắt buồn, lạnh nhưng đẹp tựa hồ nước mùa thu.

Đôi mắt chứa đầy sự cảm hờn, uất hận không thể che giấu. Đôi mắt lạnh lẽo, cô đơn vô định, như chú chim non lạc bầy, thật đẹp và cũng...thật đáng thương!

Bước xa hơn, chân đá những vỏ sò ra tít biển. Hoàng Hiểu Minh vẫn ngược mặt lên bầu trời cao thăm. Sự im lặng không chối bỏ nhận định hoặc không tài nào chống chế với nó được.

Biển đêm cứ rì rào...rì rào...

Trên trời, một ánh sao vừa rơi đi, thay vào đó lại là một ngôi sao mới nhấp nháy tinh khôi.

— Có một ngôi sao vừa đổi ngôi. - Minh chỉ tay lên cao.

— Một linh hồn vừa tạ thế. - Chiếc áo hoodie thanh tịnh, làm dấu thánh lên trán.

Chút vận động lờ đờ của sợi dây cảm xúc khi gió khiến cơ mặt ai đó giãn ra thành một nụ cười nhẹ nhàng. Yếu ớt mà cố chấp nhận một sự thật cậu có lẽ dối mình.

Một ngôi sao to sáng, hiền hoà, luôn đứng ở giữa hai ngôi sao nhỏ hơn, nhưng sáng đẹp hơn bất kì ngôi sao nào khác.

— Ngôi sao bên đó là mẹ tôi đấy.

Đôi mắt phía sau có chút bất ngờ, cảm thương:

— Thì ra...cậu...

Không để Quang Huy nói hết câu, bằng chất giọng bình tĩnh nhất, mái tóc nâu lại chỉ tay lên trời cao mà giới thiệu:

— Đây là anh trai của tôi. Còn ngôi sao bé tí nhưng sáng hoắc đó là em gái của tôi. Phía bên này còn có một người bạn rất thân của tôi nữa.

Cánh mũi nóng ran, muốn hít thật sâu để giảm bớt xúc động về người thiếu niên nhưng hơi thở đó vẫn cay xè mà xộc lên đôi mắt làm con người sống động hẳn lên đỏ ngầu.

— Đừng cố bình thần mà. Cậu bé đáng thương à!

— Không. Xin đừng thương hại tôi. Tôi sợ sự cứu rỗi ấy. Nó chỉ khiến tôi day dứt về quá khứ. Gió đã đưa mây đi xa, nép mình sau những ngọn đồi đầy sương mù. Mây thì luôn lạc loài, thang lang chờ một cơn gió đưa đẩy. Gió khiến mây tin những niềm hy vọng ở những chân trời xa tít nhưng lại dễ dàng đập tan hy vọng đó bằng một lực thổi mạnh bạo xé mây thành muôn ngàn mảnh vỡ vụn. Gió vô tình, tàn nhẫn, xấu xa. Tôi không muốn mãi làm mây để nhận lấy những cơn gió vô tâm đó nữa.

Đối lập với sự xúc động của người đàn ông, cậu thiếu niên trả lời với chất giọng nhẹ tênh. Càng xa bờ, gió càng mạnh bạo mà tấp rất vào mặt cậu như những bạt tay tàn nhẫn buộc một tinh linh từ bỏ về thánh thiện của mình. Ai đó đã ví mình như mây. Và mây sợ gió những tình thương len lén cho mây niềm tin rồi vội vàng thổi tan một yêu thương chưa được định thành tên của nó. Gió luôn ác ôn, vô lương tâm như thế. Gió chà đạp mây, rũ bỏ mây. Gió ve vờ làm mây xao động. Gió nhẹ nhàng cuốn mây đi xa. Gió độc địa tuôn thành bão xé nát áng mây xấp phau thành muôn đám nhỏ như đập tan trái tim của ai thành muôn mảnh vụn vỡ.

Hiểu Minh như là mây, một áng mây trong xanh thuần khiết. Những người cậu yêu thương mãi là gió. Gió che chở, ôm ấp, bảo bọc và xoa dịu cho mây khỏi những ánh dương rất bỏng. Mây ngây ngô bay theo gió, đắm chìm trong tình yêu thương mà gió ban tặng. Rồi cơn gió vô tình bỏ mặc đám mây. Mây khô cứng, hệt hăng hoá xám xịt. Nó đau đớn rong ruổi tìm lại những cơn gió đã qua đi. Nó điên cuồng trở nên đen đực, tàn bạo nhấn mình thành mây bão để tìm gió. Nó thêm khát tình thương nhưng cũng sợ hãi tình thương sợ gió, cơn gió nào đó lại bay qua cuộc đời mây.

— Mây trắng à, tôi muốn làm gió để ráp lại trái tim vỡ vụn của cậu. Hãy cho tôi làm bạn của cậu, tôi hứa sẽ không bay đi đâu hết. Sẽ là bạn của mây mãi mãi. - Đôi mắt đen ngưng đọng, chân tình, thiết tha.

Mây trắng lặng tằm, mây trắng cô tịch, xa lánh:

— Không. Xin lỗi!

— Khép kín tim mình như thế cậu sẽ hạnh phúc?

— Hạnh phúc? Gió cướp lấy hạnh phúc của tôi! - Giọng nói bắt đầu run bật.

Minh ngược mặt lên cao, ai đã mách cậu rằng ngửa mặt cao như thế thì nước mắt sẽ không thể rơi.

Đôi mắt vẫn đỏ ửng, đánh bật trong tâm hồn ông một chuỗi xúc động chân thật. Số phận là trò đùa oái oăm của kẻ quyền lực nắm giữ chúng sinh. Có lẽ cuộc đời sẽ thật tươi đẹp với một ai nhưng lại mang cho ai kia một bất hạnh to lớn.

Tiếng rì rào đi vào đêm xa xăm. Rì rào...rì rào...

Im bất trong thế giới u tịch của riêng nhau, họ đang sống trong những suy nghĩ khác biệt nhau, nhưng vẫn hướng về nhau.

Tiếng khàn trầm đánh vang biển yên tĩnh:

— Sao cậu hãy thử làm một việc khác biệt, không thử tìm một cơn gió của riêng mình, buộc chặt nó bên cậu, nắm giữ nó trong tay?

— Cơn gió đó là thứ ông gọi tên Đam Mê?

— Phải.

Một lời khẳng định thẳng thừng:

— Tôi sẽ không làm diễn viên cho ông đâu!

Mi mắt nhướn lên, Quang Huy dè chừng:

— Còn sợi dây chuyền, cậu bỏ mặc nó luôn sao? Không phải nó rất quan trọng với cậu à?

Minh quay mặt lại nhìn ông. Cậu đang đứng trước mặt biển, từng cơn sóng nhẹ ập vào để giày. Con cát dài bị sóng cuốn ra xa như muốn kéo cậu theo cùng. Bàn tay xoa xoa lên vết xước sau gáy, vết xước đen rõ mồn một trên làn da trắng ngần.

Mây trắng ưỡn ngực, hít hơi sâu, đầy quyết đoán:

— Rồi thì tôi sẽ tìm ra nó. Chỉ tôi mới có thể sở hữu nó. Sớm muộn gì thì nó cũng về bên tôi.

Phạm Quang Huy bật cười khe khẽ. Nụ cười bao hàm một sự nhẫn nại chờ đợi. Sẽ có một ngày chú nhím xù xì kia sẽ chấp nhận lời đề nghị của ông.

Biển đêm lấp lánh, hiền hoà. Quang Huy ngồi trên cát, nhặt một que kem đã bỏ đi ngọch ngoạc xuống nền cát như một em bé mầm non.

Biển đêm u ám, mờ mịt. Hiếu Minh đứng lặng mà nghe những con sóng đang vỗ về dưới chân mình.

Chàng trai mang một trách nhiệm nặng nề. Mây đã biến chất. Mây hoá đen. Mây chờ thành bão. Đừng mong mây quay lại...

[Đó là con đường mà tôi đã chọn. Tôi không có quyền quay lại để hối tiếc. Trước mặt tôi là đêm đen; sau lưng tôi là hẻm cụt. Bước vào bóng tối là cách lựa chọn cuối cùng để tồn tại. Hỡi những cơn gió của tôi, hãy chờ tôi một chút! Sẽ không lâu nữa đâu. Bi kịch sẽ hết mà! Chờ tôi! Hãy chờ tôi!].

Bóng dáng cậu lẻ loi dưới bóng tối tĩnh mịch. Như là một bụi xương rồng gai lì vẫn đứng hiên ngang trước biển. Ánh sáng nhạt nhòa của ngọn hải đăng vẫn cứ lập lờ. Những cơn sóng vẫn lần lần ập vào giày cậu...nhẹ nhàng...nhẹ nhàng...

Áo hoodie ngược mặt nhìn cậu bé trước biển. Như một thiên sứ lạc mất đôi cánh trắng thật bơ vơ, lạc lõng, vô định trước vực tối này. Đường như tâm hồn ông cũng cảm nhận được một sự đau thương nào đó vô hình nhưng mãnh liệt từ cậu luôn ám ảnh lấy ông.

Nắm một nắm cát trong tay, thứ cát mềm chảy qua kẽ tay nhồn nhột. Trời đã khuya nhưng hơi ẩm ẩm ỉ ỉ của những cơn nắng mùa hè vẫn còn lưu luyến ở chốn này, vương vấn trên từng hạt cát. Khẽ xoắn nhẹ ống

quần kaki màu vàng đất của mình, lấy cẩn thận ra từ trong chiếc tất một thứ ánh sáng kì lạ. Ánh đèn lấp lánh mịn hoặc tỏa sáng giữa bầu trời đêm bình qua khỏi những ngón tay.

Dùng que kem khẽ cào nhẹ mặt cát thành một cái hố nhỏ, thứ ánh sáng kì lạ đó mất hút trong tay người đàn ông như một màn ảo thuật.

[Suyt! Yên lặng nhé! Ngủ yên nào!].

”Li ti một ngày tôi sinh ra kìa và li ti lớn nhanh phút chốc.

Li ti hạt bụi bay bay lạc vào đôi mắt long lanh chợt nhói đau, giọt mắt li ti rơi rụng vì bụi đời.

Nhìn lên...trên cao li ti những vì sao lung linh trôi trong ước ao được bay cao bay xa theo gió lao xao rì rào.”

Đêm tối thoáng dần những ánh neon trắng của những thuyền đánh cá hơi xa. Sóng dập dờn nhẹ nhẹ. Gọng vó chạy ulla trên mặt cát.

Bờ biển vẫn im lìm chứng kiến tất cả, nghe hết tất cả.

Biển chẳng nói gì ngoài tiếng rì rào... rì rào...

”Bay lên trời cao, tôi nhìn xuống, thấy mọi người bé li ti.

Mọi người dưới đất ngược nhìn lên, thấy tôi cũng bé li ti.

Vì tôi là bụi trong gió, vì anh là cát biển khơi.

Chỉ là hạt mưa đất trời, em là hạt lúa đồng xanh.

Ai là giọt sương mắt tôi?

Tôi là giọt sương mắt ai?

Ai là hạt sương bé?...bé li ti, bé li ti, bé li ti.”

Thời gian trôi như một thứ cát mềm chảy qua kẽ tay. Không khí đêm vẫn trong vắt. Sương giá mát mẻ phủ trên lớp kính xe.

Bọt biển vu vơ in hằn như một đoá hoa tuyết trên mặt cát. Gió vuốt quanh hai con người bị dòng bóng tối đặc quánh bao phủ.

Ý thức vì đã tiêu tốn biết bao thời gian để ngắm biển. Quang Huy chợt nhìn thời gian đang nhảy nhót trên màn hình điện thoại.

— Mây trong xanh, chán chưa? Muốn về không?

Mình vẫn đứng trước biển một mình, như một pho tượng La Mã thật đẹp, thật tĩnh lặng.

Nghe ông Quang Huy gọi, vạt áo Jacket ngoảnh đầu lại, môi mím nhẹ:

— Đừng gọi mây trắng hay mây trong xanh gì cả. Tôi chỉ là một đám mây đen từ bão tố.

Ông cười:

— Nhưng trong mắt tôi, cậu là áng mây trong vắt, xinh xẻo nhất. Sao hả? Buồn ngủ chưa? Về nhé!

Mím nhẹ môi, cái đầu khẽ gật thay cho lời đồng ý.

10. Q.1 - Chương 4.7 : Cậu Là Một Ngôi Sao

Vệt bóng trải dài đen ngòm bị sóng đắp lên. Hai con người bỏ lại bờ biển dài. Xa rồi nơi đang ôm ấp những tâm tư sâu kín. Để cho biển ngắm nhìn. Biển lắng nghe. Biển sẽ giữ bí mật. Cứ yên tâm!

Chiếc xe vun vút chạy trong đêm bằng bạc. Bỏ lại bờ cát vàng và những con sóng đen vẫn cứ vỗ vào bờ. Ánh sao trên trời lặng lẽ đuổi theo hai con người trên xe.

Ở đâu đó nơi bờ cát, tận sâu lòng đất. Một thứ ánh sáng chợt lóe lên, cố gắng từng chút một vươn khỏi lớp cát dày. Lời kêu cứu của thứ ánh sáng đó như được đáp trả, con sóng thủy triều vỗ sâu vào bờ cát, từng chút, từng chút một. Đến khi ánh sáng đó lộ rõ dưới mặt cát - SÁNG LẤP LÁNH...

Quyền lực nào đó đã bị “bỏ quên”.

0.00 am.

Phòng VIP _ Club Bar.

Đình đám trong âm nhạc sôi động thường nhật. Tiếng nhạc trào tít muốn vỡ tung lồng ngực. Ánh sáng loang lổ từ đèn màu chiếu rọi những con người vẫn cuồng nhiệt vui chơi.

Phòng VIP sang trọng, tiện nghi. Nguyễn Chí Linh ngồi trên sofa màu vang đỏ, tay quàng lên vai những cô gái “mát mẻ” thiếu vải lượn lờ quanh mình. Họ chọc ghẹo nhau, đôi lúc có phần khiếm nhã. Nổi bật một hình ảnh trác táng của một cậu ấm chính hiệu.

Hành trình phải làm là một chuỗi ngày ảm đạm trong lớp vỏ một thiếu gia ăn chơi sa đoạ. Đó là công việc không phải dễ dàng mà làm. Nó đòi hỏi người giả dạng phải có một khả năng nhanh nhạy ứng biến trong mọi tình huống; quan sát, thu nhận mọi vấn đề thật cặn kẽ nhưng vẫn không làm bản thân bị bại lộ thân phận. Và hãy nghĩ xem điều gì sẽ tồi tệ hơn bằng việc thân phận bị lật tẩy? Kết cục của điều khủng khiếp đó sẽ khiến người ta khó lòng thoát khỏi sự trừng trị dã man của những kẻ đứng sau bức màn tấm tối của những trò chơi trá hình.

Biết thế, vẫn có những con người hăng hái xông pha vào nó. Họ cam nguyện hy sinh vì một lý tưởng mà họ cho là lẽ sống của mình vì một cuộc sống bình yên cho nhân sinh an lạc, họ nguyện lao mình vào nguy hiểm để bảo vệ nhân loại khỏi những thế lực xấu xa, hắc ám.

Họ cống hiến tuổi thanh xuân, sức lực của một chú ve vờ thoát kén trần trụi sinh lực và cả trí tuệ, tính mạng mình vào công việc tình báo công việc luôn bầu bạn với tên thần Chết Thanatôx man rợ. Biết nguy hiểm nhưng vẫn đam mê.

Lý tưởng sống cao đẹp của ta là gì? Ta sống vì mục đích gì? Ta có bao giờ tự hỏi mình bản thân đã cống hiến gì cho cuộc sống?

Sống không đơn thuần chỉ là tồn tại. Sống là để yêu thương. Sống là cống hiến.

Và hãy dùng sự sống quý báu này dâng hiến cho đời những bông hoa đẹp nhất. Người thiếu niên có vẻ ngoài sa đoạ này lại kỳ thực là một bông hoa mang tình yêu sâu sắc cứ lặng lẽ góp nhặt vào vườn ươm hạnh phúc.

Đôi mắt dao dác trong khi vẫn giữ nguyên nụ cười cợt nhả sắc mùi hào hoa. Thần kinh Chí Linh bị kéo căng như dây chầy. Chỉ cần sơ suất một tí, thứ cậu phải trả là cả tính mạng. Đằng sau một bức màn một cơ sở kinh doanh chân chính là mạng lưới tội phạm khét tiếng. Sự ranh mãnh của họ đủ để triệt tiêu những kẻ lạ mặt có ý định thâm nhập vào bộ mặt phi pháp ẩn giấu bên trong.

Góc phòng, một camera chuyên trách có nhiệm vụ quan sát tình hình bên trong phòng VIP. Linh biết, không những chỉ trong căn phòng này bị giám sát bí mật mà toàn bộ các góc của khối kiến trúc ở bar đều bị giám sát nghiêm ngặt biểu hiện của sự cảnh giác cao độ với sự thâm nhập của kẻ gián điệp điều tra.

Mọi cơ mặt giãn ra đầy phiếm đùa, đầu óc mang hàng tá suy luận cụ thể ghi chép nhanh về những điểm bất thường vừa quan sát được, Nguyễn Chí Linh day nhẹ trán hài lòng. Không thể nào lộ diện sơ hở, sự lão luyện của đôi mắt luôn được phủ mờ bằng ánh mắt háo sắc, bồn chồn. Cậu đã kịp ghi nhận các chi tiết tố cáo sự bất chính trong kinh doanh ở đây: tổ chức bảo kê công khai, đội ngũ vũ nữ có hoạt động mờ ám ngay tại bar và kinh doanh chất kích thích phi pháp. Những ghi nhận đầu đó cũng khiến Club Bar ngay lập tức nằm trong sổ đen của các cán bộ trinh sát.

Căn phòng sực nồng mùi rượu mạnh và son phấn. Âm nhạc bên ngoài sôi trào ngập cả vào nơi đây. Sự hài lòng vẽ trên khoé môi như có như không, Linh đuổi khéo đám tiếp viên nữ ra khỏi phòng.

Công việc đầu tiên đã xong. Cậu dừng công việc ở đó đến khi có yêu cầu điều tra từ cấp trên giao cho cậu. Tất nhiên là sau khi bản báo cáo mới nhất của toàn thể trinh sát bí mật được gửi về tổ chức.

Đáp nhẹ trong đầu óc một sự thoải mái kì lạ phiêu diêu như một chiếc lông vũ trắng bay tự do. Về hồi hộp nghẹt thở khi phải giãi mạo mà xâm nhập được thay thế bằng hơi thở sâu pha lẫn sự thích thú khi bốn cọt với nguy hiểm.

Sau mấy ngày liên tiếp bắt tay vào việc đã khiến người thiếu niên lao lực quá độ. Giờ đây, cậu có vài khoảng thời gian hiếm hoi để làm việc riêng cho mình.

Phòng vắng. Một con người lặng lẽ đan bàn tay vào nhau, đặt lên gáy lim dim để tự thưởng cho công việc vừa hoàn thành tốt đẹp. Chí Linh vẫn ngồi trên ghế sofa, mái tóc bạch kim cố gắng tạo sao cho thật già dặn hơn cái tuổi “măng non trẻ trâu” của mình. Cậu mặc chemise đen có những viền trắng ở hàng khuy đi cùng với quần skinny đỏ sậm cực thời trang. Về sành điệu đó cũng góp phần khiến vai diễn của chàng trai thêm vài phần hoàn thiện.

Ngồi lặng thinh trong sự bất tâm như có muôn ngàn suy luận dồn dập. Tuy nhiệm vụ đã xong nhưng còn thứ cậu khiến vẫn đang chờ đợi việc không liên quan đến nhiệm vụ.

Cửa phòng bật mở trước sự đồng ý từ đầu của người bên trong việc riêng đã đến. Chàng thiếu niên trạc tuổi khoác áo biker màu nâu cùng mái tóc vàng vuốt gel sành điệu bước vào. Đôi mắt xanh biếc như biển khơi hạ xuống nhìn đắm đắm vào con người đang ngồi trên sofa kia.

Như đã phát hiện một ánh mắt đang cố khai quật mảng nội tâm được giấu kín bưng của mình, mái tóc bạch kim cong môi hồ hững, giọng nói nhàn nhạt mà cất lên:

— Đến rồi sao? Cổ nhân. Lâu rồi mới gặp lại.

— Are you Dragon? - Gương mặt con người đang đứng đối diện thoáng nét bối rối.

Có lẽ, nguồn gốc của sự bối rối đó bắt đầu từ sự thay đổi quá nhiều của người bạn cũ. Thời gian đúng như một phép thuật kì lạ khiến con người thay đổi đến chóng mặt.

Nụ cười mang vẻ thừa nhận, Linh gật đầu:

— Là tôi.

— Hơn một năm không gặp, cậu lớn nhanh đến mức tôi suýt không nhận ra. - Đôi mắt từ biển khơi mang phần xa xăm mà thán.

Bật cười thành tiếng vì câu nhận xét của người bạn, mái tóc bạch nhún vai, cũng thành thật:

— Cậu cũng thế thôi. Chúng ta giống nhau! Ha ha!

— Tại sao hẹn tôi đến đây?

Linh đưa tay mời người bạn đang đứng ngồi xuống ghế, cơ mặt thản nhiên trái ngược với sự nồn nóng của người đối diện. Như một ngọn lửa âm ỉ va chạm vào dòng nước mát lạnh từ nguồn cao thanh thoát, cả hai đều dồn nén một mưu toan bí mật của riêng mình.

— Bình tĩnh đã, mời cậu ngồi!

Dáng chiếc biker nâu miến cường lướt qua Chí Linh, hạ người ngồi xuống băng ghế kê bên, tay ôm tay nhìn người bên cạnh đầy dò xét:

— Có gì thì nói nhanh. Tôi không có thời gian.

— Ủa, từ từ chứ! - Linh cười đầy sâu xa và toan tính.

Bàn tay thon guộc nhắc một chiếc ly mới để rót rượu ra, chiếc chemise đen bình thản tựa một cây sồi đứng giữa đồng cỏ quang đãng. Riêng, khác là bầu trời của cây sồi to cao thì tươi trong và thanh khiết; bầu trời của cậu lại âm ỉ, âm u như bị trùm kín bằng một túi nilon đen ngòm.

— Gọi tôi đến có việc gì? - Chàng trai mới đến có phần cố gắng chịu đựng, đôi mắt xanh một mí dờn nhiều ức chế.

Mỉm môi lịch thiệp, đưa ly rượu cho người bạn, Linh cứ tỏ rằng bản thân cực kì bình lặng dù trong tâm can đang bị xáo trộn như có một tên đạo chích khôn khiếp đang xối tung mọi dữ kiện trong lòng cậu trở thành một đồng ngỗng ngang.

— Cậu có vẻ rất khó chịu khi phải gặp tôi? Hay cậu thực sự căm ghét những gì đã làm ở quá khứ?

Đan xen trong sự mập mờ cố gắng che giấu, mái tóc óng lên sáng đẹp như tơ vàng, chàng trai đón lấy ly rượu để hờ trên tay, không có ý định uống.

— Đừng ve vờ nữa, nhập đề đi.

Chí Linh nhón môi, vẫn thái độ lơ đãng như điệu bộ đom đóm của một loài thú đi săn đang rình rập con mồi. Cậu chớp mắt, vờ ngây ngô:

— Sao ấy nhỉ? Cậu ghét gặp tôi? Phải không nào, Jonny?... À... Quên mất! Phải xưng hô với cậu sao bây giờ? Nên gọi Jonny hay là... Hạ Khánh Di?

Bị chụp lấy một lỗ xoáy tịch tịch mà chiếc biker nâu đã che giấu, thâm tâm chợt nức cười với hoàn cảnh hiện giờ, Hạ Khánh Di cười trừ:

— Phải, tôi ghét phải gặp lại cậu_ người biết quá rõ về quá khứ của tôi. Tôi ghét cái cách cậu đá xoáy tôi như tôi đang dối gian một điều gì đó thật khủng khiếp. Chúng ta chỉ dừng ở mức độ đã từng quen biết nhau, và chưa bao giờ đi quá khoảng cách đó. Đừng nhầm lẫn!

Linh nhấp môi hớp thứ chất lỏng có mùi cồn kia, cảm nhận đầu lưỡi bị tê rần vì loại rượu mạnh, cả khoang miệng cũng nóng ran. Về đêm đậm mà cậu đang bày tỏ đang lung lay bởi sự nóng vội trong lòng, cậu thêm đắm vào kẻ đối diện một phút bởi sự yếu hèn của hắn.

— Kể nhầm lẫn là cậu. Không phải tôi. Cậu đã xem tôi là bạn nên mới nhận lấy hậu quả thảm khốc như vậy. Tuy tôi rất có lỗi với cậu nhưng bản thân lại cực kì ảm ức bởi những hành động mà cậu đã làm: hèn mọn, trơ tráo, ích kỉ.

— Mắng tiếp đi! Tôi nghe. Chỉ nghe duy nhất hôm nay nữa thôi! - Về trở lại hoàn toàn với những tính từ mà người thiếu niên bên cạnh đã gán ghép cho mình.

Di tỏ ra lạnh lùng để cố tình chọc tức chàng trai kia. Một đầu óc thoáng chốc sau sự kiện bị uy hiếp vào buổi chiều cùng ngày đã khiến cậu hoàn toàn nhận thức được điều sẽ làm hiện tại. Sâu thẳm trong tâm trí như một ngõ cụt vừa bị đập đổ trở nên thoáng đãng, thông suốt. Thứ mà cậu đang suy tính sẽ là một nước cờ hoặc là thắng hoặc là thua. Cậu phải lường trước rõ quy tắc nhất về trò cá cược này.

Đôi mắt đen láy hờ lạnh, sự bức tức trong lòng cấu tạo thành một tảng đá to lớn nặng nề chèn ép đi lý trí của Linh. Hớp cặn ly rượu đến tận đáy để dồn cơn ức chế xuống, chàng trai tóc bạch kim đè nén hơi thở nóng rát của mình trở vào ngút ngàn, chỉnh lại giọng:

— Tôi không có ý định phê phán cậu. Nhưng... sẽ không bao giờ tha thứ cho kẻ sống hai mặt.

— Hai mặt? Tôi nói sẽ về phe cậu bao giờ? Thứ tôi làm là sự “hợp tác”. Nó không mang hàm nghĩa của cụm từ “chung một chiếc thuyền”. Sống chết của các người không liên quan tới tôi. Điều tôi quan tâm chỉ là cách mở khoá cách mảnh ghép của Angel. Chỉ vậy!

Làn môi hồng nhuận ngập mùi rượu của Chí Linh kiềm chế mà mím chặt, tay bóp lấy thân ly như muốn nghiền nát nó thành cát bụi. Cậu sắp tức phát điên vì sự trơ tráo của Khánh Di_ con người đầy tham vọng và nhỏ nhen.

— Đúng. Hạng người như cậu thật đúng là truyền nhân của giáo sư Hạ Vitor Simpson: cực kì thực dụng và vô cảm. Vì mục đích bất chấp tất cả. Và cậu biết đó, kết cục của lối sống đó sẽ ra sao? Người cha đáng kính của cậu đã vĩnh viễn trầm mình dưới lòng đại dương lạnh giá ở Malayxia. Nơi mà ông ta đã nhấn chìm mọi tội lỗi của mình với gia tộc Bạch Hân, những linh hồn của Bạch gia ở tuổi vàng sẽ không tha cho ông ấy đâu! Và cả cậu nữa... người biết quá nhiều về sự thật đó...

Gương mặt bỗng chốc tái xanh bởi được nghe lại một câu chuyện đến từ dĩ vãng, Khánh Di trừng to mắt để nguy trang cho sự hoảng sợ chực ào lên chiếm đoạt lấy cỗ máy trí tuệ đang mạch lạc hoạt động. Ép nén cơn

sợ hãi đó chìm sâu xuống khoang ngực, Di ngẩng cao mặt, khẽ cười:

— Hừ! Trách là ngài Daniel Joe đã quá tin người. Và cậu nên biết rằng: Lúc đó tôi chỉ là một đứa bé ba tuổi. Tuy tôi biết tất cả nhưng chẳng ai tin lời một thằng nhóc cả. Vụ hỏa hoạn đó ăn sâu trong tiềm thức mọi người là sự cố chập điện đơn thuần dẫn tới nổ gas. Ba mươi sáu người nhà họ Bạch xấu số đã trở thành nắm tro tàn thắm trên cát mặn, lạc loài ở đại dương xa xôi mất rồi. Tất cả...mãi nằm trong im lặng!

— Không. Đúng hơn là 35 người chứ! Phải không?... Cậu đã quên trừ đi hậu duệ cuối cùng của Bạch gia may mắn còn tồn tại BẠCH HÀN BĂNG. - Linh nhếch môi cười nhạt. - Và tại sao cậu lại hèn nhát nín bặt như thế suốt ngần ấy năm? Jonny Simpson, hãy giải thích lý do đi!

Di nghiền chặt hàm găng gượng cho vẻ thản nhiên của mình được trọn vẹn. Thâm tâm đau như cắt. Một bí mật mà cậu thề phải chôn kín đến tận lúc nhắm mắt buông xuôi đã bị cố nhân cốt tình đào bới lên. Bản thân tự biến mình thành kẻ giả dối, nào ai biết nỗi khổ tâm đó hành hạ cậu biết bao nhiêu. Cậu không hề có lỗi gì về vụ thảm họa mang đầy rẫy bí ẩn của xa xưa.

— Sai rồi. Tiểu Bạch đã chết cùng với vụ cháy ấy. Cô ta chết thật rồi!

— Tôi đã gặp lại đôi mắt xanh xám tro xinh đẹp ấy người con gái mà ta cứ ngỡ là đã chôn thây vùi trong lửa đỏ vẫn hạnh phúc sống một cuộc sống mới tại một xứ sở xa lạ. Cậu biết mà!

Ánh mắt xanh biếc chợt hần đỏ ửng lên trong nhãn cầu nom đáng sợ. Ly rượu trên tay chiếc biker nâu đã vô tình ngã nghiêng xuống bàn. Dòng rượu sóng sánh tuôn rơi lả chả loang trên mặt kính hình bầu dục.

Hạ Khánh Di đã thua hẳn con người đối diện trong khoản kiểm chế cảm xúc. Sự bình lặng mà sắc sảo của cậu thiếu niên cùng tuổi khiến cậu thấy hổ thẹn, cậu không làm được điều đó. Trách là do cậu quá yếu kém để che giấu đi nội tâm rối rắm như bị lốc xoáy cuốn đi của mình. Bằng tiếng nói yếu ớt nhường bộ, Di nhẹ nhàng đầu hồi:

— Cậu muốn gì ở tôi?

Thoả mãn vì đã dẫn dụ con mồi dần vào lưới, ấn đường của người mặc chemise đen giãn ra, tiếng nói bình tĩnh bật lên:

— Đơn giản. Cậu biết rõ tôi cần gì, là Angel.

Nụ cười ngạo nghễ bật lên sáng khoái, Di tự mĩa mai bản thân luôn trở thành con mồi béo bở cho những kẻ lợi dụng để tiếp cận Angel. Sau trận xung đột ban chiều với Black Jack_kẻ mà cậu đã cộng tác suốt ngần ấy năm vì một kế hoạch đen tối, tàn độc. Cậu đã quá mệt mỏi để minh chứng rằng Angel đã bị tiêu huỷ không một dấu vết. Hạ Khánh Di biết rõ điều đã man mà Angel mang lại, nó là con quỷ dữ lặng lẽ giết chết lý trí của những người sở hữu.

— Nó à? Sao cứ bắt tôi lặp đi lặp lại câu nói ấy hoài thế? **NÓ BIẾN MẤT RỒI!**

Chí Linh lạnh lùng quét mắt dò xét, suy nghĩ trong đầu bắt đầu run bần bật. Khánh Di quá táo bạo để đi đến lựa chọn đó: Tiêu huỷ Angel.

— Cậu đang nói dối?

— Hơ hơ, cái USB khôn khiếp ấy mang lại điều gì tốt đẹp mà phải lưu giữ? Thứ tai họa ấy cần được loại bỏ cấp bách. Tôi đã cho nó trở thành vài chục mẫu nát vụn trong một phát súng mất rồi! - Cười như phát điên, Di trả lời không chút giả vờ. Phải, cậu đã điên, điên vì phải bắt đắc dĩ theo đuổi kế hoạch chết chóc đó.

Bao nhiêu năm trở thành con rối cho người cha mang nhiều tham vọng, cậu nhận thức được bản thân chỉ là một công cụ trí tuệ cho ông ấy. Chinh phục bí mật của Angel chính là lý do để các nhà khoa học phát điên mà tìm kiếm. Và họ đã dần biến chất bởi sự mê hoặc của con ác quỷ mang cái tên thánh thiện: Angel. Họ lao vào nghiên cứu, phát triển, đưa nó trở thành một công nghệ to lớn nhưng không hề vĩ đại do mục đích tạo ra nó cũng chẳng sáng sủa là bao. Và ít ra, một số người còn đủ lý trí đã quyết định chôn cất nó trở thành một truyền thuyết không có thật, để nó mãi ngủ yên trong vịnh cửu. Nhưng, tham vọng độc chiếm Angel vẫn nhen nhóm trong lòng những kẻ đã quá mù mịt tin vào nó, tiêu biểu là giáo sư Vitor Simpson người cha điên rồ của cậu và người đàn ông mang tên MR.M. Họ đại diện cho những kẻ muốn gieo rắc cho nhân loại một cơn ác mộng mang tên Angel. Cơn ác mộng đã giết chết bao kẻ chống đối lại nó. Đến lúc thế hệ sau

họ nhận ra điều này. Có lẽ, cái chết của cha cậu là một điều đáng mừng cho mọi người phần tử biến chất cần phải loại bỏ khỏi quần thể.

— Tôi không tin. Cậu điên rồi! - Linh mở to mắt kích động, loạn trí mà bóp ngạt cổ người đối diện. Cậu cũng sắp phát khùng khi phải trò chuyện với một tên điên như Hạ Khánh Di. Không ai biết cậu ta nghĩ gì, không ai đoán được cậu ta sẽ làm gì. Chỉ biết được mọi việc làm của cậu cứ tựa như một kẻ điên.

Di điên loạn mà cười, cười chua chát và mệt mỏi. Cậu thêm buồn xuôi tất cả, thêm vút bỏ tất cả, vĩnh viễn ôm nó mà lồi xuống hoàng tuyền mệnh mông đến nơi để đền tội cho những sai phạm của mình.

— Ha ha ha, dùng thêm lực đi! Mau đưa tôi khỏi cái cuộc sống rối ren này! Tôi muốn như Jenny, mãi mãi chôn vùi mọi thứ xuống lòng đất lạnh. Chấm hết mọi việc. Giết tôi đi! Ha ha ha!

Đôi mắt vênh vào tức giận chột lẳng xuống bình tâm, chiếc chemise đen thêu tím một vạt không khí bên ngoài dự trữ vào buồng phổi. Bình tĩnh! Thật bình tĩnh! Hạ Khánh Di không phải là một đứa dễ đối phó. Nó mang nhiều bí mật và nó biết cách chôn cất những bí mật đó cực kì khôn khéo. Mất bình tĩnh tức là giờ tay đầu hàng vô điều kiện, Di đã mưu mẹo để lừa cậu vào lồng.

Nơi lồng đôi bàn tay đang xiết chặt lấy cổ nạn nhân ra, buông thõng từ từ. Vết da tiếp xúc đến mảnh da cổ mịn màng kia chợt phát hiện, Linh dừng mắt nhìn lại bàn tay mình: Máu nhót nháp, loang trên tay cậu, dòng máu nóng ấm và đỏ sẫm.

Vết thương cổ Khánh Di đang tứa máu, như một chứng tích tố cáo đã có kẻ có ý định trừ khử cậu trong thời gian không lâu trước đó. Vết thương được gây nên do một dụng cụ sắc bén mang tính sát thương lớn, có thể là một con dao.

Chí Linh bàng hoàng nín lặng, âm ỉ trong mỗi suy nghĩ phút chốc là thái độ cảnh giác với mối nguy hiểm đang ẩn hiện quanh đây. Sự giả của bóng đêm đã đến sớm hơn cậu một bước. Và cậu biết chắc rằng, Khánh Di đang bị đe dọa thật sự. Đáng sợ nhất là cậu phải trông thấy xác của người thiếu niên tóc vàng bên cạnh trong một ngày không xa, mối lo lắng không thể giấu đi trên nét mặt của Linh. Khánh Di đang trong tình trạng bị uy hiếp tàn bạo, không dám nghĩ là cậu ấy sẽ mất tích khỏi thế giới chỉ sau buổi gặp mặt ngày hôm nay.

— Vết thương trên cổ cậu...

Kẻ điên vẫn tiếp tục cười, nhạo báng và khinh rẻ những người mãi mê tranh giành con quái vật Angel. Cậu chèn lời, rẻ rúng:

— Sao không tiếp tục? Nếu cậu không giết tôi thì kẻ khác cũng không tha cho tôi.

Bạn quái hàm trong cái xấu hổ nổi dậy, Nguyễn Chí Linh lướt nhẹ ánh mắt run sợ. Không dễ dàng mang được vẻ tàn bạo như Black Jack, con người đã tấn công Di. Cậu tỏ vẻ sợ hãi của BJ, nhưng cũng thương hại chính con người mê muội bất hủ đó.

— Hãy trở về bên chúng tôi, cậu sẽ được an toàn.

Những phân tử oxy phập phồng đổ xô vào cánh mũi, máu nóng dồn đầy huyết quản, vết thương trên cổ rất buốt mà tiếp tục rỉ máu do bị một lực mạnh bạo tác động vào. Chiếc biker nâu ngả dài lưng tựa vào sô pha, vô lực. Tiếng cười lại vang lên khô khốc.

— Nực cười quá! Tôi là một con chó để hai phía gông cổ dắt đi sao? Đừng mơ tôi sẽ gia nhập Angel Hunters.

— Cậu đang gặp nguy hiểm. - Cánh môi đỏ hồng cổ nhắc nhở con người cố chấp.

Nghiêng đầu, trừng mắt, lạnh lẽo cười:

— Kệ tôi! Không liên quan tới cậu!

Chí Linh bị Di cho xoay như một con quay, dường như cậu chẳng được tính nguy hiểm nào từ những mạch hành động dọa dẫm. Cậu chỉ như một quân cờ mà Di thích đặt tùy tiện ở đâu thì đặt trên bàn cờ. Đương nhiên là không ai muốn thế.

— Được. Chết sống gì là quyền của cậu. Duy nhất, giúp đỡ chúng tôi một điều.

— Nói.

— Tìm ra chiếc USB cuối cùng từ cô gái có đôi mắt xám tro. - Linh đáp, tự nhiên, hết sức rành mạch.

Nhướn mắt cố tỏ ý lắng nghe, mái tóc óng ánh vàng đã đoán trước được yêu cầu phách lối này. Cậu ngang bướng, nhằng nhặc để bác bỏ nó.

— Không. Sẽ không có chuyện đó đâu!

Chiếc chemise đen cổ bao che cơn tức giận của mình bẹp trong luồn hơi thở phì phò, mặt đỏ au, mắt long sọc. Một kẻ táo tợn không sợ chết thì đương nhiên sẽ không được phép uy hiếp thêm nữa. Càng cố đe dọa, hấn càng trở lì.

— Nhưng cô ấy sẽ gặp nguy hiểm nếu cứ ôm khư khư con quỷ đáng nguyên rủa đó! - Linh bức xúc.

— Những người bảo hộ biết cách chở che Hàn Băng. Đừng nhúng tay vào việc này thêm nữa! - Gạt phăng nỗi bức xúc thỏa đáng của chàng trai, Hạ Khánh Di ngênh ngang khước bỏ. Trong mạch suy nghĩ kiên định của Di vẫn đang mặc định một tư tưởng rõ ràng. Cậu sẽ bằng mọi giá bảo vệ cô gái ấy bằng cả tính mạng của mình, trả giá cho tội mà cha của cậu đã gây ra. Và sẽ an toàn nhất nếu cậu đồng ý lời mời mọc của con người đến từ bóng tối.

Linh thất thần, bất lực. Hạ Khánh Di quả là một kẻ liều lĩnh không thiết đến hậu quả. Cậu không thể ràng buộc hấn bằng lý luận và lẽ phải.

— Và cậu cam đoan cô ấy sẽ an toàn?

— Tôi sẽ khiến người làm tổn thương cô ấy gặp hậu quả thảm khốc. - Di chắc nịch.

Trong làn suy nghĩ bắt đầu hạn hẹp, bế tắc dần của Linh, quán nhiên cậu không thể thắng được quỷ và những kẻ từng sống chung với quỷ. Thua và thua. Thua với vẻ ngang tàng và liều mạng của họ.

— Cậu-sẽ-chết. - Lời cảnh báo không hề thừa thãi trong lúc này của Linh dành cho Di.

— Đặt lên mộ tôi một bó huệ trắng giúp, nếu cậu vẫn còn sống. - Di mỉa mai, vẻ khinh khỉnh.

Trong đôi mắt đen láy nổi hần sự bấn loạn, tia mắt lặng thính, không thể đối phó thêm với chàng trai kia. Linh im lặng, sâu xanh hi ngợi. Không thể chống đối. Không thể khuyên can. Nhưng im lặng không đồng nghĩa với cam chịu.

— Đừng lôi kéo tôi trở lại. Tôi mãi mãi bỏ mặc các cậu. Đừng mong tôi sẽ nghĩ lại. Tôi đi đây. - Dặn dò lần cuối, chiếc biker đưa tay bóc mảnh khăn giấy trắng để trong hộp đặt trên bàn. Bịt chặt vết thương như nhuốc máu trên cổ, Di đứng dậy bỏ đi. Bỏ lại chàng trai tóc bạch bần thần trong im lặng.

Tiếng nhạc chợt xộc vào căn phòng một cách mạnh bạo bởi ai đó đã hé mở cánh cửa phòng rời đi. Hai thế giới, một cuồng nhiệt, thác loạn bên ngoài; một âm u, tĩnh lặng bởi sự đối kháng lặng thầm của hai con người.

Áo chemise ngã lưng vào sofa, mảnh khăn giấy để lau đi những mảng máu của ai đó khô sáp trên tay mình bị vo tròn thay biểu hiện phần nộ đè nén bên trong tâm trí.

Nhắc ly rượu dốc cạn, tiếng nói vắng vắng bóng gió ve vờn:

— Thứ tôi quyết định thì mãi không có chuyện từ bỏ. Tự tôi sẽ biết cách lấy lại Angel từ tay cô gái ấy. Cậu cứ chờ xem!

Tuyên chiến với người đối đầu. Sẽ thắng hoặc sẽ thua. Bất cứ ai đã dính dấn đến bí mật của quá khứ thì sẽ mãi không được yên thân.

Bóng tối nuốt chửng mọi cảnh quang vào dạ dày, để tất cả lặng lẽ chết trong u ám.

Con hẻm vắng như bị màu đen mực nhầy nhựa phủ lên. Tiếng côn trùng rả rít khuya khoắc. Chiếc taxi nhẹ nhàng dừng lại trước chèm ra vào như một ống cống tối om. Thấp thoáng, có người đả đời khỏi xe.

Tiếng bước chân lạo xạo nhẹ nhẹ, Hạ Khánh Di di chuyển hết sức nhẹ nhàng, tránh gây ra âm thanh nhiễu loạn cho con hẻm yên tĩnh.

Men theo lối đi đã quen thuộc như khắc sâu trong vỏ não, bóng tối không hề hấn gì để ngăn chặn những bước tiến khoan thai của cậu.

Đêm không sao, lạnh buốt. Không khí loãng dần bởi những phân tử carbonic tràn ngập. Chiếc bóng dài bị nhúng chung vào một màu đen tối.

May mắn để có một bóng đèn tròn ở khoảng giữa con hẻm vắng, Di nên cảm ơn bác tổ trưởng dân phố đã câu nó ở ngõ hẻm khúc khuỷu này. Nhờ nó mà cậu bớt dựa dẫm vào trực giác để bước đi.

Ánh đèn vàng vọt phủ lên hai vách tường cao. Di cô tịch bước. Cậu biết có người đang chờ đợi mình.

— Sao rồi? Cậu đã suy nghĩ kỹ rồi chứ? - Phía trước mặt Khánh Di chợt vang lên tiếng nói.

Màu vàng xin phủ lên bóng người mờ nhạt, đôi mắt xanh dương nheo nhẹ để tìm chủ nhân của giọng nói.

Cách cậu chừng 5m, một bóng đen đang đứng tựa vào tường. Là một chàng trai. Chính xác là con người đã uy hiếp cậu vào ban chiều: Black Jack. Vẫn khoác trên người chiếc blazer đen, mũ lưỡi trai cùng màu che khuất đi gương mặt đẹp tựa yêu nghiệt, Black Jack được mệnh danh là “Sứ giả của bóng đêm” bởi vẻ thoát ẩn, thoát hiện như bóng ma. Luôn đến và đi trong vội vàng, Black Jack mang theo sự tàn độc, chết chóc và nỗi ám ảnh kinh hoàng cho người đối diện. Nơi cậu đến mang theo bóng tối và âm u từ địa ngục. Mang theo cả dư âm của những oan hồn chưa siêu thoát.

Hạ Khánh Di khựng chân, nụ cười nhạt nhẽo vẽ trên môi. Cậu đã biết trước là BJ đã theo sát mình suốt ngày hôm nay.

— Khuya rồi, không buồn ngủ sao? Hình như Black Jack là kẻ không biết ngủ.

Vết môi cam cong lên đáp trả, bóng đen bước tới gần chàng thiếu niên tóc vàng. Bằng thái độ điềm đạm mang hơi thở băng lãnh, BJ nhàn nhạt trả lời:

— Đừng phiếm đùa những câu vô bổ. Thứ tôi cần nghe là câu trả lời của cậu.

— Mà muốn nghe câu trả lời ra sao? - Đôi mắt xanh giương lên trong đêm tối, kiêu hãnh như ánh đóm bay trong đêm. Chiếc biker âm thầm đánh giá đối tượng, cảm giác sợ hãi tiêu biến, chỉ còn vết rì không chút nao núng.

Thái độ tàn ác vo chặt tay, người đối diện giơ chiếc công tắc trên tay lên cao. Sự gần gũi áp tới gần khiến Di trong thấy rõ cả đôi mắt sâu hoắm như lỗ xoáy dẫn đến điểm tận cùng của thế giới. BJ cất tiếng, vẫn mang âm thanh bình lặng nhưng ác ôn một cách ngấm ngầm.

— Chỉ cần công tắc này được kích hoạt thì khu dân cư ở đây sẽ trở thành một đồng xương, thịt lẫn lộn. Nơi đó có mẹ của cậu nữa đó. Quả boom cài ở nhà cậu sẽ trả lời tiếng gọi của tôi... Đừng! Tất cả tùy thuộc vào đáp án của cậu!

Hạ Khánh Di bắt lực hướng mắt sát lại gương mặt kia. Trong thấy rõ ràng cái sự man rợ đến từ gương mặt tuyệt mỹ với đường nét mang vẻ thánh thiện do tạo hoá ban tặng. Tâm trí xuống dốc, trượt dài, lao nhanh. Cơ hàm cứng đờ. Tim mạnh mẽ dồn đập đến tức ngực. Cậu bị khổng chế đến cùng cực:

— Hứa với tao... Mày sẽ làm đúng những gì đã nói: Không đụng vào những người vô tội. Và... cả Bạch Hàn Băng, nếu mày dám chạm vào một sợi tóc của cô ấy thì tao sẽ thí mạng với mày.

Tịch mịch. U ám. Rùng rợn. Đêm đặc quánh.

Nụ cười đẹp tựa thiên thần nhưng lại mang sự uy hiếp tuyệt đối với con mồi, BJ nhướn mày:

— Tất nhiên không thể làm tổn thương quân hậu linh hoạt của tôi. Và hãy cho tôi biết đáp án.

Trống ngực đập liên hồi. Thần kinh đứt đoạn sắp bung ra khỏi não. Môi tím tái. Mặt trắng bệch. Căng ngực thâu tóm oxy vào phổi, Di buông thả tiếng nói của mình trôi theo đêm đen:

— Được. Tôi đồng ý.

Chỉnh chiếc mũ lưỡi trai về ngang mặt, con người đối diện thoả mãn nhếch môi. Bàn tay lạnh lẽo của hắn đặt trên vai người thiếu niên đang chết lặng:

— Tốt. Tôi cho cậu một tháng để phục hồi lại nguyên trạng của Angel. Hãy nhớ những gì mình đã nói.

Bất lực. Yếu ớt. Câmlặng. Khánh Di giương đôi mắt oán hận muốn giết chết kẻ đang khống chế mình. Nhịp tim đồ dờn manghoảng loạn đến tận não. Cậu gằn giọng:

— Đưa công tắc lại cho tao.

— Ha ha, cậu đang rất-sợ-hãi? Thú vị!

— LẬP TỨC ĐƯA LẠI CHO TAO! - Tiếng hét không kiềm chế được, vang vọng đập vào những bức tường cao mà rít lên đầy phần uất.

Vật áo blazer nghiêng đầu, bĩu môi, trêu chọc:

— Chắc, chắc, hung dữ quá ta! Cậu làm tôi sợ đấy! Mà sợ thì tôi sẽ bấm nút lung tung. Nhỡ bấm phải cái nút đỏ này thì sao?

Ép sát kẻ đáng chết kia vào tường, trong sự rối trí đến nhức não, Di như một con sói hung tàn lao vào xách lấy cổ áo củatên diên:

— Khốn khiếp! Màycó đưa nó cho tao chưa?

— Ấy, ậy, bình tĩnh. Cậu dễ kích động quá! Thôi nào, nó đây! - Cười giả lả, bõn cợt, đe hèn, chiếc mũ lưỡi trai trao trả món đồ vật chết chóc cho người thiếu niên.

Đón lấy vật thể đã uy hiếp mình trong tay, đôi mắt Di vẫn giận dữ chứa những tia tức tối như muốn vồ lấy người đối diện để xé xác. Não trống rỗng, mỗi nhử.

— Cút khỏi mắt tao! Ngay lập tức!

— Okay, tôi buồn ngủ rồi đây! Về nhé! - Nhún vai, cười man trá, BJ nép sát giọng nói mình vào tai của người khoác biker. - Chào mừng cậu đã trở lại với bóng đêm. Hãy để bóng đêm che chở cậu... và những lý tưởng cao đẹp mà ta đang làm! Ha ha ha!

Bóng quỷ lại rời đi, nhanh như chớp, tan chảy thành vệt bóng dài, nhập vào bóng tối như ma thuật. Mất tích hoàn toàn.

Nắm tay thành nắm đấm mạnh vào tường, những ngón tay tổn thương rờn rờn chảy máu. Di nhắm nghiền mắt thổ hất. Lại thua. Thua một cách thảm hại. BJ là quỷ dữ, và quỷ dữ biết cách khống chế nạn nhân của mình.

Thua cuộc. Sợ hãi. Nhục nhã. Cảm giác cứ thế nhào nhĩ trong tâm can cậu.

Đó là phương án cuối cùng, duy nhất và hiệu quả nhất. Di chột mím môi cười diên đại sau khi quỷ dữ đi khuất. Cười và cười. Chưa chút. Uất hận.

— Ha ha ha, giỏi lắm Jonny! Một chút nữa thôi! Cố lên! Màysắp làm được rồi! Hãy đưa tiền mọi tội lỗi của màyc về biển cả! Hết rồi! Màylàm tốt lắm! Ha ha ha! Cố lên! Vài bước nữa thôi!

Nụ cười vang vọng trong tám vải liệm phủ khắp không gian, bóng đêm cũng sợ hãi tiếng cười đó, như vong hồn cô đơn lảng vảng trong đêm đen đặc.

Hết một ngày cuối cùng của cuộc sống bình yên. Từ ngày màcậu sẽ trở thành “Thảm phán” của trò chơi diên rồ này.

Lời mời của một nhân vật đã đưa cậu chức vụ cao cả đó. Ngoan ngoãn diễn nốt vai diễn này tới phút chót.

Kịch mở màn.

1.00 am.

New World Hotel.

Chàng thiếu niên tóc nâu trở về khách sạn khi thời gian đã lặng lẽ trôi qua ngày mới. Những vết sương đọng lốm đốm trên chiếc Jacket da chứng tỏ con người đó đã ở bên ngoài trời cả đêm. Cậu đã có một buổi tối với khá nhiều sự kiện rắc rối: Đầu tiên là bị mất sợi dây chuyền mà đối với cậu là cực kì quan trọng; bị kẻ quái đản mưu kế uy hiếp bằng món đồ đó; tiếp theo, khảo sát tại Sunny Hot Bar và gây một trận nhốn nháo khó quên cho mọi người tại đây; nhận được tin báo bí mật từ người bạn khiến tâm trạng bỗng dưng xấu đi; ra biển chơi cùng “vua quái đản”, nói những câu lảm nhảm đến bản thân phát giật mình,... Một đêm đầy màu sắc, cảm xúc lẫn biến động.

Hoàng Hiểu Minh ngã dài trên sofa màu da bò, vứt chiếc áo khoác ở bên cạnh. Đảo mắt ngó nghiêng những cảnh quang chung quanh, phát hiện rõ ràng là căn phòng đã được dọn dẹp ngăn nắp như vị trí cũ, có lẽ là người dọn phòng đã dọn dẹp lại nơi đây trong lúc cậu ra ngoài. Trong đôi mắt nâu đỏ có vẻ áy náy, vì sự bừa bộn của mình lại khiến những người dọn phòng mang thêm nhiều việc. Và sau sự hổ thẹn đó là từng tế bào cảm xúc trong não đang chết dần bởi lời thông báo của Hunter.

Mệt mỏi. Rối bời. Sợ hãi.

Cậu đã bị xoáy vào những điều vừa biết được. Xoáy mạnh, như cuốn, như tuôn theo.

Gục mặt vào đầu gối, cuộn sát chặt. Mệt mỏi tiêu tan. Như chú ốc sên đã ngủ yên trong vỏ. Ký ức tuôn trào. Vỡ lẽ.

Có người gọi cậu là “mây trắng” – một áng mây trong xanh thuần khiết, áng mây luôn bay cao và hạnh phúc. Minh cười mỉa cho sự so sánh đầy tính hình tượng kia. Thuần khiết à? Xin lỗi, áng mây là mây, cậu không thuần khiết như mây trắng. Hạnh phúc à? Xin lỗi, cậu có hạnh phúc sao? Nực cười!

Hạnh phúc giống như một bông hoa từ pha lê, xinh đẹp nhưng rất mong manh. Chỉ cần sơ suất, bông hoa rơi xuống nền đất, vỡ tan, cửa vào tay người nâng niu nó hằn hằn vết thương không hàn gắn được.

Đau! Tim mày đau lắm phải không? Người đánh mất tất cả hạnh phúc sẽ đau như thế nào?

Luyến tiếc. Nước mắt mày không được phép tuôn rơi. Trái tim mày đau nhưng không dám bộc lộ. Mày cầm nín. Dằn vặt. Đón đau.

Tất cả như một giấc mơ. Mơ những điều không thể khủng khiếp hơn. Mày gọi nó là ác mộng. Hoàng Hiểu Minh, mày lắng nghe cho rõ! Mày cứ u mê trong cơn ác mộng thì sao chứ? Người thân của mày sống lại à? Mày tỉnh lại đi. Đồ ngốc!

Khoé mi rung rinh hạt sương của đáy mắt bỏ quên lại trong tuyến lệ, đôi mắt nhắm nghiền, thổn thức. Quặn thắt. Mây trắng xinh đẹp trên trời; mây đen nép mình co ro trong u uất. Mây trắng tự do bay lượn; mây đen tích tụ thành cảm phẫn để giáng vào kẻ đã cướp lấy gió của mây.

Khóc sao? Kì lạ! Khóc sao nước mắt không rơi? Hay vì đôi mắt ai đó đã khô xác vì tuyến lệ đã kiệt quệ?

Bàn tay một người nào đó đặt lên vai chú nhím nhỏ đang rút mình trên ghế. Gọn gàng như một con tê tê giường vấy sứt. Bàn tay lướt nhẹ lên mái tóc nâu mềm mượt, ân cần, thật tâm:

— Mệt lắm phải không em?

— Không. - Thiếu niên lắc đầu, giọng nhẹ tênh, mặt úp chặt lên đầu gối mình. - Không mệt!

Tiếng nói vẫn dịu dàng, người thanh niên quỳ xuống nền gạch lạnh lẽo, vuốt ve những sợi tơ nâu mượt mà.

— Tại sao lại như thế, nhím xù nhỏ bé?

— Đừng gọi em là nhím xù. Em không xù xì như nhím. Em không thuần khiết như mây. Em là quỳ. Em không phải người! - Vẫn áp chặt đầu lên đầu gối, tiếng nói nghèn nghẹt, tự như run run.

— Tại sao lại co mình như nhím chứ? Em đang sợ gì? Anh luôn ở bên em! Anh chưa bỏ rơi em bao giờ mà!

Gương mặt trắng xanh ngẩng lên, đôi mắt như pha lê đỏ không phẳng lặng mà ồn ào cơn sợ hãi, hoang mang:

— Em rồi. Rồi cực độ. Rồi hơn muôn ngàn cuộn len vướng vào nhau. Rồi lắm!

Ánh mắt chan chứa yêu thương, Alex vỗ về:

— Ngoan nào! Đừng lo lắng! Đừng hoảng loạn! Rồi sẽ qua thôi!

Cơn khó chịu phơi bày, khuôn ngực dồn nén những luồng hơi phả nóng. Môi mấp má, Minh nhú mào:

— Tại sao lại thế? Tại sao như vậy? Chuyện quái quỷ gì thế này?

Alex thở dài, dài như tiếng còi tàu tu lên day dứt, dai dẳng:

— Anh nghĩ em phải sớm đoán được điều đó chứ. Em ngốc quá!

Cười tựa như kẻ loạn trí, Minh cười, cười loạn trí:

— Không phải sự thật! Không phải sự thật mà! Jonny nói dối! Jonny dối em! Em đi tìm cậu ấy! - Rồi cậu toan đứng dậy.

Nghiêm mặt, mở to mắt, áp chặt tay vào gương mặt đang tái xanh kia:

— Bình tĩnh nào! Nhím xù khốn khổ của anh! Em đừng như thế, anh đau lòng lắm! Ngoan nào! Em cứ tin là mình đã nghe nhầm! Cứ tin điều gì làm em thanh thản nhất! Xem như chưa biết gì! - Anh ôm lấy đầu của Minh, vuốtlưng cậu vỗ như trẻ con.

— Em nghe nhầm! Nhầm rồi! Mai em tìm Red hỏi lại! Nhầm rồi anh à! - Cười ngô nghê như người thiếu năng nhận thức, nụ cười mang điệu bộ điên dại, nụ cười khi bị ai đó phản bội lòng tin.

Đôi mắt xanh của người thanh niên chất chứa nỗi phiền muộn không giấu giếm, đau đáu. Anh nhẹ giọng, nhưng xót xa:

— Anh mong...ngày mai sẽ không bao giờ tới. Anh muốn em cứ đơn thuầnkhông mưu toan. Anh muốn em thánh thiện như trước. Anh không muốn gặp em trong ngày mai hay ngày mốt, mỗi ngày, em lại tàn nhẫn với bản thânmình hơn. Em tự ruồng rẫy chính bản thân em. Em nhẫn tâm với chính cảnhhững người thân thuộc quanh mình. Em đừng gặp Red. Nó thù hận. Em thùhận. Mối hận tìm được điểm đồng nhất sẽ tích tụ và bùng cháy tàn bạohơn. Anh không muốn bàn tay trong sạch của nhím xù thiện lương bị vẩnmáu.

Nhím co ro trên ghế, mắt không sưng nước mà ráo hoảnh. Đôi mắt xinh đẹp như loài huyết ngọc thanh nhã nhiều động, uất ức:

— Tại sao lại đối xử với em như thế? Em có tội lỗi gì? Tại sao con người đó làm vậy với em? Tại sao lại cướp đi tất cả những thứ thuộc về em?Tại sao? Tại sao?

Thiếu não, ưu tư, xoắn xang lòng:

— Hãy xem lời của Jonny chỉ là câu đùa bỡn, em đừng tin! Em đừng ôm ấp nó! Em đừng sợ hãi! Đừng hệt hăng! Đừng tin tất cả điều chưa xác thực!Đừng đau lòng vì thứ không đáng để đau!

11. Q.1 - Chương 4.8 : Cậu Là Một Ngôi Sao

— Em không quên được! Không thể quên! Em hệt hăng thực sự. Tim em đauđến mức không thể duy trì nhịp đập bình thường. Hệt hăng tột độ!

Đau đến cắt ruột, Alex đỏ ngầu mắt, thương tâm:

— Em khóc đi! Điên lên cũng được! Em đừng như thế này! Anh không muốn em lại như một tháng trước. Hãy bộc lộ mọi xúc động của em. Nhím ngoan của anh! Khóc. Hét lên. Đập phá đồ đạc. Đánh người. Em cứ như thế để anhbiết tâm lý của em vẫn còn bình ổn. Đừng để chứng trầm cảm giết chết emnữa! Đi nào!

— Không! - Lắc đầu. - Em không được không vì điều này! Nước mắt sẽ sinhục chính bản thân em. Nó sẽ trách em ngu ngốc, cả tin, nhu nhược biếtnường nào. - Minh hóng cao cổ, vươn người thẳng dậy, gượng ép.

— Em sẽ làm gì đây?

Nụ cười bị đóng khung tê liệt trên cơ mặt, vẫn điên dại, vẫn ngô nghê:

— Như anh nói, tất cả chưa rõ ràng mà! Em sẽ không tin đến khi nghe chính lời của người trong cuộc!

Khổ tâm đến mức không thể khóc, nước mắt hoá thành tiếng tim đang vụn vỡ:

— Ngốc! Sao số phận em lại bi thảm đến thế này? Tại sao em không cứ như bao thành nóc cùng tuổi? Sao em tôi lại phải lớn hơn tuổi mình. Em vẫn trẻ con lắm! Vết tích của trẻ con vẫn in động trong tính cách em. Ngày mai, em phải đối diện với sự thật. Em chịu nổi không?

Cười ngoan như cún nhỏ, tóc nâu ủ mềm, rũ rượi, mi long lanh nhưng không hề khóc:

— Dù sự thật khủng khiếp tới đâu thì em vẫn sẽ chấp nhận. Đó là bạn của em, người cùng em lớn lên, người em xem như anh em ruột thịt. Cậu ấy không thể phản bội đi tìm niềm tin của em, phản bội đi hi vọng của mọi người, đập tan yêu thương thành cát bụi.

— Nhỡ như...

— Không có chuyện nhỡ như! Jonny nói khoác! Khoác lác lơ trên! Em không tin! - Ôm đầu hoảng loạn, Minh cứ cố trấn an mình bằng những phủ định mơ hồ.

Tim xé nát. Sụp đổ. Hoang tàn. Điều đứng. Nước mắt ai đó không hề rơi. Ai đó đang tự lừa dối mình. Không cảm phần. Không oán trách nữa.

Alex ngồi lên ghế, ôm chặt thân hình lạnh ngắt kia, vẫn ôn nhu như đang vuốt ve bộ lông mềm mịn của mèo con.

— Em đáng thương, em hãy dừng cảm lên! Đừng gục ngã dù sự thật có phũ phàng. Đừng lảng tránh nó. Đừng rút lui vì tình cảm. Em rất giỏi! Hiếu Minh rất giỏi! Em sẽ làm được!

Không khí khô hanh, oi bức. Sao đêm tắt lịm như những linh hồn ở đó cũng đau lòng mà chết đi, rơi xuống biển khơi lạnh giá.

Minh hít hơi sâu, gật gật đầu, vùng người khỏi bàn tay đang ôm ấp mình:

— Em sẽ ổn. Không cần lo lắng cho em. Ngày mai sẽ tốt thôi! Ngày mai sự thật sẽ phơi bày! Em sẽ đón nhận nó, bình thản, nhẹ nhàng, không chút sợ hãi! Anh yên tâm!

Bình lặng, ôn hoà như gió. Ve vờn, thoang thoảng áp ôm mây. Gió hiu hiu xoa dịu đám mây mù. Thương yêu. Chăm sóc.

— Ừm! Giỏi lắm! Rồi nắng sẽ lên đẹp sau những cơn bão. Em hãy là một thân cây ngoan cường. Hãy hứng chịu lấy bão. Cầm em đồ ngã đấy!

— Vâng. Em hứa! Em sẽ vượt qua tất cả! - Đôi mắt sáng, trong, kiên cường.

Hoàng Hiếu Minh rời khỏi ghế, bước đi đến cửa dẫn đến ban công.

Rèm trắng mềm mại tung bay khe khẽ. Đêm bên ngoài yên ắng trong giấc ngủ miên man. Ánh đỏ từ tháp truyền hình xa xa chớp tắt. Mùi nước hoa xịt phòng thoảng tann vào cánh mũi hai con người.

— Ngày mai đi Malaysia. - Cánh môi hồng mịn thốt nhẹ nhàng.

Anh nhướn mày, bất ngờ:

— Sao chứ? Em muốn tìm ai ở đó?

— Sự thật.

Bước theo Minh, điệu bộ vồn vã cố che giấu:

— Không được tự ý xuất ngoại, em đang thi hành nhiệm vụ.

Gạt phất, khẳng định:

— Không. Em muốn lật lại bí mật của 12 năm trước, cách đã khiến 35 sinh mạng của gia tộc Bạch Hàn biến mất chỉ trong một đêm. Em đang nghi ngờ sẽ tìm được dấu tích của Angel.

— Chắc chứ? Có nhất thiết phải truy đuổi tới cùng không?

__ Cần. Không thể để Viện trưởng Bạch ra đi trong oan ức. Cả những người vô tội. Họ không thể chết oan uổng được!

Alex nắm chặt lấy vai của thiếu niên, lắc nhẹ:

__ Vậy còn chuyện kia? Em không muốn biết à?

__ Em sẽ biết. Nhưng em muốn thanh thản tiếp nhận nó. Em đi đến nơi khiến trái tim em yên bình. Em sẽ trở về khi Red xác nhận điều đó. Em tin Red!

Alex nghiêng đầu, hỏi:

__ Malayxia? Em vì Hàn Băng?

__ Tên Red thối tha đó kín miệng kinh khủng, ngay cả em cũng không nói ra thân phận của cô ấy. Em muốn làm gì đó giúp đỡ Tiểu Bạch. Cô ấy quá thảm thương! - Tia mắt chôn kín, Minh phảng lảng ngắm nhìn đêm khuya của phố thị qua ban công tầng 5.

Mây đêm đen đặc che khuất nền trời xanh tím. Một ngôi sao băng chảy rạch qua bầu trời. Tĩnh lặng.

Không có tiếng hỏi nữa, anh im lìm tựa lưng vào cửa đau đầu nhìn Hiểu Minh.

Nhóc con thật lạ! Đau không dám nói. Buồn không sẻ chia. Vui không mừng rỡ. Giận dữ không bùng nổ. Chai lỳ. Từ tốn gặm nhấm cảm xúc đó như thanh cỏ trên vỉa hè.

Anh cười khổ, cắn rứt, lo âu. Anh sợ đứa em mà mình yêu thương như ruột thịt sẽ không gượng nổi sau điều vừa biết. Nhưng nó mạnh mẽ hơn anh tưởng. Nó cam chịu, bình tĩnh đón nhận, không nòng nọc làm những điều điên rồ.

Em đau sao em không khóc? Em biết đó là bạn của em, nó phản bội em. Em tự dối mình để mình chứng là nó trong sạch. Lòng người hiểm độc, thâm sâu. Em chớ tin tất cả. Cho đi niềm tin quá nhiều thì thất vọng càng lớn. Hãy xem nó là đứa giả tạo đáng miệt khinh. Em đừng u mê trong lối suy nghĩ thánh thiện đó nữa! Anh sẽ tìm sự thật cho em!

Nhím đứng xa xăm, run lạnh. Nhím cố thật ngoan cường. Ai biết rằng tim của nhím xù xì đang vỡ tan vì điều tồi tệ nhất sẽ xảy ra.

__ Mai anh đi với em.

Cười nhẹ, lắc đầu:

__ Thôi khỏi, anh ở Việt Nam để làm chứng như em không tự ý xuất ngoại. Em về ngay mà! Malayxia đâu có xa!

Đôi mắt xanh lơ chớp chớp, có phần đồng tình. Rõ ràng anh không muốn Minh đi Malayxia.

__ Em làm mất sợi dây chuyền rồi phải không? - Mặt nghiêm, anh hỏi tiếp.

Đó là điều mà Minh sợ bị anh nhắc đến lúc này. Điều đó chẳng lợi lộc gì cho cậu. Mất nó, tương đương sẽ là hình phạt thoả đáng cho Minh vì tội bất cẩn. Cậu không được phép làm bảo vật đó.

Sợi dây chuyền đại diện cho quyền lực tối cao cho người đứng đầu gia tộc Stewart, và cả điều gì đó bí mật liên quan tới Angel mà cậu chưa biết được. Tội tệ thật vì cái điều xui rủi khi đánh mất thứ quan trọng ấy lại xảy ra.

Xoa tay lên gáy, ngay vết xăm đen bí ẩn, Minh cúi mặt, ậm ừ:

__ Ờ...ừm...tại...ừ...

__ Sao? Nó đâu rồi! - Dò xét. Tính anh thích ngược tâm người khác.

Chụp tay lên cổ, xoa xoa, thói quen khi cổ bị mất đi sợi dây chuyền làm cậu bứt rứt, tay cứ chà sát vào làn da mỏng trên cổ.

__ Ờ...mất...mất rồi! - Thành thật khai nhận. Không vòng vo. Không chối biện.

Đây mới là nhím xù ngoan ngoãn mà anh luôn biết. Đứa trẻ anh đã trônggiữ từ khi nó mới chào đời, nó tập đi, nó bập bẹ tập nói, nó lớn, nóbiết chống đối anh. Nhưng chỉ cần anh nghiêm khắc thì nó sẽ ủ rũ như bồ câu cụp cánh.

— Hay nhỉ? - Alex tắc lưỡi. Tất nhiên anh sẽ không phạt cậu vì anh đâuđủ quyền đánh quý tử của nhà Stewart. Người đủ quyền hạn đó là người nghe nhắc đã khiếp sợ __quản gia Steven. - Em hình dung sao nếu ngàiSteven biết chuyện?

— Anh sẽ chịu đòn thay em và bảo do anh làm mất! - Minh long lanh nhìn anh, thơ trẻ, vô cùng đáng yêu. Trợn mắt, cười mếu chết dở, nhéo mũi tóc nâu. Alex cứng đờ người vì câuđáp vô tư của cậu. Đúng là anh luôn là người chịu đòn thế cho Minh. Tại bản tính nghịch ngợm trời phú của nhóc con bướng bình đó mà anh luôn bịnò đòn.

— Vui quá, em khôn thật đấy! - Ấm ức, con người mặc veston đen dỗi. - Anh mang tội tình gì mà phải gánh lỗi cho em?

Ép sát người rút vào kẹt cửa, mắt đỏ nâu sợ bị nhéo mũi lần nữa

— Hức, em không quỳ gối ở sân trượt băng học thuộc quyền từ điển Anh -Hàn nữa đâu! Lần đó mới làm rơi thôi mà đã thế. Lần này thì có thể tănghình phạt nặng hơn là chết chắc!

— Có gì đâu. Lần trước ở sân trượt băng thì lần này ông ấy cho em tắmnắng ở Sahara đến khi thuộc quyền Bách khoa toàn thư thôi mà! - Tổ ý hù dọa, Alex nghiêm trọng vấn đề hẫng lên.

Chân mày nhíu lại khổ tâm, Hiểu Minh tròn xoe mắt:

— Tìm của ngài Steven đúc bằng bê tông cốt thép phải không? Ông ấy làm quản gia hay là giám ngục vậy?

Con người đối diện tỏ ra vô trách nhiệm:

— Ai mà biết! Em đi mà hỏi ông ấy đi! Nói chung em làm sao miễn tìm được sợi dây chuyền lại thì thôi. Nếu không...tự biết hậu quả.

Vò đầu, bứt tóc, nghĩ loạn xạ:

— Biết nó ở phương trời nào mà tìm!

— Chắc là ở vòng vòng Việt Nam thôi, đâu có xa xăm gì! - Anh nheo mắt, cổ chọc cho nhím vui vẻ trở lại.

Cáu gắt, Minh xụ mặt:

— Đi chết đi! Vòng vòng Việt Nam. Kiểm tới tết Cônggô không biết đã ra chưa nữa!

— Quang Huy lấy phải không? - Anh hỏi. - Muốn lấy lại không?

— Tất nhiên là muốn! Hỏi thừa. - Đôi mắt nâu khê sáng lên lấp lánh, giọng vẫn cố tình lạnh tanh.

Gió khê khàng lướt vào ban công, mang theo hơi nóng nhẹ nhẹ của đêm hè, lả lơi chòng ghẹo đến hai chàng trai đứng nơi lang canng tầng 5.

Anh gãi gãi đầu, nhíu ấn đường, từ tốn:

— Nhiệm vụ của một vệ sĩ cao cấp đi điều tra lai lịch của đối tượngtrước cả khi thiếu gia yêu cầu đã giúp anh tổng kết được một số thôngtin của ngài đạo diễn Quang Huy đó. Em muốn nghe chứ?

— Nói đi. - Minh buồn chán trả lời. Nỗi đau trong tim dần lắng xuống,cậu hiểu, Alex rất thương cậu. Nếu cậu cứ ủ dột, khủng hoảng tiếp tục thì anh ấy sẽ rất lo lắng. Vì anh, cậu cứ cười, dù dối lừa nỗi đau như bị móng vuốt sắc nhọn của một chú mèo khó ưa đang cào cào tâm can mình.Cứ thật ổn định. Thật bình thản.

Alex đưa tay vào trong túi, lấy chiếc điện thoại ra. Dữ liệu được anh lưu trong ấy.

Hoàng Hiểu Minh tựa lưng vào lang can. Bóng tối vuốt nhẹ hình hài cậutrở nên sậm đen. Tóc nâu lất phất trong gió hanh. Có một rặng mây đangtản dần ở chân trời, để lộ ra vài ngôi sao Mai chớp loé.

— Ừm...ừm...ừm... - Anh hắng giọng, giơ điện thoại đọc thông tin. - Anh đọc nhá!

__ Dạ. - Tiếng thở hắt ngao ngán.

__ Tên: Phạm Quang Huy.

Birthday: ngày cô hồn các đấng 15-7

Tên thường gọi: Cu Tũn.

Tốt nghiệp: Viện Cao học Nghệ thuật California.

Nghề nghiệp: Director.

Phim đã từng đoạt giải thưởng quốc gia, quốc tế: Á! Có ma! ; Vợ tui tégiếng ; Đứt thắng, vắng rắng ; Công chúa lòi sỉ và Hoàng tử rắng hô ;...

Tên cha: Phạm Văn Lượm.

Tên mẹ: Lê Thị Mót.

Nguyên quán: dưới chân cầu Ba Cánh. (Đối diện khách sạn Côi Lãng Mạn, bên trái là quán ăn Côi Phiêu Diêu, bên phải là bệnh viện Côi Mơ Hồ, sau lưng là nghĩa trang Côi An Lạc).

Tiền sử bệnh án: từng bị lác lang ben, lác đồng tiền, trĩ nội, trĩ ngoại, mề đai, quáng gà,...

Tiểu sử phát triển: lúc mới sinh nặng 2.3 kg, trên đầu có 567 sợi tóc, mắc hội chứng biếng nói, chỉ bắt ngờ nói được vào năm 3 tuổi sau khi nghe tiếng rao của ông bán cà rem,...

__ Stop. Làm ơn đừng đọc nữa!... Phì... Ha ha! - Minh không nín cười được, ôm bụng lăn lộn. -... Ha ha ha... Hì hì hì... Ha ha... - Cậu bùm miệng cười ngất.

Alex ngẩng đầu, ngơ ngác:

__ Hả? Sao thế? Anh đang đọc mà! - Nhìn thấy vẻ thoải mái của nhím bé nhỏ mà anh cũng lúm liếng vui lây.

- Hơ hơ, chịu cười rồi hả nhóc?

Minh vẫn cười, thanh nhả và trong trẻo như đoá bồ công anh tan trong nắng hạ, mặt đỏ gay, xua xua tay:

__ Xin anh! Buồn cười chết! Ha ha! Tha cho em!

Gương mặt tiu ngầu, đôi mắt xanh biếc như biển dỗi nhưng thấp thoáng niềm vui nho nhỏ.

__ Có sao thì anh đọc vậy thôi mà!

__ Lão Huy mà nghe xong thì anh die chắc. Dám lòi chuyện từ thời lão còn ngồi bô ra kể, anh cũng hay thật!

Khoanh tay vào vào nhau, Alex bị hấp lực của nụ cười sáng lạn kia làm tâm hồn phơi phới. Ít ra anh biết cậu vẫn còn là mây trắng xinh xẻo, mây trắng hồn nhiên, mây chưa biến chất hoàn toàn.

__ Hờ hờ, em còn cười được ư? Cứ tưởng cu cậu nhà mình bị liệt mặt rồi chứ!

__ Liệt con khỉ! - Bối môi, phụng phịu. - Anh cố tình trêu em!

Bật cười thành tiếng không kiềm chế, chiếc veston véo má của nhóc bướng. Thâm tâm anh ầm ập lạ kì. Từ nhỏ, là cô nhi. Không gia đình, không người thân, không tài sản. Nếu như chủ tịch Ryan không nhận anh là con nuôi thì e rằng anh đã không sống được tới ngày hôm nay. Anh đã hứa với ông sẽ chăm sóc cho nhím con thật tốt, yêu thương cậu như em trai của mình. Thấy nhím đau anh cũng xót, thấy nhím buồn anh cũng lo, nhím vui thì anh hạnh phúc, còn nhím tức giận anh sẽ là gổ cho nhím xả tức. Ấy vậy mà nhím nhỏ chỉ thích làm anh lo lắng hơn hạnh phúc. Nhóc con cứ ư ư như một ông cụ non. Có lẽ, già đời quá sớm khiến em ấy đã mất đi niềm vui thơ trẻ của mình. Nhiệm vụ của anh là níu kéo lại chút hồn nhiên còn vương, để cậu bé thật bình ổn, thật giống một người bình thường.

__ Thôi, làm ơn. Đưa profile đây em tự xem. Nghe anh đọc nữa thì sẽ đứt ruột mất! - Ngủi ngủi lắc đầu, cậu đưa điện thoại của mình cho anh truyền dữ liệu.

Xa xăm ở chân trời đang hừng lên sắc tím trong hơn. Trên trời không nhiều sao bằng những ánh đèn không tắt của thành thị. Có tiếng gõ lóc cóc của một thằng nhóc rao bán hủ tiếu gõ, cả tiếng lạnh lạnh của người gánh hàng rong len lỏi trong màn đêm.

— Em còn một tội nữa, em biết không? - Anh vừa truyền dữ liệu, vừa thông báo.

Hiếu Minh quay mặt sang, chớp chớp:

— Sao ạ?

— Ở Sunny Hot em đã làm gì? Bao nhiêu vi phạm kể ra, bằng tư cách một trinh sát nhá!

— Ờ... Đua xe trái phép, tổ chức cả cuộc phi pháp, phá hoại tài sản công cộng, đánh người gây thương tích, gây mất trật tự nơi công cộng,...và... - Tuôn một lèo, vanh vách.

Anh trả điện thoại lại cho Minh, chống hông:

— Và gì nữa? Tự thú trước bình minh đi!

— Và...và... - Minh chần chừ, bứt bứt ngón tay dẫn đo. - Và...sử dụng... “Ảo ảnh đoạt hồn”.

Alex liếc nhìn Minh, chút phần nộ gắt gỏng:

— Em thừa biết đó là chiêu thức cấm chỉ được huấn luyện cho sát thủ. Nó nguy hiểm thế nào em hiểu rõ mà. Không chỉ gây nguy hiểm cho nạn nhân mà nét sử dụng không đúng kỹ thuật thì chính em cũng bị thương không?

Đôi mắt nâu đỏ vò vò tóc, ái ngại:

— Tại lâu rồi không tập nên mới mượn họ thử nghiệm tí thôi mà!

— Thử nghiệm! - Anh cốc đầu nhím xù. - Thử nghiệm thế hả? Em muốn giết người à?

— Ái da! - Nhím xoa đầu, nói. - Em biết lỗi rồi mà. Đừng đánh em!

Anh chống hông, ồm ờ:

— Tại lâu rồi không đánh người nên mới mượn em thử nghiệm tí thôi mà!

Thua với giọng điệu đốp chát của Alex, Hoàng Hiếu Minh chỉ biết cúi đầu hối lỗi, lặng im nghe anh giảng giải đạo lý. Chỉ có anh mới quan tâm cậu như thế. Chỉ có anh mới trừng mắt vẫn làm cậu sợ hãi thế đến vậy. Dù trước giờ cậu vẫn thường bị trách phạt từ tổng quản gia Steven nhưng điều đó vẫn không làm cậu khuat phục. Đòn roi đối với một đứa trẻ chằm nó thêm lý lợm. Cái đau ngoài xác thật có hề hấn gì. Đau thì rưng rưng một chút, hết đau thì thôi. Cẩn rằng chịu vài roi thì có nề gì. Dần dà, sẽ không còn biết đau. Da sẽ chai cứng. Da bướng bỉnh như tâm hồn. Cái tê tái, tím bầm trên da sợ không còn nghĩa lý gì nữa. Và trái tim con người ta cũng xơ cứng thành đá. Đá thì không biết đau.

Như đá khô cần, chỉ có cơn mưa đủ mát lành để mòn dần sắc cạnh của đá. Liệu cơn mưa nào đủ sức tưới mát tâm hồn cậu?

— Em chuẩn bị hành lý để mai đi chưa?

Minh gật đầu:

— Quần áo em vẫn giữ trong vali một ít.

Anh vỗ vai, trêu mếu:

— Thôi, nghỉ ngơi đi. Dù không ngủ được thì cũng để cho mắt nghỉ một chút. Em không được dùng thuốc an thần nữa đâu. Anh đã tịch thu lọ thuốc của em rồi.

— Hả? Sao lại tịch thu? Em sẽ không ngủ được đâu.

Chàng trai Tây Dương cho tay vào túi, đi vào trong phòng:

— Thuốc an thần không tốt cho trẻ em, không nên lạm dụng.

— Em vị thành niên rồi mà! - Cậu lẻo đẻo theo sau. - Nè, Alex, trả đi mà!

— Never. Đi ngủ, nhanh! - Alex lúc lắc ngón trỏ, không hài lòng. Anh đẩy Hiểu Minh về phía giường.

Nhím xù nài nỉ, mặt nhăn nhó:

— Em sẽ hạn chế dùng mà! Trả cho em đi mà!

— No. - Vẫn cương quyết. - Ngày mai anh sẽ đưa em đến sân bay, kiểm tra visa và vé cẩn thận đi.

Bất mãn. Dỗi hờn. Giận lẫy. Nhím đuổi anh:

— Thấy ghét, đi ra ngoài đi! Không cần anh lo nữa! Đi đi!

Đôi mắt xanh ẩm ướt:

— Phũ phàng quá vậy? Nè, mai em muốn ăn sáng gì nào? Mì ý? Trứng ốp la? Bò kho? Pizza? Bít tết? Hay Noodle Soup?

— Phiền quá! Đi ra! - Minh ra sức đuổi người vệ sĩ lồi thoi của mình ra ngoài.

Alex bị đẩy ra tới cửa, lú lú réo lại:

— Này, này, anh chưa nói xong mà! Em muốn ăn gì? Nè!

Cửa đóng. Khoá trái. Sự mạnh bạo của âm thanh cửa đóng va vào không khí thành âm thanh khô khốc.

Nhím vùng vằng xua đuổi anh ra ngoài. Nếu không có những liều thuốc an thần thì chắc rằng đêm nay cậu sẽ thức trắng. Như nghiện nó, vì chỉ có nó giúp cậu chìm vào giấc ngủ thật an bình. Sẽ không có ác mộng, không trằn trọc. Điều mà cậu luôn hứng chịu hằng đêm.

Gương mặt trở về một nét lạnh thân thuộc. Các cơ mặt giãn ra, phẳng lì. Đôi mắt nâu mệt mỏi tựa lưng vào tấm cửa gỗ, nặng nề thở.

Giả tạo vẻ tự nhiên thật khó khăn. Phải cười, phải mang chút nhí nhảnh, phải tỏ ra nhỏ bé, phải cố đẩy đi cơn u ám trong lòng.

Điên mất thôi. Cậu sẽ điên về cả mọi chuyện của tối nay. Dòng tin nhắn lúc 0 giờ 30 phút của người bạn cũ đã khiến cậu chết lặng trong bàng hoàng.

Nếu như người ta tin tưởng nhất lại là kẻ dối lừa ta; người ta tín nhiệm nhất là kẻ bán đứng ta; người ta quý trọng nhất lại là kẻ thù của ta thì lúc đó ta phải làm sao? Tại sao lại ép nhau đứng trên hai thái cực đối lập nhau như thế? Tại sao phải tàn sát, lợi dụng nhau thế này? Tại sao lại giả vờ bảo bọc cậu trong một tình cảm cứ nghĩ bền đẹp như keosơn rồi lại tàn nhẫn phá huỷ nó không chút ân hận? Tại sao lại tặng cậu những viên kẹo ngọt ngào rồi vụt chốc quay lưng hất tung nó và chà đạp không tiếc thương?

Tình bạn là thế ư? Thân thiết và mưu tính? Nghĩa khí và bán đứng? Tín tưởng và lợi dụng? Đó là bạn? Là đứa-bạn-tốt-của-cậu.

Niềm tin bị sỉ vả tới cùng cực. Hi vọng bị đạp bỏ dưới những vết giày của đứa mang tên “bạn tốt”. Cố biện minh để giữ lại quan niệm tin tưởng nó không phản bội thì chỉ thấy bản thân mình phủ ngập một màu đối trá.

Minh mới mệt trở vào trong phòng. Soát lại những thứ cần chuẩn bị cho chuyến đi.

Mở tủ quần áo, kéo vali ra kiểm tra lần cuối. Trong hành lý của cậu rất ít quần áo. Vali nhẹ tênh chứng tỏ chuyến đi chỉ ngắn ngày.

Ánh mắt lại vô tình gặp lại chiếc hộp carton màu xám bạc, vuông vức, cũ kỹ. Nó nằm khuất trong góc, cô đơn, u uất một mình như chủ của nó.

Dùng khí không biết từ đâu dồn đầy trong huyết quản của Minh. Không chần chừ, không lo sợ, cậu nhấc chiếc hộp ra khỏi tủ.

Mở nhanh nắp hộp với vẻ quả quyết tự nhiên ủa ngập lòng. Bỗng nhiên cậu muốn thấy sợi ren lụa màu thiên thanh_kỉ vật của mẹ cậu.

Lại đặt chiếc hộp lên giường. Hơi thở nhẹ nhẹ. Đôi mắt cậu tròn tròn dán vào chiếc hộp.

Trời tối. Phòng không bật đèn. Ánh đèn ngủ vàng hắt vào gương mặt Minh nổi lên những góc cạnh sắc nét. Chiếc hộp trở hoá thành màu xám sẫm.

Mở hộp. Mạnh dạn, không e dè. Đường như đã suy nghĩ thấu đáo con người ta sẽ trở nên mạnh mẽ hơn. Cách để đối mặt với sợ hãi là hãy cứ nhìn thẳng vào nó. Cứ ngang nhiên mà nhìn vào thứ mà mình thấy sợ nhất, dần dần, nỗi hoảng sợ sẽ tiêu biến tan đi nhờ sự dũng cảm và nhìn nhận vào điểm yếu nhất của bản thân mình. Điều đó sẽ giúp ta khắc phục được nhược điểm lo sợ một điều gì đó.

Hiểu Minh đối mặt với nỗi sợ của mình: quá khứ. Mím nhẹ môi, cậu đưa tay vào chiếc hộp bám đầy mùi không khí cũ kĩ.

Sợi ren lộ diện ngay trong cái nhìn đầu tiên, thanh thoát, dịu dàng, ấm mềm như hơi thở của mẹ.

Đưa tay nâng niu nó khỏi hộp, trân trọng, nhẹ nhàng. Tay còn lại đóng nhanh nắp hộp như nhốt chặt những mảng ký ức còn lại ngoan ngoãn nguyên. Sợi ren nhu mì quấn quanh tay Minh. Đôi khi những vật vô tri gắn liền với ký ức lại cho cảm giác như chúng là hiện thân của những linh hồn thân quen đang nấu nung.

Đôi mắt chứa chan yêu thương, trầm lắng âu yếm hướng tới kỉ vật. Áp sợi ren xanh lên má, bóng tối làm nó trở thành màu xanh tối như nước biển đêm. Vết máu đen xỉn ở cuối đuôi sợi ren cứng đờ.

Ngoài màn đêm, gió lay nhẹ, thổi dạt những ụ mây to lớn tan tác. Những ánh sao lại mọc lên, nhấp nháy. Ngôi sao “Mẹ” sáng rõ, tinh anh, toả ánh sáng dịu hiền từ vũ trụ đến soi rọi cho sinh linh đang dõi theo nó.

Trầm lặng trong màn không khí u tịch, đôi mắt màu pha lên đỏ chát chứa nỗi đau thương không che giấu. Tim đau, quặn lên từng hồi.

Ai đã nghĩ rằng nước mắt như mạch nước ngầm, cứ chảy, và sẽ có ngày khô cạn?

Không đâu!

Nước mắt là đặc ân của tạo hoá dành cho con người. Không ai lại không biết khóc. Không ai mất nó được. Tuyền lệ ai đó suy kiệt vì đã khóc quá nhiều, ai nghĩ là sẽ không còn nước mắt để khóc nữa? Ai bảo thế?

Sai rồi!

Chỉ do người ta giỏi nung tạo. Người ta chỉ khóc khi cô đơn, khi người ta thấy mình nhỏ bé nhất.

Nước mắt tuôn giàn giụa, không cần giấu giếm, kiềm nén, không cần cố tỏ ra lạnh nhạt. Nước mắt của thiên sứ thuần khiết đang tuôn rơi, ướt đẫm thấm vào sợi ren mặn đắng.

Yếu mềm. Bất lực. Rối bời. Nhím khóc. Khóc không cần quan tâm đến gì. Nhím đã kiềm chế quá lâu. Nhím mệt lắm rồi. Nhím phải khóc.

Nhím thốt khe khẽ trong cổ họng, run rẩy khóc, tiếng nói nhỏ xíu chỉ đủ mình cậu nghe:

— Hức...hức...mẹ ơi! Con nhớ mẹ lắm! Sao mẹ lại mất chứ? Sao mẹ lại bỏ rơi con mà đi? Mẹ không thương Edwart sao? Mẹ ghét Edwart lắm sao? Con hứa con sẽ ngoan mà! Con sẽ nghe lời mẹ mà! Con sẽ không bướng bỉnh mà! Đừng bỏ con!

Đau. Đau lắm. Điều gì đau bằng tình mẫu tử bị chia lìa? Tại sao cậu phải hứng chịu nỗi đau đó khi còn bé nhỏ như thế? Mảnh tâm hồn non nớt suýt sụp, tan vỡ, khép kín, chôn vùi đi đau thương luôn hành hạ tâm can cậu trong dần vật, xót xa.

Nhím run giọng, đáy mắt ngập tràn nước. Ánh nhìn hướng ra cửa sổ xa xăm. Nơi ngôi sao của Mẹ vẫn tinh khôi chiếu rọi, sáng dịu như ánh mắt mẹ hiền.

Vũ trụ lặng im, mênh mông như một chiếc củi sắt kiềm *** chúng sinh trong ổ đó. Chia li tình thâm, gỡ trò đùa ghẹo số phận của con người.

Vũ trụ xấu xa, nó đã mang đi những linh hồn treo tít ở những chân trời xa xôi. Bất chúng là những ngôi sao để mãi mãi cô quạnh một mình.

Tàn nhẫn thế thôi vũ trụ ơi! Mi không thấy bản thân mình quá ác độc sao? Chia rẽ con người ta thì mi sẽ được lợi ích gì? Sao mi không trả lời? Sao mi mãi im lặng? Mi đang cười mỉa mai loài người khốn khổ đang bị minắm giữ đó ư? Phải, mi giỏi lắm, mi đã thành công rồi đấy. Mi cứ kiêu hãnh cười trong nỗi đau khổ của người khác đi. Loài người sẽ nguyên rủa mi suốt đời là kẻ đơn độc. Rồi mi sẽ chết rục trong căn cối, chết trong chính sự tàn độc của mi. Cứ cười nữa đi! Mi chỉ là kẻ chiến bại. Có một thứ mi mãi mãi thua con người, mi biết không? Đó là Tình yêu. Mi có không?

Cười nữa đi hỡi những linh hồn tàn lụi. Rên la nữa đi đến nơi sâu thẳm trong lòng đất có thể nghe thấy. Một thiên thần chấp nhận đổi đi đôi cánh trắng để hoà mình vào vũ trụ. Nó sẽ giết sạch kẻ phá nát cuộc đời nó. Hãy kêu la để tiếng kêu đó vọng đến tai của thiên thần nhỏ bé. Vì có ai chắc rằng... đã là bóng tối, liệu có quay trở lại được?

Ngôi sao lặng lẽ chiếu mình xuyên qua ô cửa, ánh sáng chảy dài như nước mắt đang lăn trên nền trời tối đen, tê tái ghim vào giác mạc của người thiếu niên một vết hằn rạn nứt.

Ký ức như sao băng chảy vội, rạch ngang tâm trí phủ phàng đến toé máu. Những kỉ niệm càng đẹp, càng êm đềm khi hồi ức lại chỉ càng thêm tiếc nuối, thêm đớn đau lòng.

__ Hức... Mẹ ơi, giúp con với! Con phải làm sao đây? Sao cậu ấy lại như thế? Mẹ tin không? Không tin phải không? Con cũng vậy! Con không tin đâu! Không đâu! Mẹ biết cậu ấy hiền như thế mà! Cậu ấy còn là em trai của con nữa mà! Sao thế? Sao chớp mắt lại là kẻ thù của con? Tại sao cậu ấy lại dính dáng tới cái chết của mẹ? Mẹ ơi, nói cho con biết đi! Con điên mất mẹ ơi! Hức...hức...hu...

Điên rồi. Kẻ điên là cậu. Cậu đang van xin gì thế? Phải chăng cậu lại muốn phủ nhận sự thật này? Sao cậu mềm yếu vậy? Hay do cậu quá trân trọng kỉ niệm? Cậu là người hoài niệm. Cậu thích sống với những ký ức. Và cậu sẽ như thế nào nếu biết ký ức kia chỉ là một màn kịch đã sắp đặt từ lâu của gã vũ trụ không có trái tim?

Ngã dài trên nệm ấm, tay nắm chặt sợi ren xanh, nước mắt lăn dài trên má. Một mồi, Minh đặt sợi ren lên ngực mình, hơi thở cay xè, nhấm nháp vị mặn trên môi. Co ro như hình dạng loài tôm, như cổ cuộn mình trốn một góc tựa thời trẻ dại, đôi mắt kia ngấm nghiền không dám mở, đôi mắt đang ướt nhoè lệ. Hàng mi rậm rung rinh. Tìm đập dấu hiệu của sự sống. Não chết mòn vì ai đó phải không Minh?

Cậu nâng niu chi cái quá khứ giả tạo? Cậu yêu quý chi cái con người đó thật nhiều để rồi đây cảm thấy tim mình đau đến thế? Cậu đừng nhớ nữa mà! Cậu đừng yêu thương nó nữa... đứa trẻ mang đôi mắt xanh lục xinh đẹp.

Đừng nuối tiếc Minh à! Giấc mộng tan rồi! Tỉnh lại đi!

Hết rồi!

Bạn bè?

Hết rồi!

Anh em?

Hết rồi!

Lời hứa?

Hết tất cả rồi!

__ Vĩnh biệt đôi mắt lục ngọc giết chết hồn tôi! Tôi sẽ giết chết cậu trong tim tôi! Kẻ dối trá! Lời hứa à?
ĐỒ PHẢN BỘI!!!

Đâu đó trong không gian lại vang lên những âm thanh cuối cùng. Âm thanh của kẻ đã chôn vùi cậu trong thù hận. Âm thanh của quá khứ. Chết rồi! Tim cậu chết thật rồi!

Đôi mắt xanh lục giết chết hồn ai?

Trong kí ức của cậu.

Anh Quốc một mùa đông lạnh giá.

Nhím xù ở bên mẹ. Cái lạnh se sắt của ôn đới khiến đứa trẻ 10 tuổi lạnh cóng, gò má đỏ hồng, lập cập run. Mùa đông lại đến, mẹ lại đan áo len. Cậu sẽ lại được cuộn mình trong lớp áo len ấm áp của mẹ.

Chống cằm say sưa nhìn mẹ đan len, bên cạnh mẹ và cậu là đôi mắt lục lục như rừng đêm đang nung nấu nghịch ngợm quấy phá những cuộn len nhiều màu sắc.

— Dì ơi, dạy con đan len đi! Dì đan đẹp quá! - Mắt lục trèm trèm ngưỡng mộ mẹ của nhím.

Mẹ dịu dàng xoa đầu cậu bé ấy, đôi mắt mẹ mang màu tím buồn xinh đẹp động lòng người. Cười hiền dịu:

— Cún nhỏ, con trai sao lại thích đan len hả con?

Mái tóc xoăn mun của con người kia lúc lắc, cười tít:

— Con muốn mai mốt lớn đan khăn choàng cho bạn gái cơ.

Mẹ bật cười thích thú, hôn má cún con.

— Ôi, bé thế mà đã lo sớm. Mai sau con sẽ trở thành chàng trai đáng yêu lắm đây!

Nhím nhỏ ghen tỵ, bĩu môi, tách cún và mẹ ra:

— Không được! Mẹ phải dạy cho con trước. Phải dạy con trước cậu ấy. Mẹ dạy con móc sợi ren giống như sợi ren trên tóc mẹ đi!

— Sợi ren xanh này sao con? Do ba con móc tặng mẹ mà! Con muốn móc nólàm gì? - Mẹ ôn nhu vuốt cái má lạnh cóng của nhím xù, thương mến xoa đầu cậu.

Những bông tuyết đầu tiên nhẹ nhàng rơi ngoài trời. Thu lẳng lẳng thay áo trắng cho đông sang. Ngôi nhà ấm áp bởi ngọn lửa bập bùng trong bếp sưởi.

— Con muốn đan cho vợ con! Chỉ tặng riêng cho vợ con thôi! Hì hì. - Nhím ngây ngô nói, tay tinh nghịch vờ vờ sợi ren màu thiên thanh trên tóc mẹ.

Cún con ôm chầm lấy mẹ, nhõng nhẽo:

— Không chịu! Dì phải dạy con đan len trước, con muốn tặng bé Kẹo Bông của con!

— Không, tớ muốn có ren xanh tặng vợ Bell của tớ trước. Không cho cậu ôm mẹ của tớ! Buông ra đi này! - Cậu ganh, đẩy mắt lục ra xa.

Cún nhỏ bướng bỉnh, vẫn cố ôm xiết lấy mẹ của nhím xù:

— Hừ, dì cũng như là mẹ của tớ mà! Sao tớ không được ôm chứ? Mẹ ơi, dạy con đan len nè!

— Không cho cậu giành mẹ của tớ! Mẹ ơi! Buông mẹ của tớ ra!

— Không buông, plè!

— Buông ra!

— Không chịu!

Hai nhóc con giằng co lấy người mẹ xinh đẹp. Khoảnh khắc vô tư nhất trong cuộc đời nào ai ngờ sắp vỡ vụn thành những mảnh thủy tinh nhỏ bé?

Người mẹ bật cười. Sợi ren xanh yên vị trên mái tóc đen huyền. Người phụ nữ đó lần lượt hôn hai đứa bé dễ thương bên cạnh. Một đứa trẻ là nómruột bà hết mực yêu thương, trong sáng, thuần đơn như mây trắng. Một đứa cháu bà thể yêu như con ruột, hiểu chuyện, tinh khôi như băng tuyết ngoài trời. Hai đứa bé thật quá hồn nhiên, một tuổi thơ ước chi sẽ mãi bình lặng như thế. Dù có ra sao đi nữa thì tình cảm giữa hai đứa bé sẽ mãi bền đẹp thế này.

— Thôi nào. Bé con của mẹ, cún là em trai của con. Con không được ănhiếp em đâu! Ngoan nào, đừng tranh giành nữa mà! Hai đứa đều là con củamẹ mà! - Mẹ vỗ về, dịu ngọt.

Nhím bé con phụng phịu, rưng rức:

— Oa, cậu giành mẹ của tớ! Không muốn đâu!

— Hi hi, Black không nhẽo kìa! Lêu lêu! - Cún thè lưỡi trêu chọc.

Mẹ thương yêu ôm hai đứa bé vào lòng, ôn tồn vuốt tóc con trẻ:

— Hai cái đứa này, cứ nũng nịu suốt. Hi hi, không biết mai sau đứa nào sẽ có vợ trước đây?

Mắt lục từ rùng dêm nhanh nhẩu:

— Tất nhiên là con rồi!

Nhím cãi:

— Là con cơ.

— Không! Con sẽ lấy vợ trước!

— Con trước mà!

— Con trước!

— Con sẽ lấy trước.

— Ha ha, thôi mà! Hai cái thằng nhóc này!

— Con phải lấy vợ xinh đẹp như mẹ thì mới chịu.

— Con cũng thế!

— Ai cho cậu bắt chước tớ?

— Tớ bắt chước hồi nào? Vợ của Black đương nhiên phải đẹp rồi! Nhưng mẹ của Black vẫn là người đẹp nhất!

— Vợ của cậu sẽ xấu hơn vợ của tớ!

— Xì, mơ đi!

— Xấu hơn nhiều!

— Mẹ, cún ăn hiếp con!

— Hai đứa đừng gây nữa mà!

— Oa! Nhím đánh con!

— Nhím xù, con không ngoan!

— Oa, mẹ ơi cún đánh con!

— Cún, không được đánh anh!

— Oa, oa, oa... Không chịu đâu! Cún đánh tớ!

— Anh Black đánh con kìa! Hức...hức...

— Ôi lạy Chúa, trật tự nào các con!

— Oa, oa, oa.

— Hức...hu...hu...

— Haizz... Mẹ vô phương với hai đứa...

—.....

—.....

Gió đông khe khẽ lướt theo tuyết trắng. Cây rũ lá bị sắc bạch rắc lên mềm mượt. Trong ngôi nhà xinh xắn, có những tiếng nói như tinh linh trong treo đã thay than hồng sưởi ấm mùa đông.

Quảng trường trung tâm.

Lễ giáng sinh đã đến. Những người hào hứng đón giáng sinh an lành trong mùa đông giá lạnh.

Quảng trường đầy ắp người dù bầu trời đang đổ tuyết nhẹ. Lễ thả đèn giáng sinh sắp được diễn ra. Mọi người tụ hội cùng nhau. Cái lạnh bị xua đi bởi những bàn tay đang nắm chặt lấy tay. Chào mừng ngày Chúa đã chào đời.

— Black ơi, Cún ơi, hai con cười lên nào. Chỉ mẹ xem cây thông lớn đang ở đâu? - Mẹ nhìn thấy hai đứa trẻ qua ảnh truyền từ máy camera. Bà đang quay lại những hình ảnh đáng yêu của lũ nhóc.

— Mẹ ơi, lại đây chơi này! Đẹp quá! Mẹ ơi đẹp! - Nhím hào hứng, cùng nắm lấy tay mắt lục, chỉ về cây thông to lớn sáng rực đèn.

Cún cũng vẫy vẫy tay, vui vẻ:

— Mẹ lại chơi với con đi! Anh Black quay phim về mẹ và em với!

— Mẹ đưa máy quay cho con đi nào! Mẹ lại với cậu ta đi! Con sẽ quay cho hai người! - Nhím ôm lấy người mẹ vui vẻ, đòi thay mẹ quay phim.

Mẹ cười yêu chiều, đưa máy cho nhím xù, bước đến cùng cún nhỏ.

Mẹ xinh đẹp. Chiếc Jacket đỏ dài đến gối. Tóc vẫn thả dài và thắt nơ điểm trang bằng sợi ren xanh. Trông mẹ như nữ thần tuyết xinh đến muôn người ngưỡng mộ.

— Cún, mẹ, hai người làm cái gì đó thật vui đi nào! Cười lên! Ha ha, mẹ già tuần lộc đáng yêu quá! - Nhím say sưa nhìn vào camera, nụ cười hạnh phúc.

Trước mặt, đôi mắt lục và mẹ vẫn vui vẻ tạo dáng để nhím quay phim. Tuyết điểm nhẹ trên mái tóc cả hai. Mũi hồng hồng, ai cũng như thỏ trắng.

Có ai ngờ rằng mưu tính đã bày ra từ trước?

Cún đang chơi cùng mẹ. Bất ngờ, cậu vùng ra khỏi tay mẹ, tự dưng chạy ồa ra đường lớn.

— A, đồng xu gì mà đẹp thế? Hi hi.

— Cún, con chạy đi đâu thế? Nào, đừng chạy ra đường, nguy hiểm lắm con!

Cún đuổi theo một đồng xu màu vàng lấp lánh đang lăn lông lốc trên mặt đường. Đồng xu dừng lăn ngay giữa lộ. Cún nhặt nó lên, ngắm tía.

— D. I. E? Là gì vậy ta? - Cậu nhìn chăm chăm vào đồng tiền trên tay, quên mất rằng bản thân đang đứng giữa đường.

— Đây, hai người chạy đi đâu thế? Đây, cún chạy đi đâu vậy? - Nhím vẫn nhìn vào màn hình. Ngơ ngác.

Một chiếc xe chạy như ma đuổi ập tới. Nhắm thẳng đến cún nhỏ mà tông.

— Bé con! Cần thận! - Mẹ hét lên, chạy đến chỗ của cún.

Camera trên tay, nhím chỉ biết đứng yên như trời trồng.

“VÙ...RẦM... RẦM...KÉTTTTTTTTTTTTTTTT.....”.

Thời gian ngưng đọng. Cảnh quang nhòe đi trong mắt. Tuyết lấp phát rơi.

Người phụ nữ ngã dài trên tuyết lạnh. Tóc xoả rũ rượi. Sợi ren như tảo uốn dịu dàng. Tuyết đỏ...hay máu của mẹ đổ?

Thình thịch! - Tim đứng yên, muốn nhảy xổ ra khỏi ngực.

Xôn xao. - Mọi người đang bu đông dần bên xác người phụ nữ đang ôm chặt lấy bé trai bé bỏng.

Nhím mở to mắt. Hình ảnh trong camera truyền đến não. Giác mạc đỏ máu đỏ theo tuyết đỏ.

Lạnh.

Ngơ ngác.

Chết lặng.

__ MẸ ỒIII!!!!!!!! - Cậu vút cả máy quay. Chạy như điên. Mẹ nằm trên tuyết. Cún nép trong lòng mẹ, trán đỏ máu thấm vào màu Jacket đỏ.

Cơn đau nào đang xé nát đồng tử của nhím con bé nhỏ?

__ Mẹ ơi! Tỉnh lại đi mẹ! Mẹ ơi! - Cậu ôm chầm lấy mẹ, gào thét.

Tuyết làm da người ta lạnh cóng. Tại sao nó cũng làm tim ai kia trở nên lạnh cóng?

__ Mẹ ơi! Cún ơi! Hai người tỉnh dậy đi mà! Đừng đùa nữa! Tỉnh dậy đi! - Nhím khóc. Nước mắt đông đặc thành tuyết.

Gió lạnh thổi vào người nhím nhỏ. Đơn độc. Hoang mang. Đâu đó nghe tiếng còi xe cấp cứu đến gần.

Khóc.

Sợ hãi.

Gào thét.

__ Mẹ ơi!

__ Cún ơi!

__ Đừng bỏ con mà! Mẹ ơi!

__ Mẹ ơi!

__ Mẹ ơi!

__ Mẹ ơi!

__

__

__

Tiếng nói lạc dần trong cổ họng. Khàn đặc giọng.

Cơn gió nào xé nát áng mây xanh?

Mây rũ rượi. Tan tác. Vô định.

Có một cơn gió đã đi xa cuộc đời mây.....

*

__ Mẹ ơi, đừng rời xa con mà! Mẹ ơi! - Minh vẫn nhắm nghiền mắt, miệng lẩm bẩm những tiếng nói dai dẳng. Nước mắt lại nhẹ nhàng tuôn trên má. Tái tê.

Đêm đặc quánh. Ngôi sao trên trời chiếu lấp lánh. Gió cô liu lẩn quẩn quanh người thiếu niên. Bóng ai đó tự là u hồn chợt ẩn hiện trong phòng, như là mẹ. Có tiếng mẹ day dứt quanh đây.

[Con trai của mẹ! Con đừng đau khổ nữa mà! Mẹ chưa bao giờ xa cho cả. Mẹ vẫn ở bên cạnh con đây mà! Mẹ yêu con nhiều lắm! Nhím con của mẹ! Đừng khóc nữa mà con! Bé ngoan của mẹ....].

Linh hồn xót xa khóc bật. Lặng lẽ tan dần theo ánh sao lẻ loi. Như như chấm sáng nhỏ tan trong không gian.

__ Mẹ! Mẹ vừa ở đây phải không? Mẹ! Mẹ! - Minh choàng người dậy, nước mắt vẫn tuôn giàn giụa. Bàn tay nắm chặt lấy sợi ren màu thiên thanh. Hoang mang. Một nhòai.

Đảo mắt nhìn quanh, căn phòng trống trơn, tối om, lạnh lẽo.

Trái tim vẫn đập. Nhưng linh hồn đã bán đi cho quỷ dữ. Cậu bắt đầu ý thức được hành vi khóc như trẻ con của mình là một hành động quái gở.

— Ngớ ngẩn, sao mình phải khóc kia chứ? Điên rồi! Hừ! Mình đúng là điên thật rồi! - Cười chua chát, ánh mắt trốn tránh, vô hồn.

Đôi tay vuốt ve sợi ren lần cuối, nụ hôn nhẹ đặt lại hơi thở của sự sống vào kỉ vật.

Đặt sợi ren trở vào trong hộp. Mắt ráo hoảnh. Tựa như hai con người khác biệt hoàn toàn. Minh lại lạnh lùng. Đơn độc.

Chiếc vali được kéo lại gần giường ngủ. Chiếc hộp đã yên vị trong tủ áo. Mọi thứ được sắp xếp ngay ngắn.

Hiếu Minh cầm chiếc điện thoại trên tay, ngón tay bầu hằn xuống lớp da mềm.

Dòng tinh thần đã nhận lúc 0 giờ 30 phút:

”From: Jonny.

To: Demon.

Xin hãy tin tôi! Devil là người của BJ.”

Loạng choạng về phía ban công. Gió hanh táp vào mặt cậu. Đêm đen như mái tóc của mẹ hiền.

Môi nhô lên, nụ cười thanh khiết nhưng chứa đựng hàng vạn tia căm hận. Những ngón tay như bóp nát chiếc điện thoại trong tay.

— White à, cậu là ánh sáng ư? Trong trẻo? Thánh thiện? Hừ, giả tạo! ...Để tôi giúp cậu lột bỏ bộ mặt dối trá đó. Bóng đêm chỉ mãi là bóng đêm. Đừng diễn nữa! Võ kịch của cậu hạ màn rồi!

Đêm trắng. Chờ đợi. Thời gian ăn mòn từng mảng màu đen tối.

Niềm tin đã đánh mất liệu có gầy dựng lại được?

12. Q.1 - Chương 5.1 : Rắc Rối Ơi Là Rắc Rối!

Sài Gòn vào hè. Những tia nắng oi bức đầu tiên đã càn quét qua mọi con phố của thành thị, phủ dài trên những tán cây xanh. Cái vẻ oi nồng của nó chỉ khiến người ta nhảy tùm xuống một bể bơi xanh mát hay trốn ru rú trong những showroom, foodstall trang bị đầy điều hoà nhiệt độ. Hè là khoảng thời gian hiếm hoi của trẻ em được nghỉ ngơi sau một năm học tập miệt mài. Bọn nhỏ sẽ được ra ngoài thành tham gia các hoạt động như thả diều, tắm biển hay về với nông thôn để thay đổi không khí. Một số sẽ ở lại thành phố, tham gia các câu lạc bộ năng khiếu như bơi lội, ca hát, võ thuật, mỹ thuật,... Có biết bao nhiêu điều thú vị cho mùa hè.

Ấy vậy mà những năm gần đây, mùa hè lại là điều quá xa vời cho lũ trẻ. Chương trình học dày đặc khiến bọn nhỏ chẳng còn có mùa hè. Thay vì vui chơi như trước thì bọn nhỏ phải đến các trung tâm Anh ngữ, các lớp học thêm hay ở suốt ở nhà học với gia sư. Ngẫm lại, lũ trẻ gần như quá bận rộn vào việc học mà bỏ quên đi những hoạt động lí thú xung quanh mình. Ôi, mùa hè của tuổi thơ! Người đã bay đi đâu mất rồi?

Đối với tôi, mùa hè là những chuyến “phượt” lên non xuống bể, chu du khắp nơi. Đó là khoảng thời gian tôi thấy thoải mái nhất.

Thông thường, tôi sẽ về rừng nơi ba tôi làm việc. Ba tôi vốn là một chuyên viên chăm sóc động vật hoang dã và thường công tác xa nhà. Ba làm việc ở vườn quốc gia, rất ít khi về nhà. Mỗi mùa hè, tôi đi thăm bà cùng mẹ và em. Nhưng hai năm trước, do ba tôi muốn dành thời gian cho gia đình nhiều hơn nên quyết định trở về thành phố và mở một phòng khám thú y, bản thân vẫn cộng tác với các chuyên gia ở vườn quốc gia. Thỉnh thoảng, ba vẫn đi công tác xa nhà nhưng không đi quá lâu như trước. Điều đó làm tôi nhớ ba hơn, ai lại không thích ở gần cha mẹ kia chứ?

Tôi là con gái Sài Thành. Nói thành thật cũng là một đứa khá được nhiều hậu thuẫn của tạo hoá: mang một gương mặt xinh xắn, một bộ óc có phần “nhỉnh” hơn người bình thường, con của một gia đình trung lưu

với nề nếp và có chút địa vị xã hội, luôn hạnh phúc và yêu thương nhau. Nói chung, cuộc sống của tôi thuộc dạng đáng mơ ước đối với mọi người.

Tôi luôn cho rằng mình may mắn. Ừ, thì may mắn. Tôi có một người cha tâm lý, sẵn sàng lắng nghe và chuyện trò với con trẻ. Tôi có một người mẹ dịu dàng, luôn là linh hồn giữ lửa cho ngôi nhà ấm áp. Tôi có một đứa em gái xinh đẹp, tinh ranh nhưng cực kỳ làm tôi ngưỡng mộ vì những thành tích nghệ thuật mà nó đạt được. Tất cả đều làm tôi phổng mũi tự hào.

Hôm nay, ba tôi đã đi công tác, nhỏ Cherry đang đi diễn xa nhà và mẹ đã đi theo làm manager cho nó.

Haizz...thế là tôi phải ở nhà một mình rồi! Mà không, tôi không ở nhà mà đi “ở kè” nhà người ta mới đúng! Tôi thường qua nhà Dolly để ngủ cùng nó mỗi khi tôi ở nhà một mình. He he, bạn tốt mà lạ, nó nỡ để tôi cô đơn ở ngôi nhà trống huơ trống hoắc một mình sao? Hơ hơ, làm gì có chuyện đó!

Bầu trời hôm nay khá đẹp. Mây xanh trong như một chiếc váy voan xanh của cô búp bê Barbie lộng trong tủ kính ở nhà tôi. Màu nắng cam vàng và tiếng ve râm ran nghe thật bồi hồi. Mùa hè tươi vui của tôi tới rồi đây! Hura! Tuyệt quá!

Ta nói: “Không có chủ nhà, thả mọc ranh nanh” (mới chế). Hô hô, ba mẹ đi vắng cả rồi, tới giờ tôi lộng hành rồi đây! Oh yeah, tự do muôn năm!

Tôi_ một đứa theo chủ nghĩa tôn thờ tự do. Ghét bị ràng buộc, trói chặt trong khuôn phép. Tôi luôn tự cho mình giống một đoá bồ công anh vì đó là loài hoa tự do nhất thế giới. Tôi muốn như nó, phiêu du cùng gió, lơ lửng cùng mây, áo màu nắng ngọt, uống nước sương trong, nghỉ chân trên băng ghế cầu vồng và tắm mát vào những hạt mưa thanh thoát.

Tôi_ một đứa không dám tự nhận mình hiền, cũng không hung hăng như sư tử Hà Đông. Người ta vẫn bị tôi đánh lừa bởi hành động lễ phép, nhu mì.

_ Tôi_ không kiêu hãnh, phách lối. Không phải là tự ty gì cả. Chỉ là tôi có một tôn nghiêm người ta không thể đá động vào. Tốt nhất là đừng có chọc điên tôi.

Thầy dạy Địa của tôi có nói: “Mọi vật trên đời đều chỉ có một bản chất thật. Hoặc tốt. Hoặc xấu. Con người cũng thế, nhưng họ tài năng hơn. Họ biết cách che giấu bản chất của mình. Chỉ có họ mới biết rõ bản chất của họ. Và người xung quanh chỉ biết được khi cùng nhau ở trong một hoàn cảnh khó khăn, nguy hiểm. Lúc đó, bản chất sẽ dần lộ diện”. Tính đi tính lại, tôi mang bản chất tốt đó, đúng không nhỉ?

Nắng trên những tán phượng đỏ máu, bừng cháy như ngọn đuốc Olympic. Tôi đang ngồi sau xe Dolly, cái xe của tôi vẫn nằm viện vì vẫn “trong tình trạng nguy kịch”. Hôm nay, tôi đi chơi khắp nơi với cô bạn. Tôi nghĩ, Dolly tốt. Vì cô ấy thật tâm, luôn bên vực tôi mỗi khi tôi bị ức hiếp. Tôi tin thế ấy.

Xe đạp lộc cộc. Tối nay qua nhà ngủ với nó. Cả đêm có thể tám huyên thuyên về một nhóm nhạc, bộ phim thần tượng. Vui quá!

Sài Gòn phố tập nập. Nét cổ kính lẫn hiện đại đan xen. Đẹp. Sầm uất.

Đạp lòng vòng thành phố ngắm cảnh, khám phá một quán mới hay liêu lĩnh chinh phục một ngõ ngách mới trong thành phố là thú vui của bọn này.

Hôm nay, chúng tôi đi chơi khắp nơi. Rất vui.

Và thật vô tình. Điều quái dị tôi sắp phải qua, tôi sẽ nhớ đời.

Công viên Thống Nhất.

_ Ế, ế, dừng lại Dolly! Chỗ đông người ở công viên là gì thế?

Tôi vỗ vào lưng Dolly, bắt nó thắng xe dừng lại, tay chỉ về phía đông người ở góc đường, xung quanh đó có một vài chiếc xe lớn và có cả tiếng rồ ro của máy phát điện nữa. Vụ gì vậy ta? Đánh nhau? Tai nạn? Giật đồ? Hay là.....

_ Ý! Chuyện gì vậy? Tao thấy.....A! Trên chiếc xe đằng kia có dòng chữ gì kìa: ĐOÀN LÀM FILM TP.HCM. Há há! Đóng phim mà ới! Ghé zô coi thử ha!-Mắt nó sáng hơn sao, toe toét cười rồi lôi tôi bon bon về phía ấy.

Tôi và nó gửi xe ở một quán coffie cạnh công viên rồi hăm hở bon chen đi xem đóng film. Vốn không phải lần đầu đi xem đóng film nhưng lần này tôi cảm thấy điều đó thật thú vị.

Tôi và nhỏ Dolly luồn lách qua đám đông để hóng hớt y như mấy con lươn,chen muốn nghệt thở. Cuối cùng cũng thấy được diễn viên Sam, một diễnviên teen khá nổi ở Việt Nam, năm nay cũng đã 19 tuổi. Hi hi, vậy là sắp có film mới để xem rồi!

_ Ế, Sam kìa! A, tao nhớ rồi. Đây là phim “Hoàng tử truyện tranh”, đạodiễn Phạm Quang Huy kìa! He he, cái film này vốn định giao vai nữ chínhcho nhỏ Cherry, nhưng mà tại nó đang kẹt hợp đồng phim “Đôi cánh thiênthần” nên không nhận vai được nà! - Tôi hào hứng, vỗ tay cái chất.

Nhỏ Dolly cũng góp công, góp sức của mình vào tám.

_ Ừ! Nhìn kĩ Sam dễ thương thiệt ha! Mà tao nghe nói Sam sắp đi du học thì phải? Không đóng film nữa... Buồn ghê!

Tôi dáo dác nhìn, miệng thì vẫn không ngừng lải nhải.

_ Sao mà biết? Mà tính làm siêu thị thông tin à? Nhưng nếu Sam muốn đi thì cũng phải đóng xong film này mới đi chứ? Kí hợp đồng rồi chẳng lẽkhông đóng sao? Nếu không đóng thì sẽ phải bồi thường đó!

Nó nguýt dài, bấu môi:

_ Xời! Tưởng việc chi! Nhà Sam giàu như vậy, bồi thường là chuyện nhỏ.Mấy tờ báo lá cải vẫn ồ ạt đăng tin này mà, đương nhiên ai cũng biết.Ông trời sao bất công thế nhờ? Những kẻ giàu lúc nào cũng có những đặccân hơn những người bình thường. Đáng để ganh tỵ!

_ Hờ hờ, tao không tin. Kệ nó đi. - Tôi xua xua tay, nói tiếp. - Mà saokhông thấy nam chính nhĩ? Hi vọng sẽ là một mỹ nam cỡ như Lee Min Ho thủ vai thì hạnh phúc biết bao! - Chổng cằm nham nhở mơ mộng

Nó nhếch môi, cười đều:

_ Hờ hờ, dù sao đi nữa thì Vĩ An của tao vẫn là no. 1 !

Tôi ọ:

_ Thôi đi má! Đừng nhắc bố An đó hoài được không? - Mắt liêng lảo, tôivội giơ ngón trở lên miệng ra hiệu im lặng. - Suyt! Người ta quay tiếprồi kìa! Giữ im lặng cho trường quay thôi!

Mọi người xung quanh cũng im phăng phắc. Đoàn film lại bắt đầu làm việc nữa rồi! Không khí khẩn trương và chuyên nghiệp vô cùng:

_ Bộ film “Hoàng tử truyện tranh”, cảnh 36, phân đoạn 4, lần 1! ACTION !!!! - Nhân viên hậu trường kêu lên.

Tất cả chăm chú theo dõi. Cảnh này sẽ là cảnh Sam ăn kem một mình trênghế đá, nét mặt vui thích tinh nghịch, nhưng sao thấy Sam diễn cứ saosao ấy! Về mặt gượng ép, không vui vẻ, khiến cảnh này phải lặp lại liêntục.

Dưới cái nắng oi bức, một phân đoạn phải quay đi, quay lại nhiều lần.

_ Cảnh 36, phân đoạn 4, lần 2! ACTION!

_ Cảnh 36, phân đoạn 4, lần 3! ACTION!

_ Cảnh 36, phân đoạn 4, lần 4! ACTION!

_ Cảnh 36, phân đoạn 4, lần 5! ACTION!

_ Cảnh 36, phân đoạn 4, lần 6! ACTION!

_

—

— Cắt!!!! Sao vậy Sam? Làm gì mà có một cảnh mà quay cả chục lần không xong? Hôm nay em sao vậy? Ổn chứ? Nãy giờ tôi thấy em lơ mơ lắm nha! Có chuyện gì phải không? - Một người đàn ông ngoài 30, có mái tóc vuốt cao phía trước, dáng khá cao, da hơi trắng, đeo mắt kính gọng đen, tướng đĩnh đạc bước tới khiển trách Sam. Đúng rồi! Ông ta là đạo diễn Phạm Quang Huy - một người đạo diễn Việt kiều khá nổi tiếng. Mà người ta hay nói mấy người làm đạo diễn thì hơi khủng hoảng, không biết ông này có không ta?

Cô bé Sam ỉu xiu mặt, dường như có chuyện gì buồn lắm thì phải?

— Dạ em xin lỗi! Tại tâm trạng của em hôm nay không được tốt... Làm phiền mọi người quá! Đạo diễn, cho em nói chuyện riêng một chút được không ạ?

Quang Huy xoa ấn đường:

— Haiz...Ok! Mọi người nghe tôi: Nghỉ giải lao 5 phút nha! - Tiếng ông Quang Huy vừa hô lên thì từ ánh sáng, phản quang, phục trang, trợ lý, máy quay, biên kịch gì gì đó tản ra khắp nơi, mỗi người một việc. Người xem cũng tản đi bớt.

Chắc là hết quay rồi! Còn đứng đây chi nữa? Về thôi!

Thấy tôi thù lù bỏ đi, Dolly réo:

— Ế, mày làm gì vậy? Sao đi? Ở lại chút đi! - Nhỏ ngơ ngác kéo tay tôi lại.

— Thì hết quay rồi ở đây làm gì nữa? Đi chỗ khác chơi thôi! - Tôi vô tư nắm tay kéo nó rời đi.

Cô hotgirl của tôi nổi máu tò mò:

— Khoan! Hình như Sam muốn nói điều gì đó với đạo diễn thì phải. Hay là như tao với mày nghĩ, Sam bỏ vai??!

Tôi cười trù, bần ra:

— Thôi đi! Nhiều chuyện ghê á! Mà chuyện Sam bỏ vai có liên quan gì tới mình đâu! Quan tâm chỉ cho một vậy trời? Mà không lẽ Sam ngốc đến nỗi bỏ vai để đền bù hợp đồng à?

— Tao tin là vậy đó! Sam muốn bỏ vai! Mà cái này không phải muốn là biếp buộc! Mày không tin phải không? Dám cá với tao không? - Nó dẫu môi, héch mặt khiêu chiến.

Tôi héch mũi tự tin.

— Tao thách đó! Sam mà bỏ vai tao cùi sứt móng! Cá gì?

Cô nàng chắc nịch:

— 50k (50 000 VNĐ)? Chịu hông? Đủ một chiều kem đó mày! Tao cá là Sam bỏ vai đó!

Há há! Dolly ơi, em phải nộp cho chị 50k tiền ngu rồi! Sam làm sao mà bỏ vai được? Trong khi em gái tôi là một diễn viên. Tôi hiểu quá rõ về sự ràng buộc hợp đồng giữa bộ phim và diễn viên không đơn thuần chỉ là vấn đề tiền nong mà đó còn thể hiện chữ Tín của hai bên trong đó.

— Chơi luôn! 50k thì 50k! Sợ ai mà không dám? Tao chỉ sợ mày không đủ tiền thôi! - Thỏa thuận xong. Sự tự tin tuyệt đối thuộc về tôi.

Thế là hai đứa rón rén, rình rập, mon men, len lỏi, luồn lách đến hiện trường, nơi gần chỗ Sam nhất để nghe chuyện. Mọi người trong đoàn cũng tranh thủ làm chuyện riêng nên không để ý đến hai con ranh như chúng tôi xâm nhập vào hiện trường (chắc họ tưởng tụi này là fanclub của Sam).

Chúng tôi đến gần được đối tượng, dùng cái tai siêu thính để hóng chuyện, nghe ngóng mọi móc tì tin mật.

Ở một bóng dù, có một cái tivi nhỏ, một cái ghế tựa, một cái bàn, một chai nước, một cái loa, một cái ghế nhỏ, một cái... nói chung là đủ đồ nghề hết. Hai đứa tôi nấp sau cây đèn phản quang, đưa bốn cái lỗ tai vevăn ngóng chuyện (Thân cây đèn nhỏ xíu mà nấp cái gì?). Họ bắt đầu nói chuyện.

Zoom cận cảnh:

Đạo diễn Huy bất ngờ, ca thán:

— Sao? Không đóng nữa à? Trời ơi! Bộ film của tôi sao gặp toàn là cái gì đâu không vậy? Cô mà không đóng nữa thì coi như film tôi tiêu! Ôi! Film đầu tay ở Việt Nam của tôi! “Đất nước - quê hương tôi!”. Hu hu, chết tôi thật mất!

Trong khi đó, ở cạnh cây đèn phản quang, có hai con hâm:

— A ha, tao thắng rồi! 50k đi cưng ơi! 50k đó! - Con Dolly nhảy cẫng lên vui sướng vì đã thắng tôi.

Tôi chín ngượng mặt, đánh trống lảng:

— He he he! Tụi mình là những người đầu tiên biết tin động trời này á. Bán cho tòa soạn là được khối tiền luôn à!

Sam ơi là Sam, bỏ vai chi thế? Cô hại chết tôi rồi nè! Hu hu...

— Ừm... À mà thôi đi! Đừng có đánh trống lảng! 50k đi! Không nói nhiều!

Tôi trở mặt.

— Hồi nãy tao giỡn thôi, mày tưởng thật à? Mà tin này mấy tờ báo lá cải đã viết hết rồi, ai mà chẳng biết? Cá vậy mà cũng cá nữa! Thôi! Huề đi!

Giờ phút này mà giữ chữ tín thì tờ 50k của tôi sẽ “Yêu dấu theo gió bay”! Tốt nhất là làm kẻ hai mặt vậy.

— Bớt giỡn đi cưng! Vậy hồi nãy đứa nào đòi bán tin cho lá cải? Không đưa à? Làm mất mặt giang hồ lắm! Có chơi có chịu! Mày không đưa tao giật thì đừng trách! Đưa đây mau! - Nó nghiêm giọng, tay thì không ngừng lục soát túi quần tôi.

Đạo diễn Huy bất ngờ, ca thán:

— Sao? Không đóng nữa à? Trời ơi! Bộ film của tôi sao gặp toàn là cái gì đâu không vậy? Cô mà không đóng nữa thì coi như film tôi tiêu! Ôi! Film đầu tay ở Việt Nam của tôi! “Đất nước - quê hương tôi!”. Hu hu, chết tôi thật mất!

Trong khi đó, ở cạnh cây đèn phản quang, có hai con hâm:

— A ha, tao thắng rồi! 50k đi cưng ơi! 50k đó! - Con Dolly nhảy cẫng lên vui sướng vì đã thắng tôi.

Tôi chín ngượng mặt, đánh trống lảng:

— He he he! Tụi mình là những người đầu tiên biết tin động trời này á. Bán cho tòa soạn là được khối tiền luôn à!

Sam ơi là Sam, bỏ vai chi thế? Cô hại chết tôi rồi nè! Hu hu...

— Ừm... À mà thôi đi! Đừng có đánh trống lảng! 50k đi! Không nói nhiều!

Tôi trở mặt.

— Hồi nãy tao giỡn thôi, mày tưởng thật à? Mà tin này mấy tờ báo lá cải đã viết hết rồi, ai mà chẳng biết? Cá vậy mà cũng cá nữa! Thôi! Huề đi!

Giờ phút này mà giữ chữ tín thì tờ 50k của tôi sẽ “Yêu dấu theo gió bay”! Tốt nhất là làm kẻ hai mặt vậy.

— Bớt giỡn đi cưng! Vậy hồi nãy đứa nào đòi bán tin cho lá cải? Không đưa à? Làm mất mặt giang hồ lắm! Có chơi có chịu! Mày không đưa tao giật thì đừng trách! Đưa đây mau! - Nó nghiêm giọng, tay thì không ngừng lục soát túi quần tôi.

Tôi chống cự quyết liệt, vùng vằng đẩy tay nó ra ở chỗ cây đèn.

— Không! Tao không đưa! 50k của tao! Thả ra!

— Không! Đưa cho tao! Đừng có mơ! Lúc nãy nói ngon lắm mà? Tiền của tao! - Nó vẫn không buông tha, tôi và nó cứ giật qua giật lại chỗ cây đèn. Và rồi.....

“Xoảng”

“Rầm! Rầm!”

Oh my god! Cây đèn ngã rồi! Chết cha! Sao giờ? Cái đèn nó bể luôn rồi! Chết thật rồi! Thánh A La ơi! Đức mẹ Maria ơi! Chúa ơi! Đức Phật Thíchca ơi! Xin hãy cứu rỗi cho thân phận nhỏ bé của con! Hu hu!

Con Dolly cắn móng tay vỗ vỗ vai tôi hốt hoảng.

— Ê, giờ sao?

Mọi người dòm ngó và bắt đầu tiến tới gần tôi, mặt hầm hầm như muốn giết người (mà người định giết đích thị là tôi). Thôi xong rồi! Tính từ phạm vi này, người đầu tiên tới nhanh nhất để xử tội tôi này chỉ có thể là... đạo diễn Quang Huy!!!

— Nè! Mấy đứa kia làm gì vậy? - Ông ấy thấy bọn tôi rồi. Sao bây giờ?

Trong thời khắc này chuẩn là thượng sách! Nhưng mà không! Làm vậy hèn lắm! Cơ mà nếu cứ đứng yên ở đây thì tiền đâu bồi thường? Ấy da! Khó xử quá! Chạy hay đứng yên?

10m... 8m... 6m... 4m... 2m...

Thôi xong, khỏi chạy, ông tới kế bên luôn rồi!

— Ai trong hai đứa làm ngã cây đèn? - Ông ta nghiêm nghị hỏi, Sam cũng te te lại đứng kế bên.

Tôi ngẩng mặt, ngơ ngác:

— Dạ?

Dolly kéo vai áo tôi, lí nhí reo:

— Chạy! Chạy đi! Sao mà đứng yên như Từ Hải chết đứng thế hả?

Tôi thộn mặt, hết biết đường lui.

Hu hu! Thôi xong đời rồi! Chúa ơi! Ngọc nữ trường Thanh Du con đây sắp tới hầu trà với mấy chú công an vì tội phá hoại tài sản người khác rồi! Ôi, vết đen trong lý lịch... Trời ơi, khổ thân quá vậy nè!

Hai người họ cứ tiến tới gần, tim bọn tôi đập thình thịch như nhảy Samba. Đứng yên cho người ta tới “màn thụt” đúng là một cảm giác khủng khiếp. Mồ hôi tôi tuôn lã trên trán. Tay lạnh cóng.

Bất chợt, cô diễn viên nín tay đạo diễn lại, nhìn quanh, rồi nức nở:

— Đạo diễn ơi, bây giờ ba em gọi, ba bảo em về gấp, cảnh cuối hôm nay em không quay được. Em xin lỗi! Xin lỗi tất cả! Em đi đây! Hức hức.... - Rồi cúi đầu rất sâu chào mọi người, sau đó bỏ chạy trong sự ngơ ngác của tất cả.

— Này Sam! Tôi chưa nói chuyện xong mà? Đứng lại đi! NÈ!!! - Đạo diễn Quang Huy ngoắc Sam lại, nhưng cô bé đã leo lên một chiếc xe sang trọng chạy mất. Đáng tiếc thật!

Ông ta vò đầu bứt tóc loay hoay.

— Chết rồi! Sam đi rồi! Làm sao bây giờ?

Tôi nhú mày, răng cắn môi, môi vết răng, run cầm cập.

Hai đứa tội tôi run như cầy sấy... ý không... run như cún con mắc mưa (sosánh cũng lựa con nào dễ thương mới được chứ?). Ông đang điên lên! Thôi rồi! Làm sao đây?

Ông hét lên, mặt đỏ phừng phừng.

— Còn hai đứa này nữa! Chỗ người ta đang quay mà mò vào làm gì? Còn làm hư hại đồ nữa chứ? Có biết cây đèn này trị giá bao nhiêu không?

Haizz, chết chắc rồi! Kiểu này là mình phải gọi trước dịch vụ mai táng, hỏa thiêu trọn gói cho hai đứa quá! Dolly ơi, tuy chúng ta không sinh cùng ngày cùng tháng với nhau nhưng tổ nguyện chết cùng ngày cùng tháng với cậu, hic! TT^TT.

— Dạ, tụi con xin lỗi, tụi con không cố ý, tại tụi con tò mò muốn xem hậu trường làm việc thế nào mới mò mẫm lại gần đây thôi. Dạ, tại con lỡ tay... hic... con không cố tình đâu! Chú tha cho tụi con đi mà chú! Hu hu! - Tôi miễn.

Đầu óc rối như lạc vào mê cung, tôi cứ nghĩ như mình sắp bị lôi đầu ra xử bắn tới nơi rồi.

Thình lình, nhớ tới mấy giọt nước mắt (cá sấu) luôn mang lại hiệu quả vượt ngoài mong đợi của tôi. Cho nên, tôi quyết định... xài lại.

— Ai cho phép hai đứa vào đây? Con cái nhà ai mà nghịch quá trời! Nó mau đi chứ? - Mắt ông trừng trừng nhìn bọn tôi. Dolly ơi, sao mày không nói gì hết vậy? Chẳng lẽ mày bỏ tao giữa chiến trường khói lửa mịt mù như thế sao? Đồ vô lương tâm! Được! Đã thế tao sẽ đơn thân độc mã quyết chiến tới cùng!

— Chú ơi, đừng làm vậy mà chú ơi! Nhà tụi con nghèo lắm, hổng đủ tiền đền đâu! Hoàn cảnh nhà con hẩm hiu lắm! Mẹ đi bán vé số, cha đi đập xích lô, cả nhà đi kêu lô tô... (???) Riêng con, sáng chăm em, chiều đi ôn thi đại học. Chú thấy nhỏ đó hôn? Nhìn mặt mũi sáng láng, xinh tươi vậy đó chứ nó bị bệnh trong người, tức là nó có vấn đề ở trên đây nè chú! Sốt bữa là hôm nay con tính đưa nó đi khám nhưng ai ngờ có đóng phim ở đây nên nó nằng nặc đòi vô xem. Rồi tự dưng nó lên cơn bắt chột, chắc là tại hồi sáng con quên cho nó uống thuốc nên nó mới lên cơn làm ngã cây đèn! Tụi con hổng cố ý đâu! Chú tha cho tụi con đi chú! Hu hu... hic hic ...oa ... - Tôi khóc sụt sùi, tay chỉ về nhỏ Dolly, trong vai là một người chệch lạc thượng tôi đã biến nó trở thành một người em bị... bất bình thường. Kha kha, ai bảo mi không giúp ta, bạn bè nghĩa khí ghê nhỉ? Chơi mi một cú thế cho chừa tật bỏ bạn lúc hoạn nạn nghen cưng!

Ông Quang Huy nhìn tôi với ánh mắt cảm thông rồi quay sang con Dolly.

— Gì? Sao lại...? - Con Dolly ngơ ngác nhìn tôi gằm gừ.

Tôi nháy mắt làm hiệu, dường như nó bắt được sóng, phối hợp với tôi (bỏ qua chuyện tôi nói nó khùng luôn!).

Nó giương đôi mắt ngây ngô, nụ cười ngây dại, ánh nhìn dáo dác như mấy mụ ở Chợ Quá Biên Hòa rồi cất tiếng:

— Ý hoa đẹp kìa! Hoa đẹp kìa! Bông xanh, bông trắng rồi lại vàng bông ơi bạn ơi, ý... có bướm nữa kìa! Bướm đẹp kìa! Kìa con bướm vàng, kìa con bướm vàng, xòe đôi cánh, xòe đôi cánh, bướm bướm bay bay bay nè! Ha ha! Bay nè! - Nó múa hát như con diên dưới nắng.

Tôi nhìn nó mà suýt bật cười thành tiếng. Công nhận, nhỏ này giả diên giống thật! Nó cứ ngây ngây dại dại kiểu đó trông mắc cười quá đi! Có khi nào đây là bệnh tiềm ẩn lâu lâu tái phát của nó không ta? Có thể lắm chứ!

— Đó, chú thấy chưa? Tội nghiệp lắm chú ơi! Tiền chữa bệnh cho nó còn hổng có, tiền đâu mà đền cho chú... Hu hu... chú ơi... đừng nhẩn tâm như vậy mà! Làm đau những trái tim bé bỏng, mong manh, ngây thơ của tụi con lắm! Hu hu ... Oa... oa... Hức hức... - Tôi cùng nó kể tung người hứng, đứa giả diên, đứa khóc lóc. Ha ha, đây sẽ là một kỉ niệm nhớ đời, không biết ông động lòng chưa nữa? Bắt tôi khóc hoài vậy nè? Ôi trời ơi!

Ông Quang Huy trân trân mắt nhìn hai đứa tôi, đôi mắt dè xét, không biết ông nghĩ cái gì nữa? Tôi không có thiên nhân để soi rọi nội tâm của ông ấy! Khổ ghê á!

[Ya, hai con oắt này, cũng được quá ha? Đứa giả diên, đứa diễn kịch cũng ăn ý ghê á! Nhưng cưng ơi chiêu này ông xài lâu rồi! Hiếu Minh mà còn bị ông đánh lừa, tụi cưng còn “gà” lắm! Tính dụ ông à? Ta đâu có ngu! Nhưng mà nếu là người bình thường chắc chắn sẽ bị lừa. Hai con bé này xem vậy mà cũng có năng khiếu diễn xuất ghê nhỉ? Mà mặt mũi hai đứa cũng xinh! Có triển vọng!] - Ông Huy lia mắt đây bí hiểm.

Ông cất giọng:

— Hic! Hai đứa làm chú xúc động quá! Thôi, chú không bắt đền tụi con nữa đâu! Nhưng... - Quang Huy rưng rưng.

Tôi vẫn sụt sùi. Mắt liêng lảo xem chừng vẻ mặt của Quang Huy.

— Hức hức... Hic! Sao chú ?...

Ông Huy kể lể, nước mắt lưng tròng nhìn rất thê lương.

— Cái đèn này mắc lắm! Chú không đủ khả năng mua lại đâu! Chú là đạo diễn nghèo mà! Ước mơ của chú là dành dụm được một số tiền để dựng một bộ phim như ý muốn, giờ chú đang thực hiện nó đây. Nhưng túng quá, một số tiền chú phải đi làm thêm, một số thì chú phải chạy vạy để quay. Bây giờ cây đèn hỏng rồi, diễn viên thì bỏ vai, tiền bồi thường hợp đồng thì có bao nhiêu đâu? Chẳng lẽ số phận tôi khổ thế sao? Chỉ có chinh phục ước mơ cũng không làm được! Thật là vô dụng quá! Hức... hức... hức...

Oài, sao mà số phận tôi nó khổ cùng thế mà còn có người túng quẫn hơn tôi sao? Chú Huy thật đáng thương!

13. Q.1 - Chương 5.2 : Rắc Rối Ơi Là Rắc Rối!

— Chú ơi, con xin lỗi! Con không cố ý! Con có lỗi nhiều lắm! Con thực sự là không có tiền đâu! Nhưng mà con sẽ giúp chú bất cứ thứ gì trong sức của tụi con. Giặt đồ, rửa chén, lau nhà, hút bụi, nấu cơm, ẵm em... cái gì con cũng làm được! Chú ơi, đừng giận tụi con nha chú! - Tự dưng tôi lại mũi lòng chui đầu vô rọ, ngu thật!

Chú Huy vẫn ủy khuất mà kể lể.

— Thôi, chú không cần đâu. Nhà con nghèo, em thì bệnh thì làm sao con phụ chú được? Thôi con về đi. Không sao đâu! Chắc chú cũng nên từ bỏ tất cả, tìm một nghề nào đó sống hết đời, chôn chặt đam mê của mình thôi. Hu hu!

Nhìn chú Quang Huy than thở mà sao tôi thấy xót xa quá, đúng là mình gây ra họa thật rồi !

Nhỏ Dolly cũng ham hố sà vô bầy.

— Không, không đâu chú ơi! Con có thể làm được mà. Chú cứ yên tâm, coi như là chuộc lỗi vậy.

Đây là chuyện ân hận nhất của chúng tôi. Người ta nói đúng: “Núi này cao có núi kia cao hơn”. Hôm nay, ma nữ bắt bại Apple lắm chiêu nhiều kén như tôi đã bị “Gậy ông đập lưng ông”. Hic! Ngẫm lại sao mà thấy mình đại dử vậy chứ?

— Ủa? Không phải là con bị... - Ông chú giả bộ ngây ngô

Tôi khóc bù lu, bù loa:

— Dạ... thực ra là tại tụi con sợ chú bắt đền nên mới nói vậy. Nó bình thường, không bị gì hết, cũng không phải em của con. Tại tụi con sợ chú méc ba mẹ nên mới nói vậy. Nhà của tụi con khó lắm. Biết hai đứa đi chơi gây chuyện là no đòn ngay. Hai đứa con đều là học sinh gương mẫu, tụi con sợ thừa nhận mà có gì chú dắt tới đồn công an là sẽ bị hạ hạnh kiểm... Oa oa oa... tụi con có lỗi! - Tôi òa khóc thật tâm, con Dolly cũng sụt sùi mũi mếu máo theo.

Cả hai đứa lộ rõ hai cái mặt ăn khoai, ăn sắn... ý không... ăn năn của mình ra. Thảm bèo nhèo như bánh tráng nhúng nước.

— Ờ... Tội nghiệp tụi con quá! Tụi con không cần quan tâm đâu! Chú sắp cháy túi rồi, không còn gì hết! Tôi phá sản rồi! Không cần quay nữa luôn. Đời là bể khổ! Sông Sài Gòn ơi! Ta tới đây!

Nguy rồi! Chú đòi tự tử sao? Hư, có cây đèn phản quang thôi mà? Sam bỏ vai thì tìm người khác quay. Làm gì mà phải bi quan? Già đầu rồi mà sao suy nghĩ nông cạn vậy? Nhiều khi tôi cũng khâm phục mình, trong mọi hoàn cảnh vẫn yêu đời phơi phới.

Nhỏ Dolly lọt vô bầy đầu tiên.

— Chú ơi, đừng mà chú! Bây giờ chú muốn gì tụi con cũng giúp hết! Chú đừng tuyệt vọng mà! Hic... Chú muốn gì? Con sẽ cố gắng giúp chú!

Tôi cũng mê muội gật gật đầu đồng ý! Oái, sao lúc đó mình lại ngốc như vậy chứ???

Chú Huy ngẩng đầu, nhìn tôi.

__ Nè, cô bé. Sao chú thấy con quen quen. Hình như chú gặp con ở đâu rồi phải hông?

Tôi gật gật, thành thật:

__ Dạ, con là chị gái của diễn viên Cherry, chú gặp con hôm con đạt giải nhì Tiếng ca học đường toàn thành phố.

Chú ráo hoảnh, tỉnh bơ:

__ Ồ ha, sao giờ mới nghĩ ra ta? [Đây là cô nhóc chị của Cherry, nghe nói là thiên tài của trường Thanh Du mà! Con bé xinh quá, hợp vai Tiểu Mi hơn cả Sam. Nếu kết hợp với nhím nhỏ Hiểu Minh sẽ rất xứng đôi. Con bé đứng kế bên cũng không kém cạnh, nét ngây thơ đó rất hợp vào vai thứ Ban Mai. Ha ha, đúng rồi! Sáng suốt quá! Ngưỡng mộ mình quá! Kha kha!].

Chú Huy nhìn tôi bí hiểm, xoa cằm, im lặng. Ôi, chú muốn gì đây chứ?

Dolly nóng lòng, kéo tay áo tôi, nói nhỏ:

__ Ê, ông đang nghĩ gì vậy?

__ Ông nội của tao lật mồm sống dậy cũng không đoán được nữa!

Chú Huy cứ dăm chiêu, rồi cúi mặt tăm tía bọn tôi:

__ Có thật là hai đứa chịu giúp chú không? Không hối hận chứ? Nếu vậy thì chú nhờ tụi con giúp một chuyện... - Đạo diễn Quang Huy chớp chớp mắt sáng rõ.

Tôi và nó mạnh miệng đồng thanh:

__ Dạ được, bất cứ chuyện gì tụi con cũng giúp!

__ Thật không? Vậy thì...

__ Wowwwwwww... Đẹp quá đi! Bộ đồng phục này dễ thương ghê á! Đẹp hơn bộ đồng phục Thanh Du của trường mình nữa! Thích ghê đi! - Con Dolly cười tít mắt, xoay người ngắm nghía bộ đồng phục hai đứa đang mặc.

Bộ đồ này giống với bộ đồ của Tô Hựu Tuệ trong Bí Mật Tình Yêu Phố Angel ghê. Những viền xanh thủy thủ chạy dọc vai áo và chân váy thật khỏe khoắn. Thích thật!

__ Ê! Sao tao run quá à! Tự dưng lại mắc bẫy ông đạo diễn vào đóng film mà còn giao tao vào vai chính nữa chứ. Rồi biết gì đâu mà diễn? - Tôi lo lắng. Phía sau, cô hoá trang đang bôi tóc tôi thành một củ tỏi nhỏ.

Nó vô tư cười nói, khi chị tạo hình đang make up cho hai đứa tôi.

__ Thôi kệ, ai bảo hai đứa mình ngu làm gì! Mà thôi, cứ xem đây là sân khấu của trường đi! Hai đứa mình cũng hay đóng kịch ở trường chắc là không khó lắm đâu. Mà là chị gái của Cherry_sao teen hàng đầu thành phố hiện nay mà, chẳng học hỏi từ nó được gì à? Hê hê, mà nghĩ lại cũng tốt! Vừa được đóng film vừa không phải đèn vù cây đèn, có thể sau vụ này tụi mình nổi tiếng lắm chứ chẳng chơi. Lo gì mà ới! Đọc kịch bản đi! Thuộc lời thoại là diễn ok liền. Không có gì đâu!

Sau khi được phổ biến nội dung film qua lời kể của đạo diễn Quang Huy và biên kịch, chúng tôi bắt đầu diễn phần cảnh đầu tiên. Đó là cảnh nhân vật Ban Mai do Dolly thủ vai tát Tiểu Mi, người bạn thân nhất của Ban Mai, cũng là vai mà Sam đã bỏ và được giao lại cho tôi. Quá hồi hộp với một vai nặng ký như thế.

Mọi thứ cần thiết đã sẵn sàng. Cái con người hào hứng lúc này giờ lại run run nói:

__ Sao tao lạnh quá mà ới! Tự dưng cảnh đầu tiên là cảnh tao tát mày, sao tao làm được?

__ Yên tâm đi! Mày cứ diễn bình thường, không sao đâu! - Tôi vội trấn an.

Cả hai bước vào vị trí diễn. Rất may do tôi thường đi theo làm trợ lý của Cherry nên đã quá quen thuộc với không khí này. Chỉ là chưa thử diễn lần nào thôi.

Nắng vàng rực rỡ, mây xanh trong như ngọc. Hai cô nhóc lóng ngóng với công việc lạ lẫm.

Chú trợ lý hắng giọng:

— OK! “Hoàng tử truyện tranh” cảnh 126, phân đoạn 5, lần 1, diễn!

Máy chạy. Nhóm đông im bật. Tầm phản quang bắt nắng loé chói mắt tôi. Tim đập nhẹ nhàng. Tôi hít sâu. Sẵn sàng.

“Bốp!”

— Tại sao mày... - Nhỏ Dolly tát như phũ bụi cho tôi, lập cập nói.

Cảnh hồng. Ai cũng thông cảm. Lần đầu bị khớp là chuyện bình thường.

Tôi nhắc nhở Dolly:

— Ngọc Linh! Tát mạnh lên! Đừng có run! Cứ xem tao là kẻ thù của mày đi!

Diễn lại thêm lần nữa.

— OK! Diễn!

“Bốp!”

— Tại sao mày lại làm vậy với tao chứ? - Nó hét lên phần nộ, tát tôi một cái muốn nổi đom đóm mắt.

OMG! Đầu óc tôi choáng váng, quay mòng mòng. Đau ứa nước mắt. Nó cũng biết hơi quá tay nên dừng lại xin lỗi tôi:

— Xin lỗi Apple, mày có sao không? Tao không cố ý!

Tôi gượng cười.

— Hồng sao đâu! Bình tĩnh đi!

Lại phải diễn thêm lần nữa.

— Diễn lại! Diễn!

“Bốp”

— Tại sao?...Xin... xin lỗi! Em quên lời thoại! - Nhỏ gãi đầu ái ngại.

Trời ạ, thêm vài lần nữa là má tôi phồng như bị ong vò vẽ đánh chứ chả chơi. Đau quá à! Hu hu!

— Diễn lại lần 4!

— Diễn lại lần 5!

— Diễn lại lần 6!

—

Lần n quay lại. Má đau buốt. Mọi người bực bội. Tôi mất bình tĩnh.

Đạo diễn Huy cố nhẫn nại:

— Cất! Bây giờ tụi con ráng nhập tâm chút nữa đi! Dolly nè, con thử tưởng tượng Apple nó giết bạn trai con. Con rất giận nó. Còn Apple con biết diễn thế nào chứ? Nhớ diễn như lúc con gặp chú nhớ chưa? - Chú Huy ôn tồn nói.

Yes! Tôi hiểu rồi! Oa, đã có cách giúp nó rồi đây.

— Dạ! Tụi con hiểu rồi chú! - Tôi nhanh nhẩu.

Nắng vẫn oi. Cái nóng thường khiến tâm trạng người ta dễ cáu bẳn.

__ Chuẩn bị diễn lại!

__ Tao run quá à! - Nhỏ nói.

__ Tao nói với mày chuyện này mày đừng giận tao nha! - Tôi âm ừ rồi nói khẽ vào tai nó. - Thật ra tao rất thích Vi An và cậu ấy cũng vậy. Tao và Vi An quen nhau rồi!

Nó tròn mắt, giận dữ:

__ Mày...

“Bốp!!!”

__ Ý! Ý! Quay, quay nhanh lên! Chưa bảo diễn mà! Haizz! Thôi kệ! - Ông Quang Huy lúng túng.

__ Tại sao mày lại làm vậy với tao chứ? Tụi mình là bạn mà? Tình bạn của tụi mình bấy lâu nay là thế nào? Tại sao mày lại trở nên như thế? Chẳng thà mày đừng giúp tao. Mày là đứa bạn tồi. Mày không xem tình bạn bấy lâu nay của chúng ta là gì cả. Mày là đồ giả dối. Bỉ ổi. Tao ghét mày! Hu hu hu! - Nó tát tôi rồi nức nở khóc. Tuyệt quá, thành công rồi!

Well done! Hiệu quả rồi! Được trớn, tôi tung hứng theo:

__ Ban Mai! Mình thật rất xin lỗi cậu! Mình chưa bao giờ coi rẻ tình bạn của chúng ta cả nhưng... mình không thể ngăn được trái tim đã đập lỗi nhịp vì cậu ấy... Mình đã yêu Kay thật rồi và mình không biết cách nào để dừng lại cả! Mình biết mình làm vậy là rất có lỗi với cậu nhưng mình... mình không thể nào làm khác được! Mình yêu cậu ấy! Hu...hu....hu....hu... Rất yêu! - Tôi khóc nức lên vì nhập vai, có lẽ lần này là nó dùng tất cả sức lực bình sinh ra mà tát tôi quá!

__ Im đi! Đừng nói nữa! Từ giờ về sau tao và mày sẽ không còn là bạn nữa! Chấm dứt hết đi! Mày không còn là bạn tao nữa! Tiểu Mi! - Nó bắt được nhịp diễn và tiếp tục.

__ Ban Mai! Cậu có thể ghét mình, hận mình nhưng mình sẽ luôn xem cậu là bạn của mình! Một ngày là bạn, trăm năm cũng là bạn! Mình xin lỗi!.

Phân đoạn kết thúc. Wonderful!

__ Cất! Tuyệt cú mèo! Diễn tốt lắm! Cảnh này rất đạt! Hay lắm! Tụi con đã không làm chú thất vọng! - Chú chạy ra hét mừng khen chúng tôi.

Cả êkip cũng tán thưởng và khích lệ chúng tôi bằng một tràng pháo tay rợp trời. Tôi thẹn, cúi mặt cảm ơn.

Trong lúc chuyển cảnh nhỏ Dolly quệt mấy giọt nước mắt còn đọng lại nơi khóe mi, lau bầu như oán trách:

__ Mày gài tao! Thấy ghét!

__ Hi! Mày có cho tiền tao cũng không mê nổi người như Vi An. Đó không phải là mẫu người của tao. Chẳng tao thích không phải là một chàng lạnh lùng, đó phải là một chàng hoàng tử mang theo nắng ấm phương Nam. Mày hiểu không? - Tôi chun mũi cười, giải thích.

__ Được rồi, tụi con sẵn sàng chưa? Cảnh này nhẹ hơn lúc nãy, cảnh trước chơi khó một chút vì chú muốn cảnh đó là một vòng casting thử luôn. Tuyệt lắm! Cả êkip rất hài lòng. Tụi con chính thức được nhận vai. Vì đây là giai đoạn nghỉ hè nên chú nghĩ sẽ không ảnh hưởng gì mấy tới việc học của mấy con. Còn gia đình thì chú sẽ thuyết phục cho! - Chú Quang Huy tới gần, cười rạng rỡ.

Tôi với nhỏ cười tít mắt. Một ngày đủ có thể làm thay đổi số phận của hai con người. Một ngày chính thức gia nhập showbiz.

Ai lại không thích nổi tiếng chứ? Đó là ước mơ thầm kín của tôi.

Trong cái nắng vàng chộn rộn, từng tiếng hô “Diễn! Diễn!” đều đều vang lên. Có hai cô bé vẫn lúng túng với vai diễn đầu đời. Đó là một cơ hội. Mà cơ hội ấy chính là nhờ cây đèn phản quang ấy. Nó đã biến đổi tất cả. Biến đổi cuộc đời tôi.

[Tôi sẽ gặp lại bạch mã hoàng tử và tên ôn thần “tưởng như chưa hề quen” trong một ngày không xa. Nhớ lại câu chuyện dài dang dở của tuổi thanh xuân này thật tươi đẹp. Và đến khi tôi đã trở thành một bà

mẹ thì mỗi lần nhớ đến đều thấy lòng xốn xang, đau xót. Tất cả vẫn còn nằm ở phía trước... như một giấc mơ dài... Tôi muốn không bao giờ tỉnh lại... Vì trong giấc mơ đó... anh đã choáng ngập lấy tâm trí tôi... Và ai biết được... tôi chỉ là một quân cờ vô định.... Tôi và anh... mãi mãi là những quân cờ không tự chủ được mình... Câu chuyện của tôi chỉ mới bắt đầu....].

Đối diện công viên, trong không khí cả đoàn film làm việc tắt bật, phía bên đường, lại thêm một chiếc Limousine đen sang trọng dừng lại. Trong xe, một chàng trai có mái tóc màu vàng kim, che khuất một bên mắt, óng mượt vô cùng, hàng mi cong đen rậm, chiếc mũi cao ngạo ngễ, đôi môi mỏng ánh cam, làn da trắng ngần, đôi mắt xanh thẳm như rừng đêm. Tất cả chỉ có thể diễn tả bằng hai từ: hoàn mỹ.

Một luồng hàn khí bủa quanh chàng trai. Lạnh lẽo. Sứ giả của bóng đêm đã tìm được con mồi. Chiếc blazer đen mờ ẩn trong bóng tối của xe, tay cậu cầm một ly rượu mang sắc đỏ huyền hoặc. Gương mặt lạnh như băng tảng ngàn năm khế nhếch môi ma quái:

— Là cô gái ấy sao? Thật thú vị! Bạch Hàn Băng, đây sẽ là một con hậu linh hoạt. Em thật đáng yêu!

— Thiếu gia, Deuce đã tìm ra tung tích của cô ấy. Và... Demon đã đến Malayxia. - Một người thanh niên mặc áo vest đen cách kính cẩn báo.

— Có cả Deuce tham gia nữa sao? Vậy thì đó là nó tự chuốc lấy! Xem ra bọn chúng muốn chơi trò đấu trí với ta. Được thôi, mọi thứ thảm khốc nhất sẽ bắt đầu tại đây! - Vẫn cái nhếch mép lạnh lẽo.

Trò chơi của quỷ lại tiếp tục diễn ra. Có máu, có nước mắt, thù hận, ích kỉ... đã nhuộm lên tất cả. Vì lý do gì?

[Đã thấy bọn họ rồi phải không?]

— Vâng, thưa chủ tịch! Còn có cả Jonny nữa! - Chàng trai nhếch mép hài lòng rồi nói chuyện điện thoại với một ai đó.

[Tốt lắm! Là do bọn chúng tự lựa chọn. Bây giờ việc của con là im lặng! Đó là điều đáng sợ hơn hết đối với họ.]

— Còn Devil? Bao giờ cái tên này mới được xuất hiện?

[Còn sớm! Tất cả mọi chuyện đều nằm trong ván cờ “máu” của chúng ta. Chưa đến lúc cái tên ấy xuất hiện. Trò chơi ngày càng thú vị! Hahahaha!] - Một giọng cười man rợ phát ra từ người đàn ông bí ẩn như thể bắt đầu mọi chuyện. Những cơn ác mộng kinh hoàng sẽ đeo bám họ—những kẻ không biết điều chọc tức tới Quỷ Vương—lũ thiên thần ngốc nghếch!

Chàng trai nốc cạn ly rượu trên tay, đôi mắt dấy lên sự tang tóc lạ lẫm.

Đưa một lá bài trên tay sẫm soi. Là quân bài Jack bích. Cậu nhếch một nụ cười quỷ dị, trò chơi của quỷ sẽ bắt đầu chính thức tại nơi đã chứng kiến mọi tội lỗi của quá khứ.

[Tôi đến từ bóng đêm. Tôi là quỷ dữ. Tôi cần máu của thiên thần. Đó mới là thứ có thể giúp tôi tồn tại. Tôi sẽ lặng lẽ theo sát họ. Nhấn chìm họ! Cứu vớt họ! Chứng kiến họ đau khổ tột cùng. Bởi vì tôi là..... “Sứ giả của bóng đêm—Black Jack!”]

Mọi chuyện sẽ tiếp tục tiếp diễn! Những chuỗi ngày bình yên sẽ biến mất! Chỉ còn là máu, nước mắt, thù hận, dã tâm...

Chờ cuộc vui hay từ tôi!

Black Jack].

Chiếc áo blazer đen nhạt giọng:

— Đi thôi, đến nơi mà Devil có thể đến.

Chiếc xe im lặng. Thói quen của kẻ tàn độc không thích sự ồn ào. Vệt bóng đen vụt mất hút khỏi con đường. Lá bài Jack lẩn theo cơn gió rồi tòm vào một nắp cống.

Mùa hè của những mưa tính đầu tiên.

Chào những quân cờ đã tiến những bước đầu.

Bước tiếp đi! Mây trên trời đang đẹp lắm! Tiếc là... Nó sắp thành bão mất rồi!

Thánh đường.

Chuông ngân vang. Xa xăm. Vang vọng. Tiếng chuông đổ làm lũ bò câu trên tháp chuông hoảng hồn bay tán loạn, đập cánh lạch phạch. Vỗ vào không gian giãn nở theo những cơn sóng của thời gian.

Chiều. Nắng lắng xuống nhẹ nhàng, nhường cho bầu trời chiếc áo màu xám bạc. Trời rưng rức, suýt khóc. Mây cuộn thành một cuộn chăn mềm xám đen. Những tán cây đọng vài hạt mưa đầu tiên. Mưa hanh. Nóng khét đất.

Nhà thờ trắng, cổ kính, mái nhọn treo tháp chuông cao tít. Trang nghiêm. Vắng lặng.

Bên trong thánh đường, một thiên thần lạc loài trú ngụ tâm hồn mình cạnh Chúa. Những dây ghế gỗ nâu kê dài như những thửa ruộng bậc thang kéo dài. Không có ai. Chỉ có chàng trai đẹp như thiên sứ đan tay thành tâm trước Người. Cậu thiếu niên tinh lặng, đôi hàng mi cong khép kín, những ngón tay thon trắng đan lại, cánh môi cam nhạt khẽ mấp má.

"Xin gửi linh hồn con cho Chúa.

Đấng vĩ đại của lòng con.

Xin Người hãy dang tay đón lấy con.

Vì tha cho kẻ khờ dại hèn mọn này.

Con nhỏ bé và vô định.

Dưới chân Chúa cao sang,

Xin Người hãy bảo bọc lấy con.

Và cả cho kẻ bất hủ kia một cơ hội.

Đấng tối thượng của lòng con!"

Yên bình. Tinh sạch. Cậu là thiên thần. Nhưng trên đôi cánh cậu lại mang một sắc đen bất đắc dĩ. Có ai chọn được số phận cho mình?

Thiên thần trắng trẻo? Cậu mang đôi cánh đen nhưng tâm sạch như băng tuyết. Không thù hận, không dã tâm. Yêu thương chân thành, không tính toán, không tranh đoạt. Bản chất cậu thế sao?

Con người thánh thiện ngồi đó, bình lặng như nước. Tâm hồn cậu trao hết cho Chúa, khoảnh khắc này duy nhất đủ khiến thâm tâm cậu bình yên.

Có tiếng bước chân lao xạo tới gần. Người ta thường nói nghe tiếng bước chân sẽ đoán được tính cách con người. Và theo cách lắng nghe này, cậu đoán được kẻ đang tới gần là một người thích đùa bỡn, hù dọa người khác, cũng là người sẽ rất khép kín và trầm lặng bởi tiếng chân chậm, đảo quanh, thoáng ẩn, thoáng hiện.

— Chắc, chắc, thiên thần cánh trắng của tôi, tóm được cậu rồi! - Black Jack đảo bước nhẹ nhàng tiến vào giáo đường yên ắng. Chiếc bóng cậu ập thành một vệt tối choáng ngập cánh cửa lớn trang hoàng với những phù điêu tinh xảo.

Đôi mắt ai đó rung rinh mở ra, hàng mi rợp che đôi mắt to tròn. Đồng tử mắt xanh lục xinh đẹp. Vệt môi cam nhạt cong lên nụ cười, ý nghĩa của sự khinh bạc. Tay đưa lên trán làm dấu thánh.

— Nơi này cũng đến phiên cậu đến sao? Mùi máu bắn thối trên người cậu sẽ làm ô uế giáo đường.

14. Q.1 - Chương 5.3 : Rắc Rối Ơi Là Rắc Rối!

__ Wow! Cậu biết mĩ mai người khác từ bao giờ thế? - Vờ tỏ vẻ ngạc nhiên, chiếc áo blazer áp tới gần người thiếu niên có mái tóc đen mun. Nhõn nhõ: - Sao thế? Khó chịu khi thấy tôi à? Thiên thần bé nhỏ?

Bình thản, cánh tay đặt xuống bàn, sống lưng vươn cao, thẳng, đôi mắt không hề in dấu về sự xuất hiện của chàng trai đội mũ lưỡi trai đen.

__ Hừ, cậu nghĩ làm thế sẽ tách tôi ra khỏi các cậu ấy sao? Ấu trĩ. Đừng lợi dụng Jonny nữa, cậu ấy là một người rất đáng sợ. Nếu cậu ép đến mức đường cùng thì cậu ấy sẽ phản kháng.

BJ nhướn mày, đồng tử lục ngọc mở to, đôi mắt giống nhau như khuôn đúc. Làn môi cam mọng cong nhẹ cười, cánh môi tương đồng như cùng một họa sĩ vẽ nên. Đi đến chiếc ghế dài phía trước, áo blazer ngồi đối diện với Devil, buộc chàng trai ấy phải nhìn thẳng vào mình.

__ Nhưng họ đã đào thải cậu. Vì họ tin Jonny hơn là cậu. Và cậu, đứa con của quỷ thì đừng mong cởi bỏ màu cánh đen trên người mình. Cậu và tôi... như nhuộm như nhau.

__ Điều gì khiến chúng ta đối lập nhau? Môi trường sống? Cách giáo dục? Những người thân? Hay... bản chất?

Chiếc mũ lưỡi trai ngẩng mặt, đối diện cậu, hai ánh mắt đến từ rừng thẳm bắt gặp nhau, hai gương mặt như nhập lại thành một. Hoà lẫn.

__ Là quá khứ. - Đáp, BJ cười bạc bẽo.

Devil tháo chiếc mũ của người đối diện xuống, gương mặt bắt gặp nhau. Một nét thanh khiết như băng. Một nét cay độc như yêu nghiệt. Những ngón tay chạm nhẹ vào vết sẹo trắng, nổi hằn trên trán của con người kia, bị giấu sau mái tóc vàng kiêu cách.

__ Đau... sẽ khiến người ta vô cảm?

Bàn tay đó lại lướt đến mang tai của BJ, nơi một vết bỏng đã lành lặn, đã cố bị tẩy xóa, nhưng nó vẫn ngoan cố tồn tại.

__ Và tình thương bị chối bỏ sẽ khiến cậu đập bỏ tất cả?

Gạt phăng bàn tay đang chạm trên những con dấu in hằn man rợ của quá khứ, đôi môi cam xinh đẹp cay nghiệt:

__ Số phận rất oái oăm. Tôi không biết hối hận vì những gì mình đã làm. Thứ tôi không có thì không ai được phép có. Kể khiến tôi đau một, tôi sẽ trả lại gấp mười lần như thế!

__ Vậy Black? Red? Và cả Hàn Băng, họ làm tổn thương cậu thế nào mà lại đối xử với họ như thế?

Đôi mắt nông, cạn khô như lòng sông mùa khô. Những móng tay ghim chặt trong lòng bàn tay sắc lẹm, đâm ngang tàn vào da. Áo blazer nhếch mép:

__ Do lũ chúng nó là một đám thiên thần ngu xuẩn. Tôi ghét chúng nó! Thánh thiện giả tạo! Chúng đáng chết!

“Chát!”.

Tiếng bạt tay tàn bạo xé quần không gian tĩnh mịch. Tát rất mạnh. Rất đau. Tát trong phần nộ. Cái tát muốn giết lấy con người không có quả tim ấy.

Lòng ngực phập phồng sâu, sự tức giận khiến thiên thần cũng phải phản kháng. Đôi mắt xanh lục rực lửa. Devil nhìn kẻ bị tát với sự căm phẫn không giấu giếm.

__ Điên. Đồ điên! Cút khỏi mắt tôi!

Cười ngạo ngễ, thích thú với chàng trai trong sạch cũng biết phần nộ, quệt vệt máu ứ trên khoé môi, đôi mắt lục này lại mang sự vô hồn, rỗng tuếch.

__ Ha ha! Cậu đánh tôi sao? Ha ha ha, Devil, cậu đang học cách đánh người à? Thiên thần của tôi biết dùng tới bạo lực rồi đây! Thú vị nhỉ?

Hàng mi nhắm, đôi mắt trốn sau lớp da mỏng trong hốc mắt, bàn tay Devil bấu vào nhau, kiềm chế.

__ Làm sao để tôi giết được cậu?

__ Đơn giản hơn! Giương súng lên vào tự bắn vào đầu mình một phát. Game over! - Trả lời mang ý đùa bỡn.

Cười cay đắng, con ngươi lục lại hiện ra, thâm sâu, mờ mịt.

__ Tôi sẽ chết. Nhưng sẽ chết thật ý nghĩa. Ít ra cũng có thể lỗi được cậu xuống địa ngục.

Chúa vĩ đại ngự trị nơi cao, Ngài thấy tất cả, Ngài có thấu hiểu có một linh hồn đau xót tội độ? Ngài có thể vươn tay đỡ che kẻ nhỏ bé dưới chân Ngài được không? Đôi khi người ta thêm chết. Nhưng liệu cái chết có thể xóa được những vết tích của cuộc đời ta?

Ngón tay dài, trắng muốt, mô da trên ngón trở chai sần dấu hiệu của người quen cầm báng súng. Kẻ tàn độc đưa những ngón tay của mình vuốt ve lấy cổ tay trái của người thiếu niên, nơi mang một vết rạch dài, sợi chỉ may liền mép da đỏ nổi hằn trên làn da mềm, tái xanh. Vết rạch còn mới, sắc máu đỏ vẫn còn vương đọng, hình ảnh đó đập vào giác mạc của người trông thấy được sự khinh bỉ tội độ vì vẻ ngạo mạn với tử thần của chàng trai. Cổ tay của thiên thần từng chứng tỏ ý định muốn kết liễu bản thân.

__ Vậy cậu nghĩ chỉ cần thì cậu sẽ thoát khỏi tôi? Ha ha ha, nhầm rồi! Nên nhớ: Mạng của cậu nằm trong bàn tay tôi. Nếu muốn, tôi sẽ giết cậu... đơn giản như bóp ngạt một con kiến. Đừng mơ đến sự giải thoát thấp hèn đó!

Môi cắn đến bật máu, cam chịu là một cực hình. Devil ngẩng mặt, tiếng răng nghiến vào nhau, cắn hận.

__ Vậy cậu vĩ đại lắm sao? Tôi không muốn hỏi tại sao nữa cả, vì tôi biết cậu chỉ là một kẻ ngu muội trong những ảo tưởng và thù hận ích kỷ. Hãy xem cậu đã làm những gì, tôi kinh tởm cậu.

BJ đứng dậy, chiếc mũ lưỡi trai đã yên vị trên tóc, che khuất mặt. Gương mặt kẻ sát, cảm nhận cả hơi thở nóng phả vào má của người đối diện. Cậu đan giọng, tiếng nói của loài sói lang không lương tâm.

__ Đừng để tôi thấy cậu giao du với bọn chúng nữa. Bằng không, hãy nghĩ tới điều gì đó tồi tệ hơn cái chết đến với chúng.

Cười nhạt nhẽo. Khổ tâm. Hận. Devil chỉ biết khinh thường vết nhơ về thân phận của mình. Cậu chối bỏ nó. Bằng mọi cách phải xóa đi vết tích của nó bám trên người. Ấy thế mà bóng đen đó vẫn day dằng ám ảnh lấy cậu, tựa như một loài kí sinh hút dần lấy nhựa sống của vật chủ. Rẻ mặt cho cái mạng của cậu. Người ta có thể bán đấu giá nó tử thần như một món hàng vô tri, vô giác. Vô tình đến tàn nhẫn.

Đường cùng. Cậu biết, phải nhượng bộ mới mong rằng loài lang báo kia mới buông tha cho những thiên thần trong sạch.

__ Hứa với tôi một điều. - Thiên thần nhân nhượng. Khổ tâm đến muốn quy ngã.

__ Tự nhiên.

Trầm giọng, ánh mắt hạ thấp, như thốt ra lời nói này là một điều sỉ nhục đầy xấu hổ cho cậu. Devil khó khăn nói hết câu:

__ Hãy hứa... chỉ cần tôi giúp cậu... thu thập đủ Angels... thì cậu sẽ không làm tổn thương Hàn Băng và Jonny. Họ vô tội. Đừng gộp họ sa vào trò chơi này.

__ Nhưng những bộ óc thiên tài đó sẽ giúp ta tìm được bí mật của Angel. Đó là một điều kì vĩ. Hãy nghĩ tới nó, thiên thần ạ! - Bỗng dưng con người kia lại thật bình lặng, nét tàn ác bật tăm, đó là nét mặt vờ thân thiết của quỷ khi đạt được mục đích.

__ Đó là một điều phi nhân văn. Là một người nắm giữ công thức, cậu phải là người nhìn nhận được mức độ nguy hiểm của nó.

Nhấn tâm bác bỏ lý luận của người thiếu niên có mái tóc đen mun tinh khiết, BJ xoay bước, nụ cười quỷ dị.

— Không cần cậu dạy đời.

— Đi đi. Tôi không muốn thấy cậu. - Yếu ớt. Nếu cậu chọc điên đến quỷ dữ thì ắt rằng hắn sẽ như một kẻ vô cảm bẻ quặt sự sống của những sinh vật bé nhỏ trong tay. Chỉ biết cảm nín nhúng nhường.

— Nên nhớ những gì tôi đã nói. Đừng để tôi nhắc lại lần hai.

— Và cũng phải giữ chữ tín với tôi. - Devil nhắc.

Cong môi, chỉ là một viên mỏng mang đầy tính toán, chiếc blazer bước xa dần. Tiếng bước chân vẫn ẩn hiện như lúc xuất hiện. Tan biến.

Phía sau, thiên thần gục mặt xuống bàn, nắm tay vo chặt bất lực. Nếu như cậu được phép, chắc chắn, sẽ có một phát súng ghim thẳng vào ngực kẻ vừa rời đi. Bằng sự căm hận, người ta sẽ đánh mất hết lý trí. Do dù bản thân cậu sẽ thể nguyện làm được việc đó trong một ngày không xa, chút tỉnh táo cuối cùng ép buộc cậu dừng ngay suy nghĩ táo bạo đó. Giá như...cậu là người chịu đựng tất cả cay đắng của quá khứ thay Devil, chắc rằng, anh ấy sẽ không trở nên tàn khốc như vậy.

Đôi mắt xanh lẳng điệu, mệt mỏi, không dám cố biện minh cho sức khỏe đang suy kiệt trầm trọng của mình. Devil mang gương mặt trắng xanh của một người bị thiếu máu, cánh môi cam nhạt phếch, khô nẻ. Phẫn uất. Im lặng. Và cậu tin, thể danh dự trước Chúa, không ai có thể bôi nhọ phẩm chất của cậu. Và những người bạn thân nhất của cậu, họ sẽ hiểu thôi. Cậu tin thế.

Suy nghĩ của thiên thần luôn mang nét thánh thiện như cốt cách. Có thể, duy trì một đôi cánh trắng, niềm kiêu hãnh duy nhất. Tuy nhiên,...không phải là thiên thần là không biết báo hận! Đừng xem thường!

Có chiếc bóng đen đổ ập xuống nền cỏ xanh, hù dọa lũ bồ câu hoảng sợ bay tứ hướng, tiếng gù nhón nháo khắp nơi. Mưa rơi lất phất, hạt nhỏ xíu. Hạ và những cơn mưa đầu mùa đã về. Ngày mang nước mắt của mây. U ám.

Đảo Langkawi_Malayxia.

Nắng đẹp như một màu thuốc nhuộm được pha tỉ mỉ trên bảng màu của họa sĩ. Mây xanh ngắt. Có tiếng của loài hải âu kêu réo, chao lượn trên nền trời trong vắt. Tiếng rì rào đập vào thính giác con người, khoảng cách không xa để nghe được tiếng biển đang thở phì phò.

Trong những loài cây rậm rạp, cỏ mọc ngập chân người, màu xanh đêo bám đầy rẫy trên nền đất nâu. Một toà kiến trúc đồ sộ bị lãng quên trong quá khứ, hoang tàn, lạnh lẽo. Ngôi biệt thự từng mang nét kiến trúc phương Tây đồ sộ nát cháy đen, những mảng cửa sổ từng được chia tỉ lệ hoàn hảo trên bản vẽ đã lụp xụp, bể nát. Khối bám đen trên những vách tường, những đoạn xà lớn nằm la liệt trên nền gạch đen ố _ di tích của một vụ hỏa hoạn kinh hoàng còn sót lại đã ngủ yên trong những tán cây rậm rạp. Đâu đó trong gian như vẫn còn mùi ngai ngái khét đen. Hơn nữa toà biệt thự đã từng tan chảy hẳn trong lửa đỏ. Giờ đây, phế tích của nó chỉ là những mảng từng sụp đổ, ngói vỡ vụn, khối đen bám trên những ô cửa nát như may mắn còn tồn tại sau đám cháy. Không có một chút dấu hiệu nào mang theo sự sống cho nơi đây, hay chỉ qua là lũ chuột, bọ nường nấu dưới những thân cột ngả dài, đen nhem.

Rạn nứt của thời gian cho ta hình dung cả một quá khứ có những con người từng chìm mình trong trận cháy kinh hoàng đó. Có thể như đang trông thấy cả những u hồn mang đôi mắt trống rỗng, khóc thầm thương, lờn vờn quanh nơi đã chôn vùi mạng sống của họ. Nhịp ngắt của thời gian ngưng đọng một thước phim bị kịch về sự tàn lụi của một gia tộc _ Bạch Hàn gia.

Chân đạp trên những mảnh gạch lộn xộn kêu lạch cạch, tro cháy bám vào đế giày Nike trắng, cổ đại cao đến nửa đầu gối của người thiếu niên. Sự bi thương của nơi đây khiến Hoàng Hiểu Minh phải rung mình kinh sợ.

Những ngón tay lướt trên mảng tường nhám cộm được xem là nguyên vẹn nhất. Nơi đây, trong ký ức, cậu nhớ rõ rằng là vách hiên của một lối đi dài, có những ô kính hình bầu dục hướng thẳng ra biển. Khi gió lên, biển lại mang vị mặn êm ái rót vào những ô cửa, sẽ có tiếng phong linh được kết từ những vỏ ốc cầu kì kêu lên những âm thanh vui tai. Bên trái cậu, sàn cháy khét, đó là gian trung tâm nhà với cầu thang hình tròn

ốc đã gãy đứt, lủng lổ trong không trung. Ngôi nhà này đã cháy hẵn cả dãy phòng phía Tây, nơi tập trung tất cả phòng riêng của những thành viên trong nhà. Cả ba tầng lầu đều mất hẵn phía trái, lệch nghiêng, xiêu vẹo. Minh đảo mắt, bóng dáng cao của mảng tường ba tầng lầu nằm che chắn thành một chiếc bóng lớn ụp hết mọi chi tiết. Cái sự lạnh lẽo chết chóc này đem đến cho cậu hoang tưởng đang nghe tiếng la hét thảm thiết, rên khóc quỵ dụi, những linh hồn chưa siêu thoát mặc áo trắng đang bay tứ tung trước mặt cậu.

Ồn ốc. Chưa xót. Thương hại cho người đã đi xa, Hoàng Hiểu Minh làm dấu thánh, đặt tay lên ngực, cúi đầu rất thấp, biểu hiện cực kì tôn trọng với người đã khuất. Hơi thở loang lổ chạm vào bầu không khí cổ xưa ít có người thăm viếng mà trở nên utedich. Mang đầy tang tóc.

— Một thế hệ đã chìm trong dĩ vãng. Cầu mong Chúa ở nơi cao sẽ dang tay đón tất cả về thiên đàng, những con người vô tội. Tội ác này... sẽ bị trả báo trong nay mai!

Lặng vắng hồi lâu nơi ngập tràn cảnh vật héo úa. Sự cô quạnh của nó như muốn xua đuổi tất cả tránh xa. Trong không gian cõtich, có tiếng gì đó thì thào. Như đến từ quá khứ.

Quay phất lại với cái nhìn kinh hãi, Minh mở to mắt đảo dác nhìn. Có một chú mèo mun trên tầng lầu đổ nát phóng thẳng xuống mặt đất, chạm vào lớp gạch đá gây nên âm thanh nhiễu động, miệng rên ư ử, chạy biến. Có lẽ nó là mèo hoang trốn ở đây. Những cột mục khét giương lõi thép trơ trọi lên không trung. Điều tàn. Tan nát. U uất. Đầy ghê rợn.

Thở phào vì không phát hiện được dấu hiệu bất thường, người thiếu niên chậm rãi bước rời đi. Mỗi tiếng chân bước đi lại vang lên tiếng lách cách của lớp xi măng vỡ vụn.

Gió lay nhẹ những thân cành to lớn bao bọc quanh ngôi nhà, dây leo chẳng chịt phủ lên lớp tường còn lại, nền đá bám rêu xanh bong tróc. Ký ức về một đại gia đình hạnh phúc đã mãi chìm trong quên lãng, chôn vùi theo cả tội lỗi của người quá cố mãi mãi chìm vào biển lửa mê mông. Tất cả đã khép lại.

Sóng dụn dàng hôn lên lớp cát trắng mịn lấp lánh dưới nắng. Đường chân trời xanh trong chia cắt bầu trời và biển khơi thành hai thế giới song song. Tiếng biển hát rào rạt, xô nhanh, cuốn lẫn tăn vào bờ. Dây dề chắn biển kéo thành một đường dài xa xăm, uốn như một loài rồng biển kiêu hãnh phân cách đất liền và biển nước xanh thẳm.

Hải âu chao nghiêng trên bầu trời, lít rít kêu. Gió rít quanh bóng hình cô gái xoã tóc dài ngang eo, tung bay tán loạn. Chiếc váy trắng kéo dài tới gót chân mang kiểu dáng Bohemian hoang dại bật lên dáng hình xinh đẹp như một nữ thần của biển.

Cô gái đứng trên con đê, hướng mặt ra biển, tĩnh lặng như tượng sáp. Gió cứ phẩn phất quanh cô, rũ xoã màu tóc nâu vàng uốn nhẹ như rêu tảo. Những dây đá xanh đen lổm chổm trước mặt, nước biển tát rạt vào nó, bào mòn nhẵn các góc cạnh sắc nhọn.

Tiếng sóng nhẹ nhàng, dào dạt.

Chàng trai mang đôi mắt huyết ngọc bước nhàn hạ trong nắng ấm. Mùi muối bám vào khứu giác cậu, mặn măn, nồng nồng. Trên tay của Hiểu Minh mang theo một bó huệ trắng tinh khiết. Bước tới gần cô gái, sự bình thản của cả hai chứng tỏ họ đã quen nhau từ trước.

— Đúng như em đoán, anh sẽ đến đây. - Tiếng nói dịu ngọt vang lên, thản nhiên, bình lặng.

Không chú ý lắm về câu nói của cô gái mặc váy trắng, đặt bó huệ lên một bia đá dọc con đê, nơi tưởng niệm những nạn nhân xấu số đã chôn thây cho biển cả. Từng bia đá đại diện cho một linh hồn lang thang trên biển. Duy, bia mộ mà cậu đặt lên lại khắc lên đến những 36 cái tên, 36 nhân mạng của gia tộc Bạch Hàn. Tất cả đã chết thảm thành tro tàn trong một vụ hoả hoạn gần 12 năm trước. Và những người dân thương xót nên đã lập nên tấm bia này để tưởng nhớ họ, như đã cùng thề nguyện sẽ chết cùng một nắm mồ của đại dương.

Im lặng. Như là mặc niệm. Cảm thương cho số phận bi thảm của họ. Những nghĩ suy triền miên về một hồi ức đã ngủ quên trong những giấc mơ bé dại. Cậu chợt nhớ về những ký ức vụn vặt như những hạt kim tuyến bé nhỏ, lấp lánh bay trong tâm trí, ráp lại thành một bức tranh tươi đẹp, êm đềm. Nơi đây, đã từng làm một thiên đàng hạnh phúc của gia đình họ Bạch. Và đã từng mang theo ký ức cùng một cô bé xinh xắn.

15. Q.1 - Chương 5.4 : Rắc Rối Ơi Là Rắc Rối!

Trên con đê chắn biển dài ngoằn, dường như có tiếng kêu réo trong trẻo còn vãn vương của hai đứa trẻ.

[Tiểu Bạch! Nhanh lên nào! Thuyền triều sắp lên rồi, chúng taphải ra nhặt sao biển nhanh lên, nếu không nó lại trôi ra biển hết đấy!].

[Nhím chạy chậm thôi! Cẩn thận kéo đấy! Đường trơn lắm!].

[Hì hì, nhanh lên này! Đưa tay đây! Nhím đỡ qua cho!].

[Đá chông chênh lắm!].

[Xuống đây đi! Không sao đâu mà!].

[Á! Đau quá! Ui da! Vậy mà nói không ngã đó hả?].

[Ui da! Nằm trên người nhím êm ái đó mà còn la! Nhím mới đau nè! Bắn hết áo rồi. Lát mẹ nhím mắng cho mà xem!].

[Hu hu, trầy tay rồi nè! Tiểu Bạch méc papa tội nhím làm Tiểu Bạch té nè!].

[Thôi mà! Đừng khóc mà! Nhím xin lỗi mà! Đừng khóc! Xin luôn đấy!].

[Ha ha, nhím mắc lừa rồi! Lêu lêu!].

[A! Dám lừa hả? Đứng lại!].

[Ha ha, nhím ú trồn! Đồ nhím bắt được Băng Nhi! Ha ha].

[Ya! Cái con thỏ trắng này! Lại đây nè! Mình đi nhặt sao biển đi! Đi này!].

Rào rạt. Biển vỗ về giấc mơ con trẻ. Gọng vó chạy ngang mặt cát. Tiếng kêu réo đó vẫn hằn sâu trong trí nhớ của cậu. Thật ấm áp. Thật bình yên.

Phá tan sự tĩnh mịch của không gian, cuối cùng, nhím xù cật cật tiếng trả lời cô gái.

— Em làm gì ở đây?

— Như anh, em muốn tìm sự thật. - Cô gái xoay mặt, cười nhẹ nhàng.

Thoáng bắt gặp lại một nét phẳng lặng tuyệt đối của cả hai con người có cùng màu mắt nâu đỏ lạ lẫm.

— Em đã tìm thấy được gì? - Minh hỏi.

Gương mặt xinh đẹp vẫn giữ nguyên nét bình lặng như mặt gương, cô gái trả lời, với cách phủ nhận hoàn toàn. Trên bàn tay gầy xương trắng mịn, người thiếu nữ đang mang theo một chiếc lọ màu sứ men trắng, to khoảng như quả dưa trên cây, trồng ở bãi cát xa.

— Không gì cả.

— Em dối.

— Tùy anh, không tin cũng chẳng sao!

Minh nhíu mày, ẩn giấu sự tức giận:

— Em có biết rõ em đang làm gì không?

— Tất nhiên. - Đáp, cô có một khí chất thản hoặc hệt như người đối diện, điều tương đồng như cùng một khuôn mẫu.

— Hãy cho anh biết.

— Anh đang van xin em? - Cô ngẩng mặt, thích thú.

Hoàng Hiểu Minh cho tay vào túi, mắt nhìn xa xăm.

— Phải.

Cô đưa tay áp lên má của cậu, khiến Minh phải hạ thấp đầu nhìn cô.

— Gương mặt cầu khẩn thế này sao?

Nhím chớp mắt, đồng tử thanh tân, day nhẹ môi.

— Em muốn gì?

Cô gái lại cười, nụ cười phẳng lặng, sâu thẳm như vực tối.

— Dừng ngay những việc đang thực hiện ở Việt Nam.

Sự bất ngờ được giấu giếm tinh xảo sau gương mặt được đúc từ plastic. Cố giữ chất giọng không mang quá nhiều xúc cảm.

— Tại sao?

— Nguy hiểm. Anh sẽ gặp tai họa. Và còn nhiều người khác nữa.

— Nói rõ cho anh nghe. - Thành khẩn, Hiểu Minh chất chứa quá nhiều tư tâm, rối bời.

— Không.

— Ella, anh chính là anh của em. - Cố gắng nhắc nhở cô. Cánh tay vô thức bấu chặt vào khớp vai mảnh khảnh kia.

Nhéch môi nhạt nhòa, cô gái xinh đẹp vuốt lại mái tóc bị gió biển cuốn tán loạn, tiếng gió ù nhồn nhột quanh tai. Lạnh lùng:

— Anh em? Cùng một huyết thống sẽ là người thân? Em nhắc cho anh nhớ: Ngay cả những người cùng một gia đình cũng chưa chắc xem nhau là máu thịt, đừng nghĩ trong huyết quản của anh và em đều mang dòng máu “điên đến chết vì tình” này mà lại giống nhau. Dừng quy em và anh vào cùng một mẫu số.

— Em là một phương tìm chưa tìm được ẩn số, anh phải mang em đi xét với bao nhiêu giả thuyết khác nhau. Thực sự...hình như anh không hiểu được em. - Tiếng nói hạ xuống, mang phần u buồn.

Ella đẩy cánh tay đang bấu chặt vai mình, gạt xuống vô tình, ai oán:

— Nhiều khi...môi trường sống sẽ là thứ quyết định tất cả, kể cả tính cách. Cùng một tuổi, chênh lệch nhau không quá một tháng tuổi, anh: là đứa trẻ được biết bao người nuông chiều, yêu thương, được sống trong những điều tốt đẹp nhất, là một chú vàng anh không lo nghĩ, sống trong một thế giới màu hồng với những tiếng hót véo von.; em: một đứa con hoang có cha không được nhận và một bà mẹ nửa điên nửa tỉnh, bị gia tộc chửi bới, rẻ kinh, bị bắt cóc và mất tích trong bí mật, không ai cứu vớt, không ai bảo bọc, bị ép trở thành một sát thủ trẻ con với năm tháng như một nô lệ, sống giả tạo, bán đứng mọi thứ. Anh nghĩ...tất cả những gì anh ném trải sẽ cay nghiệt bằng số phận của em? Anh và em hoàn toàn là những kẻ xa lạ trong thế giới này.

Đôi mắt đau đáu hướng về người thiếu nữ mặc váy trắng, trông mắt như thủy tinh bị tưới máu đỏ, cơ mặt phẳng lì bị dồn ép thành nếp xếp đầy tâm trạng. Tiếng nói rung khàn trong đau đớn, Minh chỉ biết cúi đầu xấu hổ, những đau khổ của cậu chưa bằng một góc đau khổ của Ella _đứa trẻ bị lãng quên.

Bọt biển vỗ vào vách đá trắng xóa, bào mòn thời gian thành những lát cắt nhẵn mịn, êm ái trôi đi trong vô thức, không ai quan tâm đến. Biển trắng lè, sóng bắt nắng long lanh như vẩy của chú cá chép khổng lồ đang vẩy đuôi thành những vân sóng uốn lượn. Tiếng hải âu xì xạo tranh thức ăn ở bờ cát ướt ngập nước.

Rào rạt...rào rạt...

— Anh làm sao để em tha thứ cho tội lỗi của gia đình?

— Anh không có lỗi. Chỉ trách Thượng đế quá tàn nhẫn với em.

— Cho anh đáp án. Em đang đứng ở chiến lũy nào?

Ella cong môi, trên má lún thành một đồng tiền xinh xắn, mi rậm phủ che con ngươi hổ phách thanh nhã, điềm nhiên:

— Em như BJ, chỉ là sứ giả. Và trên chiến trường, không ai lại bắn chết sứ giả.

Hơi thở mang chút nặng nhọc, khuôn môi màu hoa đào vẽ nên ý cười.

— Em không giống BJ, vì em còn có lương tâm.

— Thật sao? Sao em không biết nhỉ? - Cô bông đùa.

Sóng như một đứa trẻ nghịch ngợm chạy rong trên cát, để rồi cứ một mà thở hổn hển. Dã tràng se cát trong vô vọng. Rặng phi lao nghiêng ngả trong gió.

— Anh biết. Anh tin. Em cũng tin anh?

— Em chỉ tin đôi mắt của mình. - Ella đáp, rành mạch như một lời khẳng định.

Bàn tay cô gái vẫn cầm chiếc lọ màu sứ trắng, nâng lên cẩn thận, từ tốn dần dò:

— Đây là thứ duy nhất em tìm được ở đây. Hãy nó đưa lại cho người khiến anh đến đây. Vì em tin anh!

Minh đón lấy lọ sứ trắng trong tay, nheo mắt khó hiểu:

— Đây là...

— Cội nguồn của Bạch Hàn Băng.

— Sao em tìm được nó? - Hiểu Minh bất ngờ, tay càng bế chắc chiếc lọ đựng tro cốt của người quá cố.

— Viện trưởng Bạch Hàn Phong và vợ chết vì ngạt khói, cảnh sát tìm thấy xác họ bị một cột xà đè lấy. Lúc chết, viện trưởng vẫn dùng lưng che chắn cho vợ mình, cả hai đã nắm chặt tay nhau đến hơi thở cuối cùng. Thương cảm, người ta quyết định cùng hỏa táng họ và cùng để họ yên nghỉ cùng một lọ cốt. Em đã nghe vị trưởng làng ở đây kể lại như thế, họ lập mộ đặt lọ cốt này ở nghĩa trang và thắp hương thường xuyên. - Cô gái nói, hết sức trôi chảy để truyền đạt lại tất cả những gì đã biết.

— Cảm ơn em. - Nhím xù xì cảm kích, cười dịu dàng. Bàn tay cậu nâng niu lọ tro cốt, ánh mắt thương cảm dán chặt vào nó.

— Em chỉ giúp anh được thế này. Em không biết thêm gì nữa đâu. - Cô hướng mắt xa xôi, khẽ khàng.

Tiếng biển vụn vỡ như pha lê va xuống nền gạch, mặt trời ấm như nước sôi cà chua chảy đỏ những rặng mây. Hoàng hôn buông dần. Đỏ như gạch cua.

— Như vậy, Angel vẫn mất tích? - Nhím hỏi.

Mái tóc nâu vàng vẫn bay trong gió, tự do, vô định.

— Có những điều...em không thể nói cho anh biết.

— Anh tôn trọng em. Và anh sẽ cố chờ đến khi em quyết định sẽ rạch rời ranh giới.

Cô gái quay sang, bàn tay xoa vào chiếc lọ trắng, cảm giác mát lạnh. Ánh mắt xuyên tạc vào đồng tử người đối diện, như khắc ghi.

— Đôi khi, một thứ tưởng như là xa xôi lại gần ngay trước mắt.

Minh chau mày, dăm chiêu.

— Anh không hiểu.

— Từ từ anh sẽ hiểu.

Tiếng sóng xác xơ, oà vỡ. Rào rạt... Rào rạt...

Hoàng Hiểu Minh trầm mặc, nụ cười thoáng như hư vô.

— Cảm ơn em.

Cô bật cười, lắc đầu, tiếng nói trong như thủy tinh.

— Đừng cảm ơn em nhiều như thế. Đôi lúc, con người ta chợt thánh thiện không điều kiện. Có lẽ, vì em thấy có lỗi với anh.

Đôi mắt kia bỗng ảm áp lạ thường, thanh trong tựa mây trắng của bầu trời Athens.

— Hi hi, em nên rời khỏi đây trước khi Q phát hiện em rời khỏi Hong Kong.

— Em biết, em đi đây. - Cô quàng lấy cổ cậu, trù mến. - Bảo trọng.

Hiếu Minh vuốt lấy mái tóc suông mềm của cô gái.

— Em cũng thế nhé.

Mặt trời đỏ ối như lòng đào, chuẩn bị nhường bước cho màn đêm bao phủ. Chân trời, mây trôi đỏ tía. Những đàn chim riu rít bay về tổ, hồi hã.

Khoảnh khắc quyến luyến vụt đi sau chiếc ôm tạm biệt, cô gái lại vuốt nhẹ tóc mình, đôi mắt đỏ nâu đẹp tựa hoàng hôn đang buông xuống.

Chiếc váy trắng bao bọc thân hình gầy guộc, phất phơ bay. Đến khi, người ta chỉ còn trông thấy nó chỉ còn là một chấm trắng, tan chảy theo màu nắng cam vàng. Nhỏ xíu.

Ở lại, hoàng hôn rót tia buồn vui cho chàng trai đứng trên condê. Lặng ngắm nhìn vũ trụ đang vận động chuyển giao ngày và đêm, con người ta chợt nhận ra thế giới thật mênh mông, to lớn biết nhường nào. Và ta, như hạt cát bé nhỏ trên bãi bồi rộng lớn, chỉ li ti, vô định. Mặc gió cuốn. Mặc biển dồn. Mặc nắng đốt. Mặc mưa vây. Mãi mãi hứng chịu tất cả. Nếu ngoan cường, hạt cát sẽ bám trụ lại trên thế gian, nếu yếu ớt, buông xuôi, chắc rằng, nó sẽ bị bào mòn đến khi mãi tan biến trong sinh quyển vĩ đại này.

Sống là đấu tranh để tồn tại.

Có một nụ cười len lén vẽ trên môi ai đó, bàn tay vẫn nâng niu vật cuối cùng của người đã khuất. Nắng chiếu hắt bóng cậu thành vệt bóng dài, nằm ngủ ngon lành trên cát mịn.

— Anh đã hiểu ý em rồi. Vẫn phải cảm ơn em, cô mèo đen bí ẩn, em đã nói cho anh biết nghiệm của phương trình, chỉ một nghiệm duy nhất.

Tiếng biển vẫn thổn thức trong nhịp điệu của vũ trụ bao la. Quả bóng lửa đỏ cam sáng rực ở khơi xa. Không gian quánh đặc, corút dần thành một màu đen u buồn. Có những vì sao Hôm đã bắt đầu thấp sáng.

Hết một ngày.

Tôi lang thang trên những con phố mang tiết trời ảm ương u ám. Mưa bụi lất phất. Dù không đủ làm ướt hết áo quần như cũng làm mắt người ta nhoè đi, tưởng như ai cũng đang khóc.

Chợt thấy mình ngơ ngẩn một cách kì lạ. Tôi đang làm cái quái gì thế này? Đi bộ khắp mọi con phố trong dòng xe cộ nườm nượp của thành phố. Gần trưa, tuy thế mà bầu trời vẫn xám xịt, nặng trĩu mây, sẵn sàng trút giọt một cơn mưa nặng hạt để lau tẩy bầu không khí bám đầy khói bụi của thành thị.

Ba đi công tác chưa về. Và mẹ, Cherry phải theo đoàn phim quay ở tận miền Tây, chắc cả tháng nữa mới về. Ba gửi tôi qua nhà mẹ của Khánh Di, bác gái không có con gái nên cực kì cưng chiều tôi, đôi khi đùa vui rằng xem như tôi đã cướp hân người mẹ vuitinh của Di luôn rồi.

Tôi chưa dám báo cho ai biết công việc mới của mình. Tôi muốn họ bất ngờ. Chỉ riêng Dolly biết, và gia đình nó cũng biết. Tính ra, tôi thực sự thích công việc này. Một vai diễn luôn là một thách thức cần chinh phục, tôi là người thích chinh phục. Vì thế, tôi thấy diễn xuất giống như một ngọn núi cao cần vượt qua, quyết tâm chinh phục nó cho kì được.

Tâm trạng u uất, ảm ương hết thời tiết. Tôi sao thế này? Cô đơn quá lại sinh ra ảo giác sao? Tự dưng sao tôi lại nghĩ là mình trông thấy cậu ấy, cái người mà tôi thường hay mơ đến, cậu ấy đang đứng trước tôi, không xa, đủ để tôi nhận ra nụ cười quen thuộc trên cánh môi cam mềm.

Không dùng chút nơ ron nào để suy nghĩ, tôi ngây ngốc ba chân bốn cẳng đuổi theo bóng dáng quen thuộc đó. Như một con ngốc. Chạy đi trong mù mịt. Không hề đắn đo. Không hề mang chút suy luận. Có lẽ, cảm xúc kiềm chế quá lâu sẽ khiến người ta oà vỡ, loạn trí mà vô chạp lấy, không cần nhận thức đó là thực hay mơ.

— Thiên Thần! Thiên Thần!

Tôi chạy theo dáng hình đó, rõ ràng như muôn ngàn giấc mơ vụn vặt ráp lại. Cậu hiện diện trước mặt tôi, vô cùng sinh động, vô cùng chi tiết. Hình ảnh mà tôi chưa hề quên được, ám ảnh sâu đậm đến mức tôi nhớ rõ cả từng chi tiết cực kì tỉ mỉ trên gương mặt thánh thiện kia. Đôi khi trong sự không tỉnh táo ta sẽ không nhớ nổi mình đang làm điều quái gở gì.

16. Q.1 - Chương 5.5 : Rắc Rối Ơi Là Rắc Rối!

Trong phố xá nô nức, tôi chạy theo bóng chàng trai đẹp tựa thiên thần, đôi mắt xanh lục mang sức ám ảnh kì dị, mịn hoặc người khác đến mức ăn mòn đến từng nhịp tim vẫn còn nhớ như in. Tôi không cần biết mình đang ở đâu. Cứ chạy. Một hành động duy nhất đó thôi. Điên thật. Tôi không hề biết thêm gì. Hơi thở nặng nhọc dần. Chạy.

Rồi giấc mơ cũng tan biến như muôn ngàn giấc mơ khác trong giấc ngủ của tôi. Chỉ là ảo giác. Thiên Thần không có thật. Là do tôi ảo tưởng. Là do tôi mộng mơ. Cậu ấy đã hòa tan theo những đóa bồ công anh trắng mịn, bay lên bầu trời cao thẳm kia. Mãi mãi biến mất khỏi cuộc sống của tôi. Mãi mãi chỉ là kỉ niệm.

Thần thờ trên con đường đông nghịt người, tôi vô định như một chú gà con bị lạc mẹ. Một nhòai. Hụt hẫng. Tự dưng muốn khóc. Dòng cảm xúc kì quái này là vì sao? Tại sao tôi lại thêm khóc thế này? Kiềm nén quá lâu khiến người ta khó chịu thế này sao? Tôi cố thật bình thần khi cậu radi. Cổ trấn tĩnh đó chỉ là một giấc mơ thật đẹp. Thế mà sao tim vẫn đập thế này? Cứ như một vết dằm ghim sâu không tài nào gỡ lên được. Thất vọng. Chỉ là ảo giác.

Đảo mắt nhìn chung quanh, đường lạ hoắc. Không gì quen thuộc, tôi ngơ ngác cố tìm một biển số nhà để biết mình đang đứng trên đường nào. Một bé nhóc đứng kề tôi đang chơi bóng trên vỉa hè, chú bé còi trăn, gầy nhom, chừng 3-4 tuổi. Nó thấy quả bóng tung tung trên mặt đất, để rồi quả bóng vụt khỏi tay, lăn lóc ra giữa đường.

Nhóc chạy ngang qua tôi, ý định ủa ra giữa lộ để nhặt quả bóng đó. Không hề thấy có người lớn gần đây, những hiên nhà kéo cửa sắt im ỉm. Hàng me che rợp đến lụp xụp, rừ nước mưa tí tách.

Tôi chụp vội cái con người bé xíu kia lại. Nguy hiểm thật, ai lại cho trẻ con ra đường chơi thế này? Ơi thật là!

— Nhóc con! Em chạy đi đâu thế? – Tôi dùng chất giọng thật ngọt ngào để hỏi.

Cu cậu nhìn tôi, chớp chớp mắt rồi chỉ tay ra đường, tiếng nói trẻ nhỏ chưa rành mạch:

— Bóng! Bóng!

— Em muốn lấy quả bóng kia sao?

Nhóc gật gật đầu, nhìn tôi thành khẩn.

Tôi phì cười, xoa đầu nó. Cái cảm xúc u buồn tự dưng tiêu biến khi trông thấy nụ cười ngây ngô của bé. Dịu dàng:

— Em ngoan đứng yên ở đây nha! Chị sẽ lấy giúp em!

Cậu bé gật đầu, ngoan ngoãn đứng nép vào thân cây me có lớp vỏ sần sùi, lá rừ cụp. Nó giương mắt nhìn tôi, chờ đợi.

Đường phố có mưa bay bay, không nặng hạt nhưng của làm mặt đường ướt nhem. Vài người cẩn trọng vẫn mặc áo mưa. Cả con đường đầy màu sắc nom vui mắt.

Tôi nhìn ra con đường. Xe chạy theo trình tự của đèn tín hiệu. Đường không có dây phân cách. Đường hai chiều lộn xộn xe là xe. Nước mưa rẩy thấm vào mặt tôi, hòa vào cùng mồ hôi mằn mặn.

Cố đợi đến khi đèn báo hiệu bật đỏ. Tôi nhích chân bước ra, dòng xe trước mặt dừng lại, tôi hiên ngang đi ra nhặt quả bóng.

Khoảnh khắc khi tôi cúi người nhặt quả bóng. Đột nhiên, phía xa, một chiếc ô tô chạy ngược hướng chạy ừ đến, nhanh như bị ma đuổi, lấn tuyền sang đường bên tôi. Tiếng động cơ gào xé bật tung trong màn nhĩ, tai tôi ong ong, mắt mở to trân trân nhìn nó.

Thình thịch tim tôi đập cuồng loạn trong khoang ngực. Chiếc xe lao tới gần, như hổ dữ vồ lấy con mồi trước mặt. Không gian đứng yên, tôi chỉ biết nhìn lấy nó. Thời gian như trôi chậm, rõ ràng đến mức như tôi có thể nhìn thấy từng phân tử không khí đang chuyển động. Đầu óc choáng váng. Mi mắt bị nước mưa chảy xuống ướt đầm, nhòe đi, mờ mịt.

Trong dãy trí nhớ như một mạch nước ngập tràn khỏi lòng đất, tôi chẳng nhớ rằng mình đang đứng giữa đường. Chỉ nhớ từng kỉ niệm từ lúc bé thơ đến lớn, ồ ạt tuôn ngập đầu óc tôi. Bám kín mít hết thảy mọi hoạt động tư duy. Tay tôi lạnh dần, cảm nhận cái chết đang diễn ra trước mắt.

Rõ nét. Trung thực. Không hề mang chút dàn dựng. Tôi đang bị chiếc xe thu hẹp dần luồng không khí ít ỏi. Ngộp thở. Chân nặng nề như vác chì. Tôi sắp chết.

Đầu óc trong tâm trí. Đen kịt. Ố đục như mặt kính lâu ngày không lau chùi. Những tiếng gọi day dứt như xé lòng lại vang lên vắng vắng.

— “Hàn Băng”.

— “Hàn Băng”.

—

Âm thanh đáng sợ như một phát súng gây tê khiến tay chân tôi tê cứng. Thân thuộc. Lãnh khiếp. Chiếc xe lao dần tới. Tôi nhắm mắt chờ đợi cơn đau từ xác thịt ập tới. Từ từ... từ từ... Cơn đau sẽ tới nhanh thôi...

Mưa bỗng nặng hạt như trời đang nôn mưa, đổ rào rào xuống mặt nhựa đen r ám... Gió táp vào tôi... Ngọn đèn tín hiệu lè mề đếm ngược...

Thời gian đứng lặng cạp kè cùng tên tử thần khốn khiếp đang nhón nhợ đếm ngược thời gian lại. Ngực đau thắt. Khó thở. Tay bủn rủn. Vậy là tôi sẽ chết...

Tít tắc...

Một giây...

Tích tắc...

Hai giây...

Tít tít... Tắc tắc...

Vĩnh biệt tất cả!

Màn nước mưa tuôn ướt mắt tôi, làm mắt tôi đau rát như rách toạt. Cơn ám ảnh trong tâm trí về những tiếng gọi kì dị trong trí nhớ dần thoái lui. Mưa làm đầu óc tôi tỉnh sạch. Những gương mặt người thân lờn vờn quanh tôi. Có ba đang cười, có mẹ đang âu yếm tôi, có con Phượng Nhi chuyên gây hấn với tôi, có Dolly, có đôi mắt nâu trong đẹp của Vĩ An, có cả khỉ vàng Khánh Di, và... Cả cậu ấy Thiên Thần đang réo gọi tôi.

Mọi thứ như một luồng âm thanh xoáy sâu mạnh mẽ, lừa nhanh trong đầu như một phát đạn ghim thẳng vào trung ương thần kinh, bảo nó phải tuân thủ nghiêm ngặt công việc của mình. Tư duy. Nhận thức. Nhanh như chớp, các cơ ron bắt được thông tin. Hoạt động như một chương trình máy tính.

Tôi bị tiếng động cơ gào rú chấn động trong phút chốc. Giờ đây, mọi nghĩ suy thoáng như một khu vườn được phát hoang tinh tươm. Rõ mồn một. Tôi đã biết mình đang làm gì rồi!

Hơ hơ, cái gì kì cục vậy nè? Chán sống rồi à? Tự dưng đứng đây cho xe tông chơi hả? Trời ơi! Con hâm! Mày không biết chạy à? Chân mày liệt dưới đất rồi sao? Ôi Chúa ạ! Sao lại cam chịu chờ chết thế này? Chạy! Chạy nhanh thôi! Không chạy là ba má vào Chợ Rẫy thăm nuôi thật đấy! Không chừng ra tới Bình Hưng Hoà nghỉ ngơi luôn thì khổ! Trời ơi, đứng đó nữa à? Nhảy lên lè mau lên!

Khốn rồi! Rất tiếc là mọi suy nghĩ đó đến quá chậm. Xe thì phóng vèo vèo. Khi tay chân tôi phản ứng với não bộ thì giác quan của tôi đã cảm nhận sức nóng của động cơ xe nóng phả lên người, tiếng rít bánh xe trên mặt đường cứ vào thính giác tôi. Cái mà tôi chỉ nghĩ vào lúc này: Thoát thân. Sống. Tôi phải sống! Không thể chết lãng xẹt thế này được! Tía má ơi cứu con!

Những cơ bắp chân đầu tiên biết phản ứng sau mấy giây cứng đờ vì tuyệt vọng. Quả bóng trong tay tôi bị bầu nghiêng sắp thủng. Mưa thấm lạnh vào môi đến tê tái. Lạnh. Cái lạnh của mưa hay cái lạnh của nguy hiểm đang bủa vây? Tôi chỉ biết là nên nghĩ làm sao để phóng đến vỉa hè nhanh nhất. Đầu tôi ngoái lên lề đường, nơi nhóc bé nhỏ tròn xoe mắt nhìn tôi. Bước chạy sải chân dài đầu tiên. Mùi xăng áp gần. Màu nước sơn đen của con quái vật đó đập vào mắt tôi. Ào nhanh như lốc thổi. Gió có mùi xăng hắc lên khó chịu.

Thình thịch.

Nhịp chân thứ hai nối bước, cảm nhận vật gì đó cứng ngắc đập vào gối, đau ê buốt. Đứng hờn. Hoảng sợ. Mất đà. Tôi rơi tự do ngã sà xuống mặt đường ướt đầy nước mưa.

Oh yeah!!! Ba má ơi! Con sống rồi! Tôi đủ tỉnh táo để nhìn thấy con quái vật đó quẹt ngang mặt mình trước khi rơi vào trạng thái vô thức lần hai.

Cơn choáng váng do mất đà té nhào lại làm trí óc tôi trống rỗng. Tóisầm. Ê buốt. Tôi lại phải chờ cơn đau do tiếp đất áp vào da thịt. Từ từ... Thời gian lại xâu xé lí trí tôi thành một cái vỏ trứng gà nát vụn.

Chân tôi đau ê ẩm. Mắt ướt nhoè. Tim nhảy hip hop. Hu hu, chuẩn bị hun Thổ Địa thôi! Sao mà chân tôi ê như thế này?

Đột nhiên, khi tôi cảm nhận bản thân sắp nằm dài trên mặt đường, một vòng tay ấm nóng mạnh mẽ siết lấy tôi, vững vàng đến nỗi tôi nghĩ mình đang tựa vào một chiếc ghế salon êm ái. Ấm áp đến mức tôi muốn vùi chặt người vào vòng tay êm ái đó. Có mùi nước hoa thảo mộc thơm mát thoang thoảng lãng vãng trong nước mưa. Người tôi lao dài trên nền nước mưa bibôm. Quái lạ! Ngã mà không thấy đau thế này?

Tôi lí hí mở mắt. Có ai đó đã ôm siết tôi lại, thay tôi tiếp nhận cái đau với nền đường lạnh lẽo. Vòng tay đó đủ mạnh ôm khít tôi trong lòng nhưng vòm ngực đó lại ôm nhu làm gối tựa bảo bọc lấy đầu của tôi. An toàn, cảm giác an toàn đến nỗi tôi muốn được vòng tay này mãi ôm chặt lấy tôi.

— Này! Nhỏ tính nằm trên người anh hoài sao?

Có tiếng nói cất lên, là tiếng của con trai, trầm ấm và dịu dàng. Tôi cảm giác nó quen quen.

Tôi vẫn rúc sát trong khuôn ngực săn chắc kia, nghe rõ cả tiếng con tim trong lồng ngực ai đó đang đập nhịp nhàng, bình lặng. Hơi ấm nam tính vẫn bao bọc tôi, dịu nhẹ nhưng yêu chiều.

Tôi ngẩng mặt. Vòng tay ấy buông thõng người tôi ra. Tôi được nhìn thẳng người liền nhún dậy, dáo dác nhìn.

Thượng Đế ơi, Ngài xem! Ngượng chết đi thôi! Tôi đang nằm trên người một tên con trai, lại còn ôm người ta cứng ngắc nữa chứ. Hay da, này giờ ăn đậu phụ của người ta không ít, vô tư chiếm giữ tiện nghi từ vòm ngực đó! Ôi, xấu hổ quá đi mất!

Tôi hoảng hốt lồm cồm bò dậy. Mưa phất vào người, ướt nhẹp. Quần áo dính chặt vào người khó chịu. Cả người thoải mái nằm trên người cậu trai trẻ kia thì đúng là quá mất mặt. Oái, đang ở ngoài đường mà! Oa, tôi muốn có một cái lỗ để chui xuống!

Người con trai có mái tóc bạch kim ướt mem, sượt cao khỏi trán, đạo mạo, khí phách. Cậu vẫn ngã dài trên đất do che chở cho tôi. Hơi thở nhẹ nhàng làm khuôn ngực nhấp nhô như sóng lay nhẹ ở khơi xa. Tôi há hốc mồm, mắt chớp chớp bất ngờ. Nín thinh như hén. Người này sao quen đến thế?

— Không biết đỡ người ta dậy sao? Con thổ trắng có móng vuốt họ mèo? - Cậu trai đó lại hỏi, cười ầm như tia nắng ở Paris.

Đây là...

— Còn ngồi thộn mặt ra thế à? Ui da, cái tay khốn khổ của mình! Hic hic! - Anh nhìn tôi, hờn mát.

Tôi lật đặt ngồi dậy, rời hẳn cơ thể của người kia. Quả bóng đã bị tuột khỏi tay, lăn vào lề đường. Tôi quỳ trên mặt đường, chiếc quần leggings ngang gối thấm mưa ướt lạnh. Tôi đỡ lưng người con trai ấy dậy.

Một số người quan tâm dừng xe lại lo lắng. Thấy không có ai bị thương, họ lại nổ máy xe rời đi. Chiếc xe đen vừa rồi đã biến mất dạng.

Chàng trai nặng nề ngồi dậy, mày khê cau lại, nhăn nhó. Chắc là đau lắm. Cả đầu đập xuống đất thế mà không chấn thương sọ não thế cũng hay lắm rồi.

Mưa đổ hạt tròn đầy, ướt những mái tóc của tôi và anh ấy. Thằng nhóc nhỏ đã ôm lấy quả bóng, sợ sệt rút vào mái hiên nhà.

— Oa, anh ơi, có sao không? - Tôi bối rối hỏi han, quỳ sập trên đường, chẳng màng tới cảnh quang hiện tại.

Người con trai phải cánh tay trầy trụa, chớp mắt:

— Trăng sao gì? Ban ngày chưa có sao! Nè, nhỏ điên hả?

— Hả? Điên gì?

— Thấy xe tới mà không tránh. Suýt nữa là bị tông cho một phát rồi! À, thôi nào! Mưa lớn đấy, tìm chỗ trú mưa cái đã! - Anh phải tay đứng hằn dầy, vẫn thuyết giáo. - Nè, sao còn ngồi lì ra đó?

Tôi lơ mơ nhìn người con trai. Cảm giác thật quen! Hình như đã từng gặp nhau! Lúc nào vậy ta?

Ngây ngốc lẽ mề bề người đứng dậy, bỗng dưng một cơn điếng hồn làm tôi té thụp xuống.

— Ái da! Đau quá!

— Nhỏ sao thế?

Tôi nhăn nhó rên rỉ, hu hu, sao mà đau thế này?

— Á! Cái chân của mình!

Người con trai khê cau ấn đường, cúi người xuống nhìn chân tôi.

Trời đất! Chân trái của tôi... Á! Máu kìa! Hu hu, oa oa, sao thế này?

À, nhớ rồi, tại thân thể chậm chạp phản ứng với cái xe nên mới ra thế. Lúc này, khi cái xe vụt qua, tiếng đập “rầm!” là do mũi xe đã tông vào đầu gối tôi. Bây giờ, nó tím bầm, sưng tấy, đổ máu trầy trụa.

— Ôi trời! Sao thế này? Chân nhỏ bị thương rồi! - Anh thần thốt.

Mưa kéo hạt dài trĩu đi biểu tình khắp bầu trời, nếu cứ ở mãi đây chắc là sẽ ướt chèm nhẹp mất thôi. Còn chân tôi... đau tới nổi lách đi không nổi. Thảm quá!

Mái tóc bạch kim kia đưa tay kiểm tra vết thương trên chân tôi. Nước mưa thấm vào vết da rách đau ghê gớm. Máu tí tách theo mưa chảy xuống mặt đường.

— Vào trong nhanh thôi! - Anh nói, rồi quỳ thụp xuống. - Theo anh!

Tôi vẫn ngốc nghếch hỏi:

— Anh làm gì thế? Đi đâu?

— Trời ạ, thưa chị, đi tìm chỗ trú mưa chứ đi đâu? Lên đây, em công chị ạ! - Anh kéo tay tôi quàng lên cổ mình.

— Ồ...nhưng mà... - Chưa kịp để tôi nói hết câu, dáng hình to cao đó đã công thốc tôi lên lưng, vội vã nép vào lề đường.

Tôi đành để yên cho người đó công, chân quá đau, không thể đứng vững để tự đi bộ. Ngẩng mặt nhìn về mái hiên, thằng nhỏ bé con đã chạy mất từ đời nào.

Đọc con đường, có một tiệm books-coffee, bao bọc bằng kính thủy tinh nâu vào những dây thường xuân mang hơi thở cổ kính cùng bảng tên khắc bằng gỗ mộc mạc: “Vô định” - Tên của quán coffee đó, mang một cảm giác du mục và thật tự do.

Chàng trai công tôi chạy nhanh vào quán, nơi đó là nơi gần nhất trốn được cơn mưa xối xả ngoài trời.

Anh công tôi, đẩy cửa bước vào. Mùi hạt coffee rang thơm lừng nức mũi. Có cả mùi bánh nướng mới ra lò mang hương béo ngậy. Cả không gian ấm áp ngập tràn những mùi hương thơm phức hoà cùng sắc nâu vàng cùng tông của giấy dán tường và nội thất gỗ mang kiến trúc Nhật. Các tủ sách tạo ra một ô vuông phân chia các bàn thành các gian riêng biệt. Chân bàn thấp, đệm ngồi màu nâu mềm mịn. Trên bàn còn kê một chậu bonsai nhỏ và xấp giấy dành cho các vị khách đam mê nghệ thuật gấp giấy Origami trở tài. Không khí toát lên một vẻ tĩnh lặng và yên bình tuyệt đối.

Bóng dáng một chàng trai công cô gái trên lưng ướt nhem vào quán làm không ít vị khách đang chăm chú đọc sách phải ngẩng mặt lên nhìn trộm. Mùi thảo mộc toả mát vào cánh mũi tôi, là mùi nước hoa của chàng trai, nét cổ điển và dịu mát. Anh ấy đặt tôi đến chiếc bàn ở góc trong cùng của quán, áp sát mặt kính nâu, xung quanh được bao bọc bởi những kệ sách. Có một ly Macchiato đang uống dở để cạnh quyển “Đắc nhân tâm” đặt trên bàn, vậy đây là chỗ ngồi của anh ấy.

Lúc anh công, tôi đã cố vịn vẹo bộ nhớ của mình để tìm ra bóng hình đó. Cái nụ cười dịu dàng khi anh đặt tôi ngồi xuống, giọng nói trầm ấm và mái tóc bạch đẹp như mây trời,... Tất cả đều mang một nét ấn tượng đã từng tồn tại trong tâm trí:

[NHỚ! Anh tên là Nguyễn Chí Linh! Nhớ rõ! Là Nguyễn Chí Linh nhớ chưa! Chúng ta sẽ còn gặp lại!].

Oa, tôi nhớ rồi! Anh ấy tên là Chí Linh, đó là người đã giúp tôi bắt cóc vào hơn một tuần trước. Hì hì, anh ấy đúng là anh hùng làm việc nghĩa “siêu siêu cấp” luôn. Lần đó, mọi việc diễn ra quá nhanh, chóng vánh khiến tôi không ấn tượng sâu sắc lắm. Hôm nay, anh lại cứu tôi lần nữa. Oà, lại thiếu nợ lần nữa rồi!]

Khi anh đặt tôi ngồi xuống, tôi vội xoay sở kiểm tra tay chân xem còn bị thương ở đâu nữa không. Rất may là chỉ bị thương ở gối trái.

Thấy người bạn tôi ướt nhem, người phục vụ nhanh nhẩu đi lấy từ đâu ra cái khăn bông trắng cho bạn tôi lau lại mái tóc ướt sũng.

Tôi nhận lấy cái khăn, cười khách sáo. Anh ngồi vào đệm bên cạnh, lấy khăn vò khô mái tóc ẩm ướt. Tôi mím môi, nhẹ giọng:

— Cảm ơn anh đã cứu em, Chí Linh.

— Hơ hơ, tưởng nhớ quên anh rồi chứ! - Anh bật cười, nhướn mắt. - Đây, chân nhỏ có đau lắm không?

Tôi lấy miếng khăn giấy trong hộp đựng mang kiểu một chiếc ghế bành nhỏ xíu, màu da bò, lau nhẹ nhẹ những vệt nước mưa lẫn máu bám quanh miệng vết thương.

— Ồ, không sao ạ! Tay anh mới đáng lo, anh đau lắm không? - Tôi suýt xoa.

Anh nghiêm nghị nhắc tách Macchiato lên hóp một ngụm, vô tư:

— Chả sao cả, xây xát sơ sơ thôi mà! - Ngừng một lúc, anh lại hỏi. - Mà tại sao lúc này thấy xe tới mà nhỏ không tránh? Muốn tự sát hả?

Tôi nhú mày, cả bản thân cũng không hiểu nổi việc làm của bản thân khi ấy.

Cố gắng giải thích:

— Em cũng không biết nữa! Tự dưng lúc ấy đầu óc em rối tung, chẳng suy nghĩ được gì. Tại ông lên choáng váng. Lúc đó, tự dưng em cảm nhận như có một tiếng nói rất kì quái níu kéo chân em lại. Tiếng gọi thăm thiết, uẩn như vong hồn vậy. Rùng rợn lắm!

Linh chồm sát gần, tò mò:

— Hả? Thật sao? Tiếng gọi đó là gì?

—Ồ, cái tiếng gọi một cái tên, thỉnh thoảng lại vang lên trong đầu của em. Chất giọng nói tiếng Hoa. Cái gì mà... “Băng Nhi!”, “Tiểu Bạch!”, rồi lại “Hàn Băng! Hàn Băng!”. - Tôi thật thà trả lời, chắc là tôi phải đi gặp chuyên gia tâm lý để giải mã hiện tượng trên rồi đây.

—Hàn Băng? - Giọng Linh hỏi tôi, nhỏ xíu, mặt cứng đờ, xám trắng.

Tôi gật gật đầu:

—Vâng ạ!

Hình như tôi thấy nét mặt kia khẽ thoáng tím tái, rất nhanh rồi lại trở lại hồng hào.

—Ồ, coi chừng nhỏ xem phim Tào nhiều quá nên bị lẠm đó.

—Hơ hơ, anh trêu em à? Đáng ghét! - Tôi bĩ môi dỗi, rồi lại cười vui ngay. - Mà cảm ơn anh đã cứu em nha! Không có anh chắc là nẦy giờ em còn nằm liệt trên đường. Ừ? Mà sao lúc nào em gặp nguy thì anh cũng xuất hiện kịp thời mà tương trợ thế hả?

Khăn trắng vắt trên cổ, mái tóc trắng khô bong xộp phồng như một cây kẹo bông trắng. Linh dùng tay vuốt mái tóc mình trở lại ngay nếp, neho mắt:

—Hi hi, thì anh bảo chúng ta có duyên mà! Vốn anh đang uống coffee tại đây, tự dưng nhìn ra ngoài cửa lại thấy nhỏ lửng thưng đi tới, y như kẻ mất hồn, tính ra chào hỏi nhỏ một tiếng,...ai dề, xém nữa trông thấy án mạng rồi! Mà hồi nẦy nhỏ đuổi theo ai mà chạy như trời chết vậy?

—Oài, nhìn lầm ấy mà! - Tôi xua xua tay, cố che vẻ bùi ngùi khi nhớ tới con người mà tôi đã điên rồ đuổi theo người không bao giờ tồn tại trên cõi đời, vì cậu là thiên sứ, thiên sứ phải ở trên thiên đàng.

—Không có gì thật sao? - Chỉ Linh lại hỏi.

Tôi chắc nịch:

—Thật mà!

Đột nhiên, chàng trai ngồi bên cạnh tôi lại đứng dậy, rời khỏi bàn.

—Nhỏ ngồi đợi xíu nhé!

—Anh Linh đi đâu thế?

Anh không trả lời, chỉ nháy mắt, tia mắt lấp lánh một hào quang tươi sáng. Nói rồi, anh len người ra khỏi gian phòng áp cửa kính, đi sâu vào quầy pha chế, chẳng thấy bóng tăm.

Mưa lất phất ngoài trời, đọng những hạt tròn mẩy trên tấm kính dày. Nước mưa chảy loang lổ, tưới mát những dây thường xuân chằng chịt trên cái hàng rào gỗ trắng phía trước quán. Bên trong quán ngan ngát mùi bánh nướng từ bột mì phết bơ vàng thơm béo, chưng lộng trong một tủ kính bắt đèn vàng bắt mắt. Có tiếng nhặt nho nhỏ dịu dàng vang vang trong cảnh vật nồng ấm.

Tôi đảo mắt dòm quanh, những vị khách vẫn chuyên chú trong thế giới riêng của mình. Tiếng mưa bị lớp kính dày ngăn cách chỉ còn là tiếng xì xào bé xíu. Có âm thanh của giấy lật sột soạt. Người tôi lạnh run nhẹ, cả buổi sáng tôi đã bị cơn mưa bụi tẩm dần vào người, nhưng lâu quá cũng sinh nhiễm lạnh.

Kệ sách bên cạnh tôi đều là hàng sách bán rất chạy vào mùa hè này. Có những quyển “Hạt giống tâm hồn”, vài ấn phẩm của một tờ báo teen cũng được trưng bày ở đây, tôi lăm nhăm dò từng đầu sách, nào là: “Hãy nói yêu thôi, đừng nói yêu mãi mãi”, “Và nụ cười sẽ hong khô tất cả”,... Xaxa, một kệ đầy những quyển tiểu thuyết từ văn học mạng. Chủ quán dành cả gian tủ ở khu trung tâm để trưng bày các tác phẩm của văn học Nhật. Tôi thấy có bản tiếng Nhật chính gốc của quyển “The memory of the geisha”, “Rừng Na Uy”, một số sách hướng dẫn nghệ thuật Trà Đạo và Hoa Đạo, có vài quyển dạy gấp Origami và cả cách trồng Bonsai. Có lẽ, người chủ này rất yêu văn hoá của đất nước mặt trời mọc, bởi chính bài hát đang phát cũng là một ca khúc tiếng Nhật, kiến trúc nơi đây của mang hơi hướm kiến trúc của nước Nhật xa xôi.

Oa, đúng là một nơi đọc sách lý tưởng.

Anh Linh trở lại không lâu sau đó, trên tay bưng một khay thức ăn. Có thêm một ly Capuchiano nóng ấm được vẽ hình một chú thỏ xinh xắn từ bột coffee, thêm một đĩa bánh su kem bé bé xinh xinh và cả bông băng, thuốc sát trùng.

— Coffee tới rồi đây! Xin mời quý cô thưởng thức! Wow, thơm quá đi mất! - Mái tóc bạch cười rạng rỡ, hít hà mùi coffee ngọt béo đến thèm thuồng.

Tôi bị mấy “em” bánh su béo ú rù quấy cái bao tử trống rỗng làm phải nuốt nước bọt ực ực. Chớp chớp mắt nhìn Linh:

— Anh mời em sao?

— Ừm, coffee nè, bánh nữa nè, ăn đi! Trời lạnh thiệt đó nha! Xem tay nhỏ kia, sờ gai ốc lên cả rồi! - Nói rồi, anh loay hoay bên chiếc đệm đối diện, ở đó gấp gọn một chiếc hoodie vàng làm từ vải nỉ ấm áp, là áo của con trai, tôi chắc rằng là áo của Linh. - Khoác vào đi, coi chừng cảm lạnh! - Rồi anh choàng áo lên vai tôi.

Sự tử tế đầy ôn nhu, ân cần mà dịu dàng thế này từ một người con trai làm tôi bẽn lèn. Thú thật, tôi vốn dễ kết thân với con trai hơn là nữ, có lẽ do cái tính lạnh chanh, huyên náo và chẳng thèm ụy phục ai của mình khá giống một đứa con trai hơn. Tuy tên Di và An đều thân với tôi lắm nhưng họ cũng chưa bao giờ ôn nhu với tôi với vậy, như anh, và.... Thiên Thần. Sự ôn nhu của anh hết như Thiên Thần.

— Anh tử tế quá! - Tôi cười ngượng ngập, luồn tay vào áo hoodie, kéo khóa cao ngang ngực, chiếc mũ dính liền tung tẩy sau gáy. Sự ấm áp từ chiếc áo khoác ràng buộc tôi trong êm ấm, mùi thảo mộc thơm dịu lệ lâng lâng vào mũi tôi. Gãi gãi đầu cười.

— Sao anh tốt với em thế?

— Vì anh không có em gái. Anh thích em gái hơn em trai. Anh có một thằng em. Trời ạ, nó giống giám ngục quản giáo anh hơn một thằng em trai. Không hiểu sao nhìn nhỏ anh lại nhớ tới nó, tự dưng muốn quan tâm. Ước chi nó là con gái để nhu mì như nhỏ. - Đôi mắt đen láy như hai viên cu li tròn sáng, long lanh nhìn tôi, đẹp như một ánh sao trong chòm sao Bắc Đẩu.

— Vậy anh thích em giống em gái thay cậu em của anh?

— Được không nào? - Anh tỏ ra ỷ khuất. - Anh sẽ buồn khi sự thành tâm của mình bị từ chối.

Tôi chun mũi, tay xoa vào thành ly coffee nghi ngút khói. Ấm ới là ấm!

— Mình mới gặp nhau được hai lần ấy nhỉ? - Tôi nói, đầy hàm ý.

Những sợi tóc nâu loà xoà rủ xuống trán, che khuất con ngươi đen láy linh động, anh nhìn tôi, như dỗ:

— Ý nhỏ là quá nhanh để sự thân thiết này diễn ra tự nhiên?

Tôi không nói, cúi đầu nghịch cái khóa áo.

— Thì thôi vậy. Xem như anh chưa nói gì! - Anh Linh bí xị, ngang tàn bẻ đôi cái bánh su trên tay khiến lớp nhân kem bên trong vụn ra đầy hấp dẫn.

Tôi vội vàng bào chữa:

— Dạ không, vì tính em khá cảnh giác thôi, nhưng em tin anh, vì anh đã cứu em hai lần.

Tiếng cười bật lên thích thú:

— Phì...hì hì... Nhỏ nghĩ anh là lừa đảo hay yêu râu xanh à?

— Ya, là anh tự thừa nhận. Em không có nói thế! Chúa chứng giám cho em!

Vết môi hồng như một quả dâu chín nõn lên xinh đẹp, chàng trai ngồi cạnh tôi có nụ cười mị lực như cả cánh đồng hoa hướng dương bắt nắng tỏa sáng.

— He he, coi như nhỏ đồng ý cho anh xem là em gái.

Tôi thổi nhẹ vào ly Capuchiano:

__ Dĩ nhiên! Vì em còn thiếu anh hai món nợ.

17. Q.1 - Chương 5.6 : Rắc Rối Ơi Là Rắc Rối!

__ Vẫn còn ôm giấc mộng lấy thân báo đáp hả? - Linh trêu.

__ Xì, anh muốn ăn đòn phải không? - Tôi chanh chua.

Tiếng mưa vẫn rả rít ngoài trời, con đường chợt thưa thớt, vắng tanh người.

Linh ăn xong cái bánh, luôn tỏ ra tự nhiên nhưng điệu bộ vẫn toát nên vẻ thanh nhã, quý tộc như bậc Đế vương.

__ Đây, đưa chân ra đây, cô “em thảo” ngốc à! - Anh cầm lấy bạch bông y tế, nhướn mắt.

Tôi đã bẻ cái bánh nhỏ ra, xơi ngon lành. Vẫn mang một nét ngây thơ, hỏi:

__ Quên mất, sao anh tìm ra bông gòn, băng cá nhân và oxy già hay thế? Mưa lấm ngoài trời thế mà!

__ Bên trong quầy có tủ y tế.

__ À, ra vậy. - Tôi gật gù, rồi nói. - Thôi, đưa đây, em có thể tự xoay sở.

Anh xua xua tôi, cứ tiếp tục:

__ Không sao, nhờ ăn tiếp đi! Anh giúp em gái!

Tôi cười vui vẻ, mang phần thú vị với người con trai trước mặt mình. Cứ tưởng mẫu người dịu dàng, ga lăng với phái đẹp thế này đã tuyệt chủng rồi chứ.

Tuy thấy mình có phần hơi dễ dãi nhưng tôi vẫn khê khàng đuổi cái chân trái tím bầm ra cho người đối diện xem xét. Nếu không có Linh đòi giúp thì tự tôi cũng sẽ loay hoay tìm dụng cụ y tế để sát trùng vết thương. Tôi không muốn chân mình bị áp xe và để lại sẹo.

__ Ôi, xem này, nó tẩy đồ hết cả rồi! - Anh ca thán. - Sao nhỏ không cẩn thận thế hả?

Tôi dùng cái muỗng khuấy nhẹ ly coffee khiến hình thù con thảo trên vầng bọt của ly bị biến dạng, móp méo.

__ Vâng, “ông ứng bà hành” mới thế ấy đó chứ! Bình thường em đi đứng cẩn thận lắm mà, con mắt đâu để trên chân mày đâu!

__ Xem như xúi quẩy đi. Dù sao cũng do nhỏ có lòng tốt giúp thằng nhỏ đó. Tính ra do làm việc tốt mà bị thương, đáng mà! - Linh cẩn trọng dùng bông lau đi đám máu khô trên miệng vết da rách. Ngón tay cử động chậm chậm như sợ tôi đau.

Tôi phụ họa:

__ Ờ...cứ xem là vậy đi!

Linh lại cười ôn nhu, tay thấm thuốc sát trùng ướt đầm miếng bông gòn mới, chấm chấm lên chân tôi.

__ Đau đấy nhé, ráng chịu một tí! - Linh nói.

__ Không sao đâu! Em không sợ đau!

Nói vậy, nhưng tôi vẫn khê cau mày vì ê ẩm. Đau rát vì cái gối sưng tím đến ê nhức mà không thể co duỗi khớp gối tự nhiên được. Nghĩ rằng lát nữa tôi không thể tự đi về nơi đoàn film làm việc nổi.

Vốn hôm nay tôi làm việc từ 3 giờ sáng ở một căn hộ ở toà chung cư gần đây, quay đến sáng hứng thì hết phân cảnh. Rồi việc, lại tỉnh ngủ, tôi định đi dạo phố xá một lát rồi mới về. Ai ngờ, tự dưng con mắt bị quáng gà, “trông gà hoá cuốc” nên lơ lơ đuổi theo rồi lạc lại chỗ này. Đúng là một ngày mang tâm trạng ngớ ngẩn hết sức!

Linh dùng băng gạc trắng băng lại vết thương trên chân tôi, miếng gạc cản trở làm tôi không thể gập chân lại.

Làm xong, anh ngẩng mặt nhìn tôi trêu mếu, y như lúc ba tôi cười mãn nguyện khi đã băng bó xong cho một con thú nhỏ.

Mưa rơi mang hạt tròn đầy như châu sa, lấp lánh trên mặt đường đầy nước, tuôn chảy thành dòng xuống những miệng cống.

Ly coffee vơi gần phân nửa, tôi cảm kích nhìn anh.

— Anh Linh băng khéo quá, y như có nghề vậy!

— Hi hi, anh từng học qua lớp sơ cứu người bị thương ấy mà! - Anh thudon đám bông gòn đã sử dụng về một góc mâm đặt trên bàn, gỡ đầu khiêm tón.

Tôi đặt ly coffee trên tay xuống, nhanh nhẩu:

— Tay anh cũng bị xước này, để em giúp anh!

Linh cản tôi:

— Thôi này, không cần đâu!

— Ngồi yên nào! - Tôi vờ gắt.

Rồi tôi giắt lấy chai oxy già anh cầm trên tay, lanh lẹ kéo cánh tay trầy trụa của anh, tiến hành “sơ cứu”. Thật ra, băng bó cho thú thì tôi làm nhiều rồi, còn băng cho người thì trừ bản thân ra tôi chưa dám làm với ai. À, ý tôi không phải ví Linh như chuột bạch thí nghiệm nhé!

Linh cười trừ, để yên cho tôi tự do “hành động”. Cánh tay anh ấy trắng mịn ngang ngửa da tay của tôi, các khối cơ hài hoà không phô trương nhưng toát nên nét nam tính rõ hần. Vết thương cạn, trầy sơ bên lớp biểu bì trên cùng, máu tứa rịn nhưng đã khô hần, liền thành vết mài đỏ sậm. Dùng bông tẩm thuốc sát trùng xoa nhẹ lên vết thương, Linh không la ã mà thè lưỡi nheo mắt.

— Rát hông?

— Sơ sơ. - Anh cười.

Xử lý một vết thương nông khá đơn giản, tôi chỉ việc sát trùng nó và dán băng cá nhân lên là xong.

— Xong rồi nè! - Tôi phủ tay, thích thú.

— Đã bảo không cần phiền phức thế mà. - Anh lèm bèm.

Tôi lắc đầu:

— Không được, đừng chủ quan, anh phải thay băng cá nhân thường xuyên đấy!

— Biết rồi mà!

Chợt, Chí Linh cho tay vào túi quần, rút điện thoại ra, hình như anh có tin nhắn mới.

Trong khi đó, tôi đã xử xong ly coffee của mình, cái vị ấm nóng của nó làm tôi quấy luyến.

Anh dò trong cái điện thoại cầm ứng trong non một phút rồi phăng phịch nó lên bàn, mặt có chút đanh lại như muộn phiền. Kể từ lúc rút điện thoại ra thì tôi thấy nét mặt Linh u ám hần.

— Anh sao thế? - Tôi đặt ly coffee xuống, quan tâm.

— Chả sao cả! - Linh nói, mắt chỉ hướng vào màn hình điện thoại vừa tắt đèn.

Tôi nhay cảm:

— Hình như anh không được vui!

Linh lặng tằm, ngồi sát tựa lưng vào tường, y như tôi ngồi, anh vơ lấy món trang trí hình quả tim nhồi bông màu chocolate nâu ôm lên ngực, ử ử:

— Không có gì!

— Sao nè, nói coi em là em gái mà không chia sẻ à?

Anh xoay qua nhìn tôi, mặt vẫn u uẩn, xem như thực sự có điều gì đụng chạm mạnh đến làm tâm trạng anh thay đổi như thế.

Mi mắt chớp nhẹ nhàng, Linh nhìn tôi, cảm giác thân thuộc yêu chiều như cách nhìn của người anh đang nhìn cô em bé bỏng. Anh thở dài, lâu lắm mới cất thành tiếng.

— Có bao giờ...nhỏ bị bạn thân...phản bội chưa?

— Có bao giờ...nhỏ bị bạn thân...phản bội chưa?

Câu hỏi của Linh làm tôi cứng họng.

Bạn thân. Tôi có nhiều đó chứ. Bff của tôi có Dolly nè, Vĩ An nè, Khánh Di nữa, tính luôn cả bé cún Hạnh Phúc cũng là tri kỷ của tôi. Và tất nhiên là chưa bao giờ họ đối xử tệ bạc với tôi (trừ tên Di vì tình vong nghĩa kia thôi). Xem ra, tôi không thể nào hiểu được cảm nhận của anh ấy vào lúc này.

Mím môi, tôi cũng ôm một trái tim nhồi bông màu chocolate, quay sang nhìn, bắt gặp phải ánh mắt anh. Thoáng như thấy ánh mắt kia long lanh như giếng khơi tràn nước, nhưng rất nhanh rồi đôi mắt ấy lại trở lại nét đẹp trong trẻo bởi con người linh động, luôn sáng ngời, trong vắt như một thể giới phủ ngập sắc nắng. Anh Linh có đôi mắt không biết buồn.

— Chưa bao giờ à! - Tôi đáp, mang theo sự chân thật tuyệt đối.

Linh gật gật đầu, cười gượng, nhưng tôi vẫn nghe thấy nhịp thở kéo giãn dài một cách đầy ưu phiền bên cạnh mình. Anh vẫn tựa đầu vào vách tường có giấy dán màu vàng đi cùng với những hoa văn nâu đồng tinh tế. Chúng tôi ngồi cách nhau chỉ chừng một gang tay.

Thế giới bên ngoài lớp kính kia vẫn đắm chìm trong một màn mưa bạc dày, như trút hết những hơi nước ngưng tụ quá lâu trên những vòm mây đen tích tụ sau mấy ngày âm u, xối xả ào xuống phố thị. Giống như con người takerien nén một nỗi buồn quá lâu, để nó gặm nhấm xé nát tâm can tới kiệt quệ rồi đến khi quá sức để giấu giếm thì sẽ tuôn ào, khóc suốt mướt, oà vỡ không dứt, mưa cũng thế, như đã phải nén dồn quá lâu mà trào dâng khỏi đám mây đen ngòm, xả như một vòi nước quên khoá tràn trề xuống mặt đất. Cả ngày hôm nay ước chừng phải chết rục trong những cơn mưa “suốt mướt” này rồi.

Rồi sau cái ngưng bắt từ người bên cạnh, lâu rồi anh cũng lại tiếp tục đoạn hội thoại dang dở với tôi.

— Vậy...nếu như một đứa bạn thân...thân hơn cả anh em ruột thịt...đứa mà mình tin tưởng tuyệt đối lại là đứa bán đứng mình...lúc đó...nhỏ sẽ làm sao? - Chỉ Linh nói, khó nhọc và ngắt quãng.

Tôi xoa hai lòng bàn tay vào nhau. Mưa lạnh. Chiếc hoodie của anh ủ ấm tôi bằng mùi hương nhẹ nhàng mà khiến người khác mê mết. Dĩa bánh trên bàn đã vơi đi. Ly Capuchino sạch cạn.

Tôi e dè, nỗ lực lắm mới dám phát ra suy nghĩ của mình:

— Có lẽ là...em sẽ...chấm dứt mối quan hệ đó. Vì...niềm tin trong em đã đổ vỡ...em không thể cố duy trì thứ tình cảm có mưu tính đó được...

— Không cho người bạn đó cơ hội quay lại sao? - Anh bỗng chồm lưng dậy, như khẩn khoản kéo tôi vào một sự tự ép buộc lý trí mình phủ nhận hết mọi nghi hoặc, giải quyết giả thuyết đó bằng sự vị tha.

Tôi không dám cãi, nhẹ giọng diễn giải ý mình thật thoải mái nhất, tránh làm anh kích động.

— Tất nhiên là em sẽ sẵn sàng tha thứ cho người bạn ấy nếu người đó tỉnh ngộ, hối cải. Còn nếu vẫn không biết ăn năn thì có lẽ rằng em không nên tiếp nuôi tình cảm giả tạo này.

Anh nhắm hờ mắt, không hiểu anh đang nghĩ gì.

Tình bạn là một trong những tình cảm đáng quý nhất của con người. Nơi bắt đầu của một tình bạn phải là sự tương đồng về suy nghĩ, sở thích, tính cách. Và sâu hơn là sự thấu hiểu và đồng điệu chân thành của hai tâm hồn không mang tính toán, thiệt hơn. Nếu tình bạn được xây đắp từ lòng mưu mô, toan tính từ trước thì nó chỉ như một dòng chữ viết trên cát, dẫu lâu cũng bị gió cuốn sạch, phai nhạt, không đáng để tiếp nuôi.

__ Bạn của anh...làm anh buồn hả? - Tôi cần môi, khẽ hỏi, tự dưng cũng không biết bản thân đang e ngại điều gì.

Anh cười hiền, xoa đầu tôi như đứa trẻ.

__ Ha ha, không có gì đâu! Anh chỉ hỏi vậy thôi! Đừng nghĩ ngợi nhiều!

Tôi mở mắt tròn xoe, nói:

__ Vậy chứ sao anh Linh lại buồn buồn?

__ Đâu có! - Chỉ Linh chối nguầy nguậy. - Anh chỉ buồn miệng hỏi vu vơ thế thôi!

__ Ôi, anh rảnh ghê nhỉ? - Tôi bật cười, vung trái tim màu nâu đang ôm trong người ném vào Linh. Không gian bắt đầu trở lại màu sắc dịu nhẹ như hồi mới bước vào Vô Định.

Miếng gạc trắng trên chân vẫn ngoan ngoãn bao bọc lấy vết thương tím tấy trên gối. Ước chi ở đây có trứng gà nóng để lăn cho đám máu bầm dễ tan thì hay biết mấy. Tay tôi vuốt nhẹ lên mặt miếng gạc, tự nhủ sẽ phải mua thêm thuốc giảm đau, kháng viêm mà uống. Mong là vết trầy trên tay anh Linh sẽ mau chóng bình phục, anh vì giúp tôi mới bị thương như vậy.

Chỉ Linh nhìn ra ngoài trời, mưa vẫn tuôn rơi làm mặt đường trưng đầy nước, miệng cống no nê không thể hút thêm nước khiến con đường bị bơm, xe qua lại bết tắc vì chết máy.

Tôi cũng nhìn ra cửa kính, dây thường xuân treo mình đu đưa qua lại trên hàng rào, tôi muốn với tay ngắt một chiếc lá nhưng tấm kính chắc chắn đã cản trở. Tình nghịch hà hơi vào mặt kính, không khí lạnh ngưng tụ thành những vết nước nhỏ bám li ti trên kính thành một mảng ố mờ. Tôi đưa tay vẽ một trái tim bằng mảng hơi nước.

Dấu hiệu một mũi tên xuyên qua trái tim: thần Cupid đã bắn mũi tên tình ái vào trái tim. Không biết sao buồn tay tôi lại vẽ ra hình ảnh đó.

__ Nhỏ đang mong chờ một tình yêu. - Anh nhìn trái tim của tôi vẽ, nói.

Quay lại nhìn với ánh mắt ngạc nhiên, tôi nghiêng đầu:

__ Sao chứ?

__ Như nhỏ đã phải chờ đợi tình yêu của mình quá lâu. Nhỏ mệt mỏi, cố lừa gạt mình. Nhưng trái tim nhỏ vẫn khao khát có được tình yêu đó. Trái tim nhỏ đang khô cạn, nhỏ mong được yêu. - Tiếng nói trầm khàn, anh đưa tay vẽ thêm một trái tim nữa, nụ cười thoáng như không.

Tôi rúc sâu người vào chiếc hoodie, cảm giác như bị người ta nhìn xuyên thấu cả tâm can. Tia mắt nhìn anh mang nỗi hoài nghi, có phần dè dặt:

__ Anh giống một chiêm tinh gia.

Anh bật cười, sáng lạn như mặt trời mới mọc.

__ Ha ha, anh không có quả cầu thủy tinh, cũng không có bài Tarot. Sao em không dám nói thẳng là anh giống thầy bói xem voi?

__ Hi hi, vì luật pháp Việt Nam không cho hành nghề bói toán, và em cũng không muốn bị anh ví là voi.

__ Plè, nhưng anh nói đúng chớ bộ.

__ Không đúng!

__ Hay do nhỏ đang dối lòng? - Anh dịu dàng hỏi, giọng hạ xuống thấp trầm.

Tôi gãi đầu, ngượng ngập. Không biết trả lời ra sao.

Tự dưng tôi chợt thấy lòng chùn xuống. Tê nhạt như mưa ngoài trời. Cúi mặt. Tôi ngẫm rất lâu câu anh vừa nói. Ừ, do mình đang cố dối lòng.

Một trái tim phải chờ đợi ai đó khiến ta thấy thật mỗi một. Nhớ. Hoài niệm. Hy vọng. Rồi lại thất vọng. Như một cánh đồng khô cần mong mưa tưới mát. Mưa mãi mê phiêu du ở chốn nào. Mưa bắt cánh đồng phải chờ. Chờ trong vô vọng.

Tôi phải chờ mong cơn mưa của tôi đến bao giờ? Tôi mãi phải đợi. Và đến bao giờ mưa mới đến? Tôi nhớ Thiên Thần. Tôi phải thành thật với trái tim mình. Tôi không quên được cậu. Hơn năm năm, tôi vẫn không sao quên được hình bóng đó. Tôi biết, tôi không đơn thuần xem cậu ấy là bạn. Đó là một tình cảm sâu sắc hơn thế. Chính vậy mà tôi mới thấy đau. Đau vìnhờ...

Lặng im.

Mưa rả rít.

— Anh làm nhỏ buồn sao? - Linh khẽ hỏi, tiếng nói ấm xoa đi cơn lạnh lẽo ngoài trời, xoa cả cơn lạnh lẽo mà tim tôi đang trải qua.

Tôi trầm ngâm, cười gượng ghịu.

— Không có ạ!

— Không. Anh thấy nhỏ buồn! - Anh khẳng khái với nhận định của mình.

— Ừ, thì buồn.

Tôi thú nhận. Vẻ buồn bã che sau những sợi tóc hun hun nâu, bóng lên như tơ đồng. Quay mặt sau kính, tôi tự bắt gặp màu mắt xám tro trong suốt của mình. Giờ đây, nó không thanh thoát như suối nguồn mà ồ ộc, vồn vồn như những ụ mây đang trút nước ngoài trời. Tôi bị xáo động. Anh phá tan đi vẻ dối gạt lương tâm của tôi, tôi quá lừa dối mình. Là kẻ không biết chịu trách nhiệm với trái tim mình. Tôi dồn ép. Chôn kín. Khép đóng. Bá đạo giấu giếm. Ngang tàn trốn chạy. Vì tôi không biết mình đang cố dối gian điều gì.

Mưa thăm thăm bên ngoài.

Cảnh vật mờ nhoè.

Lớp kính lạnh lẽo mờ đục vì hơi nước bốc lên.

Mùi bánh nướng lại lan toả. Mùi hương ngọt ngào dễ làm cơn cồn cào trong dạ dày trở dậy.

Anh gọi thêm hai ly Capuchiano. Trời lạnh lắm. Ta cần một dòng nước đủ ấm nóng ủ ấm nội tạng đang cóng dần.

— Anh xin nhỏ một điều nhé. Xem như anh dùng tấm vé “trả nợ” của nhỏ, anh muốn nhỏ đáp ứng anh một yêu cầu. Không rắc rối đâu! - Anh Linh nhấp môi màu coffee nâu mịn, làn môi đỏ hồng bóng lên ướt ướt, đồng tử đen láy nhìn thẳng vào tôi.

Tay tôi cầm một cái bánh su, bẻ đôi nó, lớp nhân kem béo ngọt vừa phải trào ra, không vội vàng đưa nó vào miệng. Tôi chỉ đang cố tìm một hành động nào đó lấp đi cơn trống vắng trong lòng của mình. Nói cách khác là tôi đang phá hoại một “em” bánh su dễ thương nhưng chẳng mang chút hứng thú nào để thưởng thức “em” ấy.

— Yêu cầu gì ạ?

Linh day môi, chần chừ xiu, cười tươi tắn:

— Đọc sách cho anh nghe nhé!

Rồi anh gấp quyển “Đắc nhân tâm” lại, cất ngay ngăn trên kệ.

Tôi ngạc nhiên, ngẩng mặt:

— Anh không đọc quyển ấy nữa à?

— Anh đọc đi, đọc lại ba lần rồi! Anh muốn đọc sách khác cơ! Nhỏ hãy tự do chọn sách mà nhỏ thích nhất, và đọc cho anh nghe. Xin nhỏ hãy đọc cho anh nghe, dù anh đã ngủ. Vì anh chưa tìm được giấc ngủ nào ngon trong hai năm qua. Nhỏ có giọng nói hay lắm. Tiếng nói dễ truyền cho người ta sự yên bình khó tả.

Cho anh một giấc ngủ thật an toàn, nhé! - Anh nói, mang nét van xin. Đôi mắt đó quá hy vọng. Sao tôi nỡ từ chối được?

Tôi đặt cái bánh su lại trên đĩa, mắt tròn, nhếch đuôi mắt, cười vì sự kì quặc này.

__ Nào, có gì đâu sao mà em thấy anh cứ như đang van xin ân huệ gì to tát lắm vậy? Em có từ chối gì đâu. Mà em đọc, anh ngủ mất rồi em cần đọc thành tiếng không?

__ Anh tỉnh ngủ lắm nhé, nhỏ ngừng đọc là anh biết ngay.

__ Ôi chết, khàn giọng mất thôi! - Tôi khổ tâm, mếu máo.

__ Hì hì, anh đùa thôi. Khi anh ngủ rồi thì nhỏ vẫn ngồi cạnh anh là được. Anh muốn khi mở mắt ra vẫn còn được thấy nhỏ. Đừng bỏ đi! Vì chưa ai làm được điều đó. Người ta ru anh ngủ say trong những cơn mơ ngọt ngào để rồi lại lạnh lùng bỏ anh lại nơi đó, chưa ai chờ anh ngủ tròn một giấc. Và anh không dám ngủ. Anh sợ người cạnh mình sẽ bỏ đi mất. Anh sợ cô đơn. Đáng sợ lắm!

Tôi lắc đầu, hứng thú lắm về tính cách của chàng trai bên cạnh. Anh ảm áp như nắng. Nhưng nắng lại thích có mây xanh che chở mình. Anh không lạnh lùng. Trầm tĩnh một cách rất lạ. Không dễ tìm một thanh niên cùng tuổi mang nét chững chạc như anh. Đôi khi anh hóm hỉnh. Đôi lúc lại sâu sắc. Chàng trai không khó hiểu như một ẩn số nhưng cũng không phải dễ để chạm tới được nội tâm. Anh kì lạ như cơn nắng mùa thu. Ấm. Trong trẻo. Nhưng thoáng vụt. Thoáng hiện. Mỏng mềm chạm sắc vàng trên những vệt công gấp gió hanh. Lung linh chiếu sáng nhưng không loá mắt, loè loẹt. Một tia nắng thanh tân, dịu dàng.

__ Rồi, em sẽ đọc! Anh đừng dùng con mắt mang mấy chữ “please, please!” đó nữa nè. Em đọc mà! Mưa lắm thế này, cho anh ngủ tới chiều luôn! - Tôi cười ôn nhu, nháy mắt.

Đảo quanh kệ sách trước mặt, tôi tìm một quyển sách, tôi cũng là đứa mê sách mà, xem chừng tôi đã đọc xong hết mấy quyển tiểu thuyết ở đây. Nhìn lại, trên kệ cao, bìa sách màu xanh dương tươi mát, tôi cười, tìm được sách rồi.

18. Q.1 - Chương 5.7 : Rắc Rối Ơi Là Rắc Rối!

Tôi lôi quyển sách khỏi kệ, hí hửng đem về chỗ ngồi. Linh ôm trái tim hồi hộp, tựa lưng vào tường __ tư thế không hề thay đổi. Anh đặt một cái gối tựa vuông vức, lại mang màu nâu như ly Capuchino của tôi, ý để tôi tựa lưng vào.

Tôi ngồi. Lưng tựa gối. Vuốt lên bìa sách, quyển sách này đang bán rất chạy.

__ Em đọc “Mùa hè thiên đường” của Jenny Han, anh nghe nhé! - Tôi nhìn anh, như dò ý kiến.

Anh không nói, mái tóc bạch gật gật, ánh mắt sáng như một em bé được mẹ cho kẹo.

Mưa đổ rào rào bên ngoài.

Vô định kiêu hãnh chất chứa một thế giới yên ả khác lạ. Phân chia rõ ràng với không gian ngoài kia. Những vị khách im lặng. Đôi lúc có tiếng trao đổi nhẹ nhàng. Ngoài ra, chỉ có nhân viên là người đảo quanh. Tất cả còn lại đều chây lười, thu mình với quyển sách trong tay.

Tôi háng giọng, chỉnh lại áo hoodie, áo của anh hơi rộng so với tôi. Chỉ Linh chống cằm, vẻ chờ đợi. Tôi thích nhìn vẻ háo hức của anh, trông cứ như một nhóc con đáng yêu.

Tiếng nói khe vang lên, tôi cố duy trì âm thanh đủ nghe, không phớt lờ, không muốn gây ồn ào. Tôi đọc khe khẽ, bằng chất giọng thật truyền cảm:

Mây trời u ám __ dấu hiệu của những điềm báo đen tối cho tương lai.

Có lẽ, những điều tưởng chừng u ám lại mở ra một cánh cửa hi vọng ngập tràn.

Và...

Luôn luôn có những điều bất ngờ không thể ngờ đến từ những người kì quặc.

Điều đó bắt đầu từ...

Cẩn rút lương tâm?

Không phải!

Kẻ hai mặt?

Càng không!

Hay lại là một hành động có ý đồ?

Vớ vẩn!

Tại sao lại cư xử thế nhỉ?

Những đan xen của dòng suy nghĩ phức tạp khiến Chí Linh mãi trầm mặc trong căn phòng tối đen, tịch mịch.

Những điều xảy ra vào buổi chiều hôm nay khiến cậu phải vắt theo vô vàng suy đoán. Vì sao? Tại sao Jonny lại xử sự thế này? Liệu có đáng tin không?

Bầu trời đen đúa. Không mang một ánh sao nào soi rọi. Và mây đen cứ phủ đi bầu trời như cũng bao bọc lấy tâm trí của cậu trong sự tối đen rối rắm.

Tin. Thứ mà cậu buộc không thể lưu giữ nó trong thâm tâm củamình. Không được tin bất cứ ai, cái điều mà qua biết bao năm tích lũy được trong những mối quan hệ đã khiến cậu hoài nghi với tất cả. Tin tưởng là con dao hai lưỡi. Có niềm tin, ta thấy vững lòng, an tâm khôn xiết. Nghi ngờ, ta bối rối, lo âu, dễ mang theo nhiều muộn phiền. Cậu đa nghi. Vốn thế, vì nếu quácả tin thì sẽ rất tai hại. Trên đời này không chỉ toàn người tốt. Nếu tin, tức là ta đang bán đi trọn vẹn cái hi vọng được cấp ử trong lòng. Và sẽ đau thế nào khi hi vọng tan vỡ?

Những ngón tay dài, gầy gộc của chàng trai nâng niu lấy một vật nhỏ bằng ngón trỏ, hình thập tự màu trắng thanh nhã _ là Angel _ con quỷ mang bao đau thương, nước mắt cho bao người. Điều quái lạ nào đó đã khiến Angel rơi vào tay cậu. Vì quá dễ dàng, nên mới khiến cậu lo.

Liệu điều này có bắt nguồn từ một dã tâm nào khác?

Nguyễn Chí Linh tựa lưng trên sofa dài, đan tay vào nhau. Từ những mạch liên kết của trí nhớ lấp ráp với nhau như một bức màn phát lại hình ảnh của toàn sự việc diễn ra lúc chiều, điều luôn làm Linh thấy khó hiểu.

_ Tại sao cậu lại làm vậy?

Nói như tự hỏi thâm tâm mình, Linh bị giày xéo trong vô vàng điều bí ẩn từ chàng trai mang tên Jonny _ kẻ chưa thể xác định là địch hay đồng minh.

Miền ký ức tua lại, thật chậm. Linh muốn phân tích thật kỹ từng hành động của Jonny. Hình như, Jonny luôn biết cách giữ một nhịp độ vô hình trong cuộc rượt bắt truy tìm sự thật từ quá khứ. Cậu ấy chất chứa quá đỗi nhiều điều bí mật, thừmà không ai có thể khai thác được từ cậu. Nghịch lý thay, buổi chiều, Jonny lại quá thật tâm. Về thật tâm đó không dễ dàng gì giả tạo nên được.

Linh bóp trán. Dẫn đo, suy nghĩ. Jonny đang suy tính điều gì?

Cổ máy thời gian bắt đầu tua lại...

Chiều hôm đó _ 3.00 pm.

Nghĩa trang X.

Chiều của một ngày sau cơn mưa mang theo bầu không khí dịu mát, rửa trôi đi lớp bụi bao bọc thành thị và tắm xuống nền đất nâu ướt mềm thành những mảng tươi xấp.

Nghĩa trang heo hút. Những ngôi mộ không quy hoạch xây ngang dọc tán loạn, nhiều màu sắc

như một nét chấm phá cố che đi sự điêu tàn che giấu trong cả một không gian linh thiêng của người đã khuất.

Nguyễn Chí Linh bước men theo con đường nhỏ, tránh đôi chỗ có những ngôi mộ chen chúc nhau mọc vô khoa học. Một người có ý thức về thời gian sẽ luôn là người đúng hẹn. Cậu có một cuộc hẹn với “ai đó” tại nơi hoang vắng này. Ngẫm lại, điều này quả là kì cục. Tại sao phải gặp mặt tại nghĩa trang?

Những bước chân vang lên lạo xạo, để giày vương mùi cỏ và đất nâu bám vào, trở thành những vết ố trên mảng da giày có gam màu tươi sáng.

Mưa quây nhiễu sự thanh tịnh của nơi đây, bao bọc cả bãi tha ma bằng vệt sương mỏng, phảng phất mùi nước mưa có chút thành phần axit, trở thành một mùi ngai ngái, hắt vào mũi những người đang hiện diện.

Chiếc áo chemise đen đơn giản, mái tóc vàng, làn da trắng và đôi mắt xanh ngọc như nước biển — dấu hiệu để nhìn nhận ra đối tượng mà Linh muốn tiếp cận, là chàng trai đã đứng rất lâu trước một ngôi mộ. Trên tay mang theo một bó cúc trắng, chàng trai mặc chemise đen không biết đã đứng trước ngôi mộ này bao lâu, chỉ thấy cả tóc và áo của cậu đều bị xẹp xuống, ẩm ẩm. Chắc rằng, đám mưa nhẹ hạt cuối cùng trước khi hạ màn một ngày ẩm ương là thứ đã gặp gỡ cậu trong một quãng thời gian dài, dấu vết của nó vẫn cố in ấn trên người chàng trai đó. Ướt đầm.

Linh tính báo cho chàng trai biết có người ở phía sau mình. Không vội vàng để quay lại, vẻ bình thản báo hiệu rằng người phía sau không phải là một thành phần nguy hiểm.

— Hẹn nhau tại nghĩa trang, cậu lúc nào cũng quái đản. — Nguyễn Chí Linh đứng từ phía sau mái tóc ánh vàng kia, cậu nói như thay thế một câu chào hỏi.

Người trai trẻ đứng trước mộ tĩnh lặng như trụ đá, đôi mắt nhắm lại, như một cách ngủ đứng, bó cúc trắng vẫn nằm trong tay.

Tiếng nói của Chí Linh đã phá đi sự yên ắng mang phần đáng sợ đó bay lãng đi. Đưa tâm hồn chàng trai kia về với thực tại. Mọi công nhẹ, không mang vẻ quý quyết bình thường vẫn cố tỏ, nụ cười hôm nay nhẹ trong như nước mưa còn đọng trên những tán lá xanh, tí tách nhiễu loạn trên đất. Đôi mắt ai đó đã mở ra, đồng tử thanh khiết màu nước biển trong lành, đôi mắt cũng trong sạch như được cơn mưa gội rửa đi. Tất cả mang theo một sự thản nhiên tuyệt đối.

— Cậu đã đến. Dragon, kẻ luôn bắt người ta đợi, hôm nay lại đến rất đúng giờ. Thực ra, không phải cậu không có ý thức về thời gian mà chỉ cố tình muốn người khác chờ đợi mình.

— Cậu đang giễu cợt tôi? — Linh nói, trong đáy mắt tròn đầy mang theo sự đề phòng cao độ.

Giọng nói đang xoay lưng về phía cậu tư lự, như một cách ve vờ con mồi. Cậu biết, vị trí của cậu hiện giờ là người làm chủ cuộc đối thoại, và một kẻ biết điều sẽ biết cách nhún nhường, dù cậu có đề ra bao nhiêu yêu sách thì họ cũng ngậm tăm, miễn cưỡng làm theo.

— Hình như cậu muốn hỏi tôi gì đó, điều mà cậu chắc là tôi sẽ biết rõ. Tôi cho cậu 15 phút để trình bày.

— Jonny, hôm nay cậu thật kì lạ. Tôi phải hỏi sao đây? Và chúng ta đang làm gì ở đây? — Linh nhíu mày, bước ngang đến khi thấy rõ gương mặt của Di — người đã cho cậu cuộc hẹn.

— Chưa tìm được câu mở bài sao? — Khánh Di quay sang nhìn cậu, cười nhạt. — Vậy tôi khai đề trước.

Trầm ngâm, bó hoa cúc cuối cùng đã được đặt xuống một kè theo cái cúi đầu chào người quá cố. Hành động của Di khiến Linh khó hiểu.

Hạ Khánh Di đứng thẳng người dậy, mím nhẹ sắc môi hồng. Trầm lặng. Hồi sau mới hỏi:

— Cậu biết đây là ai không?

Linh đưa mắt nhìn bia mộ, mang theo sự thản hoặc như thường, đúng hơn là mang chút khó chịu khi nhắc đến.

— Biết.

Di mím môi, nụ cười nhẹ như sương khói. Trầm giọng:

— Nguyễn Ngọc Linh Lan, cái tên mang loài hoa xinh đẹp. Chắc cậu biết rõ về người phụ nữ này. - Ánh mắt Hạ Khánh Di vờ hướng về tấm bia mộ trước mặt.

Linh nhìn ngôi mộ tàn úa, tuy đã dọn sạch cỏ nhưng vẫn mang theo nét u ám, như là nỗi u uất của một người chết không cam tâm. Hình ảnh trên tấm bia là người phụ nữ xinh đẹp đang mỉm cười nhưng ánh mắt lại đổ dồn về hai chàng trai, như mang theo thù hận bị chết oan xuống nấm mồ lạnh.

— Là mẹ của Hoàng Thi, người vợ ngoài hôn thú của cha tôi. - Linh đáp, mang theo sự lạnh lùng, khó chịu. Di cười nhạt, như hài lòng với đáp án của chàng trai đứng cạnh mình. Cậu muốn nghe rõ ràng mối quan hệ của Linh và người đã mất này.

Đột nhiên, ánh mắt xanh kia chợt lảng xuống, nụ cười nhạt nhẽo hoá thành chua chát. Dường như, đối mặt với người đã khuất này thì cậu chỉ là một kẻ tội đồ.

— Tôi là con của kẻ sát nhân. - Di nói, bằng ánh mắt biểu cảm nhất, một cách thẳng thừng đối mặt sự thật.

— Tôi nghĩ cậu nên thừa nhận điều này sớm hơn rồi chứ! - Linh nhếch môi cười châm biếm.

— Cha tôi là người đã gián tiếp hại chết người phụ nữ này.

Chí Linh nhú mày, cơ mặt đàn lại, biểu hiện của nỗi bất ngờ đang trào dâng.

— Sao chứ?

Hạ Khánh Di thở dài, gương mặt u buồn, tiếng nói nhạt phếch:

— Cậu biết gì về cái chết của bà Linh Lan?

— Chết do ngộ độc. Hình như là ngộ độc cá nóc. Bà ta sống ở làng chài mà. Tôi nghe nói là vậy.

— Không đâu. - Di lắc đầu. - Bà ấy chết do bị đầu độc bằng Kali Cyanua (1). - Di nói tiếp, bằng chất giọng trầm lắng nhất.

Ánh mắt thần thốt kia chòng chọc dán vào Di, như muốn ăn tươi nuốt sống cậu.

— Cái gì? - Linh nói như muốn hét lên, sắc mặt xám đen hướng về Di. - Tại sao cậu biết bà ta bị hạ sát bởi Kali Cyanua?

Khánh Di lại thở dài, mệt mỏi, đôi mắt mệt mỏi hay sợ hãi mà nhắm nghiền. Lặng thinh. Đau khổ lắm cậu mới dám phát ra câu nói thừa nhận.

— Vì cha tôi, tức giáo sư Hạ Vĩnh Tường, hay còn gọi là Vitor Simpson. Cái người cha đáng kính của tôi đấy. Chính là người điều chế Kali Cyanua để sát hại bà Linh Lan.

Mặt Linh dần trở nên trắng bệch, con ngươi đứng yên như chết. Cả đầu óc cậu như vừa bị một tảng đá khổng lồ đập xuống. Điều cậu nghe đúng là không thể tin được!

Dồn nét hơi thở ứ đọng tại phế quản, lồng ngực căng tức, Linh hồi hộp muốn nghe lắm câu trả lời của Hạ Khánh Di.

— Tại sao cậu lại biết?

Khánh Di cho tay vào túi quần, mắt lại hướng về ngôi mộ, những cơ mặt héo úa vì phải thành thật thừa nhận những việc làm của quá khứ.

— Vì tôi là người chứng kiến hết thấy sự việc. Và là người tiếp xúc cuối cùng đối với thi thể này.

Linh cau mày, không hỏi gì, cậu chờ Di nói tiếp.

— Năm trước, trong một đêm mưa bão, có một người đàn ông lạ mặt đã ghé lại nhà chúng tôi. Lúc đó rất khuya. Và tôi đã vô tình nghe thấy đoạn đối thoại giữa ông ấy và cha tôi về việc muốn “đưa tiễn” một ai đó bằng “mùi hạnh nhân vô hình”. Lúc đó, tôi hoàn toàn không thể hiểu nổi những câu nói mập mờ ý nghĩa đó. Nhưng tôi tin là đã có điều gì đó bất ổn xảy ra, và tôi đã nghi ngờ, rồi lén lút theo dõi. Những đêm sau, cha tôi ở suốt trong phòng thí nghiệm, ông ấy lao vào nghiên cứu gì đó. Và theo thói quen, những công thức điều chế hoá học hay chế phẩm nào đó luôn được ông ghi chép cẩn thận vào sổ tay, cất giấu kỹ càng. Tôi biết

ông giấu quyền sở hữu ở đâu, ở dưới giường ngủ của ông. Nhân lúc cha tôi ra ngoài, tôi đã len xem lại công thức điều chế, và cố gắng học thuộc nó. - Cậu kể, trôi chảy như nhớ rất sâu đậm. - Tôi biết điều đó rất nguy hiểm với tôi. Tôi không thể biết được những phương trình phản ứng đó là gì. Và nếu bị cha tôi phát hiện, tức là tôi sẽ... Khó lòng mà nói... Thời gian sau, tôi biết đó là những phương trình để điều chế ra Kali Cyanua.

Linh nghiêng đầu, đa nghi. Nửa ngờ, nửa tin. Đối với điều Di nói, có vẻ hơi hoang đường.

— Vì sao cậu khẳng định đó là chất kịch độc KCN? Cậu không chuyên về hoá như cha cậu, và trình độ của một thằng nhóc 8 tuổi, dù là thiên tài cũng không thể khẳng định đó là Kali Cyanua. Và sẽ công có chút căn cứ nào để chứng minh rằng bà Nguyễn Ngọc Linh Lan đã bị hạ sát bằng chất độc đó. - Linh sắc bén như cố bóc mẽ ra những sai sót có phần ngụy tạo trong câu nói của Khánh Di.

Di gạt đầu đồng tình, tiếp lời:

— Có lẽ cậu không tin tôi. Nhưng cậu nên tin chị gái của cậu, chị Candy. Chính chị ấy đã khẳng định với tôi điều này.

Linh bất ngờ, vẻ mặt hốt hoảng mà tròn to mắt.

— SAO CHỨ???

— Từ từ, tôi sẽ nói tiếp mà. - Di cười thích thú, như chính sự cố tình dài dòng của cậu là tác nhân khiến Chí Linh phát điên vì muốn nghe rõ ràng.

— Tại sao? - Linh kích động, nắm chặt vai Di, lắc mạnh. - Tại sao có chị tôi dính vào việc này?

Di nhếch môi, tự mãn.

— Sao lúc nào tôi cũng dễ dàng chọc cậu tức điên lên thế nhỉ?

Gương mặt người đối diện đỏ gay lên. Candy chính là điểm yếu nhất của Linh, người chị và cái chết không rõ ràng khiến cậu luôn bức bối khi nhắc đến. Cậu mong sao cái chết của chị không bắt nguồn từ việc chị điều tra cái chết của bà Linh Lan.

— Khôn hồn thì nói tiếp đi! Đừng đứng cam ra đó! - Linh trừng mắt, vẻ điềm đạm mất dạng, vì Jonny quá thông minh, cậu biết cách chọc vào yếu điểm của cậu. Cái chết của chị Candy, một cô gái chưa qua tuổi 16 đã khiến Linh trần trụi thực sự. Động cơ gì khiến chị gái cậu bị sát hại? Đó là câu hỏi mà Linh luôn mong muốn tìm được đáp án.

Không gian cô quạnh bị hai tiếng nói xáo động, những âm thanh vang vọng va đập vào nhau trong không khí ngột ngạt như tiếng tru hú.

Di bật cười, không biết sao miễn là làm Chí Linh mất bình tĩnh là cậu lại thấy hả dạ. Có lẽ, bình thường Linh quá trầm tĩnh và sắc bén, khí chất đó dễ áp đảo được người đối diện. Điều mà Di khó lòng để bắt chước theo được. Chỉ cần Linh bị bắn loạn thì cơ may cậu mới là người lèo lái được vấn đề muốn đề cập.

— Hình như cậu rất ghét lối nói chuyện dông dài của tôi. - Di tự lự. - Nhưng tôi thích thế.

— Nói đi. - Linh buông tay khỏi vai của Di, thái độ hấp tấp dần bình tĩnh lại. Cậu biết mình đang quá nóng nảy.

— Nói gì?

Linh hít hơi sâu.

— Nói cái điều dông dài vẫn đang nói.

Di lắc đầu, tinh ranh:

— Mất hứng để kể tiếp rồi. - Cậu nghiêng đầu. - Trở lại vấn đề thôi nào, soạn xong mở bài chưa? Cậu còn 13 phút 26 giây.

Chí Linh cười khinh, như không còn biết ứng phó với kẻ quái đản kia thế nào.

_ Tôi muốn nghe cậu kể tiếp.

_ Không cần sự thật kia sao? - Di hỏi, bình thản. - Nếu này giờ tôi nói dối, cậu tin không?

Gương mặt của chàng trai tóc bạch trắng bệch ra. Quay cuồng. Vậy là đã đủ cơ sở để khẳng định suy đoán của cậu. Hạ Khánh Di là một nhân chứng biết rõ nhất cái chết của chị gái cậu.

_ Không. Tôi tin cậu! - Linh khẽ nhắm mắt, cố gắng bình tâm lại.

Chần chừ, và cậu nói tiếp:

_ Vì cách đây bảy năm, tôi đã từng nghe được chị bàn bạc với “ai đó” về việc tiến hành khai quật xác chết của một đểchứng thực người đó bị đầu độc bởi Cyanua, nghi ngờ là loạiđộc KCN. Tôi cứ nghĩ chị chỉ đang làm việc. Và tôi nhớ rõ, vì đó là lần chị gặp tôi lần cuối cùng.

Di nhìn cậu, cái nhìn sâu sắc nhất. Đôi mắt đau đáu. Chất giọng nhẹ tênh:

_ “Ai đó” mà cậu nói, có phải là Alex? - Di cười. - Vìlúc đó, Alex là pháp y duy nhất đồng ý giúp chúng tôi khaiquật thi thể một cách bí mật. Và...mối quan hệ giữa anh ấyvà chị Candy...đầu đơn thuần là bạn bè... !!!

Từng phân tử không khí đứt gãy vụn vỡ xé toạt bởi luồng đạn bay. Nòng súng vương khói nồng nặc.

Ánh mắt lạnh lẽo xuyên tạc khoảng không.

Có vóc người ngã quỵ trên đất, máu loang chảy trên áo. Đôi mắt mở trăn.

_ Cần thận. Xung quanh cậu toàn là nguy hiểm.

Tiếng Linh điềm đậm vang, khiến bước chân người ra đi cứng đờ.

Màn nhĩ mỏng manh rất buốt vì âm thanh tàn bạo khoan tận óc. ù ù. Mặt Di trắng hơn màu của khổ giấy A4.

_ Cảm ơn, tôi sẽ nhớ. - Không quay đầu nhìn lại, Di lạnh lùng đạp quaxác chết đang ngán trước chân mình, bước chân tiếp tục. Sau cơ mặt vẫncố bình thản là những tế bào thần kinh đang nhảy loạn xạ.

Linh máng khẩu súng lục vào thắt lưng, những ngón tay thấp thoáng tia run rẩy, bảo vệ người, không có gì sai. Đừng sợ!

Chiếc bóng tà tà rũ theo màn trời đang buông thông. Hạ Khánh Di mất húttheo những ngôi mộ ngang dọc. Đâu đó có tiếng chim đập cánh, có lẽ nhữtừng kinh hồn với tiếng súng nổ vừa phát ra không lâu. Sau Di chắc rằngsẽ có cả những tai mắt và vệ sĩ. Tên sát thủ có ý định trừ khử cậu đãkhông kịp hoàn thành nhiệm vụ. Biết rằng chuỗi ngày sau này của Khánh Di quả thật không dễ sống.

Ánh mắt đen trong lặng, đã thôi dõi theo bóng người thiếu niên tóc vàng. Trong tay cậu, Angel bị thấm ướt bởi mồ hôi và những lần bị bóp ngàtsuýt biến dạng.

_ Giải quyết cái xác đó đi.

Màu bata xanh nhạt đảo chân bước đi, chỉ có những tốp người áo đen phía sau lặng lẽ nghe được câu nói này.

Cái xác được thu dọn sạch sẽ. Không hề mang chút dấu vết. Có khi nào nóđã phũ phàng bị quăng vào một lỗ huyết được đào sẵn và mãi mãi làm hồnma canh gác cho nghĩa trang này không?

Lạnh lẽo như một nhà kho đông lạnh. Tiết trời sau cơn mưa bỗng hong hanh oi. Vậy mà cảm giác của Linh vẫn thấy lạnh ngắt như bị đông cứng cơ thể trong một chiếc hộc ở nhà xác.

Trong bàn tay vẫn nắm chặt Angel. Bàn tay này đã bị nhúng tấy trong nước và xà phòng không biết bao nhiêu lần để rửa trôi bớt sự kinh tởm khigiờ tay cướp đoạt đi mạng sống của người ta. Vậy mà Chí Linh vẫn ám ảnhnhớ những ngập máu, tanh tươi, khiến mỗi lần nghĩ đến cậu lại muốn nônthốc tháo. Những lớp

biểu bì trên da tai nhảu nếp bởi nhúng ngập trong nước nhiều lần, vì cậu muốn tẩy rửa thật sạch đôi bàn tay của mình.

Lẻ loi trong căn phòng ngập màu bóng tối, cả cơ thể dựa sát trên ghế sofa, mái tóc bạch lòa xòa phủ che bít mắt. Không khí đen đặc. Ngan ngát hương nước hoa xịt phòng. Chiếc áo hoodie vàng bắt chút ánh sáng nhỏ mọn từ phía ngoài bao bọc lấy vóc dáng khẳng gầy.

Đau thương như một vết dầm mưng mủ trong tim. Ê ẩm. Xót tấy. Khiến tim nghẹt thở. Làm sao cho trò chơi này mau chóng kết thúc? Càng dằng dãi, tức là còn mang theo nhiều người vô tội sa vào chỗ chết. Nếu cứ lè mề theo cách này, một khi sự thật bị phanh phui tức là không đủ thời gian để thu dọn những dấu vết ngổn ngang cho cuộc chiến âm ỉ này. Và...có khi nào, cậu không đợi được tới ngày vết ứa tàn của quá khứ được rải đều trong nhận thức của mọi người không?

Sâu xa trong bóng đêm. Có nhịp chân bước đều đặn. Có vẻ rằng chủ nhân của căn phòng đã trở về.

Chút ánh sáng trắng hắt vọt vào phòng, viền thành những tia sáng xoá bớt mùi vị lạnh lẽo của người ngồi bên trong. Hình như là Linh đã biết, và tất nhiên cậu không phải là chủ nhân của căn phòng này. Đúng là một sự đột nhập bất bình thường.

— Em đợi anh hơn 2 tiếng đồng hồ rồi đó.

Có lẽ tim người vừa bước vào đã chết đứng trong vài tích tắc. Đáp theo sau là tiếng thở phào nhẹ nhõm.

— Giật cả mình!

Bóng người trên sofa im lặng. Chiếc bóng ngoài cửa ập vào, bước chân đến gần người đang ngồi xếp bằng trên ghế.

— Tự ý đột nhập vào phòng người khác. Anh đủ chứng cứ để kiện em rồi!

Alex ngã dài trên ghế, nhìn sang quả đầu trắng kiêu cách.

Người thiếu niên bên cạnh hôm nay bỗng trầm mặc một cách kì lạ. Theo anh vẫn biết, Linh là một cậu trai ưa huyền ảo, thường lạnh chanh, chuyên gia tạo nên những rắc rối. Thế mà lại có những lúc thấy cậu tỉnh lặng, suy tư như thế này.

— Em sao thế? - Anh huơ huơ tay trước mặt cậu. - Ăn trúng gì mà tự kỉ thế?

Chiếc hoodie vàng lác đầu. Trong phòng vẫn tối om. Làm như chủ của nó tiết kiệm điện lắm vậy. Alex đôi khi cũng dở dở ương ương thật. Mà đến tối dễ dàng nguy trang cho những cảm xúc biểu lộ trên mặt trở nên mờ ảo.

— Sao lại đến đây? - Anh hỏi.

May thay, “khúc gỗ” tóc bạch kế bên cũng chịu trả lời. Thái độ của Nguyễn Chí Linh bình lặng hơn cả những gì anh có thể tưởng tượng. Suy nghĩ, anh sẽ nhầm cậu nhóc này là chú nhím xù xì anh vẫn kè kè bên cạnh mất thôi.

— Em muốn nghe anh xác minh vài chuyện.

Alex đi đến chiếc tủ lạnh mini ở góc phòng, lấy ra hai lon bia ướp lạnh. Anh nhàn hạ trở về bên chiếc ghế. Chả buồn bật đèn lên. Nơi anh đang ở hiện tại cũng ở tầng 5 của New World Hotel, nhưng là phòng đối diện của anh.

— Con rồng nhỏ, hôm nay em sao thế?

— Chả sao cả. Như anh nói, tự kỉ thôi.

Anh đưa cho Linh một lon bia. Phép lịch sự để Linh qua loa nhận lấy lon nước mát lạnh về tay. Nhưng vẫn ừ ừ chẳng muốn uống.

— Em muốn xác minh gì?

Cảm giác lạnh lạnh trong lòng bàn tay. Lon bia ngưng tụ hơi lạnh đọng nước lổm đổm. Thấm ướt tay thiếu niên.

— Còn giữ nó sao? - Linh bỗng giơ ngay trước mặt một tấm hình. Màu ảnh đèn ngủ ở đầu giường chiếu chút ánh sáng tới, đủ cho người ta nhìn thấy rõ những hình ảnh trong hình, mặc dù nó không sắc nét, rõ ràng cho lắm.

Anh nheo mắt, nhìn trân trân vào tấm hình trên tay Linh, rồi nhanh chóng giật nó về tay mình.

— Đừng lục lọi đồ của anh!

— Nhưng là hình chị của em mà!

Sắc mặt của anh chàng Tây Dương có phần buồn bã, tay anh vuốt lấy cái góc hình bị cuốn góc, trân trọng.

— Anh chỉ còn duy nhất tấm hình này. Đừng lấy mất của anh!

— Alex, thực sự anh rất yêu chị Candy?

— Phải. - Anh gật đầu, chất giọng hạ xuống. - Giá như cô ấy đừng...

Chị Linh nhạy cảm, nheo mắt nhìn anh, vuốt những sợi tóc trở lên má đầu, chúng cứ hay bướng bỉnh loà xoà trên trán cậu thật khó chịu.

Cậu rõ biết được tình cảm của Alex dành cho chị cậu là không hề bình thường. Họ là thanh mai trúc mã lớn lên cùng nhau, cùng đeo đuổi một công việc mang phần khó thở: pháp y. Cả hai được mệnh danh là thể hệ pháp y tài năng mới của Q, chuẩn bị đảm nhận những vai trò chủ chốt sau này. Thế mà, vào bảy năm trước, chị gái cậu - một pháp y tài năng đã qua đời ở cái tuổi đẹp như sớm mai: 15 tuổi. Chỉ mới bằng cậu hiện tại.

19. Q.1 - Chương 5.8 : Rắc Rối Ơi Là Rắc Rối!

— Yêu? Sao anh lại không bảo vệ được chị ấy?

Câu hỏi này đã khiến tâm trí anh đông đặc. Anh phải trả lời sao? Do anh vô tình hay chính cô gái ấy đã vùng chạy khỏi bàn tay bảo vệ của anh? Cô để lại cho anh một vết xước trong tim. Không bao giờ liền mãi. Nó cứ hay ám ảnh lấy anh. Tim anh chảy máu. Không bao giờ ngừng được. Cô nhả tâm rạch vào tim anh một vết cắt dài, rồi lạnh lùng bỏ mặc anh trong dần vật và đau khổ thế này.

Tiếng khui nắp lon bia. Anh hớp một ngụm. Sản phẩm tạo ra từ lúa mạch này mang cho tâm hồn anh chút ngà ngà, cho khoảng trời riêng trong lòng anh chao đảo. Anh hận không thể phá tan khoảng trời tươi đẹp ấy để xoá bỏ được dáng hình của người con gái kia trong lòng anh.

— Ừ, tại anh vô dụng. Được rồi chứ? - Anh cười, che đi vẻ khổ đau của mình.

Linh vẫn không buông tha, hành động vô tình này lại cứa vào lòng anh những vết cào mới chồng chéo lên những vết thương cũ chưa lành.

— Vì sao chị em chết?

— Tai nạn giao thông.

— Không phải! - Linh cau mày. - Em hỏi động cơ gì để chị phải mất mạng như vậy?

— Em biết mà! Candy vì bảo vệ nhóc Thi, em trai của em.

Lớp da trên trán nhả lại thành những vết hằn, tuổi trẻ vẫn chưa khắc sâu đậm lên những nếp gấp đó, khiến đó chỉ như một đường xiêu vẹo cạnh khô trên lớp da, bắc ngang qua vầng trán ưu tú. Linh mất kiên nhẫn:

— Không! Đừng chối quanh nữa! Vì sao chị em lại bị thủ tiêu, chắc anh biết rõ mà! Em chỉ muốn nghe chính miệng anh kể rõ ràng mọi thứ. - Cậu thành thật. - Hãy kể cho em. Như em đang xin anh một yêu cầu duy nhất. Giúp em!

Yêu là một đau khổ. Thế mà con người lại thích lao vào cơn lốc này. Tình yêu như thuốc phiện, đem cho người ta hương vị ngọt ngào, nhưng khi nó biến mất lại khiến ta hoá điên dại, vật vờ, đau đớn. Sao mà Chị Linh muốn thấy anh đau ra mặt thế này? Anh chỉ muốn gặm nhấm nó một mình anh. Trong những đêm cô

đơn, anh sẽ nhớ đến ngày thơ ấu, khi mà chỉ còn anh trơ trọi trên cõi đời, khi anh đau xót nâng niu dáng hình xưa cũ trong trí nhớ. Thế mà tim anh vẫn đau quặn quại. Chẳng lẽ giờ anh lại cất giọng van xin người thiếu niên kia buông tha cho anh? Chỉ vì anh sợ người khác trong thấy vẻ yếu đuối của mình.

— Sao tự dưng lại đòi nghe? Ai bảo em những điều đó?

Tròng mắt đen như một hố sâu ma quỷ trong đêm đen. Đôi mắt đẹp như một viên ngọc trai đen trong sáng. Alex bắt gặp ánh nhìn trong veo đặc trưng trong đáy mắt của Linh. Hai chị em cậu có đôi mắt đẹp hệt nhau. Đều thanh tân. Đều trong trẻo. Nhìn vào nó, ta chỉ mang lại một cảm giác bình yên khác lạ. Như được đưa tay vuốt lấy bộ lông mềm mượt của một chú mèo. Đáy mắt của hai chị em họ đều mang vẻ đẹp thanh bình, ấm áp. Anh muốn nhìn vào đôi mắt trong trẻo kia đang nhìn vào anh. Nhưng anh sợ lại bắt gặp cô gái mà anh yêu có cái nhìn trong vắt như thế từ đôi mắt đó. Nó sẽ khiến anh loạn trí. Anh muốn vồ lấy ánh nhìn kia mà ôm ấp cho thỏa nỗi nhớ nhung.

— Do em đã mất bao năm để tìm kiếm sự thật, và anh biết đó, em đã nghe được điều mà em cố không tin. Jonny đã kể cho em biết một phần. Em muốn nghe anh kể. Em tin anh.

Lại vương vấn trong màn đêm một tiếng thở dài phiền muộn. Anh muốn đem nỗi cắn rứt của mình tàn úa theo màn đêm kiêu hãnh này. Cho nó phai tàn. Như một lớp bụi, dễ dàng lau sạch đi. Rồi sau đó sẽ mờ nhạt khỏi tâm trí anh. Đừng bắt anh khổ sở thế này!

— Em muốn nghe gì? - Anh nói, mang theo chất giọng mệt mỏi.

— Em muốn anh kể lại quá khứ. - Linh ngồi thẳng dậy, thái độ tôn trọng người đối diện nhất, tai cậu đồng lên, sẵn sàng lắng nghe. - Bắt đầu từ cái lần chị em đã xin anh giúp đỡ việc khai quật một thi thể bí mật.

Anh nheo mắt, chần chờ.

— Người đó là mẹ kế của em?

— Không! Trong hoàng tộc chả ai thừa nhận đâu! Cả anh, chị Candy và Jonny đã làm thế nào để xác minh được bà Linh Lan bị sát hại bằng Kali Cyanua?

Anh mím môi, những ngón tay xoa vào nhau, cân nhắc.

— Anh hứa với Candy là không nói với ai cả.

— Em phải tìm ra sự thật! Anh muốn biết chị ấy bị ai thủ tiêu không? - Máu mắt đen tuyền dán vào anh, sâu sắc.

Trong đôi mắt lam ngọc có những ánh nhìn phức tạp.

Anh phải làm sao đây? Lời hứa này, anh hứa với Candy những gì? Anh nhớ không? Vì sao anh già từ Q? Vì sao anh bỏ mặc mọi thứ? Không phải vì em sao, Candy? Cô gái mà anh yêu nhất, sao giờ đây anh phải rơi vào tình huống khó khăn thế này? Em có muốn để em trai em biết được không? Sau vách tường mỏng che đi tội ác này chỉ được sơn phết màu mè cho đẹp, ngoài ra, kì thực, sự thật là thứ mà không ai nên biết. Vì nó chỉ được phủ ngập từ màu máu đỏ tươi, tang tóc.

Anh phải làm sao đây, Candy?

— Vậy thì... - Anh vẫn trầm mặc. - Anh sẽ nói, bằng tất cả những gì anh biết.

Quá khứ như một cuộn băng trắng đen quay ngược, anh đang phải buộc những dòng kim thời gian xoay ngược chiều chuyển động của nó. Cõi yên bình có đôi mắt anh yêu, đôi mắt âu yếm, vẫn thường e lệ. Sâu xa trong ký ức là một khoảng trời bị bỏ hoang. Anh yêu khoảng trời đó. Nhưng cũng không muốn ôm ấp nó trong lòng. Anh đau! Vì anh yêu. Yêu rất thật!

Người con trai gương mặt nhìn anh, tràn đầy chờ mong. Cậu im lặng, muốn lập tức biết được sự thật.

— Một ngày lâu lắm rồi... - Anh mở đầu bằng một trạng từ mang hàm ý thời gian đã quá xa xôi. - Có một lần, Candy bỗng kéo anh vào phòng kín, cô mang một nét khẩn thiết vô cùng. Anh đoán, là một chuyện hệ trọng. Và anh đoán đúng, là một việc rất quan trọng. Candy muốn anh giúp một việc, công việc khá nguy hiểm - cùng cô lên lút đến Việt Nam để khai quật một thi thể. Và em biết đấy, lúc đó, chị em và anh mới

trạc tuổi em hiện tại, Q vẫn chưa cho phép bọn anh được đề nghị khai quật một thi thể, vì chưa đủ tuổi. Đặc biệt, vì nó còn liên quan tới nhiều vấn đề nhạy cảm như tín ngưỡng và pháp luật, chính thể mà chị của em mới liệu lĩnh thuyết phục anh tham gia việc này. Candy quá táo bạo!

— Anh dễ dàng chấp nhận thế sao? - Linh cau mày.

— Không, anh từ chối. - Alex Baxter lắc đầu. - Vì anh không muốn chị ấy liều mạng vào một việc nguy hiểm như vậy. Bọn anh sẽ bị kỉ luật. Nhưng mà... đôi mắt ấy quá khẩn thiết, quá đáng thương. Anh không chịu được bởi vai nhỏ bé đó phải gánh vác quá nhiều trách nhiệm. Cô ấy có tính cách cương trực, quyết đoán trong công việc nhưng lại mong manh, yếu đuối trong con người thật sự. Anh gật đầu, anh hối hận với cái gật đầu đó. Vì nó đã đẩy chị em lao vào cái bí mật khủng khiếp kia. Đẩy cô ấy ra đi mãi mãi.

Và rồi anh kể, bằng tất cả những gì anh được biết cho Chí Linh nghe. Chàng trai bên anh ngoan ngoãn chăm chú, những hơi thở đều đặn luôn bao bọc bởi sự cẩn trọng tuyệt đối. Như chỉ cần sơ suất, hơi thở mạnh hơn tí sẽ khiến cả màn đêm này vỡ vụn ra.

Anh kể, bằng một quá khứ hiện thực mà anh đã trải qua. Anh nói cho Linh biết cái cách anh, Candy và Jonny đã thực hiện cái điều điên rồ là lay động sự yên nghỉ của người đã khuất thế nào. Cuộc hành trình trong một đêm không trăng, ly kì, gay cấn, như là buôn lậu một chuyến hàng cấm. Cái độ tuổi sôi nổi có thể vì một ánh mắt của cô gái mình thương mà lao vào một công việc nguy hiểm, không cần nghĩ tới hậu quả. Cái thời ấy, anh có thể cùng cô ngồi chung một chuyên cơ để lên về một đất nước xa lạ. Rồi trong cái đêm tối mù mờ cùng cuộc và xéng cùng cô hi hục đào bới một ngôi mộ mới chôn cất, vừa hạ huyết chưa đầy 24 tiếng. Lần đầu tiên anh tiếp xúc với một tử thi đang trong tình trạng phân huỷ dữ dội như thế, cả cái xác dột lên cái mùi tanh phát nồn và thoang thoảng hương hạnh nhân của người chết bị nhiễm kịch độc.

Bên cạnh anh và cô, đứa bé chưa đủ 8 tuổi giương đôi mắt tròn xoe đứng nhìn, cái cách nó nhìn bình thản và trơ lì của nó khiến anh phát khiếp. Nó như một con quái vật bé nhỏ đang trơ ra nhìn hai đứa trẻ nhìn tuổi hơn mình đào bới sự thật lên. Nó điềm điềm như một vị quản lý đang dõi mắt theo những nhân viên đang làm việc hết công suất. Anh nhớ ánh mắt sáng quắc trong đêm nhìn anh. Và cả đất nhám rơi vào khoang miệng. Anh nhớ bàn tay đỏ máu, sưng phồng vì dùng cuốc chưa quen. Khi cô gái kham mạnh mẽ gạt bỏ những đám cỏ lù xù che quanh ngôi mộ, cái cách cô dùng cả cánh tay moi, xới, đào, gạt đất lên. Cả ba đứa trẻ cùng cố sức kéo cái quan tài lên khỏi huyết. Và khi hồi hộp nấp quan tài ra, cái mùi hôi thối xộc vào mũi không chịu nổi. Trong đêm tối đó, gần đó, vẫn trong nghĩa trang, ngọn lửa “ma” đốm xanh bay lượn rùng rợn, cái khí phospho trong xương người mới chết ồ ạt xông ra khỏi đất, phải ứng với không khí thành những đốm lửa lập lòe kinh dị. Như là vẫn nghe thấy tiếng mè hoang bên tai, tiếng cú mèo kêu ầm ầm và bóng quạ đang bay qua đỉnh đầu. Tất cả là một ký ức quá sâu đậm, dữ dội khắc lên trong vỏ não của anh, không thể nhạt phai, vì quá ấn tượng. Ấn cấp xác người ngay trong đêm, trả nó vào rạng sáng với vẻ nguyên vẹn. Một đêm lao lực với việc đào mộ, ăn cấp xác, đưa đến phòng khám nghiệm bí mật, phẫu thuật, và trả lại cái xác về với mộ khi trời chưa kịp sáng. Chỉ trong 24 giờ ngắn ngủi, ba con người như siêu nhân. Dù mồ hôi tuôn đầm áo, ướt đầy mặt, chảy xuống mắt cay xè, rơi tọt vào miệng mằn mặn, những cánh tay vẫn đào và đào, mỗ, phân tích kết quả, và lại đào và đào. Anh muốn té xỉu vì mệt. Sao cô gái cạnh anh mạnh mẽ đến vậy? Nhưng quyết tâm là động lực khiến cô không biết mệt.

Cô làm với vẻ hăng say sáng ngời trong đôi mắt. Lý tưởng vạch trần sự thật của cô đã đốt cháy mọi mệt mỏi, sợ hãi, thấp lèn một nhiệt huyết vững bền. Cô làm người bên cạnh cảm nhận cảm thấy yên lòng.

Có kết quả khám nghiệm, sự thật rõ như ban ngày. Đó là lúc anh và cô vướng vào những lần bị đe dọa tính mạng. Năm giữ bằng chứng tố cáo trong tay, cả hai bị trở thành đối tượng bị truy sát của thế lực bí mật. Cô bắt anh giữ kín cái bí mật kinh hồn này, không được phép khai cho những kẻ muốn phi tang chứng cứ. Tìm cách bảo quản nó để có ngày công bố. Và cô, cô hi sinh vì cố bảo vệ bí mật này. Đôi phần, anh biết kể sát hại cô chính là người đàn ông có tên MR. M, và anh không thể tìm hiểu thêm được gì. Mọi thông tin đã bị bưng bít. Vì bảo vệ tập hồ sơ tố cáo tội ác của kẻ bí mật, anh cố nuốt nước mắt nuốt mặt cô gái mình yêu. Tự động từ bỏ công việc pháp y. Lao vào kiếm tìm chứng cứ tố cáo kẻ đã nhúng tay vào cái chết của cô gái yêu dấu. Đến giờ, anh vẫn ám ảnh mãi những điều đó, không thể quên, không thể từ bỏ.

Nguyễn Chí Linh bàng hoàng nghe lại những gì anh kể. Ráp nối với những sự thật mà bản thân đã tự khai thác được trở nên thành một bức tranh khá hoàn thiện về những cái chết liên hoàn, bất bình thường của những người quanh cậu trong nhiều năm qua. Mọi chuyện dần đã sáng tỏ.

Khi câu chuyện kết thúc, Alex lững thững đến tủ quần áo, lục kiếm tận đáy vali một tập hồ sơ giấy dầu đã ố màu, nơi cất giấu những bằng chứng mà anh đã tìm hiểu được. Anh giao trọn cho Linh, tin tưởng tuyệt đối.

— Hãy giữ lấy thứ này, anh nghĩ nó sẽ có ích cho em.

Linh nhận lấy tập hồ sơ, chớp mắt. Chiếc USB hình thập tự trắng được cậu giấu nhem đi từ lúc người đối diện trở về phòng.

— Đây là...

— Thứ anh dùng mạng để bảo vệ trong suốt những năm qua. Hãy giữ kĩ nó. Em nhớ nhé. Vì có cả tâm huyết của anh và chị của em trong đây.

Linh run tay, đón lấy bao giấy dầu, xúc động. Thế là lại có thêm một bí mật được cậu khai quật lên, đưa ra ánh sáng.

— Cảm ơn anh đã giúp em, Alex.

— Phi...hì hì... - Anh bật cười. Vỗ vai Linh. - Anh giao cho người anh thấy yên tâm nhất. Hi vọng em sẽ sử dụng nó đúng mục đích.

Linh gật đầu.

— Em hứa mà! - Cậu cũng đặt tay lên vai anh. - Những chuyện sau này hãy để em lo liệu. Đừng lo lắng!

Trong màn đêm, nhiệm vụ trao tay người, niềm tin gửi cậu em như ruột thịt, bí mật gửi cho kẻ đi săn. Và...những điều từ những gì mà Alex đã đưa cho cậu sẽ là một số vốn để cậu cược cho ván bài sinh tử này. Hết sức quan trọng. Hãy tin cậu sẽ chiến thắng!

— Black chưa về sao anh?

— Cái con nhím đó trốn khỏi vòng kiểm soát của anh rồi! Giờ chả biết nó ở đâu, đã về Việt Nam chưa nữa! - Anh thở dài, lo lắng. Hiểu Minh vẫn hay làm anh lo lắng như thế.

Tập hồ sơ được giấu trong lớp áo hoodie, nhìn cậu bình thường như lúc lén vào đây, chẳng mang theo được thứ gì ra, không thể nói cậu là một tên trộm được. Vì cậu biết cách êm lẹ đột nhập vào một nơi bị bảo vệ gắt gao. Đối với việc lén vào phòng anh thế này chỉ là việc cón con. Kỹ năng từ Q đã dạy cho một gián điệp điều tra như cậu những điều đó.

— Bảo nó cẩn thận, xung quanh chúng ta luôn có nguy hiểm chực chờ.

— Anh sẽ cho người gấp rút tìm ra Black Demon ngay đây. Anh lo lắng rồi!

Cậu cười nhẹ, chào anh, cuộc đối thoại dừng tại đó. Sẽ đúng lúc để thoát khỏi đây vào ngay thời gian này, vì cậu không muốn gặp rắc rối.

Anh chỉ nhìn, cười theo, tiếc nuối ánh mắt đen trong kia. Alex tự nhủ thầm, khi gặp Linh thì anh sẽ đeo kính đen. Anh sợ nhìn vào mắt Linh. Anh sợ ngỡ cậu nhóc kia là cô ấy mất. Anh sẽ loạn trí! Không được nhìn vào mắt Chị Linh!

Cái bóng đen nhanh nhẹn luồn lách trong đêm tối, không một camera nào quay được hình ảnh cậu đột nhập vào. Đến và đi nằm trong sự im lặng hoàn hảo.

Sắp có một tội ác được vạch trần!

Bóng đêm đặc quánh như một thứ dầu hắc quện vào không gian. Mây đen ngập bầu trời, ép mặt trăng khuyết nghệt thở trong một màu tối tăm.

Ánh mắt Hiểu Minh nhìn trân trân vào một ngôi nhà. Đây là nhà của Dolly, cô bạn gái thân thiết của người cậu phải bảo vệ. Bên trong đó, có tiếng cười nói ồn ã, tiếng karaoke vui nhộn văng vẳng thoát ra ngoài. Có lẽ là một buổi party tụ hội của một nhóm bạn thân. Mà cậu biết chắc rằng, trong đó có Di và Apple, hai người có liên quan tới cậu. Buộc cậu phải quan tâm. Họ thật vui. Cậu cũng thêm tham gia vào buổi tiệc đấy, nhưng không thể.

Ngồi trong chiếc Bungatti đen lẩn dễ dàng trong bóng tối, ánh mắt nâu đỏ phát ra những ánh nhìn ghen tị với cuộc vui kia. Ước gì, cậu được chơi vui như vậy.

— Hừm, cứ tận hưởng cái cuộc sống bình yên này thêm chút nữa đi. Các bạn à, sắp tới lúc mọi thứ trở về với trục quay của nó, và những niềm vui nhỏ bé thế này sẽ tan biến. Trả các bạn về lại bóng đêm, như tôi.

Trong tay cậu, một chiếc hộp được gói ghém cẩn thận, trong chiếc hộp đó là lọ cốt của người quá cố - mang theo một bí mật quan trọng không phải ai cũng biết. Cậu sẽ giữ nó đến khi cô gái ấy hoàn toàn đủ bản lĩnh để chống chọi với các thế lực xấu xa. Đây là cội nguồn của cô.

Khoảng lặng yên ắng, đến lúc cậu đã đủ bình tâm để đối mặt với mọi chuyện.

Giờ đây, Hiểu Minh sẽ cứng cáp và vững vàng hơn. Vì cậu gần như đã hiểu rõ trò chơi của những người nằm lại trong quá khứ gây lên những hậu quả gì. Giờ cậu, cùng tất cả những hậu duệ của họ sẽ là những người dọn dẹp hậu quả đó.

Khoảng cách giữa tìm hiểu một vấn đề rồi tìm cách giải quyết vấn đề, xong rồi thu dọn tàn cuộc không phải là một thời gian ngắn.

Phải kiên nhẫn. Thật kiên nhẫn. Cậu không mù mờ như trước, gần như 80% sự thật đã được vẽ lại trong tâm trí cậu. Rất rõ ràng!

[Bạch Hàn Băng, xin lỗi cô, nhưng chính cô sẽ là một nước cờ quan trọng trong ván đấu này. Tôi sẽ bảo vệ cô bằng mọi giá, vì cô đang nắm giữ chìa khóa của chiếc hộp tội ác trong quá khứ. Hãy tin tôi!].

Màn hình di động chợt phát sáng, có một số lạ gọi vào máy cậu. Tự dưng Minh thấy lạnh toát sống lưng. Đường như cậu cảm thấy có điều gì đó bất bình thường.

20. Q.1 - Chương 5.9 : Rắc Rối Ơi Là Rắc Rối!

— Alo, ai đang gọi tôi?

Bên đầu giây đáp trả, nói liếng thoảng với cậu, chất giọng vô cùng gấp rút:

[Anh Black! Đừng nói gì thêm cả! Cẩn thận! Nhìn vào kiếng chiếu hậu đi! Sau lưng anh có 3 sát thủ!].

Màu mắt nâu đỏ cứng đờ, thủy tinh thể trong mắt như vỡ vụn vì cú xuyên qua màn đêm tối tăm để liếc mắt ra bên ngoài cửa xe, nhòm mắt nhìn kiếng chiếu hậu.

Cậu không được phép quay đầu nhìn lại, bứt dây sẽ động rừng, vẻ như batên sát thủ này muốn phục kích cậu thật nhanh gọn. Chúng đảo lượn như ninja, lượn lờ quanh xe cậu thật kín đáo, chờ cơ hội để chụp ngay cái mạng trời trọi của Minh.

Cố gắng bình tĩnh, những cái bóng đen vẫn như những tên giám ngục Akiban vô hồn tiến gần chiếc xe của cậu hơn.

— Hoàng Thi? Thi phải không? - Minh vẫn đưa điện thoại áp sát tai, dựa sát vào ghế, mắt lảo liêng.

[Vâng, em là Deuce đây. Nghe em hỏi, cạnh anh không có bất kì vệ sĩ nào phải không?]. - Chàng thiếu niên bên đầu dây cẩn trọng, tuy cậu ở khá xa chiếc xe của Hiểu Minh nhưng vẫn có thể trông thấy mọi hành động diễn ra xung quanh chàng trai đang ngồi trong xe.

— Không.

[Được rồi! Anh có vũ khí chống trả chứ?].

— Một khẩu Glock 17 không có nòng giảm thanh. - Minh đáp, lạnh lùng đầy nghiêm túc. Nguy hiểm đang đến với cậu.

[Chết tiệt! Chúng dùng toàn Strizh kèm nòng giảm thanh, anh ngồi yên nhé. Tuyệt đối không được nổ súng!].

— Được. - Mắt Minh vẫn dán vào kính chiếu hậu, súng nằm trong tay, không có đạn. Đây là khu dân cư, nếu có tiếng súng nổ sẽ cực kì phiền phức. Cậu thà bị bắn chết chứ không muốn giương súng chống trả thế này.

Hoàng Thi lẩn trong bóng đêm, những vệ sĩ của cậu rải đầy những góc tối, quan sát kẻ địch.

Lũ sát thủ chậm chậm đến gần chiếc xe, họ muốn ám sát nạn nhân thật kín đáo. Chỉ cần gây ra quá nhiều tiếng ồn vào lúc này sẽ tự tạo ra nguy hiểm cho chính bản thân chúng. Còn nếu bỏ mặc cơ hội duy nhất hạ sát Hoàng Hiểu Minh thì kết quả của bọn chúng cũng chỉ là cái chết.

Đêm lướt dài trong cái u ám và ngột thở. Liệu Hiểu Minh có được an toàn?

Bọn sát thủ này không ngờ chúng đã bị bám đuôi. Trong bóng tối, Hoàng Thi tinh anh như một ngôi sao nhỏ vươn toả sự sáng suốt của mình để tác chiến với người anh đồng đội.

Góc khuất trong bóng tối là nơi địch không thấy được ta.

[Nghe đây, do kính xe của anh là loại chống đạn chuyên dụng nên dù súng có nòng giảm thanh và sức công phá mạnh thế nào thì cũng phải phát ratap âm. Anh cố định chỗ ngồi như thế này, chúng sẽ rất khó bắn xuyên qua lớp kính từ xa được nên sẽ tiếp cận với cự li gần hơn. Với góc đứng của em thì không thể bắn trúng mục tiêu được. Vì vậy, phải đợi bọn nó áp gần cự li với anh nhất thì em mới ra tay được, chỉ cần em diệt được một tên thì hai tên còn lại sẽ đơn giản hơn. Em sẽ đếm bước chân của chúng cho anh thời gian né đạn.].

— Anh thấy chúng, cách chừng 10m. Nhưng súng đâu mà em dùng? Em được cấp súng rồi sao?

[Ngốc, dùng cung tên.].

— Tên phía cánh trái có ý tới gần. Toạ độ nào em sẽ bắn được?

[Cách cửa xe của anh 0,5m. Cũng là khoảng cách thuận tiện nhất hẳn có thể nổ súng.].

— Ok. - Minh bình tĩnh, cố gắng xoay sở. Nếu Hoàng Thi không hạ được một trong số ba tên sát thủ này thì e chừng cậu sẽ phải đối mặt với tử thần thực sự.

Thần kinh như dây chao kéo căng. Dẫn nổ. Tim run bắn. Ngón tay Minh vịn chặt ở thanh gạt cần ghề, sẵn sàng.

Chàng thiếu niên đứng trong bóng tối thì thầm, những ngón tay muốn cứng đờ.

Hoàng Thi giương thẳng cung tên trên tay, khoảng cách quá xa. Cậu lại không có súng. Chỉ có cung tên thì may thay sẽ hạ được bọn người kia mà không phát ra âm thanh. Tra mũi tên vào cung. Kéo dây căng cứng.

[Chuẩn bị...hướng tay trái, còn 5m....4m....3m...2m....1,5m...1m....

Tập trung! Sói đã đến!].

Mồ hôi của cả hai người Hiểu Minh và Hoàng Thi túa ra khắp mặt. Nếu Thi bắn trật, điều đó đồng nghĩa cậu sẽ mãi vĩnh biệt Hiểu Minh.

“Thình thịch...thình thịch...” - Tiếng tim cùng thời điểm đều mang theo sự xáo động đến ngọt ngào bao trùm.

Đôi mắt Hiểu Minh đăm đăm xuyên tạc màn đêm. Bình tĩnh! Quả tim trong lồng ngực vẫn đập loạn xạ. Cậu không thể bị giết chết trong thời điểm này.

“Phập!”

“Phập!”

Có hai bóng người đen ngòm từ trong những chỗ nấp ủa nhanh không một tiếng động đến sát bên hai tên sát thủ yểm trợ phía sau. Hành động dứt khoát nhất, lưỡi dao bén ngọt của hai vệ sĩ đã cửa đứt cổ họng của lũ rình rập kia trước khi chúng kịp ứ ớ báo hiệu.

Đồng thời, tên sát thủ phía trên đã áp gần vào cửa kính.

Hắn nghĩ Minh đang bận quan sát mọi hoạt động trong ngôi nhà sáng đèn kia, sau hắn còn có hai người yểm theo. Rất tự tin. Mang theo về chủ quan nữa.

Nghẹt thở. Lồng ngực căng tức. Gần kề cái chết người ta sẽ thấy rất hoảng sợ. Đừng để cơn sợ hãi nhấn chìm tất cả trong mù mịt.

Khoảng cách thu hẹp dần. Tử thần đang dõi theo, sẵn sàng vung ra lưỡi hái. Hắn cười thật dã man.

Dây thần kinh trong huyết thái dương nổi hẳn, mồ hôi chảy ướt tóc. Các cơ bắp non trẻ căng tràn chịu sức chằng của dây cung, đôi mắt chỉ dõi về một mục tiêu duy nhất.

Hoàng Hiểu Minh ghì chặt thanh gươm của ghế xe, căng thẳng tột độ. Yết hầu lên xuống. Đôi mắt vẫn cố dán vào ngôi nhà trước mặt để đánh lạc hướng. Ngực bắt đầu một cơn co thắt quái dị. Cậu khẽ cau mày nén đau.

Mưa bụi nhỏ lất phất hạt trong bầu trời tối om. Tiếng hát trong ngôi nhà ầm áp đối lập hoàn toàn với không gian nức mùi sát khí bên ngoài. Đã có hai người chết trong bí mật.

Tên sát thủ nhích từng bước nhẹ, cẩn trọng dõi theo hành động của con mồi. Việc đơn giản giờ này chỉ là gạt cần súng. Đạn sẽ như con ngựa hoang phóng vút ra khỏi nòng. Kết liễu ngay cái mạng bé nhỏ của con mồi.

Tích tắc... Thời gian âm ỉ như một lò phản ứng hạt nhân sắp phát nổ... Dây dưa chông chéo những cảm xúc đến mức rối loạn...

Mưa ồ ạt lớp kính... Cảnh mờ dần trong mắt chàng trai... Cái chết đang đến rất gần...

[1, 2,..... 3!!!].

“CHÍU!” - Tiếng súng trong nòng giảm thanh giết bắn xé nát không khí. Viên đạn nóng hổi xuyên qua tấm kính xe, tràn vào trong, hung tợn đoạt ngay mạng sống con mồi.

“VÙ VÙ”

“CẠCH”

“PHẬP!!!”

Những âm thanh nhỏ xíu nhưng vẫn kéo theo chết chóc tủa lên cảnh vật. Nung chảy màn đêm thành một lớp ồ nhớt nhúa.

Mũi tên lao vút trong màn đêm. Tàn nhẫn xuyên thủng không khí rách toạt.

Chiếc ghế trên xe, nơi Hiểu Minh ngồi đã được gạt ngã dài như một chiếc giường. May thay, chỉ chậm một giây nữa thì viên đạn rất nóng kia đã ghim thẳng vào não cậu. Thủy tinh từ lớp kính vỡ găm thô bạo trên làn da mặt nhẵn mịn.

Kẻ giết người mở trăn mắt. Cảm nhận cái đau xác thịt ngấm dần sau lưng. Máu của hắn loang phủ lên mặt kính.

Gắng gượng, tên sát thủ tiếp tục giương súng bắn loạn vào xe. Hắn mong chiến hữu sẽ hỗ trợ. Rất tiếc, đồng nghiệp của hắn đã trở thành thầy ma dưới lưỡi dao vô tình. Và tiếp sau sẽ là hắn.

“CHÍU!”

“CHÍU!”

“PHẬP” - “PHẬP” -” PHẬP”

Những mũi tên bay chớp nhoáng từ tứ phía ghim vào ngực hắn tua tủa như lông nhím, chỉ chút cất ngang mạch sống cuối cùng của kẻ sát nhân. Máu tứa ra. Hắn ngã thụp vào cánh cửa. Sắc đỏ nhuộm lên khung cửa chòm chòm mẫm vì đạn xuyên.

Hắn chết rồi!

Đồng bọn của hắn đã xuống địa ngục cùng hắn!

Đêm thắm mận bởi mùi máu tanh nhuộm xuống nền nhựa nhám.

Những bước chân thềm thụp chạy, kéo lê những cái xác bỏ vào những túi nilon to. Phi tang ngay lập tức.

Mắt Hiếu Minh nhắm nghiền, cậu đã chết rồi chưa?

9.00 PM.

Vô Định Books-coffee.

— Anh ổn chứ?

Hoàng Thi đặt tách coffee xuống trước mặt Hiếu Minh, chàng trai ngồi trước mặt cậu mang theo một gương mặt tái xanh như người bị thiếu máu.

Hoàng Hiếu Minh áp lòng bàn tay vào ly coffee nghi ngút khói, chớp mắt, bàn tay khẽ xoa nhẹ ngực mình. Giờ đây, trên má trái và trán của cậu được “điểm trang” bằng hai miếng băng cá nhân. Trông cậu vẫn không sasút vẻ lịch lãm của mình là bao.

— Cảm ơn em, nếu không có em sẽ rắc rối to.

— Hình như anh không khỏe. - Nhìn biểu hiện vụng về che giấu sự bất ổn của Minh, Thi muốn cậu ấy nói thật. - Anh đau ở đâu phải không? Sao lúc này anh lại ngất?

— Ổn mà! - Đừng bắt Minh nói nữa, cậu đang rất mệt!

— Alex sắp tới rồi, có gì thì gọi cho em. - Thi giờ đồng hồ nhìn.

Minh nhấp môi chút coffee để làm ướt cả khoang miệng khô khốc của mình.

— Em vẫn chưa cho anh biết làm sao em kịp thời tương trợ cho anh.

— Anh hai bảo em theo sát anh từ lúc chiều, ngay khi anh đáp máy bay về Việt Nam. Sao anh bất cần vậy? Có biết chỉ cần sơ suất là toi mạng không?

Hiếu Minh thỉnh thoảng bật cười.

— Anh còn sống đây mà!

— Nếu không có em ở đó?

— Thì chết thôi! - Tính Minh vẫn vậy, thích chọc người ta tức chết.

Thi khoanh tay, giận.

— Hừm! Bực thật nha! Biết vậy em không thêm cứu!

— Thôi, cảm ơn em. Đừng đổi! Anh có cái này, em giao cho Red Dragon giúp anh. - Tâm trạng của chàng trai mất nầu đỏ hồi phục nhanh chóng, dường như cậu đã quá quen thuộc với những lần ám sát hụt như vậy. Dần dà đã trở nên thân quen.

— Thư triệu tập? Có em nữa á? - Thi trợn mắt, nhìn hai phong thư đặt trên bàn, rồi lại nhìn Minh.

— Chơi đủ rồi! Tối giờ làm nhiệm vụ. Đúng hẹn nhá!

Thi tiu nghỉu:

— Vâng! - Cậu nhướn mắt. - Có thật là anh mới từ cõi chết về không? Embắt đầu sợ cái sự bình thản chết người của anh. - Đúng là cậu đang ngất vậy.

Minh gãi đầu.

— Quen rồi! Anh ngất chỉ do từ hôm qua tới giờ chưa có anh gì.

— Ôi trời, sao không nói? Vậy còn uống coffee em đưa nữa! Muốn chết thật mà! - Cậu nhóc bên cạnh gất um lên.

Minh ực hết cả cái dung dịch đặc quánh màu đen kia vào miệng, biểu hiện như muốn chống đối cậu trai trước mặt. Nháy mắt.

— Nếu chết dễ đến thế thì giờ đây anh đâu có ngồi trước mặt em! - Rồi cậu vùng đứng dậy - Thôi, anh đi nhé!

Hoàng Thi kéo tay người anh, lú lú.

— Không được! Em phải giữ anh đến khi Alex đến “bảo lãnh” anh về!

— Thôi, tha cho anh. Giờ này mà về Alex sẽ giết anh. Cho anh yên đi!

— Chứ giờ anh đi đâu?

— Giết người! - Lại nháy mắt.

Thi nhú mào, bắt lực với vẻ tinh quái không chịu nổi của chàng trai tóc nâu. Bao giờ mà anh ấy dị hợm như thế? Đạn chưa bắn tới đầu mà cũng không được sao?

— Này! Anh đi thật hả? Giết ai? Này! Đừng đùa mà!

— Thật, không đùa!

— Ai?

— Người ăn cắp đồ của anh! - Cậu véo cái má phúng phính của cậu em nhỏ hơn mình một tuổi, cười nửa miệng. - Anh đang bị khủng đấy! Kéo nữa thì anh giết cả em!

— Hừ, lần này em không thêm theo bảo vệ nữa. Phí công! - Cậu nhóc Thivùng vằng, thừa biết là anh Minh chỉ đang nói đùa. Hiểu Minh chưa bao giờ đụng tới mạng người nếu như không có lệnh của Q. Có điều... hình như sau cái vụ ám sát này thì Thi thấy cậu anh của mình đã hơi bị “chậpmạch” thì phải.

Chiếc Bungatti có lớp kính vỡ tan nát vì đạn xuyên sẽ mất nhiều thời gian để phục hồi lại nội thất và kính.

Chàng trai tóc nâu đã khoác thêm trên người một chiếc áo Jacket đen. Cánh tay trái của cậu xụi lơ. Bước ra khỏi quán coffee trước khi bị tóm đầu trở lại. Cậu nhóc Thi đáng yêu đã cho cậu mượn tạm chiếc xe đua màu lam yêu quý của mình. Thi lúc nào cũng ngoan ngoãn nghe lời cậu.

Ai biết được là sau chiếc áo Jacket đen là một viên đạn đang ghim thẳng vào trái của Minh, viên thuốc đông máu khẩn cấp đã có tác dụng. Sau lớp áo khoác là cả chiếc sơ mi đen đầm đìa máu. May mắn vì cậu vẫn che giấu được.

Giờ đi tìm người có thể gấp nó ra! Ai có khả năng này? Trong đầu cậu chỉ có một đáp án.

Phía sau, dù đã giận hờn nói là không quan tâm, thế nhưng vẫn có năm vệ sĩ của Hoàng Thi đang bám theo xe cậu. Vốn nhóm vệ sĩ này cũng là do nhà cậu đào tạo ra thôi. Và họ sẽ nhận lệnh bảo vệ toàn bộ những “hậu duệ của Angel”.

Lọ cốt vẫn nằm trong tay Minh. Cậu biết, lý do BJ động đến cậu là vì nó. Ella nói đúng, sứ giả trên chiến trường là những kẻ đánh hơi cực nhanh. Hắn đã nghe “mùi” của một bí mật đang lẩn khuất trong tay Minh. Nếu muốn lấy được bí mật dù phải thẳng tay giết chết con mồi thì đâu có gì là đáng sợ, như một con gấu muốn lấy mật từ tổ thì nó cũng biết chấp nhận vọc tay vào tổ ong hung tợn vậy. Tiếc là, mũi kim của ong rất nhọn và độc, muốn lấy được mật thì “con gấu” sẽ phải đau đấy!

Đừng nghĩ kẻ đụng vào Hoàng Hiểu Minh mà có được kết thúc êm đẹp!

Ở Vô Định, chắc rằng anh chàng Tây Dương sẽ gặp um với Hoàng Thi vì tội bao che cho Minh tẩu thoát. Tội nghiệp thằng bé! Nhưng Alex à, anh đáng sợ thế nào mà khiến nhím nhỏ không dám trở về vậy?

Mưa. Mới sáng mà mưa đã ùn ùn kéo tới. À, đúng hơn là mưa đã bắt đầu từ đêm hôm qua. Mưa dầm dề, ngập lụt, thổi cả rễ cây, tàn sát những khóm tường vi trước nhà của Di trở nên tan tác.

Tôi bắc cái ghế đầu, chống tay lên cằm nhìn ra cửa sổ chờ đợi. Tự dưng thấy lo lắng không yên.

Quái lạ! Di đi đâu cả đêm? Cậu ấy không về nhà, không gọi về một cú phone. Điều này làm tôi và mẹ của Di phát sốt mà tìm kiếm.

Tôi ở nhờ nhà Di gần một tuần vì ba mẹ đều không có ở thành phố. Như vớ thêm tôi, mái nhà chỉ có hai mẹ con của Khánh Di chột huyên náo hơn hẳn. Tối qua, sau khi đi sinh nhật Dolly về, Di bỏ tôi lại trước cổng. Hốt hải quay xe chạy biến. Tôi ráng lếch cái chân tím bầm vì xe tông vào nhà mà lèm bèm rửa cậu ấy. Lúc đó, cứ ngỡ Di đi đâu đó một lát sẽ quay lại. Ai dè, giờ đã được 8 giờ sáng mà Di vẫn chưa về. Điều này khiến tôi thấy bồn chồn.

Gọi cho khắp các bạn trong lớp của cậu để tìm tung tích, không ai biết. Mẹ cậu ấy cũng đã hỏi nhiều nhà quanh đây có trông thấy Di về không, kết quả cũng như tôi. Bác gái dặn tôi ở nhà chờ tin, và bản thân đã đi tìm cậu ấy. Hạ Khánh Di! Cậu chết ở xó xỉnh nào rồi? Có biết là mọi người lo lắng lắm không?

Hôm nay không có lịch quay film, cả buổi sáng ngập mưa của tôi bị vò nén trong một chiến bồn thủy lực muốn tuôn trào. Cậu bạn tóc vàng của tôi đang ở nơi nao?

Sực nhớ, còn một người tôi vẫn chưa hỏi: Dương Vĩ An. Tôi lấu tấu tìm ngay cái phone mà gọi cho cậu ấy. Tiếc là tên thối tha đó giờ đang khoá máy, tức thật!

Bằng mọi giá, tôi tìm cách liên lạc với An, mong rằng An sẽ biết Di ở đâu. Di! Please tell me where are you!

Gọi 10 lần, kết quả vẫn thế. Tôi tức tối muốn chọi luôn cái điện thoại vào tường.

Chợt, ý tưởng vừa phóng vèo qua khỏi đầu. Tôi búng tay, hứng khởi. Phải rồi! Yahoo! An sẽ online Yahoo, lúc nào cũng thế. Và rồi, tôi lui cui mượn tạm cái laptop của Khánh Di mà hành sự.

Mở Yahoo Chat, có 3 nick đang onl. Để xem!

“An Kun is online now.”

“Dolly_babymilo is busy.”

“Messenger of Darkness is busy.”

Thấy chưa! Đã bảo Vĩ An sẽ onl mà. Tôi nhanh nhẩu buzz tới tấp.

Chợt, ý tưởng vừa phóng vèo qua khỏi đầu. Tôi búng tay, hứng khởi. Phải rồi! Yahoo! An sẽ online Yahoo, lúc nào cũng thế. Và rồi, tôi lui cui mượn tạm cái laptop của Khánh Di mà hành sự.

Mở Yahoo Chat, có 3 nick đang onl. Để xem!

“An Kun is online now.”

“Dolly_babymilo is busy.”

“Messenger of Darkness is busy.”

Thấy chưa! Đã bảo Vĩ An sẽ onl mà. Tôi nhanh nhẩu buzz tới tấp.

”Apple Mai Trần:

Hey!

BUZZ!!!

BUZZ!!!

BUZZ!!!

BUZZ!!!

BUZZ!!!

An Kun đang trả lời...

An Kun: Stop! Have you been crazy?

Làm j mún buzz nát yh của tui z???

Apple Mai Trần đang trả lời...

Apple Mai Trần: seo tuj ph0ne cho ông cả chục cú mà hem đc z?

An Kun: hết pin rùi. Hjc.

Apple Mai Trần:

nèk, hum wa tój h ôg có gặp khỉ đầu vàng ko?

An Kun: Ko. Hum wa tój h ko có xem chương trình “Thế giới động vật”

:D

Apple Mai Trần: Gìrhh! Tui hem gĩỡn nha! Tui hỏi ông có gặp Di ko?

An Kun: Ngủ mớ à? Hum wa pà mớj trét bánh sn đầy mặt aj rùi còn hỏi. (>. ^)

Apple Mai Trần đang trả lời...

Apple Mai Trần:

ko, ý tuj là sau tjme đó ông còn gặp cậu ta ko?...]zzz

An Kun: pà hỏi lạ, ng pjt rõ phẳj là pà chứ! Vô duyên! ^^

Apple Mai Trần: hajzzzz.... Chàj ợj....@.@

An Kun đang trả lời...

An Kun: gì z? Có j wan trọng àk?

Apple Mai Trần: n0thing. Thuj, tuj off.

An Kun: ềh, vô duyên thầy chạy z má? Buzz cho đã tay mớj hỏi mấy câu rùi đòj out là sao? Tuj hem hiểu j hết! >.

Apple Mai Trần: ko. Chừg nào liên lạc đc vs Di thì pm tuj nha! (>.@!)

pp

An Kun: Ồ...chả hiểu mô tê j...

Pp...zzzz”

Tôi nện mạnh ngón tay xuống nút Enter cho hả bực. Ngay cả Vĩ An cũng không biết Di đang ở đâu. Chẳng lẽ Di có phép tàng hình, bốc hơi mất xác rồi sao? Gìrhh! Hạ Khánh Di, ba hồn chín vía ông về đây cho tui! Ông biết tui lo cho ông lắm hông? Cả bác gái cũng sốt vó lo cho ông nữa đó! Thật là, đừng có điềm gì xấu xảy ra nha. Di ơi, ông đừng có chuyện gì đó!

Tôi buồn bã, để treo nick, ngó ra màn nước mưa xám đầy trời. Cả ngôi nhà chỉ có tôi và con chó Hạnh Phúc. Cảm giác bất an và lẻ loi vô kể.

Tôi định đưa tay cài chế độ Stand by, nhưng ngón tay vừa gõ vào phím di di thì...

“Messenger of Darkness is online now.” - Cái nick trong yahoo sáng đèn vàng kèm theo dòng status kì quái:

“Messenger of Darkness: ”Nếu thiên thần chỉ đẹp nhất ở bộ cánh thì tôi thề sẽ vật sạch cái đôi cánh xinh xẻo đó. Thiên thần là một lũ bệnh hoạn mắc chung hội chứng hoang tưởng! Tôi khinh!”.

Khiêu khích thiên thần. Cái nick quái lạ này đang nói tới hàm ý gì? Tiện tay và chưa suy nghĩ kĩ, tôi pm không chần chừ, cái nick này đã tồn tại trong friend list của tôi rất lâu rồi. Vậy mà tôi chưa bao giờ chat với nó.

”Apple Mai Trần: Hi!

Sứ giả của bóng đêm đang trả lời...

Sứ giả của bóng đêm: Xin chào! Rất vui được gặp bạn.

Apple Mai Trần: Tại sao bạn biết nick mình mà add thế?

Tin nhắn sau cùng nhận ngày 27/05 lúc 8.37 AM”

Nick đó im lặng. Không trả lời. Nhưng tới khi đó tôi mới tá hoả nhớ lời dặn của Khánh Di: ĐỪNG BAO GIỜ CHAT VỚI NICK MESSENGER OF DARKNESS!

Hơ hơ, đại đột quá! Cao hứng một xíu mà tôi đã quên bén đi lời dặn của Di. Lỡ leo lên lưng cọt rồi! Thôi, leo luôn, xuống giờ này thì cũng không toàn mạng đâu.

Tôi nhớ, khi chat với Di, cái nick này đã sử dụng tiếng Anh, thế mà lần này lại có thể chào bằng tiếng Việt. Tức là có thể người này không phải là người nước ngoài. Nhưng so ra, theo giọng điệu của người này đúng là không phải một đối tượng để tôi tự do dùng teencode.

Hồi sau, nick đó lại buzz tôi...

”Sứ giả của bóng đêm: BUZZ!!!

Xin lỗi, lúc này tôi có việc bận.

À, tôi biết nick bạn vì tôi đoán mò.

Apple Mai Trần đang trả lời...

Apple Mai Trần: Dễ ghê nhỉ?

Sứ giả của bóng đêm: Tất nhiên! Tôi còn có thể nhìn xuyên qua desktop để nhìn thấy gương mặt nữa kìa.

Apple Mai Trần: Uầy... Sau desktop là những linh kiện điện tử mà!

Sứ giả của bóng đêm: Bạn không tin tôi?

Ok... Tôi thử đoán về bạn xem có đúng không nhé.

Apple Mai Trần đang trả lời...

Apple Mai Trần: Để xem đã...

Sứ giả của bóng đêm đang trả lời...

Sứ giả của bóng đêm: Thứ nhất, bạn là con gái.

Apple Mai Trần: Nhảm... Xem cái tên nữ tính thế mà nói là nam được à?

Sứ giả của bóng đêm: :D

Thứ hai, bạn 15 tuổi.

Apple Mai Trần: Vớ vẩn, bạn có thể xem profile của tôi để biết điều đó.

Sứ giả của bóng đêm: Hi hi

Thứ ba, bạn đang bế một chú cún trong lòng.”

Tôi dòm dáo dác, mắt tròn tròn. Hạnh Phúc đang nằm ngủ ngon lành trên đùi của tôi.

Tên này đừng nói là hành nghề thầy bói online nhé!

”Apple Mai Trần: Bạn đoán mò.

Nhưng may mắn là đúng.

Sứ giả của bóng đêm:

Bạn có gương mặt rất xinh xắn.

Apple Mai Trần: Quá khen.

Sứ giả của bóng đêm đang trả lời...

Sứ giả của bóng đêm: Bạn có mái tóc nâu hung đỏ.

Làn da trắng hồng.

Má lúm đồng tiền.

Môi đỏ mọng như quả cherry...

Phải không nhỉ?

Apple Mai Trần: Sao bạn nói vậy?

Sứ giả của bóng đêm: Vì tôi nghĩ thế... Keyboard dưới tay tôi xui khiến tôi gõ như thế.

Apple Mai Trần đang trả lời..."

Tôi định viết gì đó biện minh. Thế nhưng lại delete đi.

Cái nick đó thật quái lạ!

"Sứ giả của bóng đêm đang trả lời..."

Sứ giả của bóng đêm: Và đặc biệt là...

Bạn có một màu mắt rất kì lạ...

Apple Mai Trần: ???

Sứ giả của bóng đêm: Màu xám tro (?!).

Apple Mai Trần: Chúng ta quen biết nhau?

Sứ giả của bóng đêm: Sao bạn nghĩ ra giả thuyết này?

Apple Mai Trần: Vì bạn biết tôi. Quá rõ!

Sứ giả của bóng đêm: Bạn tin?

Ha ha ha! Tôi chỉ lấy tạm hình tượng một nhân vật trong manga để ví thôi mà! Đúng thật sao? :D

Apple Mai Trần: Ừm... Trùng hợp."

Tôi hoài nghi thật rồi! Hình như người này biết rất rõ về tôi! Cứ như đang ở bên cạnh tôi. Rất gần!

Mồ hôi lạnh tuôn. Tôi lạnh ngắt sống lưng.

Đảo mắt nhìn lại các dòng tin chat, tôi không thể nào bóc mẽ được sơ hở nào trong những dòng tin nhắn nhanh này. Và vệt mắt tôi hướng tới avatar của người đối diện.

Tôi chết trân như bị điện giật. Cảm giác quen thuộc vừa lạ lẫm này khiến tôi run bắn. Hình ảnh này...

Bức vẽ chì lục tinh xảo. Sống động. Trên ảnh, hai cậu bé con đang khoá tay lên nhau. Chúng giống nhau quá! Chúng đang cười... Và đôi mắt của chúng... MÀU XANH LỤC... Màu xanh lục ám ảnh trong từng giấc mơ của tôi!

Mang theo trạng thái xúc động đột biến. Tôi lại gõ lạch cạch...

"Apple Mai Trần: Bạn là ai?"

Sứ giả của bóng đêm: Là người đứng giữa ánh sáng và bóng tối. Là gián điệp của ánh sáng nhưng cũng là người chiếm hữu bóng đêm.

Bạn đoán tôi là ai?

Apple Mai Trần: Bạn ghét thiên thần?

Sứ giả của bóng đêm đang trả lời..."

Sứ giả của bóng đêm: Bạn biết giữa thiên thần và ác quỷ khác nhau ở điểm nào không?

Apple Mai Trần đang trả lời...

Apple Mai Trần: Đôi cánh?

Thiên thần cánh trắng.

Ác quỷ cánh đen.

Sứ giả của bóng đêm: Không!

Apple Mai Trần: Khí chất?

Thiên thần thánh thiện.

Ác quỷ tàn ác.

Sứ giả của bóng đêm: Sai rồi!

Apple Mai Trần: Nơi họ ở?

Thiên thần ở thiên đàng.

Ác quỷ ở địa ngục.

Sứ giả của bóng đêm: Không phải!

Apple Mai Trần: Vậy là gì?

Sứ giả của bóng đêm: SỰ GIẢ TẠO!

Ác quỷ không giả tạo như thiên thần.

Thiên thần rất giả tạo! Giống như bạn! Vì bạn mang dòng máu của một thiên thần! Bạn rất giả tạo!

Apple Mai Trần: Tôi không hiểu!

Ý bạn là gì?

Sứ giả của bóng đêm: Hừm...

Nhắc máy thử xem!”

Tôi ngờ ngác, mắt tròn như hươu non. Con người quái đản này muốn gì?

Bất thành linh, chuông điện thoại bàn bên cạnh tôi reng inh ỏi:

“RENG!!! RENG!!!”

Tôi vội vàng nhắc máy. Chắc là Di gọi về! Di gọi mà!

— Alo? Di phải không?

[Sột soạt... Sột soạt... Rào rào...].

Tiếng tạp âm bên đầu dây. Không có tiếng trả lời.

— Alo??? Ai vậy? Trả lời đi chứ!

Tôi cau mày. Ầu lo.

[Xì xào. Xì xào. Vu vu...].

Vẫn không có tiếng trả lời. Im ắng đến mức phát sợ.

21. Q.1 - Chương 5.10 : Rắc Rối Ơi Là Rắc Rối!

_ Xin hỏi ai ở đầu dây? Alo!!!

[Rì rào... Rì rào... Ááááááááá.....].

Tôi giật mình. Quảng tay nghe rớt xuống đất. Run cầm cập. Có tiếng hét. Kinh khủng như trong film kinh dị. Tôi yếu tim. Chắc là trò đùa quái quỷ của ai đó rồi hời.

Không thềm nghe nữa. Tôi đưa tay vuốt ngực. Yếu vía từ từ gạt máy.

Màn hình hiện dòng tin trợ trợ...

“Tin nhắn sau cùng nhận ngày 27/05 lúc 9:01 AM”

Cái nick bảo tôi nhắc máy? Là nhắc điện thoại sao???

Tôi sầm soi cái avatar một lần nữa. Nhưng mà giờ nó đã chuyển sang màu xám đặc. Không có cái ảnh đại diện.

Quái lạ! Chẳng lẽ hồi nãy tôi nhìn nhầm?

“XOẢNG” - ” ROET ROET” - ” RẦM!!!”

_ Má ơi! Hú hồn! - Tôi liệu, té phịch xuống ghế. Mặt trắng bệch.

Màn hình desktop tự dừng vỡ tung toé. Rồi tự dừng giáng chớp nhoáng. Nổ cái ”bùm!!!”, rồi lại nhéch nhác toàn máu và máu.

Cái tên “Darkness” kì quái đó đang nghịch phá cả dọc icons của yahoo. Toàn nào là bom mìn, sấm sét, rồi đao kiếm kinh dị. Làm tôi giật cả mình!

”Sứ giả của bóng đêm: Gửi cho thiên thần cánh trắng thánh thiện đang cư ngụ ở thiên đàng.

Bạn rất “đẹp đẽ”. Bạn mê hoặc tôi bởi vẻ tinh khiết đó. Thiên thần à, nếu một ngày bắt gặp ai đó mang “nụ cười của quỷ”, bạn biết đó, người đó sẽ là tôi. Chờ một ngày chúng ta sẽ gặp nhau. Không xa đâu!!!”

“Messenger of Darkness is offline now.”

Ế, gì kì vậy? Tên này muốn nói đến điều gì? Sao out vội vàng vậy? Sao vậy? Nè...!!!

_ ĐÃ BẢO KHÔNG ĐƯỢC CHAT VỚI CÁI NICK NÀY MÀ!!! CẬU KHÔNG NGHE TÔI NÓI À???

_ Oái! Tía má ơi! Hú hồn!

Tôi hét lên khiếp đảm. Muốn té nhào xuống ghế.

Phía sau lưng, có một sự phẫn nộ khiến người ta run rẩy.

Di đứng sau lưng tôi, tóc ướt sũng, mặt hầm hầm nhìn tôi như muốn giết người.

Đế giày sneaker cọ xát trên nền nhựa nhám. Tiếng bước chân chạy đều đều luân chuyển như một cỗ máy không mệt mỏi. Hơi thở mang phần gấp rút trở nên phì phò. Những giọt mồ hôi trong trẻo như sương sớm ưu nhã đọng trên vầng trán xinh đẹp của cô gái.

Phạm Kỳ Thư vuốt nhẹ như giọt mồ hôi ấy, nhovn nhẹ môi hài lòng. Khuôn mặt ửng đỏ do hoạt động mạnh bừng sáng như một đoá mầu đơn bừng nở, e lệ chào mình dưới nắng mai. Cuối thấp người cột lại dây giày, chiếc quần short ngắn màu trắng để lộ ra đôi chân thon dài tằm tấp, trắng nõn, khoẻ mạnh với những bắp cơ săn chắc.

Ánh mặt trời ban mai ngập tràn một vẻ tươi đẹp đã lẩn trốn suốt mấy ngày mưa gió, để lộ ra quãng đường tươi tắn như một quả cam chín mọng. Bầu không khí của con đường vắng ngập tràn cây xanh mang lại cho con người một cảm giác thư thái vô cùng.

Cô gái cột tóc cao nhong nhong, phần mái vuốt cao lộ ra cả phần trán thanh tú. Nếu như ai vẫn nghĩ, tiểu thư con nhà quyền quý luôn là một cô nàng đồng danh, quen được nuông chiều, ưa nhiều sách, ức hiếp

người. Thế mà, vị hôn thê của Chí Linh lại mang một nét đẹp nữ tính dịu dàng, thuần khiết như nữ thần ánh sáng. Cô kiều sa như hạt mưa trong suốt, mang nét buồn nhẹ nhàng mà kiều diễm muôn phần. Duy vẫn còn chút kiều kì đặc trưng của một cô tiểu thư sót lại ra thì cô thoát như một nàng tiên không mang chút bụi trần. Không hiểu sao, với một cô gái xinh đẹp thế này lại bị sự ghẻ lạnh của chàng Thái tử hào hoa Kang Suridathik - người đang mang tên Việt Nam là Nguyễn Chí Linh. Liệu như người đời vẫn ácmò cọt đùa: “Hong nhan bạc phận”?

Ròng rã chạy suốt một đoạn đường dài, cô gái dừng chân tại một công viên xanh mát.

Hai tay chống gối, gò má nổi li ti những mao mạch nóng bừng đang dần nở trở nên thành cả bầu má hồng hào. Kì Thư cố gắng hít hà vào buồng phổi để tiếp lấy oxy gấp mà duy trì nhịp tim đang đập loạn xạ trong lồng ngực. Cả buổi sáng của cô trong lành như màu nắng đang nhuộm vàng khắp bầu trời cao. Chiếc khăn lông vắt hờ trên vai chậm lấy mồ hôi ứa ra từ trán, tuôn đến thái dương, phập phồng tuôn trên cánh mũi, lăn dài xuống cổ, thấm ướt lưng chiếc áo T-shirt cộc tay màu hồng đậm đáng yêu. Cô bước chậm đến chiếc máy bán nước tự động và mua một chai nước khoáng. Công viên gần khu biệt thự của Chí Linh mang vẻ văn minh, tươi đẹp như vẫn nằm trong bản phác thảo của kiến trúc sư. Những bóng cây to râm phủ thành một ụ mát tươi tốt. Những cụ ông đánh cờ trên ghế đá hay nho nhã bắt chéo chân đọc báo. Vài cụ đang múa bài quyền dưỡng sinh. Đám thanh niên vui đùa bên sân bóng rổ hoặc mê say tung những cước cầu lên không trung đẹp mắt. Cả buổi sáng rộn rã và lành mạnh thu gọn trong tròng mắt xanh lục của cô gái trẻ.

Thích thú nhìn lũ trẻ dăm tuổi đang tung tăng bên những máng trượt nhiều màu sắc, cả tâm trạng cô cũng vui lây bởi những nụ cười trẻ con vô tư kia. Trong đôi mắt lấp lánh của lũ trẻ, bọn chúng cho rằng, những máng trượt, xích đu hay bập bênh ở công viên chính là thiên đường của chúng - nơi chúng chơi hàng giờ vẫn không biết chán. Cô tự nhiên nhòa môi vô thức nhìn theo lũ trẻ trong sáng như tinh linh đang đùa nghịch. Âm thầm, nỗi nhớ về lúc bé thơ cũng hiện diện trong đôi mắt to sâu thẳm, buồn vui đó.

Tuổi thơ cô thiếu hẳn tình yêu thương của cha mẹ. Cha cô - một tiến sĩ tài ba, người luôn là tấm gương để cô noi theo. Mẹ cô - một phụ nữ chuẩn mực, đoan chính, kiểu mẫu phụ nữ mà cô luôn hướng tới. Cả hai người, hoàn hảo đó chứ.

Một gia đình danh giá và khuôn phép đẹp như mơ ấy lại sớm hoang tàn bởi bi kịch. Nếu như... không có vụ tai nạn thảm khốc cướp đi hai đấng sinh thành ấy thì ắt rằng hiện tại cô sẽ là cô gái hạnh phúc biết là bao.

Nhún chân đứng thẳng sau những phút cho cơ bắp chân nghỉ ngơi một thời gian trên ghế đá, cô gái bé nhỏ đảo bước tới gần những đứa bé xinh xắn. Đôi mắt háo hức muốn thu nhỏ cơ thể trở lại bé con để thỏa thích trượt dài trên những chiếc máng nhiều màu sắc. Giờ đây, cô chỉ còn đặt mình lên xích đu hay bập bênh. Nhưng bập bênh luôn đòi có hai người chơi, không ai chơi với cô cả. Chả nhẽ lại phải túm đầu một người vệ sĩ đang lui thủi bảo vệ cô từ phía xa lại đây chơi cùng cô? Buồn cười!

Xích đu - những cú tung người lên không trung cho người ta cảm giác như chim trời. Đánh đu thật cao. Như chim bồ câu lượn vòng tươi đẹp. Muộn phiền sẽ tan theo gió. Rã vào mưa bay. Được nắng hong khô. Và nụ cười sẽ bình yên như mây trắng ngàn.

Cuộc sống là một món quà tươi đẹp. Món quà có lẽ là một hộp sáp màu. Nếu bạn vẽ nét bằng cây sáp xanh lam: trong đôi mắt bạn, thế giới luôn tràn ngập hi vọng. Nếu bạn đang cầm cây bút hồng, bạn đang sống trong khu vườn mộng mơ ngọt ngào. Và màu lục tượng trưng cho sự sống căng tràn. Nhưng nếu, bạn cầm cây bút xám, thế giới của bạn cũng xám xịt. Bạn nghĩ trên tay là cây bút đen, đó là tuyệt vọng, mù mịt, u tối. Bởi vậy, hãy lựa cho mình một cây bút phù hợp. Đừng để cuộc sống mình được vẽ bằng những nét xám đen u ám. Kì Thư đang cầm cây sáp màu vàng, cuộc sống của cô là một màu nắng tươi đẹp, ấm áp và rạng rỡ. Mong cô sẽ vẽ nên một bức tranh thật đẹp để bằng cây bút của mình.

Cô đánh đu, gió bay vù kéo theo đuôi tóc bay bay. Nụ cười vui thích. Trong nụ cười đó vẫn chưa mang chút vẩn đục.

Vì cô, cũng như cô gái chót hạ của ván cờ đều là những thiên thần tinh sạch. Vốn, cô vẫn là một quân cờ quan trọng chẳng kém cạnh. Nếu thiếu cô, đúng là một trò chơi thiếu đi sự trau chuốt và hoàn hảo.

Lũ nhóc tí bu quanh cô gái xinh đẹp. Không khí khá dạn dĩ, chưa lâu sau, bọn nhóc cùng cô đã hoà nhập thành một nhóm ồn ào một góc công viên. Lũ nhóc cùng cô nắm tay thành một vòng tròn, đảo bước đều

để chơi trò bònbon - trò chơi dân gian cô vừa học được từ lũ nhóc.

Mọi người dõi mắt theo ước chừng mười người có đến tám, chín người phải bật cười tự nhiên vì khung cảnh quá tươi sáng, tràn ngập niềm vui. Ánh sáng xuyên nhẹ đáp vào từng khóm lá u xụ. Gió cũng cười. Mây cũng cười.

Phía xa, một đầu bút chì chuyên chú lả lướt nền giấy trắng. Những nét cong sắc sảo kết hợp cùng nét đánh chì thành mảng sáng tối điều nghê loang dính vào nhau trở thành một bức tranh đẹp mắt. Tài nghệ người vẽ khéo léo thật! Nụ cười trong trẻo của cô gái như được gọt giũa trong khuôn môi màu cam mộng, đóng dấu rõ ràng trên trang giấy của chàng trai đang say sưa vẽ vời.

Nụ cười rạng rỡ trên gương mặt trái xoan kiều diễm chợt tắt khi trông thấy một ánh mắt cứ mãi dõi về phía mình. Vỗ về lũ trẻ tiếp tục chơi đùa, Kì Thư bỏ qua cuộc vui để truy vấn con người đang mãi miết nhìn chăm vào cô.

— Anh có thể đưa bức tranh anh đang vẽ cho tôi không? - Cô gái đưa mắt nhìn lấy bức tranh đang dần hoàn thiện trên nền giấy. Hình ảnh cô gái đang cười rất tươi, nắm tay lũ trẻ xoay vòng, ánh mắt tít lại, nụ cười trẻ trung đó khiến bất cứ ai vô tình liếc mắt một lần nhìn thấy đều phải “say”.

Chàng trai vẫn tiếp tục thoăn thoắt bàn tay hoàn thành bức tranh. Cậu chẳng màng gì đến sự hiện diện của cô gái xinh đẹp bên cạnh, đặc biệt hơn chính cô là người mở lời trước.

Mất kiên nhẫn, Thư mím môi, cố gắng lặp lại một lần nữa.

— Phiên anh có thể đưa lại bức tranh đó cho tôi được không?

Đầu bút chợt ngừng lại, cánh tay xương xương trắng trẻo của chàng trai lơ lửng trên không, vẫn như đang vẽ, nhưng không hề chạm vào mặt giấy.

Cậu nghiêng đầu, cái cách đưa mắt đầy chất nghệ sĩ đảo nhẹ như ý cười bí ẩn. Giọng nói ngắn gọn, mơ màng:

— Vì sao?

— Vì cậu chưa xin phép tôi để vẽ ra bức tranh này.

Chân mày người thanh niên nhíu nhẹ, mái tóc cậu vàng nhạt, sau gọng kính đen là một đôi mắt lam ngọc của người phương Tây phóng khoáng.

— Tại sao tôi phải xin phép cô?

Thư ngẫm nghĩ kĩ bức tranh trên giá vẽ, thẩn thán phục họa tay của chàng trai tóc vàng, cô tư lự:

— Anh chưa xin phép tôi đã tùy tiện vẽ tôi vào tranh. Tôi không phải người mẫu của anh.

Vòng môi mím như một cánh hồng phấn cong lên, cách cười như châm biếm:

— Wow, tôi đang vẽ về cô sao? - Bàn tay cậu lại tiếp tục đưa bút múa trên nền giấy trắng.

— Nhìn từ mọi góc nhìn đến chi tiết, cô gái trong tranh giống tôi đến 99%. Phải không nào? - Thư kênh mặt, chàng trai trước mắt cô thật ngang ngược. Thực sự là chàng trai đó đã vẽ cô mà!

— Ừ, thì sao? Người giống người đâu có thiếu.

— Anh! Đúng là ngang ngược không lý lẽ! - Cô nàng tiểu thư nổi loạn, cô đã cố lịch sự lắm với con người này rồi. Kiên nhẫn cũng có mức độ của nó.

— Sao nào? - Chàng trai lai Tây tuần tú bật cười, xoay cổ nhìn qua cô. Cái chiều cao 1m80 khiến cậu phải cúi thấp đầu nhìn xuống cô gái mới đứng gần tai mình một chút. - Cô ầm ứ điều gì?

Kì Thư vuốt lại đuôi tóc hơi bị rối do vừa mới có một cơn gió thổi ngang qua. Cô lờ mờ nhẹ vì nụ cười khiêu khích chàng trai.

— Vậy đây là ai? - Cô cười khẩy. - Hãy cho tôi gặp cô gái trong tranh.

Nét bút lại dừng ngang, ngón tay búng búng nhẹ. Cậu nhìn thẳng vào cô, thản nhiên như đang nghe một chú vành khuyên hót bên tai, chẳng nao núng.

— Tôi vẽ những thiên thần.

— Thiên thần? - Thư mở to mắt. - Đâu? Thiên thần đâu nào?

Nắng rọi ánh mặt trên giá vẽ, nụ cười trong tranh sống động như là một bức ảnh chụp lại từ dòng máy ảnh công nghệ cao.

Đôi mắt xanh lam nheo nheo lại sau gọng kính tri thức, chàng trai vu vơ:

— Chỉ cần vẽ thêm sau lưng họ một đôi cánh thì họ sẽ bay đi mất.

Cô gái tóc nâu tò mò:

— Bay đi đâu?

— Về thiên đàng. Nơi họ đã ra đi. - Cậu nói. - Tôi không vẽ thêm cánh vì không muốn thiên thần bay mất.

Tự dưng, trên khuôn mặt trắng hồng xuất hiện một nụ cười như có như không.

— Tưởng tượng phong phú quá nhỉ? - Cô cợt.

Mái tóc vàng nghiêng xiên, đáy mắt dò xét.

— Theo cô, sao mới là một thiên thần?

Cô gái đi vòng qua giá vẽ, bức tranh đã sắp hoàn tất, những nét chì cuối cùng đang tỉ mỉ trau chuốt lại gương mặt của những “thiên thần” trong tranh.

— Thiên thần à? Là sinh vật được mệnh danh là trong sáng, thánh thiện, không chút vẩn đục. Họ tinh sạch. Và họ ở cạnh Chúa, tại thiên đàng. Họ không biết âu lo, muộn phiền. Cuộc sống của họ ngập tràn những sắc trắng thuần khiết. Thiên thần là sinh vật đem lại nụ cười cho con người. Và họ không được phép yêu - thứ tình yêu nam nữ.

— Theo suy nghĩ của cô, tại sao thiên thần không được phép yêu? - Ánh mắt lam nhìn cô, mang phần thú vị.

Thư mỉm cười, nói như đang oán.

— Vì Thượng Đế không cho phép. Nếu thiên thần yêu một ai đó thì họ sẽ vĩnh viễn không thể trở lại làm thiên thần.

— Khổ tâm thật ha, nếu như vậy họ chỉ còn hai con đường để lựa chọn.

Cô gái nói:

— Ý anh: Một là họ sẽ mãi rơi vào kiếp luân hồi không hồi phục thân phận; hai là có thể họ sẽ hoá thành quỷ dữ và mãi chịu kiếp đọa đày ở địa ngục. Đúng không?

Chàng trai lại tuần tú dừng bút, nhìn cô, cười mỉa mĩ khiến người ta phải bật vía.

— Đúng thế thì sao? Tôi vốn đâu phải thiên thần, đâu phải sợ điều đó. Tôi nghĩ... cô mới là người phải cân nhắc với điều đó.

Kì Thư hỏi, tiếng nói căng tràn như khúc nhạc của ve gọi hè.

— Sao tôi phải cân nhắc?

— Vì cô là một thiên thần. - Cậu đáp, rành mạch, tự nhiên.

— Tôi? Tôi là thiên thần. - Cô tiểu thư xinh đẹp chỉ tay vào chính mình, ngờ vực. - Ha ha, sao anh lại nghĩ thế?

Đề bút chì lại trên giá, chiếc áo chemise trắng bật sáng làn da châu Âu trắng trẻo, cánh môi hồng lại nhồn lên, đầy hàm ý.

— Vì...trên người cô...có “mùi” của thiên thần. - Cậu nghiêng đầu. - Một thiên thần ngây thơ.

Cô gái nhú mày, vẻ phớt lờ.

— Haizz! Cái cách tán tỉnh của anh đã cũ rích rồi!

— Ha ha ha! Cô nghĩ... Tôi đang tán tỉnh cô? - Anh chàng chấp tay sau lưng, lại cúi thấp đầu hơn để nhìn thẳng vào khuôn mặt kiều diễm kia. -Lý do gì?

Bức tranh đã hoàn tất, muôn góc nhìn chỉ đều để người ta thừa nhận: hoàn hảo. Có vẻ...cô gái đứng bên cạnh cậu muôn phần hoàn hảo hơn.

— Có lẽ là do cậu đã...thích tôi. - Thư nói, cợt đùa.

Áo chemise vãn về những ngón tay dài đẹp lên mặt giấy, nhướn mắt.

— Hình như cô quá tự tin rồi! - Cậu lắc đầu, bĩu môi. - Tôi không có hứng thú với cô đâu!

— Ăn nói phũ phàng vậy? - Cô rầm rứt. - Tôi luôn tự tin về sức hút của mình. Anh nói thế sẽ làm tôi tổn thương. - Không nhin được nữa, cô cười phá lên. - Ha ha ha, đau lòng chết đi mất!

Cậu họa sĩ lãng tử cũng bật cười, cô gái này thật thân thiện. Cậu tháo bức tranh trên giá xuống, cuộn tròn lại trên tay.

— Hi hi, mức độ tổn thương của cô nghiêm trọng đến mức nào vậy?

— Ừm... Tôi bắt anh phải đền bù bằng vật chất. - Ánh mắt Phạm Kỳ Thư sáng lên, lém lỉnh.

Màu tóc vàng lao xao rung nhẹ, chàng trai lắng nghe.

Cô tiếp tục nói:

— Tôi muốn... Anh tặng tôi bức tranh này để đền bù thiệt hại tinh thần cho tôi!

— Cho hả? - Cậu trợn mắt. - Tôi đã mất cả buổi sáng để vẽ đấy!

— Đi mà! Tôi thích bức tranh này lắm! Tặng tôi đi nhé! - Cô gái nũng nịu năn nỉ. Đứng trước một cô gái đẹp thì khó lòng chai cứng với điệu bộ dễ thương này.

— Hi hi. Thôi được rồi! Tặng cô, thiên thần tôi vô tình bắt được vào tranh. - Chàng trai đưa cho cô bức tranh. Nụ cười tít mắt để lộ cái răng khểnh duyên. Cô gái đứng trước mặt thoáng thấy lòng xao xuyến trong một phút giây nào đó rất nhanh, rồi vụt qua.

— Cảm ơn. - Cô đón lấy bức tranh, cười dịu dàng. - Ừm... Vậy tên của họa sĩ vẽ nên nó là gì nhỉ?

— Tôi họ Hạ.

— Ồ, cảm ơn họa sĩ Hạ. Hi hi, một cái họ không thuần Việt chút nào.

— Tôi là người Hoa.

— À, ra vậy! Anh không thắc mắc tôi tên gì sao? - Cô gật gù, tiếp tục hỏi.

Chàng họa sĩ họ Hạ thu dọn giá vẽ, cười sáng lạn.

— Cô tên là “thiên thần”. Thế thôi, tôi muốn cô như tôi đã hình dung - một thiên thần trong sáng. Tôi đi nhé!

Cô nheo mắt, thiện cảm rất tốt với cậu thanh niên tóc vàng ấy. Cô vẫy tay.

— Hi vọng lần sau tôi sẽ thấy anh vẽ thêm thiên thần trong tranh.

Bóng dáng kia đã đi hơi xa, tiếng nói líu ríu theo khiến cậu dừng bước. Một nụ cười thoáng qua như hư vô.

— Có duyên ắt sẽ gặp lại.

Cô cười vui vẻ, nâng niu bức tranh, mắt dõi theo dáng người cao dong kiêu ngạo được nắng vàng phủ ngập. Một chàng trai kì lạ.

Cô gái rời khỏi công viên khi thời gian đã hơi trưa. Nhịp chân chạy đều đều khoẻ khoắn.

22. Q.1 - Chương 5.11 : Rắc Rối Ơi Là Rắc Rối!

Cô gái nào để ý rằng, anh chàng họa sĩ đã khéo viết một dòng chữ bằng tiếng Trung rất nhỏ dưới chữ ký của mình ở góc bức tranh chì tinh xảo. Tất nhiên, cô gái bé nhỏ không hề dịch được dòng chữ này - một thông điệp bí mật.

[Chào thiên thần ngây thơ, hãy bảo quản cẩn thận con chip trên người cô. Tôi không chắc là cô được an toàn đâu!]

Ký tên:

Thẩm phán của lương tâm.].

Nguy hiểm đang chờ chực với cô gái nhỏ!

Korea.

7 năm trước.

Trong giấc mơ ngập tràn tuyết trắng. Bóng người lang thang như cô hồn đang vẫy gọi:

_ Bell ơi! Lại đây ngoan nào! Bell ơi!

Dáng người bé con mãi miết đuổi theo, tuyết lạnh cóng đôi chân nhỏ. Hai gương mặt người đang réo gọi cô bé mờ như không hề có ngũ quan.

_ Cha! Mẹ! Đợi Bell với! Đợi con với! Hic hic!

Hồn ma thúc giục, gọi rồi rít. Màn trời lạnh lẽo. Giấc mơ động lấy một nỗi u ám bao bọc vóc dáng nhỏ thó. Cô gái bé nhỏ cứ đuổi theo hai vòng tròn lớn vờn xa xăm trong màn tuyết dày đặc. Thoáng ẩn. Thoáng hiện.

_ Nhanh lên con! Nhanh nào! Hi hi! Con gái cứng, lại đây!

_ Hu hu! Cha mẹ! Đợi con đi cùng với! Đừng đi nhanh như vậy mà!

Tiếng vọng ma quái thúc giục, tiếng cười, tiếng khóc bủa ngập.

_ Ha ha ha! Bell! Bell! Belllllll!!!!

_ Cha mẹ! Hai người đâu rồi? Đừng bỏ con lại mà! Bell sợ lắm! Oa oa oa! Đừng bỏ con mà!

_ Ha ha ha...

_ CHA!!!

_ Ha ha ha...

_ MẸ!!!

Cô bé đứng sững. Khóc oà. Bóng dáng cha mẹ cô mất bật. Tuyết trắng tinh như đầu óc cô. Lạnh giá tê tái. Một đứa trẻ đứng lạc giữa bốn bề đầy màu tuyết trắng. Môi lạnh cóng.

Khóc! Đứa bé đang khóc! Em sợ lắm phải không? Bé à, em đang tuyệt vọng lắm à? Cha mẹ em đâu? Sao chỉ có mình em?

Máu! Tuyết dưới chân em tự dưng đỏ thẫm! Máu! Máu bám lấy chân em! Đáng sợ quá! Máu đầy rẫy khắp nơi! Máu! Máu đang bám vào chiếc váy trắng, túa đến tay em! Máu ngập mọi thứ!

_ Oa! Con sợ lắm! Cứu con với! Cha mẹ đâu rồi? Máu nhiều quá! Oa oa! Bell sợ! Hu hu hu!!!

Máu tàn nhẫn nhún ngập em. Càn rỡ xâm chiếm mọi vật. Máu làm tâm hồn em thất lại, em sợ quá!

Ngột thở! Như có ai đang bóp ngạt em. Tay chân em cứng đờ. Cô bé ú ớ. Một quá! Lòng ngực căng tức. Em khó thở kinh khủng. Cứu em với! Ai đó hãy kéo em rời khỏi đây! Em sợ vô cùng! Hãy cứu em!

_ Cứu!

_ Ừm... Cứu với! Ừm... Ừm...

Lồng ngực dồn dập! Cứu em! Em khó thở! Tuyệt hay máu đỏ bóp thắt tim em?

_ Ừm... Ừm... Ừm... Cứu... Cứu với... Ừm... Ông ơi cứu con!!!

Bell ú ớ, tay chân quờ quạng. Mồ hôi em tuôn ướt khắp người. Nước mắt em sợ hãi mà lăn dài. Em bị nhốt chặt trong giấc mơ quái dị.

Sợ hãi khôn xiết! Có ai đó như đang đè ngột khiến em khó thở vô cùng. Thôi đúng rồi! Em gặp ác mộng, sau đó lại bị bóng đè. Em đang cố vùng vẫy để thoát khỏi nỗi khó chịu này. Phải chi có ai kéo em khỏi hoàn cảnh này. Tiếc là Bell phải tự xoay sở để cứu thoát mình.

_ Ừm... Ừm... Cứu... Ừm...

Khó khăn lắm Bell mới thoát khỏi sự khó chịu này. Em ngồi bật dậy, thở hồng hộc. Gương mặt nhỏ bé trắng bệch. Tóc em bết lại vì mồ hôi dù ngoài trời vẫn giăng phủ một màn tuyết rơi lất phất.

Cô bé trèo xuống giường, cơ thể nhỏ nhắn run rẩy. Không hiểu sao em lại mơ thấy giấc mơ khủng khiếp đó. Cô nhóc 8 tuổi ngồi phịch xuống nền gạch lạnh. Nhưng em không thấy lạnh. Nền gạch chỉ giúp mọi giác quan còn mèm mụi trong giấc ngủ trở nên tỉnh táo. Làn da em đỏ hồng. Nhìn em thật thảm hại.

Ngồi bần thần hồi lâu dưới sàn nhà lạnh giá, chốc rồi cũng khiến em choáng tỉnh. Em đưa bàn tay chống dưới mặt sàn lạnh ngắt áp lên má. Cái lạnh tái tê giờ này em mới nhận ra. Bell rung mình, nhảy thót lên giường, quần chắn.

Em nhớ lại mọi chuyện. Phải rồi, trước khi ngủ em vừa bị ông nội mắng. Ông em là một chính trị gia nổi tiếng của Đại Hàn Dân Quốc. Từ nhỏ em đã là cô công chúa nhỏ trong cuộc sống danh giá của gia đình. Ấy vậy nhưng Bell chưa hề thấy vui thích vì điều này bởi em luôn bị nhốt chặt trong nề nếp thượng lưu ngột ngạt, cổ hủ.

Cuộc sống quanh em có quá nhiều nguy hiểm vây quanh. Mọi thứ đều có thể là tác nhân xâm hại đến sự an toàn của em. Chính vậy mà cô thiên kim bé nhỏ luôn được bảo vệ nghiêm ngặt. Điều này làm em chán ngán vô cùng.

[Con không được phép rời khỏi Hàn Quốc. Quên đi thằng nhóc tên Prince đó đi! Cậu bé đó không có thật đâu con! Đừng tưởng tượng hão huyền nữa mà! Đứa cháu khốn khổ của ông!]

Bell lắc đầu nguầy nguậy. Em nhớ tới lời ông đã nói. Ông nói về Prince - người bạn thuở bé thơ của em. Cậu bé đẹp như thiên thần hằng sâu trong ký ức của em, làm sao ông lại có thể nói là Prince chỉ nằm trong trí tưởng tượng của em được chứ?

Không đâu! Prince tồn tại thực sự. Cậu bé đã hứa sẽ mãi là hoàng tử của Bell mà! Em đã hứa với cậu. Thế mà giờ đây em và cậu đã mất liên lạc với nhau hoàn toàn. Bell muốn về Anh Quốc để gặp lại Prince. Em nhớ Prince rất nhiều!

_ Prince ơi! Bell nhớ Prince lắm! - Cô bé ủ dột thì thào. Ngón tay trắng nhỏ chạm vào chiếc lắc bạch kim trên tay. Trên đó, một chiếc giày thủy tinh nhỏ xíu vẫn rạn rở bung ra thứ ánh sáng nhả nhai, tinh tế. Đó là món quà ông đã tặng cho em, cũng là kỷ vật duy nhất để em tìm ra Prince.

Chiếc lắc rung rinh trên cánh tay bé con. Nỗi nhớ của em về người bạn thuở bé càng da diết. Nỗi cô đơn đeo bám lấy em càng nhiều. Em nhớ cha mẹ nữa! Ông nói cha mẹ đã đi công tác ở một nơi rất xa. Đi lâu lắm. Không biết khi nào họ mới về. Em nhớ họ lắm lắm! Cha mẹ đi công tác ở đâu mà lâu quá? Sao họ không gửi thư hay gọi điện về cho em? Họ không nhớ em sao?

Ảm ảnh bởi giấc mơ quái dị vừa rồi. Linh cảm cực kỳ xấu. Tự dưng em thấy lo lắng, bồn chồn vô cùng. Em thấy sợ! Một nỗi sợ len lén vô hình ngấm vào đầu óc non nớt của đứa trẻ tội nghiệp.

Cha mẹ em ở đâu? Prince ở đâu? Tất cả đâu mất rồi? Sao chỉ có mình em trong căn phòng trống trải này? Em nhớ tất cả! Em muốn gặp họ.

Bell một lần nữa bước xuống giường. Lần này em mang dưới chân một đôi dép lê dày chống lạnh. Em khoác thêm một chiếc áo len lên người. Lặng lẽ đứng trước tấm gương.

Tuyết ngoài trời rơi ngập đất, phủ lên những ngọn cây cao, để cho mọi quang cảnh đều trở nên trắng toát. Không khí lạnh bốc lên mặt kính chắn với bên ngoài dần mờ đục, lốm đốm tuyết bám đầy.

Trước tấm gương bầu dục lớn hơn em, Bell đứng lặng nhìn chính bản thân em hiện lên trong gương. Đó là một cô bé cao chừng 130 cm, có làn da trắng. Tóc em dài quá lưng, đen nhánh, rất mượt. Em có một đôi mắt màu xanh lục rất giống cha em, đôi mắt xanh thắm như bao bọc trong sắc rừng đêm hun hút. Chiếc mũi nhỏ nhỏ hồng lên, khô khè nghệt vì lạnh. Sắc môi em vốn cam mọng giờ nứt nẻ, khô ráp, đỏ hồng vì thời tiết khắc nghiệt. Trong người em nóng bức vô cùng. Cổ họng nóng ran. Đầu đau nhức, âm ỉ nóng như phát sốt. Sắc mặt Bell phờ phạc, người rã rời. Em sắp phát bệnh rồi!

Chiếc váy trắng chấm tận gót chân, khoác ngoài chiếc áo len màu hồng phấn trang nhã ôm lấy thân thể ốm nhom. Dù là tiểu thư nhưng em rất kén ăn, kết cục trông em nhìn chẳng kém một đứa bé suy dinh dưỡng là bao nhiêu, ngoài làn da luôn trắng như tuyết là trông em khá hơn vẻ khắc khổ của mình.

Bell chải sơ sài lại mái tóc. Em lặng người trong một tâm trạng u uất của một đứa trẻ vừa bị người lớn mắng. Nhìn kĩ, mắt em vẫn còn sưng húp lên kia.

Em đảo mắt đến bên chiếc tủ kê đầu giường, những dãy khung hình kê vớ nhau ngay ngắn như những binh sĩ đang duyệt binh. Cô bé đảo chân đến bên giường, mỗi bước chân của em đều run bầy, mang nét yếu ớt đáng thương. Cô nhóc nhỏ vớ lấy khung hình đẹp nhất đặt trên bàn.

Bàn tay còm nhom này lấy khung hình lên. Xúc giác trên tay thoáng co rút lại vì chạm phải vật thể lạnh hơn nhiệt độ cơ thể em. Căn phòng không bật máy sưởi. Chắc khung hình đã sắp đóng băng. Trông nó lạnh ngắt như khi em giơ tay chạm phải tuyết ngoài trời. Cô bé ôm chầm lấy khung hình trong lòng như muốn dùng ít hơi ấm ít ỏi của mình sưởi ấm vật đó. Gió rít qua tấm kính kêu vi vu, len lén quần vào thân thể nhỏ bé. Gương mặt em chuyển sang đỏ hồng.

— Hức! Hức! Cha ơi! Ông mắng con kia! Mẹ ơi! Bell nhớ mẹ! Oa oa! Hức hức!

Thốn thức khóc, Bell bé nhỏ mang theo bờ vai mảnh khảnh run run. Em nhớ cha mẹ mình. Và cái điều cực kì trẻ con của bất kì đứa nhóc nào vừa bị người lớn quát nạt: em muốn mách người lớn. Cha mẹ đâu rồi? Em không có ai về về cả! Chỉ có mình em thu lu trong cái phòng rộng lớn này. Em không biết mách ai. Bell đáng thương đang bị giam lỏng. Tội nghiệp thay!

Nước mắt long lanh rơi xuống mặt kính của khung hình, nhoè đi gương mặt của mẹ em. Cô bé đưa tay lau nhanh nó đi, em muốn thấy cha mẹ của mình. Trong hình, mẹ và cha cùng bế em, cả ba đứng sau ghế tựa của ông. Bốn con người trong hình mang nụ cười rạng rỡ hạnh phúc - nụ cười đã lạc mất tự bao giờ.

Em khóc. Khóc cho hã. Oán giận. Em giận ông, vì ông không cho em gặp Prince. Được rồi! Em sẽ tìm cha mẹ, rồi cha mẹ sẽ dắt em tìm Prince. Cha mẹ em đang ở đâu?

Bell lấy tay chùi nước mắt trên mặt. Gương mặt tem nhem như một chú mèo nhỏ. Mắt đỏ ngầu. Bằng cái suy nghĩ non dại thôi thúc trong lòng, em nôn nao muốn thực hiện ngay lập tức: em sẽ đi tìm cha mẹ.

Cô bé để khung hình trên giường. Chạy ù vào toilet rửa mặt. Em lôi trong tủ áo một chiếc áo lông trắng tinh, choàng thêm chiếc khăn len màu đỏ dày và đi đôi bốt cao đến gối màu xám tro. Em quần khăn len bít đến nửa mặt. Mái tóc xõa dài.

Em quyết định: Trốn-khỏi-nhà.

Len lén hí cửa, Bell giương đôi mắt tròn xoe đảo dác nhìn ra ngoài. Ngoài phòng em, hai nữ cảnh vệ đang đứng ở góc phòng. Họ đứng như một pho tượng sáp bất động, quay lưng về phía em. Em biết, cả hai đến là để quần thúc em theo lệnh của ông. Nếu đánh lừa được họ thì em sẽ thoát khỏi khu vực này. Làm sao đánh lạc hướng họ đây?

Cô bé nhấp nhử nhìn hai nữ cảnh vệ, e dè. Khả năng để tóm được một con nhóc 8 tuổi như em là việc quá đơn giản. Sao bây giờ?

Bell đóng cửa lại, nghĩ lung. Vò đầu bứt tóc. Bell nhảy tót lên giường. Ánh mắt tinh quái sáng rõ, em khẽ cười, hắng giọng:

— Chị Mi Sook! Chị Mi Sook! Em đói bụng!

Bên ngoài, một nữ cảnh vệ ghé mở cửa, ân cần:

— Sang Mi tiểu thư, em đói bụng sao? Em muốn ăn gì nào?

Bell nheo mắt cười. Tuy gạt người lớn là không tốt, mà gạt chị Mi Sook và Hye Na lại càng đáng trách hơn. Hai chị rất tốt với em. Nếu bảo vệ em không tốt thì họ sẽ bị kỉ luật. Nhưng em muốn thoát khỏi nơi đây. Đành làm vậy thôi. Thăm tâm Bell thăm áy náy.

— Hi hi, chị mang cho Sang Mi một chút điểm tâm nhé! Em đói quá à!

Bell vừa nói vừa xoa cái bụng nhỏ. Em đói thật chứ bộ. Cả ngày em có bỏ gì vào bụng đâu.

Nữ cảnh vệ cười dịu dàng, yêu chiều nhìn em rồi nhẹ nhàng khép cửa lại. Xong! Tách được hai người đó ra rồi. Từ phòng em đến bếp cũng hơi bị xa. Đủ thời gian để em “chuồn”. Việc thứ hai em phải làm là đánh lừa nữ cảnh vệ còn lại - Shin Hye Na.

Bell chần chừ, em dùng sức nhấc cái tượng đồng nặng trĩu trên kệ sách xuống. Đôi mắt lém lỉnh nhìn lại. Em đang tiếc của đấy, dù sao tấm kính nhà và bức tượng này đều rất có giá trị. Vì nghĩa lớn đành hi sinh việc nhỏ thôi. Bell hít hơi sâu. Em dùng hết sức bình sinh, cong người, ném bức tượng đi.

“XOẢNG!!!”

Kính chắn giữa phòng và bầu trời bên ngoài của phòng em bị thủng một lỗ lớn. Thoạt nghe tiếng thủy tinh vỡ y như tiếng súng nổ. Gió lạnh ùa vào phòng em. Cô tiểu thư ranh mãnh chạy ngay đến cửa ra vào, ép sát người vào bản lề, sẵn sàng hành động.

Shin Hye Na hốt hả chạy vào phòng em, linh tính sẽ có nguy hiểm cho cô chủ nhỏ, chị đâu ngờ bản thân đang bị chính nữ chủ nhân tí hon của mình lừa bịp.

Cửa bật mở, khoảnh khắc ngàn vàng. Nữ cảnh vệ chạy vào, nhanh chóng đến bên giường của em. Ngay lúc đó, lợi dụng thời cơ, Bell chạy khỏi chỗ nấp, vọt ra khỏi phòng. Cô bé đóng sập cửa lại, nhanh chóng dùng hệ thống khoá mật khẩu để khoá chốt cửa. Như thế thì bên trong sẽ không thể mở ra được, phải chờ có người bên ngoài đến cứu.

Mặc tiếng đập cửa đòi mở của Hye Na, Bell cắn môi, chạy biến. Em chạy ra khỏi ngôi nhà rộng lớn này.

Mỗi góc của sẽ có một camera giám sát an ninh, do ở rất lâu trong nhà, và cùng đầu óc thông minh thiên bẩm, bé con dễ dàng nhận ra điểm mù của mỗi camera. Không tốn quá nhiều thời gian để vượt khỏi đây. Tiếng chân nhỏ bé vang vang lộc cộc. Cảnh vệ chỉ quan sát qua camera, có dấu hiệu bất thường mới đi kiểm tra. Họ còn gác ở một số chốt xung quanh dinh thự. Em đã thuộc lòng nơi nào sẽ có cảnh vệ gác. Cái bóng trắng nhỏ thónh nhanh lẹ vọt chạy trong tích tắc. Em đi theo những lối vòng để thoát khỏi những nơi có cảnh vệ. Bên ngoài có tuyết nhẹ, lạnh đấy, mà người em lại đầm đìa mồ hôi do chạy. Mục đích duy nhất của em hiện giờ chỉ là nhanh chóng thoát khỏi đây.

Nhịp tim đập vội vã, hơi thở em phì phò. Bell ép sát người vào vách tường ở một góc khuất. Em đã lọt khỏi ngôi nhà, thoát ra bên ngoài. Ở đây em có thể thấy được cánh cổng đồ sộ phía xa, em phải thoát ra được đấy.

Nhưng mà...ở cổng có cảnh vệ, đó là lối ra duy nhất của dinh thự. Sao mà ngang nhiên ra khỏi được?

Bell lại nấn ná. Em không thể ở đây quá lâu được. Một khi chị Mi Sook đem điểm tâm về phòng thì sẽ phát hiện Hye Na đang bị nhốt. Lúc đó thì họ sẽ báo động cho toàn bộ ngôi nhà việc tiểu thư Lee Sang Mi - chính là cô bé Bell đang khó khăn suy nghĩ ở đây đã bỏ trốn. Tới lúc đó đừng mơ sẽ thoát nữa, các lối ra vào lớn nhỏ sẽ bị phong tỏa toàn bộ. Em phải nhanh chóng hơn thôi!

Bell mon men nhìn. Trước sân, có một chiếc xe Benz nóc trần. Em nhớ không lầm đó chính là xe giao hoa tươi đến nhà em. Cách ba ngày họ sẽ giao hoa một lần. Vì thế, các lọ hoa trong nhà luôn tươi mới. Phải lợi dụng chiếc xe đó.

Em nhìn quanh, cảnh vệ đứng xa chiếc xe khoảng 10 m. Họ rõ ràng là không để ý sự hiện diện của nó. Được rồi! Bằng mọi giá em phải leo lên xe.

Tuyệt đối trên vai em nhẹ nhẹ. Bell túm lấy vạt áo dài vướng víu. Chiều cao của em không thể nào leo vào đó dễ. Bell bắt trớn từ xa, dù sao em đã học Nhu đạo được 6 năm, chẳng lẽ không học được vài chiêu bay nhảy để bắt chuẩn chuẩn, bươm bướm. Cô bé lấy hết sức, cẩn trọng dò xét, em chạy vù ra, đập lên bậc tam cấp cao sát chiếc xe và...

“VỪ...THÙM THỤP... PHỊCH!!!”

Cô bé đã nhảy phóc được vào thùng xe trần nóc phía sau. Giờ thì không ai phát hiện nữa! Ánh mắt tinh ranh hả hê, bụm miệng cười. Lúc nhảy lên xe dù làm chân em rách một vết da như cô nhóc chả màng tới. Em chỉ muốn trốn.

Thùng xe khá rộng, trong đó còn vài lẵng hoa chưa đem ra, có những bó Tulip bao kín trong túi nylon nữa. Bell nhỏ bé phát giác sẽ nguy hiểm nếu như người giao hoa phát hiện ra em. Em chui tọt vào tấm bạt lớn dệt bằng sợi nylon đang phủ lên sau thùng xe, rút vào đây. Như vậy vừa chống được tuyết lạnh mà còn tránh luôn cả người lớn.

Cô thiên kim đắc ý, cười khúc khích. Em ở yên trong tấm bạt đó. Em nghe được tiếng rục rịch, người giao hoa đã đem mấy lẵng hoa và bó Tulip đi. Hồi sau, chiếc xe chậm chậm nổ máy, rời khỏi dinh thự của nghị sĩ Lee.

Thoát ra rồi! Bell mừng muốn hét lên. Em hí mắt ra, ngó lên cao. Ngõ nhà chạy lùi sau xe, gió lạnh tấp vào má em, tuyết nhẹ vẫn tuôn. Em trùm kín người lại, im lặng chờ.

Không biết bao lâu thì xe dừng. Người giao hoa có lẽ đã đi mất. Cô bé Bell mở tấm bạt ra, ngó dáo dác. Đường phố Seoul mở ra trong mắt em, vẫn phồn hoa. Em nhìn phía sau, đó là một cửa hàng bán hoa rất lớn, gia đình em chỉ nhận hoa ở đây, ngay từ hồi mẹ còn ở nhà. Bell đã từng cùng mẹ đến đây mua hoa vài lần.

Em hớn hờ, muốn nhảy xuống xe. Lần này, do quá gấp làm em té oạch xuống nền gạch con sâu lốt vĩa hè. Em nhăn nhó, phủ tay, tuyết ướt lạnh. Bell nhanh chân chạy khỏi đây trước khi những người biết mặt em phát hiện. Cô bé co giò chạy biến.

Em chạy tới khi đã mệt, thở hắt. Giờ sẽ an toàn hơn nhiều. Em sẽ tìm đến những nơi cha mẹ trước kia thường đưa em đến. Lâu lắm rồi, em không nhớ nổi đường.

Dòng người đông đúc vượt qua em. Không ai biết em là ai. Họ vội vã, vô tình. Mình em lạc loài trong tuyết trắng. Em thấy mình nhỏ bé vô cùng. Em lang thang mãi. Chẳng biết đi đâu. Em cứ đi. Cứ đi. Đường xá lạ hoắc.

Tới khi cô tiểu thư bé con phát hiện một điều động trời: em đã bị lạc đường. Giờ em chẳng biết đây là đâu. Em đã đi rất lâu. Chân em mỏi nhừ. Tay lạnh buốt. Em lạc mất phương hướng rồi.

Đột nhiên, một hàng xe Lamborghini đen ồ ạt chạy tới từ phía xa. Cô bé hoảng hồn, co giò chạy thực mạng vào một con hẻm nhỏ. Em biết rằng ở nhà đã biết việc em bỏ trốn. Những chiếc Lamborghini có ký hiệu của nhà đang lũ lượt chạy khắp phố xá Seoul để tìm em.

Không thể họ bắt được em!

Cô bé chạy sâu vào con hẻm quanh co. Đường lúc đổ dốc, lúc lên cao làm em tốn nhiều sức lực, mệt phờ. Em ngồi phịch xuống đất, thở hồng hộc. Không khí thoát ra từ mũi và miệng biến thành khói trắng. Một quá!

Có tiếng chân, chậm chậm. Bell mệt, em thu người, cảm giác đầy nguy hiểm. Tiếng bước chân cứ gần tới em. Thành thật.

Cô bé con đứng dậy, chân muốn rụng ra. Em ráng sức đi tiếp. Cảm nhận tiếng bước chân kia mang một mối đe dọa kì lạ. Em bước. Tiếng chân cứ đuổi theo. Em chạy. Tiếng chân chạy theo, không dừng. Hoảng loạn, em linh tính có gì đó sắp xảy ra. Điềm báo rất xấu. Tiếng chân cứ thôi thúc phía sau, mỗi lúc một gần. Cứ tới. Cứ tới. Thể lực yếu ớt của em không kịp. Em chạy. Chạy đến khi trước mặt là một mảng màu bế tắc. Ngõ cụt.

Tiếng chân chậm dần, dần dần đến bên em. Đến khi cô bé trông thấy rõ ràng dáng hình người đuổi theo mình. Em sợ, đứng rúm ró. Người lạ tới gần. Là đàn ông, mặc veston đen. Nhưng đó không phải cảnh vệ của nhà em.

Cô bé rút sát vào tường, giương mắt trẻ thơ nhìn người đàn ông lạ mặt. Mồ hôi ướt khắp mặt. Em thở loạn. Tim muốn nhảy khỏi ngực trái. Mệt. Sợ. Cái cảm giác tự nhiên dần choán lấy tâm trí em.

Người lạ mặt khẽ nhếch môi cười, như người thợ săn vây được một con nai tơ bé nhỏ. Bell hoàn toàn chẳng có sức phản kháng đối với bóng áo đen đó.

Nụ cười đắc ý vẽ trên môi, tiếng nói ấy phát ra thấp trầm:

— Bé con, làm gì chạy nhanh thế? Trách mày xui xẻo. Sớm đầu thai kiếp khác đi!

Bell tròn mắt nhìn cái bóng lạ, tay bấu víu vào mảng tường nhám rêu xanh. Mắt em tròn xoe. Trống rỗng.

Giờ đây không còn gì để nói. Trước trán em, nòng súng dí chặt, chực chờ vô tình mang đi tính mạng nhỏ bé rời khỏi thân xác kiệt quệ.

Những vệt rêu xanh bám đầy vào bộ móng tay nhỏ. Cô gái nhỏ đuối lả, em không còn sức để chạy. Bell cảm nhận nòng súng chết chóc kia đang dí chặt trên trán em. Mặt em trắng bệch như bột mì.

Gã sát thủ lạnh lùng đưa đôi mắt rỗng tuếch không chút nhân tính nhìn bé con đại khờ. Hắn như một gã khổng lồ đứng trước một chú kiến con, chỉ cần đưa một ngón tay cũng đủ bóp ngạt con kiến nhỏ bé. Hắn sẽ giết em. Vì em là vật chướng mắt đối với chủ nhân của hắn. Giờ hắn phải hoàn thành nhiệm vụ.

Bé con rúc mình sát vào tường, mắt chứa một nỗi run sợ mà long lạnh, rục rục. Em biết, em sẽ không còn gặp lại ông. Giờ khắc này, tử thần đã điểm danh tên em. Trong trái tim non trẻ ủa về gương mặt hiền từ của ông, đôi mắt cha em sâu đẹp, tiếng nói dịu ngọt của mẹ hiền... Và nụ cười của Prince. Em nhớ tất cả! Có lẽ... sẽ không còn cơ hội nào để gặp mọi người. Em sẽ chết dưới nòng súng khốc liệt kia, và mãi mãi biến mất khỏi thế giới này. Tuyệt sẽ bao bọc em trong giấc ngủ thiên thu...

Cô bé nhắm nghiền mắt. Trái tim em chỉ còn hình bóng của những người thân. Em sẽ mang theo họ ngủ vùi trong giấc mơ lạnh giá của mình...

Không gian im ắng, em nghe rõ cả tiếng đạn rục rịch trong nòng súng. Nó sẽ như một tên lửa thoát vù trong phút chốc, ghim thẳng vào đầu em. Không lâu! Không lâu nữa đâu! Em đã mệt rồi! Em muốn ngủ!

Gã sát thủ không chần chừ, ngón tay tàn nhẫn dùng lực, ép vào cần súng...

Không gian chết lặng...

Tuyết lất phất rơi...

Bóng người lạnh lùng...

Bé con tội nghiệp...

...

“Pằng!!!”

Mùi máu tanh xộc lên mũi. Máu tuôn ướt bắn vào mặt. Đôi mắt ai đó mở trần. Dòng máu đỏ thẩm chảy dài trên nền tuyết trắng...

Chết thật rồi!

Tiếng súng nhấn tâm đâm toạt màn nhĩ của em. Choáng váng.

Chết sao nhẹ nhàng thế này?

Chết sao chẳng đau đớn gì?

Sao em nghe tiếng tim mình còn đập?

Và có thứ chất lỏng nóng hổi nào đó bắn vào mặt em. Nó có phần đỏ hơn cả chiếc khăn len choàng trên cổ. Là máu sao? Nhưng không phải là máu của em!

Bell thì hí mở mắt ra từ từ. Rõ là em không sao! Em chẳng bị gì cả! Nhưng...

Dưới chân em, ánh mắt kia vẫn rỗng tuếch. Nhưng nó đã thôi chớp lấp lánh. Thủy tinh thể của mắt in gương mặt em trong đó. Bell rung mình, hoảng sợ. Máu từ sau lưng gã sát thủ tuôn ra, thấm đậm trên nền đất đầy tuyết.

Em ngẩng mặt nhìn chủ nhân của tiếng súng vừa rồi. Lại là một người đàn ông mặt veston đen. Tất nhiên, đó vẫn không phải cảnh vệ của nhà em.

Sau lưng người đó, đế giày Nike trắng từ tốn bước tới. Cô bé nhìn lần lượt từ dưới lên. Đôi giày Nike không to lắm, rõ vẫn là size chân của trẻ con. Kế đó là ống quần kaki trắng ôm lấy đôi chân cao gầy. Em chắc đó là con trai. Tiếp lên là vạt áo măng tô xanh rêu dài ngang gối. Trên thân mình, ôm bên ngoài là cái áo len ngắn cộc tay che lấy chiếc áo T-shirt đen ẩn bên trong. Khăn choàng xám tro trên cổ. Ngẩng lên xíu nữa, chiếc cằm nhọn quý tộc cao ngạo. Khuôn môi mỏng cam ảm ướt. Chiếc mũi nhỏ nhỏ đỏ hồng. Và... đôi mắt xanh lục tròn như ngọc thạch. Đôi mắt giống hệt em. Trước mặt em là một cậu bé cao hơn em cả một cái đầu. Giống em đến kinh ngạc.

23. Q.1 - Chương 5.12 : Rắc Rối Ơi Là Rắc Rối!

Bell tròn mắt nhìn cậu bé trước mặt mình. Cậu mang nét mặt đẹp như một thiên thần tạc từ băng tuyết. Đẹp hoàn hảo. Nhưng bao bọc cả một khí chất lạnh băng tàn bạo. Và em nghĩ cậu bé ấy... như là một bản sao là con trai từ em.

Bell há hốc mồm. Nét lạ lẫm lẫn thân thuộc này làm em ngơ ngẩn. Nhưng giờ đây, cảm xúc đó nhanh chóng bị thay thế bởi cơn suy kiệt ngấm dần vào từng tế bào trong cơ thể ốm yếu. Em đói. Em mệt. Em muốn ngã quy.

Hình ảnh cậu bé con dần mờ nhoè trong mắt em. Chân em lạnh cóng. Quy ngã. Em vùi sâu trong cơn mê sáng kiệt quệ.

Người vệ sĩ bên cậu bé chụp vội cô bé đang ngã dần xuống đất, bế vào lòng. Tất cả đều mang một trạng thái im lặng không một âm thanh. Mùi thuốc súng ngai ngái lắng vắng.

— Dọn sạch sẽ cái xác này. Nếu không, người nằm ở đây tiếp sau sẽ là các người.

Vết môi cam hồng ngạo nghễ thốt lên. Tuyết điểm xuyên trên mái tóc đen bóng. Gương mặt cậu nhóc con mang theo một nét bình lặng lạ kì.

Đế giày Nike trắng mang theo tuyết bước trở lại trên chiếc Limousine đen, mang theo cả bé gái đã ngất lịm lên cùng. Người em gái nhỏ lạnh ngắt.

Dấu bánh xe cà trên nền đất trắng, lẳng lặng rời đi.

Cảm nhận mùi cháo thơm ngát bay đến mũi, con người lực negịch ngợm lấy lại vẻ linh động mà đảo quanh. Sau giấc ngủ hã hê thì giờ sức khoẻ còn hóc đã chuyển biến tốt hơn. Đôi mắt em chớp nhẹ rồi dần dần mở ra.

— Chịu dậy rồi sao nhóc? - Tiếng con trai trong trẻo vang lên.

Em cố dụi mắt để nhìn rõ hơn. Ánh sáng trắng len vào mắt phát chói. Cậu người em vùi trong một đồng chăn bông ấm áp, êm ái. Em lơ mơ nhìn ra tiếng người vừa phát ra.

Cậu bé khô ngô có đôi mắt xanh lục đang nhìn em. Nhìn cậu thật uy quyền. Gương mặt đó chẳng mấy may cảm xúc, nhìn em như muốn ăn tươi nuốt sống.

Bell ngồi dậy, ôm chặt lấy tấm chăn, cuộn tròn, trông em tròn vo như một cuốn sushi. Đôi mắt ngây thơ chớp chớp như mang ra vô vàng câu hỏi: “Đây là đâu?”, “Cậu là ai?”, “Sao tôi lại ở đây?”, “Chuyện gì đã xảy ra?”, ...

Cậu bé ngồi cạnh giường, mặc chiếc áo len dài tay màu trắng, ngực áo còn móc bằng sợi len đen dòng chữ “Song Hyung Sun” - chiếc áo len trắng với cổ áo viền đen đi cùng hàng nút tối màu này... Em nhớ rõ đây chính là trang phục mùa đông của học sinh Học viện IQ - nơi em đã từng học ở Anh Quốc, cùng Prince. Cậu bé này là học sinh của Học viện IQ, như em và Prince.

Cô bé tự động bỏ cái chăn xuống, mắt em nhìn khắp nơi. Một căn phòng rất rộng và hiện đại, tất cả nội thất và tường đều phủ một màu trắng tinh tể. Em lại nhìn về cậu con trai, gương mặt tròn trịa còn búng ra sữa đó lại mang một nét lạnh lùng, già dặn quá tuổi làm em cảm thấy lo sợ.

__ Nhìn gì? Ăn đi của nợ! - Chiếc áo len trắng kia đây tô cháo cực kì hấp dẫn đến trước mặt em, ngữ điệu vẫn có phần gay gắt và lạnh lẽo.

Sao gọi em là “của nợ”? Em dẫu môi, tự bản khoăn nhưng chẳng dám hỏi. Bụng em reo ầm ĩ, tô cháo thơm phức kia rù quện em thật. Không ngại ngần. Không phép tắc. Không sợ. Không để tâm gì cả. Nhóc con bưng tô cháo lên húp sột soạt. Em đói lắm rồi!

Bell ăn ngấu nghiến. Chưa bao giờ em ăn ngon như thế. Tích tắc sau, tô cháo đã cạn đáy, chiếc muỗng cọ vào đáy tô kêu leng keng.

__ Nữa không? - Tên con trai không lớn hơn em là bao nhúu mày, đôi mắt mang vẻ thán phục sức ăn cừ khôi của con nhóc ồm nồm trước mặt.

Bé con tém môi, nhắm nháp vị cháo ngon tuyệt còn đọng trên đầu lưỡi, bụng đã no căng. Em lắc lắc đầu, mắt tròn như thỏ bạch. Lí nhí:

__ Cảm ơn... Sun.

__ Sun? Là ai? - Đôi mắt đối diện nhìn em, giả vờ ngô nghê.

__ Là cậu đó! - Bell chỉ tay về cậu nhóc, hồn nhiên.

Cậu bé giắt phất cái tô trên tay em, đi về phía kệ bếp, vừa đi, cậu vừa nói vọng:

__ Đừng gọi tôi là Sun.

__ Chứ gọi gì bây giờ?

__ Tùy.

Cô bé ngồi xếp bằng trên giường, chống cằm. Em cố tìm ra cái tên khác để gọi, dù biết rõ cậu bé kia tên Hyung Sun nhưng hình như gọi trúng cái tên đó sẽ là một điều cấm kị. Vậy thì em phải tự tìm cho cậu một cái tên thôi.

__ Để xem... Bell gặp cậu trong tuyết trắng, cậu mặc áo len trắng, căn phòng của cậu màu trắng, tô cháo vừa rồi cũng màu trắng. Tổ gọi cậu là White nhé!

Bóng dáng phía xa đang cầm cái ly uống nước, vừa nghe cái tên White cậu đã ho sặc sụa. White? Lại là White? Sao lúc nào cũng là White? Tại sao vậy chứ? White là em trai của cậu mà!

__ Sao đặt tên đó? - Vòng môi cam mím lại, như day nghiến. Cậu bị dị ứng với tên White rồi! Trong sạch với tinh khiết. Một quá! Vẫn là thiên thần.

__ Thì đã nói là tùy mà! Bell thích gọi gì thì gọi! - Bell nháy mắt.

Cậu bé trai nhìn em chán nản, cũng chẳng có ý phản biện, thôi cứ để em gọi sao thì gọi. Chứa chấp “của nợ” như em thật là phiền toái. Nhưng đây là nhiệm vụ của cậu, tạm thời chưa thể giết con bé này được. Đúng là nhức mắt, y hệt khi cậu nhìn White. Ghét không tả nổi! Vì bọn chúng giống nhau ư? Đều là thiên thần.

— Bell gọi là White đấy nhé! - Cô em cười tí, líu ríu. - White ơi, cái người hồi nãy ngủ dậy chưa?

— Ai?

— Cái ông mặt vest đấy! Tự nhiên nằm ngủ dưới đất, sẽ bị cảm lạnh đấy!

Giờ cậu mới hiểu Bell nhắc tới tên sát thủ vừa rồi. Cậu nhếch môi, chán nản sự “ngây thơ quá đáng” của con bé rắc rối kia.

— Ừm, dậy rồi! Khỏi lo. - Cậu chăm chăm vào em. - Bỏ nhà đi bụi à?

— Không có! - Bé con cãi. - Tớ đi tìm cha mẹ!

— Cha mẹ?

— Phải. Không biết sao mà lâu lắm rồi cha mẹ không về nhà, tớ nhớ họ, tớ muốn đi tìm họ.

Cậu thở dài, vô phương với con nhóc này. Nó đúng là phiên bản của White, nói chuyện một lát sẽ bị ức chế đến thổ huyết.

— Vậy tìm được chưa? - “White” hỏi.

Bell ỉu xiu, xụ mặt, thở dài.

— Chưa... - Em lại ngẩng mặt lên, thành khẩn. - White, có thể giúp tớ không?

— Gì?

— Tớ muốn tìm cha mẹ.

Cậu bé cau mày, đắn đo. Cha mẹ Bell... Họ đã đi đến thế giới bên kia từ lâu rồi! Sao mà giúp em đây? Đúng hơn là cậu không có quyền giúp em. Dù biết rõ ai là người chủ mưu. Thậm chí, “White” đang muốn giết em, vì em chướng mắt.

“White” lắc đầu, lạnh nhạt.

— Không được!

— Sao vậy? - Mắt bé con long lanh. - White rất tốt mà, giúp tớ nhé!

Cậu bé mệt mỏi, muốn quát tháo, nhưng nhìn em, cậu lại ngậm tằm. White sẽ mắng cậu nếu cậu dám đụng vào Bell.

Huyng Sun nhìn em, muộn phiền. Thật khó khăn để nói sự thật cho em biết.

— Về nhà đi, ông nội sẽ nói cho Bell biết. - Cậu nói. - Cô đã làm ông ấy lo lắng rồi, hãy bảo ông ấy kể toàn bộ sự thật, che giấu sẽ không có ích lợi gì.

— Nói gì? - Em ngây ngô.

— Tất cả sự thật.

— Vậy White không thể đưa Bell đi tìm cha mẹ hả?

— Ừ.

— Còn tìm Prince?

Sun nhú mày, cậu biết Prince mà em nói là ai. Thằng nhóc ấy luôn cản trở cậu. Và nó...cũng đã “chầu” Thượng Đế từ 3 năm trước.

Cậu nhếch môi, nhạt nhẽo.

— Không!

Cô bé chợt khóc oà. Cứ như một vòi rồng đầy nước. Em khóc vì hụt hẫng. Em muốn gặp cha mẹ và Prince. Em trốn khỏi nhà cũng vì điều đó. Giờ đây, không ai giúp em tìm họ. Em phải làm sao đây?

— Oa oa oa!!! Hu hu hu hu hu!!!

Huynh Sun mở to mắt, có gì đâu mà con nhóc này khóc như mưa thế? Cậu có quát nó à? Hay cậu đánh nó? Có đâu! Tự dưng lại khóc bù lu bù loa lên. Đúng là tiểu công chúa quen được nuông chiều, đụng vào một tí sẽ khóc lóc không thôi.

Đã nói từ đầu, em đúng là của nợ!

— Gì vậy? - Sun ngơ ngác, mặt đơ ra nhìn em.

Bell sụt sịt, mặt đầm đìa nước mắt.

— Oa oa, White không chịu giúp Bell! Hu hu hu, Bell muốn gặp cha mẹ! Bell muốn gặp Prince! Hức hức! Dắt Bell đi tìm họ đi mà! Oa oa oa!

— NÍN!!! - Sun hét lên. Mặt hầm hầm.

Cô bé nín bật. Mắt đỏ hoe nhìn cậu vô cùng tội nghiệp. Cổ họng ư ư khe khẽ.

— Khóc khóc khóc! Khóc hoài không biết mệt hả??? - Nhóc Sun bậm trợn quát em. Nhìn mặt cậu khủn.g bố vô cùng.

— Oa oa oa oa oa!!! - Bell sợ quá, em khóc tiếp. - Ông nội ơi White ăn hiếp con! OA OA OA!!!

Càng nạt nộ thì Bell càng khóc lớn. Sun bịt chặt tai, khổ sở. Tiếng khóc của em còn “lảnh lót” hơn cả một nghệ sĩ hát opera. Đúng là rắc rối!

— Nín dút!

— OA OA OA OA OA OA!!!

— Điếc tai quá! Im dùm cái đi!!! Trời ơi!!!

— OA OA OA OA OA!!!

— Thôi thôi thôi! Tôi năn nỉ đấy! Làm ơn nín đi mà! - Bó tay, cậu nhóc Sun xuống nước, cố gắng thật dịu dàng với em.

Bé con nín dần, vẫn sục sục, em đưa gương mặt đầm đìa nước mắt lên nhìn “White” như chờ đợi.

— Tôi không giúp được! Thật mà! - Sun áy náy. - Nhưng mà... Tôi có thể dắt cô đi chơi!

Gương mặt cô bé tỉnh queo, em nhìn Sun, có phần nhẹ nhõm, như miễn cưỡng có thể chấp nhận điều cậu bé nói.

— Đi chơi?

— Ừm.

— Với Prince nữa à?

— Gì chứ! Sức chịu đựng của tôi có hạn đấy! Nếu nhắc tới thằng ranh đó nữa thì... - Song Huỳnh Sun vừa nói, vừa bẻ bẻ khớp ngón tay đe dọa.

Bell lấy cái gối che ngang mặt, sợ sệt.

— Bell muốn đi chơi công viên, chỗ hồi đó cha mẹ hay đưa Bell tới. Được không? - Em lí nhí, cụp mắt.

Sun cắn môi, hôm nay, duy nhất hôm nay thôi mà, cậu có thể chịu được, cũng chỉ vì White thôi.

— Được rồi. Đi thì đi! - Cậu cảnh báo trước. - Chỗ đó có chuột Mickey, mèo Kitty, không có cha mẹ, không có Prince. Cấm khóc bù lu lên. Tôi nhúc nhích đầu lắm!

Bé con háo hức. Tuy không gặp được cha mẹ, nhưng em vẫn muốn tới. Ở đó có kỉ niệm. Em không ham chơi. Nhưng ít ra em nhớ được ở đó từng in dấu chân của cha mẹ cùng em. Biết đâu...em sẽ gặp được cha mẹ ở đấy.

— White ơi đi nhanh lên nào! - Em vẫy tay, hớn hở. Đôi chân bé nhỏ lon ton chạy rong ruổi khắp công viên giải trí.

Phía sau, Sun vẫn từ tốn đi theo. Cô nhóc rắc rối cứ kéo tuột cậu vào những chỗ đông người. Cậu vẫn khoác lên người chiếc áo măng tô màu xanh rêu và khăn choàng màu xám tro, dòng chữ “Song Hyung Sun” bị che khuất đi sau lớp áo dày.

Nhóc con hào hứng chạy nhảy. Em vùi đi hết những nơi cha mẹ từng đưa em đến. Từ khu vực Sở thú, Thủy cung cá, Đu quay, Ngựa gỗ,.. Tất cả em đều chạy đến chơi. Thỉnh thoảng lại đứng thẩn ở một góc như đang nhớ nhung điều gì. Mắt lại cay cay. Quay sang thấy “White” bên cạnh, con bé hoảng hồn dụi mắt, đánh lảng sang chuyện khác.

Hôm nay không có tuyết. Trời se lạnh.

Trông Sun giống một ông bố khó tính, lạnh lùng đang đi theo con gái bé nhỏ của mình. Nhưng nụ cười bé con thật ngây thơ, làm sao cậu có thể đón nhận nó bằng gương mặt lạnh như tiền của mình? Cơ mặt không ai xúi giục lại giãn ra ôn nhu. Duy nhất hôm nay cậu kiên nhẫn với con bé này, cậu làm điều này chỉ vì White - thằng nhóc đã van xin cậu đừng giết Bell.

— Nhoài nhoài nhoài! Kem ngon quá à! Bell ăn nữa được không? - Nhóc con gơ cái ly kem hết sạch lên nhìn Sun, thơ dại.

— Ăn như heo mà vẫn y như con cò ma. 3 ly rồi đó chị! Không sợ viêm họng à? - Sun cảm râm, khoanh tay hăm hực nhìn con bé vô tư vùi vĩnh.

— Không sợ! Prince còn ăn nhiều hơn Bell nữa. Cậu ấy có thể ăn kem thay buổi trưa luôn! Có lần Bell và Prince thi ăn kem, Bell ăn đến 5 ly kem vẫn thua Prince.

Có ánh mắt lườm xoáy, nhìn em.

— Lại là Prince. - Cậu hừ lạnh, bực tức.

Em bé nín thính, đưa tay che miệng, em lại phạm điều cấm rồi.

Cậu bé thở dài, nhõn nhõ.

— Kết quả lần đó, hai đứa tụi bay đều bị viêm phổi, phải nghỉ học 3 ngày.

Bell chớp mắt.

— Sao White biết?

Sun nhướn mày, không thèm trả lời. Cậu đưa tay nhìn đồng hồ. Phải trả lại “của nợ” này về nhà nghị sĩ Lee Woo Sub trước 4 giờ chiều. Phiền toái!

— Nhanh đi! Muốn chơi gì thì nhanh. Không còn nhiều thời gian đâu!

Em hí hửng, vứt ly kem vào sọt rác.

— Bell muốn đi xem film 3D.

— Ừ, thì đi! - Sun ậm ừ trả lời, cậu lại bị con nhóc kia kéo đi khắp công viên giải trí một lần nữa. Bell hành xác cậu chả khác gì một tư sản da trắng bóc lột nô lệ da màu thời xưa. Cậu sẽ xé xác White vì dám giao cho cậu con nhóc này. Bực bội!

Bước chân nhỏ bé nô đùa. Em ngây thơ như hạt mưa không vẩn đục. Em kiêu sa nhưng trong sáng. Em nhiều sách nhưng tinh nghịch. Em khờ dại nhưng chân thành. Em làm người ta xót xa nếu giết em... Vì em quá trong sạch... Tiếc là chỉ do... Em là con gái của Lee Sun Wook.

Bé con vui chơi mệt mỏi, ngủ mê man trên ghế. Chiếc Limo đen dừng cách một khoảng ngắn trước dinh thự lộng lẫy. Hyung Sun lay nhẹ mặt em:

— Này! Cửa nợ, dậy nhanh đi, tới nhà rồi!

Em ngáy ngủ, lèm bèm.

__ Ồ... Về tới nhà rồi... - Rồi lăn ra ngủ tiếp.

__ Dậy nhanh đi, cha mẹ đang đợi cô ở nhà kia!

__ Thật sao? - Cái đầu bé nhỏ ngóc lên, mặt tỉnh như sáo. - La la, cha mẹ về rồi! Bell tìm cha mẹ! La la! - Em đẩy cửa xe, nhảy xuống, hớn hờ bơmạc cậu bé phía sau.

Sun nắm tay em, nín lại.

__ Nói đi là đi à? Đồ vô ơn!

__ Hi hi, cảm ơn White! Bell vào nhà nha! Hẹn gặp lại!

__ Này! Từ nay tôi sẽ không gặp cô nữa đâu! - Đôi mắt xanh lục tuyệt đẹp nhìn thẳng vào em. - Đừng bao giờ gọi tôi là White nữa!

Em gãi đầu.

__ Không tên Sun, không tên White, vậy tên là gì?

Sun bóp lấy vai em, thủy tinh thể sâu hoắm, ánh mắt đó muốn tâm trí em phải ghi tạc.

__ Nhớ cho kĩ... Tên tôi là Black Jack. - Cậu vuốt tóc em. - Vào đi, nhanh lên.

Cô bé tròn mắt, gật gật đầu, em nghe lời cậu, co giò chạy biến về phía dinh thự.

Bóng bé con xa dần, mất hút.

[Cho cô một ngày của tôi, tôi đã hoàn thành nhiệm vụ. Nếu mai này tôi giết cô, ắt sẽ đỡ áy náy hơn.]

Màu Limo đen đã biến mất trong chiều se lạnh, nắng tụ ở chân trời phía Tây...

Số phận cho em là thiên thần, em đẹp đẽ. Đẹp giả tạo.

Số phận buộc anh là quý dữ, anh mang trái tim vô hồn. Anh đẹp, như em, nhưng chắc là vậy?

Dù dòng máu chúng ta có giống nhau... Thì ... Có thay đổi được số phận không?

Nắng nhuộm một bảng màu cam vàng trong trẻo, từng giọt nắng rót chảy trên mặt cát mịn như nhung. Bờ cát quyến luyến biển mà kéo dài xa tít. Sóng xanh biếc lẫn tẩn vờ.

Khơi xa, những bóng thuyền đánh cá dập dềnh trên sóng biển như đang nhảy múa. Gió mang vị mặn của biển và chút tanh tanh từ làng chài tít xa.

Phạm Kỳ Thư ngồi thẫn thờ trên bãi cát, trên tay cô cầm lấy đôi giày búp bê màu xanh. Chiếc Cadigan màu rêu ôm lấy vóc dáng mảnh mai xinh đẹp. Cô đã ngồi rất lâu ở đây. Lâu lắm! Lâu đủ để tua lại những mảng mầu trong tâm hồn cô gái nhỏ nhảy múa sinh động. Cô đã nhớ lại tuổi thơ của mình - một tuổi thơ dữ dội. Đúng, phải dùng tới từ dữ dội để hình dung. Cuộc sống của cô có quá nhiều biến động.

Thuở nhỏ, cô từng trốn nhà đi để tìm cha mẹ; từng đánh nhau với đám tiểu thư đồng đẳng ở Nhà Xanh vì chúng dám nói cô là trẻ mồ côi; từng có một tình cảm trong sáng với Prince; từng ước mơ trở thành một vũ công ballet, và vì ông không chấp nhận nên cô đã phải gác lại giấc mơ đó; từng đánh rơi yêu thương và hoảng sợ đi tìm kiếm; từng gặp một cậu bé kì lạ rồi mất vụt như sương khói; từng mơ thấy một cô bé giống hệt mình đang mỉm cười... Với cô, tất cả rõ khắc như mới hôm qua. Tất cả đều được in dấu sâu đậm trong tâm khảm.

Một khi muốn quên cũng khó lòng mà quên.

24. Q.1 - Chương 5.13 : Rắc Rối Ơi Là Rắc Rối!

Yêu thương ràng buộc con người trong nỗi nhung nhó và niềm đau xót trong tim. Nếu tình yêu đã đánh mất thì trái tim như một vật bị huỷ hoại khủng khiếp bởi một chất axit cực mạnh. Tan nát. Vô vọng. Điên loạn tìm kiếm. Và khổ đau tựa một linh hồn bị đọa đầy ở chốn âm ti.

Nếu như yêu thương mang lại hạnh phúc thì nó cũng là con dao hai lưỡi bén ngọt.

Hạnh phúc như là một giải thưởng hấp dẫn được treo trên ngọn núi cao. Ta leo lên để hái nó xuống. Núi thì cheo leo, con người nhỏ bé. Sợ sẩy, ta rơi khỏi vết mòn lên núi, sa ngã vào những vực thẳm sâu đen. Cũng lálúc ta đã bỏ mặc yêu thương để đeo đuổi theo những ham muốn phù phiếm. Tỉnh mộng, tất cả là khói mây. Ta chìm dưới đáy vực. Và cái giải thưởng mang tên hạnh phúc sẽ mãi không dành cho những ai đã từng chối bỏ nó. Hạnh phúc như một công trình phúc lợi xây đắp từ những trái tim đẹp, ai cũng có quyền hưởng thụ mà không phải đóng phí. Duy những người từng chối bỏ nó từ lúc khởi công xây dựng, giờ thêm thường có được, nhưng học còn tư cách đó không?

Hạnh phúc như một món ăn thơm ngon dành cho tâm hồn, ai cũng có quyền thưởng thức. Nhưng những người không dốc lòng tạo nên công thức của món ăn thì có đáng được thưởng thức không?

Kì Thư thì khác. Có phải cô chối bỏ yêu thương đâu. Cô nào chẳng dốc tâm xây đắp cái công trình đó. Cô cũng là một vị đầu bếp nêm nếm biết bao gia vị yêu thương cho món ăn, thế sao cô lại không nhận được hạnh phúc? Cô là người dùng toàn bộ 100% dung tích trái tim để yêu, mà sao cô nhận được chỉ là 1% hạnh phúc? Cô bỏ bao nhiêu lần đi tìm tình yêu, vậy mà đáp lại công sức kia sao chỉ là một sợi tơ mỏng manh để hi vọng, một đoạn dây thừng đan từ tơ nhện bền chắc là nỗi tuyệt vọng không thôi.

Trái tim non bé có tội tình gì? Sao ép nó đón nhận phũ phàng sự ruồng rẫy của hạnh phúc? Khoảnh khắc cô chỉ là một đứa bé, cô gơ tay lên cao chụp lấy cái bong bóng xà phòng hạnh phúc, nó vỡ tan, tàn nhẫn bỏ cô lại trong sự nuối tiếc dâng trào.

Bé con ta ngây thơ, chẳng lo âu. Đôi lúc ta muốn chẳng biết gì, sống thật ngây ngô để tâm tư khỏi phiền muộn. Vậy mà vẫn không được số phận buông tha, ta buộc đón tiếp tên khốn bi kịch nghênh ngang, hách dịch diễu hành trong cuộc đời. Cô gái bé nhỏ sao phải đón tiếp tên oắt đáng ghét kia khi tuổi đời còn quá bé, có phải là bất công lắm không? Giá như cô được ngây ngô thêm chút nữa thì gánh đau thương trong lòng sẽ đâu nặng nề thế này.

Ông nội rất yêu cô. Ông giấu cô thật kĩ trong một chiếc hộp khoá kín. Ông không muốn cô chạm mặt bất hạnh khi còn quá bé nhỏ, thế mà cô bướng bỉnh, vùng chạy khỏi sự bảo bọc của ông. Để rồi bất hạnh ực hiếp cô, hắt hủi cô bé tội nghiệp. Nếu như cô không biết bản thân là cô nhi thì liệu đôi mắt xanh thăm thẳm kia nào đâu canh cánh nỗi buồn to vời, mãi mãi không thể xoa dịu? Nếu như cô không nặng nề mãi tìm Prince thì quả tim trong lồng ngực đâu mừng mủ vì xót dầm thế này.

Cô tìm được Prince - hoàng tử thiên thần đã cùng cô xây đắp một thế giới thần tiên khi bé dại. Gặp được cậu sau ngần năm đắng đắng, cậu ngang tàn đập cái thế giới cổ tích màu hồng năm nào đắp xây cùng cô, tàn nhẫn chối bỏ người con gái nhớ khư khư lời hứa với mình.

“BÂY GIỜ CẬU LÀ HOÀNG TỬ CỦA TỚ, MAI SAU TỚ SẼ LÀ CÔ DÂU CỦA CẬU!”

Lời hứa hồn nhiên của hai đứa bé giờ này tan nát đâu rồi? Bờ hồ có rặng liễu xanh minh chứng cho ký ức ngọt ngào đó cũng không đủ sức ngăn cản trái tim lạnh lùng của Prince. Prince quên mất Bell. Cậu quên đi kỉ niệm năm nào. Cậu bỏ mặc cô với ê chề một niềm tin yêu và hi vọng chói sáng, tàn lụi dần theo trái tim hụt hẫng của cô gái.

Cậu nào biết điều đó làm cô đau đớn bao nhiêu.

— Chí Linh đáng ghét! Cậu còn là Prince không? Sao cậu không nhớ Bell? - Tiếng nói vu vơ, buồn se sắc nào đó tràn theo tiếng sóng biển, trầm tích tận đáy đại dương xa xôi.

Dã tràng đang se cát. Nó làm một việc thật máy móc và vô vọng. Thư giống con dã tràng bé nhỏ kia, mãi đi tìm yêu thương trong vô vọng. Đáp lại cô chỉ là sự ghẻ lạnh của cuộc đời. Cô có tội tình gì chẳng? Sao hạnh phúc lại khắt khe khi ban tặng cho cô, sao nó luôn hào phóng cho không với mọi người kia mà!

Hải âu lượn trên bầu trời, tiếng kêu nghe buồn thẳm. Thư cũng giống đôi cánh trắng kia. Dải dầu trong nắng mưa, cánh chim vẫn vô định không một nơi trú ngụ. Trái tim cô cũng vô định như đôi cánh yếu mềm đó, mãi không tìm ra bến bờ bình yên cho mình.

Trái tim buồn bã cuộn mình trong lớp da bao bọc bị rạch nát, sắc trắng nhạt thêch tê dại vì bao lần bị xát muối lên. Dáng hình mỏng manh sa phải hứng chịu nhiều bất hạnh từ cuộc sống? Hay do kiếp trước cô đã

mang một món nợ không bao giờ trả nổi, kiếp này trả tiếp, trả mãi vẫn không hết. Kì Thư là con nợ của bất hạnh. Đôi vai nhỏ bé này vẫn còn gánh vác nhiều bi lụy từ cái kiếp trước khốn cùng.

Đôi chân đi dọc trên cát mềm. Những hạt cát tinh nghịch ngo ngoáy dưới bàn chân trắng ngần. Linh hồn cô gái trẻ thả trôi theo những con sóng miên man. Hồn thổ xa xăm trầm lắng suy ngẫm những dấu tích đã qua của cuộc đời. Mai sau lại là sắc màu u ám hay sẽ là rạng rỡ bình minh?

Cô sẽ không buồn vì biết mình là đứa trẻ mồ côi. Ít ra, cô gái nhỏ biết mình đã từng có những tháng ngày êm đẹp bên cha mẹ, và họ đã cho cô một tình yêu của đấng sinh thành cao thượng. Mãi mãi cô sẽ khắc ghi công ơn này.

Cô sẽ không buồn khi Prince đổi thay. Qua những ngày biển động, bão táp phong ba đã cuốn Prince đi xa. Cậu bé ấy đã chìm trong nỗi lãng quên vô hình. Cô tập quen dần với thái độ thờ ơ của Prince, rồi bằng trái tim đầy sinh lực yêu thương này sẽ cướp Prince về từ bão. Mai đây, biển sẽ gập nằng vàng, tia nắng cô đã bỏ bao tâm huyết để thấp lên. Sáng tỏ. Prince sẽ theo ánh sáng đó quay về bên cô.

Hi vọng sẽ mang nhựa sống lan toả đến từng thớ thịt của cơ thể luôn căng tràn nhựa sống. Dù ta đánh mất hoàn toàn niềm tin về một ngày nắng mai thì hãy cứ hi vọng đi, đừng ngại ngần! Vì hi vọng không là hoang tưởng. Hi vọng luôn đi cùng những nỗ lực không ngừng để mang lại điều ta mong muốn. Ta sẽ tìm ra thứ ta đã hằng mong qua sự cố gắng từ bản thân, bằng niềm tin, khao khát và nỗ lực hết mình.

Cô gái nhỏ cứ đi trên cát vàng. Trên vai cô gánh thêm một gánh nặng. Mái tóc nâu buông lơ lửng trong cơn gió mát lạnh. Cô đã lặng lẽ củng cố thêm lòng tin cho mình khi hồi tưởng lại những gì đã qua. Suy xét lại hành vi để biết mình lớn lên theo từng ngày. Kì Thư đã lớn rồi, cô sẽ chính chắn dần trong những mối quan hệ tình cảm. Sẽ không có thái độ nông nổi và xử sự theo cảm tính như trước kia. Thư hôm nay đã khác.

Lòng bàn chân bỗng dưng ê xót, như vừa giẫm phải vật nhọn gì dưới cát, chắc là vỏ sò, vỏ ốc đấy. Thư tần ngần nheo mắt, ngồi xuống đào cát lên, nơi có dị vật chạm phải chân cô.

Ở gương mặt kiều diễm nở ra những nét cong trên cơ mặt thật xinh đẹp. Cô tiểu thư mở to mắt nhìn vật thể đào từ dưới cát lên, đôi mắt sáng lấp lánh.

— Wow!!! Cái này của ai thế nhỉ? Ôi, đẹp quá đi!

Cô gái nâng vật vừa đào dưới cát lên, say mê ngắm nghía.

— Cái này của ai vậy ta? - Đôi mắt lục trong veo như cười, cô mân mê thứ sáng đẹp như ánh sao nào đó vô tình rơi xuống trên nền cát.

Là một vật thể tuyệt đẹp.

Thư ngó dáo dác khắp bờ biển vắng, tinh nghịch hắng giọng:

— Cho hỏi... cái này của ai? - Không có tiếng trả lời. - Tôi đếm từ 1 đến 3, không ai nhận là tôi nhận đấy!

— 1... - Im lặng.

— 2... - Không có ai.

— 2 rưỡi... - Tiếng sóng rào rạt trả lời.

— 2 chín chín... - Im ru.

— 2 chín chín chín chín chín... - Lũ hải âu nhiều chuyện xía vào. Có tính là có tiếng trả lời không?

— 3! - Vẫn không có tiếng đáp trả.

— Không ai nhận thật hả? Ha ha! Vậy là của tôi nhé! - Thư vui vẻ cho vật đẹp để đó mất dạng trong lòng bàn tay. Những ngón tay thon nượt nâng niu đầy ham thích.

Chiếc bóng dài chảy trên mặt cát. Một ngày đầy nắng ấm. Bông màu tươi trong đầy lạc quan của Kì Thư sẽ mãi là một dấu chấm đẹp còn in đọng trước một cuộc chinh phạt thảm khốc sắp diễn ra.

Nói từ đầu, chỉ vì cô là con gái của Lee Sun Wook.

Sắp khép lại rồi cô gái ạ, chuỗi ngày thanh bình của cô. Hãy tận hưởng những ngày còn sót lại.

Những thiên sứ luôn bảo vệ cô, nhưng họ có đủ sức chống lại tên ác ma hung bạo?

Nhịp điệu của trò chơi bắt đầu tăng tốc.

Chiếc Limo dừng trên con lộ dài men bờ biển, ôm cánh tay, vẫn là màu áo blazer đen, đôi mắt rừng đêm nheo lại dưới nắng, tiếc rẻ:

— Giết một cô gái còn trẻ đẹp như thế này, đáng tiếc quá không?

— BJ, tên khốn như cậu cũng biết thương hại? - Màu áo chemise đứng bên cạnh hừ lạnh, đôi mắt hướng xa xăm về bóng dáng cô gái đang đi trên cát mềm.

— Jonny à, cậu nghĩ tôi máu lạnh lắm sao?

— Hừ, việc bản thân làm thì chỉ có lương tâm mới hiểu rõ. Đáng tiếc cậu chẳng có lấy lương tâm mà hiểu được! - Di cười mỉa mai, đối với Di, hiện tại chết sống chẳng còn thấm thía gì. Cậu giữ trong bộ não bí mật về Angel, nếu tên khốn này muốn giết, điều đó như kéo hẩn chết theo. Chẳng có lợi ích gì.

Tính mạng cậu đang được Angel đảm bảo.

Black Jack bật cười, vỗ vai chàng trai tóc hoe vàng bên cạnh.

— Ha ha, cậu chả bao giờ hiểu được tôi làm gì đâu. Nhưng chắc rằng... Tôi không phải người đánh mất lương tâm. Vì vốn tôi nào có trái tim để rung động. Thứ đập trong khoang ngực chỉ là một máy bơm máu tuần hoàn để cơ thể sống được. Nó không biết yêu, ghét, hận hay vui, buồn. Cậu không cần phỉ báng tôi.

— Cậu muốn khử bỏ Sang Mi thật? Tôi nghĩ chưa phải lúc. - Di nói, “chưa phải lúc” là kế nghi binh.

— Ai bảo tôi sẽ giết cô ta ngay lập tức? - Vệt môi cam mọng nhếch lên, cười khẩy. - Thiếu cô ta thì ván cờ sẽ vô vị. Tôi muốn xem lũ gốc kiadùng con nhóc đó trong bước đi nào.

— Hừm... Chờ đợi... Tôi sẽ chờ. Báo cho cậu một tin xấu. - Khánh Di đảo mắt, tay chống trên nắp xe, tư lự.

— Sao?

Gương mặt kia thấp thoáng nụ cười tinh quái, nhấp nháy:

— “Candy 1.0” bị lỗi rồi. Phải tiêu hủy ngay. Chán thật, mất suốt 5 năm!

Màu mắt xanh đen bóng đỏ vẫn, bàn tay Jack bầu ngiên, gương mặt hung hãn đánh lại, tốc độ cánh tay tràn đầy lực.

“BỤP!!!”

— Chó chết! Mày đã giở trò!!!

Nắng sáng ở Sài Gòn, những toà cao ốc vươn mình kiêu hãnh, bóng râm của nó kéo thành những vệt dài trên đường phố tấp nập người.

Tôi chen chúc trong phố xá phồn hoa. Haizz, khổ thật! Vậy là tôi đã hành nghề “diễn viên bắt đắc dĩ” tròn trịa một tuần. Không xong rồi! Tôi mất cái mùa hè của tôi!

Không ngờ bị một tình huống dở khóc dở cười mà tôi đã chính thức thay thế cô diễn viên tuổi teen nổi tiếng như Sam để tiếp tục hoàn thành vai chính trong một bộ phim đình đám. Ngay từ những ngày đầu khởi quay, bộ phim đã thu hút rất nhiều sự quan tâm của dư luận bởi cha đẻ của nó chính là đạo diễn Việt kiều vô cùng nổi tiếng: Phạm Quang Huy, bàn tay biên kịch phù thủy của Shara Phạm, dàn diễn viên đẹp long lanh như Sam, Gia Kỳ, NaNa,...

Thế mà trong vòng một tuần, tất cả các tên diễn viên trong bảng casting bị thay đổi hoàn toàn bởi một dàn diễn viên tay ngang không hề nổi tiếng và chưa từng tham gia bất cứ bộ phim nào như tôi, nhỏ Dolly, hoàng tử thiên thần bí ẩn gì đó của chú Huy.

Ngay lập tức, tên tuổi tôi và toàn bộ diễn viên trở thành đề tài hot được bàn tán suốt tuần qua. Hình như cái tên hai cô diễn viên có nickname Apple và Dolly là từ khoá được tìm kiếm nhiều nhất hiện nay trên google Việt Nam thì phải! (^.^)

Ít nhiều thì tôi và Dolly đã có chút “danh tiếng” trong cộng đồng teen vì thành tích của hai ngọc nữ thuộc hàng “top” của Thanh Du và những giải thưởng văn nghệ qua mấy năm nay.

25. Q.1 - Chương 5.14 : Rắc Rối Ơi Là Rắc Rối!

Nhưng tôi sẽ không bực nếu dạo gần đây tên tôi lại bị gắn sau cụm từ “chị gái của hot girl Cherry”. Tôi chẳng thích dựa hơi em gái mình để nổi tiếng cả. Ấm ức thật!

Nhỏ hơn tôi một tuổi nhưng nó đã sớm nổi tiếng với vai trò người mẫu teen, diễn viên quảng cáo và những vai nhí trong film. Chính vì nổi tiếng quá sớm nên tính tình nó cũng hơi đồng đánh một tý nhưng xem toàn diện thì mối quan hệ của chị em tôi cũng rất tốt. Lúc nhỏ nó cũng vô tình lọt vào mắt một đạo diễn quay quảng cáo một mặt hàng bánh kẹo. Nhờ sở hữu gương mặt xinh xắn với đôi mắt to sáng như mắt nai mà nó đã chiếm được lòng của rất nhiều khán giả, thế là hàng loạt các hợp đồng mời quay quảng cáo, chụp hình đến với nó. Tính ra nó cũng là một diễn viên nhí có thâm niên và tên tuổi trong showbiz rồi chứ, chẳng bù với chị nó. Nhưng cũng do một phần là vì lúc nhỏ tôi quá ham mơ làm bác sĩ thú y như ba tôi nên dù có cơ hội tôi đều cho qua. Càng lớn, suy nghĩ càng thay đổi, bây giờ tôi lại bắt đầu thích làm diễn viên rồi đấy!

Ba mẹ tôi không quá khắc khe vì chuyện cho con cái gia nhập showbiz vì gia đình tôi vốn có rất nhiều người đi theo nghệ thuật. Cha tôi là một cô nhi, tôi không có họ hàng nội. Tôi chỉ có họ hàng ngoại. Dì tôi là một ca sĩ phòng trà nổi tiếng của thành phố, dì út tôi là biên đạo múa, anh họ của tôi là một nhiếp ảnh gia, còn người có thâm niên nghệ thuật lâu nhất chính là bà ngoại của tôi - một đào hát cải lương đã giải nghệ. Xem ra gia đình tôi cũng được gắn mác là “gia đình mang truyền thống nghệ thuật” ấy nhỉ?

Vì thế, không ai có thể bắt bẻ vì sao em tôi suốt ngày long nhong bên ngoài đi diễn. Khi tôi hô tin bị tóm vào đóng film cho chú Huy thì học cũng chẳng kêu ca gì nhiều. Chỉ hơi shock vì tôi được nhận vai chính và tham gia một bộ film hơi bị “hot”. Nhưng đây là mùa hè, tôi có thể tự do đi quay, nhỏ em tôi cũng tham gia nhiều show diễn hơn.

Hôm nay tôi rất vui vì ba tôi đã đi công tác về. Nhỏ Cherry cũng đã hoàn thành lịch quay ngoại cảnh ở tỉnh xa, hôm qua đã cùng mẹ trở về nhà. Tôi nhanh chóng từ giã gia đình Di, khăn gói về nhà. Tôi đã “tự thú” việc mình đi đóng film cho mọi người nghe.

Ba mẹ tôi sẽ không trách cứ gì nếu việc làm của bọn tôi không làm ảnh hưởng tới việc học. Ba tôi còn luôn hỏi han, gặp gỡ đạo diễn, đưa tôi đi quay và giúp tôi dò lời thoại nữa. Sướng quá đi vì có papa tâm lý hết cỡ.

Tôi đang lang thang ở một khu chợ ở quận 3 thành phố, nó có tên là Bàn Cờ. Cái tên này đã có từ rất lâu rồi, không rõ là bao lâu nữa. Sở dĩ có tên như thế vì theo ba tôi kể, những ngôi nhà trước đây được xây dựng tại đây đều có một kích thước đồng nhất, vuông vức như một ô cờ, không ai hơn ai. Đường phố cũng theo một quy tắc xây dựng từ xa xưa. Đến nay, nét đặc trưng này vẫn còn nguyên như thế. Thử ngắm nhìn mà xem! Toàn bộ những ngôi nhà ở khu này đều ốm teo, cao lêu nghêu trên hai, ba tầng để tăng thêm diện tích.

Tất cả đều có một chiều ngang tương đối bằng nhau. Thử tưởng tượng nhìn từ trên cao sẽ thấy bản thân như một quân cờ di chuyển qua những ô cờ vuông vức. Thật thú vị!

Bất đắc dĩ tôi phải lếch xác vào chợ buổi sáng đông đúc lúc 8 giờ như thế này vì đoàn phim của chúng tôi đang ghi hình tại một công viên gần đó, cùng một bối cảnh nhưng sẽ quay trong nhiều phân đoạn khác nhau nên phải có quần áo và phụ kiện khác để thay đổi. Ngặt nỗi, lịch quay vừa đổi địa điểm ban sáng nên khi tôi tới trường quay mới được thông báo. Thế là tôi không đem đủ phục trang cần thiết. Tổ phục trang chỉ hỗ trợ những trang phục may sẵn như đồng phục, trang phục theo yêu cầu của kịch bản. Ngoài ra, một phần phục trang là do diễn viên tự lo lấy.

Vậy là tôi đang trong tình trạng... “thiếu phục trang đột xuất”.=((

Con Linh thấy thế chỉ cười hô hô rồi trêu: “Cho bỏ tật hậu đậu không chuẩn bị cẩn thận!” Đúng là hoạn nạn mới thấy mặt bạn bè. Lôi kéo nó cùng ra chợ mua vài bộ đồ mà cũng ngoe nguẩy từ chối với lý do: chưa thuộc thạo làm biếng. Tôi đành hậm hực tới khu chợ gần đó mua sắm, chú Quang Huy cho tôi 60 phút để shopping. Chợ gần công viên này nhất chỉ có chợ Bàn Cờ này thôi.

Wow! Dù tới đây không ít lần rồi nhưng tôi vẫn vô cùng thích thú với sự năng động ở đây. Nhộn nhịp không kém chợ Bến Thành. Những hàng ăn uống, cá mắm, băng đĩa, thịt, rau củ,... cả những shop quần áo chen chúc nhau mọc lên. Tôi vừa đi vừa ngắm nghía những người qua lại, nhằm tính mình chỉ có một tiếng. Phải tranh thủ mới được!

Thế là tôi xăm xăm tới khu bán quần áo!

Nơi đây đúng là thiên đường của mua sắm nha! Giày, dép, mũ, kẹp tóc, áo, quần, túi xách,... đầy màu sắc. Tôi ngơ ngẩn ngẩn nhìn, nơi đây đúng là bắt kịp xu hướng. Những trào lưu thời trang mới đều được cập nhật liên tục. Phải bắt kịp họ thôi. Tôi xắn tay áo, tập trung tinh thần cao độ chuẩn bị... trả giá (=.=). (Chợ này hét giá hơi bị cao → kinh nghiệm xương máu rút ra sau mấy lần “chinh chiến”).

Hiện giờ, tôi đang mua áo tại một shop đồ khá bắt mắt, nhiều kiểu quá đẹp khiến tôi hoa cả mắt. Cố chọn cho mình một cái áo thật vừa vặn, đẹp là đẹp. Tôi nài nỉ bà chủ shop bán với giá ưu đãi, tốn cả lít nước bọt cuối cùng cũng tậu được nó với giá gần 50k, không đắt lắm.

Khi còn đang hồ hởi vì mua được cái áo đẹp, ánh mắt tôi vô tình dừng lại trước một gã thanh niên đối diện tôi chừng 2m. Gã mặc áo hoodie đen nhàu nhĩ, mũ áo chụp lên đầu, cả người thấp thò sát sào quần áo ở shop trước mặt tôi, mặt mày gã lăm lét như đang rình rập ai đó.

Quan sát xung quanh, tôi tò mò nhìn theo ánh mắt của gã, hình như gã không trông thấy tôi vì tôi đang ép mình ở cái cửa kéo ra vào của cửa hàng vừa mua áo. Ánh mắt gã đang chăm chú nhìn về một cô gái đang chong giày bán ở shop quần áo đối diện mặt tôi.

Tiếng người nói cười ồn ã, nắng biêng nhác trốn mình sau những đám mây, trời khô khốc chẳng có tia nắng vàng nào rơi xuống đường.

Đừng nói là có mưa nha, tôi chuẩn bị quay phim đó! Nhìn đồng hồ, tôi đã mất 15 phút, không còn nhiều thời gian. Định mặc kệ gã nhưng hình như tôi cảm thấy có điều gì đó bất ổn thì phải. Ánh mắt tên đó quá khả nghi làm tôi không khỏi chú ý.

Cô gái mà gã đang nhìn cao chừng bằng tôi, nước da trắng hồng và mái tóc nâu cột xéo cao một bên. Cô mặc quần jean short đen cạp cao và áo cánh hơi trắng bằng vải tựa như voan, mang guốc mộc cách điệu, dáng người thanh thoát nhưng vì cô ta quay lưng về phía tôi nên chẳng làm sao nhìn rõ mặt được, nhưng ắt hẳn sẽ rất xinh.

Tên thanh niên lăm lè bước tới gần cô, như mèo rình chuột, tôi cũng tập trung nhón bước. Cô gái mang túi xách màu đen trên vai.

Khoan, là túi xách, mà nhìn kĩ thì túi xách đó còn chưa đóng dây kéo. Không lẽ, hần muốn... phải rồi! Khu này rất phức tạp, thường hay bị...

Gã xán tới gần cô, không ai để ý, mọi người đều lo mua bán. Tôi gần như đoán ra được gã sắp làm gì rồi! Tay gã mon men tới chiếc túi đen đang mở dây kéo. Cô gái mãi miết lựa giày chẳng hay biết gì.

Haizz... Biết ngay mà! Tới lúc thay trời hành đạo rồi! Đúng như dự đoán, tay hần mò mẫm vào trong cái túi cô gái đang mang. Đạo này bị sao vậy trời? Toàn gặp đạo chích, hết bị giật đồ, giờ lại gặp...

— Móc túi! - Tôi hét lên, chồm tới nhảy phốc vào chụp tay hần. Bàn tay đó còn nằm trong túi xách của cô gái. Mọi người bị tiếng hét của tôi thu hút, vài giây sau, mọi chuyện bắt đầu chạy nhanh vào vèo.

Gã xán tới gần cô, không ai để ý, mọi người đều lo mua bán. Tôi gần như đoán ra được gã sắp làm gì rồi! Tay gã mon men tới chiếc túi đen đang mở dây kéo. Cô gái mãi miết lựa giày chẳng hay biết gì.

Haizz... Biết ngay mà! Tới lúc thay trời hành đạo rồi! Đúng như dự đoán, tay hần mò mẫm vào trong cái túi cô gái đang mang. Đạo này bị sao vậy trời? Toàn gặp đạo chích, hết bị giật đồ, giờ lại gặp...

__ Móc túi! - Tôi hét lên, chồm tới nhảy phóc vào chụp tay hắn. Bàn tay đó còn nằm trong túi xách của cô gái. Mọi người bị tiếng hét của tôi thu hút, vài giây sau, mọi chuyện bắt đầu chạy nhanh vèo vèo.

Hắn hoảng hồn vùng tay tôi ra, xô đẩy tôi ngã chúi vào sào quần áo. Tay hắn vẫn còn cầm bóp tiền lấy được từ trong túi xách của cô gái. Mọi người chú ý tới, chặn hắn lại.

Gã thanh niên chạy bán mạng, xô ngã mọi vật cản trên đường, tất cả náo động như vừa xảy ra bạo động. Cô gái bị móc túi đứng ngơ ngác rồi hoảng hồn lục lọi túi xách kiểm tra, cô truy hô:

__ Móc túi! Nè thằng móc túi đứng lại!!!

Trời đất! Có ai đi móc túi rồi đứng lại cho người ta bắt không? Con nhỏ trước mặt tôi bị hăm sao trời?

Bản thân tôi bị ngã vào đồng quần áo, may mà không đau đớn gì. Chỉ hơi ê ẩm lúc bị xô ngã, tôi phải tay đứng dậy định đuổi theo tên đó.

__ Nè, thằng kia! Không đứng lại phải không? - Cô gái đó chỉ trạc tuổi tôi, mặt mày vẫn tỉnh bơ hét theo tên móc túi.

Gã thanh niên quay đầu ngoái nhìn, vẫn cố chạy thực mạng. Chợ đông nên cũng cản trở hắn không ít.

Quay về với con nhỏ dị hợm bị móc túi, nó chỉ cười khẩy lèm bèm:

__ Là mày ép chị ra tay độc ác!

Tôi đứng sững nhìn nó, cô gái này định làm gì? Nhỏ đó cúi người lấy chiếc guốc dưới chân mình cầm lên tay, ánh mắt nguy hiểm tập trung, ước lượng khoảng cách, tay nhắm tính lực cần có, nó cười lạnh:

“Hừ... Vù... Vút...” - Hả? Nó phóng nguyên chiếc guốc về phía tên đó.

Chiếc guốc gỗ lao vùn vút như phi tiêu ám khí bay tới con người đang hí hục chạy phía xa, cách lao xoáy vòng như cánh hoa rơi đầy diễm lệ (@.=):

“Cốc... Bộp... Ạch...!” - Kỹ thuật siêu phàm! Chiếc guốc mộc hạ đúng vào đầu tên đó, không trật 1mm.

Con nhỏ trước mặt tôi là cao thủ Gunny thì phải, chơi gà gì vậy? Cho tôi biết mà add friend với!

Tôi há hốc mồm nhìn nó. Mọi người đổ xô tới toan bắt hắn. Như hiểu ý từ trước, tôi và nhỏ đó đều ngoái đầu nhìn nhau. Nhỏ gật đầu như chào rồi kéo tay tôi, không nói lời nào, mắt liếc về gã móc túi đang ngã sóng soài đếm sao cách bọn tôi chừng 10m, nhỏ nhảy mất ra hiệu, lập tức tôi hiểu ngay ý.

__ Móc túi! Móc túi! Bớ người ta móc túi! - Tôi và nhỏ đó đều la làng như sắp cháy chợ, nhỏ xách chiếc guốc còn lại lên tay, chân trần kéo tay tôi xầm xầm chạy tới tên đó.

Tôi và nhỏ “song dép hợp guốc” tới tên côn đồ móc túi vừa rồi, một vài người nghĩa hiệp giúp bọn tôi kèm cặp cái tên không-còn-sức-phản-kháng vì bị nguyên chiếc guốc đập vào đầu.

Cả hai nhào vô, guốc dép sẵn sàng, khí thế hùng hục, tôi cũng lột đôi dép quai hậu của mình ra, chạy vù đến. Cả hai mặc kệ mấy vũng nước lổm đổm bắn sặc mùi cá thối trên đường, nó màu đen xỉn, bắn vào chân tôi. Tôi không quan tâm, hăng hái chiến đấu cùng nhỏ:

“Bốp... bốp... bịch... bịch... hực hực... ặc ặc...” - Âm thanh hỗn độn của cuộc ẩu đả.

Tôi - tay đầm chân đá. Nhỏ - tay nhéo chân sút. Cả hai hợp thành một “cặp đôi hoàn hảo” oánh lộn ăn ý như hiểu nhau từ trước. Bảo đảm, nếu lập thành một băng đánh ghen, đòi nợ mướn sẽ kinh doanh vô cùng hiệu quả à nha!

__ Móc túi hả? Bớ tạt nha con! Móc túi nè! Đáng đời! Bụp bụp... rầm rầm... hự... - Con nhỏ đó còn hăng sức hơn cả tôi, nhìn vóc dáng thanh mảnh nhưng vô cùng khỏe mạnh. Đánh không cần lấy hơi.

__ Á! Á! Hai chị tha cho em! Em biết lỗi rồi! Em xin chừa mà! Đừng đánh nữa! Ui da! Hự hự! - Gã thanh niên còm nhom rên rỉ van xin. Cả người hắn lảo nhão trên nền đất ẩm ướt bắn thối rữa vô cùng nhếch nhác. Tôi lờ mờ đứng thẳng người dậy nghĩ hơi. Công nhận đánh người thôi cũng mệt dễ sợ. Nhỏ đó ngược dậy, thở hồng hộc:

__ Bóp tiền của tao đâu? Trả đây! Haizz! - Vừa nói, nhỏ vừa vuốt mồ hôi, nhìn tên thanh niên đe dọa.

__ Dạ, dạ đây ạ! Em xin trả lại chị! Xin lỗi! Từ nay em không dám nữa! Hic hic! - Hắn rớt rít van xin, run lấy bầy y như cún mắc mưa, khóc lóc vờ vật. Đưa tay run run trả lại cái bóp da màu hồng cho nhỏ đó.

Mọi người ùn ùn chú ý đến vụ việc rầm rộ này, hai cô gái liễu yếu đào tơ tay không bắt cướp. Wow! Tin giật gân nữa đây mà! Những tiếng xầm xì, bàn tán vang lên, có tiếng tặc ca ngợi bọn tôi nữa! Nhỏ giựt phắt lấy cái bóp từ tay tên đó, phủi sạch bẩn rồi lúi húi mở bóp ra kiểm tra.

__ Hi hi, may quá! Không bị rơi mất! - Nhỏ nhìn vào một bức hình nhỏ lồng vào bóp, là một bức vẽ bằng chì tinh xảo. Trên đó là một cậu bé cười rất tươi, khuôn mặt đáng yêu, khô ngô vô cùng, sau lưng còn có một đôi cánh.

Thiên sứ! Là bức hình vẽ chì một thiên sứ! Nét mặt thánh thiện, thuần khiết không chút vẩn đục. Hình như bức hình đó rất quan trọng với cô gái.

Tôi vuốt mấy giọt mồ hôi lăn tăn trên trán, chống tay nhìn tên bầm dập, toi tả kia hăm he:

__ Lần sau còn tái phạm thì mi không còn được cư xử “nhẹ nhàng” như hôm nay đâu!

Lúc đó, bảo vệ của khu chợ ập tới, những ánh mắt hiếu kỳ dạt ra hai bên. Bảo vệ tóm lấy tay tên lưu manh khoá chặt sau lưng, chăm chú nhìn bọn tôi thẳng thốt:

__ Hai cháu... bắt được tên móc túi này sao?

__ Dạ, chuyện nhỏ thôi mà! Không có gì đâu! - Tôi khách sáo, mi mắt nheo nheo cười tít.

__ Cháu kiểm tra xem có thiếu thứ gì không? - Người bảo vệ lo lắng hỏi cô gái, tên côn đồ bị hai vị bảo vệ khác lôi xềnh xệch tới công an phường.

__ Dạ, không thiếu thứ gì nữa ạ! Cảm ơn chú! - Nhỏ đó cười sáng lạn nắm chặt cái bóp trên tay, thả chiếc guốc mang vào chân. Nhóm người tản dần, hỏi qua loa vài câu nữa, người bảo vệ cũng tạm biệt theo nhóm giải tên móc túi vừa nãy lên phường.

Tôi bước tới nơi chiếc guốc vừa rồi bị phóng đi, nằm xó một góc, nhặt nó trả về khổ chủ:

__ Guốc của bạn nè! - Tôi cười tươi, chỉnh lại hơi thở, mang dép vào chân, thở hi hục.

__ Hi hi, cảm ơn bạn nha! - Nhỏ đó quay sang cười với tôi.

Lúc nhỏ nhìn thẳng vào tôi, giờ thì mới chú ý, ban nãy lo đánh nhau mà quên mất nhìn rõ mặt cô gái.

Nhỏ bạn xinh quá! Như búp bê barbie ấy! Da trắng sứ, hồng như hoa anh đào, mắt to ánh lên tia xanh trầm long lanh, to sáng như hòn ngọc, mirâm cong như được hoạ sĩ vẽ quá đà màu đen mun, cái mũi nhỏ thanh tú đi cùng làn môi nhỏ xíu cánh mọng như màu cam chín bắt mắt, kết hợp với khuôn mặt trái xoan càng tôn thêm nét kiều sa, quý phái bức người, haichân mày nâu lá liễu cong nhẹ như cánh bướm ve vẩy. Đúng là kiệt tác của tạo hoá!

__ Bạn ơi, bạn sao thế? - Nhỏ lay lay vai tôi hỏi han.

Tôi bị đứng hình trước nhan sắc quá đỗi xinh đẹp của nhỏ. Mọi người bắt lại nhịp điệu ồn ả của chợ búa, dường như quên mất vụ “hai ngón” vừa xảy ra. Đúng là chợ!

__ Ô... Bạn xinh quá! - Không nén được nổi vẻ ngưỡng mộ, tôi cười sượng mở lời khen. Trời ơi! Nếu là con trai tôi sẽ đeo đuổi cô ấy mất!

__ Hả? Ha ha! Bạn cũng xinh đáo để mà! Xem nè, da cũng trắng mịn, mũi cao quá đi! Môi đỏ hồng nữa! Ôi trời, đôi mắt của bạn đẹp quá! Trong như nước ấy! Xinh quá đi mất! Xinh hơn cả mình đó! - Nhỏ cười không ngớt nhìn tôi. Khen xã giao hay gì đây? Thấy tôi khen rồi khen lại hả? Khách sáo ghê đi.

Hi hi, nhan sắc mình, mình tự soi gương mình thấy mà! Qua cá tháng tư rồi, đừng chọc mình! - Tôi chun mũi cười khi khi với cô gái.

__ Bạn không tin hả? Mình nói thật mà! Mà cảm ơn bạn vì đã giúp mình nha! - Nhỏ vỗ vai tôi, giọng nói trong trẻo như kẹo bọc đường, dễ thương quá cơ!

— Không có gì đâu! Tại thấy bất bình nên phải ra tay thôi! Bạn có sao không? - Cười giả lả, tôi bắt đầu thích nhỏ này rồi nha! Trời ạ! Sao tôi không phải là con trai kia chứ!

— Không sao hết! Mà hồi này bạn ngã có đau lắm không? - Nhỏ lại hỏi, mi mắt lướt về tôi, đôi mắt to hướng lên đây về cảm kích.

— Ừm, không sao hết! - Tôi ưỡn ngực cười. - Nè! Lúc này bạn siêu thật đấy! Đứng ở khoảng cách xa như vậy mà vẫn ném chuẩn ghê. Khai thật đi, có luyện Gunny hay Angry Birds gì không? - Tôi cũng tỏ ra vẻ ngưỡng mộ không kém.

— Ừm, Angry Birds thì luyện hằng ngày còn Gunny chưa thử lần nào hết! - Nhỏ ngượng, cười đến nổi mặt đỏ hồng lên.

Chợt nhớ tới túi quần áo vứt ở góc shop quần áo lúc ngã, tôi bước lại phụ cô chủ shop dọn đồ vương vãi dưới nền do ẩu đả, nhặt lại túi quần áo:

— Haizzzz... tay chân bẩn hết rồi! - Ngắm lại cả người lấm đốm bẩn do đánh nhau, có mùi hôi của nước bẩn nữa! Kinh khủng quá đi! Tôi than vãn. Cô gái trước mặt cũng chẳng khá khẩm hơn.

— Ừm, phải vệ sinh lại cái đã! À, mà bạn tên gì vậy? - Nhỏ đó quay sang hỏi, bỏ cái bóp hồng vào túi, kéo lại cẩn thận.

— Hửm? Mình tên Mai, gọi mình là Apple cũng được! - Nhìn thẳng vào cô bạn, tôi cười tỏa nắng tít mắt:

— Nè, còn bạn tên gì? Mà... hình như... bạn không phải là người Việt Nam phải không?

— Hả? Sao á? Sao bạn biết? - Cô gái mở to mắt nhìn tôi, từng sợi mi cong cong rung rinh như nhảy múa.

— Nghe cách bạn phát âm không tròn chữ cho lắm! Phải không nè? - Tôi rón rén hỏi.

— Đúng rồi! Mình tên là Lee Sang Mi, tên Việt Nam là Phạm Kỳ Thư, cứ gọi mình là Bell cho ngắn! - Đôi mắt tít lại, Thư nhìn tôi đầy thân thiện.

— Sang Mi? Bạn là người Hàn hả? - Tôi lặp lại cái tên và hỏi.

— Ừm, này giờ mình có phát âm sai gì không? - Cô bạn tỏ ra vẻ lo lắng nhìn tôi.

— Ừm, ngữ pháp thì rất chuẩn nhưng phát âm vài từ không được rõ lắm! Tóm lại Bell là người Hàn mà nói tiếng Việt được như thế là quá đỉnh rồi! - Tôi đưa ngón cái trở lên tỏ dấu hiệu number one.

— Hay quá! Mình vừa đến Việt Nam nên không có nhiều bạn! Hay là mình kết bạn nha! - Thư cười mở ngực mắt nhìn tôi.

Tôi cười thích thú, đưa tay ra:

— Được thôi! Chào Bell! Rất vui được gặp bạn!

Thư cũng đưa tay ra, cười cực tươi:

— Hello Apple, same here!

— Ý, trước khi bắt tay thì... hi hi - Tôi nheo mắt ẩn ý.

— Ừ ha! Bẩn thật! Bọn mình xin phép vào nhà vệ sinh của cửa hàng rửa tay chân lại mới được! - Thư hiểu ý, huých khuỷu tay tôi.

— Chính xác! - Tôi tán thành.

Thế là, mượn phép cô chủ cửa hàng cho bọn tôi được vào toilet rửa ráy lại tay chân, tôi và Thư bắt đầu quen nhau.

Cô bạn mới gặp rất hợp tính tôi, vô cùng cởi mở và vui tính. Nhìn cô gái này mà tôi đang ngỡ mình đang gặp một phiên bản Ngọc Linh thứ hai, nhưng cô bạn này có vẻ dịu dàng và trang nhã hơn (trừ lúc đánh nhau vừa rồi). Cả cách cười nói và cư xử đều có chút gì đó bị ràng buộc vào khuôn mẫu. Chúng tôi nhanh chóng kết thân, Thư nói tiếng Việt khá tốt, chúng tôi đi dọc các shop quần áo để mua sắm. Vừa đi vừa trò chuyện với nhau rất vui vẻ.

__ Đây, tại sao bạn lại đến Việt Nam thế? - Lơ đễnh chọn xem những chiếc quần skinny mặc trên sào, tôi vừa xoay qua hỏi Kì Thư.

__ Ừm... để tìm Prince! - Cô bạn trả lời, không chút đắn đo, như được mặc định từ trước.

26. Q.1 - Chương 5.15 : Rắc Rối Ơi Là Rắc Rối!

__ Prince? - Tôi có chút bất ngờ, hỏi lại.

__ Ờ... ừm, một phần là tìm cậu ta, một phần là do mình muốn học trung học tại đây! - Thư ngượng ngùng nhìn tôi cố gắng giải thích.

__ Còn cậu bé thiên thần vẽ trong tấm hình ở trong bóp bạn là ai thế?

__ Bạn thấy nó sao? À, là Prince lúc nhỏ đấy! Cậu ấy là thiên thần! -Cười hãnh diện, Thư ngưng bàn tay đưa lên móc, ánh mắt lấp lánh nhìn tôi.

__ Bạn thích cậu bé đó? Thiên thần? - Tôi tò mò trước vẻ bí ẩn của Thư.

__ Cậu ấy là con người nhưng mang gương mặt của thiên thần. Có thật đấy!Mình không nói ngớ ngẩn đâu! Mình đã mất rất nhiều thời gian để chứng minh về sự tồn tại của cậu ấy! - Dường như là sợ tôi không tin cậu bé trong bức hình có thật, ánh mắt Thư chột xoáy sâu vào tôi.

Như bị một sức mạnh khẩn thiết cầu xin, tâm trí tôi buộc phải tin vào cái điều mơ hồ ấy:

__ Ừm, cậu bé ấy rất đẹp trai! Cậu ấy tên Prince à? Bạn tìm được cậu ấy chưa?

__ Rồi! mất 10 năm để tìm. Vừa tóm được hắn vào 3 tháng trước! - Thư thần nhiên trả lời, có gì đó hân hoan trong câu nói của cô. Cô bạn ướm thử một chiếc áo pull lên người ngắm nghía.

__ Cậu ấy ở Việt Nam? Chắc lớn lên cậu ấy sẽ rất đẹp trai! Ôi... xem ra cậu rất thích Prince! - Tò về ngưỡng mộ, tôi tiếp tục hỏi, đôi mắt bắt được một chiếc quần jean short trắng bắt mắt.

__ Thích! Rất thích! - Thư lại ngừng tay, cô đang đưa chiếc lắc tay có chiếc giày thủy tinh nhỏ xíu đính ở trên, chiếc lắc làm bằng kim loại trắng tinh xảo. Về mặt cô chân thành tuyệt đối.

__ Wow! Lắc tay của bạn xinh quá! Mua ở đâu thế? - Tôi chú ý tới món trang sức trên tay Thư.

__ Là quà sinh nhật được đặt làm, không có bộ thứ hai đâu! Chiếc lắc này vốn là một cặp với sợi dây chuyền có mặt giày thủy tinh hệt như thế này! - Giơ tay cho tôi xem, Thư có vẻ rất trân trọng nó.

__ Ừa? Vậy sợi dây chuyền đâu?

__ Prince đang giữ ấy! Mà thôi! Đừng nhắc tới hắn nữa! Cậu ấy chỉ đáng yêu khi còn bé thôi! Càng lớn càng đáng ghét! Mình đang bực vì hắn nên mới ra đây shopping xả stress đây này, ai ngờ xúi quẩy gặp móc túi. May mà gặp được bạn! Vui thật đó! Mà hiện giờ bạn đang nghĩ hè phải không? Mùa hè này bạn đã làm những gì? - Gạt qua những gì đã nói, Thư chuyển sang đề tài khác.

Chúng tôi đang đi xuyên qua một ngã rẽ, đến khu bán kẹp tóc, phụ kiện điệu đà, vài tiệm kim hoàn chen chúc nhau mọc lên.

Nắng vẫn yếu ớt trong môi trường ẩm thấp, mây xanh, chắc là không có mưa. Khu chợ vẫn ồn ào nô nức tiếng rao mời của những tiểu thương.

__ Mình hả? Vừa nghỉ hè hơn nửa tháng, chưa dự định gì thì đã bị một đạo diễn tóm vào đóng thử một bộ film. Xem như là nghề part-time trong tháng hè này đi! Mình tới đây là cũng do lựa chọn phục trang lên film nè! -Tôi không giấu giếm, tự nhiên kể ra với Kì Thư.

__ Wow! Vậy bạn là diễn viên à? Oa... Đóng film có vui không? Bạn tham gia film gì thế? - Thư hớn hờ lắc lắc vai tôi đầy hào hứng.

__ Ừm, một bộ film thần tượng. Một vai diễn có tính cách khá giống mình ngoài đời. Mình chỉ thấy bối rối trong việc lựa chọn style thôi!

— A, tức là bạn không biết cách ăn mặc thế nào cho hợp với vai diễn phải không? Nếu như cá tính khá giống bạn ngoài đời thì dễ thôi! Nói gì chứ khoản thời trang thì Bell đây sẵn sàng hỗ trợ Apple tới cùng! - Vô ngượng tự tin, nhìn cách ăn mặc của bạn ấy là rõ Kì Thư là một người rất sành điệu rồi! Thế thì tại sao không nhờ cô bạn này giúp, đúng là cơ hội ngàn vàng.

— Bell chịu giúp sao? Tốt quá! Mình cần khoản 2-3 bộ trang phục cho baphân đoạn khác nhau. Giờ mình có được một bộ rồi! Còn hai bộ nữa! Phải phù hợp với hai hoàn cảnh bước đi dưới mưa và bị rượt đuổi. Mình đang chọn đây và mù tịt về khoản kết hợp phụ kiện luôn!

— Vậy sao? Thực ra... thời trang không nhất thiết phải là hàng hiệu, nó chỉ là một cách thể hiện cá tính của người mặc. Cho dù bạn mua một chiếc váy 100.000đ nhưng nếu biết cách kết hợp thì nó vẫn trở thành trang phục cao cấp! - Chọn những chiếc băng đô rực rỡ, Thư vừa huyền thuyên - Nếu bạn cần trang phục theo hoàn cảnh đã cho thì đây là một số cách!

1. Khi trời mưa: Nên chọn những chất liệu mỏng, nhẹ, đủ ấm vì có lẽ cảnh quay sẽ kéo dài. Bạn nên chọn một trang phục có màu tươi sáng để dễ dàng nổi bật dưới làn mưa trắng. Với kiểu đầm mưa như vậy thì mình nghĩ bạn không cần kết hợp thêm bất cứ phụ kiện gì vì như thế chúng sẽ ướt sũng dưới nước mưa. Trông rất te tua. Giày nên chọn những kiểu không thấm nước để tránh làm hỏng giày.

2. Bị rượt đuổi: Tức là phải chạy. Lúc này Apple nên chọn những bộ trang phục dễ dàng di chuyển, chất liệu dễ hút mồ hôi để khi vận động nhiều sẽ bớt khó chịu. Bạn có thể cột tóc cao kết hợp với mũ lưỡi trai hoặc nếu muốn dịu dàng vẫn có thể thả lơi tóc, khi chạy trông sẽ rất đẹp. Đừng chọn những trang sức quá rườm rà. Có thể chỉ cần một khuyên tai nhỏ và mình hãy nhấn nhá ở phần áo và giày nhiều hơn. Có thể mặc thêm áo cardigan, hoodie hoặc chọn quần denim cũng rất ổn. Và khuyên Apple nên chọn giày đế bằng như bata, giày candy để giảm đau xóc khi chạy! - Thu thuê một tràng như stylist có nghề làm tôi ngơ cả người. Chuyên nghiệp thật nha!

— Wow! Thư là Stylist phải không? Chuyên nghiệp y như designer vậy đó! - Tôi vỗ tay không ngớt tấmtắc khen.

— Đâu có đâu! Vì mình rất thích mua sắm, chỗ nào có quần áo đẹp là có Bell xuất hiện. Dù là cửa hàng cao cấp hay bày bán ở chợ trời miễn đẹp là mình mua tất. Từ đó nên mình cũng có kha khá kinh nghiệm ăn mặc. Ước mơ của mình là trở thành một nhà thiết kế thời trang mà! - Thẹn thùng cười, Thư ướm lên tóc tôi một chiếc kẹp nhỏ hình cánh bướm ve vẩy, những hạt đính trên cánh bắt nắng sáng lên lấp lánh.

— Oa, cái kẹp này dễ thương quá! Hay là tụi mình mua mỗi đứa một cái để làm kỉ niệm ngày đầu làm quen nhá! - Sờ chiếc kẹp trên tóc tôi, vẻ lạnh của kim loại thấm vào da tôi. Từng nét uốn cong của cánh bướm rất tinh xảo, lấp lánh vô cùng sống động.

— Ừm, ý hay đó! Bạn một chiếc, mình một chiếc. Mua xong tụi mình lóinhau qua chỗ bán quần áo lựa đồ tiếp ha! - Thư tán thành thích thú.

— Chị ơi, cho em ba chiếc kẹp như thế này nữa! - Đưa cái kẹp làm mẫu cho cô chủ shop, tôi cất tiếng đề nghị.

— Ừa? Cần thêm một chiếc là đủ rồi mà! - Thư thắc mắc.

Tôi cài chiếc kẹp lên tóc Thư, tóc của bạn ấy rất mượt, óng ánh màu nâu như chocolate, còn thơm ngát mùi oải hương nữa.

— Ừm, một cái cho mình, một cái cho bạn, một cái cho nhỏ em gái, một cái cho con chủ nợ của mình!

— Chủ nợ? Bạn thiếu nợ ai à?

— À, đó là con bạn thân, bọn mình cá cược nhau một chuyện nhưng mình thua nó. Giờ phải mua quà bù lại! - Tôi vén mấy sợi tóc mai sau mép tai, tiếp tục cười nói. Nhớ tới con nhỏ Dolly trời sập kia chỉ vì 50k mà cứ hặc hặc tôi hoài. Biết vậy không cá Sam bỏ vai làm gì, “tiền mất khổ mang”.

— Ồm, bạn có nhiều bạn không? Mai một giới thiệu cho mình làm quen với! - Chao đôi mắt trầm trong veo nhìn tôi, đôi mắt Thư thuần khiết như mắt trẻ thơ. Cánh môi cam nhỏ cong lên nhẹ nhàng.

— Được thôi! Đạo này mình quen thêm nhiều bạn mới lắm. Ai cũng thú vị. Bell cũng thế á! Mai một phải mở party gặp nhau cho vui mới được! - Thanh toán số kẹp tóc, tôi giành trả tiền. Đạo này tôi có một khoản thukha khá từ việc đóng phim. Cát-xê một phần tôi gửi mẹ giữ, một phần giữ lại tiêu vặt. Thế mà vẫn dư dả.

Đóng phim tuy cực nhưng thù lao rất ổn, tôi thích diễn xuất rồi nha!

Thư vuốt vuốt lên con bướm cười đầy vui thích, tia mắt lại ngập tràn cảm xúc:

— Cảm ơn Apple nha! Bell sẽ giữ kĩ nó! Giờ... tụi mình đi chọn quần áo tiếp đi!

— Ok, let's go! - Tôi kéo tay Thư chạy nhanh về con đường bán quần áo tấp nập người như cũ. Bọn tôi lê la qua không biết bao nhiêu là shop. Càng trò chuyện lại càng thân thiết, dường như bọn tôi thân nhau từ thuở nào rồi. Thư quá đáng yêu. Nhìn vẻ ngoài sẽ thấy hơi khó gần vì cô ấy mang một khí chất sang trọng, quý phái vô cùng, nét đẹp mỏng manh như hoa tường vi e lệ. Nhìn cô ấy cứ như là một cô công chúa trong truyện cổ tích.

Chúng tôi lựa chọn rất nhiều quần áo. Giờ tôi mới biết thêm một biệt tài của Thư chính là trả giá, bạn ấy có cái miệng rất dẻo, sức thuyết phục cực cao làm bọn tôi mua biết bao nhiêu đồ mà chẳng tốn là bao.

Khu chợ vẫn nhộn nhịp người và người. Khuất góc, những người ăn xin đen nhẻm, rách rưới co ro một góc. Thư dốc toàn bộ số tiền thối lại của ông chủ shop giầy vào cái ca sắt mẻ của ông lão bị cụt chân.

Trên khuôn mặt khắc khổ của lão ánh lên tia cảm kích. Bình thường tôi sẽ khá cảnh giác với những người hành khất, đôi phần họ sẽ “mượn tạm” lòng thương người của thiên hạ để trục lợi. Họ sẽ giả dạng thành người ăn xin đói khổ để nhận lấy tiền bố thí. Tôi khinh loại người lười nhác sống bằng tình thương của mọi người như thế, những kẻ giả danh ăn mày.

Nhưng với ông lão ăn xin này tôi lại không tìm được chút vẻ giả tạo nào trên gương mặt già nua, khắc khổ, đầy ury khuất của ông. Động lòng, tôi cũng rút một tờ bạc bỏ vào cái ca sắt mẻ của ông. Người ăn xin cười như sứt khóc, tia mắt đỏ ngầu vàng vọt ngược mặt lên nhìn tôi, khóe miệng hơi nhếch lên như cất tiếng cảm ơn run bật.

Không muốn bị vẻ đáng thương của ông lão ám ảnh, tôi gật nhẹ đầu rồi kéo tay Thư tiến thẳng tới hàng ăn uống. Đó là một mảng rất bình thường của cuộc sống, tôi không thể để nó lắng đọng trong tâm trí mình quá lâu. Cuộc sống phải có người giàu và kẻ nghèo, đó là một quy luật bất di bất dịch không ai thay đổi được. Thành phố này có biết bao người như thế, nếu muốn nhớ và che chở liệu bạn có thể giúp đỡ hết được?

Lúc nhỏ tôi luôn ước ao trở thành một cô tiên nhỏ ban lại niềm vui và hạnh phúc cho mọi người. Nhưng khi trưởng thành, ước mơ đó bây giờ bỗng dưng xa vời quá! Dường như tôi đã quên mất nó, có lẽ là từ khi tôi hiểu được thế nào là cuộc sống. Tôi chỉ có thể giúp đỡ cho một người hành khất khi bản thân có khả năng, nếu cứu vớt được chúng sinh như mơ ước thì tôi đã thành thần thánh rồi! Ước mơ chỉ là ước mơ, chỉ thế và mãi không bao giờ thành hiện thực, chỉ là vậy!

— Apple này, ông lão hồi nãy đáng thương quá ha! Già thế rồi mà vẫn phải đi ăn xin! Tội nghiệp thật nha! - Thư chống cằm vu vơ, đưa tay đảo nhẹly trà chanh màu nâu nâu mát lạnh.

Chúng tôi đang ngồi tại một quán nước gần lối ra vào chợ, tít xa phía bên đường là những cửa hàng thời trang âm nhạc xập xình, bên cạnh chỗ chúng tôi là một cửa hàng bách hóa và một tiệm vàng nhỏ, những người ra vào chợ thưa dần. Ánh nắng vàng nhẹ rời khỏi đám mây, lú nhú in đốm nhỏ dưới mặt đất như những quả trứng gà vàng ươm.

— Mỗi người ai cũng có một số phận riêng do Chúa sắp đặt, trách nhiệm của chúng ta là sống nốt cuộc sống mà Chúa đã tạo lập, không được oán trách hay vứt bỏ. - Tôi khuấy khuấy ly cam sữa trầm ngâm.

— Bạn tin vào những điều của Chúa trời? Bạn là con của Chúa, như mình? - Thư hào hứng, ánh mắt có vẻ rất vui.

— Ừm, mình theo đạo Thiên Chúa.

— Wow, trùng hợp thật nha! Như có duyên từ trước ấy! Sao tụi mình không gặp nhau sớm hơn nhỉ?

— Bell này, bạn có tin vào thiên thần không? - Tôi đột ngột đổi chủ đề bằng một câu hỏi ngớ ngẩn. Câu hỏi mà tôi vẫn tự hỏi chính mình: liệu có tin vào thiên thần không?

— Tin chứ! Vì mình đã gặp một thiên thần! Thiên thần không biết nói dối! Thiên thần là loài sinh vật tuyệt vời nhất mà tạo hóa đã tạo ra sau con người! Mình tin là có thiên thần! - Thư vẫn giữ một sắc thái thanh khiết đầy một suy nghĩ sâu xa, tia mắt xanh trầm dán vào tôi. Tôi nhớ vì sao tôi lại có cảm giác thân thuộc với Thư rồi! Vì Thư có một đôi mắt với ánh nhìn giống hệt Thiên Thần của tôi! Cô gái trước mặt tôi như một bản sao của cậu ấy, chỉ tiếc Thư là con gái!

Cô ấy làm tôi nhớ tới Thiên Thần, của tôi. Thiên Thần trốn trong góc giáo đường khóc một mình. Thiên Thần đẹp hơn cả những bức phù điêu trên tường tu viện. “Thiên thần không biết nói dối!” - Câu nói mà tôi luôn muốn nghe lại từ cánh môi cam nhỏ xinh xắn của Thiên Thần.

— “Thiên thần không biết nói dối?” Ai đã bảo bạn như thế? - Tôi bất ngờ hỏi lại.

— Là Prince, cậu ấy đã nói như thế! Cậu ấy bảo cậu ấy có hai người bạn rất thân, họ đều là thiên thần cả! Và họ không biết nói dối! Mình tin Prince cũng không nói dối, vì Prince cũng là thiên thần! - Thư say sưa trong chuỗi kí ức xa xăm nào đó. Cô ấy đang nhớ tới thiên thần của riêng mình, như tôi.

ôi tần ngần ngắm nhìn Thư, thoáng như thấy lại hình ảnh cậu bé đáng yêu năm nào hiện về trong tâm trí, người đã hứa với tôi một điều, người tôi không bao giờ quên được dấu biết rằng đó chỉ là một lời hứa trẻ con.

Thấy vẻ băn khoăn của tôi, Thư đưa tay sờ lên trán tôi hỏi han:

— Apple sao thế? Không được khỏe à?

Tôi chụp vội ly nước cam hút một ngụm. Vị đá lạnh tê ngập đầu lưỡi, chạm tới cả yết hầu. Bàn tay lạnh toát đọng những giọt nước bốc hơi từ thân ly, như bị một chi tiết cổ xưa làm cho hoảng sợ, cố cười nhẹ giấu đi vẻ bất an của mình:

— Ừm, mình không sao hết! Tại đi nhiều nên hơi mệt thôi! - Thói quen, tôi đưa tay lên nhìn đồng hồ - Thôi chết! Quá giờ rồi!

Chú Huy cho tôi một giờ để đi mua sắm, bây giờ thời gian đã ngót nghét tới quá thêm 15 phút nữa. Không hay rồi! Chú đã dặn hôm nay phải về sớm vì chú sẽ giới thiệu một diễn viên mới vào vai thứ chính để làm quen, phải tạo được ấn tượng tốt mới mong dễ dàng hợp tác sau này.

— Hả? Bạn bạn gì sao?

— Ừm, hồi nãy đạo diễn chỉ cho mình ra ngoài một tiếng để shopping, bây giờ hơn rồi! Hic. - Tôi ỉu xìu tiếc rẻ nhìn Thư.

— Ờ, có việc thì về trước đi! Tụi mình có số điện thoại của nhau rồi mà ồ ồ! Sắp tới Bell còn ở lại Việt Nam lâu mà! - Thư cười hiền như xoa dịu sự nùng nịu của tôi, vỗ về vai tôi an ủi.

— Vậy mình về nha! Nhớ nhắn tin cho mình đó. - Tôi tiu nghỉu, cảm giác tiếc với cô bạn mới vẫn đọng đầy nhưng vẫn cố nhích chân đứng dậy.

— Apple, khoan đã! Bell có thứ này tặng bạn nè! - Thư nín thở lấy tay tôi rồi lôi cái túi xách mình ra lục lọi - Đâu rồi ta? Nhớ là ở đây mà! À, đây rồi! - Cô vừa kiểm tìm và lấy ra trong túi một vật rồi đặt vào tay tôi món quà vừa lấy ra.

— Wow! Đẹp quá! Bell tặng mình thật sao? - Tôi mở to mắt nhìn món quà của Thư.

27. Q.1 - Chương 5.16 : Rắc Rối Ơi Là Rắc Rối!

Đó là một sợi dây chuyền bằng kim loại đen cực đẹp, kiểu dáng hơi giống của con trai. Điều đặc biệt chính là mặt dây chuyền. Nó mang hình thật tự cũng màu đen, trên thân thánh giá uốn cong một chữ cái cách điệu ma quái. Là chữ S. Dọc theo kí tự đó là những hạt kim cương đen lấp lánh tuyệt mỹ. Đúng là báu vật nha! Ất hẳn cũng là của một bậc thầy làm trang sức mới làm ra được, điều đó tỉ lệ thuận với việc trị giá của nó cũng không hề nhỏ nhắn gì đâu!

— Thôi, mình không nhận đâu! - Tôi đặt lại nó vào tay Thư, lắc đầu nguầy nguậy.

— Sao thế? Mình trông thấy như bạn rất thích nó mà! - Thư bắt ngờ lo lắng.

— Ừm, thì cũng thích nhưng nó đẹp quá! Chắc là rất đắt, mình không thể nhận một món quà có trị giá quá lớn được đâu! - Tôi ái ngại nheo mắt giải thích.

— Thôi mà! Nhận đi! Vì Apple đã tặng Bell chiếc kẹp tóc nên Bell muốn được có một món quà tặng bạn lại. Thực ra mình đã nhặt nó ở một bãi biển vắng cách đây mấy hôm, cũng không rõ được trị giá của nó đâu! - Thư đưa sợi dây chuyền trở lại tay tôi, cố sức nài nỉ.

— Minh... nhưng mà...

— Thôi mà! Nhận giùm cái đi! Như mình năn nỉ đó! Nhận nha! Quà nhận rồi miễn trả lại đó! - Thư vờ tỏ ra bộ mặt nghiêm nghị nhìn tôi.

— Hi hi, thôi được rồi chị hai! Mình nhận! Đừng có cau có nữa! - Tôi phì cười nhận lấy sợi dây chuyền, đưa tay đẩy cặp chân mày đang cau lại của Thư ra đỡ dành.

— Vậy mới được chứ! Thôi Apple về nhé! Hẹn gặp lại bạn sau! - Thư cười thỏa mãn, vẫy vẫy tay chào tôi.

— Vậy mình về đây! Tạm biệt! See you later! - Tôi cũng vẫy tay chào tạm biệt Thư rồi rời đi.

Ánh sáng trong trẻo rơi xuống nền trời xanh trong, mây xanh ngát như một ngày đẹp trời. Tôi rời chân rời khỏi khu chợ, trên tay đầy ắp quần áo mới. Đùng đưa nhẹ sợi dây chuyền trong tay, ánh kim cương bắt nắng thành muôn dải màu lấp lánh, nhoen môi mỉm cười, tôi đi dọc theo vỉa hè, bước nhanh về hướng về công viên.

Đạo này tôi cảm giác thật kì lạ, cứ như là đang bị ai đó theo dõi. Nỗi sợ hãi như cảm giác có một ánh mắt sắc lạnh của loài điều hâu đang tăm tía lấy mình. Giật mình, tôi quay phắt lại nhìn phía sau.

Dòng người xe vẫn tấp nập chạy, một chiếc Limousine đen chạy vụt qua tôi. Thoáng rùng mình với suy nghĩ kì quặc trong đầu, tôi gạt phắt nó ra khỏi tâm trí ngay lập tức.

Trễ lắm rồi, tôi phải về nhanh thôi! Hu hu, thế nào cũng bị chú Huy la cho mà xem! Tại cái tội ham chơi!

Tôi co giò chạy nhanh, băng qua một ngã tư nữa, gió heo hút vi vu lướt trên những mái hiên, nắng ngọt ngào tẩm vào vóc dáng của tôi.

Phù phù, mệt quá! Gần tới nơi rồi!

— Xong rồi, nhớ uống thuốc đầy đủ. Đừng để nước thấm vào vết thương nữa đấy! - Hạ Khánh Di thoăn thoắt thực hiện những nút thắt cuối cùng băng lại vết thương trên bả vai rạn ròi của bệnh nhân. Cậu ân cần dặn dò, trên môi cong nhẹ như cười.

Chàng trai cời trần nhìn cậu đau đầu, màu mắt nâu đỏ sáng thanh nhã, mang chút nét âu lo trên cơ mặt.

— Liệu... Có ảnh hưởng đến việc sinh hoạt sau này không?

Tiếng lách cách của dao kéo xếp trong hộp, đôi lúc từng bừng kêu rổn rảng. Di đóng nắp hộp dụng cụ y khoa lại, thu dọn đồng bóng băng thờ trên bàn, ôn tồn:

— Tất nhiên là sẽ ảnh hưởng chứ. Đầu tiên chắc chắn là cậu sẽ có thêm một vết sẹo trên người. Xem lưng của cậu kìa, vết thương do đạn và roidòn, nhát chém ngang dọc khắp nơi, chẳng khác gì bọn du côn đường phố. Vị trí viên đạn ghim vào khớp vai, gần dây chằng nên sẽ gây ra nhiều trở ngại. Từ nay cánh tay trái của cậu sẽ không được dùng nhiều lực và vận động mạnh.

Gương mặt Hiếu Minh bí xị, thiếu não.

— Chết rồi, tôi thuận tay trái.

— Thật á? Thấy cậu cầm bút và súng thành thạo cả hai tay, tôi tưởng tay nào cậu cũng thuận chứ. Nếu vậy thì rắc rối rồi! - Di nhún vai, mang vẻ đồng cảm với người bạn. Cậu cất chiếc hộp y khoa cẩn thận vào tủ, xong tháo đôi găng tay cao su ra, nhìn Hoàng Hiếu Minh.

Phòng khám thú y Thanh Tâm buổi tối tự đứng lại sáng đèn. Mặc dù các cửa đã che rèm kín nhưng ánh neon trắng vẫn le lói chiếu rọi ra màn đêm bên ngoài.

Những con thú mệt mỏi với thân thể tàn tạ ngủ say. Vài con rục rạo đi qua lại trong lồng sắt. Một chú cún đang đau đớn vì vết thương trên người mà khẽ rên rỉ nhỏ nhỏ, giắc ngủ không yên.

Hiếu Minh ngồi trên ghế xoay, để trần phần lưng trắng trẻo, dáng vóc khá gầy, tuy vẫn rắn chắc những cơ bắp mơn mớn của thiếu niên mới lớn.

Trên tấm lưng đó, những vết sẹo nhỏ to, cái sạm đen, cái bóng lồi dưới ánh sáng trắng. Chúng như bị chính thứ ánh sáng thanh bạch đó bóc trần. Sau những lớp trang phục thanh lịch toát lên khí chất vương giả hằng ngày, trên làn da của cậu thiếu gia trẻ tuổi lại mang nhiều dấu ấn của bạo hành. Đây là dấu tích của những lần bị truy sát hụt, những lần bị những thế lực ngầm tra tấn dã man khi hoạt động cho Q, hay là roi đòn khắc nghiệt dành cho đứa trẻ duy nhất thừa kế gia sản của dòng tộc Stewart cao quý. Tất cả đều hiện lên đầy chân thực trên cơ thể non trẻ này, mỗi ngày, chúng chỉ thêm tăng lên, không giảm, chẳng tẩy xóa đi được.

Minh nói:

— Không, tôi thuận tay trái cơ. - Cậu buồn bực. - Do quản gia bắt ép phải sửa đổi thói quen dùng tay trái nên tôi mới cố gắng tập viết, cầm nắm mọi vật và cầm súng bằng tay phải. Không ai để ý thì tôi lại chuyển sang tay trái.

— Ồ, vậy giờ rảnh dùng cánh tay còn lại nhiều hơn đi. Cậu dùng sức trên cánh tay bị thương nhiều quá thì tàn phế như chơi đấy.

Hiếu Minh khó khăn xoay tay vào chiếc áo phông đen. Cậu cẩn thận khoác thêm một lớp áo khoác bên ngoài để tránh người ta phát hiện cậu đang bị thương.

— Bao giờ thì sẽ bình phục hoàn toàn?

— Khoảng ba tháng. - Di nói, rồi cũng giúp cậu bạn đang khó khăn cho tay vào ống tay dài của chiếc blazer xám. - Đây, dù sao cậu cũng nên đến bệnh viện kiểm tra đi. Dù sao tôi cũng chỉ quen mổ cho người chết, chưa hề mổ người sống, giờ lại chỉ quen khám cho thú. Tôi e tay nghề của tôi không được tốt lắm đâu!

Chiếc môi anh đào vội nói nhanh:

— Không được! Các bác sĩ sẽ biết đây là vết thương do đạn gây ra. Luật pháp Việt Nam phiền toái lắm, sẽ gây nhiều trở ngại đấy.

Di dựa lưng trên cạnh bàn, ôm cánh tay, nhìn Hiếu Minh chăm chú.

— Thì đến bác sĩ tư. - Đôi mắt xanh dương đó lại nhìn đến bả vai đau đớn của cậu bạn. - Sao cậu lại giấu chuyện mình bị thương với mọi người?

Minh để tay vuốt ve chỗ vết đau, cười bất cần:

— Họ biết thì ích lợi gì nào? Đặc biệt là Alex, tôi trốn khỏi sự bảo vệ của các vệ sĩ trong một ngày, ba ngày nay bị anh ấy léo nhéo không dứt. Nếu biết tôi bị ám sát và bị thương nữa thì chắc tôi sẽ bị tóm đầu về Anh mất!

Di bật cười, trên gương mặt trắng hồng tự lại một vết bầm đen trên khoé miệng, rướm máu chưa lành. Cậu đưa tay mân mê khung hình trên bàn làm việc của bác sĩ Tâm. Con thỏ trắng bị thương hôm nào đã sắp bình phục dần, thức giấc giường đôi mắt đỏ hồng to tròn nhìn cậu.

— Mặt cậu... Bị gì thế? - Thấy bạn mình có vết máu tụ trên khoé môi, Minh bắt giác quan tâm, hỏi. - Đánh nhau với ai à?

Hạ Khánh Di đưa tay sờ mặt, cười ngượng, cố tình đi lấy chút rau sắp héo tàn bỏ vào chiếc lồng có chú thỏ trắng.

— Ồ... Đâu có gì đâu. Con trai mà, đôi lúc có vài chuyện cũng phải giải quyết bằng bạo lực. Cho dù là bạn bè cũng tránh không khỏi chuyện xích mích.

— Thật sao? Tôi quen Red suốt 14 năm, chúng tôi chưa từng đánh nhau bao giờ.

Di tự dưng cười ngất:

— Hờ hờ, đúng rồi, cậu chỉ hay đánh nhau với White mà. Black và Whitetuy rất thân, nhưng đúng như cái tên, đối lập nhau. Hai cậu cứ kẻ trắng người đen đôi khi lại rước mâu thuẫn đến. Nhớ hồi tụi mình 6 tuổi không? Lúc đó cậu đang thay răng sữa thì phải, White đánh cậu gãy cả răng. Haha! May mà đó là răng sữa, nếu không giờ thì... Hà hà hà...

Cậu trai khoác blazer xám ngượng ngập gãi đầu.

— Ừ, và tôi đã đánh lại khiến White toét cả trán. Chỉ vì một món đồ chơi. Đúng là con trai!

Bỗng nhiên, nụ cười thanh nhẹ đó chợt cứng đờ trên gương mặt thanh tú. Ánh mắt Hiếu Minh toát lên một nỗi muộn phiền. Giọng trầm lại:

— Tôi không tin White đã làm như vậy.

Di im lặng, cái im lặng làm Minh càng cồn cào tâm can.

— Sao cậu nữ nói ra điều đó cho tôi biết? - Minh hỏi tiếp.

Khánh Di thở dài, xoa trán, cậu tháo cái kính trên mắt ra, chùi sạch lại.

Di nói:

— Cậu đang cố lừa gạt bản thân mình sao? Rõ ràng cậu biết điều đó trước cả khi tôi nói. Chỉ qua là cậu không muốn tin đó là sự thật.

Hiếu Minh bật cười, nụ cười mang theo chua xót và tuyệt vọng:

— Bạn bè đó ư? Sao tôi tin nổi đây? Chúa trên cao, Ngài hãy cho con chút ánh sáng để giải thoát cho tình cảnh bế tắc này đi! Tôi đau như muôn ngàn vết roi khắc trên da. Cơn đau này khủng khiếp hơn thế nữa, nó rạch đến tận tim của tôi. Thằng bạn mà tôi tin nhất, nó lại tàn độc với tôi vậy sao? Sao mà tin nổi hả Jon?

Di nhướn mắt, mỗi lần nhếch môi lại chạm vào vết bầm trên khoé môi. Chiều nay, cậu đã bị BJ tặng nguyên một cú đấm trời giáng. Cái đấm phản nộ vì sự ma mãnh của cậu. Di đã bí mật phá hoại một công trình nghiên cứu then chốt về Angel. BJ đánh cậu là đã nường tay, nếu là lão MR.M thì cậu đã tong đời. Mà dù BJ tha mạng cho cậu thì cũng do hấn sợ bị cậu kéo chết chìm theo thôi.

— Tôi...chẳng biết nói sao bây giờ. Demon à, hãy tự giải quyết tình cảnh này đi. Tôi không liên can nữa. Giờ tôi giúp cậu chỉ do tình nghĩa bạn bè ngày xưa, nhưng mà...cậu và tôi không thể cùng chung chiến lược được. Xin lỗi!

Minh đưa cánh tay khoé mạnh choàng qua vai cậu bạn, cười, lại là một nụ cười giấu giếm đi cảm xúc thật. Cười giả tạo - giống thiên thần. Vui cũng cười. Buồn cũng cười. Đau cũng cười. Hạnh phúc cũng cười. Thiên thần hay giấu cảm xúc của mình qua nụ cười, cái nụ cười đôi khi rỗng tuếch, gượng gạo.

— Mấy hôm trước, à, là cái hôm tôi bị ám sát đấy, hình như là... Cậu đã gặp Dragon, phải không nào? - Minh nói, tiếng nói nhỏ hơn, như đang xé nét. - Sao vậy? Hai người có gì phải gặp nhau? Hay đang giấu tôi điều gì?

Màu mắt xanh dương chợt lảng lại, mang phần sắc sảo, khôn khéo lảng tránh.

— Tôi chỉ rạch ròi gianh giới với cậu ấy. Cậu nghĩ tôi còn đề tài gì để nói với Red đây? Hờ hờ, cậu thật đa nghi.

Áo blazer xám nhếch môi khinh khỉnh.

— Tôi chẳng muốn mình trở thành bù nhìn.

— Tùy, không tin thì thôi, làm gì được nhau? - Di nháy mắt, đánh đố.

Cậu cầm viết, liếng thoảng viết trên giấy note, xong lại dúm lại cho Minh.

— Gửi Ella đem những loại thuốc này cho cậu. Thuốc ở đây không thấm thía gì với cậu cả. Thuốc kháng sinh vô tác dụng với cậu rồi. Đây, phải tự biết lo cho mình chứ. Cậu xem, quá lạm dụng thuốc an thần khiến cậu suy nhược trầm trọng rồi này. Nội tạng của cậu...ôi trời, hết date thật rồi! Hệ tiêu hoá, hệ thần kinh, cả hệ tuần hoàn cũng đã suy kiệt vì cách ngược đãi cơ thể của cậu. Hết thuốc chữa!

Minh đón lấy mẫu giấy, âm ừ:

— Đừng “tâu” với Alex hộ tôi. Anh ấy biết sức khoẻ của tôi hiện giờ thì sẽ cầu nhàu suốt cho xem!

Người bạn cau mày, tự nhiên tức đến phải quát lên:

— Lại nữa! Cậu có biết cơ thể của cậu giống y như một chiếc lá vàng trên cây, một cơn gió cũng đủ khiến nó rời khỏi cành không? Thật là!

— Chết đơn giản thế sao? - Mái tóc nâu hạt dẻ bóng lên từng sợi dưới ánh sáng, cậu cười đắng chát - Nếu cứ sống như thế này mà chết được thì dễ thôi!

Khánh Di lại đan tay vào nhau, không nói. Cặp kính cận gọng đen che đi biểu cảm trên đôi mắt kia.

— Đây, cậu có bao giờ ước mình chưa bao giờ tồn tại trên cuộc đời này không? - Minh buồn rầu, đôi mắt nâu le lói những ánh đỏ, đôi mắt cậu thật kì lạ, một màu mắt đặc trưng cậu đã thừa hưởng từ cha - người mà chẳng bao giờ cậu muốn nhắc đến. Vì chưa bao giờ cậu và ông ấy có chút tình cảm phụ tử thật sự. Chưa bao giờ. Vì ông ấy là người nắm giữ quyền lực tối cao, ông đã biến cậu, người thừa kế tương lai, trở thành một bản sao như mình: lạnh lùng, tàn nhẫn, kiêu hãnh như chúa tể muôn loài, không có quyền yêu thương, vì có quyền lực tức là không có trái tim. Tiếc là...cậu quá bất tài. Cậu không đạt được những tiêu chuẩn mà ông đã đặt ra. Giáo dục một đứa bé theo một khuôn phép hà khắc hết một binh sĩ trong doanh trại khiến trái tim non nớt của nó chỉ thêm lì lợm, muốn phản lại điều đang ép buộc mình. Bản tính của cậu nào đâu lạnh lùng thế này. Do cách dạy dỗ kia đã khiến một đứa bé hiếu động, hoạt bát trở nên trầm lặng, đánh rơi nụ cười tại một góc nhỏ trong ký ức. Thằng bé giấu đi nụ cười hồn nhiên thắm thắp trong tim, nó cất giữ cẩn trọng như châu báu. Vì nó biết, trưng bày nụ cười tinh khiết đó ra tức là nó đã để lộ khuôn mặt thật sự của mình, khuôn mặt mà nó đã cố giấu kín sau lớp mặt nạ da người vô cảm, trở trở như gỗ đá.

Đôi khi nó muốn nổi loạn vì đã kiềm chế hết sức, một đứa con trai mới lớn căng tràn sức sống. Nó muốn rã mình trong gió sương cho thoải sức. Nó thềm lao vào cơn lửa nhiệt huyết của tuổi thanh xuân. Nó thích vẫy vùng trong phong ba bão táp, đắm đuối vào những lí tưởng mà mình đã mơ mộng thêu dệt nên. Nó muốn tự chịu trách nhiệm cho những hành vi nông nổi của cái tuổi ngông cuồng nhất. Nó khao khát yêu, được yêu và điên cuồng trong những rung động chớm nở đầu đời. Trái tim nó ăm ắp nhựa sống. Nó mê mẩn đeo đuổi theo những trò chơi sôi nổi, vậy mà nó chưa bao giờ được chơi thử. Nó muốn sống hết mình, gom hết nhiệt tình của nó cho đời. Nó giấu đi vẻ tươi xanh mơn mớn như một cây non đang trưởng thành sau lớp vỏ xù xì, ảm đạm. Nó nhét hết tất cả tư tưởng nổi loạn của mình và lổn nhổn của tâm trí, buộc chặt, ém ngạt trong một chiếc hộp chật chội luôn chờ bùng nổ. Biết khi nào nó vỡ tung đâu?

— Sao tự nhiên hồi ngớ ngẩn vậy? - Hạ Khánh Di cũng choàng tay lên vai Minh, cười buồn.

— Tự dưng thấy mình nhỏ bé quá. Cuộc sống của chúng ta như được lập trình trước, không hề có mục đích, chẳng có động lực sống, không có ước mơ. Chẳng khác gì một rô bốt tối tân của hãng toàn năng đã tạo ra. Một cuộc sống mờ mịt.

Di nín lặng. Ừ, thế đó, với Minh hay cậu, cuộc sống đều như nhau, mờ đen như lạc trong một khu rừng nguyên sinh chẳng chừa dây leo, không có phương hướng, không hề mang chút ánh sáng. Một cuộc sống đã được thiết lập trước cả khi những đứa trẻ được “đánh dấu” chào đời. Chúng như những con búp bê vô tri, vô giác, là đồ chơi của những kẻ tạo ra chúng. Cuộc sống “giả vờ giống con người”.

Hạ Khánh Di lắc nhẹ đầu, hít một hơi. Khoảng cách giữa cậu và Minh giờ đây sao thấy xa vời quá.

Cậu và người bạn này đã bị ngăn cách với nhau bởi những tư tưởng vô hình ràng buộc. Cậu không muốn nói gì thêm ngoài lời căn dặn chân thành:

— Đây bạn, giúp tôi làm việc này.

— Gì vậy?

— Cùng Dragon, hãy bảo vệ cô gái tên Lee Sang Mi, con gái của tiến sĩ Lee Sun Wook. Được không?

28. Q.1 - Chương 6.1 : Lá Bài Jack Kì Lạ

Trong giấc mơ bé thơ ngọt ngào...

” We wish you a Merry Christmas...

We wish you a Merry Christmas...

We wish you a Merry Christmas and a Happy New Year.

Good tidings we bring to you and your kin.

Good tidings a Christmas anh a Happy New Year...”

Tiếng hát trong trẻo của dàn đồng ca hát mừng giáng sinh sắp đến trong lành như một thứ kem mát lạnh lan tỏa khắp nơi, êm ái rót vào tai tôi mỗi nỗi nhớ nhung lạ kì.

Những đứa trẻ (trong đó có tôi) đang ráo riết tập dượt lại những bài hát mừng ngày Chúa giáng trần bên cây đàn piano màu nâu mà ma xơ đang điều khiển lướt tay trên phím đàn. Lũ trẻ hát líu lo, giọng trong như nước suối, đáng vóc bé xinh nghiêng trái, nghiêng phải theo nhịp 3/4 chậm chậm.

Giáng sinh sắp đến. Thành phố Hồ Chí Minh vẫn màu không khí nặng mưa bất chợt. Tuy vậy, dù giáng sinh không giá lạnh, không tuyết rơi nhưng vẫn nức cảm giác nôn nao lòng vì những shop bán phụ kiện trang trí mừng giáng sinh đầy khắp những con phố. Ở xóm Đạo, nhà nhà đã khoe nhau cái hàng đá mô phỏng nơi Chúa hạ thế, đẹp lung linh. Trên đường, treo hoa đèn lấp lánh. Những dây dây kim tuyến, quả châu, hộp quà, cái chuông vàng lủng lẳng treo trên những cây thông ở vô số gia đình. Mùi vị của giáng sinh nhẹ nhàng nhưng cũng đã ăn sâu trong nếp sống của người dân thành phố.

Nhà thờ đang rộn rã trang hoàng lại mừng ngày lễ lớn. Trước sân, một thang đá hoành tráng được dựng lên từ những giàn cây tre nứa xếp cao, phủ bạt được sơn từa màu của đá, bạc phếch. Hang đá đó, những bức tượng bằng sứ diễn tả lại hình ảnh Chúa được sinh ra trong máng cỏ, xung quanh treo đèn và dây kim tuyến lấp lánh đẹp vô cùng. Bên trong thánh đường, lũ nhóc chúng tôi đã cùng xơ treo những vật trang trí lên cây thông già to lớn.

Chúng tôi thích thú treo những tấm thiệp chúc mừng giáng sinh và chất đầy những hộp quà ở gốc cây. Một mùa giáng sinh an lành lại về.

Tôi mặc chiếc váy đỏ vải nỉ, cổ trắng viền trắng gần giống với áo của ông già Noel, xúng xính vui đùa cùng đám nhóc cùng tuổi.

[Giấc mơ của tôi luôn bắt đầu ngọt ngào như vậy, tôi ý thức được điều đó, nhưng không sao không chế nó đừng diễn ra. Tôi lại mơ thấy giấc mơ này. Sống động như chỉ mới hôm qua. Và...

Tôi biết rõ giấc mơ sẽ tiếp tục thế này...]

Những đứa trẻ trang trí xong cây thông giáng sinh, vui vẻ kéo nhau ra sân vui đùa. Bọn chúng đã tập xong bài múa và bản nhạc hát mừng, rồi đến đêm 24/12, tốp trẻ con 9,10 tuổi sẽ diện váy voan trắng hay vest trắng nhả nhặn, đẹp như những thiên thần để biểu diễn. Tôi, hay bất cứ ai cũng nao nức đón chờ cái ngày đó đến, trong trái tim nhỏ bé từng bừng chớm mong với niềm ham thích vô hạn.

Tôi, đứa bé 9 tuổi đứng một mình trong giáo đường rộng lớn. Bạn của tôi đã kéo nhau ra ngoài sân chơi hết cả rồi, riêng tôi, tiếng tiếu hình ảnh cây thông đẹp để gắn đèn màu nhấp nháy xinh đẹp, đôi tay bé nhỏ nâng tấm bảng “Merry Christmas” chưa kịp treo, cúi húi máng lên cây thông màu xanh ngắt, to cao gấp đôi chiều cao của mình.

Thu hẹp trong không gian rộng lớn là âm thanh vắng vắng kì lạ. Không phải là tiếng đàn. Không phải là tiếng hát. Tiếng cười đùa ngoài sân khác xa âm thanh này. Đây là tiếng khóc. Tiếng thúc thít cứ nhỏ nhỏ như sắt đeo bám không gian linh thiêng của nhà thờ.

Con bé (là tôi) ngừng tay lại trên những chiếc lá thông cứng ngắt. Tai vểnh lên nghe ngóng.

Rõ ràng là tiếng khóc. Không thể nhầm lẫn được!

Tôi kiếm tìm tiếng khóc đó. Lang thang ngó khắp xóm xinh. Tôi tìm trong hốc tường, phía sau bản lề cửa, tìm trên bụi giăng của linh mục. Không thấy ai...

Tôi không nghĩ là có ma, ở giữa thánh đường có Chúa dỗi theo với ánh nhìn bác ái, tâm trí tôi luôn mang một ý nghĩ cao đẹp tuyệt đối. Đôi chân nhỏ lại lang thang kiếm tìm. Chắc chắn là đang có ai đó còn ở trong nhà thờ, với tôi.

Cuối cùng, tôi đã tìm được tiếng khóc đó, của một cậu nhóc trạc tuổi. Cậu bé ngồi bệt dưới chân ghế, ụp mặt xuống gối khóc tức tưởi. Tôi không thấy mặt cậu, ngoài trừ bộ quần áo trắng tinh, khoác ngoài cũng là áo gile trắng cùng mái tóc đen mun như than bếp đôi lúc lại run run để ngăn bật tiếng khóc phát ra lớn hơn.

[Thiên Thần luôn toát lên một khí chất tinh sạch kì lạ, hình ảnh cậu coro mình trốn ở một góc nhỏ dưới chân ghế hẹp luôn mang cho tôi nỗi ám ảnh lạ lẫm. Nó làm tim tôi chùng lại, khắc khoải, đau đáu nhìn mãi. Vì đó là lần duy nhất tôi thấy cậu khóc, khóc trong cảm tức và thù hận.]

Tôi sững người, mở to mắt tò mò. Đây không phải là bạn cùng tập hát với tôi, là một đứa bé đến từ bên ngoài, nó đau gì mà khóc ghê thế, nó khóc như muốn dùng tiếng khóc níu non đó bóp chết người đã chọc nó khóc.

Tôi đứng nhìn trong câm lặng, rồi khẽ khàng quỳ đến bên nó, đứa trẻ đang khóc. Chúng tôi bị ngăn bởi cái chân ghế nối liền với bàn, còn mới màu nâu đen, thơm hăng hắc mùi dầu bóng, bàn ghế trong tu viện mới được thay mới.

Chân váy đỏ tươi bết dưới nền gạch trắng. Tôi không dám lên tiếng hỏi, ngón tay nhỏ e dè run run chạm đến bờ vai run rẩy kia, đầy nhẹ.

Nó ngẩng mặt lên hoảng sợ, mặt đầm đìa nước mắt, nhìn tôi với cái nhìn xa lạ rồi rúc sâu dưới chân bàn.

Cậu bé chùi nhanh nước mắt tèm nhem trên mặt, chắc nó sợ người ta thấy nó khóc. Mà ngại nhất là một đứa con gái đang nhìn nó, con trai ai đời lại để một đứa con gái bắt gặp mình khóc kia chứ.

Tôi vẫn trân mắt nhìn, sau cái nhìn xa lạ của tôi nối tiếp là ánh mắt ngỡ ngàng.

Thằng nhóc xinh quá! Nó có đôi mắt tròn xoe, màu xanh đậm như bề trên của mặt lá, đôi môi màu cam nhạt vì khóc mà sưng phồng, cái mũi nó khịt khịt như một chú thỏ con, da trắng trẻo và cái má phúng phính hồng hồng. Chưa bao giờ tôi lại nhìn một đứa con trai lâu như thế.

[Đôi khi nhớ lại thấy bản thân đã bị Thiên Thần thôi miên ngay từ khi hai đôi mắt chạm vào nhau, có lẽ tôi thích cậu ngay từ cái nhìn đầu tiên.]

Cậu nhìn lại, cũng trân trân, sau rồi lại lườm tôi, hậm hực:

— Nhìn cái quái gì vậy? Lần đầu tiên gặp người ta khóc à?

Thằng bé phát âm bằng giọng tiếng Việt lơ lớ làm tôi buồn cười, bùm miệng.

Nó lại liếc tôi, mặt đỏ gay.

Con nhóc nhỏ nín cười, xua tay búa xua, xin lỗi rồi rít.

— Xin lỗi, xin lỗi! Không phải mình cười do bạn khóc đâu! Tại... bạn nói ngọng ngịu quá! Xin lỗi mà!

Nhóc nhìn lại tôi, thôi lườm, nước mắt đã khô, đôi mắt nó vẫn chẳng chịt tơ máu, nó nhích xích ra, bót đề phòng.

— Tôi không biết tiếng Việt. - Cậu vẫn nói bằng cái tiếng đơn đót buồn cười, rồi xụ mặt, tôi thấy trên mi nó nhiều một hạt sương. Sau mép ta cậu nhóc, tôi thấy có một vết thương đã kéo da non, trên cánh tay ấy cũng có. Vết thương đó vẫn vện như vết bóng, đỏ hỏn.

Tôi mím môi, vừa nói vừa dè:

— Sao bạn khóc vậy?

Nó gắt ngay:

— Kệ tôi!

Thái độ dỗi hờn, ngoay ngoắt đó đủ hiểu cậu là đứa trẻ đã quen được nuông chiều, như là một ông nhỏ, cái tính kiêu căng, hách dịch do quá được chiều chuộng mà ra.

— Không nói cũng không sao! Mà nè, ra ngoài đi, trong đó lát nữa sẽ bị muỗi chích đó!

Cậu nhóc cũng tỏ ra nghe lời, cẩn thận chui ra, ngồi thẳng trên ghế. Thật ra nhìn là biết nhóc này cao hơn tôi rất nhiều.

Tôi cười, bắt chước giống nụ cười hiền của ma xơ, mắt chạn chứa quan tâm.

— Merry Chrirstmas!

Nó gật gật đầu, buồn rười rượi.

— Ừm, thanks.

Tôi thích thú cười, hình như cậu bạn đầu khó gần lắm đầu.

— Bạn tên gì vậy? - Tôi làm quen.

Cậu gãi đầu, bập bẹ:

— Là... Th...i...ê...n...

— Thiên?

— Ừm, Thiên... Thiên... - Vẫn gãi đầu và ậm ừ.

— Thiên gì?

— Quên mất tiu rồi! - Cái giọng lú lú, lạnh lạnh.

Tôi cười khóc lẫn lộn:

— Trời đất! Tên mình cũng quên là sao?

— Tôi không thường dùng tên Việt Nam. Tôi nhớ nó có chữ Thiên. Nhưng không nhớ đủ!

Tôi cười:

— Thiên Thần hả?

Con mắt xanh lục chớp chớp:

— Đâu? Thiên thần đâu?

Tôi chỉ thẳng về cậu, tỉnh ranh.

— Nè. Bạn không nhớ được tên mình, thôi cứ gọi bạn là Thiên Thần cho dễ nhớ!

Và cậu nhìn tôi, chẳng nói gì, như gián tiếp đồng ý.

[Mãi đến sau này, Thần mới bảo tôi: “Cái tên bạn đặt cho mình hay lắm! Mình thích nó, vì mẹ cũng hay gọi yêu mình là Thiên Thần. Kẹo Bông làm mình nhớ tới mẹ!”]

Tôi chẳng hỏi han gì nữa. Lúc đó, đứa bé gái mặc váy đỏ chỉ muốn làm sao cho cậu bạn nhỏ bớt buồn. Không hiểu sao tôi lại bám lấy Thần như thế.

Tự nhiên, Thiên Thần nhìn tôi, khóc oà:

— Hức hức, mẹ bỏ mình rồi! Mẹ không thương mình nữa! Mẹ ghét mình rồi! Hu hu, mẹ ơi, đừng bỏ rơi con mà! Hức! Hức!

Ôi trời, thì ra cậu bé trước mặt tôi là cô nhi. Chắc cậu vừa được tu viện nhận nuôi. Thì ra thế, Thiên Thần bị bỏ rơi. Thiên Thần đáng thương và nhỏ bé, đứa bé vừa bị một kẻ nhẫn tâm chối bỏ sự tồn tại. Cậu đáng thương quá!

Khó khăn lắm tôi mới dỗ dành cậu thôi khóc được. Chắc mắt gần nửa tiếng. Cậu khóc mãi, như mạch nước ngầm ồ ạt chảy ra trong hốc mắt.

Đến khi đuối lả, gương mặt bé xinh kia không còn khóc nữa, gương mặt nhìn lấm lét, rồi ụp mặt trên bàn.

Khát khô cổ với cậu nhóc này thật đấy!

Sau đó, tôi tới nơi đặt đàn piano, ở trên nắp đàn đang đặt cái ba lô của tôi ở đó. Tôi đem cho Thần chai nước và một cây kẹo bông.

Thiên Thần trông ngây ngô thật. Cậu giống như một đứa bé 6,7 tuổi hơn. Đôi mắt ấy luôn nhìn tôi dè dặt, có phần kính nể như đứa em đứng trước mặt bà chị.

— Tặng bạn nè! - Tôi cười, đưa cây kẹo tặng cho Thiên Thần. - Bạn đừng buồn nữa nha!

Thần nhìn tôi, cánh môi cam mọng vừa nhấm nháp nước ỉm ướt, hỏi:

— Gì vậy?

— Kẹo bông đó!

— Kẹo?

— Ừm, ăn kẹo này xong thì Thiên Thần sẽ hết buồn ngay thôi. - Tôi vỗ ngực, đinh ninh.

Đứa bé mặc gile trắng đón lấy cây kẹo. Thiên Thần rất ngoan và nghe lời, đứa trẻ thừa hưởng nền giáo dục rất khuôn phép.

Thần theo hướng dẫn của tôi, nhóp nhép ăn cây kẹo thần kì khiến người ta hết buồn.

— Ngọt quá! Y như đường vậy! - Cậu bạn reo lên, mắt sáng ngời.

— Nó làm từ đường mà.

— Cảm ơn bạn, Kẹo Bông.

— Bạn gọi mình là Kẹo Bông sao? - Tôi hỏi.

Đứa bé cười, lần đầu tiên thấy cơ mặt đẹp đẽ đó cười, thanh minh như ánh dương.

— Vì bạn ngọt ngào giống như Kẹo Bông vậy ý. - Rồi chìa tay ra. - Tụi mình làm bạn nha, cảm ơn Kẹo Bông vì đã an ủi mình!

Tôi cười giòn tan, bắt tay với bạn mới.

— Chào bạn, Thiên Thần.

[Chỉ là một cái bắt tay ngây ngô đã đen cậu đến bên tôi. Và một cái ngoéo tay duy nhất đẩy Thần ra xa tôi. Chỉ là chạm lấy tay nhau.

Thế đấy, giấc mơ của tôi rành mạch, trôi chảy như thác đổ. Cậu gặp tôi nhẹ nhàng như tuyết điểm xuyên trên cây thông trong tưởng tượng. Thần đã ngấm ngấm nhốt chặt tôi trong giấc mơ thần tiên...

Rồi lặng thầm phá nát tất cả...]

Vậy là tôi quen với Thần, những ngày sau đó trở đi luôn là thế giới màu hồng ngọt mịn của tôi, bên tôi có Thiên Thần. Và cậu bạn cứ bồi đắp những kỉ niệm đầy ắp trong tâm khảm tôi.

...

— Thần ơi, tại sao mùa đông mà chẳng có tuyết rơi?

— Ngốc quá! Việt Nam là nước nhiệt đới, làm sao có tuyết được chứ?

_ Mình muốn thấy tuyết cơ.
 _ Kẹo Bông nhắm mắt lại đi, rồi tuyết sẽ rơi!
 _ Wow! Tuyết kìa! Đẹp quá! Tuyết khắp mọi nơi, mà không lạnh tí nào.
 _ Hi hi, lấy hoa Bò công anh giả tuyết, Kẹo Bông thích không nào?
 _ Thích! Thích lắm!
 _ Hi hi.
 _ Thiên Thần ơi, cậu hứa sẽ mãi là bạn của Kẹo Bông nhé!
 _ Tất nhiên mà!
 _ Hứa nha! Không được nói dối đó!
 _ Thiên thần không biết nói dối! Mình ngoéo tay nào!
 _ Hi hi hi...
 _ Ha ha ha...
 _ Hi hi.
 _ Ha ha.
 ...

29. Q.1 - Chương 6.2 : Lá Bài Jack Kì Lạ

Rồi vẫn thế, giấc mơ lại bị ánh sáng chói mắt rọi thẳng, loé nhoè mọi thứ. Trên cánh đồng bồ công anh, Thiên Thần lại tan ra theo từng cánh hoa thanh nhã, bay vút vào không trung.

Và tôi lại mất cậu.

Giấc mơ ngọt ngào bị xé cắt bởi sự tan biến đột ngột của ai kia. Bỏ lại tôi với nỗi hoang mang, lạc lõng vô bờ. Giấc mơ thành thang, trắng toát.

Khó thở, lồng ngực căng tức. Tôi muốn thoát khỏi cơn mơ này, như bao nhiêu lần đã cố gắng tẩu thoát. Thế mà vẫn vô phương.

Thiên Thần tan biến, bỏ rơi tôi xây xẩm, lạc loài.

Vô định như Bồ công anh.

[Đừng ám ảnh trong những giấc mơ của tôi. Hỡi Thiên Thần, sao cậu tan biến? Sao cậu bỏ mặc tôi trong lỗ hổng của ký ức? Cậu đâu rồi? Kéo tôi ra cơn ác mộng này đi. Xin cậu!...]

Tôi vẫn chìm trong cơn mụ mị, yếu ớt, vô vọng. Thiên Thần đã biết rồi. Mọi thứ lại vô cùng đáng sợ!

Cho tôi ra khỏi giấc mơ này đi! Xin hãy giúp tôi!

Tôi chờn vờn như muốn chết ngạt trong cơn ác mộng kia. Mồ hôi ra ướt áo. Tim đập thối. Hãy có ai đó lay tôi dậy giúp! Mẹ ơi, vui lòng phi một cước đá con bay xuống giường dùm đi! Đi mà mẹ!

Tôi chấp chờn. Chấp chờn.

Bỗng nhiên, một âm thanh cực lớn như vị cứu tinh kéo tôi thoát ra giấc mơ kì dị đó.

Tiếng hét sắc lẹm như tiếng thủy tinh vỡ cửa vào lý trí tôi trở nên khô ráp, rồi nó mãnh liệt kéo tôi chạy tốc độ thoát khỏi giấc mơ, như một kẻ sĩ cứu lấy một công nương yếu đuối dưới sức mạnh của rồng lửa:

_ Áááááááááááááááá!!!!!!

— Ba ơi! Hu hu hu! Sợ quá! Sợ quá à! - “Công chúa” nhà tôi khóc lên ầm ầm, bầu vú lấy cổ ba tôi mà ôm, ba vuốt vuốt tóc em nó, dỗ dành.

— Gì vậy con yêu? Ngoan đi nào, nín nè, nói cho ba nghe! - Giọng ba vẫn dịu dàng, ấm áp như vậy. Oa, tôi cũng muốn bám lấy ba mà mách chuyện này!

Dù sao tôi cũng là chị gái của Cherry, dù hơn em chỉ một tuổi nhưng vẫn phải làm gương. Tôi không thể không nhẽo với ba được.

Cố gắng bình tĩnh lại, thu dọn chút hơi sức yếu ớt, tôi chống tay, loạng choạng đứng dậy. Giờ mới phát hiện hai bàn tay tôi lạnh ngắt.

Ba kéo tôi lại, thăm dò:

— Apple, chuyện gì vậy con? Sao hai đứa con lại hét lên? Nói nghe đi con!

Cơ hàm tôi vẫn sái ra, mặt ngu đực.

— Ba ơi, ở ngoài kia có...có... Thấy ghê lắm!

Tôi cũng chỉ ra ban công, run sợ. Con Hạnh Phúc liếm liếm chân tôi làm gai ốc cả người sồn cả lên.

Theo tay tôi chỉ, ba buông con bé lằng nhằng kia ra, bước ra ngoài, thái độ mạnh mẽ và hiên ngang như một cầm tử quân.

Có ba chở che, lòng tôi yên ắng lại, mặt bớt tái. Tôi rón rén đi sau lưng ba, con em núp sau lưng tôi, cũng mon men theo cùng. Nhìn ba người như đang rình ăn trộm.

Nắng sớm hong bầu trời bằng thứ mật vàng như nghệ, rót chảy khắp mọi nơi, áp sâu vào căn phòng bày biện như phòng của một tiểu công chúa, toàn sắc hồng ngọt ngào. Tôi ép người vào bản lề cửa dẫn ra ban công, lấy tấm màn cửa móc từ ren hồng nhạt lên che mặt. Trong những kẽ hở của sợi ren, tôi thấy thấp thoáng mờ mờ tấm lưng của ba đang đi ra cửa.

Lại có tiếng thốt hoảng sợ diễn ra, nhưng không hét lên như chị em chúng tôi.

— Lạy Chúa! Ai đã làm chuyện này? - Âm thanh thẳng thốt đó vang lên, làm hai con chuột nhắt núp sau cửa run cạy.

Tôi thò đầu ra, mò mẫm bước ra, tìm thỉnh thoảng đập.

Mùi không khí tinh sạch sớm mai át vào mũi, khu vườn nhỏ ở ban công ngan ngát hương hoa. Tôi vén cái rèm tự tay làm từ những chú hạt và ngôi sao kết thành chuỗi dài. Trên đó còn treo hai “con ma” trắng toát, đầu trọc lóc, con thì cười toe toét, con thì khóc méo máo - sản phẩm của bạn Dương Vĩ An đã làm tặng tôi. “Con ma” là tiếng lóng tôi đặt cho cặp búp bê cầu nắng và cầu mưa của cậu. Trông hai con đó cứ bay đi bay lại theo gió hệt như mấy con ma trùm khăn trắng hồi Halloween.

Hương Dạ Lan Hương nhu mùi len vào cánh mũi, trong mùi hương đó có xấp xỉ mùi máu tanh tanh. Thứ làm tôi sợ muốn ngắt nãy giờ.

Ba đi ra ngoài ban công, cái cách mạnh dạn của ba làm lòng bọn nhỏ bớt xáo động.

Cherry và tôi chớp mắt nhìn nhau, sau đó không núp nữa, đi theo ra, nhưng bước chân vẫn e dè.

Hai chậu Dạ Thảo của An “tiên sinh” tặng đã trở bông tím tím đẹp tuyệt, chúng lúc lắc trên đỉnh đầu của tôi, lá tái vàng như báo hiệu chúng đang cần thêm nước.

Con Hạnh Phúc chột sủa rang xối xả, như bị kích động lắm. Thấy chưa, tới chó mà còn thấy sợ đây nè.

Mùi máu xộc nặng hơn, nhếch nhác khắp dưới sàn. Dưới đó, những con búp bê ma mặt mày quỷ dị giương mắt trừng trừng nhìn tôi. Có đến chục con đến cả chơi. Máu bết trên mặt chúng, ghê rợn. Ai đã đặt chúng ở đây?

Điều đáng sợ hơn nhất là trên đỉnh đầu tôi. Một dây thừng thắt kiểu thông lọng siết chặt lấy cổ một con búp bê xoà tóc rũ rượi, lưng lửng giữa hai chậu dạ thảo. Con búp bê mặc váy trắng, sau lưng nó là đôi cánh

trắng tinh, tóc xù màu nâu cùng đôi mắt xanh dương to tròn. Khắp mặt nó ướt át máu, tuôn cả trên chiếc váy trắng. Giờ máu đã khô, kết lại thành những vệt cứng, đỏ đỏ, cam cam.

Đây là một con búp bê thiên sứ. Đôi cánh nó bị ai đó cắt rách bươm. Mà điều tôi sợ nhất chính là... nó giống hệt như... con búp bê bằng sứ mà tôi đã chôn ở hàng rào ngoài cổng nhà, nằm sâu trong một chiếc hộp kim loại xám khoá kín. Giống như khuôn đúc. Nhưng đây là búp bê nhựa. Sao nó lại ở đây? Kể biến thái nào đã giở trò này?

Ba tôi cầm lấy sợi dây thừng, mở nút thắt trên cổ con búp bê ra, sợi dây được móc trên xà cao thế này, tôi cá kể làm chuyện này cũng phải cao hơn 1m8, hẳn đã bắc thêm cái ghế đầu tôi hay ngồi hóng mát để vươn tới trần ban công.

Nhà tôi có kiến trúc gần giống như những ngôi nhà gỗ trong những truyện cổ tích của châu Âu. Cách tân bằng cách thay đổi đôi chút, phòng khách ở chính diện cổng nhà. Có một đường L để ra phía sau, chạm mặt gian bếp.

Có một trệt và một gác lửng, trên nữa là một căn phòng áp mái bị bỏ phế. Phòng ba mẹ ở dưới trệt, tầng hai là phòng của hai chị em tôi, rộng thênh thang, có một phòng riêng để phục trang và phụ kiện của Cherry, cả mấy chục con thú nhồi bông fan tặng cho nó nhét muốn chật phòng. Căn phòng áp mái cũ kĩ làm nhà kho.

Hai bên nhà tôi là nhà của hàng xóm, cả hai đều nép sát vào nhà tôi, toàn đồ 2,3 tầng. Phòng tôi ở căn gác lửng, tên đột nhập chắc rằng đã leo theo ống nước nhà kế bên rồi đu đến lang thang này, tôi thấy có dấu hiệu bị giẫm đạp trên bồn hoa. Vài đoá mười giờ đã giập nát.

Dưới sàn, máu cũng khô, tôi nghĩ khoảng thời gian đột nhập chắc là 3,4 tiếng trước. Đó có thể là lúc từ 2 - 5 giờ. Tôi nhớ rất kĩ là đêm hôm trước đã thức xem kịch bản đến hơn 1 giờ sáng.

Vậy là sau khi đợi chị em tôi ngủ say, tên khốn nào đó đã lẻn lên đây, bày trò phá phách, hù dọa.

Tôi thì tìm được hẳn sẽ lột xương hẳn ra! Báo hại hồn vía tôi sắp đu trên dây điện hết cả rồi.

Tôi lấy tay, di di sợ sệt mấy cái con búp bê ma nằm dưới sàn về một góc. Nhìn mặt chúng nó ghê quá! Có đứa trông như con nít thật, nó nhìn tôi với màu mắt đỏ ngầu, trông ma quỷ vô cùng.

Hạnh Phúc đánh hơi ra mùi máu tanh, nó sủa còn dữ dội hơn.

Trên chậu Dạ Thảo, tôi thấy một mảnh giấy hình chữ nhật, là một lá bài trong bộ tứ lơ cơ. Là quân Jack bích, quân Jack nhỏ nhất. Tôi thấy lá bài này quen quen.

Nắm lấy lá bài trên tay, tôi nhìn đầy ngỡ vực, có một dòng chữ viết tay rất đẹp trên lá bài Jack: "Where are you, Angel?"

Cherry nín lấy vai tôi, cau mày.

— Cái gì vậy hai?

— Hồng biết nữa.

Ba tôi cầm con búp bê thiên thần trong tay, ngẫm nghĩ một lát, xong ba quay qua tôi, hỏi. Hình như tôi thấy mặt ba cũng trắng chạch.

— Apple, dạo gần đây con có cảm giác gì bất thường không?

— Ya... Đâu có gì đâu ba!

Ba lấy lấy bài trong tay tôi, cơ mặt có chút biến đổi, đuôi mắt ba hơi giật giật. Thế rồi ba lại nhìn vào bọn tôi, cách nói mang nổi thấp thỏm miễn cưỡng giấu trong lớp vỏ điềm đạm hằng ngày.

— Thôi, không có gì đâu con! Chắc là do anti-fans làm.

— Anti-fans? - Cherry bất ngờ. - Trước giờ con làm gì có anti? Con ngoan lắm mà!

Tôi hùa theo ý ba:

— Ừm, chắc là đúng đó. Ngoài anti-fans của em ra thì chẳng có ai đùa giỡn quá đáng vậy đâu!

— Xi! - Nó nguýt. - Sao chị không nói là anti-fans của chị ấy!

— Chị? Hơ hơ, chị đâu phải là sao đâu mà có anti-fans. Hà hà.

Nó cãi:

— Trời, chị có biết bao nhiêu người GATO. Chị không biết à?

— Chúng “Ghen ăn tức ở” với chị về cái quách gì chứ?

— Trời ạ, suốt ngày chị cứ đi chung với hai hotboy đình đám nhất của Thanh Du, vậy còn tuyển thẳng qua Super Star. Chưa tính hiện giờ còn trở thành hot girl của cộng đồng mạng rồi. Đến em còn GATO chị đây này!

— Nhiều đó chưa thuyết phục để gây ra vụ hăm dọa này đâu.

30. Q.1 - Chương 6.3 : Lá Bài Jack Kì Lạ

Nó ốm ờ:

— Ai biết được.

Ba tôi dặt hai đứa lu xua bu chúng tôi ra, gạt đi:

— Thôi, thôi hết chuyện rồi hai chị. Đi vô đánh răng giùm cái đi. Coinhư sáng giờ không có gì xảy ra nhé, để đó ba lo, cấm tiết tụi con xíavào chuyện này nữa! Rõ chưa?

— Dạ! - Hai đứa tôi thiếu não nhìn ba đang đi vô. Cả hai đều lắc đầu, Cherry bước vào trong. Chắc ba đi xuống lầu lấy nước lau lại sàn nhà bết bết máu, máu của ai?

Mẹ đi chợ chưa về, tôi cũng chẳng dám nói cho mẹ biết đâu. Mẹ đa cảm lắm, nói ra mẹ lại lo thêm.

Tôi định bước vào trong, ai xui tự nhiên lại dừng bước. Âm thanh chíchóe của hai con két lông xanh hằng ngày tự dưng sao giờ im ru vậy? Nãy giờ quên bèn đi mất.

Tôi ngẩng đầu lên nhìn trên lồng. Ôi trời ơi, chiếc lồng mở toang ra.

Trên bồn hoa, hai con két lông xanh chuối chết cứng đờ, kiến bu tá lả. Chúng đã bị ai đó nhấn tâm cắt đứt cổ từ đêm qua. Cảnh tượng làm lòng tôi co rút lại. Âm ảnh. Ai giết hai con két của tôi???

Gần như nổi đóa, tôi bạnh quai hàm, tay bóp gờm gờm. Thì ra máu nhớp nháp dưới sàn là của hai con két yêu dấu của tôi.

Con mèo mướp nhà kẻ bên đã cặp lấy xác một con, tha đi tận lên nóc nhà. Một con cũng đang dần bị lũ kiến bu kín mít.

Trời ơi, tự nhiên tôi muốn khóc quá đi!!! Quân trời đánh thánh vật nào giết thú cưng của bà??? Ta lột da mi rửa hận!!! Gừhhhh...

Tâm trạng cực xấu. Tôi thất thiểu đi đánh răng. Ba gom mấy con búp bê ma bỏ vào túi xộp đen to, cột kín. Con Cherry lại khóc la om sòm vì hai con két cưng nói tiếng người rất sôi mà con bé và tôi đã nuôi suốt hai năm đãchầu Diêm Vương. Tôi chắc mẫm là vì do lũ két biết có người lạ đột nhập vào nhà lúc nửa đêm nên chúng mới bị vật cổ. Quân khốn khiếp! Bắt lương! Tàn bạo!

Ba cuốc một lỗ sâu ngoài khu vườn nhỏ phía sau nhà để chôn đi con két đáng thương. Cún Hạnh Phúc xưa nay luôn có hiềm khích với hai con két xanh, giờ thấy chúng đều “từ trần” hết cả rồi, Hạnh Phúc chắc hả hê lắm. Tôi thấy cu cậu cứ quấy đuôi rồi rít, sủa oang oang, quần quít theo sau ba tôi.

Từ sáng tới giờ tôi rất hạn chế ra ban công hóng mát như mọi ngày, do còn sợ chuyện hồi sáng. Tự dưng đứng ở ban công là tôi lại thấy rờn rợn, tưởng như mùi máu vẫn còn ngái tanh ở đây, da gà trên tay nổi thành cục. Tôi tưới qua loa cho mấy chậu hoa rồi lẹ làng vô trong.

Khánh Di ghé nhà tôi vào sớm để biếu cặp bánh tét, thấy ba tôi cầm cưa đào đất chôn con két nên cậu xì xầm hỏi. Cuối cùng, Di hót hải phóng lên phòng của tôi, mặt hình sự ghê. Cậu kéo tay tôi ghệt vào trong phòng khi tôi vẫn còn đang ráo riết phơi cho lẹ cái áo lên móc hứng nắng từ ban công.

— Bà, bà, bà, sao vậy hả? Vụ gì vậy? Có sao không đó? - Di kéo tôi vào phòng, nói nhanh như tuyết cần trúng lưới, mặt mày lấm lét.

Tôi nuốt nước bọt cái ực, tay kia còn cầm cái móc phơi đồ, nhìn Di như quái vật.

— Trăng sao gì? Thì có gì đâu!

— Gì đâu, gì đâu. Bà sĩ diện vừa phải. Nói đi, sao hai con vẹt Luna với Lucky chết tươi vậy?

— Hồi hôm qua nhà tui bị người ta đột nhập. - Mặt tôi lấm lét theo.

Di trợn mắt:

— Cái gì? Đờ mờ... Sao nó gan thế? Nó không biết chủ phòng này là chằn tinh sao trời?

Tôi cầm cái móc quất vào Di.

— Chằn tinh hả? Vô duyên. Sao không nói là thằng đó quá gan khi xâm nhập vào ngôi nhà có 4 người hết 3 người là đai đen Teakwondo kia chứ?

— Ờ, đai đen gì mà ngủ như chết, người ta bẻ đầu hai con vẹt chết tươi mà còn không biết nữa kìa. - Di tùm tùm cười. - Ờ, mà cuối cùng nhà có mất mát gì không?

Tôi lắc đầu, ngồi xuống cái vông.

— Nothing.

— Thằng khùng, bẻ đầu được hai con vẹt nhiều chuyện rồi không mau chữa luôn cái Ipad để trợ trợ ra đó cùng cái con heo đất để công khai trên bàn học bà vậy chứ? Ngu ghê ý. Không chôm luôn cho bỏ ghét! - Tên khỉ vàng đáng ghét đó cười nham nhở. - Hay nó sợ danh đai đen có tiếng (không có miếng) của bà? Nó nào biết là bà híp mắt lại là ngủ say như heo ư?

Ya, tên trời đánh này đang quan tâm tôi hay là đang viện cớ xỉ vả tôi thế?

— Ông muốn tui đập ông thật phải hông? Đang bực mình muốn chết đây nè.

Khánh Di cố nín cười rồi tranh ngồi xuống cái vông của tôi.

— Đùa ý mà.

— Đứt vông bây giờ, hai đứa gộp lại cả tạ đó nha. - Tôi lườm.

Di vẫn ngồi với tôi, đẩy chân cho vông đung đưa qua lại, như thách tôi. Hừ, dây vông mục rồi nghen Di, làm sao đứt vông là hai đứa té sập gác chứ chả chơi.

— Thật là không sao thật chứ?

— Không. Ngoài trừ hơi “hấp diêm” tinh thần tui một tí.

— Đả kích thì nói đả kích đi. Trước mặt con trai mà nói “hấp diêm”, bà cũng táo tợn ghê nhỉ? - Cậu ta cốc đầu tôi, rắn dạy.

— Chơi chung với nàng Dolly yêu thương của chú mà tôi bị nhiễm thể này đây. - Giờ phát hiện ra là bạn bè có sức ảnh hưởng khá lớn tới thói quen ăn nói của mình. Nói chuyện với Dolly thì con bé dạn miệng dạn mồm đó cũng khiến tôi quen mồm theo. Giờ hể nói chuyện với Di hay An là tôi cứ bô bô theo lối ăn nói ấy. Quên mất hai cậu đều được giáo dục kĩ lưỡng trong lời ăn tiếng nói. Thấy mắc nhục thật đấy. Bị con trai sửa lưng! Hic. Mặt tôi đỏ hết cả rồi.

Khỉ đầu vàng Di công tử vẫn đung đưa vông. Bô lô ba la:

— Mà sao nó “hấp diêm” tinh thần bà? À, nhầm! Bà làm tui liệu theo nè. - Di quệt mồm. - Sao mà đả kích bà?

Tôi móc ra một con búp bê ma hồi nãy đã lén giấu đi, mặt mày nó đã chùi sạch máu, giờ ngang mặt Di.

— Má ơi! Giật mình! - Di nhún lên, hét khiếp đảm khiến cái vông run lên bần bật.

— Nhè nhẹ thôi, đứt vông! - Tôi gắt. Sợ đứt vông mà chả thèm đứng dậy. Vông của tôi mà, sao phải nhường?

— Búp bê kinh dị? Bà chơi mấy con này á hả? Biến thái vừa thôi, tui sợ ma lắm nha!

— Xí, thằng đột nhập vào nhà nó quăng cả chục con ở ngoài ban công rồi rẫy máu của hai con kết khắp nơi. Ba tui gom đám búp bê bỏ vô kho hết trời. Tại tui tiếc nên lấy một con lại để dành tới Halloween nhất mang người ta đó! - Tôi bẻ đầu, vặn cổ con búp bê đáng sợ đó cho hả tức.

Hồi nãy chúng nó làm tôi sợ thật đấy, mà sợ tự nhiên hết sợ rồi. Dù sao cũng chỉ là búp bê thôi mà.

Hạ Khánh Di kéo con búp bê trên tay tôi, ngắm nghía.

— Jack? Bà ghi cái này dưới áo của nó chi vậy?

— Đâu? - Tôi nhìn dưới gấu áo của nó, chữ “Jack” viết tay bằng mực đen. Nét chữ xiên xiên bay bổng giống y như trên lá bài Jack ban sớm. - Đâu có! Tui đâu có viết! Chả lẽ của cái “thằng đó” viết?

— Tên đó giống cảm tử quân ghê. Đánh bom liều mạng mà còn hô hoán là “Tôi ôm bom! Tôi ôm bom!” được à? Nó vô nhà bà rồi khoe bà nó tên Jack hả? Hoang đường! - Di xì dài, lại nhún vông! Trời ơi, hần muốn đo đất thay gì đây?

Tôi ôm tay, lắc đầu:

— Hồi sáng nó dám để lại lá bài, nét chữ y chang vậy, ghi là “Where are you, Angel?”. Đó, thằng đó gan thầy chạy.

Tự dưng mặt Di biến sắc, cơ mặt chùng xuống, hỏi lại:

— Lá bài gì vậy?

— Ờ, là con Jack bích trong bộ tứ lơ cơ đó! - Tôi nói.

Cơ mặt đó hoá lạnh lẽo, dường như biến thành một Hạ Khánh Di hoàn toàn khác vậy. Y hệt như hôm sáng tôi xối xả về vụ lơ chat với cái tên Darkness gì đó.

— Black Jack! - Di công tử lại lẩm bẩm một mình như thằng “đưng” (điên).

Tôi múa tay trước đôi mắt xanh lơ trong như nước biển kia.

— Di thiếu gia, hú hú! Bị gì vậy?

Di bần thần:

— Ngoài đám búp bê kinh dị và lá bài Jack đen ra thì còn có gì nữa không?

— Có. - Tôi gật đầu. - Một con búp bê thiên thần bị cắt tóc treo cổ đung đưa trên trần nhà.

— CÁI GÌ??? - Cái vông lại giật bắn lên.

Trong ba giây đầu tôi nghe thấy tiếng kéo kẹt của dây dù cọ vào thân cột gỗ, kêu ken két như báo tử.

Hai giây tiếp đến thì...

“Cột kẹt... RẦM RẦM... BỤP... BỤP...!!!”

Mất ba giây nữa để tôi nhận thức được là mình vừa đáp đất không an toàn với con khỉ Hạ Khánh Di.

— Ui da! Trời ơi! Đau quá! - Tôi rên rỉ. Thấy chưa, đã bảo mà! Đứt vông rồi nè Di ơi!

Tôi đánh chan chát vào vai cái tên vừa té lộn cổ xuống sàn sém sập gác. Măng xối xả, văng cả nước miếng:

— Đồ mất nết! Đồ hư thân! Ngồi thì ngồi được rồi còn phá của hả?

Dưới nhà, con bé Cherry nghe có âm thanh lạ, nó hú vọng lên gác:

__ Nè, hai người làm gì rầm rầm trên đó y như mít rụng vậy? Làm chuyện gì cũng phải “kín đáo” một chút chứ!

Tôi đang nổi quạu, cau mày, mặt nhăn như khỉ, quát lớn:

__ Đứt vông chứ gì. Kín đáo cái cù lồi ấy. Đau gần chết nè!

Ba mươi giây sau tôi vẫn chưa nhấc mông ra khỏi sàn nữa, tên Di thánh vật này giờ bị tôi đánh vẫn im ru, mặt lạnh như tiền. Trời ạ, đừng nói té đứt vông đập đầu xuống sàn một tí thì não đã lộn tùng phèo lên rồi nha.

Thấy cậu bạn mặt cứ biến sắc dần, từ hồng sang trắng, từ trắng sang xanh, từ xanh sang tím, từ tím sang đen y như bảy sắc cầu vồng làm tôi lo quá. Thôi đánh Di, tôi hốt hải lo, tay hươ ra như cái quạt phất phát quanh cổ Di.

__ Ê, ê, nè nè, ông có sao hông? Nhìn đi, số này số mấy? - Tôi giờ haingón tay ra. - Ông nhớ tui tên gì hông? Di, đừng làm tui sợ nha! Có gì bất thường thì nói nhanh để tui còn kịp dắt ông đi chích. Nhớ ông lêncon rồi phập tui thì tai hại lắm!

Di khỉ vàng vẫn im lìm như câm, thu mình lại, mắt sắc lẹm như kên kên. Hấn thùng thấy phải mông bước rầm rầm xuống gác, bỏ lại tôi bơ vơ cùng cái vông vừa “chia tay dương thế”.

__ Cái ông này! Khùng thật rồi! - Tôi lèm bèm một mình, liếc về tên “đưng” vừa đi xuống, xong lại luống cuống “thu dọn hiện trường”.

Một ngày chỉ dùng đến từ “khốn nạn” để hình dung. Ôi, lại vắng tục rồi! *vả miệng, vả miệng*.

__ Bác Tâm, chuyện này là sao ạ? - Hạ Khánh Di chạy ủa ra vườn sau, nơi ông Thanh Tâm đang tưới mấy luống rau trong mô đất hẹp, những tia nước bắn ra ướt một vuông đất lớn.

Bác sĩ Tâm xoay qua nhìn cậu thiếu niên vừa hỏi mình, thở dài.

__ Chắc lại phải dọn nhà đi quá! Bọn chúng đánh hơi đến rồi!

Di nhúu mày:

__ Trốn chạy hoài không phải là cách. Chúng đã đến đây thì ta vô phương tìm ra lối thoát. Giờ chỉ còn cách đối diện sự thật thôi.

Tia nước trên tay người đàn ông tắt ngấm, ông lặng thinh.

__ Bằng mọi giá con sẽ bảo vệ Tiểu Bạch mà!

__ Hình như con bé... nó đã tiếp xúc với Angel Hunters...

Di gật nhẹ đầu.

__ Đúng ạ! Cả phía MR.M cũng đang tìm cách tiếp cận Bằng Nhi.

__ Làm sao bây giờ? Còn thằng nhóc tên BJ đó... Nó đáng sợ thế nào?

__ Có thể nói BJ là một sát thủ chuyên nghiệp, cũng là thuộc hạ trung thành nhất của lão MR.M.

Ông hỏi:

__ Cậu ấy là con trai của người đàn ông đó?

__ Với bản tính tàn bạo hết nhau đó thì không sai. - Di trả lời.

Ông Thanh Tâm dẫn đo, mang suy nghĩ xa vời.

__ Không hiểu sao mà bác lại thấy mọi chuyện có nhiều khúc mắc quá!

Di cũng thở dài ngao ngán, ánh mắt xanh buồn rầu:

__ Có nhiều chuyện con không thể nói với bác được. Nhưng xin bác hãy tin con, con đang dùng mọi cách để bảo vệ Bạch Hàn Băng.

Bóng người đàn ông từng trải vỗ vai chàng trai, cái nhìn mệt mỏi, u ám.

__ Bác chỉ mong con bé được bình yên. Bác đã nợ nhà họ Bạch một mạng sống, trước vong linh của Hàn Phong, bác đã thề chăm sóc Hàn Băng tử tế, bác thương con bé lắm! Nó là nòi giống cuối cùng của Bạch gia, nó không thể nào xảy ra chuyện gì được. Nếu không...bác xuống suối vàng sẽ không dám nhìn mặt Phong và Tuyết.

Khánh Di cuối thấp đầu, gương mặt cũng buồn vui.

__ Do con tất cả! Con đáng chết quá! - Cậu lại ngẩng mặt lên. - Bác ơi, đừng bao giờ giao Angel ra!

__ Bác biết mà! Chỉ có Băng Nhi mới có cách tìm ra Angel, con bé sẽ là người quyết định tất cả.

__ Dạ, từ nay con và Angel Hunters sẽ thay phiên nhau bảo vệ cô ấy. Công việc bưng bình đó quá hiếu động, thật khó quản lý! - Cậu tắc lưỡi, chọt vào túi quần.

31. Q.1 - Chương 6.4 : Lá Bài Jack Kì Lạ

Bác sĩ Tâm cười khẽ, choàng vai cậu, bước vào trong nhà.

__ Ha ha, nó giống cha của nó. Con hơn cha thì nhà có phúc mà!

__ Haizz, chẳng biết là phúc hay là họa nữa. - Di thở dài, cùng bước vào trong với người đàn ông.

Tên khỉ thoắt tha đó vào trong nhà, cái mặt tưng tưng mọi hôm lại trơ tráo. Vậy mà 15 phút trước thì lầm lì như chúa ôn, chúa ngục. Đừng nói là hấn chạy ra vườn nhờ ba tôi chích một phát nên đã tỉnh người ra nha. Tên này đúng là dị hợm, vắt xin cho người chửi thảm thối, phải nhờ ba tôi cho liều của động vật thì hấn mới “ép phê”. Bó tay không chịu nổi!

Hạ Khánh Di sẵn tới mặt tôi, câu đầu tiên hấn nói là:

__ Ê, chiều nay bà đi quay phải hông? Để tui đưa bà đi!

__ Mắc mớ gì phải vậy? Tui tự có chân, có cẳng mà!

Con ranh Cherry bày đặt bồi thêm:

__ Chàng đòi chở nàng đi quay. Ôi, tình tứ dữ! Chị hai, làm vậy chị không thấy mình bất nghĩa với chị Linh à?

Tôi liếc bén ngót:

__ Im coi! Con nít con noi nhiều chuyện!

Nhỏ em tôi nguýt hơi dài, cười khoái trá rồi cắp cái giỏ xách, chào batôi và Di rồi đi tuốt. Nó đi chụp hình rồi. Con nhỏ này lẽ phép nhỉ? Chị nó ngồi chần dẩn một đồng thể này mà chẳng thèm chào một tiếng. Gì h, hết biết!

__ Để tui đưa bà đi. Thấy bà đi một mình tui chả yên tâm tí nào!

__ Vô duyên nữa. - Tôi bĩ môi. - Làm gì mà hổng yên tâm?

__ Bà coi đó! Để bà tự tung tự tác, hổng bị đâm xe cũng gây chuyện. Bà khoái đến đồn uống nước trà lắm à? - Di dùng cái lí cùn để giảng cho tôi nghe. Hờ hờ, lấy quyền gì mà nói thế hả?

Tôi ngúng nguẩy:

__ Hứ, chệt xe có hai lần à. Tôi phờng thì chỉ để lấy lời khai vì tôi bắt được cướp thôi mà! Tui được mấy cái bằng “Công dân gương mẫu” rồi nha! Bóp méo sự thật vừa thôi!

Bất ngờ, sao ba tôi là bệnh chầm chầm cái con khỉ vàng chết tiệt kia cơ chứ?

— Di nói đúng đó con. - Ba gật gù. - Hai lần chẹt xe của con: lần đầu va với Limouse thế nào mà nguyên đầu xe đập nát bét, phải sửa cả nửa tháng mới khôi phục hiện trạng; lần hai con bị xe tông đến nứt xương đầu gối mà chưa tổn ra à? - Ba ơi, sao ba lôi chuyện cũ ra bôi bác con vậy? Thương con gái ba đây nè!

— Ba này! Đó là tai nạn bất đắc dĩ thôi mà! - Tôi lè nhè.

Ba kiên quyết, khoanh tay như thẩm phán:

— Không nói nhiều, từ nay để ba hoặc Di đưa con đi quay. Không được cãi!!!

Gì vậy chứ? Hai người này nhân lúc “phái đẹp” trong nhà này còn có mình tôi nên thừa cơ ăn hiếp à? Xài luật rừng vừa thôi chứ! Vô lí quá đáng!

— Ba à! - Tôi phản kháng.

— Không nói nữa. Vậy đi! - Ba thủng thẳng uống trà, mặt ngênh lên, khoái chí nheo mắt với tên khỉ ôn dịch kia, chẳng thèm nghe tôi nói nữa.

— Nghe chưa? - Di hếch mũi đắc ý. - Từ nay bắt đầu thi hành quyết định trên. Hà hà.

Tôi ức chết. Cục tức nghẹn ứ ở cổ. Cái không lại cái thái độ ngang như cua của ba và Di, dành ngậm tằm như hến.

Bóc lột quyền tự do đi lại của người khác, xã hội này có công bằng sao? Ngày tháng sau này của tôi sẽ còn là gì? Hu hu, tức chết mất!

Nói ngay từ đầu mà, hôm nay là một ngày “khốn nạn”!!! *Tôi đang điên đấy! Cho tôi chứ. i cho hả đi! Muốn nhào vô cắn người quá đi!*

Hậm hực. Bất mãn cực độ. Tôi đâu phải là nhân dân của nước thuộc địa đâu. Nhưng chắc rằng tên Di ôn thần đó chính là đời sau của Hitler. Hừ, chẳng nhẽ giờ tôi phải thuốc Kali Cyanua cho hắn die ư? Muốn giết con khỉ vàng đó lắm rồi đây!

Còn ba, ba ơi ba làm con đau lòng thật đó. Sao ba lại rẻ rúng con, bệnh vực con khỉ xấu xa đó cơ chứ? Con gái xinh đẹp, nét na của ba có tội tình chi? Hu hu, từ nay khỏi mong được “cúp cua” đi chơi. Đời sẽ đen thui như màu của chai Pepsi, oa, không thích vậy đâu!

Hừ, chẳng làm sao cả. Đạo này tôi đi đứng thế nào ấy, nhớ lần bị nguyên chiếc Limoushine tông vào xe thực ra là tôi đã tổn tới già, lông tơ dựng đứng cả lên. Sợ lắm đấy, nếu tông thẳng vào nó thì tên khỉ Di đất tón cái làn hoa ghi dòng chữ “Thành kính phân ưu” cùng 200k chấp điếu rồi. Đầu xe đập của tôi tơi tả như vừa bị ngũ mã phanh thây. Dè xe móp thành hình “bán nguyệt”, cằm xe gãy tã lả, bàn đạp “đôi ngã chia ly”, chuông “ly hôn” khỏi xe, rổ “hấp hối” không kịp viết di chúc. Câu đầu tiên khi tôi vác nó tới tiệm sửa xe mà bác sửa xe đã nói là: “Hừm, vác về chai đến đây làm chi con? Ở đây bác sửa xe chứ đâu có thu mua phế liệu!”. Đau khổ chưa?

Chưa hết, thật ra thẳng thừng không thèm giấu giếm làm chi nữa. Tiền sửa xe ngón mất 720 ngàn. Mà cái tên thiên lôi ngồi Limo đưa có 620 ngàn. Tính ra là tôi lỗ 100 ngàn hả? Biết vậy bắt hắn đền luôn nguyên chiếc xe mới cho rồi. Ngu dễ sợ!

Bất chợt nhớ về tên con trai tóc nâu đã rửa tôi là cọp cái, cái tên có đôi mắt hổ phách như Edward Cullen và làn môi màu hoa đào như anh Lạc Hi (Bong bóng mùa hè - Minh Hiểu Khê). Tên con trai chẳng có chút phong cách của đảng-mài-râu đó, người mà tôi thể sẽ ôm hận tới già. Nhưng giờ ngẫm lại cũng thấy mình hơi quá đáng. Tính tôi nóng nảy, trịch thượng, đụng vào cái là nhảy lên đơng đơng, vốn chuyện không lớn lao lắm mà tôi cũng ôm hận cả đời cũng không đáng. Người đời có dạy “Chín bỏ làm mười”, thôi, cứ coi như tai nạn không đáng có đi. Dù sao hắn cũng xin lỗi và đền bù thiệt hại cho tôi (đúng hơn là bị ép buộc). Nhưng cái tính kiêu ngạo của hắn quả thật quá đáng ghét, lần đó tiếc là tôi chưa kịp cào mấy phát vào chiếc Limo láng coáng đó báo hận đã phải cào giò chạy tuốt. Hơi đáng tiếc một chút. Kệ, quên đi! *vuốt mặt bồ qua*.

Ồ, Apple ơi là Apple, số mày cũng hên thật. Đi ra đường xui xẻo thế nào cũng vớ được toàn mỹ nam, không phân biệt họ đóng vai chính hay phản diện, nói chung đều dính dấp tới tôi tuốt luốt. Ngày ngày cặp kè ăn

muối mè với hai ông bạn Di và An, tôi cá là 100% số con gái ở trường ThanhDu thì đã có 70% đã muốn xé xác, bóp cổ tôi chết vì tôi cứ lảng vảng bên hai hoàng tử của họ. 20% sẽ chống cằm há hê nhìn tôi bị phành thây. 8.5% còn lại sẽ về nhà ôm gối khóc tương tư, tự kỉ đến sứt cân và 1% nhỏ nhỏ cuối cùng sẽ là mấy đứa thương hại đốt vàng mã và mật niệm cho số phận hồng nhan truân chuyên của tôi. 0.5% sẽ lắc đầu thờ dài với con mắt bàng quan hay sẽ ngâm “Độc Tiểu Mai kí” để tự ai oán cho thân mình. Ôi, trung kiên liệt nữ như tôi sau khi vắt thân mạng này qua Super Star sẽ còn là gì? Bọn con gái cộp beo bên đó sẽ làm mắm tôi vì tội lém phéngchơi với hotboy mất.

Tốt nhất là tôi tập tránh xa con khỉ chết tiệt Hạ Khánh Di đó. Yêu ma quỷ quái, không nên tới gần!

Ý, lạc đề rồi. Nãy giờ tôi chỉ đang mượn khả năng “quyến rũ” mỹ nam của bản thân để dắt vào chuyện gặp Chí Linh thôi mà. Nhắc tới anh, đã mấy ngày qua không có tin tức. Anh giống như một cơn gió hạ miền man, ủa đến, mang theo dư vị ấm áp, oi ả, chút hanh hao tràn tới. Rồi anh bay vút đi, nhanh như khi tới. Tôi chỉ là một đứa nằm trong thế bị động, hoàn toàn chẳng tìm được tung tích của vệt gió bí ẩn đó.

Xung quanh tôi, Thiên Thần trong sáng, ngọt ngào luôn tự do như một đoá bông công anh nhỏ; Dương Vĩ An lạnh lùng, trầm tĩnh như tùng bách; Hạ Khánh Di sôi nổi, lanh chanh y như một chú két lăm lờ; Nguyễn Chí Linh dịu dàng, ấm áp là cơn gió nồng đượm; gộp luôn cái tên đã tông phải tôi kiểu căng, hách dịch hết như một tảng băng Nam Cực. Họ đều khiến cuộc sống tôi thêm màu mè, nhưng không diêm dúa. Như một điệu nhạc mang cung bậc khác nhau, len lén thâm nhập vào cuộc sống của tôi, thần kì và dạt dào xúc cảm.

* cười kinh hãi* Mèn ơi! Sao nãy giờ lo nghĩ về trai không vậy? Lạc đề trầm trọng! Hình như tôi đang than khóc cho quãng đời sắp bị “cầm tù” của mình kia mà?

Nếu có Di và ba đưa đón, ắt rằng tôi sẽ chẳng trốn ra Vô Định đọc chùa sách được. Chẳng thể ghé Hello Friends với Dolly, khỏi ghé qua Diamond Plaza với Kì Thư. Hu hu, sao mà bất công thế chứ? Muốn đưa đón thì đưa đón con nhóc Cherry kia kìa. Bộ nhìn tôi không nên nét đến vậy sao?

Toàn là ba cái chuyện vặt vãnh, thế mà cũng bị ba đưa lên làm dẫn chứng giáo huấn tôi. Vụ tông xe thì... cùng lắm là “Nhất hoá tam”, dù sao tôi cũng bị tông trúng hai lần rồi. Thêm lần nữa thì cả đời này sẽ không còn bị (được) xe “hun” nữa đâu! Tôi chắc thế luôn!

Buồn bực ôm cuốn kịch bản học thoại. Chữ nhí nhảnh nhảy tung tung trước mặt như trên người. Tôi oán. Nhìn chăm tới con khỉ đột đầu vàng mắt xanh kia như kẻ thù truyền kiếp. Hắn đang tung tăng bắt ve rận cho con cú mập ù của tôi. Mới huyền hoang mấy bữa là chó nhà tôi sạch sẽ nhất hành tinh, thế mà giờ vạch người nó ra đã thấy bọ chét lượn như trầy hội. Phải chăng đây là kết quả của mấy hôm tôi đã bỏ bê nó để đi đóng film? Hic, bé yêu của chị! Ủy khuất cho em quá rồi!

— Haizz... Phải công nhận là Di công tử ta đây có một sức quyến rũ kìa. Ngay cả khi ngồi chồm hổm bắt rận cho chó cũng khiến con người tathèm thường đến chảy nước miếng nữa. Hờ hờ! - Lão già Di chết tiệt đón nhìn tôi, cười khoái trá.

Tôi lườm hắn một cái bén ngót. Hận không thể phang nguyên cuốn kịch bản trên tay vô cái bản mặt tí tởn kia.

— Xuýt! Tui chỉ đang thương hại ông thôi. Nhìn đi, mặt ông dễ ghét hơn cún yêu của tui nhiều!

Khánh Di chột dẫu môi, má hồng hồng. Cái đôi mắt xanh lóng lánh đẹp như hai viên cu li sáng dưới gọng kính đen tri thức. Thật ra, Di trông rất đáng yêu. Mỗi khi cười sẽ lộ ra cái răng khểnh rất duyên, cả hàm răng trắng sáng. Cơ mặt nhếch lên thành những nếp cười tươi tắn. Cả cái đồng tiền lúm trên má Di cũng duyên lắm. Khánh Di hay cười, cười rất tươi, khi sáng lạn, khi cực kì nham nhỡ. Nhưng thực ra tôi rất thích nghe cái giọng lanh chanh hay đá đều tôi, cái nụ cười đẹp như nắng ở Athens, cả ánh mắt tuy sáng nhưng sâu thẳm như giấu rất nhiều thứ trong đó. Nói tôi mà không nhìn Di kĩ thì đúng là đang dối. Nhưng không có chuyện nhìn cậu tới si mê được đâu!

Hình như tôi xem cậu là một chú em nhiều chuyện. Di rõ là sinh sau tôi một tháng mà. Thế mà tên đó lúc nào cũng choai choai lên như muốn làm “ông lợi” người ta không hà!

— Hic, mặt tui bà đi so với cún! Xúc phạm! Bay đâu! Trâm lập quyết! - Di nhại lại giọng của mấy ông hoàng đế trong phim Tàu, cười hi hỏ. Nghét tôi nói vậy mà thật là Di đâu có giận.

32. Q.1 - Chương 6.5 : Lá Bài Jack Kì Lạ

Tôi cong môi, kênh mặt. Mọi hạm hực nhét dưới lớp da mặt trắng hồng củamình. Cục tức vẫn nằm ở cổ. “Một câu nhin, chín câu lành” mà! Thôi đi,nhờ hấn bép xép tội gì của tôi tới tai ba thì khổ. Im lặng là an toàn!

Di trời đánh “hầu hạ” cún đã xong, thông dong lượn qua mặt tôi đi rửa mặt. Hồi, tên đó lên, tự nhiên như ở nhà hấn, kéo ghế phóng lên máy tính của tôi.

— Ê bà, nick đang đăng nhập tên Thiên-thần-mắt-dép-1503 này là của ai vậy?

Tôi đang học, không thềm ngẩng mặt, đáp cụt lủn.

— Cherry.

— Ồ, tui out nó nhá! Mượn nick bà xú!

— ... - Vẫn áp dụng chủ trương im lặng là an toàn.

Di lại hú:

— Apple, sao đổi pass vậy? Đưa pass lại coi.

— Chi vậy? - Tôi gất.

— Del nick Messenger of Darkness.

— Why?

— Nó điên lắm! Đừng chat với nó!

— Ừm. - Tiết kiệm hơi sức để chiều đi quay.

Con khỉ đó lại hú:

— Pass đâu?

— Biết chết liền!

— Trời! Mật khẩu của bà mà bà không biết là sao?

— Tui nói mật khẩu là “Bietchetlien” mà! - Tôi phát bực, nhấn nạy, giọng hơi gằn.

Tôi nghe có giọng thở dài ngán ngấm rồi im lìm.

Hừ, quên mất, hôm qua tôi vừa chat với mụ Dolly, tám từa lư, tám xuyênlục địa, tới vụ trai đẹp cũng không tha nữa. Thôi chết, lỡ khi đầu vàngnhấn F3 để đọc lịch sử chat là xong, tôi nói xấu hấn như tử tướng. Di mà biết là giết tôi mất!

Nhanh chóng sáp lại phía sau đứa con trai kia, biểu tình của hấn trở nên thật lạ lẫm. Lại là đôi mắt sắc như dao, vòng môi nằm ngang, không cười cũng không mếu, chỉ như ẩn đi những cái nhếch môi rất ẩn, lạnh lẽo.

Một khí chất trầm lặng và bức người toát ra sau lớp mặt nạ thân thiệncủa Di. Đã mấy lần tôi để ý, đôi khi vô tình nhìn thấy, nụ cười rụcmuỗng ấy nở ra trên gương mặt cậu bạn, rất khê như tôi đang bị hoa mắt.Nhưng giờ, sắc mặt đó biểu cảm lộ liễu trước mặt tôi, trông như tôi đang thấy Di đóng vai phản diện trên sân khấu.

Bản năng khiến tôi đi thụt lùi chân lại, mang chút sợ sệt.

Di ngồi trước màn hình vi tính, tựa lưng vào ghế, gương mặt lạnh đi,ngón tay cứ tuần tự nhấp như chuột mở rồi lại tắt một bản tin offline.Tôi nhìn. Tôi đã add cái nick tên Angel Hunters tự bao giờ?

”[2/6/ 20xx 9:24] Angel Hunters: Tội ác của quỷ dữ sẽ là một vết nhơ hoen úa trong quá khứ. Chúng tạo nênmột vẻ đẹp lạ lẫm. Một vẻ đẹp mang sức hút kì lạ, mê hoặc tất cả mọithứ. Thứ đó lại trở thành một món mồi ngon cho những kẻ đi săn:Angels-có thể là bạn. Cần thận nếu bạn trở thành con mồi của tôi!

Angel Hunters.”

Tôi đọc. Hiểu được gì là chết nhăn răng tại chỗ. Hô hô, nhìn như bố Hunters này là họ hàng của cái tên Dark...dark gì đó. Sao cái lũ này cứ thích nói chuyện về thiên thần thôi ý nhỉ? Hay đây đang trở thành một xu hướng?

Trở lại với Di, gương mặt lai Tây đẹp đẽ đó vẫn sắc lại, tôi thấy Di như già hơn tôi cả chục tuổi. Tôi sợ ánh mắt lạnh lùng đó, rục rã như muôn ngàn con mối đang làm ổ trên đó. Xám đặc.

— Di... - Tôi gọi, ậm ừ. - Bị gì nữa vậy?

Hic, đừng nói là vắt xin của ba tôi đã hết tác dụng, máu điên của hần lại trào ngược lên rồi nha!

— ... - Di không nói, chỉ có tiếng hừ rất khê và cái nhếch miệng bí ẩn.

[Bắt đầu hành động rồi sao? Nhanh tay đấy! Hi vọng cậu sẽ nhanh hơn tên khốn BJ.]

Tôi ghé mặt gần Hạ Khánh Di, cự li gần khiến tôi mới nhìn rõ được mặt cậu. Có một mảng da sậm màu hơn màu da mặt cậu, ở gần khoe miệng, có lẽ là ụ máu bầm đang tan dần, và còn có chút mài vết thương màu nâu sậm, như nốt ruồi bầm trên mép. Dấu tích đó phải chăng là bị ai đó đâm vào mặt?

Mắt tôi lướt về cổ của Di, có một lần hằn trên da, hon hỏn, hồng hồng, y như một lớp da non vừa kéo qua. Lần hằn này giống như bị một vật sắc bén tựa như mũi dao hoặc lưỡi lam rạch qua.

Mắt tôi đứng hình. Mang một nỗi sợ vô hình kì lạ. Tôi phát hiện dường như Hạ Khánh Di có gì đó không ổn. Hành tung của cậu ấy rất kì quái. Cảm tính tình cũng kì quặc, khi vui vẻ, hoạt bát, khi lạnh lùng, cười như khóc như không tính toán gì đó. Nói chung rất là kì lạ. Sao giờ tôi thấy Di thật xa lạ. Xa lạ như một con người khác.

Chúng tôi không nói với nhau điều gì. Di vẫn ngồi như vậy, tôi đứng kè bên. Im lặng. Cho đến khi có tiếng mẹ phá vỡ sự im lặng quỷ quái đó. Như một vị cứu tinh. Di tắt máy, đi một hơi ra vườn phụ ba tôi trồng một chậu tử đinh hương. Mắt cậu đảo qua tôi, lạnh thấu. Run cẩy lên thật. Nhưng... Sau cái ánh mắt kết tinh từ băng tuyết đó đến muộn một thái độ nhăm nhỡ như thường lệ:

— Hi hi, bà bị gì vậy? Ấm đầu à? - Tay rờ trên trán tôi. - Ổn mà! Đừng nhìn trai đẹp chăm chăm như vậy, không tui nói bà mê tui là khỏi bả chữa đó ghen! - Nói xong đi thẳng ra vườn.

Tôi đứng đó. Lơ mơ. Chúa ạ! Chẳng lẽ Di bị đa nhân cách?

Hôm nay nhà tôi không ăn sáng. Đợi tới 10 giờ rưỡi là ăn trưa luôn. Dikhi già bị mẹ tôi nín lại ăn chung. Cậu là từ chối quanh, ông ọ giả bộ ngại ngần.

Tôi chắc mẩm sau cả mặt “lưu manh giả danh tri thức” đó là cái vẻ te tồn cười toét mắt, hần mà biết ngại à? Đứa nào dọn sạch cái xống chén nhát tôi xuống đất? Đứa nào vét mồn đầu đĩa nhà tôi? Bày đặt giả bộ! Làm như da mặt mình mỏng lắm vậy? Hơn cả phân rồi đó Di ơi!

Bữa ăn đạm bạc thôi, không có gì là đặc biệt. Duy là chỉ có không khí trên bàn ăn là đặc biệt: im phăng phắc. Tôi chỉ nghe tiếng đĩa bát va vào nhau, tiếng nước canh mút ra chén kêu róc rách, tiếng nhai còm cộp, chưa bao giờ buổi cơm lại kinh khủng thế này.

Di và ba luôn cầm mặt xuống bát cơm của mình. Chốc chốc, họ nhìn nhau, ngáp ngừng, thấp thỏm. Lòng tôi thất thểu theo. Cái quái gì vậy nè? Tôi thấy mặt mẹ cũng tái lại, cổ gượng cười. Cả nhà ai cũng mang vẻ mặt lảm lét kì lạ, như đã giấu tôi ăn vụn một món ngon nào đó. Tôi thấy mình như người ngoài cuộc. Kiểm nén để không đập mạnh đĩa xuống bàn mà gằn lên rằng: “Đủ rồi! Ba người đang giấu con chuyện gì phải không?”

Tôi không đủ dũng khí để hét lên như vậy. Cứ ngồi im thính thít. Cơm nhạt nhẽo trong khoang miệng, chẳng có mùi vị gì.

Chán! Tôi muốn khỏi không khí mù mịt này. Khua đĩa lừa cơm nuốt trọn, tôi xụ mặt, nói lầy:

— Con no rồi! - Rồi bỏ đi lên phòng một nước.

Sau lưng có ba tiếng thở dài, rõ mồn một.

Tôi bắt đầu để ý đến những điều quái lạ trong một tháng gần đây. Hình như mọi thứ đang rơi dần vào những nhịp phách đi lạc, tất cả đã quaytrật quỹ đạo. Và ngôi nhà tôi đang cùng giấu giếm một điều bí mật nào đó. Ai cũng biết. Trừ tôi.

Trong một con hẻm vắng gần nhà của bác sĩ Trần Thanh Tâm.

“Soạt! Rầm” - Có tiếng gió rít mạnh và một lực hung hãn đập vào tường.

_ Black Jack! Cậu đang diễn trò điên rồ gì vậy? - Devil xách lấy cổ áo blazer của người đối diện, kích động mà rít lên.

Con người quái đản kia cười mỉa, ngạo nghễ:

_ Sao nè? Cậu đang tức giận sao, “thiên thần”?

_ Hừm. Nếu muốn ép buộc tôi vào cuộc mà dùng tới trò hăm dọa đòn mạt này thì... - Devil nghiêng răng, lạnh lẽo cười. - Tôi đã đánh giá cậu quácao!

BJ cười gằn, gạt cánh tay đang bấu lấy cổ áo mình xuống, đôi mắt xanh lục sâu hoắm:

_ Thế nào? Cậu lo lắng cho con bé đó lắm à? Ha ha, vậy nên biết điều một chút chứ!

_ Đủ rồi! Chỉ cần tôi lấy được Angel còn lại từ tay hậu duệ cuối cùng đó thì cậu sẽ thực hiện lời hứa của mình phải không?

Áo blazer choàng vai qua vai chàng trai tóc đen có khuôn mặt tuấn mỹ cạnh mình, khoái trá:

_ Chắc chắn, cậu yêu con bé ấy thật rồi! Một điều tối kị. Cậu hiểu rõ bản chất của sự việc mà! - Giọng nhỏ dần. - Nó sẽ giết cậu nếu biết được sự thật!

Gương mặt chàng trai tóc đen phẫn uất.

_ Đủ rồi anh à!

_ Lâu lắm mới nghe cậu gọi thân mật như vậy! Tiếc là... Điều đó cũng chẳng giúp ích được gì!

Nỗi khổ của hai tế bào mang cùng sắc tố di truyền là nó đã thừa hưởng luôn cả những dã tâm, tàn bạo của thế hệ trước. Một sớm nhận ra vết tối hãm hại đời mình nên đã nhanh chóng lánh xa. Một vẫn cứ u mê bất tỉnh. Dù chúng yêu thương nhau, nhưng chính ranh giới giữa trắng và đen đã rạch ròi cho chúng một lãnh địa nhất định. Kể từ đó, đừng mong rằng chúng lại hoà hợp với nhau. Vì chúng đã trở thành hai thái cực đối nghịch nhau.

Devil hít hơi sâu, đau khổ. Tại sao anh ấy lại ép cậu vào đường cùng thế này? Dùng Hàn Băng để uy hiếp cậu. Quá đáng! Vì anh và cô ấy tồn tại một vị trí ngang bằng nhau trong trái tim của cậu.

_ Ngoại trừ ép tôi phải tiếp cận đến Hàn Băng, việc gì tôi cũng sẽ làm. Và anh đã nói anh sẽ không làm tổn thương cô ấy, anh nhớ chứ?

Thành công trong việc khống chế con rối nhỏ, kẻ dã tâm chỉ râm ran, như trêu chọc, nhưng tràn đầy những rắp tâm.

_ Tôi luôn làm mọi thứ với lý do rõ ràng. Hôm nay tôi muốn thấy được gương mặt tràn đầy đổ kị và tàn nhẫn của cậu ngày nào, chỉ có một yêu cầu duy nhất.

Làn môi cam mọng của “thiên thần” mím lại. Vấn đề cậu nghe sẽ rất khủng khiếp. Cậu biết thế. Và cậu đang bị BJ điều khiển hoàn toàn. Vì hắn đã dùng người con gái đó làm bình phong che đậy những tội ác của hắn. Cậu không muốn cô bị biến thành một con cờ thí, đường chết.

_ Đơn giản thôi. Sau khi hoàn thành quá trình phục hồi Angel hoàn toàn. Hãy giết chết Jonny để diệt trừ hậu quả!

33. Q.2 - Chương 1: Ngày Triệu Tập

Thời gian chậm chạp trôi trong buổi sáng mùa hạ mát lạnh, không khí hanh khô vùng nhiệt đới có vẻ bớt khó chịu hơn. Những ngày qua, vất vả làm việc cho Quân công việc cá nhân khiến Linh trông gầy đi.

Những bất ngờ về sự thật trong quá khứ khiến tâm tư cậu cũng u buồn hơn. Về tuổi trẻ của một thiếu niên bị che khuất bằng gương mặt trầm lặng, đêm chiều - biểu hiện vốn không giống như cái tính ưa náo động, thích chọc cho những người xung quanh phát ách về mình.

Có lẽ, bước chân vào trò chơi này thì dù có vô tư đến đâu đi nữa cũng dần trở nên đơn độc, nhụt nhõ đi. Cậu quá vội vã so với thời gian. Vì cậu biết, nếu tiếp tục để trò chơi cứ tiếp tục dòng dài tức là cậu ngày càng đánh mất chính mình. Vì cuộc sống quá tàn bạo. Đáp lại nó, Linh cũng tàn bạo như thế. Dần không còn là chính mình.

Lúc này đây, chiếc mũ trần CLK của Linh đang lao về phía một con đường ngoại ô nhỏ.

Sau hơn nửa tháng có mặt ở hầu hết ở các tụ điểm giải trí ở TP.HCM, đây là thời điểm mấu chốt chính thức xác nhận sự tham gia của Q vào kế hoạch Asian - một kế hoạch tuyệt mật có sự liên kết của nhiều nước ở khu vực Đông Nam Á.

Những ngày qua trong lớp vỏ của một playboy trác táng, chàng trai trẻ tuổi đã thu lượm được không ít chi tiết thú vị. Và hầu như khắp tất cả các bar lớn nhỏ trong thành phố cậu đều đặt chân tới. Ngay hôm nay, nếu cậu không kịp đến nhận lệnh triệu tập thì bảo đảm cậu sẽ bị sắp xếp khiển trách cho tan xác.

Vốn đã nhận thư triệu tập được gần một tuần, thế mà do quá nhột nhõ trong đồng công việc chồng chất nên hôm nay cậu mới có thể ra mắt với phía cảnh sát Việt Nam.

Lái xe lang thang trong khu rừng cao su vắng người, rộng ngút mắt làm cho cậu cảm giác thật trống trải. Cậu sợ cái cảm giác cô đơn thế này, chỉ hi vọng mau chóng tới nơi.

Tiếng động cơ cứ êm êm lướt qua mọi tĩnh vật. Chợt, chiếc điện thoại của chàng trai vang lên. Có một cuộc điện thoại quốc tế với đầu số mã quốc gia của Anh Quốc. Linh rõ biết là ai. Số điện thoại này rất quen, Linh thoáng giật mình với dãy số này.

Nguy rồi, chạy không kịp nữa, sắp gọi tới hỏi thăm sức khỏe rồi! Cái tật lề mề chờ nước đến chân mới nhảy khiến cậu chỉ muốn kêu trời khóc hận. Có khi nào sắp lại phạt cậu không?

Linh hắng giọng, gấn tai nghe vào tai. Trước mặt sắp cậu lúc nào cũng là một cậu nhóc ham chơi, hậu đậu, lanh chanh như hồi bé. Linh cũng chẳng muốn trong mắt người sắp - người thầy đáng kính của mình thấy được một Dragon quý kẻ, lạnh nhạt, rắp tâm thế này. Vì ai khiến cậu như thế? Sếp chắc sẽ buồn lắm. Buồn như lúc Demon trở nên lạnh lùng như bây giờ. Thôi thì hãy cứ để vị sếp sắp về hưu an lòng nhìn thấy một Dragon như trước đây. Đôi lúc, cậu thấy sợ chính mình!

— Alo, thằng nào muốn chết hay sao mà gọi ông vào giờ này vậy? Có biết ông đang có chuyện rất gấp không? - Cố gắng nhại lại cái giọng vênh váo thường lệ để không bị nghi ngờ, Linh nâng chất giọng cao cao, nghe rất ách.

Đúng như cũ, sẽ có tiếng chì chiết, rồi lại chỉ trích. Tự nhiên Chí Linh nhớ giọng sếp quá!

[Thằng già này gọi nè được không? Hay quá ha, cậu có biết mình đang nói chuyện với ai không vậy hả? Red Dragon!]

Linh phì cười, đúng y như rằng. Thế mới là ông sếp già khó tính rất thương học trò của cậu chứ!

— O... Morning Sir, sao mới sáng sớm mà sếp gọi em sớm vậy? - Linh gãi gãi đầu, vờ giật mình.

[Sáng sớm cái nỗi gì, cậu có biết bây giờ Anh Quốc là mấy giờ không? Tôi còn phải cực khổ lệch cái thân già này dậy nghe phía bên Việt Nam gọi qua kiểu nà. Cả nửa tháng nay cậu đi đâu mà không tới trình diện họ vậy hả?]

Nguyễn Chí Linh tém môi, uốn cái lưỡi dẻo như plastic. Thấy trong lòng, đầu đó có một dư vị âm áp. Như lâu lắm rồi người cha yêu quý của mình mới quan tâm cậu. Sếp giống như người cha thứ hai của Linh.

— Sếp bớt giận, cả nửa tháng nay em vô cùng chăm chỉ đi thăm dò thực tế chứ có đi chơi đâu mà sếp lại mắng em? Sếp có mắng thì gọi mà mắng Demon kia, cả tuần nay chẳng thấy tăm hơi nó đâu. Em phải cực khổ lăn lê bò lết qua biết bao chỗ để khảo sát. Bản thân nó là đội trưởng mà chẳng có tí tinh thần trách nhiệm gì cả. Sếp tìm nó đi. Bây giờ em đang đi đến căn cứ để trình diện nè! Chỗ khỉ ho cò gáy gì đi hoài chả thấy tới. Mệt ghê á!

Chất giọng giòn chua ngoa, bạn bè lại đi “đâm sau lưng chiến sĩ”. Đúng là chỉ có cậu mới dám kể xấu cậu bạn thân của mình như vậy.

Vài cơn gió vi vu thổi vào tai Linh nghe lũng bùng, càng đi càng sâu, chẳng thấy đích đến. Căn cứ bí mật nên chỗ đến cũng bí mật, nó nằm xathành phố thật.

Bên đầu dây có tiếng cười khục khặc, điệu ngoa chả kém.

[Hư hư... Demon à? Xin lỗi nha, học trò cứng của tôi không có lưỡi biếng như cậu. Cả tuần nay nó luôn gọi điện báo cáo cho tôi đầy đủ, các số liệu báo cáo của nó cũng đã gửi tới tận tay tôi rồi. Dragon! Nghe cho rõ đây: Từ đây đến 24h nữa nếu tôi chưa thấy báo cáo của cậu thì đừng có trách tôi bảo Demon gông đầu cậu về đội cho tôi xử lí. Nghe rõ chưa?]

Xong thật rồi! Sếp đang dùng biện pháp mạnh với cậu, đúng là như cậu vẫn hay rửa yêu ông là “Con rùa già thiên vị!”. Ừm, đúng mà! Thực ra cậu là người mà sếp quan tâm nhất. Vốn từ nhỏ cậu là đứa hay gây chuyện nhất trong đội, tính tình ương bướng nên lúc nào cũng cần được giám sát chặt chẽ. Cơ hồ sếp muốn mượn Demon là tai mắt giám sát hoạt động của cậu ở Việt Nam. Đúng là bao nhiêu năm rồi vẫn không tạo được lòng tin với sếp. Bây giờ cậu đã nên thân lắm rồi mà!

— Yes Sir! Yên tâm đi mà! Sếp không thương em sao? Sếp thiên vị quá à! Demon và Devil thì lúc nào sếp cũng khen ngợi hết lời, còn em thì... - Có người đang ganh tị.

[Biết thì tốt! Đừng làm cho tôi thất vọng đó. Trong mắt tôi cậu là một học trò có tư chất rất thông minh, chỉ tiếc là quá ham chơi nên lúc nào cũng gây ra rắc rối và không theo kịp bọn Demon và Devil, nhưng tôi thấy em trai của cậu, Deuce đấy, nó rất thông minh, sáng dạ, tương lai triển vọng hơn cậu nhiều!]

— Sếp này, sao lại nhắc tới thằng khỉ đó, nó là chúa rắc rối hơn cả em nữa. Mà sao sếp lại cấp phép cho nó về Việt Nam? Báo hại thằng ranh đó cứ lẻo đẻo bám theo em. Phiền gần chết!

[Thôi đi, lệnh cấp trên giao sao thì nghe vậy, cấm nhiều chuyện. Mà báo sấn là thằng bé Devil ngoan ngoãn của tôi đang xin nghỉ phép dài hạn, đừng có mơ mộng rằng có thể dụ dỗ nó về Việt Nam với cậu. Lo mà hoàn thành nhiệm vụ đi! Đừng để tôi dùng biện pháp mạnh!]

Nhắc tới Devil, Linh lại cười - một nụ cười khó hiểu. Jonny đã giải thích với cậu rằng Devil trong sạch. Jon báo rằng BJ uy hiếp cậu ta làm thế chỉ vì muốn chia cắt Devil ra khỏi cậu và Demon. Và mối quan hệ của Devil và BJ cũng thật mập mờ, khó đoán. Nhưng, đã mất lòng tin một lần đã khiến Chí Linh tỏ ra phòng thủ với cậu bạn Devil. Linh không thể tin cậu ấy nữa. Cậu không tin cả Jon. Linh không tin ai được cả, ngoại trừ Demon. Vì người anh em đó chưa hề dối cậu điều gì. Cậu đã nợ Demon quá nhiều. Tuy nó luôn tỏ ra hồ hững, lãnh đạm, thế nhưng nó chưa bao giờ phản bội lại cậu. Vì cậu biết “chung một dòng máu thì cũng đùm bọc với nhau đôi phần”.

[Này, oắt con! Tôi nói gì cậu có nghe không? Làm gì ngậm tăm thế? Bây giờ tôi phải đi ngủ tiếp thôi, vì cậu mà tôi phải mất ngủ đây này! Chán thật.]

Linh sực trở về với hiện tại, đáp qua loa:

— Dạ thì thôi... Chúc sếp ngủ ngon!

Xìu giọng, tay lái đột ngột rẽ sang trái. Căng mắt tìm kiếm căn cứ mật. Tâm trạng Linh không khá khẩm mấy. Phù! Hình như là sắp đến nơi rồi, cứ tưởng cái căn cứ này nằm gần nhà của Tazan nữa chứ. Xa xăm không thấy bên bờ...

[Ừm. Lo mà làm việc đi, cậu mà lo chơi là đừng có trách tôi. Tôi giao cho Demon theo dõi cậu đấy, biết điều chút đi! Tôi đi ngủ đây!!!]

— Good bye Sir! - Linh chào rồi thiếu não chạy tiếp.

Thở dài phiền muộn. Haizz, Demon tuy là bạn thân nhưng nó không hề nể tình đồng đội đâu! Thế nào nó cũng báo cáo tất tần tật chuyện của cậu cho sếp nghe cho mà xem. Dù sao cậu cũng vốn rất ham chơi. Demon sẽ không bao che cho cậu nữa. Bạn bè thế đấy! Vậy mà vẫn thân! Nhiều khi cũng không biết tại sao cậu và nó lại thân đến vậy. Chắc vì là do... Nó và cậu mang cùng-nhóm-máu hiểm?

Chợt cười nhạt cho suy nghĩ quái đản. Giống thì đã sao chứ? Nó là nó. Cậu là cậu. Dính dấn gì đến nhau kia chứ? Lắc lắc đầu, nhún mạnh chông, bỏ đi cái hình dung kì quặc trong đầu. Chạy tiếp thôi!

Con đường thẳng tắp tắt ngút mắt dần mở rộng ra. Cuối cùng cậu cũng tới được nơi mình cần tới. Một oải người...

Khu Căn cứ Cảnh sát Đặc nhiệm Quốc tế trụ sở Việt Nam.

Nằm khuất sâu trong những khu rừng cao su rợp lá, Căn cứ Cảnh sát Đặc nhiệm Quốc tế tại Việt Nam được ngụy trang hoàn hảo bởi vị trí địa lý của nó. Khó lòng để phát hiện được, nơi đây bao gồm là nơi các cán bộ có nhiệm vụ đặc biệt họp bàn các nhiệm vụ quan trọng, tập huấn các cảnh sát trực chiến và nơi đây sẽ là nơi giao lưu giữa Đội an ninh Quốc tế của Q và phía cảnh sát quốc tế của cả Asean. Khu nhà trung tâm là tầng nhà xây theo trụ tròn, màu sơn trắng với kiến trúc hiện đại mà tinh vi, đây là một công trình bí mật hiện đại bậc nhất hiện nay với các thiết bị tối tân được trang bị. Trong phòng họp chính, trên màn chiếu quan sát camera ra vào, mọi người đều là những cảnh sát ưu tú nhất được tuyển chọn từ nhiều quốc gia trong khu vực để tham gia kế hoạch. Họ đang chăm chú chờ đợi các thành viên của Q đến trình diện. Gương mặt ai cũng toát lên chút vẻ bất an.

Tại chiếc ghế ở trung tâm, một cán bộ mang quân hàm đại tá đang sốt ruột vì chờ đợi. Đây chính là chỉ huy của kế hoạch lần này.

— Quái lạ, đã hơn một tuần thông báo triệu tập mà vẫn chưa thấy một cảnh sát an ninh nào của Q đến trình diện. Theo Q trả lời thì họ đã gửi thành viên ưu tú nhất của Đội An ninh Quốc tế về Việt Nam, sao mãi đến bây giờ mà họ vẫn chưa tới nhỉ? - Vị chỉ huy cất tiếng.

Một đồng chí trong đội cất tiếng trả lời người chỉ huy:

— Sếp cứ yên tâm, tôi vừa liên lạc với Q, họ cam đoan trong vòng một tiếng nữa thì người của họ sẽ đến, chắc không còn lâu đâu!

— Hi vọng những thành viên mới này sẽ hỗ trợ cho chúng ta trong kế hoạch Asean sắp tới, tôi nghe là họ đều rất trẻ tuổi và tài năng, chắc chắn với sự hợp tác của Q thì kế hoạch lần này sẽ diễn ra suôn sẻ. - Vị đại tá tiếp tục nói.

— Vâng đúng vậy! Ồ, họ tới rồi kia! - Người cán bộ ngồi kế vị đại tá trả lời và lướt qua màn hình camera quan sát.

Thành viên đội Q đã đến. Cả căn phòng như hồi phục sinh khí trở lại, nét mặt mọi người tươi tỉnh hẳn, hào hứng đón chờ thành viên mới.

Cánh cửa phòng họp bật mở, một chàng trai mặc quân phục Q màu đen, cầu vai lấp lánh quân hàm thượng úy nổi bật, để có được nó trong tuổi đời còn rất trẻ là một chuyện vô cùng khó khăn, chàng trai trước mặt chẳng tầm thường chút nào. Đúng vậy, cái quân hàm thượng úy đó đã từng đổi bằng máu và mạng sống của cậu và những đồng đội. Nó chẳng nghĩa lý gì cho đủ với những hi sinh, mất mát của bao người cống hiến suốt đời cho Q.

Ngũ quan sắc sảo, đôi mắt to với hàng mi rậm, đôi môi hồng như một quả dâu căng mọng, bên má phải của cậu bị che khuất bởi một hình dán đôi cánh quỷ ma quái màu đen, mái tóc bạch kim cực kì ấn tượng đập vào mắt mọi người. Cánh quỷ - chiếc mặt nạ che đi gương mặt thật sự của những trinh sát. Vì lý do an toàn tuyệt đối cho những trinh sát đặc nhiệm, thành viên của Q đều che đi mặt mình. Họ không muốn công

việc của mình ảnh hưởng đến gia đình. Vì Q liêm chính, luôn hiên ngang chống đối lại những thế lực đen tối. Người của Q luôn luôn chờ bị trả thù.

— Xin chào mọi người, tôi là PG 66336, mật danh Dragon đến Việt Nam theo yêu cầu của Q, đây là giấy chuyển công tác của tôi. Rất vui được hợp tác!

— Vâng! Chào cậu, Dragon! Xin hỏi... Q chỉ gửi mình cậu về đây thôi sao? - Người chỉ huy lịch thiệp bắt tay, thăm hỏi.

— Oh, không. Còn một người nữa. Chắc sẽ mau đến thôi! Thử chờ một chút xem! - Vẫn thái độ điềm đạm, bình tĩnh, tự tin đáp trả, ánh mắt Linh nhìn ra cửa. Chờ đợi.

Đúng như cậu dự đoán, 5 phút sau một chiếc Saleen S7 đen đã đưa anh bạn quý hóa của cậu tới - là Hiểu Minh. À phải nói đúng với mật danh của cậu ấy là Demon.

Minh bước vào phòng họp nghiêm trang, giống hệt Linh, cậu cũng mặc đồng phục của Q, huy hiệu an ninh lấp lánh trên ngực, má phải là đôi cánh ác quỷ che đi khuôn mặt tuyệt mỹ của cậu đầy bí ẩn, cậu đội thêm chiếc nón lưỡi trai đen, ánh mắt màu hổ phách kiên định xoáy vào không gian. Cửa phòng mở ra, mọi người hồi hộp chờ thành viên mới tiếp theo của Q. Thế là đã có hai thành viên của Q chuyển về...

Vừa thấy Minh bước vào, có một ánh mắt sáng rỡ, vui thấy rõ, Linh rất muốn vứt bỏ hình tượng nghiêm túc đang gầy dựng chạy nhào đến Minh để mừng. Nhưng đúng là hoàn cảnh không cho phép. Gần một năm rồi cậu mới tiếp xúc với cậu bạn ở một khoảng cách gần như vậy. Linh muốn ôm lấy thằng nhóc ngang bướng kia mà tay bắt mặt mừng rằng “Wow! Black! Gặp lại nhím xù rồi! Hơn một năm rồi không gặp cậu! Red nhớ cậu quá!!!”

Khí chất bức người của hai thành viên đội Q quả là hơn người. Cả hai trông đều rất trẻ. Chắc rằng chỉ cao lắm là 18. Trong những đôi mắt tinh anh kia còn vương vấn ánh nhìn thơ trẻ, thích quan sát, hiểu động.

Hoàng Hiểu Minh vẫn lạnh nhạt như thường, nhưng sâu trong đôi mắt nâu đỏ sáng đẹp kia cũng âm thầm đáp lại thông điệp từ người bạn cũ, “Ừm, tớ cũng nhớ cậu lắm! Rõng nhỏ ạ!”

Mọi người vô cùng phấn khởi. Có phần hài lòng rất rõ biểu thị qua những cái gật đầu nhìn nhau. Có tiếng xì xầm bắt đầu rộ lên.

Nguyễn Chí Linh nhướn môi, bước chân tới gần, đôi mắt đen láy cứ ngắm mãi người bạn thân. Chà chà! Nhím xù giờ đây đã cao hơn cậu rồi. Đúng là cậu nhóc đó cao lên nhỉ, mới hôm nào vẫn đứng tới mang tai của cậu thôi mà! Đúng là lớn nhanh như thổi ấy!

— Đội trưởng! Lâu rồi không gặp! - Linh đưa tay ra chào Minh.

Đúng là nhím xù cao ngạo, Minh khước từ cái bắt tay của cậu bạn, mặt vẫn hất cao, cái vẻ mặt đáng ghét thích làm người ta hiểu lầm là “Ta đây rất chảnh!”

Linh chỉ cười khỏ, lắc đầu, nhẹ nhàng ôm lấy cậu bạn một cái, rất nhanh rồi buông ra ngay.

— Tớ rất vui khi vẫn thấy cậu bình an. Cứ sợ rằng sẽ không còn người lèm bèm chỉ trích mỗi khi tớ sai phạm nữa chứ! Black Demon!

Minh hít hơi sâu, cũng gật nhẹ đầu xuống như đáp lời Linh, cậu áp gần tai Linh, hỏi khẽ:

— Deuce đâu?

Linh nhún vai.

— Tớ không biết. Chỉ nghe nó báo là hôm nay không đi trình diện được. Bạn gì đó!

— Ừm. - Minh đáp, rồi quay sang tất cả cán bộ trong phòng họp. Đảo mắt quanh, tiếng nói trong trẻo phát ra:

— Xin chào. Tôi là PG 66335, Đội trưởng đội An ninh Quốc tế của Q, mật danh của tôi là Demon, mọi người chỉ cần biết như vậy là được. Còn đây là giấy chuyển công tác có xác nhận của Q. - Minh đồng dục, phong thái tự tin nhìn thẳng vào đại tá Duy.

— Xin chào. Rất hân hạnh! Tôi là đại tá Tạ Quang Duy, người chỉ huy của kế hoạch lần này. Ừm, bây giờ chúng ta bắt đầu công việc được chứ? - Đại tá Duy cũng không kém phần uy nghiêm nói.

— Được thôi. - Minh và Linh đồng thanh trả lời.

Họ theo nhau trở về ghế họp, máy chiếu trên tường bắt đầu tua phát những nội dung cần bàn bạc, triển khai.

Vì “Kế hoạch Asean” là một kế hoạch lớn có liên quan đến nhiều nước, đây là một dự án bí mật, không được công bố với thông tin đại chúng. Dự án này nhằm thiết lập một hệ thống An ninh - Chính trị liên kết giữ các quốc gia Đông Nam Á qua các thông tin an ninh quốc gia và cùng hợp tác về các lĩnh vực Quân sự - Kinh tế. Minh và Linh là hai thành viên an ninh được cử về khu vực để hỗ trợ kế hoạch được tiến hành, đồng thời giải quyết một số tội phạm quốc tế tại đây. Việt Nam là địa bàn được chọn để hoạt động của cả hai. Và bây giờ một trong những bước đầu của kế hoạch: “Báo cáo về Tình hình An ninh ở Việt Nam từ nhiệm kỳ 20XX -20YY.”

Trong không khí của một buổi họp nghiêm chỉnh, mọi người đều chăm chú nghe báo cáo, Minh và Chí Linh cũng không ngoại lệ, chăm chú phân tích từng số liệu nhưng giờ họ đang đứng trước một đường dây mua bán ma túy lớn ở Đông Nam Á mà đầu mối vận chuyển có cả Việt Nam. Hiểu Minh sau khi nghe xong bản báo cáo liền ý kiến:

— Chúng tôi có thể biết thêm về hoạt động vi phạm sử dụng các chất kích thích, vũ khí trái phép và hàng hóa bị cấm sử dụng không?

— Được chứ! Những vi phạm trên đa phần là rời rạc, nhỏ lẻ, các vụ trọng án đều đã giải quyết ổn thỏa, hiện nay chúng tôi vẫn tiếp tục kiểm soát gắt gao những vi phạm trên. Đây là những tài liệu cậu cần.

— Tốt lắm! Cảm ơn mọi người! Về tình hình an ninh không phải chỉ có những bất ổn trong ngoại giao, đối nội hoặc những âm mưu phản động, chúng ta cũng phải xét đến trật tự kiểm soát vi phạm trong nước và liên quan đến các nước khác. Cụ thể hiện nay, Q đã gửi yêu cầu chúng ta điều tra một đường dây mua bán chất kích thích lớn ở khu vực Đông Nam Á, như vậy chúng tôi cần có nguồn thông tin chính xác để đối chiếu với báo cáo của từng nước nhằm triệt phá đường dây trên. - Linh nhận tài liệu và tiếp tục bàn bạc.

—

—

— Okey! Cảm ơn mọi người! Tạm thời là như vậy, mục đích chính của chúng ta là triệt phá đường dây buôn bán ma túy xuyên Á. Chúng ta liên hệ với chốt cảnh sát ở khu “Tam Giác Vàng” để theo sát tình hình. Bước đầu hợp tác rất thuận lợi. Hy vọng Việt Nam sẽ hỗ trợ chúng tôi để giải quyết xong vấn đề trên và để “Kế hoạch Asean” diễn ra suông sẻ. - Minh chốt lại vấn đề khi buổi họp kết thúc.

Ngày đầu ra mắt phía Việt Nam có vẻ rất thuận lợi. Mọi thứ đều hoàn hảo. Ngài đại tá có ý mời cả hai tham quan nơi huấn luyện các trinh sát đặc nhiệm của đội nhưng Hiểu Minh và Chí Linh đã từ chối. Họ cần đến một nơi quan trọng hơn để đối chiếu với bản báo cáo trên tay. Thế là buổi họp kết thúc...

— Ngày Black. Đến giờ rồi. Bắt đầu thôi!

— Ừ. Thì đi.

Thế là cả hai từ bộ dạng nghiêm trang, lạnh lùng của hai lớp vỏ cảnh sát an ninh lột xác để hoá thân thành hai hotboy ngang tàng, trác tán và...bắt đầu công việc: Khảo sát thực tế.

— Này! Em ở đâu mà ồn thế Deuce?

[WHAT? Ồn quá! Em chả nghe được được gì cả?]

— Cho cậu một phút để rút khỏi cái đồng tạp âm này!

[Rồi đấy! Anh Demon, Dragon, hai người gọi có gì không?]

— Sao hôm nay em không trình diện vậy?

[Em đang theo một vụ đặc biệt, không rút được! Thông cảm đi!]

— Hơ hơ, đang lo việc công hay tận dụng thời cơ đi chơi vậy? Báo với Sếp mới được.

[Dragon, anh thù hằn gì tôi mà cứ soi mói hoài thế? Quá đáng. Tính báo vài tin sốt dẻo mà giờ chả còn hứng nói.]

— Tin gì vậy em?

— Ranh con! Mi khai mau chưa? Ta thò tay qua đầu dây bóp cổ mi chết tươi thật đấy! Tự đứng lại làm người ta tò mò.

[Plè, giết tôi thì cha giết tươi anh thật đấy. Lo mà làm trinh sát gương mẫu đi. Ồ quên, chuyện anh không làm báo cáo là do tôi mách Sếp đấy,Dragon. Ha ha.]

— Ya! Mi! Hừ...

— Ế ế Red! Điện thoại của tớ! Đừng bóp mạnh! Trầy màn hình bây giờ.

— Gừhh! Gặp cái tên trùm sò này nữa! Hồng tớ đền cho!

— Nhanh nhanh nhanh! Cước ngoại mạng đắt lắm đấy!

[Ha ha ha! Anh Black ki bo thấy sợ. Tiếc tiền mà gọi em chi vậy?]

— “Chuông đổ ta gặp nhau”.

— Đây, ở bar phải không? Lát nhắn địa chỉ tôi đến góp vui nhé!

— Red, đưa đây, hết tiền mà!

— Hừ, mới 3 phút 50 giây mà lằng nhằng mãi!

— Deuce!

[Dạ? Oáp!]

— Mai mốt đổi số nhé, cùng mạng với anh và Red cho đỡ tốn. Chúng ta còn liên lạc với nhau nhiều lắm.

[Biết rồi. Đây làm sim khuyến mãi mà!]

— Ồi giờ ơi! Hai cái đứa này! Tớ nhớ nó là em tớ mà! Làm gì hai người sò y chang nhau vậy? Hết nói.

— Kệ ta đi.

[Kệ ta đi.]

— Xong, vậy thôi. Tạm biệt em.

— Ế nè nè, chỗ cậu có cô nào chân dài không hả?

— Red, tắt máy! Nhiều chuyện quá!

[Hazz... Hai cái bố này. Ráp lại là chí chóe đến ong cả tai. Tắt cho khỏe... Tút... Tút...]

— Từ từ, để tớ hỏi nó xú mà!

— Tắt, tớ viêm màng túi rồi đó!

— Keo kiệt, bủn xỉn.

— Tắt!

— Tắt rồi bố.

To be continued.

P/s:

* Giải thích cách Chí Linh gọi Hiếu Minh là Black xưng mình là Red.

— Are you sure?

— Sure. - Nhím xù ra sức gặt đầu.

Đối với một chàng trai đa cảm, Linh thừa biết rằng Minh đang gặt mình. Cậu ấy lúc nào cũng thu mình như thế, chẳng muốn ai quan tâm mình nhiều, đúng hơn là cậu không quen được người khác quan tâm mình. Cách sống tự sinh tự diệt của Minh là cậu thấy bất an.

Linh vờ ậm ừ cho qua, nhưng mắt cứ dán thẳng vào cánh tay trái đang xụi lơ đi của nhím. Cậu khẽ cau ấn đường.

Chiếc xe khởi động rời khỏi căn cứ, chạy chậm chạp trong cánh rừng caosu. Ngoài tiếng riu rít của bầy chim trên cành và tiếng êm êm của động cơ xe thì mọi thứ thật tĩnh lặng.

— Sao vậy? Với tính cách của cậu thì sẽ không đời nào chạy chậm vậy đâu. Có chuyện gì sao? - Minh ngồi bên cạnh, hỏi.

Linh ngấm nhìn không gian vắng tanh ngoài xe, vu vơ.

— Chạy chậm xíu có sao đâu. Tớ muốn trò chuyện với cậu tí mà không được à?

— Ừ, cũng được. Mới có hơn một năm mà cậu lớn hẳn ra, nhìn phong trần hẳn, có điều mái tóc của cậu... lạ quá! - Hiểu Minh nheo mắt, thích thú ngắm cậu bạn lách chách hôm nào giờ trầm ngâm, tĩnh lặng phải biết.

— Cậu cũng thay đổi nhiều lắm, răn rối lên hẳn, đẹp trai ra nữa, tính tranh danh hiệu pretty boy của tớ hả? Nhưng không được đâu nhá. - Linh lúc lắc cái đầu trên cậu bạn, nếu Linh ngày càng trầm mặc thì nhím xù lại đỡ lạnh lùng hơn. Nhớ lúc trước nhím không nói nhiều thế này đâu. Hình như nhím tập yêu đời trở lại rồi. Linh thấy trong tim mình thoáng vui.

— Đừng trên tớ mà! - Minh cười ngượng ngùng. Lâu lâu mới bị người ta chọc làm mặt đỏ bừng.

— Ô kìa! Có người đỏ mặt. Ha ha! Y như con gái! - Tên bạn trời đánh kia hô hố cười lên.

Minh xụ mặt, im lặng.

Mái tóc bạch kim cười yêu chiều:

— Thôi nào, Black dễ giận quá đi. Tớ lại đùa mà!

Trong mắt Linh, hồi bé xíu, nhím đã là một cậu bé rất dễ thương. Nhím xù có đôi mắt hổ phách rất đẹp, hai cái má phúng phính và cái dáng ú ểm như heo sữa, trắng như bông, trên quần áo luôn phả phất mùi hương hoanhồng bạch - loài hoa đặc trưng được trồng rất nhiều ở dinh thự của gia đình Stewart. Giờ Minh lớn rồi. Cái đôi mắt sáng đẹp kia bình lặng, thản hoặc dần. Cái dáng ủ ỉn năm nào giờ cao khảng, phong trần, bạt mạng đi. Da dẻ cậu cũng sạm hơn, nhưng vẫn trắng hơn người thường, cái sắc trắng tái tái như bị thiếu máu, không hồng hào như trước.

Chỉ có mùi hoa hồng quện trong từng thớ vải như bám dính vào cơ thể thiếu niên kia là vẫn nguyên vẹn, không đổi thay. Minh vẫn quen dùng loại nước xả vải chiết xuất từ tinh dầu hoa hồng lấy từ khu vườn hồng bạch rộng lớn ở nhà, mùi hương rất thanh tân, minh bạch. Linh hay đùa là có thể biết Minh đứng sau lưng mình ở khoảng cách 10m vì mùi hương đặc trưng này. Nhiều khi cậu thấy hình như cậu hiểu về Minh rất rõ.

— Sao? Bà mẹ kế của cậu có ăn hiếp cậu không? Nghe nói bà ta có một đứa con gái riêng. Cảm giác là người thừa trong gia đình của tớ chắc cậu hiểu rồi ha. - Linh vừa lái xe, thanh âm trầm ấm quan tâm.

— Tớ không ăn hiếp bà ta thì thôi, làm gì mà có chuyện bà ta ăn hiếp tớ, chuyện đó là không thể. Đừng có mơ. Đúng là người phụ nữ đó có một đứa con gái riêng, tên là Kara. Nó dễ thương lắm. Còn việc là người thừa thừa trong gia đình thì ngay khi mẹ mất, tớ đã cảm thấy như vậy rồi, không cần đến khi ông ấy đưa người phụ nữ đó về đâu. - Minh đưa mắt rang ngoài thơ thẩn nhìn cảnh vật.

— Hơ... Kara? Dễ thương á? Bộ cậu thích con bé đó hả? - Linh chọc.

__ Nhảm nhí, nó chỉ mới năm tuổi thích với chả yêu cái gì. - Minh phân bua. - Tớ chỉ xem nó như em gái thôi.

__ Ủ, thì chúc mừng cậu có em gái. Sướng rồi! Không bơ vợ như tớ.

__ Hừm, Deuce không phải em cậu à? Ganh gì?

__ Oài, nó là của nợ chứ em trai nổi gì. À, mà sao đòi chuyển công tác về đây vậy? Không ở nhà chơi với em gái đi? - Linh nói.

Minh nói bằng một giọng buồn, đôi mắt sụp xuống để che đi sự đau thương, căm hận.

__ Nó chết rồi.

__ Hả? Cái gì? - Linh hoảng, thắng gấp, chiếc xe dừng lại đột ngột.

Nhím nghiêng đầu nói, gương mặt bình thản đến lạ lùng.

__ Sao vậy? Không cần phản ứng quá lên như vậy đâu.

Chí Linh hít một hơi thật sâu, cố gắng tin điều đó là sự thật:

__ Là MR.M làm phải không? Tại sao cậu không nói với tớ? - Linh hét lên.

__ Chỉ mới một tháng trước. Tớ... Sao tớ phải nói?

__ Hừm, Black à! Chúng ta đang ngồi cùng một chiếc thuyền. Cậu giành sức chống chèo khi bão tới, liệu có qua được không? Cậu quên tớ rồi à?

Hoàng Hiếu Minh cúi thấp đầu, lặng lẽ.

__ Tớ mệt mỏi quá!

Linh dựa vào ghế, nghiêng đầu nhìn đôi mắt nâu đỏ đang long lanh.

__ Thôi nào. Nhím xù, đừng làm tớ u uẩn như cậu chứ.

__ Con bé mới năm tuổi thôi mà! Sao vậy Red? Nó có tội tình gì? - Giọng của mái tóc nâu run rẩy, cố che giấu cảm xúc đang dâng trào.

Nguyễn Chí Linh vuốt lấy tóc cậu bạn, như xoa dịu.

__ Đừng yếu mềm! Đừng dùng nước mắt sỉ nhục tôn nghiêm của bản thân. Khóc trước thế lực xấu xa là tự chỉ rõ mình yếu kém, bất lực trước chúng.

Minh chợt ngẩng mặt, lườm:

__ Diên à? Tớ khóc bao giờ?

__ Hử? Giời, làm tớ hổ.

__ Haizz... Cậu lúc nào cũng nghiêm trọng hoá vấn đề lên cả. - Minh chép miệng. Rồi lại dăm chiêu. - Mối quan hệ giữa Kara và MR.M là gì? Tớ không thể để con bé ra đi oan uổng như vậy. Chắc chắn có ủy khuất.

Chí Linh ngã đầu vào volang, nhìn cậu bạn chăm chăm:

__ Cậu...có phải Black không?

__ Sao?

__ Black không bình thản như thế. Black dễ xúc động. Black sống rất tình cảm dù luôn cố tỏ ra lạnh lùng. Cậu giờ luôn thản nhiên, như là vô cảm. Như là tớ đang gặp một người máy. Dây thần kinh cảm xúc của cậu rục rịch hết cả rồi.

__ Hừm. “Đau khiến người ta trở nên vô cảm”. - Minh nói, ẩn hiện ngụ ý.

__ Câu này của White mà! - Linh bậm môi, từ tốn. - Nhím à, đừng hành động nông nổi với White. Có nhiều chuyện...không như mình nghĩ đâu. Không ai quyết định được số phận của mình cả. Tha thứ cho White nhé!

Một nụ cười kì lạ diễn ra rất nhanh trên môi chàng trai tóc nâu. Thoáng mang nghĩa lạnh lẽo.

__ Kệ tớ đi. - Môi nhếch nhẹ. - Nhiệm vụ bây giờ là bằng mọi giá phải sống được. Sống mới vạch mặt tội ác đó.

__ Đáng lý chúng ta đã chết nhiều lần rồi. Nhưng định mệnh không cho chúng ta chết. Chúng ta phải sống trừ khử bọn họ. Nay nhím, tay cậ sẽ...

Minh xua.

__ Không có gì nặng đâu. Tĩnh dưỡng vài tuần thôi. Tở khoẻ lắm.

__ Mai mốt không được mất tích thế nhé. Muốn tìm kiếm gì thì phải cùng nhau tìm. Đừng tự ý nữa.

Minh gật đầu.

__ Nhớ rồi.

Chiếc xe lại chậm chậm lăn bánh trên con đường heo hút.

Chí Linh ngáp ngừng, muốn Minh kể rõ.

__ Cậu về Việt Nam vì... muốn chạy trốn sao? - Linh hỏi.

__ Chạy trốn? Sao phải trốn? Trốn điều gì?

__ Cậu đang chạy trốn. Chạy trốn người mà cậu phải gọi là mẹ. Phải không? - Linh nói, lạnh như mũi dao chạm vào tim Minh.

Hoàng Hiếu Minh hoang mang, con người rung động.

__ Người phụ nữ đáng thương vừa mất đi đứa con gái. Tở gián tiếp hại chết đứa bé đó. Bà ấy không hận tớ. Sao lại như vậy? Tại sao phải đối xử tốt với tớ như vậy? Đáng lẽ...bà ấy phải rất hận. Thế mà... Tở không hiểu nổi. Diễn giới quá! Vẫn muốn lấy được tình cảm của tớ sao? Bà ấy muốn gì đây?

__ Cậu sợ bị tổn thương. Cậu sợ bà ta chỉ diễn một vở kịch về người mẹ vĩ đại, để rồi sau đó bày ra một âm mưu gì đó. Hoặc là bà ta yêu thương cậu thật sự, rồi tình cảm ấy sẽ thay thế tình cảm của người mẹ quá cố, rồi thì cậu sẽ cảm động. Để rồi một ngày nào đó bà ấy lại vì cậu mà radi, như Kara. Để rồi lại thêm một vết cắt ở nơi sâu thẳm trái tim cậu. Nhím à, nhím thích lừa dối trái tim mình. - Linh tuôn một tràng như đã xuyên thấu được Minh. Phải! Cậu biết rất nhiều về Minh. Đằng sau cái vỏ bọc lạnh lùng, rắn rỏi là một trái tim non nớt cần được bảo bọc. Một trái tim sợ-bị-tổn-thương.

__ Đủ rồi! Tở không muốn nghe nữa! - Minh vội ngắt lời, đôi mắt nhắm lại, hơi thở dồn dập vì trái tim cậu đang khê nhói lên, quặng thắt. Nhím thì ra vẫn vậy. Yếu mềm. Dễ kích động. Khá hơn một chút là giới che giấu hơn. Nhưng...đi quá giới hạn chịu đựng thì nhím vẫn lộ ra bản chất thật.

Chí Linh lờ đi, ánh mắt nhìn Minh xót xa, buồn thăm thẳm.

__ Bỏ đi. Tở chả thèm nói với đứa mang dòng dõi họ của như cậu. Ngang ngược.

Nhím xù lông đi, không muốn nhắc về mình nữa.

__ Nghe nói cậu đã đính hôn?

__ Ừm.

__ Cậu đính hôn với Lee Sang Mi thật sao?

__ Phải. Ý của Chúa. - Đôi mắt đen thần thờ. - Cậu chưa bao giờ gặp Sang Mi phải không?

Mái tóc nâu lắc đầu.

__ Chưa.

— Sao Jon muốn tớ cùng cậu bảo vệ Sang Mi? - Minh hỏi.

Có những tia nắng râm vàng xuyên tạc qua lớp kia. Động cơ xe êm êm.

Linh bật cười. Lạ lắm đến nỗi khiến người ta kinh sợ.

— Cậu đừng lo. Có tớ. Sang Mi thuộc về tớ.

— Bá đạo! - Mái tóc nâu trách yêu.

— Hãy tiếp tục nhiệm vụ. Sau này cậu sẽ rõ.

Có màu mắt hổ phách lướt nhẹ qua quang cảnh bên ngoài. Sâu thẳm trong nó, dày đặc bởi sự chết chóc.

Mai sau, liệu bầu trời còn trong sáng thế này không?

Chờ cho lửa hận tới. Ta thấp lên. Rẫy máu đen đặc. Nước mắt sẽ đắng chát.

Thù hận cao xé. Vò nát. Ta lặng lẽ cười man rợ. Chống mắt lên xem, ta đang làm gì.

Tương lai u tối. Mờ mịt.

Tình bạn đã rạn nứt.

Tình thân đổ vỡ.

Tình yêu chết non.

Ta đã trả giá cho thù hận.

Bằng tất cả...

Trầm lặng. Đôi bạn tự nhiên đều im lặng.

Những rập tâm từ bản ngã xấu xa lôi kéo hai chàng trai sa lầy vào bóng tối. Tràn ngập những nghĩ suy. Và mỗi người một công việc.

Phá bình đi sự yên tĩnh đó:

— Red à, Sang Mi là người thế nào?

— Hử? Sao tò mò về cô ấy.

— Tiến sĩ Lee là một nhà khoa học vĩ đại. Tớ ngưỡng mộ ông ấy. Và tớ tò mò về con gái của một thiên tài.

— Cô ấy xinh đẹp, mong manh, hơi kiêu kì một tí, đôi lúc rất hung hăng. Cô ấy rất giỏi Judo và múa Ballet. Hình như cô ta không biết dùng súng. Sang Mi chả có chút hứng thú về khoa học. Cô ấy thích thời trang và nghiên cứu Tâm lý học.

Hiểu Minh nhú mày.

— Sao...đặc điểm này giống...

— Gì?

— Không. Cảm giác là lạ thôi. - Minh ngắc ngàng.

Con đường hun hút phía trước mặt. Mây quang đăng.

Linh không nói nữa. Cậu biết Minh đã phát hiện những dấu hiệu bất thường từ Sang Mi. Cậu không muốn cậu ấy để tâm quá đến việc này. Linh lẳng đi. Lại im lặng.

Angel đang ngủ say trong tay cậu. Phải giấu Minh sao? Jon dặn không cho Minh biết. Bối rối và khó xử. Những chi tiết phức tạp khiến mái tóc bạch cảm thấy đau đầu. Đường như trong câu nói của Jon luôn mang theo một gợi ý ngầm ngầm.

Bên cạnh là bạn. Trong lòng là lý trí. Đấu tranh. Giấu nếm hay trưng bày? Dưới con mắt lão liêng của quỷ dữ, liệu cậu giữ được Angel trong bao lâu?

Phong phanh trong gió, có dấu hiệu những hòn than sắp lụi tàn trong quá khứ bùng cháy thành lửa hận.

Angel...

Lee Sang Mi...

Jonny...

White...

Những mối quan hệ đó là gì?

34. Q.2 - Chương 2: Đại Ca Cùng Chí Hưởng

Chàng trai lạ mặt dạt đám người tò mò qua một bên, bước tới. Trong ánh đèn màu mờ ảo, khí chất cậu toát lên một nét vừa lạnh đậm, vừa ngang tàn. Trong đôi mắt đen láy ánh lên một vẻ dạn dày, già dặn.

Người đầu tiên nhận ra cậu, Hiếu Minh cười nhạt.

_ Deuce? Em đây à?

Nguyễn Chí Linh đắm chiêu nhìn hồi lâu, sau cũng kết luận ra chàng trai lạ mặt kia lại chính là em trai của mình.

_ Hơ hơ, trùng hợp nhỉ? - Linh nói. - Cái đám lâu la này là của cậu à?

Lũ Tám Trọc chưa hiểu mô tê gì, sồn xác kéo bầy đàn chạy tới mừng “đại ca”, mặt nghênh đắc thắng.

Hoàng Thi bước tới, gương mặt lạnh nhạt khác thường, neho mắt nhìn hai chàng trai trước mặt, nhạt giọng:

_ Có chuyện gì?

Lão Tám mừng hớn hở, lao vào Thi, vờ xu nịnh, mắt liếc xoáy hai chàng trai đối diện.

_ Đại ca, anh tới rồi! Đây, cái thằng này là Demon, đứa đã đánh đàn em của chúng ta đó. Nó xất láo vô cùng. Anh Deuce phải trừng trị nó để rửa hận cho bọn em!

_ Đúng đó! Đúng đó anh hai! - Đám đàn em hùa theo, vồn vã.

Hoàng Hiếu Minh bĩa môi, cho tay vào túi, lắc đầu nhìn Linh.

_ Deuce hôm nay ăn gan trời nhỉ? Red à, cậu em của cậu hôm nay chẳng đáng yêu chút nào!

Chí Linh nhếch môi, tự lự:

_ Oài, hình như cái chuyện này đâu liên quan đến tớ? Hai người mâu thuẫn mà, tự giải quyết đi, tớ vô can. - Rồi cậu ngã xuống sô pha, ngồi bắt chân, khoanh tay xem chuyện. Vốn hồi nãy có ý định giúp bạn, nhưng giờ bên là bạn thân, bên là em ruột, theophe này thì bất nghĩa với phe kia. Ở giữa cả hai cho lành.

_ Cái đám ruồi này là đàn em của em à? Sao dạo này em nhận đàn em xuống cấp quá vậy? - Minh bước tới gần Thi, nói.

_ Haizz, bọn ruồi này tự nguyện theo đó chứ. Đúng là mất mặt. Anh xử gọn đám này sao? Oa, anh Black giỏi quá!

_ Ê này, hai đứa nhà người có định quây một màn ra ngô ra khoai không? Tớ nóng lòng rồi nhé! Nói gì thì nhanh đi, Red muốn coidánh nhau! - Linh nôn nao mà đứng dậy í ới. Hậu quả của sự vô duyên phải biết đó là nhận được hai cái lườm cháy da.

_ Rảnh quá! Cậu quên tụi mình đến đây làm gì à? - Minh nhắc.

_ À! Cùng chung chí hướng, vì Q? - Thi rừ rì.

_ Haiz, vậy là không được đánh nhau hả? Chán vậy? - Linh xịu mặt.

Thi lia qua thăm cảnh bọn đàn em bị đánh te tua, cất tiếng hỏi Tám Trọc:

— Có thằng nào chết, tàn phế hay trở thành người thực vật không?

— Dạ rất may là thằng nặng nhất chỉ bị trật quai hàm, gãy tám cái xương sườn, nứt xương chậu, chấn thương sọ não thôi ạ! - Gã Tám khúm núm thưa.

— Tốt. - Rồi cậu ta quay sang Minh. - Cảm ơn anh đã không ra tay quá nặng.

Thi xoay qua bọn đàn em rồi đồng dục:

— Chuyện Demon đánh tụi bây kể từ nay xem như hiểu lầm. Không ai được quyền đòi trả thù nữa! Nếu tiếp tục đánh thì bằng mình chỉ thăm hơn thôi. Demon mới dùng 1/10 sức của mình mà tụi bây đã ra nông nổi này, anh ta mà mạnh tay chút nữa là cả đám xong đời rồi.

— Nhưng mà... tụi em... - Cả đám bắt đầu nhao nhao lên.

Tám thưa:

— Làm vậy sao được anh? Phải trả thù cho đàn em chứ? Thằng chó đó là cái thá gì mà mình phải nhường? Hay là anh hailại sợ? Em đề cao anh quá rồi!

Thi hừ lạnh, đôi mắt tối sầm lại. Một thao tác cực kì nhanh, cậu vật gã Tám đập đầu vào bàn kính thủy tinh, vỏ chai Heneken bị cậu đập bể ngang, mảnh vỡ kê sát vào cổ Tám Trọc:

— Mắt chó tụi bây! Có biết đây là ai không? Đại ca của anh mày đấy! Khốn nạn! Láo à?

Mặt Tám tái mét, thở phò phò, run cẩy.

Lũ đàn em co ro lại, im bật.

Hoàng Thi bình tĩnh lại, nghiêng rằng:

— Nếu còn nghe đứa nào hó hê chuyện trả thù anh Demon thì đừng trách tao!

Tám loạn loạn gật đầu:

— Dạ dạ! Em biết rồi ạ! Mắt em đúng là mù rồi! Em có lỗi!

— Dạ... dạ... - Cả băng của tên Tám xịu mặt, vậy là cơ hội trả thù đã tan thành mây khói.

Thi giới thiệu thêm cho hai anh của mình biết Bảy Sẹo - một đứa giang hồ già dặn trên đất Sài Thành.

Vốn Thi là một thiếu niên có tư chất nhanh nhạy, thông thạo võ thuật nên vào hai năm trước, cậu được sắp giao nhiệm vụ làm “tay trong” ở Việt Nam. Những năm tháng giấu cha chuyện cậu bỏ học ở Mỹ để về Việt Nam làm “côn đồ” bị cậu giấu nhem. Không còn ai nhận ra cậu hoàng tử Thi cao ngạo ngày nào. Hoàng Thi tập sống như một đứa du côn, thứ cậu từng căm ghét nhất. Nhưng do Q, cậu cần rằng chịu đựng tất cả. Rồi học những câu văng tục, học hành động lỗ mãng. Tập hút thuốc, uống rượu. Tập tàn sa đọa đi. Với cậu, vì Q, cậu sẵn sàng hi sinh. Sau khi trải qua những năm tháng khổ cực, thì Thi cũng đã có tiếng tăm với “thế giới ngầm” ở Việt Nam với cái tên Deuce - Quỷ Vương khát máu. Những vụ phanh trần lớn nhỏ, bảo kê, đâm thuê chém mướn hay hàng loạt tội lỗi khác được người thiếu niên này hoá thân xuất sắc. Dù cậu còn rất trẻ, chỉ mới 15 tuổi, thế nhưng nói về mức độ già đời, có lẽ cậu hơn Minh và Linh rất nhiều. Hai anh lớn chỉ quen ở đội, rất ít khi có cơ hội cọ xát với thực tế. Cũng may, từ ngày Q mở chiến dịch truy quét tội phạm ma túy thì các anh của cậu đã tập tành đến bar. Giờ cũng nên nói là hai người họ “cáo” chẳng thua kém cậu là bao.

Ngay hiện tại, ba người này không thể gây thêm rắc rối vì họ có cùng một mục đích với nhau - khảo sát tình hình thực tế. Lý do để bảo đảm cho kế hoạch Asean hoàn toàn thuận lợi, phải cắt đứt hoàn toàn dây mơ rễ má của đầu mối buôn bán ma túy khét tiếng xuyên Á. Cũng thế mà Thi mới phải về Việt Nam trước hai năm để thăm dò đường đi nước bước trước.

Bọn đàn em cùng ba anh lớn cùng nhau uống rượu vui vẻ, hai tên Bảy và Tám thay phiên nhau bóp vai cho các anh đại của mình.

Ánh mắt ba anh lớn nháy với nhau, như phân công công việc. Lúc này, họ phải thay đổi cả cách xưng hô lẫn tính cách để nhập vai cho tròn. Không hiểu sao công việc “nhức mắt” nhất lại bị Thi và Linh đùn đẩy hết

qua Minh. Nhím xù nhẩn mặt than thầm, không dám chối. Hai tên ranh kia lại uy hiếp cậu: “Đội trưởng thì phải làm gương chứ!”. Thế là hết chối nỏi.

Đến lúc thời cơ chín mùi thì Linh bắt đầu nói nhỏ vào tai Bảy Sẹo:

— Chuyện tao giao mày thế nào rồi? Tìm được chỗ chưa? Chỗ cũ của tao bị “cóm” hốt rồi, tao chỉ còn vài tép sống vớt vát vài hôm, không lẽ lên tao chết đó! - Linh giả vờ ngáp dài một cái mệt mỏi.

— Dạ, em tìm được rồi. Mỗi ruột, tại bar này luôn. Em là cò dẫn mà! Bây giờ đại ca cần liền không, em đi lấy luôn? - Tên Bảy xầm xì bí mật với Linh.

Bị Linh và Thi cùng lúc huých vào hông một cái đau điếng, Minh mới cắn răng giả giọng đều đặn:

— Nè Bảy, ở đây sao chán quá vậy? Sao không gọi vài em xinh tươi đến đây hầu rượu? Ngồi với người đẹp mới vui chứ!

— Dạ, nếu anh thích thì em sẽ gọi vài nàng hot nhất tới chơi với mấy anh. Còn nếu anh thích mát mẻ thì em sẽ bảo thằng Quý còi dẫn anh lên tầng hai “nóng” bỏng mắt đấy! - Tên Bảy cười đắc ý.

Minh cười cợt. Vừa nghiêng răng nghiêng lợi liếc hai đứa cạnh mình.

— Vừa nói muốn mát mẻ thì lên đấy mà xoay qua thì mà lại quảng cáo là nóng bỏng. Ý gì đây? Mấy em trên đó “mát mẻ” thật không?

— Muốn biết thì anh cứ lên! - Bảy Sẹo nháy mắt ra hiệu cho tên Quý dẫn đường cho Minh.

— OK. Tao đi trước nha! - Minh cười đều một cái rồi theo chân Quý còi lên cầu thang dẫn lên tầng hai. Ai mà biết nhím đang mở tính hiệu “Help me! Help me!” với hai anh em Linh. Đáp lại cái gương mặt khổ tâm đó, hai đứa vô tình chỉ ngậm ngùi lắc đầu: “Chúc cậu toàn thân!”. Hiểu Minh lê bước đi xadần và mắt hút trong ánh đèn màu.

Tên Bảy nhóm người đợi ý Linh.

— Đại ca, em đi tìm “thần dược” nha!

Chỉ Linh gật đầu, phẩy phẩy tay cho Bảy đi, cậu lại ngáp dài một cái rồi đưa tay gỡ đầu gỡ cổ. Bộ điệu vô cùng giống... khiến cả Thi cũng cố gắng nhịn cười hỏi nhỏ:

— Nghiện thật hả? Méc ba à!

— Cậu mày muốn ăn đập ngay tại đây không?

— Ông diễn giống thật! Có kinh nghiệm! - Thi cười khúc khích.

— Chứ sao! Anh cậu mà! Đừng nghĩ anh về sau mà lơ ngơ. Kinh nghiệm từng làm ở Braxin hai năm nè cưng. Cậu còn phải học hỏi nhiều.

— Sư phụ! - Thi phục tên anh trời ơi của mình. Đi sau cậu, thế mà anh rành rọt mấy chuyện “đen tối” cực nhanh. Đúng là tiền bối có khác. Nói cho đúng ra thì Chỉ Linh còn lẫn xả vào công việc hơn cả cậu. Hay đúng là tính anh nó vốn trác táng như thế?

Tên Bảy Sẹo đứng dậy ra khỏi chỗ, bọn đàn em tản đi bớt. Ông ta men theo lối có dòng người đang nhảy nhót cuồng nhiệt ở giữa sàn và cũng mất dần trong tiếng nhạc dance âm lượng cực lớn. Sự phấn khích của những người trong bar không hề giảm mà cả không gian như còn nóng hơn khi DJ chuyển nhạc.

— Chán rồi, nè Tám, ở đây có “kẹo” không? - Thi nâng li Whisky lên hỏi Tám Trọc.

— Có chứ, anh không nói sớm, lúc nãy em bảo thằng Bảy lấy dùm luôn cho, trong người em thì không có thứ đó rồi. - Tám Trọc tu chai bia nói.

— Thôi, mày dẫn đàn em đi “tịnh dương” đi. Cầm tiền lo cho tụi nó. Tao muốn ở đây chơi tới khuya! - Thi xoay khớp cổ rồi móc bóp đưa cho Tám Trọc một số tiền, đuối khéo.

— Dạ, em cảm ơn đại ca. Chào anh Deuce, anh Dragon em đi, đi thôi tụi bây! - Tám Trọc phẩy tay cho cả bọn rút đi.

— Ngồi đây chơi đi, tao đi “trút bầu tâm sự” cái đã. - Linh cũng nhóm dậy bước đến khu vực rest room.

Thì ngồi một mình nhấm nháp ly rượu trên tay ngồi trên băng ghế trống. Ở góc bàn gần quầy rượu, một nhóm thanh niên đang nhảy nhót mất tự chủ. Họ cười cười khóc khóc như điên dại. Thì khẽ nhếch môi cười hài lòng:

— Hay thật đấy!

Toilet nam Club Bar.

Toilet nam Club Bar.

Linh bước vào trong, khác hẳn âm thanh bát nháo bên ngoài, đèn màu chớp nhá. Bên trong đây, tiếng nhạc nhỏ hơn nhiều, ánh đèn huỳnh quang sáng trắng. Đây là một toilet rất đổi bình thường: màu sắc chủ đạo là trắng trơ nhả từ gạch men, sơn tường đến bồn rửa tay cũng trắng nốt.

... Hàng sỏi đen trải dài theo góc tường. Ở hai góc tường có hai chậu cây xanh tươi tốt. Bồn rửa tay phá cách hình một cái bát khổng lồ, tấm gương cực đại âm tường nhẵn bóng không một chút bụi. Linh nhìn vào haicăn phòng đóng kín. Có người.

Cậu cười nhạt rồi tiến vào căn phòng ở giữa hai căn phòng đó, khéo léo đóng cửa thật nhẹ, tấm cửa gỗ đóng lại im ỉm. Linh vào trong, đẩy nắp bồn cầu lại, tay nhấn nhấn vào cái nắp thử độ bền rồi đặt một chân lên nắp, rồi chân thứ hai cũng bước hẳn lên. Tường ngăn cách của nhà vệ sinh này cao khoảng 2m2, từ mặt đất lên khoảng 1m2 được lát gạch men trắng, phía trên quét sơn trắng.

Với chiều cao của Linh cộng thêm sức hỗ trợ của cái bồn cầu, tay cậu lần lần men bờ tường đứng thẳng dậy, tay bấu chặt tường, giờ cậu đã thấy được quang cảnh bên trong hai phòng bên cạnh.

Quả thật là một tư thế hơi bị khiếm nhã nhưng bắt buộc dĩ cậu đành làm vậy. Linh nhìn qua căn phòng bên phải, trong đó có ba người, một người ngồi trên nắp bồn cầu, hai người còn lại dựa vào tường và cánh cửa gỗ, đôi mắt mơ màng, tay chân quờ quạng, đầu quay quay như đang được bay lên.

Linh có thể thấy rõ những cơn khói trắng chết chóc bay lên từ chỗ họ. Cậu rút iphone của mình ra, cài đặt chế độ rung rồi chỉnh sang chế độ camera đã tắt đèn trợ sáng, canh khung hình thật chuẩn và nhấn “Ok”.

Tiếng click nhỏ xíu bị âm nhạc bên ngoài nhấn chìm. Cậu lại xoay qua căn phòng bên trái. Mím nhẹ môi, Linh thấy người trong đó đang đứng tựa tường, chân đạp lên nắp bồn cầu, tay cầm một điều thuốc, làn khói nhàn nhạt bay lên, đôi mắt người đó nhắm nghiền lẳng lẳng.

Vẫn như hành động vừa rồi, đã có thứ mình cần, Linh hài lòng bước xuống. Cậu không vội vàng gì, tay lướt lướt trên nền cảm ứng truyền hình ảnh vừa chụp qua hai số máy bằng bluetooth kèm theo dòng mnet: “Đẹp không?”.

Thích thú đợi báo cáo đã gửi, chờ khoảng hai phút sau, chiếc điện thoại rung nhẹ cùng lúc nhận được hai tin nhắn có cùng một nội dung: “Good”. Linh nhếch môi cười tự tin rồi cho đi động vào túi. Cậu gạt nước rồi mở cửa bước ra bồn rửa tay bên ngoài mở vòi, động tác vô cùng bình thản như không có gì, lẳng lẽ rời khỏi...

Sàn nhảy Club Bar.

Thì vẫn điềm nhiên nhấm nháp ly rượu như một quý ông lịch lãm, khó gằn để lại bao ánh mắt thèm thuồng của bọn phụ nữ trong bar. Cậu đã quan sát rất kĩ từng hành động một của những người ở đây, cậu cần nó cho bản báo cáo tình hình thực tế phải gửi về cho Q. Bỗng chuông điện thoại của cậu rung lên, báo hiệu có tin nhắn:

[Tìm được hần chưa?]

“Rồi.”

[Ở đâu?]

“Club Bar, nhớ giữ lời hứa đó!”

[Ok, đến ngay!]

Trong vài dòng tin ngắn gọn cậu đã trao đổi thông tin với một người – một cô gái đẹp để bán đứng một người.

Linh bước ra, hiện trường vẫn thế nhưng khách trong bar có vẻ đông hơn, đã đến giờ cao điểm hoạt động của bar. Bầy Sẹo cũng luồn lách trong dòng người trở lại bàn:

— Đại ca, đây ạ! - Tên đó dúi vào tay Linh một túi nhỏ có những tép bột màu trắng, Linh gật đầu vừa ý rồi đưa cho Bầy Sẹo một xấp tiền:

— Bồi dưỡng thêm cho anh em, tao kết bar này rồi, lần sau muốn gặp anh cứ việc đến đây!

— Dạ, em cảm ơn anh. Thôi giờ em phải qua Đêm Trắng gấp vì bên đó đang có ẩu đả, cần viện binh. Em xin phép chào anh Dragon, anh Deuce em đi. Hai anh nhớ chuyển lời chào của em tới anh Demon. Chắc anh mê ở trên đó luôn không muốn xuống rồi! - Bầy Sẹo cúi đầu chào rồi cùng đàn em rút đi, ánh mắt tinh quái khi nhắc tới Hiểu Minh...

Chí Linh ngồi xuống bên cạnh Thi, rót rượu vào ly, mắt đảo quanh. Không như Thi, ánh mắt chàng đang tìm nàng nào bốc lửa nhất (háo sắc), rồi lia sang các nữ Diva đang nhảy múa cuồng say trên sân khấu với với bộ vải mỏng te, ngắn cùn cùn.

Các cô gái đó thật đáng để, cái gì ba mẹ bảo giấu vào là đem khoe hết cho bàn dân thiên hạ nhòm ngó, sờ mó. Thế giới này là vậy đấy. Hoàng Thịnh nhìn hoài cũng chán nên quay lại nói chuyện với ông anh:

— Anh Demon lên tầng hai làm gì lâu vậy? Nghe bọn Tám nói chẳng lẽ ông ta ở chỗ nhảy “thoát y vũ” hay là “oản tù tì cõi áo” đây?

Linh thở dài trả lời:

— Cầu mong cho nó toàn thân trở về với cha mẹ ông bà! Haizz!

Vừa dứt lời thì chàng Minh nhà ta từ trên lầu bước xuống hai tay choàng eo hai nàng ăn mặc như đi tắm biển, trang điểm đậm khá xinh bước về sôpha. Thi mỉm cười giấu cợt:

— Anh ấy mai một chết chắc linh lắm á!

Linh mỉm cười - nụ cười lừa tình quen thuộc nhìn hai cô gái. Đối với nơi đây, không dễ làm mình trở nên thanh bạch được. Thế giới sa đọa này u ám lắm. Cậu phải xưng “mày-tao” với người xung quanh. Nói mấy câu nhạy cảm đến cứng lưỡi. Ban đầu rất khó. Nhưng giờ có lẽ đã tốt hơn. Còn Hiểu Minh, có thể nói là đứa “khó dạy” nhất. Ăn nói lúc nào cũng rất ngoan. Dụ dỗ nó nói được vài từ sốc sốc tí thì lại bị ông “anh rể hựt” Alex cốc đầu vì tội dạy hư con nít. Mà chịu thôi, ở đây là bar, nếu nhím không biết giữ an toàn cho nhóm thì cả nhóm sẽ nhanh chóng bị phát hiện là gián điệp. Cầu mong cho nó hợp tác tốt với anh em cậu.

Minh ngồi xuống ghế giữa Thi và Linh, xoa thái dương mệt mỏi, nhưng lại đẹp quyến rũ:

— Hai anh em bây giờ có đem thuốc nhỏ mắt cho tao không? Mắt tao muốn nổi mọt lẹo rồi nè! Đúng là nóng đến bỏng mắt! - Ái chà chà, hình như Minh chịu làm playboy rồi đây.

Linh cười thâm. Nhím làm tốt lắm. Như thế mới là đội trưởng chứ. Được nước, Linh đẩy theo:

— Tội nghiệp mày thật, mày đi rồi mà vớt hai em làm quà cho tụi tao sao?

— Haizzzz... Tao đâu keo kiệt với bạn bè bao giờ! Hàng VIP hot nhất hiện nay đây! Tặng mày xì chơi! Có điều hai em này đã qua tay tao rồi! Hehehehe! - Minh cười đều.

— Hứ! Cóc cần! Tưởng tốt đẹp gì ai dè... Hàng mày xì rồi! Không chơi! - Linh giả vờ dỗi.

— Làm gì giận thế anh bạn? Chẳng lẽ không biết tính tao à? (Giữ! Thằng ranh! Mau mau nhận “hàng” để tớ giải phóng coi! Tớ ngứa mắt lắm rồi đấy!) - Minh vừa nói vừa ngậm truyền thông điệp với Chí Linh.

Mái tóc bạch nhưn mắt:

— Cũng may là mày chứ mà là thằng nào khác chắc hai nhố này tan xác rồi! Hi hi ! Cảm ơn nhé! Hai em này xinh quá! (Nhím à, đừng cau mày nữa. Camera ở đối diện chúng ta đây! Nhập tâm chút đi!).

Linh biết Minh nói vậy chứ Minh đòi nào mà làm thế. Cậu bạn này vốn là “cừu non”, giả vờ làm “sói” chứ thật chả biết mô tê gì. Thấy mấy nhỏ này là chạy không kịp đấy chứ nói gì là chơi. Nếu không có lệnh phải khảo sát thực tế thì dù cho kim cương nhím cũng không thềm lếch xác đến đây, dù rõ là tên nhóc này thấy tiền là mắt sáng rồi.

Hai cô gái bắt đầu ngồi xuống ngã ngón với Linh và Minh. Đúng với Linh - một bad boy chính hiệu, chàng vui vẻ đón nhận “món quà”. Thế nhưng, cô gái còn lại chỉ dám nép bên Minh, không dám sấp đến Thi.

— Sao “em” không đến hầu rượu cho cậu ấy? - Hoàng Hiểu Minh gồng mình chịu, muốn đẩy ả ra khỏi người.

— Anh Demon đùa hoài. Ai lại không biết đó là anh Deuce - hoàng tử băng giá lạnh lùng chứ. Ảnh ghét phụ nữ lắm. Em đến cạnh có đường là chết! Hay là ảnh thuộc “hệ” đó?

Linh nghe, cười hớn hở:

— Ờ, chắc vậy đó em!

Hoàng Thi phùng má, bặm trợn:

— Mấy người rù rì gì đó?

Cô gái sợ quá, nép vào người Minh. Còn Linh bụm miệng cười. Ai không rõ là Thi rất ghét bị động chạm kiểu đó. Biểu nó đi đánh nhau, đi quậy phá còn được. Đừng kêu Thi đi chung với phụ nữ, Thi đánh chết đấy! Người tachưa đủ tuổi thành niên đâu!

Hoàng Hiểu Minh cũng phì cười, trêu:

— Cậu có thằng em “ngoan” thật đấy! Xem ra thằng này khó bị gái bắt cóc lắm đấy! (Thi à? Em đem con bỏ chợ! Bắt anh gánh thế hả?).

Thi bĩu môi:

— Xi. I don’t care. (Đáng đời anh! Tự nhiên vác hai mụ đó xuống làm gì? Tự xử đi! Tránh xa em ra!).

— Tội nghiệp! Nó bị vậy lâu rồi! Chúng sợ gái nặng lắm! - Linh hùa theo chọc tức Thi.

— Khám gì chưa?

— Bẩm sinh rồi! Khó trị! - Linh cười nói tiếp, vẻ mặt thương xót giả tạo.

— Có bị yếu đâu không?

— C... - Linh chuẩn bị chọc tiếp thì...

— Mấy người nói đủ chưa? Thấy người ta không nói là làm tới hả? - Thi tím mặt.

— Bé con ngoan thật đấy! - Minh vừa nói vừa ngắt mũi Thi nói giọng yêu. - (Chọc em cho bỏ ghét! Tự đừng bắt tội anh ôm show. Ha Red!).

— Anh...!

— Làm gì thì cũng lòi mặt trẻ con ra thôi! Bé con ạ! Công nhận bé ngoan thật! Có sức đề kháng với phụ nữ cao quá! - Linh cũng đắc ý trêu giọng tỏ vẻ đàn anh. Để có ngày hôm nay cậu đã vứt bỏ tất cả. Vứt bỏ cái đầu óc ngây thơ, trong sáng của tuổi 16. Vứt bỏ cái tuổi đẹp nhất của cuộc đời để theo đuổi công việc vì Q. Hay vì trái tim cậu đã đau lắm vì một người nên phải hành hạ nó như vậy cậu mới có thể nguôi ngoai đi nỗi đau? Hay làm vậy cậu càng đau hơn? Đôi khi cậu thềm trở lại như Minh, như Thi, chưa từng yêu, chưa từng đau, chưa từng hận như vậy.

Cậu nhắm một ngụm rượu xóa đi cái chua xót trong lòng. Trái tim khê nhói đau.

— Nếu anh ấy không thích em thì để anh vậy! - Minh dang tay đón lấy cô gái. - (Thi chết tiệt! Em chờ đấy!).

Thi tách ra ngồi một góc tự kỉ, hậm hực nhìn hai ông anh trời đánh.

[Có cần diễn thật như vậy không?]

Về bốn cột của Linh và Minh thật chuyện nghiệp. Cái gì Thi cũng rành, ngoại trừ phải giả thành Dong Juan như thế. Cũng không hiểu tại sao lại như vậy. Cậu rất ghét đám phụ nữ ở trong bar với mùi nước hoa nồng nặc, son phấn lòe loẹt. Đối với Thi, cậu dễ bị “say” hơn cả với một cô nữ sinh tóc xoả dài duyên dáng trong bộ đồ đồng phục. Tại sao phải điểm trang bằng son phấn thì mới là đẹp?

Mặc kệ hai ông anh phô diễn tài năng sát gái của mình, Hoàng Thi bỏ đi uống rượu một mình, chốc chốc lại nhìn đồng hồ như chờ đợi gì đó.

— Em có “kẹo” không? - Minh cần nhẹ vành tai cô gái rồi thì thầm.

— Có chứ! Giá cả phải chăng! - Cô gái nheo mắt cười, Minh nhếch nhẹ môi, lấy trong bóp một tờ đô nhét vào khe giữa chiếc áo hở ngực của cô gái. Cô gái nở nụ cười mê hoặc ôm cổ Minh tặng cho chàng một nụ hôn thật nồng.

Minh mím nhẹ môi rồi lấy những viên thuốc đó ra, đưa cho cô gái một viên và phân phát cho những người còn lại. Âm nhạc nổi lên. Cả năm người lần lượt cho những viên thuốc trắng vào miệng cả năm bắt đầu có những biểu hiện kì lạ, đứng dậy nhảy múa

Thi lắc lắc đầu chao đảo theo tiếng nhạc, lựa chọn lúc không ai để ý cậu bẫy nhẹ ngón tay cho viên thuốc trong tay văng đi theo đường parabol, rơi vào một góc khuất. Trong những ánh mắt lảo liêng, họ biết rằng luôn có những kẻ đứng phía sau giám sát hoạt động. Nguy hiểm sẽ đến nếu những gián điệp lơ là. Đặc biệt là Hoàng Thi, cậu đã có quá nhiều trải nghiệm đáng nhớ. Chính vậy mà càng buộc cậu không được mắc phải sai phạm ngay lúc này. Phải giúp hai anh trốn tru lọt vào ánh mắt quan sát của bọn quản lí bar. Với máu mặt của cậu, nếu anh Minh và Linh thuận lợi gianhập vào băng tặc là Q đã thành công trong việc giải thêm hai gián điệp cho lần về lần này. Từ nay cậu sẽ như hổ thêm cánh.

Chỉ Linh lợi dụng lúc giờ tay lên cao thì quăng luôn viên thuốc vào xónào đó cũng chẳng biết. Thỉnh thoảng, ánh mắt cậu lại vờ vô tình đảo qua hệ thống camera quan sát và những tên vệ sĩ bảo vệ ở các góc. Ngọn đèn ở cửa sẽ sáng nếu có đội tuần tra

Còn Minh thì dùng “Ảo ảnh đoạt hồn” bóp nhẹ tay viên thuốc thành tro bụi, chỉ hai cô gái là đã uống thuốc thật, khóc rồi cười, cười rồi khóc, nhảy múa loạn xạ như mấy mù điên. Linh đã được học những kĩ năng cần thiết từ chuyến công tác ở Braxin, những hình ảnh về những thanh niên say thuốc đã được cậu bắt chước hết vậy. Giống đến cậu bạn thân cũng phải kể tai cậu nói nhỏ:

— Red đang phê thuốc hay bị động kinh vậy?

— Kệ tở! Ha ha ha! - Linh tuôn một tràng cười man rợ. Đúng y như tâm lí của người đã mất tự chủ do tác dụng của ecstasy.

Thi cũng không chịu được, dù có giả đi nữa nhưng cũng không ngờ anh Linh diễn tài thế, nhóc kể tai anh Minh nói:

— Sáng giờ anh đi chung với ông ấy có chỗ ở ổng đi chích ngừa chưa?

— Hả? Hahahahahaha! - Linh nghe lại cười điên dại hơn.

— Mất mặt quá đi! - Thi và Minh đồng thanh.

— Bây giờ hai người muốn mất mặt hay mất mạng? - Linh nhắc.

— Cố thôi! - Hai người đáp ừ ừ rồi lại nhảy tiếp.

Cả ba đang biết có những ánh mắt luôn luôn chiếu theo họ, họ phải làm thật tốt nếu không muốn chết. Không một vũ trường nào lại không kinh doanh chất kích thích. Tuy nhiên, họ luôn tuân thủ những yêu cầu chuẩn mực thoả thuận ngầm với nhau. Lượng chất kích thích không được vượt hàm lượng chỉ định. Cảnh sát không thể can thiệp hết nổi việc kinh doanh tinh vi của họ. Tất nhiên vẫn có những cuộc kiểm tra xử phạt nặng, nhưng làm sao dẹp hết tệ nạn này được trong khi đôi mắt của những kẻ kinh doanh đã mở rộng vì lợi nhuận của những viên thuốc “thiên đường”? Ý định của Q không phải là yêu cầu nhóm của Thi bắt quả tang hành vi trái phép của Club Bar mà ngấm ngấm tìm ra kẻ đứng ra phân phối phía sau - người có liên hệ trực tiếp đến đầu mối cung cấp chất kích thích mà nhóm cậu đang theo dõi.

Kết thúc buổi nhảy, hai cô gái kia bị đám đàn em lôi đi vào sau sân nhảy, còn lại ba chàng dừng lại thở mệt. Nằm la liệt trên ghế. Nguyễn Hoàng Thi lại đưa tay nhìn đồng hồ: 8 giờ 30 phút tối. Cậu chép miệng, cười bí ẩn:

— Đến rồi.

Khi màn đêm buông xuống. Bóng đêm đã nuốt chửng lấy ánh dương yếu ớt. Ánh sáng nhạt nhoà. Thế giới giờ là của bóng đêm sa đoạ.

Bỏ qua sự nhộn nhịp của thành phố là những cuộc vui thâu đêm...

Những vụ phanh trần...

Những luồng khói trắng chết người...

Và nơi đó...

Tiếng nhạc chúa chất.

Đèn màu chói loà.

Nơi của thác loạn, tội ác và những cửa tình trắng đen - vũ trường.

Club Bar.

Một trong những bar lớn nhất của thành phố, vị trí đắc địa, lượng khách đông đảo, cơ sở vật chất hiện đại, DJ nổi tiếng, Club Bar nghiêm nhiên trở thành một nơi vui chơi sầm uất nhất của giới trẻ về đêm.

Tiếng nhạc dance sôi động hoà cùng tiếng đĩa bị DJ ra sức chà xước tạo thành một âm thanh hào hứng. Cảnh quang ngập trong thứ ánh sáng huyền ảo. Mùi rượu ngập nồng khứu giác. Trên trần nhà, quả châu lấp lánh như mặt trời thu nhỏ toả ra thứ ánh sáng mê hoặc. Nhóm thanh niên đang điên cuồng rong ruổi theo tiếng nhạc. Thế giới của họ - loạn lạc và điên đảo. Cuộc sống bộn bề căng tức bởi thứ âm thanh cuồng loạn này.

Nơi đây, tình yêu là một thứ phù phiếm. Họ có thể vội vàng trao cho nhau thể xác, rồi lại tỉnh rụi gặp lại nhau trong nụ cười của những kẻ xa lạ. Họ chìm đắm trong men rượu. Thứ chất cồn vừa cay, kèm theo chút đắng nồng se sắc bóp thấu tâm can. Rượu khơi dậy những xúc cảm đã cố kiềm nén, che giấu đi. Rượu phơi bày bộ mặt thật nhất của con người. Rượu khiến ta saysay, lâng lâng, bèn bồng như mây trời, ta bỏ mặc ưu phiền và tạm gác mình trong hơi men phút chốc. Những thanh niên mượn âm nhạc và ngôn ngữ hình thể để bộc lộ rõ ràng nhất tính cách nguyên thủy bị kiềm hãm bấy lâu.

Ở một góc bar, có một nhóm người đang ngã dài la liệt trên những sofa. Họ buồn chán nhắm nháp những chai bia, trong số họ có người băng bó tay chân, mặt thâm tím như vừa qua một cuộc ẩu đả mạnh bạo. Mặc kệ tiếng nhạc sàn sôi động, họ rữ rượu, chán chường.

— Haizz... Chờ anh trong mỗi mòn... Và đợi anh trong mỗi mòn... Đại ca ơi, anh đâu rồi? - Gã đàn ông đầu đàn trọc tóc, xăm mình vẫn vện đang than ngắn thở dài.

Gã Tám Trọc có bọn đàn em bị đánh tới tấp bọn một thanh niên non choẹt. Quả là một sự sỉ nhục với hắn.

Dòm liếc lại đám em út bất tài, lão Tám chỉ muốn bầm vằm tên oắt đã hại cả đám nát thây ra thành trăm mảnh. Tiếc là giờ đây hắn cũng có khá khẩm gì đâu. Nhìn thân thể hắn cũng bầm dập, ê ẩm vì bị nện mấy cú trời giáng của tên nhóc ấy. Giờ, lão Tám chỉ còn cách chờ đợi đại ca - một anh trẻ tuổi có máu mặt đã thu nhận mình. Xét về tuổi tác hay tài năng của anh lớn của lão và tên Demon gì đó đúng là kẻ tám lạng, người nửa cân.

— Anh Tám, chừng nào đại ca tới? Chúng ta đợi cả tuần rồi đó. - Một đứa trong nhóm thều thào hỏi.

Tám Trọc im lặng, không nói. Chính gã cũng có biết được đâu.

Bọn đàn em vật vờ, than thở vô cùng bi thảm.

Khi đó, đột nhiên bar lại mở cửa đón khách. Xuất hiện lần này là hai thanh niên trẻ tuổi.

Hai chàng trai bước vào bar, toát lên khí chất đạo mạo và phong lưu.

Chàng trai thứ nhất khoác một chiếc áo khoác da không tay màu đỏ neon sành điệu. Quần Jean rách gối màu trắng, áo phông mặc trong cùng màu và đôi boots đỏ. Trông cậu rất có gu thời trang. Đặc biệt là mái tóc màu bạch kim chói lòa. Khuyên tai đinh tán gắn trên tai phá cách.

Chàng trai thứ hai có tóc nâu. Khoác Jacket đinh tán hầm hố. Chiếc quần bò thời thượng màu da bò cùng chiếc áo thun ôm sát người bên trong. Trong cậu rất lôi cuốn.

Điểm chung duy nhất của họ chỉ là đôi cánh quỷ trên má phải. Trong ánh đèn màu, hai chàng trai tuy không thấy rõ mặt nhưng vẫn toát lên vẻ quyến rũ không thể che giấu.

Họ bước vào bar, đi trong những ánh mắt hiếu kỳ của bao người. Lạ thay, tên Tám vừa thấy chàng trai tóc bạch đã vội chạy tới, mừng rỡ.

— Đại ca! - Tám Trọc hớn hở chạy tới cạnh thanh niên tóc bạch. - Tìm được anh rồi! Sao cả tuần nay anh không đến Sunny Hot vậy? Bọn em tìm anh quá trời luôn!

Chí Linh ngẩng đầu, bất ngờ:

— Huh? Who are you?

— Đại ca, anh nói gì vậy? Em, Tám Trọc nè, anh nhìn không ra sao?

— Tám Trọc? Là ai? Tôi có quen ư?

Lão Tám nhíu mày, cảm giác là giống mà. Đại ca của hắn cũng cao khoảng thế này, da trắng trẻo, cằm nhọn nhọn, mày kiếm sắc sảo và đôi môi mọng đỏ. Hắn thường lén nghĩ nếu anh lớn là phụ nữ thì sẽ hấp dẫn biết nhường nào.

Nhưng đại ca của hắn có mái tóc màu vàng kim thời thượng, nét mặt có phần non nớt hơn và không có cánh quỷ trên má. Hắn êm ả, hình như đúng là hắn nhìn nhầm.

— À, xin lỗi anh bạn. Tôi nhầm người! - Gã Tám vỗ vai Linh xin lỗi.

Phía sau hắn chợt vang lên tiếng chua ngoa:

— Hừm, đại ca của mình mà cũng nhìn nhầm, thằng nào bất hạnh lắm mới thu nhận mày làm đệ tử đấy, Tám Trọc ạ!

Gã Tám nghiêng răng. Tên nào cả gan đến thế? Dám đụng đến hắn? Nó không biết hắn là bảo kê ở đây à?

Lão Tám quay đầu lại nhìn đứa to gan lớn mật đã đá đểu lão, đôi mắt gã chẳng mang chút thiện chí nào.

— Thằng nào vừa nói? - Hắn gằn.

Người thanh niên đứng phía sau, đi cùng với Chí Linh ngạo nghễ cất tiếng:

— Mày không nhớ tao à? Hay bị đánh đến mất trí rồi?

Lão Tám Trọc căng mắt ra nhìn, nghiêng răng ken két. Thì ra đó là Demon, đứa đã đánh cả bọn của hắn tới tở ở Sunny Hot Barhôm nào.

— Chó chết, mày tự nộp mạng đến tạ lỗi với anh mày đó ư? - Tám nhếch môi.

Hoàng Hiểu Minh bình thản, cho tay vào túi.

— Ha ha, số là hôm nay anh mày đang ngứa tay, ngứa chân muốn tìm đứa nào giải phóng tay chân một chút. Ài chà, sao? Hôm nay muốn tiếp đãi anh mày tiếp không? Có bao nhiêu người cứ kéo ra mà đốn. Anh mày chấp tất!

Hậm hực, cảm tức bao nhiêu ngày nay bùng phát. Hắn đã ôm ấp ý định phải trả thù Demon. Nhưng sức lực yếu kém nên đành chờ anh lớn trợ giúp. Giờ đây, không riêng Tám sôi máu mà đám em út cũng sùng sỏ tiến đến vây lấy Minh.

Chí Linh huých vai Minh, hỏi khê:

— Này nhím, lại gây hoạ à?

Minh cười nhạt:

— Lũ ruồi nhặng thôi. Nép qua, không liên quan tới cậu!

Linh thủ thỉ:

— Điên à? Giờ này còn muốn đánh nhau. Cậu đang bị thương đấy!

Tám Trọc cùng đàn em xán tới gần, bao xung quanh hai chàng trai trẻ. Nhóm người đông tụ lại một góc bar. Âm nhạc vẫn náo động, dồn dập. Tám đã quá tức tối nên chẳng thiết nghĩ tới việc đợi anh hai đến nữa. Cả bọn của hắn cũng muốn xé tan xác tên xác lão kia ngay, dù biết là bản thân có phần thua kém về sức lực. Tám nhướn mắt, nói với Linh:

— Này cậu bạn, lánh sang chỗ khác đi. Bọn này muốn giải quyết việc riêng một chút. Tôi không thích dính dấn tới người vô tội.

Linh nấn ná, muốn can ngăn. Cậu lo cho sức khỏe của nhím. Hiểu Minh đang bị trúng đạn, vết thương cần thời gian để hồi phục. Nếu vận động mạnh thì vết thương tiếp tục bị động mà khó lành lại, thậm chí còn mang theo những di chứng khó lường. Thấy Tám xua mình đi, cậu nói:

— Xin lỗi, dù biết đây không phải là chuyện của mình nhưng Demon là bạn của tôi. Tôi phải giúp cậu ấy!

Minh cản:

— Red à, không cần vậy đâu. Đối với bọn cóc ghẻ này mà đến hai chúng ta cùng đánh thì có quá sĩ nhục không?

— Mày! - Một tên đầu xanh trong bọn ứa gan, nhào lên trước xách cổ áo Minh, nắm tay gờ trên không trung.

Mọi cảnh vật lặng yên trong phút chốc, rồi khựng lại hoàn toàn khi tiếng hô uy nghiêm này vang lên:

— Dừng lại!

Từ cửa bar, một nhóm người bước vào. Dẫn đầu là cậu thiếu niên có mái tóc màu vàng kim, đeo khuyên thập tự và mặc bộ vest đen lịch lãm. Sau cậu là những bảo kê tai to mặt bự khét tiếng của giới ăn chơi Sài Gòn. Những gã ma cô bấp tay cuộn cuộn, hình xăm chi chít cùng bước tới.

Trong khoảnh khắc đó, Tám Trọc nhìn ra, mắt sáng rõ, cả đám đàn em của nháo nhào:

— Đại ca! Đại ca!

35. Q.2 - Chương 3: Cô Gái Bí Ẩn

Cánh cửa của Club Bar mở ra, đón nhận lượt khách mới. Thân ảnh của một cô gái tuyệt đẹp chậm rãi bước vào, mái tóc nâu uốn xoắn, xõa dài ngang lưng. Cô gái lạ trang điểm khá đậm theo phong cách Gothic Lolita, mắt kẻ viền đen làm cho đôi mắt ấy hút hồn hơn, đôi môi màu đỏ san hô quyến rũ. Cô mặc chiếc quần short cực ngắn màu trắng khoe ra đôi chân dài tấp, áo bên trong là chiếc áo ba lỗ trắng, thêm một chiếc áo khoác Jacket màu đỏ bên ngoài. Cô nàng còn mang đôi boots màu đỏ cao quá gối thật bắt mắt.

Nhìn cô đúng là một tác phẩm của tạo hóa: Quá mức xinh đẹp. Cô kiêu hãnh bước trong những ánh nhìn ngưỡng mộ của đám phụ nữ, thêm trở dạ của bọn đàn ông. Cả Minh và Linh cũng bị sự quyến rũ ấy hút lấy (sao Thi không có nhỉ?).

Linh thốt nhỏ:

— So hot!

Cô bước lên sàn nhảy ra hiệu cho những nữ Diva lui xuống. Cô gái đứng gần thanh cột kim loại đường kính chừng 5-10 cm. Cô nói nhỏ vào tai DJ điều gì đó và rồi...

Âm nhạc nổi lên và những điệu nhảy bắt đầu. Cô gái di chuyển điêu luyện và vô cùng chuẩn xác trên chiếc cột kim loại. Vóc dáng bốc lửa uốn mình trên thân cột với đôi chân dài miên man. Những kĩ thuật cực kì phức tạp được cô nàng phô diễn tuyệt đối.

Những tiếng trầm trồ nổi lên. Cô ấy dường như đã mê hoặc tất cả những người trong bar. Khi cô kết thúc màn múa cột thì bar như nổ tung bởi màn trình diễn ấy. Một màn trình diễn điêu luyện, quyến rũ và bốc lửa. Chỉ có Thi là nhếch miệng lăm bằm:

— Đến rồi sao?

Cô đi trong trần pháo tay không ngớt, cô đi đến đâu thì hàng người được dạt sang hai bên trịnh trọng và hướng đi của cô hiện nay là phía Chí Linh, Hiếu Minh và Hoàng Thi. Cuối cùng cô cũng đến chỗ mình cần và công gồi xuống cạnh Linh, tự nhiên cầm lấy ly rượu trên tay Linh mà uống cạn.

— Đẹp đấy chị dâu! - Thi vỗ tay khen.

Linh bây giờ mới tá hỏa khi nhìn kĩ dung nhan của cô gái mà cậu vừa mới có ý định chinh phục, thì ra chính là:

— Là cô sao?

— Cậu có quyền đến bar thì tôi cũng có quyền ấy! - Cô gái hất mặt trả lời.

Hoàng Hiếu Minh như không tin vào mắt mình, trong tim dường như vừa có một cơn địa chấn mạnh táp mạnh. Đầu óc như cuồng loạn. Nhịp tim cậu đứng lại trong tích tắc. Cảm giác như muốn vỡ oà. Cô gái này...

— Cô là... Jenny?

— Jenny là ai vậy? Còn cậu là... - Cô gái khó hiểu.

— Đó không phải là Jenny đâu! Mà là Lee Sang Mi, cháu nội Tổng thống Lee Woo Sub. - Linh nói, đôi mắt chứa chan nước, buồn thảm.

Minh tựa lưng vào ghế, đôi mắt thần thờ, trái tim khẽ nhói lên. Gương mặt cô gái này, cả giọng nói đó... Rõ ràng là Jenny mà!

— Giống quá! - Hiếu Minh chép miệng, rồi cười nhạt. - Diên thật! Jen mất đã hai năm rồi mà!

— Giống như hai giọt nước ấy! - Linh kề gần tai Minh, nói khẽ. Cậu chẳng dám nhìn cô gái kia, cô ấy quá giống... Giống đến mức nếu nhìn thêm đôi phút nữa thì cậu sẽ phát điên mất! Jenny - cô gái cậu yêu nhất trần đời, cô gái đã chết trong vòng tay của cậu, cô gái van xin cậu trao nụ hôn đầu đời trước khi tạ thế, cô gái xinh đẹp, dịu dàng mà ai cũng quý yêu. Jenny ra đi, mang theo bao nhiêu tiếc nuối không bao giờ phai nhạt nổi. Người đã cứa sâu trong lòng cậu một vết cắt sâu hoắm mãi mãi không bao giờ liền lại. Người khiến cậu vừa hận, vừa yêu điên cuồng.

— Này! Hai người nói tôi giống ai chứ? - Kỳ Thư nhú mày, ngây ngô kéo tay Chí Linh hỏi.

Quay sang cô gái nhỏ, mái tóc bạch cổ gượng cười, liếc mắt trêu:

— Nói cô giống “bà la sát”, được không? Sao lại xí xa xí xon đến đây vậy? Cô biết chỗ này phức tạp lắm không?

Thư bĩu môi, hất hàm:

— Xùy, vậy tại sao mấy người lại tới được kia chứ? Mà... AI CHO CẬU NÓI TÔI LÀ “BÀ LA SÁT” CHỨ HẢ? - Cô hét thật lớn vào tai của Linh.

Linh bịt chặt tai bởi giọng hét oanh vang của cô tiểu thư đồng đánh, nổi đóa:

— Ấy! Thế mà nói không hung dữ! Trả tiền khám tai cho tôi!

Phạm Kỳ Thư nghiêng răng trêu trọc. Dưới ánh đèn màu lấp lánh, cô xinh xắn như một cô búp bê với đôi mi cong vút cùng đôi mắt bả sinh màu xanh lục đẹp như đá quý của mình.

__ Hừ! Đợi xem! Khi nào về nhà tôi sẽ phanh thây cậu ra cho chừa cái tật dám nói tôi là “bà la sát”, “bà chằn lửa” đây! Hừ! Tiểu thư ta đây ngàn năm sau trả thù vẫn chưa muộn.

__ Nhưng sao cô ấy đến đây vậy? - Minh hỏi Linh. Cảm giác không còn ngỡ ngàng mà chuyển qua e sợ, như biết rằng cô gái này không phải cô bạn Jenny của cậu, Thư là cô gái xa lạ. Và cậu không hề quen biết. Như thế nào để cậu thôi dừng đôi mắt khiếm nhã cứ chòng chọc vào cô được đây?

Nguyễn Chí Linh bình tâm lại đôi phần, cậu rõ nhím xù đang rất shock, cậu cảm thông, vì cậu cũng từng như thế. Ai là không hoảng sợ khi bắt gặp hai người xa lạ có gương mặt giống hệt nhau kia chứ. Và cậu cũng từng phát rồ vì điều ấy, suốt một thời gian Linh đã nhầm tưởng Thư là Jenny.

__ Thì chắc cô ta tới để cột tứ về đây! Lãng lơ mê trai! Mà cũng chẳng biết sao cô ta lại biết tứ ở đây nữa. - Linh nói, hắng giọng thật tự nhiên, che bớt cái giọng khản đặc vì thứ cảm xúc không tên đang cồn cào trong lòng.

Cô gái nhỏ gơ tay thành đấm:

__ Muốn chết hả? Chọc tôi hoài vậy?

Linh hỏi:

__ Mà ai báo cho cô tôi ở đây vậy?

__ Thì cậu em trai đáng yêu baby, siêu cute của cậu đó! - Cô nàng choàng tay cặp kè quanh cổ Thi, nháy mắt đắc thắng.

__ Thi à? - Linh liếc Thi, còn cậu ấy thì vẫn vô tư như chẳng có chuyện gì xảy ra. - Ê, cái thằng phản bội, bán đứng anh cậu à? Đúng là khôn nhà dại chợ mà! Người nhà không theo đi theo người ngoài! - Cậu lèm bèm rủa.

Thi đang thưởng rượu, hí hửng trong vòng tay cô chị xinh đẹp, vờ vịt biện hộ:

__ Tại chị dâu hứa cho tôi chiếc xe đời mới nhất nên tôi mới chỉ!

Chí Linh nhú ầu đường:

__ Cái gì? Chị dâu? Ai cho cậu gọi như vậy hả?

__ Thì chị dâu nói nếu tôi gọi chị dâu thì 1000 dolar/lần! - Thi nói.

__ Tốt lắm! Em rởn rợn! Gọi ba lần 3000 dolar của em đây! - Thư vừa nói vừa đưa cho Thi 3000 dolar, nhướn mắt thách Chí Linh.

__ Có chuyện đó nữa hả? Nay Thi nếu cậu gọi cô ta là “đồ mê trai” thì 2000 dolar này là của cậu! - Linh cũng nhào vô đấu giá, kênh mặt lên.

Khổ thân nhím xù ngồi cạnh bên, cậu chống cằm mắng thầm:

__ Trẻ con!

__ 2 000? OK! Đồ mê trai! - Thi xoay nhanh như chong chóng, tháo tay bà chị ra, quay sang Linh. - Nhưng mà nói vậy có nặng không? Chị ấy mê à vậy?

Ông anh Chí Linh cốc đầu cậu em:

__ Ngốc! Mê anh cậu chứ ai! Nếu không mê sao tới đây tìm tụi mình làm gì!

__ Ờ... Đờ mờ... Phải hôn ta? - Thi xoa cằm.

Cô tiểu thư xinh đẹp ứa gan khi bị vu khống là mê trai, tức mình nâng giá:

__ 3000 nếu cậu gọi chị dâu!

__ OK! Chị dâu! - Trở mặt nữa rồi.

__ 5 000! - Linh ngã giá.

_ Đồ mê trai!

_ 7 000! - Thư lên giá.

_ Chị dâu!

_ 10 000!

_ Đồ mê trai!

_ 20 000! - Thư treo giá cao.

_ Chị...

_ Một gia tài đồ sộ nếu làm cho hai người này im lặng! - Hiểu Minh đập bàn, ức chế.

“Bốp!” - Ngay lập tức nhóc Thi đã ra tay nhanh nhẩu bịt miệng đôi oan gia kia lại. @__@

Nhím xù xì phồng má, đứng dậy chống hông quát ba “em bé mầm non” vì một chuyện vợ vắn mà làm ầm ĩ cả lên. Tâm trạng đang không tốt lại vướng phải ba đứa điên này chọc tức, Minh muốn bỏ về ngay lập tức:

_ Mấy người dư tiền quá phát khùng luôn rồi à? Bắt thằng nhỏ nói như con vẹt vậy? Dư tiền chứ gì, tớ cũng vậy nè! Một cái gia tài có đủ để trả lại sự yên bình cho tớ không? Phiền chết đi được!

_ Wow! Cậu có một anh bạn thật nóng bỏng đó nha! - Thư tròn mắt nhìn Minh, cảm thán.

_ Là “nóng tính” chứ không phải “nóng bỏng”! - Thi sửa lưng.

_ Cô học tiếng Việt ở đâu vậy? Không rành thì đừng có nói! - Linh mỉa mai.

_ Nói gì thì nói, gia tài em đâu? - Thi quay sang Minh đòi nợ.

Nhím nhào vào cốc đầu Hoàng Thi ngây thơ, sặt cho một trận ra ngô ra khoai:

“Cốp”

_ Tiền! Tiền! Tiền! Tối ngày chỉ biết tiền! Làm như không tiền là em không sống được ấy! Đòi tiền chứ gì? Để anh treo em lên nóc nhà cho một trận rồi muốn anh cho em nhiều cũng được! Thử không?

Nguyễn Hoàng Thi ôm đầu, nhăn nhó:

_ Ui da! Khỏi đi! Bị anh quánh có nước chết tươi chứ sống gì nổi mà xài xiếc! - Thi bĩu môi nói.

_ Biết vậy thì đừng đòi! Anh không dư tiền đâu!

Thi kéo vạt áo ông anh, mè nheo:

_ Anh! Anh Black hứa lèo kia! Anh Black ăn hiếp Thi! Oa! Bắt đền cho em!

Linh cũng nhào vào đánh:

_ Cho vừa cái tật thấy tiền mà ham hố. Đáng lắm!

Bỏ qua chuyện bị hai anh đánh bồm đầu, Hoàng Thi giờ mấy tờ bạc “ngổnghếch” của “cặp đôi chiến tranh” kia nộp không cho mình, cười tự sướng:

_ Haizzz! Thôi kệ! Nãy giờ kiếm cũng bộn rồi! Ha ha ha ha!!! Tự dưng có tiền từ trời rơi xuống!

Thư chợt nhớ đến chàng trai lạ mặt ngồi cùng với anh em nhà Chí Linh, ánh mắt di chuyển sang Minh.

_ Ý, mà chưa có ai trả lời câu hỏi của tôi. Cậu ta là ai vậy?

_ À quên, đây là Demon, bạn cực thân từ nhỏ của tôi. Về tính cách thì cô có thể nhìn thằng Thi rồi suy ra: ngang như cua, lạnh lùng lù lù, giống nhất còn ở khoảng hám tiền và keo kiệt nữa. - Linh bô lô ba la giảng thuyết về cậu bạn của mình. Ai mà biết nhím xù đang lườm cậu chấy xém cả quần áo.

Thư đoan trang chào hỏi người bạn mới:

__ Oh! Hân hạnh được gặp cậu. Mình là Lee Sang Mi, vợ sắp cưới của Kang. Cậu có thể gọi mình là Bell hoặc Kì Thư cũng được. Mà cậu chơi thân với Linh như vậy thì mình có thể nhờ cậu một việc được không?

__ Là chưa cưới chứ không phải sắp cưới! - Thi lại sửa lưng.

__ Ừm! Cậu nói đi! - Minh cười nhẹ trả lời. Ít bao giờ cậu lại ôn nhu như thế.

Thư khẽ miệng nói nhỏ vào tai Minh.

__ Cậu nhớ canh chừng Kang giùm mình nhé! Cậu ta lém phếng với ai thì cậu nói cho mình một tiếng nha! Cậu ta trắng hoa lắm!

Hành động đó làm Minh vừa tức cười vừa nhói lòng. Vẫn cái cảm giác đó! Không vượt quá được giới hạn của một người bạn thân. Tại sao lúc nào cậu cũng chỉ là một chiếc bóng? Nhưng cái khoảnh khắc này cũng không thể làm Minh khỏi đỏ mặt. Cô ta không phải Jen, sao thế mà vẫn thôi thúc tim cậu loạn nhịp thế này?

[Bell sao? Tìm được em rồi! Nhưng sao lại...]

__ Này Demon, cậu nghe mình nói không? - Thư đẩy đẩy vai Minh.

Cảm giác này... Không sai! Đúng là cô ấy! Cô bé ở Học viện IQ, cô bé suốt một thời bé thơ choáng ngợp tâm hồn cậu. Là cô ấy! Không sai được! Trớ trêu thay sao cậu phải gặp cô trong tình cảnh thế này? Sao cậu chưa được hết những xúc cảm rối loạn trong lòng mình đây?

__ Phì... hi hi... Mình biết rồi. - Cười gượng.

__ Mà hình như tôi thấy cậu quen quen... - Thư chợt nhớ đến một hình ảnh mờ ảo của thời thơ ấu. Sao cậu bạn này quen đến thế? Nụ cười này ấm áp hệt như của... Prince. Mà Prince là Linh mà! Là sao đây?

Cô từng học trường IQ phải không? Vậy thì quen hẳn là đúng rồi! Bộ 3D thiên tài nổi tiếng như vậy mà ai lại không biết. - Linh giải thích.

Thi bồi thêm:

__ Nổi tiếng phá hoại chứ cái gì mà tự hào!

__ 3D? Có nghe đến. Chắc là vậy. Nhưng mà... tôi... (thấy có một cảm giác rất thân với cậu ấy!).

__ Thích cậu ta hả? Tôi làm mai cho! Tổng tiền được cô đi là điều hạnh phúc nhất đời tôi đấy! - Linh nói rồi xoay qua Minh - Cô ta kết cậu rồi kìa! Làm ơn thỉnh đi giùm tớ cái! Tớ sẵn sàng đóng gói, chuyển tới tận dinh cho cậu luôn, chịu không?

__ Hả? Ờ... ờ... đừng đùa! - Minh bối rối. Cậu đang bồn thần bởi sự tình kịch này. Bạn thân của cậu... Và người từng hứa là của riêng cậu... Ha người đó đã đính hôn... Và cậu sẽ là người đứng sau chúc mừng?

__ Cậu sao vậy? Shock hả? - Linh lo lắng. Điên mất, cậu còn chịu không nổi nữa nói chi là nhím - một đứa có tâm lý không được vững vàng. Ngày trước Jenny là em nuôi của White, chuyển công tác cho Q từ Hàn đến Anh Quốc. Ngay từ lần đầu tiên gặp gỡ, bằng nét dịu dàng, đáng yêu như hoang ốc mà Jen đã dễ chiếm được lòng của cậu và nhím. Phải nói, nhím và Jen là đôi bạn rất thân, Linh hiểu chắc là Minh nhất thời chưa quên được Jenny nên mới bồn thần như vậy. Giống như cậu thôi. Cậu yêu Jen vô cùng. Và khi Jen mất, cậu đau khổ biết bao nhiêu. Chưa bao giờ Linh nghĩ gặp được một cô gái giống hệt Jen. Vì cho dù như thế thì không ai có thể thay thế Jen trong lòng của cậu.

Hiểu Minh ậm ừ:

__ Chút chút. Quả thật cô ta rất giống...

Thư vui vẻ hỏi, có biết đâu đang chà xát vào tim hai người con trai kia một nỗi đau tột cùng.

__ Giống ai? Cô Jenny đó hả? Bộ cô ta là girlfriend của cậu sao? Sao cậu nhìn tôi kì vậy?

Minh ngập ngừng nói nhưng né tránh ánh nhìn của Thư.

__ Ờ... ờ... hơi giống!

— À, chị Jenny hả? Không phải là... - Thi nhiều chuyện xen vô.

— Là bạn gái của tôi! - Minh nhanh miệng nói ngăn chặn những gì không nên nói từ miệng của Thi.

Khoảnh khắc không làm chủ được ý thức, Hiểu Minh chỉ muốn giúp Linh cố che giấu đi cuộc tình thuở thiếu niên ngây dại của cậu bạn, nhận lấy tất cả về mình. Linh đã đính hôn rồi. Nếu để cô gái này biết thêm chuyện cũ của cậu ấy quả là không hay. Thà cậu cứ thay Linh nhận lấy, cho người bạn của mình minh bạch hơn. Cậu vui nhất khi thấy người bạn thân của mình được hạnh phúc. Dù sao... Cậu cũng không-thể-yêu-ai.

Đáp theo lời thừa nhận của Minh là cái nhúm mày rất khế của Chí Linh.

[Nhúm à, không cần vì tớ mà nói như vậy đâu!]

— Vậy thì thật là thú vị! Ngày đầu tiên tôi gặp Red cũng vậy! Tôi thấy cậu ta cũng xúc động dữ lắm còn khẳng khẳng bảo tôi là Jenny nữa. Nếu như vậy thì cô ấy rất giống tôi rồi! - Thư cười thích thú.

Hoàng Thi bon chen:

— Ngay cả tôi lúc đó cũng giật mình mà té nhào xuống ghế luôn!

Hiểu Minh và Chí Linh không nói lời nào, ánh mắt xót xa, cúi gầm mặt. Linh đau khổ hai năm vì một người. Minh đau đớn hai năm để quên một hình bóng. Nếu Linh đau thì Minh còn đau hơn Linh gấp bội. Mang lớp vỏ người bạn thân để ở bên cạnh Jenny năm năm. Cậu chỉ muốn tìm lại cô bé lọ lem của mình nhưng đến một ngày cậu nhận ra rằng cậu đã yêu Jenny thật sự dù biết rằng Jenny không phải là lọ lem mình tìm. Bell - lọ lem bao năm kiếm tìm giờ đây đang trước mặt cậu đây. Mà sao giờ xa vời quá!

Lúc Linh và Jenny hạnh phúc nhất thì cậu chỉ biết đứng nhìn từ xa bảo vệ cái tình yêu ấy. Sẵn sàng làm sứ giả hòa bình khi họ cãi vã, giận hờn. Cậu chỉ cần nhìn thấy người bạn thân và người cậu yêu hạnh phúc là đủ rồi. Nay, lọ lem đang đứng trước mặt cậu nhưng cậu cảm thấy thật xaxăm, trái tim lọ lem đã không còn dành cho cậu.

Cũng phải, lúc không tìm được lọ lem thì cậu đã khắc vào tim mình một hình bóng khác, vậy thì lọ lem cũng có quyền làm như vậy. Đúng, chính cậu đã tự bỏ thì làm sao mà giành lại được. Một lần nữa cậu lại trở thành chiếc bóng phía sau họ. Thực ra sớm muộn gì thì Linh cũng sẽ yêu Thư, tại cậu chưa thể chấp nhận Thư, rồi thì cậu ấy cũng sẽ là chồng của Thư. Rồi lại một lần nữa Minh đánh mất cô gái cậu yêu. Một lần nữa nếm đau mà chúc phúc cho tình cảm của họ. Cậu cao thượng thế sao?

— Nay, Demon! Nếu Jenny giống tôi như vậy thì hôm nào cậu dẫn Jenny đi chơi đi để tôi có thể gặp cô ấy! - Thư vô tình đã làm vết thương của hai con người rách toạc ra đau nhói.

“Xoảng”

Tiếng thủy tinh vỡ làm mọi thứ như bừng tỉnh.

Kì Thư lo lắng hỏi:

— Sao vậy? Có sao không?

Linh trả lời, sắc mặt hơi tái.

— Trượt tay thôi...

— Sao hả Demon? Hẹn được không?

Minh cúi gầm, ánh mắt đầy xót thương.

— Je... Jenny... mất rồi!

— Hả? Mình xin lỗi mình... không cố ý... Mình không biết. - Thư bối rối.

Linh quát:

— Đủ rồi! Bell! Cô đừng nói nữa! - Cậu không thể chịu nổi khi ai đó cứ một tiếng Jenny, hai tiếng cũng nhắc tới Jenny.

Minh muốn thoát ra khỏi nơi này ngay lập tức, chắc cậu sẽ điên mất nếu tiếp tục ở lại đây.

__ Mình về trước đây!

__ Tôi cũng mệt rồi! Về luôn đây! - Linh cũng tiếp bước.

__ Sao tự nhiên kì vậy? Còn sớm mà!

__ Tại có người khó chịu vì ai đó nên không muốn ở lại thôi! - Thi ám chỉ.

__ IM ĐI! - Linh và Minh cùng quát.

Bỗng:

__ Em gái! Em xinh thật đấy, uống với anh một ly nha! - Một tên khoảng bốn mươi nhìn cực háo sắc tiến lại gần Thư.

Cô gái nhỏ rùng mình, hừ lạnh, đôi mắt lục ngọc tối đen lại.

__ Tránh ra! Tôi không thích!

Gã đàn ông đưa đôi mắt hau háu phụ nữ ra nhìn chòng chọc vào cô gái xinh đẹp, hần dê tiện đưa bàn tay chó heo của mình ralam ô nhục làn da mặt mịn màng của cô tiểu thư cao quý:

__ Làm gì dữ vậy em? Con gái trong vũ trường này thì toàn là cá mè một lứa thôi. Sao? Bao nhiêu một đêm? Anh chiều.

Kì Thư tức giận. Rất tức giận. Gã đàn ông thối tha đó đang sỉ nhục cô. Một sự kích động không kiềm nén, cô giơ cao tay, bậthắng:

“Chát!!!”

__ Dê tiện!

Tên dê sòm có cái đầu hói béo mập nổi đoá. Hần vuốt làn damặt lõm chồm vết mụn rỗ vừa bị lãnh trọn năm ngón tay đởxừ, rất buốt của cô gái. Hần phùng mang như rắn cạp nong,thùng thấy gọi đám vệ sĩ phía sau mình:

__ Má nó! Con nhỏ này! Mày là cái gì mà dám tát tao hả? Hôm nay để tao dạy cho mày một bài học. Đàn bà thôi mà! Con nào cũng như con nấy! Mày định chảnh đến anh mày tới đâu? Hôm nay tao không có được mày thì không còn mang danh Tư Hồ nữa! Ngoan thì anh thưởng còn không thìĐỪNG-TRÁCH-SAO-ANH-ÁC-KHÔNG-THƯƠNG-HOA-TIỆC-NGỌC! - Tên đó nghiêng răngtrợn mắt nói.

Cô gái xinh đẹp kiềm lại cơn kích động của mình, cười nhàn nhạt. Cô nâng cánh tay trắng mịn của mình thanh nhả cầm lyChivas lên nhắm môi rồi nhếch miệng mỉa mai, tạt thẳng ly rượuvào mặt tên háo sắc:

“Phụt!!!”

__ Biến thái! Tránh xa tao ra! - Cô nói gần.

__ Hay, con nhỏ này gan, dám đụng đến đại ca Sài thành Tư Hồ này thìkhông yên đâu! Tụi bây bắt con nhỏ đó lại cho tao! Lát tao chơi xong sẽ thưởng con nhỏ này cho tụi bây! Tha hồ mà vui! - Tên đó nổi điên lên kêu đám vệ sĩ phía sau bắt Thư lại. Kì này Thư đụng phải anh lớn cóhạng rồi.

__ Được! Dù gì thì sáng giờ chị cũng chưa thư giãn gân cốt. Tụi mày cũngra đáng bao cát cho chị giải khuây lắm đó! - Thư tối sầm mặt gầm gừ, nở nụ cười nửa miệng khiêu khích cả bọn háo sắc kia.

Bọn côn đồbu quanh cô gái trẻ. Trên sô pha cạnh bên có ba tên con trai lạnhlùng nhìn nhau. Một cậu nhóc tóc vàng ham chơi mãi lo thưởngtrượu và xem kịch vui. Hai tên còn lại như vô hồn, mặt tím lạivới những suy nghĩ miên man, chẳng hay biết rằng cô gái ngồicùng bàn đang bị ức hiếp.

Cô tiểu thư bước lùi ra sau, e ngại số người đông trước mặt.Rất khó khăn khi hôm nay cô gái đã đuổi hết số vệ sĩ của mình đi vì muốn tự do một hôm. Ai ngờ đâu có sự lại thế này.

Cô nhìn sau lưng mình, nổi điên:

__ Ba người có phải là đàn ông không mà thấy tôi bị ức hiếp cũng chẳng dám can thiệp? Hèn vừa thôi chứ!

Hoàng Thi hớp một ngụm whisky, bấu môi:

— Xuýt, em còn là con trai nheo nhéo đây. Đàn ông gì mà đàn ông! First kiss người ta còn chưa mất nữa là! Kì Thư có dìm cơn tức giận, nén giọng:

— Bây giờ chú em muốn đôi co với chị à?

— Nếu có thêm cái này thì em sẽ suy nghĩ lại! - Thi giơ mấy ngón tay lên ám muội.

Thư nghiêng rằng:

— Ok! 5000 dolar để cậu phụ tôi hốt ụ rác này. Được chứ?

— Ok! Thi giúp liền! - Thi nhướn môi cười rồi đứng dậy bẻ bẻ ngón tay.

— Sao? Nhóc con, muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân sao? - Tên Tư Hồ hất mặt giấu cợt.

“Bốp!”

— Đừng gọi tao là nhóc! - Thi tặng hấn cú đấm trời giáng rồi lạnh giọng, đồng tử mắt tối đen mây mù chết chóc.

Tên “four tiger” phùng phùng máu nóng trong người hét lên kêu bọn đàn em tiến lên. Âm nhạc trong bar tắt bật, những ánh đèn màu chớp nhá vào bóng người khắp bar, mọi người bắt đầu náo loạn.

— Giỏi lắm! Tụi bây! Đánh thẳng ranh này! Bắt con nhỏ này lại cho tao!

Hai tên vệ sĩ xông đến bắt Kì Thư, nhanh hơn họ, Thư giơ chân lên xoay người đá cao, đế giày của Thư cao hơn mười phân, nếu như lãnh phải sến như thế nào nhỉ? Còn Hoàng Thi nhanh chóng vượt qua mặt bọn đó, luôn trên đánh dưới một cách xuất thần.

Quả thật Thi chính là một cao thủ đáng gờm. Tuy mang theo nhiều vệ sĩ nhưng cậu thích tự mình ra tay hơn, coi như là một bài tập thể dục. Chonên trông Thi có vẻ nhớn nhơ vô tư vờn bọn đó. Nhưng xem ra bọn vệ sĩ này cũng không dễ chơi. Có lẽ cũng là một bọn máu mặt khó nuốt.

Chúng tiến lên kiểm kẹp cả hai người.

Trong phút giây bát nháo đó, Minh ngồi bần thần trên ghế, mặt tái nhợt, ngẩng nhìn bóng hình Thư đang hồ hởi đánh nhau. Nếu như bình thường cậu sẽ vui vẻ nhập cuộc, nhưng giờ phút này, cậu như chết lặng, tâm trí tuột về những quá khứ mà cậu không thể nào quên được. Bí mật về công chúa lợm của Prince cậu sẽ mãi mãi chôn chặt trong tâm trí của mình.

Linh ngồi bên cạnh, sắc mặt tái dần, trái tim thất lại, buột nhói.

Hình bóng của Jenny cứ ẩn hiện trong Thư, thoáng ủa về trước mặt cậu vô vàn những kí ức xa xăm. Thư không phải Jenny, mãi mãi không phải là cô ấy!

— Có phải vì Bell giống Jenny nên cậu mới đồng ý hôn ước đó không? - Minh bắt giắc hỏi, cậu tin vào trực giác của mình.

Linh cười khổ, ánh mắt chua xót nhìn Thư đang đánh nhau, trái tim cậu vẫn chưa hồi phục được thì làm sao đón nhận thêm được một hình bóng ai nữa.

— Sai lầm! Sai lầm hoàn toàn! Cô ấy ko phải là Jenny! Tớ đã sai rồi!

— Nhưng cô ấy rất giống Jenny! Nụ cười đó, ánh mắt, gương mặt đó... Làm sao cậu có thể quên được chứ? - Minh chăm chú nhìn Linh như dò xét.

Linh khàn giọng nói, ánh mắt cương quyết nhìn Minh khẳng định.

— Không ai có thể thay thế Jenny trong trái tim của tớ, dù là cô ấy có gương mặt giống Jenny đi nữa thì cũng không thể nào! Không được!!!

— Thật chứ? - Minh dò xét, cậu biết rõ về Linh, cậu hiểu rằng Linh chỉ cố trấn tĩnh bản thân mình như vậy, nhưng... chưa chắc là vậy...

__ Đủ rồi Black! Đừng ép tót!!!! Tót không thể!!!! Không thể!!!! - Linh quát vào mặt Minh kích động, cậu như một quả bom sắp bị châm ngòi nổ, bùng lên vì phải dồn nén.

Thình lình, một tên vệ sĩ giơ chai rượu lên cao nhắm vào Thư đánh tới. Không chút chần chừ, cả Minh và Linh cùng lao ra.

Linh nhanh chóng ôm chầm lấy Thư, đỡ lấy chai rượu đang vút tới.

__ Cần thận!!!!

“Choang”

Chai rượu vỡ nát va vào đầu Linh, nhưng xem ra cậu chẳng hề hấn gì. Minh sững người, lắc đầu cười trừ, ai đó vừa nói là không quan tâm thể mà xoay qua đã bất chấp tính mạng vì cô ấy. Mặt Linh tối sầm lại, ánh nhìn đầy hàn khí. Cậu tung người hạ bọn tép riu trong chớp nhoáng. Cả Thích cũng bất ngờ trước hành động của Linh, bình thường Linh thường vờn trước về sau mới hạ gục đối thủ, thế mà hôm nay cậu ấy như phát điên, đánh người điên loạn, bất chấp tất cả.

Minh mỉm cười thì thầm trong miệng, âm thanh chỉ mình cậu nghe:

__ Thật không Red? Đừng dối mình mà, tót không xứng đáng với Bell, hãy thay thế tót yêu thương Bell. Chúc hai người hạnh phúc, tôi sẽ bảo vệ tình yêu này!

Cậu đứng im lìm ngắm nhìn mọi cảnh quang đang diễn ra, như một cuốn phim vô thức, chỉ cậu biết. Prince đã tan biến mãi mãi, hãy để một hoàng tử khác yêu thương cô ấy - lọ lem của cậu.

Lũ người của Tư Hồ tháo chạy tán loạn, tên đó cũng không biết đã “lĩnh” đi từ lúc nào. Linh thu đôi mắt lạnh tanh kéo tay Thư lôi ra khỏi bar, để lại biết bao ánh mắt ngưỡng mộ, lẫn ganh tị dành cho Thư.

Thi phẩy tay lên tiếng hỏi.

__ Họ đi hết cả rồi! Về chưa tiền bối?

__ Về đây. Nhớ, nơi đó, khi chuông đổ. - Minh lạnh lùng bỏ theo ra ngoài, nói một tràng chỉ có Thi mới hiểu. Bước đi vội vàng như ma đuổi.

Thi không vội đi, cậu nhón nhơ ở lại giải quyết hậu chiến trường. Cậu nhìn bóng Minh khuất xa, nhoeo một nụ cười tinh quái.

__ Tôi biết anh đang đau, nhưng hãy cho anh tôi hạnh phúc... thêm một lần nữa.

Cổng lớn Club Bar.

__ Bỏ ra coi! Đau quá! Làm gì mà kéo tôi mạnh tay vậy? Đau muốn chết luôn à! - Thư vùng vằng nín tay Linh lại, cậu đang kéo cô lôi xềnh xệch ra khỏi bar.

Chí Linh trừng mắt nói với Thư nhưng cậu cũng nhận ra mình siết hơi chặt nên cũng nới lỏng hơn một chút, nhưng lực vẫn đủ để Thư không thể thoát.

__ Cô im lặng chút đi!

__ Buông ra coi! Đau! - Thư giật tay ra rồi nói tiếp. - Làm gì dữ vậy? Tự dưng nổi điên lên rồi kéo tôi ra đây? Tôi còn muốn chơi tiếp mà!

__ Chơi à? Lúc này xém chết ở trong đó rồi mà còn đòi vô chơi, cô có ó không vậy hả? Tại sao cô cứ bám theo tôi hoài thế? Lúc này còn trên không biết xấu hổ nữa! - Linh dồn hết những bức dọc trong người ra mắng Thư. Quả thật lúc này thấy cô gái này chút nữa đã bị chai rượu đập vào đầu, lúc đó cậu không còn biết gì nữa, cậu chỉ biết cậu phải bảo vệ Thư không cho cô ấy tổn thương dù là một chút, liệu đây có phải là...

Cô tức tối cãi lại:

__ Cậu nói cái gì mà trơ trên hả?

Chàng trai đối diện bưng bình đối đáp:

— Ăn mặc thì hở hang, múa cột để dụ dỗ con trai, lúc này còn lẳng lơ với bọn đàn ông háo sắc. Cái đó không gọi là trơ trên chứ là gì?

Ban đêm se lạnh, cô gái vuốt mái tóc ẩm ẩm do sương xuống, vùng vằng:

— Sao cậu bảo thủ quá vậy? Múa cột là một môn được dạy chính quy ở trường nghệ thuật mà nói là trơ trên à? Ăn mặc hở hang à? Tôi cho cậu biết tôi mặc như vậy là còn kín hơn nhiều so với mấy cô của cậu đó! Còn lẳng lơ lúc nào hả? Có nói thêm không à!

— Cô... ! Lần sau tôi mà thấy cô đến đây nữa là đừng có trách tôi! - Không hiểu sao Linh tự dưng nổi đóa lên.

Thư tình nghịch nhìn Linh với bộ mặt đa nghi nhưng trong lòng khê cười thâm.

— Cậu... ! Ủa mà sao gia trưởng vô cớ vậy? Hay là... Cậu ghen?

— Không có! Đừng có mơ! Tôi mà thêm ghen à? - Linh hăm he, gương mặt thoáng nét bối rối. - Chỉ qua là tôi muốn giữ đúng lời hứa với tổng thống Lee là sẽ chăm nom cô cẩn thận, tránh làm ảnh hưởng đến ban giao hai nước thôi.

— Ủa? Mà trên đầu cậu có cái gì lấp lánh thế?... - Kì Thư chú ý đến vết thương trên trán của con người bá đạo kia. - Hơ... Á! Là máu đó! Cậu... cậu có sao không vậy? - Thư hoảng hốt khi thấy vết thương trên đầu của Linh, cô lo ra mặt. - Theo tôi đến bệnh viện kiểm tra nào!

Chỉ Linh đẩy tay cô gái ra, lắc đầu:

— Không sao đâu! Tôi quen rồi. Nhưng tốt nhất là đừng leo đèo, gây họa cho tôi nữa! - Linh nhẹ giọng hơn. - Đừng đến bar nữa, nơi đây không thích hợp với cô đâu!

— Xin lỗi nha! Vì tôi mà cậu mới bị thương. Tại sao phải đỡ giúp tôi chứ? - Thư xuýt xoa, lòng lâng lâng hạnh phúc. - Chắc đau lắm hả?

— Cô thử bị nguyên chai rượu đập vô đầu coi có đau không? - Linh nhạt giọng, đẩy cô. - Thôi, làm ơn làm phúc đi về dùm tôi. Đừng phá nữa! Tôi nhức đầu rồi đấy!

— Vậy thì thôi. Giờ thì theo tôi về đi, cậu đi rong ba ngày không về rồi! - Thư kéo tay Linh đi theo mình.

— Không! Tôi có việc, thật đấy! Rất quan trọng! Tôi không đi rong đâu cô đừng lo! Tôi chưa về được. Cô về trước đi! - Linh đẩy Thư đi trước. Cô gái luyến tiếc nhìn hoài chàng trai tóc bạch phía sau, buồn bã đứng một mình ở góc đường.

Mình từ đâu lù lù xuất hiện hỏi Linh.

— Cậu đi đâu vậy hả? Nhớ còn có việc đó!

Linh cười nhẹ.

— Ừm. Cậu tới trước đi! Tớ mệt quá! Đi hóng gió chút đã!

Mình nhìn cậu, lo lắng.

— Ổn chứ? Lúc này cậu đã... Vậy mà nói không cần. Rõ ràng cậu quan tâm cô ấy. Sao cậu không thử một lần nữa mở lòng, một lần nữa đón nhận tình yêu? Tớ sẽ giúp cậu!

Àm ừ, Linh nói:

— Tớ... Tớ chưa thể!

Nhím vổ vai cậu bạn thân, ân cần.

— Rồi thời gian sẽ chứng minh tất cả! Tớ sẽ giúp cậu quên Jenny. Thôi cậu đi đâu thì đi đi! Tớ đưa Thư về giùm cậu cũng được.

— Ừ. Phiền cậu! Tớ đi đây! Chìa khoá xe nè! - Linh mỉm cười rồi quay đi.

36. Q.2 - Chương 4.1 : Bây Giờ Cậu Là Hoàng Tử Của Tở, Mai Sau Tở Sẽ Là Cô Dâu Của Cậu!

Minh bước đến bên cạnh Thư, nãy giờ Thư vẫn đứng trước cổng một mình, cậu cất giọng nhẹ nhàng:

__ Khuya rồi, lúc này cô đến đây một mình sao? Không cho vệ sĩ theo cùng à? Nguy hiểm lắm!

__ Có họ tôi rất mất tự do! Tôi đuổi họ đi hết rồi. Bây giờ tự đón taxivề thôi! - Thư nhìn ra đường, không thèm nhìn Minh lấy một cái, cô cònggiận chuyện Minh không chịu giúp ban nãy.

__ Giận sao? Lúc này tôi cố tình không ra giúp để Dragon buộc mình phảigiúp. Không thèm cảm ơn mà còn giận, chẳng lẽ cô không vui khi Dragongiúp đỡ, quan tâm cô à? - Minh mỉm cười nhẹ nhàng, gương mặt khẽ sát vàoThư, giọng thỏ thẻ đến đáng yêu giống như hoàng tử của 10 năm trước.

Cô gái xinh đẹp ngỡ ngợ như cổ gắng lực tung bộ não để tìm một hình ảnhthân quen, theo cô nghĩ. Có hay không? Sao cảm giác cứ lạ lùng thế này?

__ Cậu... Có thật là chúng ta mới gặp lần đầu không? Sao nụ cười của cậurất quen và tôi còn cảm giác được một cái gì đó rất thân thuộc nữa!

Đôi mắt nâu đỏ nhìn cô gái, đôi mắt mang khổ tâm không thể nói ra. Trái tim cậu sao chịu nổi nỗi đau này? Nếu cậu trả lời là “Có!” thì liệu cô sẽ chấp nhận được không? Cái chuyện điên rồ này đang xâu xé tâm canMinh, rất nhiều.

__ Thật ra là...À không, là lần đầu chúng ta gặp nhau. - Cậu dối. Cậu không thể nói ra được, ánh mắt đau đáu nhìn Thư. Hình như có tiếng tim ai đóđang vỡ vụn.

Thư cố gắng nhìn kĩ gương mặt Minh, tuy bị che khuất một bên nhưng vẫn không giấu được những đường nét hoàn mĩ ấy.

Đôi mắt nâu đỏ mím nhẹ môi, Thư nói nhỏ:

__ Tôi có thể nhìn rõ gương mặt cậu được không?

Minh lại cười, lắc lắc đầu thú vị rồi xé miếng decal trên mặt đi. Gươngmặt tuần tú hiện ra trước mặt Thư. Mái tóc nâu bay bay bồng bênh, đòimắt chớp chớp trong ánh đêm thật đẹp. Thư choáng ngợp, tim không nghehỏi lỗi đi một nhịp. Quả thật, cô đã được chiêm ngưỡng vẻ đẹp như tượngkhắc tinh xảo của hai anh em nhà Linh nhiều rồi nhưng cũng phải ngợp thở trước một gương mặt thánh thiện, thiên sứ đến kì lạ.

Đúng! Nhím mang một vẻ đẹp tựa thiên sứ. Nhưng vì những đau khổ của quá khứ đã lấy mất đi những nụ cười tươi như hoa, ấm áp như ánh dương. Chỉđể lại một chút gì đó u buồn, uất hận cứ vương lại cậu, che mất nụ cườithuần khiết đó. Vậy mà hôm nay, nét trong sáng ấy lại trở về, mang theo một nỗi đau day dứt, cứ dày vò, xé tâm can cậu. Rạch đau. Buốt nhói. Đau đến tê dại. Gạt qua mọi đau đớn trong tâm hồn, cậu nhoén môi, nụ cười toát lên nhẹ nhàng ngọt ngào như cây kẹo bông gòn của Hoàng tử màai đó luôn tìm kiếm. Người đã chìm trong quên lãng. Cô tịch. Tận trong tâm khảm mờ mịt, đen hun hút như đêm sâu.

Ai đó đang ngờ ngàng, mang câu hỏi lạ:

[Có thật là không quen không?]

__ Thiên sứ! - Thư bất giác chạm nhẹ vào má cậu, nói khẽ.

__ Thiên sứ hả? Ha ha ha ha! - Chàng trai cười thích thú. - Tôi là quỷ thì có!

__ Ừ ha! Cậu là Demon mà. Mà cậu có tên Việt Nam không? Tên của mình làPhạm Kỳ Thư! - Thư cười sượng, tìm một câu vớ vẩn để che đi nỗi xấu hổ.

Minh trả lời:

__ Có chứ! Tên của mình là Hoàng Hiểu Minh.

__ Cậu thân với Kang lắm hả?

__ Từ nhỏ xiu tôi đã biết nó. Thằng đó đôi khi cũng không được bình thường cho lắm!

Thư trên:

— A! Minh nói xấu bạn bè nha!

Minh hất mặt:

— Thì sao? Minh dám nói công khai luôn đấy!

— Hi hi! Vậy chắc cậu biết nhiều về cậu ấy lắm?

— Ừ. Không ít! Thôi khuya rồi! Để Minh đưa Kì Thư về sẽ an toàn hơn. -Minh choàng áo khoác của mình qua vai Thư, thân thiện nói.

— Ừ. Cảm ơn cậu!

Cả hai đợi xe của Minh tới. Cậu mở cửa mời Thư vào xe rồi cậu cũng vào trong. Minh chạy xe khá chậm, cậu cũng đóng mui xe lại vì sợ Thư lạnh. Chiếc xe chậm chậm lăn bánh bỏ lại phía sau một nỗi buồn. Gần khuya, các cửa hàng cũng đã đóng cửa gần hết, xe trên đường cũng ít đi.

Ánh đèn cao thế hắt vào cửa kính vàng vọt, rọi rõ vào hai gương mặt tuyết mịn trên xe. Thỉnh thoảng, Minh lại liếc mắt nhìn Thư, Thư cũng vậy, lâu lâu cô lại lén lút ngó sang Minh, tất nhiên hai ánh mắt chưa hề chạm thẳng vào nhau. Như một ánh sáng rất khẽ, đôi mắt tìm thấy nhau, nhưng ngập ngừng, chần vờn, muốn tiến tới, lại dây dưa. E dè. Lặng lẽغام nhấm. Lặng lẽ đắn đo. Rồi hoang mang.

Nhưng đột nhiên, đôi mắt hổ phách chạm đến cô gái khá lâu, chần chừ, cô hỏi:

— Cậu có chuyện gì muốn hỏi tôi à?

— Ừmm... Tại sao cô lại thích Kang đến vậy? - Minh chần chừ, nhưng cậu muốn biết được điều đó.

Phạm Kì Thư mỉm cười bên lên. Trên cánh tay trắng hồng, chiếc lắc bằng kim loại quý có một chiếc giày thủy tinh bé xíu treo rung rinh, sáng lấp lánh.

— Cậu có biết câu chuyện cổ tích Lọ lem và chàng Hoàng tử không?

Phạm Kì Thư mỉm cười bên lên. Trên cánh tay trắng hồng, chiếc lắc bằng kim loại quý có một chiếc giày thủy tinh bé xíu treo rung rinh, sáng lấp lánh.

— Cậu có biết câu chuyện cổ tích Lọ lem và chàng Hoàng tử không?

Cậu nói, trong ánh mắt xót xa với bao kỉ niệm tuôn trào.

— Biết, và cũng từng ước mơ mình cũng là một Hoàng tử hay đơn giản là một nhân vật trong câu chuyện cổ tích đó.

Cô gái cười.

— Hoàng tử sao? Cậu cũng mơ mộng thật nha! Nhưng theo tôi nghĩ thì cậu lúc nào cũng là một Hoàng tử trong lòng mọi người, đặc biệt là nữ giới!

Minh im lặng, cười nhạt nhòa.

[Được không? Khi Hoàng tử có đôi tay vậy hẳn vì máu?]

Đôi mắt ai khắc khoải, mong đợi. Lọ lem và hoàng tử đã chìm trong dĩ vãng. Nỗi đau tái tê này ai xoa dịu được? Đôi mắt này sao ngưng nhìn cô nổi? Ai đang điên dại? Ai đang nén lòng? Tâm can ai đang xâu xé cùng lí trí?

Vì cô ấy tinh sạch. Vì cậu vậy bản. Cô là ánh sáng. Cậu là bóng đêm. Và cậu đến, chỉ là màu đen tối tăm. Cậu làm cô bản đi. Bàn tay trong sạch đó sẽ tanh tuổi. Vì định mệnh vốn để cô và cậu chia cắt.

Thà để tim đau. Xin em đừng đau. Anh muốn em cười!

— Hi hi! Nhưng đó là ước mơ trẻ thơ thôi! Chứ tôi mà là Hoàng tử nổi gì? Vai phản diện thì có thể. Vai gì giờ nhỉ? Là phù thủy thì có cơ may đấy! Hay là mù đi ghê?

— Dì ghê? Hahaha! Nhưng cậu là nam mà. Để xem cậu có thể làm gì nào? Quân cận thần? Đức vua? Hay phu xe? Hay... là một vị Hoàng tử trong đêm dạ hội lung linh? - Thư cười tí mắt, hờ hờ phân vai.

Em cười. Anh xé nát tim mình để em cười vui.

Tiếng đêm đang thổ. Vọng trong nó có tiếng máu trong tim rỉ giọt. Mặc kệ. Vì em phải là người hạnh phúc nhất, để anh không hối hận vì đã xa rời em.

— Còn cô... chắc sẽ là nàng Lọ lem...

Đôi mắt Thư mơ màng nhớ lại những ngày hạnh phúc đó.

— Đúng rồi! Từ nhỏ tôi đã ước mình là nàng Lọ lem trong câu chuyện thần tiên ấy. Tôi ước sẽ có một ngày Hoàng tử cưới một con ngựa trắng, tay cầm chiếc giày thủy tinh đến bên tôi, rồi thì cậu ấy sẽ đưa tôi về lâu đài hạnh phúc của chúng tôi, cậu ấy sẽ yêu thương, chăm sóc tôi. Và đã có một ngày tôi đã gặp được hoàng tử của lòng tôi!

— Là Kang sao? - Dù đã biết câu trả lời nhưng vẫn hỏi. Trái tim cậu chợt chua xót lạ lùng.

Ánh mắt cô gái rưng rưng, cô đã chờ hoàng tử mười năm, mong đợi từng ngày. Vậy mà giờ đây anh xa lạ, lạnh lùng, né tránh cô. Anh đã quên. Hay anh cố tình quên?

— Anh ấy có nụ cười rất đẹp. Anh ấy đẹp như một thiên thần... Học viện IQ... quả bóng lăn... bờ hồ có những rặng liễu... Và anh ấy đến cùng những câu chuyện thần tiên. Anh ấy là thiên sứ... Là cây kẹo bông ngọt ngào... Là chiếc giày thủy tinh kỉ niệm... Là cái ngoéo tay ngây ngốc... Là nụ hôn trẻ con vụng về... Và cũng là một lời hứa...

[Hoàng tử của lòng em, giờ này anh đang ở đâu?]

Hoàng Hiểu Minh hít một hơi thật sâu để dồn cái hơi cay xè đang xộc dần vào mũi, xông thẳng lên đôi mắt. Sao lồng ngực nhói đau như thế? Có dao đang rạch vào nó sao? Hay em đang xát muối vào tim anh? Rất buốt. Anh đã khóc. Khóc trong tim. Nước mắt anh đắng nghẹn. Thấm vào tim. Bỏng rát. Hơn cả thứ cồn nồng độ cao. Anh không mình đang đau, hay đau đến mức chẳng còn nhận ra.

— Lãng mạn thật đó! Nhưng lỡ Hoàng tử giờ đã quên mất Lọ lem thì sao?

Giọng Thư cao hơn, ánh mắt tràn ngập hi vọng và cô nói như một đứa trẻ. Đứa trẻ mong một cây kẹo. Nếu nó ngoan, nó sẽ có kẹo. Cô gái mong gặp Prince, sao Prince lại trốn tránh cô?

— Không đâu! Bell sẽ chờ mãi. Chờ cho đến khi nào Hoàng tử nhận ra Bell. Vì Hoàng tử và Bell có một lời hứa!

Trái tim Minh quặn đau, cơn đau quặn quai khiến đôi mắt cậu mờ đi. Nếu giờ này cậu nói ra thì có lẽ cậu sẽ kéo Thư trở về bên cậu như cái ngày của mười năm trước. Nhưng cậu không thể!

— Đúng rồi! Hoàng tử sẽ nhớ ra Bell. Hoàng tử sẽ không quên Bell đâu! Rồi sẽ có một ngày Hoàng tử sẽ đến bên Bell cùng chiếc giày thủy tinh. Hai người sẽ hạnh phúc bên nhau mãi mãi...

Chỉ có thiên thần mới có quyền ở bên em, anh là quỷ và cần máu người để tồn tại, anh không thể để đôi cánh trắng của em bị dấy bẩn được! Anh xin lỗi!

Thư xoa hai bàn tay vào nhau, nhìn cậu, nhắc tới Linh là điều khiến cô vui nhất, cứ tíu tít suốt:

— Nhưng có điều mái tóc cậu ấy giờ đã khác. Lúc trước tóc cậu ấy màu nâu, bông bênh rất đẹp! Giống tóc cậu vậy. Nhưng giờ nó đã được thay bằng một màu bạch kim. Mà cũng chẳng sao, nhìn cậu ấy cá tính ghê á!

Mình cười mỉm nhưng ẩn chứa trong đôi mắt ấy là một sự chua xót, thương. Chỉ Linh đã thay cậu đảm nhận vai diễn của Prince - hoàng tử thiên thần của cô gái nhỏ. Có lẽ, Linh biết điều đó, và tình yêu là mù quáng. Cậu ấy xem Thư là Jenny, còn Thư đã nhầm lẫn cậu ấy là Prince. Một câu chuyện tình oái oăm và nực cười nhất mà cậu đã từng nghe. Nhưng thà cứ thế đi, để cậu thấy lòng mình nhẹ hơn. Cậu không vứt bỏ cô, mà cậu đã trả cô về nơi cô đáng phải ở: thiên đàng, vì cô là thiên thần.

[Đúng! Em nói không sai! Hoàng tử của mười năm trước là anh. Câu chuyện thần tiên của mười năm trước cũng là anh! Cây kẹo bông của mười năm trước cũng là anh! Và chiếc giày thủy tinh của mười năm trước cũng lảnh! Nhưng mười năm sau, Hoàng tử có thể trao cho em hạnh phúc không phải là anh mà là một thiên thần có đôi cánh trắng không tì vết, không tanh tuổi, dơ bẩn vì máu, như anh. Anh sẽ chôn vùi tất cả để em được hạnh phúc và viết tiếp câu chuyện thần tiên của mình, Lọ lem của anh ạ!]

Một sự tò mò thái quá, cô gái nhỏ vô tình chạm vào nỗi đau vô hình của chàng trai. Trong một tình huống cứ ngỡ bình thường, nhưng sự lúng túng khiến những câu nói trở nên vô duyên mất kiểm soát. Cả hai không thể không chế được cảm xúc của bản thân, cứ bối rối, ngại ngùng, rồi che đậy.

Thư hỏi:

— Nói chuyện với cậu, hình như tôi thấy cậu đồng cảm với tôi thì phải? Cậu... nhớ... Jenny?

— Ồ... tôi...

[Thực ra là mình nhớ ai? Jenny hay là Bell đây?]

Mình nhú mào đêm chiều, cậu nín lặng vì khó xử. Cậu không hiểu nỗi bản thân của mình đang suy nghĩ gì nữa. Cậu đang xem cô gái trước mặt là Bell hay Jenny đây? Trước kia, cậu đã có một lời hứa cùng Bell, lời hứa mãi mãi bên nhau, dù có trẻ con nhưng cậu đã khắc cốt ghi tâm thật lòng.

Vì một lí do mà đã khiến cậu mãi mãi xa rời cô bé lọ lem của mình. Ban năm sau, một cô bé có gương mặt hệt như lọ lem kia, đến bên cậu, làm bạn với cậu. Cậu cứ ngỡ cô bé ấy chính là Bell, nhưng không phải. Cậu đã cố trấn tĩnh bản thân cô ấy chỉ là bạn, là em gái, là đồng đội tốt của mình nhưng cậu vẫn không thể chiến thắng trái tim mình.

Cậu lặng lẽ yêu cô ấy, chăm sóc cho cô ấy, như một người anh trai, có lẽ trên mức như thế nhưng cậu vẫn im lặng, gặm nhấm đau đớn một mình.

Giờ đây, lọ lem đã ở trước mặt cậu nhưng sao cậu lại nhớ tới một hình bóng khác? Bell trong sáng, tinh nghịch; Jenny thuần khiết, dịu dàng; cậu yêu cả hai, bối rối như mới tơ vò.

— Demon! Cậu không sao chứ? Mình xin lỗi. Mình không cố ý làm cậu buồn. Nhưng khi nghe nói có một người cực kì giống mình làm mình cảm thấy rất hứng thú. Mình không cố ý nhắc tới Jenny đâu! - Thư cúi đầu hối lỗi khi thấy Minh im lặng không trả lời.

— Ừ, không có gì đâu! Thực ra mình không tin là có người giống người với nhau đâu! Nhưng gặp cậu và Jenny thì mình tin rồi! - Minh cong nhẹ môi trấn an Thư, bất giác cậu cũng trấn trở vì sự việc kì lạ này. Quả thực Bell và Jenny rất giống nhau!

— Không hiểu sao mình lại tin vào một giả thuyết là: sẽ có những người có gương mặt giống nhau dù họ không cùng một dòng máu, không hề quen biết và thân thuộc với nhau. Thật kì diệu! - Thư chớp mắt, suy nghĩ đêm chiều.

Minh xoay qua Thư, hỏi:

— Vậy cậu có cảm giác như có một hình bóng vô hình luôn ở bên cậu ngay từ thuở ấu thơ, cùng cậu trò chuyện, vui đùa, chia sẻ với cậu như là một người bạn bí mật, có cùng một suy nghĩ, một cảm xúc không?

— Ừm, có! Sao cậu biết vậy?

Minh tiếp tục nói.

— Suy nghĩ đó thường hay xảy ra ở những đứa trẻ đồng sinh.

Thư bắt ngờ, thích thú nhìn Hiểu Minh.

— Vậy sao? Nhưng mình không có chị em sinh đôi. Mình là con một. Sao cậu biết được điều đó?

— Vì mình là một đứa trẻ đồng sinh. - Minh vô thức nói tiếp, như lỡ lời cậu im bặt.

— Sao? Tức là còn có một người giống hệt cậu? Thật thú vị! Vậy cậu là anh hay là em? - Thư tí mắt cười tò mò.

_ Ồ là em... à không, là anh!!! - Minh gãi đầu rối loạn.

Thư hỏi:

_ Cuối cùng là anh hay là em?

_ Là anh! - Minh trả lời, giọng hơi nghèn nghẹn như đang kiềm chế.

[Cuối cùng mình là Edward hay Kevin? Mình sắp không phân biệt nổi nữa rồi! Mình là ai?]

Đau khổ thật! Tại sao mọi chuyện lại thành ra thế này?

Cậu - Edward Justin Stewart giờ lại mang tên anh trai mình - KevinJustin Stewart. Cậu - Prince, người bạn tri kỉ cùng với cô gái cạnh bên, giờ đây gặp nhau như người xa lạ. Cô - Bell ngày nào giờ là hôn thê của cậu bạn thân nhất. Linh - người yêu say đắm Jen đang phát rồ vì cô gái có dung nhan của người yêu cũ. Trong mỗi quan hệ rắc rối này đang bị ai đó điều khiển, giật dây. Và cậu, Linh, Thư chỉ là một con rối đã phân sẵn một tuýp vai. Cả ba người phải yên phận diễn nốt trò lỡ này.

_ Hay thật! Ước chi mình như cậu! - Cô gái nói. Đứa con duy nhất trong gia đình làm cô gái thêm muốn có thêm anh, chị em để bản thân bớt đơn lẻ.

_ Nhưng giờ tôi chỉ có một mình. Người còn lại đã... - Minh chột khựng lại, không nói nữa.

_ Đã thế nào?

_ Minh... mình không nói nữa có được không? - Minh nghẹn lời, cậu chẳng thể nào mở lời nói tiếp được.

Cô tiểu thư ỉu xiu, ánh mắt e dè thái độ của người cạnh mình. Dường như Minh là một mặt hồ rất xanh, trong vắt nhưng cô không tài nào nhìn thấy đáy được. Cô thấy sợ ánh mắt của cậu.

Ánh mắt luôn nhìn cô với những cái nhìn kì quặc.

Minh lảng đi, xua cái không gian bối rối giữa hai người.

_ Đến đường phía trước rẽ trái hay chạy thẳng?

Thư cũng lúng túng theo, cảm giác của cô như đang có một luồng lửa đốt cháy mình. Ánh mắt nâu đỏ của Hiếu Minh như phát lửa, thiêu đốt cả không gian.

[Tại sao tôi vẫn cảm giác cậu nhìn tôi rất lạ! Nói chúng ta chưa từng quen, thế mà tôi vẫn thấy như ta rất thân thuộc. Nụ cười của cậu sao mà ấm áp đến thế? Và đôi mắt ấy sao cứ nhìn tôi, ngập tràn nước. Tôi sợ cái nhìn cháy bỏng của cậu. Nó không giống với cái nhìn bình thường của một người bạn. Xin đừng nhìn tôi nữa mà!]

Lảng đi, cô gái nhỏ ngậm tăm khe nhìn con người đang lái xe. Dưới ánh đèn đường vàng, kéo những vệt bóng đen chạy sọc trên gương mặt tinh xảo của chàng trai trẻ. Thư mím môi, không thể phủ nhận Minh rất tuấn tú. Gương mặt nhìn ngang với những đường nét sắc sảo như được một nghệ nhân tạc sáp gọt dũa trau chuốt. Đôi mắt cô gái hạ dần xuống cổ chàng trai, nơi có vết xăm hình thánh giá đen bí ẩn.

- Vết xăm này... sao mà quen quen! - Cô thốt lên.

Hiếu Minh nhíu mày, hỏi:

- Cậu từng thấy nó à?

- Ừ, hình như là vậy, hình như là trên một món trang sức...

- Sợi dây chuyền? - Mắt cậu sáng lên, hỏi dồn. - Cậu đã thấy nó ở đâu?

Thư gãi đầu, lúng túng:

- O...bất chợt quá... làm Thư quên mất rồi!

Nhím ỉu xiu, nói:

- Đó là dấu hiệu riêng của gia tộc Stewart chúng tôi. Nếu Thư nhớ ra đã thấy nó ở đâu thì nói với tôi nha!

— Có chuyện gì sao? Vậy thôi... Ỡ, mà cậu thuộc họ Stewart hả? Tên đầy đủ là gì?

Đối với cô, Minh thật thú vị, cậu ấy như có rất nhiều bí mật, lúc nào cũng lấp lửng, cô không hiểu tại sao bản thân lại quan tâm nhiều về Hiếu Minh như vậy, cảm giác rất thân thuộc như đã quen từ rất lâu rồi.

— Kevin Justin Stewart! - Minh nheo mắt cất lên tên của mình, ánh mắt rất bỗng như nuốt chửng cả Thư, cậu rất muốn hét lên rằng:

[Tớ là Prince! Prince của Bell đây! Bell đừng vô tư như thế nữa! Bell làm Prince đau lắm Bell có biết không?]

— Thật sao? Tức là cậu chính là cậu chủ nhỏ của tập đoàn Star World sao? Gia tộc Stewart là một gia tộc rất giàu có và nổi tiếng trên thế giới, cậu là người kế vị vị trí trưởng tộc trong tương lai thật sao? - Cô nói vanh vách. - Cậu chính là thiên tài, 16 tuổi đã có bằng cử nhân của ba trường đại học danh giá trên thế giới. Không tin nha! Cậu là thần tượng của mình đó! - Thư huyền thuyên một hơi, cô bất ngờ thực sự vì thân phận của Minh.

Cũng đúng thôi, dù gì Linh cũng là Thái tử của Vương triều Thái, bạn bè của cậu cũng không thể bình thường được. Không ngờ cậu ấy lại chơi thân với quý tử của tập đoàn Star World. Đó là tập đoàn giàu có nhất thế giới hiện nay mà.

— Vị hôn phu của Thư cũng là thiên tài sao không đi mà ngưỡng mộ? Cậu ấy cũng đâu có thua kém tôi. - Minh xoay sang trêu đùa, dù rất khó chịu trong lòng.

Cậu không muốn mọi người biết về cậu trong lớp vỏ hào nhoáng bên ngoài như vậy. Phía sau nó có chắc sẽ tốt đẹp như vậy không?

Cô tiểu thư lắc đầu cười:

- Tôi chỉ nghe cậu ta là phá gia chi tử thôi!

Minh cười. Bạn của cậu, cậu không rành thì ai rành.

Câu hỏi mang sự hoang mang thật sự, câu hỏi đau lòng nhất mà cậu phải nói, một cách thật tự nhiên, thật bình thản:

— Chừng nào thì hai người kết hôn?

Nụ cười thẹn thùng, Thư đỏ mặt, ngón tay xoa vào nhau, nhìn cậu trong niềm vui hân hoan:

— Hai năm nữa thôi! Lúc đó mời cậu đến chung vui nhé!

Cười chưa chút, những ngón tay bấu chặt vào volang để ngăn cơn lạnh lẽo đang phủ ngập châu thân.

Anh cứ giả vờ. Giả vờ bình thản. Giả vờ xa lạ. Giả vờ như chúng ta chưa từng quen biết nhau. Giả vờ là hai người đứng chạm mặt nhau trên con phố đông người. Giả vờ là những kẻ đã không còn quá khứ.

— Tất...nhiên...là...sẽ đến mà!

Rồi tất cả lại bị cái sự im bất lặng lẽo bao lấy. Kì Thư chẳng biết nói gì thêm. Sự gượng gạo vẫn cứ nhấn chìm cả hai con người. Hiếu Minh né tránh cô, tuy nhiên, ánh mắt ấy cứ luôn nhìn xoáy vào cô. Không suông sã mà thâm lặng. Vậy mà thiêu đốt, nóng bừng. Nhìn. Rất sâu đậm. Đến nỗi cô gái phải ngại ngùng quay mặt qua cửa sổ ngắm nhìn quang cảnh đang lùi lại phía sau để tránh đi đôi mắt như ngọn lửa bùng cháy kia.

Không gian tĩnh mịch nuốt chửng mọi thứ. Hai tâm hồn, hai trái tim đang mãi đuổi theo những suy nghĩ riêng của mình. Im lặng. Chắc có lẽ là liệu pháp tốt nhất để trốn tránh? Trốn tránh điều gì?

Cô tiểu thư lâu lắm sau mới dám cất tiếng:

— Ồ... Minh ơi, dừng lại, tới nơi rồi!

— Hả? Ồ...xin lỗi! Ở đây sao? - Minh ngượng chịu, phanh xe, gãi đầu.

Cô gái nhanh chóng bước ra khỏi xe, chẳng cần sự trợ giúp của chàng trai bên cạnh. Có phần sợ. Có phần ngại. Và thấy chút gì kì quặc đến nỗi bản thân không hiểu nổi. Chiếc lắc gậy thủy tinh lấp lánh trên cổ tay thon gầy.

— Rồi, cảm ơn cậu. Thưa tự vào nhà được! Khuya rồi, lái xe cẩn thận đấy!

— À... Thưa! Cái áo... - Cậu gọi. Đây phải vì chiếc áo khoác, chỉ là muốn nhìn gương mặt đó thêm chút nữa. Dù một tích tắc ngắn ngủi nữa thôi.

Phạm Kỳ Thư thấy ngượng, cởi chiếc áo khoác đen trên vai mình xuống, trả lại cho cậu, đêm tối đã che đi hai bầu má đã ửng đỏ.

— Xin lỗi! Mình quên mất! Cảm ơn cậu nhiều lắm! Good night!

Nhận lại áo, tiếc nuối. Mùi hương dịu dàng của phái nữ vẫn còn phảng phất trên chiếc áo. Luyến tiếc vô cùng.

— Ừ, bye Thưa nha! Chúc ngủ ngon!

Cô gái giơ tay chào rồi bước đi về hướng ngôi biệt thự mới xây mang tên chủ nhân là Chí Linh. Ánh mắt cậu không rời một cử động nhỏ của vóc dáng yếu đuối kia. Cứ nhìn mãi đến khi cô mất hút sau cánh cổng to lớn.

Đêm lạnh. Xuyên thấu trong ánh đèn đặc quánh là màu máu của tim đang pha lẫn. Trái tim lụi tàn. Một nhòai. Hình bóng ai đã tan biến. Vĩnh viễn tìm nhau trong chiêm bao.

Đôi mắt lặng yên, tràn trề hoài niệm. Hoàng Hiểu Minh tựa hẳn người vào ghế, một nhòai. Vết thương trong tim xót tấy, âm ỉ. Yêu là đau thế này? Vì quá yêu nên mới đau? Sao vậy? Tim chỉ là hàng vạn, hàng tỉ tế bào hợp lại, kết thành mô, thành cơ, chỉ để bơm máu lưu thông toàn cơ thể. Nó không phải mất, sao cứ luôn hướng về hình dáng ấy? Nó nào phải tai sao mà muốn nghe lắm giọng nói của em? Nó không phải da, sao mà biết đau, đau đến bilux thế này? Em là gì mà khiến tim anh đau?

Trong tâm khảm, chợt ứa về những kí ức xa xăm nhất. Những khúc chưa bao giờ cậu rũ bỏ được. Bên bờ hồ có hàng liễu rủ, hai đứa bé, một nam, một nữ đã cùng nhau ngoéo tay, cùng hứa một điều...

Lời hứa mãi mãi không thành hiện thực...

Học viện IQ - Anh Quốc.

10 năm trước.

Trong quang cảnh một buổi sáng trong lành, tại sân trường vào giờ rảnh. Ánh nắng vàng mật ngọt ngào phủ lên những thảm cỏ được cắt tỉa công phu, ngôi trường quý tộc nuôi dạy những trẻ em đặc biệt - những thiên tài tương lai của thế giới. Nghịch ngợm, thông minh, đáng yêu... Chính là những đứa bé ở đây.

Trong một góc sân, có một nhóm học sinh nhỏ tuổi cùng nhau chơi đùa cùng một quả bóng. Bất chợt, vô tình trong một cú ném, quả bóng lăn đi xatít về phía bờ hồ im ắng.

— Chết! Quả bóng lăn đi mất tiêu rồi! - Một cậu bé trong nhóm hốt hoảng kêu lên.

— A! Để Bell đi nhặt bóng về cho! - Một cô bé có mái tóc đen mun, gương mặt đậm nét Á Đông thuần khiết, nét mặt xinh xắn, đáng yêu như một thiên thần, giọng nói trong veo như phong linh trước gió. Cô bé vừa nói, vừa chạy theo quả bóng vừa lăn long lóc về phía bờ hồ. Cô bé chạy vụt theo, mỗi lúc một xa sân trường hơn.

Bờ hồ vắng lặng không một bóng người, những hàng liễu cao tuổi thông dong thả người xuống mặt hồ. Mặt nước trong vắt thấy rõ những viên đá cuội tận đáy, mặt nước yên như một tấm gương khổng lồ chiếu rọi tất cả cảnh quan bên trên in ngược xuống mặt hồ. Vài cơn gió rít lên lao xao, lũ chim nhỏ trên cành khê hót líu lo. Cả một không gian tĩnh khiết như một bức tranh phong cảnh hoàn mỹ.

Cô bé chạy đến gần bờ hồ, đôi mắt căng ra tìm dáng hình của quả bóng. Cô bé tên Bell nhón môi cười khi trông thấy quả bóng tròn đang nép mình cạnh một cây liễu khá to. Cô bé định chạy đến nhặt lấy nó.

Bất chợt, như ma xui quỷ khiến, quả bóng tự dưng lăn vọt đi, lọt tòm xuống nước.

— Ôi không! Làm sao bây giờ? - Bell thốt lên, đôi mắt dán chặt lên hình ảnh quả bóng nổi lênh bênh trên mặt nước.

Hình dáng nhỏ bé của cô loay hoay ở mép hồ. Đầu óc nghĩ ngợi tìm cách vớt quả bóng lên.

Một ý nghĩ vô tình vọt qua, Bell khẽ đưa đôi mắt tinh anh của mình lixét khắp nơi. Một nhánh cây khô nằm vô động gần đó, Bell nhón chân bước tới nhặt cành khô đó lên.

Cô bé trở lại mép hồ với cành cây khô trên tay, quả bóng dưới nước không yên vị mà lăn đi mỗi lúc xa hơn.

Bell cúi người ngồi xổm xuống đất, bàn tay nhỏ bé vịn chặt một cây liễu non gần đó, bàn tay kia cầm nhánh cây nghiêng hơn nửa người ra khỏi hồ khuấy quả bóng vào trong.

Bất ngờ, bên trong hàng liễu run lên như có người. Một-bàn-tay-ai-đó ập tới, xô rất mạnh vào lưng cô bé.

Bell chúi người ngã nhào xuống nước, thân thể bé nhỏ vẫy vùng loạn xạ, bàn tay hươ hươ lên cao chói với.

— Cứu! Cứu tôi với! - Bell giẫy giụa kịch liệt, đầu óc hoảng loạn rối tuếch. Tiếng kêu khản đặc khản thiết cầu mong có một ai đó tình cờ phát hiện được cô đang rơi xuống nước.

Nhưng giờ ra chơi đã kết thúc, cả sân trường vắng teo không một bóng người, tất cả đều quên mất sự mất tích của Bell. Cô bé ngoi ngóp tuyệt vọng, đường khí trong buồng phổi ngày càng bị rút cạn. Cả con người lạnh cóng yếu ớt dần...

— Cứu tôi! Cứu! Có ai không... ? - Vẫn tiếng kêu khản đặc và mất dần sức sống, thanh âm vô lực như buông xuôi, bàn tay cô vẫn cố nhướn lên níu kéo nguồn sống cuối cùng, cả cơ thể nặng nhọc chìm dần xuống nước, tâm trí cô trống rỗng, tất cả chỉ là một bức màn trắng toát trùm kín trí óc cô. Đôi mắt Bell mờ mịt dần, tai mù mù ù lên.

— Nè! Cầm chắc lấy cành cây và đưa tay cho tôi! - Một thanh âm trong trẻo vang lên, một cậu bé mặc đồng phục của học viện nhặt lấy cành cây kéo cô bé lên. Mặt nước hồ chấn động loang thành vệt lớn, không còn hiền hoà như tấm gương khổng lồ trước đó.

Như bắt được phao cứu sinh, Bell đón lấy nhánh cây và nắm chặt tay cậu bé.

Vật vã tranh đấu từng chút một, may thay, cô bé đã được cứu lên bờ.

Cậu bé mệt mỏi nằm dài trên thảm cỏ ven hồ, nhướng mắt nhìn cô bé đang ngồi phịch trên bãi cỏ bên cạnh.

— Học, học... Có sao không?

Gương mặt của cô tái xanh, cả người ướt sũng nước. Bell ho sặc sụa, tay vắt lấy chiếc váy sũng nước. Hơi thở dồn dập không thể che được vẻ hoảng sợ.

— Ặc! Ặc! Tớ không sao! Cảm ơn cậu đã cứu tớ nha!

— Bộ muốn chết hay sao mà ra sát hồ chơi vậy? Có biết là nguy hiểm lắm không? - Cậu bé choàng người ngồi dậy, dẫu môi ra mẩn, gương mặt phúng phính hồng hào vô cùng đáng yêu.

— Tại... tại... - Bell ngược mặt lên nhìn người đã cứu mình. Đôi mắt cô bé mở to như hoá tượng. Cậu nói định thoát ra trở nên đứt quãng, lộn xộn.

Cô sững người nhìn cậu bé trước mặt. Thiên thần sao? Đây là thiên đàng à? Chúa cho thiên thần đến đưa cô đi rồi sao?

Cậu bé trước mặt cô có nét đẹp tinh khiết như những tia nắng ban mai trên bầu trời. Nét mặt trong sáng, ngây thơ vô đối. Mái tóc nâu hạt dẻ bóng bệ. Đôi mắt to màu nâu phát lên những tia đỏ kì lạ. Cái mũi cao thẳng tắp. Sắc môi màu hoa đào. Giọng nói ngọt ngào trong veo. Làn da trắng ngần mịn màng. Nhìn cũng có thể đoán được, tương lai cậu chắc chắn là một mỹ nam.

— Tại? Tại cái gì? Nè, sao vậy? - Cậu bé hươ tay trước mắt Bell hỏi tiếp.

__ Tại... tớ muốn lấy quả bóng! - Bell ngập ngừng trả lời, tâm trí bigương mặt của cậu bé lồi cuồn. Cậu quá mức rạng ngời, lấp lánh như những tia nắng ấm áp.

__ Có một quả bóng thôi mà! Rơi xuống hồ thì bỏ đi, cần chi mà phải làm vậy? Mà cái hồ này cũng đâu có sâu lắm đâu? - Cậu bé tóc nâu cởi áokhoác của mình ra choàng qua vai Bell, đôi mắt to mở ra nhìn chăm chăm vào cô bé.

Bell nghiêng đầu hỏi, gương mặt hồng hào hơn. Cả gương mặt thanh tú giãn ra vài phần dễ chịu.

__ Cảm ơn cậu! Ủa mà sao giờ này cậu còn ở đây? Bỏ tên của cậu đâu rồi?

__ Người ta cúp học mà kêu mang bằng tên vào, bộ muốn bị giám thị tóm đầu vào sao? Mà cậu tên Bell hả? - Cậu bé trước mặt nhượng đôi mắt lém lỉnh lia qua Bell, ánh nhìn tinh ranh biết chắc cậu không phải là một học sinh ngoan ngoãn.

Bell gật đầu xác nhận, hàng mi rậm cong khê chớp chớp:

__ Ừ đúng rồi! Còn cậu tên gì?

Cậu bé tóc nâu héch mũi tự tin, đôi mắt nheo nheo lại trêu chọc.

__ Không thích nói đó!

__ Ừm, không nói thì thôi, vậy thì Bell sẽ đặt biệt danh cho cậu! - Bell cười bí hiểm nhìn cậu.

__ Biệt danh gì nghe dễ thương một chút đó nha!

__ Được rồi! - Bell chun mũi cười tươi. - Vậy Bell sẽ gọi cậu là Angel Prince!

__ Được rồi! - Bell chun mũi cười tươi. - Vậy Bell sẽ gọi cậu là Angel Prince!

__ Hả? Hoàng tử thiên thần? Là sao? - Cậu bé tròn xoe mắt hỏi.

Bell huyền thuyên giảng giải:

__ Tức là cậu vừa giống như một hoàng tử trong truyện cổ tích, vừa giống như một thiên thần ở thiên đàng vậy. Thiên thần, cậu biết thiên thần không?

__ Ừm, biết chứ. Thiên thần có cánh trắng, biết bay, sống ở bên Chúa. Thiên thần là người được Chúa phái xuống thế gian để làm cho con người hạnh phúc. Nhưng tớ không có cánh trắng, cũng không biết bay. Tớ không phải là thiên thần. - Cậu bé ngồi xếp bằng trên thảm cỏ say sưa kể.

__ Ừ, vậy Bell chỉ gọi cậu là Prince - Hoàng tử trong truyện cổ tích. - Bell nheo mắt cười, hàng mi rậm cong cong như một cô búp bê xinh xắn.

__ Hoàng tử là ai? Còn... truyện cổ tích là gì? - Cậu bé gãi đầu ngây thơ hỏi.

__ Trời? Ngay cả truyện cổ tích mà cậu cũng không biết sao? - Bell trợn mắt trước sự ngây thơ quá đỗi của người bạn mới quen.

Cậu bé cười ngượng. Trong đôi mắt nâu đỏ bật ngạt một bầu trời trong veo, thanh thoát như mây trời.

__ Bell bảo tớ kể ra tiểu sử của Mozart, Bethoven, hay danh hoạ Leonardo da Vinci có lẽ sẽ dễ hơn đó.

__ Vậy cậu cũng không biết cổ tích của cô bé Lọ lem và Hoàng tử luôn sao?

__ Ừ, cũng không biết luôn!

__ Được rồi, vậy Bell sẽ kể cho Prince nghe câu chuyện của Cinderella - cổ tích Lọ lem và Hoàng tử.

__ Ừm, kể đi! - Cậu bé tên Prince hào hứng chống cằm nghe.

Nắng sáng sánh rót chảy trên mặt hồ tĩnh lặng. Qua những tán lá, nắng kéo thành sợi mượt mà như mái tóc của tạo hoá xinh đẹp. Gió thanh, ngan ngát hương liễu, mùi ngai ngái, tản vào không gian rộng thênh. Vài chiếc lá khô đáp xuống mặt hồ đang dần đã lấy lại yên tĩnh, làm nó lại loang ra. Như là quên dùng hồ đặc kết dính những phân tử nước lại, chúng cứ xáo động, luân chuyển.

Mặt hồ trong vắt, in hằn những bóng cây, và...có một vệt đờ đờ rất khế, quan sát, như loài kên kên sẵn mồi. Nó quác mắt vào hai đứa trẻ bằng ánh nhìn tức tối, pha lẫn rẻ khinh.

Cô bé xinh xắn mang màu mắt lục trầm như màu lá liễu, sâu đẹp. Dáng vóc nhỏ bé ngồi bệt trên cỏ non mềm, mịn như thảm. Cả hai đứa bé hong mình dưới nắng. Mái tóc đen nhánh của Bell đang khô dần, phồng xộp lên, bắt nắng thành những ánh quang lấp lánh.

Cô bé háng giọng:

— Ừm, vậy Bell kể nha!

“Ngày xưa ngày xưa... Có một cô gái xinh đẹp tên là Cinderella, cô là con gái của một vị công tước. Không may, mẹ của cô gái qua đời sớm, thế là vị công tước cưới thêm một người vợ mới, bà ấy có hai người con gái riêng...”

Không lâu sau, vị công tước cũng qua đời. Thế là cô gái không còn được yêu thương như trước nữa. Suốt ngày cô bị bà mẹ kế và hai cô con gái riêng của bà ta ức hiếp. Hằng ngày cô chỉ biết làm việc và làm việc thôi. Cô làm việc nhiều đến nỗi mặt mày lấm lem bùn đất khiến mọi người không còn nhìn ra cô gái đẹp như thế nào. Cho nên mọi người gọi cô là Cô bé Lọ lem....”

Bell ngồi trên bãi cỏ say sưa kể. Bên cạnh cô, Prince chăm chú lắng nghe. Nắng phủ dịu dàng lên người hai đứa trẻ. Cậu bé mơ màng theo câu chuyện cổ tích thần tiên của Bell. Là quả bí ngô kì diệu, là cô tiên diệu hiền, là đêm dạ hội lung linh, là chiếc giày thủy tinh định mệnh. Tất cả là cổ tích. Thế giới không có thật đầy sắc hồng ước mơ. Bell đã đưa cậu bé vào giấc mơ thần tiên cùng cô. Thật kì diệu!

— Cuối cùng, Lọ lem và Hoàng tử đã sống bên nhau hạnh phúc trọn đời. - Cô bé mỉm cười kết thúc lại câu chuyện. Prince ngồi bên vẫn chìm đắm trong câu chuyện ngọt ngào. Tâm hồn non nớt được thế giới cổ tích dụ hoặc. Phút chốc, cậu muốn được ở mãi trong câu chuyện đó. Nơi có Lọ lem và Hoàng tử sống bên nhau mãi mãi. Nơi chỉ toàn một màu hồng hạnh phúc.

— Hay quá! Đó là chuyện cổ tích sao? Thật nhiệm màu! - Prince vỗ tay, đôi mắt thán phục nhìn Bell, bầu má trắng sữa mang theo mùi hương ngan ngát của thứ hoa hồng bạch thuần khiết - mùi hương luôn hiện hữu trên cơ thể bé nhỏ của cậu.

Bell cười híp mắt, ngắm cậu bé trước mặt. Bầu trời xanh cao vời vợi, lũ sẻ nhỏ vẫn lít rít trên cành. Bờ hồ im lặng in lại bóng hình của cả hai.

— Ừm, cậu cũng giống như hoàng tử trong câu chuyện vậy!

— Nhưng tớ không có chiếc giày thủy tinh, cũng không có Lọ lem của mình, làm sao trở thành Hoàng tử được? - Prince chớp chớp mắt hỏi Bell, chiếc mũi nhỏ khịt khịt đáng yêu như một chú tuần lộc vài tuần tuổi.

Bell đắm chiêu nghĩ ngợi rồi luồn tay vào cổ áo.

— Ừmm... Vì ban nãy Prince đã cứu Bell nên bây giờ tớ sẽ tặng cho cậu một món quà.

— Quà? Quà gì?

— Đây, đây là giày của cô bé Lọ lem! - Bell tháo sợi dây chuyền trước cổ mình xuống giơ trước mặt cậu bé. Sợi dây chuyền làm bằng kim loại quý, đặc biệt hơn, mặt dây chuyền là một chiếc giày thủy tinh nhỏ xíu, trong suốt vô cùng tinh xảo. Dưới nắng sáng toả, chiếc giày thủy tinh bung ra thứ hào quang nhả nhả như trăng rằm. Chi tiết đơn giản của món trang sức lại mang một vẻ thu hút lạ lùng. Có chăng, chính là loài cát trắng tinh khiết nhất đã thổi nên chiếc giày, làm cả màu sắc trong như hư ảo, vậy mà lại phát sáng vô cùng đẹp mắt, vô cùng tinh tế.

— Wow! Đẹp quá! Ở đâu cậu có nó vậy? - Prince đón sợi dây chuyền từ tay Bell thích thú ngắm nhìn.

— Quà sinh nhật của ông tớ tặng đó, nó là một bộ với chiếc vòng tay này, trên thế giới không có bộ thứ hai đâu! - Bell giơ vòng tay đeo một chiếc vòng cùng kiểu cũng có mắc một chiếc giày thủy tinh trên đó.

— Cậu cho tớ thật hả? - Prince nâng niu sợi dây chuyền trên tay, nhãn quang nâu đỏ sáng tinh anh.

— Ừ, tặng Prince đó, cậu phải giữ kĩ nó nha! - Bell gật gật đầu đồng ý, ánh mắt nghiêm túc nhìn Prince.

Prince cười tí mắt trả lời:

__ Hi hi, cảm ơn cậu, tớ hứa sẽ giữ kĩ mà!

__ Cậu mà làm mất nó thì tớ sẽ giận cậu luôn đó!

__ Biết rồi mà! Lọ lem kĩ tính quá đó!

__ Cậu vừa gọi tớ là gì? - Bell mở đôi mắt tròn xoe.

__ Lọ lem. - Prince vừa cười lúng liếng, vừa vô tư đáp trả.

__ Tại sao?

Cậu bé ngây ngô giải đáp, giọng nói líu ríu, như sỏ con tập hót:

__ Vì Lọ lem trong truyện giữ một chiếc giày, Hoàng tử cũng giữ một chiếc. Tớ được gọi là Prince và cũng giữ một chiếc giày, cậu có chiếc còn lại không phải cậu là Lọ lem còn gì?

37. Q.2 - Chương 4.2 : Bây Giờ Cậu Là Hoàng Tử Của Tớ, Mai Sau Tớ Sẽ Là Cô Dâu Của Cậu!

Cô bé đỏ mặt cúi đầu ngại ngùng. Cánh môi mang sắc sen hồng chúm chím:

__ Hi hi, Prince đừng trêu Bell mà!

Prince ngoan cố phùng má tiếp tục trêu:

__ Tớ thích gọi vậy đó, Lọ lem!

__ Đồ đáng ghét! Bell đưa tay ngắt mũi Prince rồi đứng dậy bỏ chạy.

Prince xoa cái mũi nhỏ vừa bị ngắt rồi phẩy tay đứng dậy đuổi theo cô bé Bell:

__ A! Cậu dám ngắt mũi tớ hả? Đứng lại! Bell chán sống rồi hả? Đứng lại!

__ Hi hi, còn lâu mới bắt được tớ. Prince chạy chậm như con rùa! - Cô bé vừa chạy vừa quay lại thè lưỡi trêu.

__ Nè, nói ai con rùa đó hả? Đứng lại! Tớ sẽ bắt được cậu cho mà xem!

__ Lêu lêu con rùa. Con rùa chạy chậm!

__ Đợi đó, tớ sẽ bắt được cậu, hi hi!

Hai nhân ảnh bé nhỏ vụt chạy theo nhau. Ánh nắng mát dịu phũ trên những đôi vai bé nhỏ. Mặt nước trong xanh soi rọi hình ảnh đáng yêu của những đứa bé. Tiếng cười giòn tan trong trẻo vang lên. Một thế giới cổ tích thần tiên bên bờ hồ. Những đứa trẻ vô tư, không muộn phiền. Những nụ cười ngớ ngẩn không chút mưu toan. Tất cả đều rất đẹp... nhưng... không giữ được lâu...

Phía sau bờ hồ, rừng liễu chợt rung lên. Vệt bóng đen trườn ra, lấm lét như rắn độc. Một cậu mặc đồng phục của học viện, mái tóc đen mun, đôi mắt to tròn xanh lục như màu của rừng đêm - đôi mắt quen thuộc như ai đó. Hàng mi rậm cong như cánh quạt, cái mũi nhỏ cao, làn môi sắc cam mọng nước. Cái má phúng phính hồng hào trông vô cùng dễ thương. Cả khuôn mặt toát lên vẻ châu Á điển hình.

__ Edward! Tại sao cậu lại phá chuyện của tôi chứ? Là do cậu ép tôi.

Đôi mắt cậu đăm đăm nhìn hai đứa trẻ đang vui đùa bên bờ hồ. Ánh mắt dấy lên sự phẫn nộ. Bất chợt, một bàn tay nào đó siết chặt lấy cậu, bàn tay còn lại bịt chặt miệng cậu lại:

__ Ưm.. Ưm... Bỏ ra! Ưm...

__ Suyt! Nhỏ nào Black Jack! Ba đây mà! - Một người đàn ông đội mũ lưỡi trai đen che khuất mặt, chiếc áo Jacket đen như không muốn ai thấy rõ. Ông bế lấy cậu bé một cách trù mến, âu yếm hôn.

__ Ba! - Cậu bé dang vòng tay ôm lấy cổ người đàn ông lạ. - Con nhớ ba lắm!

Người đàn ông vuốt tóc cậu bé con tên Black Jack liếc nhìn cô bé đang vui đùa phía xa.

__ Black Jack ngoan, sao con không đẩy con bé ấy xuống hồ ?

__ Con có đẩy ấy chứ! Nhưng thằng bé đó đã cứu nó lên! - BlackJack dẫu cái miệng nhỏ ra nói, mắt liếc nhìn hai đứa trẻ phía bờ hồ bực tức.

__ Vậy thằng bé ấy là Edward hay Kevin?

Cậu bé phụng phịu trả lời:

__ Là Edward, Kevin đang học trong lớp. Con lấy cớ tìm Edward để ra ngoài!

__ Được rồi. Đừng buồn con trai! Trò chơi còn dài mà. Thời gian qua vất vả cho con rồi! - Người đàn ông khoác Jacket đen điềm nhiên trả lời, bàn tay vuốt ve cái má bầu bĩnh của cậu bé.

Black Jack ngây ngơ giương đôi mắt lục to sáng tinh anh lên nhìn bóng áo đen kia:

__ Không có vất vả đâu! Vì con là con của ba mà!

__ Con yêu của ba, tạm thời ba sẽ xa con một thời gian. Con cứ im lặng quan sát bọn chúng. Ba sẽ tặng cho chúng nó một món quà! - Người đàn ông thả Black Jack xuống, hai bàn tay ấn chặt vào vai cậu bé dằn dò.

__ Quà gì vậy ba?

__ Ừm, con không cần biết đâu. Cứ để lũ thiên thần đó vui vẻ thêm một thời gian nữa đi. Sẽ không còn được lâu đâu! Thôi bap hải đi đây! - Ông ấy khẽ hôn vào cái má mát lạnh của BlackJack. Nói rồi ông đứng thẳng người, kéo cái mũ khuất mặt rồi nhanh nhẹn vụt đi. Mắt hút sau những lớp liều dày.

Black Jack lặng nhìn cái bóng đen khuất dạng, đôi mắt lại chao về hai nhân ảnh bé con đang nô đùa cùng nhau. Chân mày thanh nhă chợt cau lại, cậu đứng tựa người vào thân cây, miệng nhếch lên nụ cười xảo hoạt vượt xa số tuổi:

__ Tụi bây cứ việc hạnh phúc tiếp đi, sẽ không còn lâu đâu lũ thiên thần gốc ghếch à! Thứ tao không có được thì tụi bây cũng không được quyền có. Ngày tháng sau này của các ngươi chỉ còn là ác mộng. Cứ chờ xem!

Những cơn gió xôn xao khẽ lùa qua những tán lá, bầu không khí trong vắt xoa dịu dàng vào xúc giác con người. Cậu bé BlackJack phút chốc biến mất như những hạt bụi nhỏ li ti, lấp lánh. Tiếng cười man rợ từ địa ngục vang vọng đâu đó như mở màn của một ván cờ - ván cờ máu sinh tử. Cuộc đấu giữa thiên thần và ác quỷ chỉ mới bắt đầu. Ai sẽ thắng trong trò chơi này?

Bên bờ hồ, Prince cười títt mắt, vẫy tay chào cô bé tên Bell đã vội vàng chạy vụt về lớp sau thời gian vui chơi cùng Prince:

__ Bye Bell nha! Hẹn mai gặp lại!

Phía sau, có bàn tay ai đó đập vào lưng cậu, rồi cất giọng lạnh lạnh:

__ Bắt quả tang có kẻ cúp học trốn ra ngoài chơi nha!

Một bé con có nét lai Âu - Á rất đẹp, mắt sâu, to tròn và đen láy như hai hòn than nhỏ, tóc đen mun, xoăn xoăn. Gương mặt trẻ con mấp míp với bầu má lộ lên hai cái đồng tiền sâu hoắm, làn môi đỏ hồng như một trái dâu mơn mẩn trên cây.

Prince ôm ngực, thở hắt:

__ Lạy Chúa! Kang Suridathik, cậu làm tớ đau tim đấy! Tưởng đâu là thầy Rob chứ! Sao biết tớ ở đâu vậy?

Kang chun mũi cười lém lỉnh, vỗ ngực:

__ Do mùi của cậu lảng vảng ở đây!

__ Hả? “Mùi”? Ui cha, cậu định bắt chước cún Happy của cô Shayla ư?

__ Hì hì, trong phạm vi 10 m tớ có thể nhận ra cậu đang ở gần vì mùi hương hồng bạch trên áo cậu đấy! Thơm nứt mũi luôn!

Prince gãi tóc, cười:

__ Ừ, ai trong nhà Stewart cũng thơm vậy mà! Tớ đến từ Dinh thự Hoa hồng cơ mà!

Cậu bé Kang có đôi mắt sáng lanh lợi cười tinh ranh, kè cổ Prince mà trêu:

__ Ha ha! Tớ thấy hết rồi nha! Cậu trốn ra đây chơi với con gái, cô bé xinh ời là xinh luôn! Tớ méc cô vì cậu trốn học để đi chơi với cô bạn ấy cho xem!

Cậu bé có đôi mắt nâu đỏ phụng phịu, cãi lại:

__ Có người cũng bắt chước tớ trốn ra ngoài chơi đó thôi!

__ Hì hì, tớ tìm cậu mà Edward, tớ hồng có trốn học à nha!

__ Xạo!

__ Thiệt mà!

__ Xạo!

__ Thiệt!...

Có chiếc bóng đen lờm lờm nhìn hai đứa bé, hừ lạnh.

Trong lớp liễu dày, cái dáng bé xiu của Black Jack bị những tán lá xanh um, rũ dài ôm gọn. Đứa trẻ mang màu mắt xanh trầm tư lự day môi, rồi tự tay tháo băng tên trên ngực áo của mình ra: “Song Hyung Sun” - tên của cậu. Thay vào đó là một băng tên tựa vậy: “Song Hyung Min” - học sinh cấp Royal của Học viện, cùng lớp với Kang và Edward - cậu bé với biệt danh Prince.

Hít một hơi sâu, cậu bé len lén bước ra khỏi khóm cây dày, gương màu mắt của rừng đêm hoà nhập với cảnh quang chung có hai nhóc con kia. Nắng nhấp nhô trên bờ vai nhỏ, chúng e dè chạy tới khuôn mặt thanh tân, trắng hồng kia. Nét mặt BJ toát lên nét ngây thơ, trong sáng làm ai đó vô tình bắt gặp cũng muốn hôn lên bầu má kháu khỉnh đó, nựng nịu cho thoải thích.

Ánh nắng tà tà đáp trên những ngọn cây, rớt xuống mặt đất thành sắc vàng tươi. Chói mắt. Nắng rớt khê. Êm ru. Nắng hoà cùng mây xanh. Âm thanh huyền ảo của lũ bồ câu lạch phạch tung cánh và tiếng cười nói của mấy bé con đánh động không gian yên ắng này thành một nét kì lạ mà ai cũng phải chú ý.

Đứa trẻ đi dọc theo con đường lát gạch con sâu, vờ như đang tìm kiếm, BJ cất giọng từ xa, lạnh lẽo:

__ Nè, Edward, Kang, hai người đi đâu này giờ vậy? Tớ đi lòng vòng kiếm này giờ. Cô Emily hùng hổ nói là sẽ kỉ luật nếu hai cậu không chịu vào lớp ý. Eo ời, mặt cô rừng rợn như là Quỷ Satant vậy! Đáng sợ lắm!

Prince trông thấy bé con, bạn thân của mình, Hyung Min thì cười lạnh lạnh, nheo mắt:

__ Bà cô phốt phát đó sẽ làm gì nổi nếu tớ không chịu vào?

“Hyung Min” rít một hơi qua kẽ răng, mặt co rúm hù dọa:

__ Cô sẽ... sẽ... mách lại với phụ huynh đó!

Kang chớp mắt:

__ Rồi sao nữa?

__ Thì tụi mình ăn roi chớ sao! - “Min” nuốt khan.

__ Ui, đừng lo. - Prince phẩy tay. - Họ sẽ không dám động vào tớ đâu! Tớ là ai kia chứ! Ha ha, mami sẽ không đánh mình. Và cô giáo sẽ biến mất nếu như dám chạm vào một sợi tóc của tớ!

Bé con tên Kang méo mặt, nhìn BJ:

— Min à, nhưng tớ sẽ bị quản gia cho ăn đòn nếu bị nhà trường bán vốn.

“Min” gật đầu:

— Điều tồi tệ nhất là sẽ bị đuổi khỏi học viện. Chúng ta không có quyền lực như mấy đứa trẻ mang họ Stewart kia đâu!

— Này Min, cậu đang ám chỉ tớ đó à? - Prince nói.

— Vâng, tớ nói thẳng là cậu - đứa bé ngỗ nghịch và phá phách đáng sợ nhất trong lớp.

Kang cười:

— Trái ngược hoàn toàn với Kevin á ha! Cậu ấy vừa chăm, vừa ngoan! Tại sao Ed không có xui gì đức tính của anh cậu nhỉ?

— Ô, Kev là Kev, tớ là tớ. Dù hai tớ giống nhau thì sao chứ! - Nhóc Edward phản bác, mặt méo mó giận dữ.

Kang khoanh tay như một ông cụ non, cười mím chỉ bí hiểm làm hai cái lúm đồng tiền thêm sâu hơn:

— Thôi nào Min, tụi mình vào lớp thôi. Tớ sợ quản gia lắm! Chắc Ed không muốn vào đâu nhỉ?

“Min” bé nhỏ gật gù, làm bộ mặt tinh quái, đôi mắt màu rừng đêm đẹp đẽ tối lại thành mảng u ám, hù dọa:

— Hờ hờ, tớ cũng vào luôn. Cho Edward ở đây một mình đi, lát rồi sẽ bị “ông kẹ” bắt ăn thịt luôn!

— Eo khiếp! - Kang rùng mình, kéo tay “Hyung Min”, co giò chạy. - Tớ sợ quá! Vào nhanh thôi Min!

— Ồ! Mình vào thôi! Ở đây chơi vui ghê Ed!

Rồi hai đứa trẻ bỏ chạy biến, rất nhanh. Tiếng mấy bước chân nhỏ đập xuống nền đất kêu thùm thụp. Thoáng chốc, hai bé vụt nhanh như đã tan vào không khí ngan ngát hương hồng bạch, của Ed. Nhóc Ed ngơ ngác đứng nhìn, thộn mặt:

— Ô, sao chạy nhanh thế?

Bờ hồ vắng tanh, không một bóng người, trừ cậu. Xa xa, gần giữa hồ, quả bóng của Bell lênh bênh trôi. Gió nhẹ thổi làm đọt lá héo úa trên những tán cây rơi rụng xuống, những chiếc lá liễu dài, khô cứng, nét sắc lẹm như lưỡi dao chao đảo trên đỉnh đầu, mùi nồng nồng, hơi giống hương trầm vùng nhiệt đới. Mặt trời đứng yên, lững lờ trên đỉnh đầu. Mây bị xé vụn thành những đám nhỏ, bay lang thang khắp nơi. Cả không gian giãn rã lạng như tờ, heo hút. Gió heo heo luồn qua gáy của Prince, kêu vi vu. Đứa bé nhỏ xiu giữa một bức tranh thanh tĩnh của tạo hoá, khiến nó rúm rỏ, hoang mang:

— Ê, Kang, Min, hai cậu bỏ tớ thiệt hả? - Nhìn dáo dác xung quanh. - Ô, đợi tớ với mà! Ở đây có “ông kẹ” thiệt hả? Ya! Ed sợ! Đừng bỏ Ed mà mấy bồ ơi! Sợ quá!

Prince nuốt nước bọt, miệng cứ oang oang lên, hét lên khiếp đảm rồi ba chân bốn cẳng co giò chạy thực mạng theo hai đứa bạn quý quái. Trong bàn tay bé nhỏ nắm chặt sợi dây chuyền có chiếc giày thủy tinh đeo trên cổ của Bell tặng, không dám buông, như sợ rơi mất, vì cậu đã hứa với Lọ Lem sẽ giữ cẩn thận sợi dây chuyền.

— Aaaaaaaaaaaaa...thấy ghê quá à! Mami ơi! Edward sợ quá! Ááááááááá!!!

Suốt một thời gian sau đó, ngày nào cũng có hai đứa trẻ hẹn nhau ở bờ hồ, niềm vui tuổi thơ trong sáng, hồn nhiên như ánh mai rạng rỡ, ngập tràn tiếng cười hạnh phúc. Cứ thế, chìm đắm say sưa, lan toả nhẹ nhàng, dịu êm. Là những thiên thần không hề có buồn đau, cùng sống trong một giấc mơ cổ tích hồn nhiên. Bell đã đưa Prince đến với thế giới cổ tích thần kì, đây những phép tiên nhiệm màu. Những câu chuyện cứ nối dài ra, vang vang đều bên bờ hồ trong xanh. Có khi là nàng Bạch Tuyết xinh đẹp ăn nhấm quả táo độc của mụ phù thủy; là nàng tiên cá sẵn sàng đánh đổi giọng nói để có được tình yêu; có khi lại là nàng công chúa được đánh thức bởi nụ hôn của chàng hoàng tử nơi rừng sâu; khi là chuyện tình của người đẹp và quái vật...;

Prince mê say cùng giấc mộng cổ tích đó, cùng Bell. Ngày ngày vẫn có hai đứa bé rượt bắt nhau bên bờ hồ thơ mộng, trao chonhau những cây kẹo bông ngọt lịm, những que kem mát lạnh hay vẫn cùng nhau cất lên những bài hát trẻ con. Họ cứ ngỡ sẽ mãi mãi cùng nhau trải qua tuổi thơ êm đềm như vậy, ngập tiếng cười, ngập niềm vui.

Bên bờ hồ trong vắt, hàng liễu rủ dài như mái tóc của mây, nắng mặt lướt qua hai đứa bé, chúng đã ngoéo tay nhau hứa một điều:

“Bây giờ cậu là hoàng tử của tớ, mai sau tớ sẽ là cô dâu của cậu!”

Lời hứa trẻ con ấy đã lắng đọng rất sâu trong tâm khảm của những đứa trẻ. Trong một chiều tà, bờ môi hồng hào của Prince nhẹ nhàng chạm vào má Bell, rất nhẹ, rồi vụt chạy như một cơn gió tinh nghịch đã lướt nhanh qua má của đứa bé gái. Nụ hôn ngọt xớt, vụn dại của con nít chứa đựng sự ngây thơ, ngònghệch, không hề mưu tính. Thật đáng yêu! Nhưng... về đáng yêu đó không còn kéo dài được lâu.

Rồi có một ngày...

— Prince à, gia đình mình sắp hết hạn làm việc tại Anh, cha tớ sẽ đưa cả nhà về Hàn Quốc. Chiều mai Prince có thể đến bờ hồ để tạm biệt Bell không?

— Tất nhiên rồi! Prince sẽ tới chứ! Mà bao giờ Bell trở lại Anh? Thôi nào, ngoan, đừng có khóc!

— Hức hức, không biết mai mốt tụi mình có gặp lại nhau được không nữa! Hứa là mai sẽ đến thật đó!

— Hứa mà bé ngốc! Bell không tìm Prince thì Prince sẽ đi tìm Bell!

— Hứa là không được quên Bell đó!

— Prince nhớ mà! Tớ sẽ mãi mãi không bao giờ quên cậu!

— Thật chứ?

— Thật! Tớ hứa với Bell!

Cô bé mang gương mặt đượm buồn, tia mắt ngập tràn ánh buồn đau nhưng vẫn cố cười. Rất buồn. Cô tin ngày mai Prince sẽ tới!

Ngày hôm sau.

Prince không hề tới. Bell đợi. Xa xăm trong những rặng mây chợt u ám, xám đục. Sắp mưa.

Bell nhủ thầm:

— Nhất định cậu ấy sẽ đến mà!

Cô bé vẫn đợi.

Chiều. Cơn mưa phùn rải rắc trên nền cỏ xanh, len lõi chảy dài trên những kẽ lá. Lạnh. Mây xám đen.

Prince vẫn không đến.

Bell định ninh:

— Không phải là Prince quên đâu! Prince hứa sẽ đến mà!

Cô bé núp dưới tán cây, hứng những đợt mưa phùn se se. Chờ đợi.

Chập choạng tối. Mưa đặc quánh thành một bức màn trắng toát. Lạnh cóng. Cô bé đã ướt sũng dưới cơn mưa. Vẫn kiên trì:

— Prince à, cậu ở đâu? Mau đến đây đi! Tớ lạnh quá à!

Tối. Đen như than, bầu trời nén chặt ánh dương từ hồi chạng vạng dưới màn mưa rả rít, giờ thấy lạnh tái tê.

Người quản gia tìm ra cô bé trong cơn mưa tầm tã. Cô bé lạnh đến mức mê sảng, run cầm cập, vẫn chờ cậu bằng hi vọng nhónhỏi.

— Tiểu thư! Cô sốt cao lắm! Mọi người tìm cô khắp nơi! May quá, tìm ra cô rồi! Mau về thôi nào, cô nhiễm phong hàn rồi! - Dưới tán ô, người quản gia ôm lấy thân thể bé nhỏ, sốt ruột.

Bell bước bình, đôi môi tím tái run bần bật, nức nở vùng ra khỏi người quản gia:

— Không! Nhất định phải chờ Prince! Prince sẽ tới mà! Hức hức!

— Về thôi, đừng chờ nữa. Trời mưa lớn lắm, Prince sẽ không đến đâu!

— Prince! Hức hức! Muốn Prince cơ! Phải đợi Prince cơ!

Mặc kệ đứa trẻ vùng vẫy, người quản gia ôm lấy đứa bé ướtsững, ghì chặt vào người, quấn lên người cô chiếc áo măng tô dày của mình. Cái bóng người di chuyển đến chiếc Lexus vẫn mở đèn sáng, cần gạt nước hoạt động liên hồi, cả màu sơn nâu đất cũng đen thui vì bầu trời tối kịt, lạnh lẽo kia. Bell đuối sức, không vẫy nữa, đưa đôi mắt đăm đăm nhìn về bờ hồ bị màn mưa như trút nước, nhạt nhoà. Ánh mắt khắc khoải nhìn qua bóng đêm, cùng kiệt.

[Nhất định Prince sẽ tới mà! Bell sẽ đợi Prince! Prince không có thất hứa đâu mà! Bell sẽ đợi! Prince ơi!]

Có biết đâu trước cái ngày mưa nặng hạt ấy đã mang theo Princerời xa mãi mãi. PRINCE ĐÃ CHẾT. Thân xác ấy vẫn vẹn nguyên mà linh hồn đã rời đi. Prince chỉ còn là quá khứ. Đã mãi mãi tan biến... Như chưa bao giờ tồn tại...

Một tuần sau đó.

Không khí học viện ảo não lạ lùng, bên bờ hồ, cậu bé có mái tóc xoắn, nụ cười lún đồng tiền giờ đây ngồi thẩn thờ tựa người lên thân cây liễu. Đôi mắt u buồn trĩu nặng:

— Edward, tớ nhớ cậu quá! Hức! Hức!

Một giọng nói trẻ con nhẹ nhàng, trong trẻo như âm thanh của pha lê vang lên. Là Prince... nhưng... không phải...

— Kang, cậu ở đây à?

— Kev... in... Kevin? Hu hu, cậu đi học rồi sao? - Kang ngược mặt lên nhìn chủ nhân của giọng nói vừa gọi mình. Ánh mi buồn thăm thẳm, đôi mắt đỏ húp vì khóc.

Cậu bé tên Kevin cất tiếng trả lời bằng chất giọng đượm buồn. Ánh mắt miên man đầy đau khổ không giống như một đứa trẻ vô tư bình thường.

— Không. Tớ đến để xin nghỉ học. Sau đám tang của Edward, vì muốn bảo vệ an toàn cho tớ nên tớ sẽ ở nhà học với gia sư.

— Hư... hư... Tớ nhớ Edward quá! Nhìn cậu tớ càng nhớ cậu ấy gấp bội! Hu hu! Cậu ấy chết thật rồi sao? - Kang giương đôi mắt đăm lệ khê khàng hỏi. Cậu không muốn tin vào sự thật này.

Kevin cố gắng kiềm chế những giọt nước mắt đau thương, lắp bắp nói, ánh mắt u uẩn, đau đáu.

— Không... Edward còn... à không, Edward chết thật rồi! Tớ là... Kevin... anh trai của Edward, hức hức...

— Hu hu... Kevin...

Kevin lấy trong túi một sợi dây chuyền có mặt là một chiếc giày thủy tinh bé nhỏ. Có điều, chiếc giày trở nên u uất, không còn lấp lánh, tinh khôi như trước nữa. Nắng rũ dài trên vai hai đứa trẻ, tràn lên khuôn mặt trẻ thơ với bao điều đã làm thay đổi số phận của chúng. Mây lững lờ.

Kev nói:

— Trước khi Edward mất, nó đã nhờ tớ gửi lại sợi dây chuyền này cho một cô bé tên Bell, cậu biết cô bé ấy chứ? Đây là di nguyện cuối cùng của nó. Tớ không gặp được cô bé ấy. Nếu cậu gặp được, hãy đưa nó cho Bell và xin lỗi cô ấy giúp... Edward. Cảm ơn cậu!

— Hic... Ừm, mình hứa khi gặp lại cô ấy mình sẽ đưa nó. Hức! Đó là di nguyện của Edward mà! Mình nhất định sẽ giữ kĩ! Huhu... - Kang đưa tay đón lấy kỉ vật, tiếng thút thút nho nhỏ khêkêu, đôi mắt sưng mọng, cái mũi nhỏ đỏ ửng cả lên.

— Được rồi! Hức... Hyung Min đâu rồi? Tớ muốn gặp nó! Tớ sắp phải đi rồi! Nếu có rảnh nhớ đến thăm tớ nha! - Cậu bé tên Kevin gạt đi những giọt nước mắt chưa kịp rơi xuống má, cố gượng cười tiếp tục nói.

Kang quệt nước mắt, vỗ vai Kevin, cố gắng cười.

— Ừ, nhất định tớ sẽ thường đến thăm cậu! Hyung Min bị sốt trước tin của Edward nên sốt cao, đang nghỉ ở phòng y tế, cậu tới thăm nó đi!

— Ừm... Tớ đi nha! Tạm biệt cậu! - Kevin cười yếu ớt rồi ôm chầm lấy Kang một cách ray rứt, đầy sự tiếc nuối.

Kang siết chặt vai Kevin thì thầm...

— Giữ gìn sức khỏe nha Kevin! Tớ sẽ nhớ cậu lắm! Rảnh rồi tớ sẽ đến thăm cậu.

Kev quay bước rời đi, đôi mắt nặng trĩu u sầu. Đứa bé hít hơi sâu, mắt ươn ướt, bàn tay nắm chặt sợi dây chuyền thập tự kì lạ trong cổ áo. Nó mím môi, bên tai văng vẳng lời căn dặn của vị quản gia, lời dặn dò khiến đứa bé mãi mãi sống trong một cuộc đời khác, không phải của nó...

[Thiếu gia, hãy nhớ cho kĩ: Kể từ bây giờ cậu là Kevin. Hãy xem như là gia đình Stewart chúng ta không hề có đứa trẻ nào tên là Edward. Cậu là Kevin Justin Stewart - người thừa kế duy nhất của dòng tộc Stewart huyền thoại, đứa trẻ mang quyền lực tối cao và giữ trọng trách bảo vệ bí mật về Angel. Tuyệt đối không được đánh mất sợi dây chuyền trên cổ cậu. Hãy nghĩ đến điều gì đó kinh khủng hơn cả cái chết. Kevin ạ, đến năm 17 tuổi, khi cậu đủ chín chắn để nhìn nhận sự việc, thì chủ tịch sẽ giao quyền sở hữu công thức Angel. Hãy hạn chế qua lại với Kang và Min, biểu hiện của bọn chúng có vấn đề. Là Kevin! Kevin Justin Stewart. Thừa ngài trưởng tộc tương lai!]

Tiếng bước chân rảo chậm, nặng trĩu. Kev đưa đôi mắt ngẩng nhìn bầu trời trên đỉnh đầu. Hình như... cuộc sống hồn nhiên của đứa bé 5 tuổi đã khép lại từ đây. Định mệnh đã giết chết Edward trong nó mất rồi!

Một sinh linh nhỏ bé đã tạ thế.

Nước mắt hoá đen.

Tương lai xám đục.

Cuộc sống là thù hận,

Những ước mơ nhỏ nhoi chìm trong hư vô.

Máu ươn đôi bàn tay nhỏ.

Đôi mắt ngùn ngụt căm hờn.

Trách nhiệm nặng trên lưng.

Đứa bé vùng dậy, gạt nước mắt, nuốt đau thương.

Nó sống!

Để thù!

Để trả!

Máu đền máu!

Ân tình đền ân tình!

Chăm dứt tất cả những tháng ngày vô tư.
Đôi cánh của những thiên thần bắt đầu nhuộm đen...
Sự căm hận bắt đầu từ đây...

Việt Nam.

Hiện tại.

Hiếu Minh nhắm nghiền mắt lại, lắng nghe con tim mình tràn ngập những kí ức xa xôi. Đứa bé ngày nào nay đã lớn. Nó sống đúng với cả vỏ mà người ta đã xây dựng cho nó. Rồi giờ, nó thấy hối hận. Hối hận thật sự. Giá như ngày hôm đó không ngập máu. Giá như ngày hôm đó nó không xúi anh trai cùng ra ngoài. Giá như nó là người chết thì giờ sẽ yên bình biết bao!

Đau.

Rạn nứt.

Mệt nhoài.

Có ai biết cậu muốn gào thét lên để muốn nói rằng cậu là Edward?

Sao thế này? Mọi chuyện rối loạn đến mức cậu muốn điên loạn. Muốn nổ tung! Muốn chết!

Đã là quỷ thì không chết được!

Ừ, không còn đường quay lại thật rồi! Đã đến những bước cuối cùng rồi! Không được buông xuôi!

[Nếu như xem như chưa từng quen, em hãy cười lên, hãy hạnh phúc để tôi không thấy hối hận vì đã từ bỏ em! Em là thiên thần. Tôi chỉ là gã quỷ dữ đến từ địa ngục không có trái tim. Quên tôi đi! Em hãy quên Prince. Quên hết đi! Như tôi! Tôi quên mình là ai. Tôi quên tôi còn là con người với linh hồn của quỷ. Tôi quên em. Quên cả bản thân. Vì tôi là Kev, là người đòi nợ máu! Sẽ vô nghĩa nếu anh nói: Tôi yêu em! Xin lỗi! Lọ em ạ!]

Những kí ức héo úa đó chỉ tiếp tục hành hạ tâm hồn cậu thêm xót xa, ray rứt. Bóng hình ai đã chìm sâu trong màn đêm mờ mịt, người con gái cậu yêu vô cùng, người khiến tim cậu đau tê tái - mối tình đầu của cậu. Thế giới cổ tích đã tan biến theo Prince, rời xa thế giới này, là những hạt bụi li ti, lán lán tan vào không gian...

Lụi tàn...

Chợt, một cơn đau choáng váng bất ngờ từ lồng ngực xâm nhập thẳng vào từng tế bào cảm giác của cậu. Nhịp tim dồn dập, căng tức như bị mũi khoan đục đẽo mà đau vật vã. Đôi mắt nâu đỏ sáng quắc trong bóng tối.

Minh cảm nhận cơn đau thắt từ ngực trái liên tục trào lên.

Bàn tay chàng trai trẻ bóp chặt lấy ngực. Minh cắn chặt môi. Thân nhiệt nóng bừng. Những giọt mồ hôi túa ra khắp mặt, mạch máu chạy trong cơ thể như phát lửa, hung hăng tấn công đến trung ương thần kinh. Huyết thái dương lên xuống phập phồng hẳn rõ gân xanh. Những mạch máu ở khoang ngực như đang co rút lại đói khát, tím xanh cả người. Tay chân cậu thiếu niên dần co quắp, gân tay rút lại làm bàn tay trở nên khô xác. Rất đau. Đau dồn dập.

Hoàng Hiếu Minh nghiến răng, gặm chặt lấy cơn đau, từ cuồng hòng khê rên ư ừ. Mặt biến sắc, ấn đường nhú chắt.

Những ngón tay run rẩy, hoảng sợ lần tìm thứ gì đó ở trong xe, cậu lục soát tất cả ngăn tủ.

Tìm được thứ cần tìm - một lọ thuốc không nhãn. Vội vàng mở nắp, những viên thuốc con nhộng hiện diện trong tay Minh. Rất nhanh, Minh nuốt vội số thuốc ấy vào miệng, cố gắng duy trì hô hấp thật bình ổn.

Lát sau, cơ thể dần xù xuống, đôi mắt mệt mỏi khép hờ, tiếng thở nhẹ nhõm hơn. Nhịp tim lấy lại bình ổn, riêng ngực vẫn ẩm. Làn da tái xanh chuyển sang trắng nhợt. Minh đưa tay xoang ngực, mắt đen sầm, như lo âu, rất lo. Đưa tay ngấm nhìn lọ thuốc không nhãn, cậu cười chua chát:

— Nếu mày chết lúc này thì mọi việc mày làm sẽ đổ sông, đổ biển. Mày không được quỵ ngã, Ed à! Mày phải cố đến cùng!

Vô thức, bàn tay theo thói quen sẽ nắm lấy sợi dây chuyền thập tự trên cổ. Nhưng...cổ trống không. Minh bấu tay vào volang, gằn, rít răng:

— Lão Huy khốn kiếp, sợi dây chuyền của mình...

Mặt trăng dần no tròn trên bầu trời u tối. Thời gian rã rời trôi. Mệt nhoài, Minh ngủ thiếp đi. Một giấc ngủ hiếm gặp. Có lẽ, quá nhiều biến cố trong một ngày khiến cậu đã mệt mỏi.

Như một chiếc máy cần nạp đủ năng lượng, Minh nhắm nghiền mi mắt, lưng tựa vào ghế, thim thiếp.

Trong bóng tối, một gương mặt thuần khiết đã say ngủ, giấc ngủ thật nhẹ nhàng. Ngán ngùi thế ấy những sẽ giúp cậu tỉnh táo hơn. Sau đó là những kế hoạch đang chồng chất dở dang. Cậu phải cố, dù biết sức khỏe mình đang bị tàn phá nghiêm trọng. Vì trong đôi mắt ấy giờ đây chỉ có thù hận, là những toan tính lạnh lùng.

Đến 0 giờ đêm nay sẽ có một cuộc hẹn, khi hồi chuông thứ nhất vang lên...

38. Q.3 - Chương 1: Thiên Thần Lolipop

Hôm nay đã chính thức là mùa hè. Ừm, cái cảm giác ngọt ngào và oi bức của mùa hè đã rõ ràng thật rồi. Nhất là thấy những khối không khí nóng quét qua thành phố cùng những cơn mưa rào ẩm ướt bắt chợt.

Vai diễn đầu tiên của tôi thật đáng yêu, tôi thích nhân vật đó. Nhưng điều tôi cảm thấy quái đản nhất trong đoàn là sự thiếu hụt của hai khối vai quan trọng của nam chính và nam thứ suốt hơn nửa tháng qua. Quá đỗi kì lạ! Họ ở đâu? Sao họ chưa xuất hiện nhỉ? Các phần quay không có những bạn diễn đó đã hoàn thành gần hết, tức là thời gian tới thì sẽ gặp biến diễn chính nhanh thôi. Hôm qua tôi gặp cậu bạn diễn vai An Tử Đằng - một hotboy trong phim, vai đó khá tương xứng, nhưng mà cậu bạn của tôi là khá rụt rè, trầm tính, ấy thế mà khi quay lại diễn hết như Tử Đằng. Cảnh quay sáng giờ ở trường trung học làm mọi người cười muốn đứt ruột vì diễn xuất của tôi và Dolly, cảnh ở phòng giám thị, hai đứa con gái bị thầy giám thị bắt lên vì tội dám “hành hung” một học sinh có máu “35”, làm cậu ấy phải nằm viện vì... hí hí, ngại quá!

Tôi thấy mình đang sống trong khoảng thời gian vui nhất trong hè, trừ sự bực bội cố hữu khi Hạ Khánh Di cứ tò tò theo đưa đón tôi tới phim trường. Mất tự do khủng khiếp! Oa, tại sao ba tôi lại ban hành một đạo luật kì cục như thế? Tức chết được!

10 giờ tối, cảnh quay cuối ngày đã xong, đến giờ nghỉ rồi! Hura!

Mấy chú ánh sáng đang hạ mấy tấm phản quang xuống, chú Huy cùng tôi ngồi coi lại cảnh quay. Đèn phản quang sáng trưng, toả sáng cả một góc đường, mà mỗi lần tôi nhìn cây đèn đó lại cảm thấy ác cảm. Có lẽ là ức cái vụ làm tong một “em” đèn rồi nên giờ thấy nó là y như rằng tôi sẽ chạy xa 16m50 để đỡ gây họa.

Dolly đến chỗ biên kịch trao đổi kịch bản. Mấy người dân hiệu kì coi quay phim cũng tản dần, lác đác vài người. Đoàn film rủ nhau đi ăn khuya, tôi vùi chú Huy bao cả đoàn ăn ốc, chú cười xuy, móc hai cái túi quần trống rỗng ra, than rằng cháy túi rồi!

Tôi biết rõ ông đạo diễn kì bo này mà, thấy ghét ghê. Có mấy chú trong tổ đạo cụ là rủ nhau đi ăn hủ tiếu gõ, còn lại ai cũng than một quá nên muốn về. Tôi cũng muốn về. Đợi Dolly cái đã!

Phía xa, chiếc Novor màu đen đã đứng đợi này giờ, Hạ Khánh Di ngồi trên xe, thấy Dolly thì cười híp mắt, quay qua tôi lại lườm lườm. Mỗi lần ngồi trên xe Di là tôi lại ra sức cầu véo con khỉ vàng đó cho bỏ tức, Di nhin đau mà hậm hực, về nhà mách ba tôi. Kết quả tôi bị ăn đòn, hic!

Hôm nay tôi nhất quyết đòi đi xe đạp, dù sao thì trường quay cách nhà có hai cây số, thế mà Di ác ôn nằng nặc không cho, hần rề rề chạy theo xe đạp tôi đến chỗ quay mới chịu. Nghe Cherry nó mách tôi thì ba đã trả một khoản lương hậu hĩnh cho công việc tài xế kiêm vệ sĩ của Hạ Khánh Di để hần bảo vệ cho công chúa của ba (đích thị là Mai baby này nè). Nên thấy khỉ già đó sốt sắng lắm. Hừ, mê tiền đến mù mắt!

Hần quỷ quái đến mức ghim đinh làm xì bánh xe của tôi. Báo hại tôi phải gửi đi thay lốp. Nhìn cái mặt nhăn nhít đó mà muốn đâm cho lòi phèo ra! Đôi khi thì dễ thương lắm lắm, đôi khi thấy ghét không chịu nổi!

Dễ thương khi trưa nắng, hần lẳng xăng như trợ lý đưa khăn lạnh, nước mát cho tôi, khi thì nhẩn nại ngồi dò thoại với tôi nữa. Suốt ngày cứ theo sát lấy tôi, làm nhỏ Dolly mừng thầm rằng nhỏ đã thoát khỏi cái vệt tinh này. Ai nói thế! Gặp Dolly là tôi thấy trong mắt Khánh Di lại đập lên hai trái tim bự tổ bố, kèm theo dòng chữ “Đắm đuối như cây chuối!”, hần cũng lẳng xăng chăm sóc nhỏ bạn kia hết như lo cho tôi thôi.

Điểm đáng ghét thì tôi kể tới Tết Công Gô cũng không hết đâu!

Làm sao thoát khỏi ma quỷ của hần đây?

A! Nhờ Dolly giúp mới được!

Tôi chạy tới chỗ con bé đang lẳng xăng với xấp kịch bản dày cộm, tíu tít với chị Shara - biên kịch của film. Giả vờ không thấy Khánh Di đang đứng ở góc đường, lẳng lẽ quan sát mình, tôi cặp cổ nhỏ bạn thân, hí hửng:

— Về được chưa?

Con bé phẩy tay, ồm ồm:

— Hôm nay mày ngủ ở nhà tao mà, đợi xú mình về chung! Tao chạy qua nhà Vĩ An xú rồi về.

Tôi sờ trán nó:

— Con hâm! Giờ mấy giờ mà còn đi kiêu ấy? Mày tới nhà ông làm gì? Có gì quan trọng lắm à?

Nó lắc đầu:

— Tao muốn nhìn mặt Vĩ An chút thôi!

— Mày si cái “tủ lạnh di động” đó quá rồi nghen! Vì trai mà bỏ bạn được hả? - Tôi nguýt. - Thấy ghét! Tao đi về trước đây!

— Ê, rồi tao tính sao? Mày tới nhà tao ngủ mà! Mày về sớm vậy rủ ba má biết tao trốn đi kiếm An sao? - Nó vúi lấy tai áo tôi, lải nhải.

Tôi tháo mấy ngón tay bấu trên áo mình ra, gãi đầu:

— Aishi! Đi đâu thì mau về đi má! Con đứng ngoài cổng đợi má cùng vô làok chứ gì! Hê, mà mau về nghen, tao mà bị muỗi chích như thân là mày biết tay tao!

Nó véo má tôi, nựng, ngọt ngào:

— Yêu bé quá! Thương thương nhiều nha!

Tôi khều nó, vô mục đích chính:

— Mày ngăn ông Di lại đi! Có ông đưa tao về là nhà mày biết đấy. Cái chiếc Novor động cơ ồn lắm! Vô xóm nhỏ là nhà nào cũng hay. Tao đi lấy cái xe, tự về!

Nhỏ Dolly nhếch mày, tự tin:

— Xời, tưởng gì! Dễ như ăn cháo ý mà!

Sau khi xi-nhan trước với cô bạn, tôi dọn đồ của mình vào giỏ xách, tính lên trong đám đông lộn xộn, chuẩn trong êm đẹp. Tôi đã nhờ chú Huy choké một đoạn để cắt đuôi Di rồi! He he, Action!

Bịt khẩu trang, đeo mắt kiếng, đội mũ rộng vành, nhìn tôi kín mít nhưmấy tí đồ Hồi Giáo. Lén lén, tôi giả ngơ, ra khỏi film trường.

Lén lút. Lén lút...

__ Đứng yên! Người đã bị bắt!

Cái giọng trầm trầm, hơi dót chút xiu theo cái kiểu người Việt sống ở nước ngoài lâu năm vang lên. Kế đó là cái bóng đen, dài lóng khọng, từ sau lưng tôi ập tới. Tôi khựng người, mặt mếu máo. Thôi rồi, Hạ Khánh Di chứ không ai nữa!

__ Nghiêm! - Di ra lệnh.

Tôi bị liệt, làm theo.

__ Đứng sau... Quay!

Hờ hờ, ngu chặc! Quay ra sao để ngắm khi à? Quay luôn 360 độ cho biết mặt! (mà quay 360 độ chẳng khác gì y như vị trí ban đầu!)

Tên khỉ vàng nghiêng răng, chạy tới trước mặt tôi:

__ Tôi lớp mấy rồi mà chưa học “Quay đằng sau”? Bảo quay 180 độ mà bà quay 360 độ luôn vậy hửm?

Tôi che mặt kín mít, cái mắt kính đen cũng thấy Di đen thui. Ha ha, khỉ đầu vàng thành tinh tinh đen xì!

__ Ô, ai đây ta? Sao chặn đường mình vậy cà? - Nhại giọng người khác, tôi giả điên.

Hạ Khánh Di nhanh tay kéo khẩu trang, lột mắt kiếng của tôi ra, nhếch môi:

__ Bà tưởng bà che kiểu này là tui không nhìn ra à? Càng quái dị hơn người ta càng bị chú ý đó bà.

Lộ tẩy! Chết rồi! Chết rồi!

__ Ủa? - Cười ngu ngơ. - Di đó hen, kiếm tui có gì hông?

__ Đưa bà về chứ còn gì.

__ Ủa, tui đi xe đạp, về chung với Dolly mà. Khỏi đưa, đằng này có giò, có cẳng đằng hoàng!

Di kéo tay tôi, lôi về cái xe dựng ở góc đường. Hừ, chưa đủ 16 tuổi mà đi xe tay ga, đi chung với cậu chắc có ngày lên đồn ở quá!

Tôi vùng tay ra, kẻo nèo không chịu đi. Khỉ già cứ lôi tôi đi mãi!

__ Khánh Di! - Ôi chào, giọng ai mà ngọt như mía lùi thế này?

Oh yeah! Viện binh tới rồi! He he.

Hạ Khánh Di buông tay tôi ra, giật mình, rồi ngại ngần quay dòm sau lưng.

Dolly đứng phía sau, tay đeo cái tép nhỏ. Nó cười tươi ơ là tươi - nực cười có thể khiến “ai đó” sùi bọt mép, chảy máu mũi vì “say”.

Di ngập ngừng:

__ Ô... Ngọc Linh! (tên thật của Dolly).

Nhỏ bạn tôi cười xinh như tiên nữ, đến gần Di:

__ Bạn Di đến đón Mai về đó à? Lãng mạn quá nha!

Hạ Khánh Di lúng túng như gà mắc tóc:

__ Ô! Không phải! Không phải như Linh nghĩ đâu nha! Di... Di chỉ đang làm vệ sĩ bảo vệ Apple theo lời nhờ của bác Tâm thôi mà!

Chu cha! Khỉ vàng biết đỏ mặt kì bà con ơi!

Nhỏ Linh nháy mắt với tôi, cái giọng nói với Di vẫn như là “mật ngọt chết ruồi”. Tôi hiểu ý nhỏ đang giúp mình đánh lạc hướng Di, nên lén lút đi lùi dần, thật khẽ.

__ Ôi, cần gì về sớm. - Mỹ nhân kè nè! Dolly khoác tay lên vai Di, cười giả lả. - Tụi mình đi ăn khuya rồi hần về!

Di chần chừ:

__ Nhưng mà còn...

Con bé ấy đứng đối diện Di, buộc cậu nhìn thẳng vào nó, quên bém đi tôi.

Tôi cứ lén lén đi, cách Di chừng 10 m là bắt đầu chạy nước rút. Không dám ngoáy đầu về sau.

Chỉ khi nghe tiếng réo văng vẳng:

__ Apple! Đứng lại!

Tôi đã phóng lên yên xe sau của chú Quang Huy, đội vội cái nón bảo hiểm, vỗ vai chú tới tấp:

__ Chú Huy! Chú Huy! Dọt lẹ chú ơi! Nhanh! Nhanh!

Đạo diễn Quang Huy ngơ ngẩn, đưa tay tra chìa khoá khởi động con AirBlade của mình, rồi lèm bèm:

__ Ô hay, cái con bé này vừa đi cướp tiệm vàng hay sao mà hối dữ dạn?

Tôi thúc:

__ Chạy nhanh đi, con kè sau!

Chiếc AirBlade đỏ đen kiêu hãnh rời đi. Phía sau, Di vừa chạy tới, chống gối thở hồng hộc, nhìn theo tôi đang tí tởn quay mặt lè lưỡi trêu. Diứa gan, tay giờ nắm đấm giữa không trung một cách bất lực.

La la la, kế hoạch tẩu thoát khỏi tay khỉ vào đã “đại công cáo thành!”.

Sài Gòn đã bị màn đêm nuốt trọn. Bóng tối lan dần nuốt chửng từng cảnh quang một. Những ánh màu lấp lánh từ các cửa hàng thời trang, ăn uống, dịch vụ chớp nháy đến nhức cả mắt. Vài cơn gió khô nóng nghệt mùi xăng dầu liên tục tra tấn vào xúc giác của tôi.

Hội chứng “MB3” (Mê bỏ bỏ bạn) của con best friend thật kinh khủng. Đúng hơn là nó và An có chính thức là bồ bịch dâu mà con nhỏ đó đã đắm đuối như vậy. Nhờ mà An thành một cặp với nó rồi thì nó quăng con bạn này rari luôn quá! Vì trai mà cho bạn mình đi lấy xe đạp một mình, ép mình phải vật vờ đợi nó về cùng để ba mẹ khỏi la. Ôi thôi, ngán thật! Mình có đứa bạn thật là “vĩ đại”!

Tôi đi nhờ xe chú Huy một đoạn, nằng nặc bảo chú dừng ngay chỗ tiệm sửa xe lớn, nơi mà tôi vá lốp xe, may mà nó chưa đóng cửa do kẹt sửa máy cho một vị khách sộp. Sau đó, tôi tình tang đạp xe đi về nhà.

Quay phim đúng là mệt thật, tôi đã biết xót cho các diễn viên và cả êkip không ngại nắng mưa để ra đời những bộ phim cho chúng ta xem. Đúng là rất vất vả!

Học thoại còn khó hơn trả bài tại lớp, vì phim của chú Quang Huy thu tiếng trực tiếp nên phải diễn cảm được lời thoại, đúng từng từ một, phát âm rõ ràng. Cứ như thế mà cổ họng tôi bắt đầu khô rát, mệt mỏi rã rời.

Còn con nhỏ Dolly nữa, bạn bè thế đấy! Vừa quay xong là đòi đi theo “tiếng gọi của tình yêu” ngay. Nó đúng là đứa “mê trai, tôn thờ trai, vì trai vong thân” hết chỗ nói.

Chả cần ơn nghĩa vì nó đã giải vây cho tôi, đúng hơn đó là một phần đền bù rủi ro tôi sắp... đem ra làm mồi cho muỗi vì nó mà! Từ đây đến 11 giờ 30 phút mà con bé ấy không về thì tôi đi thẳng vào nhà nó luôn, khỏi đợi chờ.

Tên Vĩ An trời đánh đó có sức quyền rũ chết người nào để khiến con bả của tôi dám bỏ tôi đi bộ đến chỗ sửa xe để đến nhà Vĩ An xem ổng... ngủ chưa!? (^_ ^ !)

Haizz, gặp tôi chỉ cần nhắn tin hai từ: “Ngủ chưa?” thì hẳn đã reply tới tấp rồi. Ở đó mà lặn lội đạp xe gần 5 cây số qua nhà ổng hóng hớt.

Nghĩ lại cũng tội nghiệp cho con Dolly, đường đường là một hotgirl thiếu chi người đeo đuổi mà lại mê như điều đồ cái tên “động vật máu lạnh” đó. Tên đó mọi lần nhận tin nhắn của nó là khoá máy, tắt nguồn, vô tình thấy sợ!

Mà tội nghiệp nhỏ đó ai tội nghiệp tôi nhỉ? Tự dưng phải làm “quân sư quạt ruồi” kiêm “quân bưu hỏa tốc” cho nó mà không được chút huê hồng nào. Ờ, có hưởng. Mà lỗ vốn còn nhiều hơn nữa. Ai bị khỉ Di hành hạ cholehờ bờ xuống ruộng vì tôi giúp nó “tĩnh tở” với An? Nhớ lại chuyện xưa mà muốn trào nước mắt. Hic.

Nhiều khi càng nghĩ sao tôi càng thấy mình giống tổng đài “Thay lời muốn nói” của nó ghê á! Nó dám bỏ tôi cho cha Di “xẻ thịt” mấy lần để rảnh tay rảnh chân đi rình trai đấy thôi. Kiếp trước tôi mắc nợ nó sao trời?

Mà đừng thắc mắc vì sao mà nó đi về khuya như vậy mà ba má nó không larầy gì nha! Chính xác là nó có bia đỡ đạn. Mà chính xác cái bia đỡ đạn thường xuyên bao che cho nó đích thị là tôi! (ức chế!)

Hai bác luôn nghĩ rằng, khi đi chung với tôi - một tấm gương sáng ngời ngời với lí lịch đẹp như mơ, đạo đức tốt, ngoan hiền, lễ phép thông minh thế ấy mà làm sao có thể xảy ra chuyện gì được.

Chỉ cần nằng ta nói rằng đang đi chung với tôi thì cho dù về khuya cách mấy cũng được mở cửa cho vào. Thế là tôi với nó cứ như bóng với hình, chuyện nó qua nhà tôi ăn ké hay tôi qua nhà nó ngủ nhờ là chuyện rất chi là bình thường. Nhiều khi bị phụ huynh tra xét, nó chỉ việc nói :

“Dạ, con với Mai đi học thêm ở trung tâm Anh ngữ ạ!”

hay

“Vâng, Mai với con đi học nhóm ở nhà bạn XYZ ạ!”

Xong, nó sẽ được thông hành vào cửa ngay (ức chế tập 2!)

Tất nhiên vì thế mà di động của tôi luôn được hai bác ưu ái gọi đến xác thực. Khi nào mà phụ huynh của nó gọi thì tôi phải ậm ừ:

“Dạ, Linh đi với con đấy ạ! Hai bác thấy Linh vẫn khoẻ chứ? Tội nghiệp nó, học nhiều quá! Hai bác nhớ bồi dưỡng thêm cho nó nha!”

Đó, nó bắt tôi nói như vậy đó! Nếu tôi không nói vậy thì chắc chắn hôm sau sẽ bị nó xé xác ra! (hic, ức chế tập 3!)

Hu hu, vì nó đã sang nhà Vĩ An mà báo hại tôi long nhong ngoài đường, đợi nó về tôi mới được vào nhà. Tôi vùng vằng đi nhận lại xe đạp đợi nó. Nhưng dù có chậm cỡ nào thì cũng sắp tới nhà nó rồi! Khổ quá đi!

Nhà Dolly không quá xa nhà tôi, nằm ở một khu dân cư vắng, ranh giới giữa nội ô và ngoại ô. Có rất nhiều đường đến đó.

Cụm nhà của nhỏ đó nằm giữa hai con đường. Con đường thứ nhất là một đại lộ mới xây còn thơm hăng hắc mùi nhựa mới, nhộn nhịp, xe cộ tấp nập ngày đêm. Con đường thứ hai nhỏ hơn, lớp nhựa đã xỉn màu, vắng lặng dẫn đến một cây cầu cũ kĩ trog bị bỏ quên trong kí ức của mọi người ở cái đất Sài thành này.

Song song với nó, cách chừng 400m, bóng dáng một cây cầu mới kiêu hãnh vươn mình trong ánh đèn cao thế sáng rực. Hai con đường, hai cây cầu song song tồn tại như hai bộ mặt của thành thị. Nơi mới mẻ sầm uất, náo nức, nhộn nhịp. Nơi cũ kĩ, im lìm, tĩnh mịch, đìu hiu. Tôi lại thích đi con đường cũ hơn, thích cái vẻ hiu hắt ở đó.

Nó cho tôi cảm giác như đang sống ở một vùng nông thôn yên bình. Tôi thích cái không khí thanh tĩnh, tĩnh khiết ở đó.

Chú Quang Huy đã tấm tắc khen ngợi khả năng diễn xuất của tôi và con nhỏ bạn vào hôm nay. Điều đó làm tâm trạng tôi phơi phới lên.

Tuy nhiên, cũng không có gì làm lạ vì tôi và nó đã có thâm niên sinhhoạt ở Nhà văn hoá thiếu nhi, từng hát thánh ca và diễn kịch ở nhà thờbiết bao nhiêu năm, chưa kể biết bao nhiêu thành tích văn nghệ và thànhviên chủ chốt trong đội kịch ở trường. Vốn lại là chị của Cherry - côdiễn viên đình đám của thành phố.

Trang sử “hào hùng, oanh liệt” đó làm tôi và nhỏ Linh nghiêm nhiên trởthành một cặp bài trùng cùng “song dếph hợp guốc” suốt mấy năm trung học. Ôi thật là hiển hách!

Ý, lạc đề rồi, tôi đang xỉ vả cái con “MB3” đó mà ta. Con gái sao lạiphải mê trai? Trai phải mê mình mới đúng chứ! Học hỏi ta nè Dolly, không bao giờ mê trai, chỉ để trai mê mình thôi. Hi hi...

Tôi đạp xe chậm chậm, miệng lầm bầm nguyên rửa cái con bạn trời đánh,vừa hi hỏ vì thoát khỏi nanh vuốt của tên ôn dịch thối nát Hạ Khánh Di.Nếu ai trông thấy cảnh tượng này sẽ hốt tôi vào Chợ Quá mất!

Thoáng chốc, đã tới cây cầu cũ rề vào nhà nhỏ Dolly.

Cây cầu thép rỉ sét khi bước qua lại oằn lên những âm thanh cọt két,thoáng tưởng nó như một cây cầu dây văng bắc qua một thung lũng sâu hút. Cả cơ thể trở trọi xương ngủ thiếp trong màn đêm.

Trong bóng tối xơ xác, không khí bớt hanh nồng mà trở nên lạnh lạnh. Bờsông tối đen như mực, hun hút những vạc lục bình trôi lơ đãng. Cây cầulộ vẻ điêu tàn với thời gian, ăn mòn vào trong không gian tĩnh mịch.Những vạc cỏ dại mọc đầy, ẩn núp tiếng kêu của côn trùng vang vọng dadiết như một bản giao hưởng do các nghệ sĩ của thiên nhiên trình bày.

Chỉ cần tôi băng qua cầu, rẽ trái hai lần nữa sẽ đến nhà của Dolly.

Khoan đã, hình như trên lang cang cầu có ai đang ngồi ở đấy. Trời tốivắng vẻ, người đó ngồi ngược mặt ra trước sông, chỉ một chút sơ xuất sêngã tòm xuống nước ngay.

Tôi xuống xe dắt bộ, cố tình nhìn kĩ người đó, hình như là con trai. Xetôi đã lên dốc cầu, cách người đó chừng 5m. Hình như bóng người đó cònrất trẻ, chiếc áo khoác da màu đỏ neon rất chói không thể lẫn vào bóngtối được.

Khuya rồi, tại sao còn ngồi ở đó? Hóng mát sao? Nơi đây quá cô độc, quanh quẻ, ngắm cảnh gì ở đây chứ?

Có lẽ, bây giờ, người ta thích hóng mát ở cầu Ánh Sao mới được xây dựngghen rồi. Đó là một công trình hiện đại tiêu biểu của thành phố được cáctrẻ em, thanh niên, người già qua lại tản bộ. Trên cầu có những ngọn đèn nhỏ dát xuống nền cầu như muôn vàng tinh tú sáng lung linh.

Hóng mát ở nơi vắng vẻ này thì con người trước mặt tôi rất là... can đảm.

Tôi nhanh chóng gạt bỏ trường hợp đó đi, sang trường hợp hai: Ngồi chênh vênh kiểu đó đừng nói là muốn... tự tử nha! Nơi đây vắng, ít người qualại, muốn nhảy sông thì khó ai thấy mà cản được. Suy nghĩ cùng cực gì mà người ta lại từ bỏ cuộc sống kia chứ?

Tên con trai trước mặt tôi đang chán đời sao? Không được! Thấy chết màkhông cứu thì thật thất đức lắm! Nhưng ngặt nỗi tôi không biết bơi, khihấn nhảy xuống sao mà cứu? Đổi chiến thuật, đàm phán khuyên nhủ thôi.

Lấy triết sống của tôi: “Cám ơn đời mỗi sớm mai thức dậy, ta có thêmngày nữa để yêu thương”, yêu đời, vô tư mà sống, tôi cực ghét ai hề chút là đòi kết liễu đời mình nên nhất quyết phải giúp. Đỉnh ninh soạn lờisẵn trong bụng, tôi đang tính hoá thành “Quan thế âm độ thế” mạnh dạnđắt xe tới gần đối tượng để hỏi chuyện thì tôi chợt khựng lại cách têngđó cự li 3m (để thoát thân), không bước tới nữa.

Đầu óc linh hoạt nhanh chóng lập trình ra trường hợp 3. Hấn... Có phảilà... Yêu râu xanh không ta? Chuyện mấy tên biến thái chặn đường giở trò xằng bậy với mấy cô gái yếu đuối, ngày thơ tôi nghe nhan nhản ấy chứ.Lỡ hấn thuộc loại đó thì tôi tiêu thật quá!

Với tinh thần cảnh giác cao độ, tôi cúi người cỡi một chiếc sandanttrên chân mình ra, lăm lăm trên tay làm “vũ khí”. Nếu có chuyện gì bắttrắc thì a-lê-hấp, tôi sẽ xử hấn như mấy tên giựt điện thoại, móc túi đã từng xử.

Con gái lúc nào cũng phải có nhiều chiêu trò để tự vệ: ngũ trảo công, cầu xực xí quách, cù lét quyền và “hoạn công” thủ tôi đều luyện tinh thông đến bậc cao thủ rồi. Nhưng dù sao cũng đề phòng cho chắc.

Tôi dắt xe tới gần, tay trái cầm một chiếc giày phòng thủ khắp khiêng đến gần hẳn hơn. Ý, mà sao tôi thấy tên này quen quen, dường như đã gặp ở đâu rồi!

Tuy không thấy rõ mặt nhưng dáng vóc, nét mặt cắt ngang và đặc biệt đôi mắt sao mà quen đến thế? Cậu con trai này thật giống, vẫn mái tóc bạch kim kiểu hãnh, dáng người to cao lịch lãm này sao lại giống... người cứu tôi hai lần - Nguyễn Chí Linh.

Khi tôi bước tới gần, tiếng đế giày gỗ của tôi vô tình gõ choang choang xuống xuống nền cầu kim loại kêu lên vài tiếng lóc cóc. Do cứ vẩn vơ suy nghĩ nên tôi không để ý điều đó.

Tên con trai nghe động, xoay mặt lại nhìn tôi, cơn gió từ sông thổi lên mát lạnh làm tóc hắn bay lòa xòa che khuất một bên mắt. Gương mặt hắn... đẹp đến mức làm tôi suýt nín thở, chính gương mặt này, đúng rồi! Bạch mã hoàng tử ở Vô Định: Nguyễn Chí Linh.

Linh mỉm cười quay lại nhìn tôi, hình như là nhận ra tôi. Hai chân cậu ấy đứng đưa vô định, hai tay chống lên lan can cầu, ngồi xoay ra trước mặt sông thật tự do. Cậu ấy cất tiếng nói, giọng nói hơi cao như giễu cợt:

— Con gái mà đi về khuya quá vậy? Nhỏ không sợ bị kẻ xấu bắt cóc luôn sao?

Linh mỉm cười, quay lại nhìn tôi, hình như là nhận ra tôi. Hai chân cậu ấy đứng đưa vô định, hai tay chống lên lan can cầu, ngồi xoay ra trước mặt sông thật tự do. Cậu ấy cất tiếng nói, giọng nói hơi cao như giễu cợt:

— Con gái mà đi về khuya quá vậy? Nhỏ không sợ bị kẻ xấu bắt cóc luôn sao?

Tôi ngây người, tròn tròn mắt nhìn cậu ấy. Vì sao cậu ấy đến đây chứ?

Những cơn gió cứ ủa vào tai tôi nghe ù ù, mái tóc của tôi cũng không ngoan ngoãn mà rối tung lên. Tôi im lặng không biết đối đáp thế nào, lặng người suy nghĩ, Linh bất chợt lại cất tiếng:

— Trần Thị Phượng Mai, sinh ngày 19/5/199x, học sinh Trường THCS Thanh Du, địa chỉ: 47/5 hẻm 3, đường ***, Phường N, quận K. Gia đình gồm bốn người: cha, mẹ, nhỏ và em gái..., nickname là: Apple, heo hồng,...Facebook: Apple Mai Trần, best girl friend is Ngọc Linh, hay gọi là Dolly, cạ cứng là Khánh Di, Vĩ An và...

— Anh cho người điều tra em đó hả? - Tôi cướp lời. Quái lạ, tôi đâu có nói cho cậu ta biết những điều đó! Tôi chỉ mới gặp Chí Linh có hai lần thôi, chẳng lẽ cậu ta có phép thần?

— Hi hi, ừ, muốn biết người mang ơn của mình có khả năng đền đáp ơn huệ của mình tới đâu thì phải xem người ta có những điều kiện gì chứ! - Linh nheo mắt cười, mũi chun chun lại, thoải mái quay người lại nhìn thẳng vào tôi.

Nếu sơ xuất, chắc chắn cậu ấy sẽ ngã ngã ra sau rơi xuống nước. Nhưng xem ra Linh rất tự tin, cứ ngỡ cậu ấy là chủ không gian ở đây, mọi sự vật đều như bị cậu ấy chế ngự.

Tôi thả chiếc giày xuống mang lại vào chân, bớt cảnh giác hơn, gạt chống xe cố định rồi giương mắt lên hỏi.

— Anh đến đây chờ em à?

— Vì cả hai lí do, vừa hóng mát, vừa chờ nhỏ. Không phải từ cây cầu này rẽ phải qua hai ngã ba nữa là sẽ đến nhà nhỏ sao? - Linh vuốt lại mái tóc bị gió làm cho hỗn tạp trả lời, chân mày nhướn, tiếng của lũ dế rả rít trong màn đêm làm cho nơi đây càng thêm trầm mặc.

— Đến giờ bị đòi nợ rồi sao? Anh không định kéo tới nhà em luôn chứ? - Tôi xụ mặt, dẩu miệng phụng phịu. Hôm trước chính tôi đã nói là tôi còn thiếu Linh một món nợ cứu mạng mà, phải không?

Đúng là qua cầu rẽ phải qua hai ngã ba nữa là sẽ tới nhà tôi. Nhưng hôm nay ba mẹ tôi không có nhà, tôi đành qua nhà Dolly, lần này ghét Di rồi nên ứ thêm tới nhà hắn. Nhà nhỏ thì ngược lại, qua cầu rẽ trái hai lần là sẽ tới. Linh rõ tới ngõ vào nhà tôi để đón, báai phục!

— Rõ ràng là nhỏ thiếu nợ, không trốn được đâu! - Linh nháy mắt, cười mỉm nhìn tôi. Sắc đỏ từ chiếc áo khoác của cậu ta thật nổi bật, lần đầu tiên không gian chung quanh.

Tôi đưa mắt dò xét, giọng điệu thiếu náo ngược nhìn cậu ấy.

— Vậy bây giờ anh muốn gì?

Chỉ Linh lại nháy mắt, tự tin như chắc rằng tôi sẽ đồng ý với điều kiện đó.

— Anh muốn... nhỏ ngồi đây chơi với anh!

— Nhưng em còn phải về nhà! Ba mẹ đang đợi! - Tôi thoái thác. Ý đồ gì đây? Tự dưng phải đứng đây nói chuyện phiếm với cậu ta sao? “Trả nợ” trong hoàn cảnh kì cục thật làm tôi hơi đắn đo.

— Hi hi, nhỏ lừa anh hả? Anh biết hôm nay ba mẹ nhỏ không có nhà và nhỏ còn phải chờ một cô bạn cùng về mới được vào nhà bạn ấy ngủ nhờ! - Linh lật tẩy tôi. Tại sao cậu ấy biết được điều đó chứ?

— Sao anh lại biết?

— Anh đoán mò!

— Dễ ghê chưa? - Tôi bĩu môi.

— Vậy nhỏ có thể ngồi đây đợi Ngọc Linh về, trong lúc đợi thì trò chuyện với anh! - Chỉ Linh chớp mắt nhìn tôi như cầu khẩn.

— Ừm... vậy cũng được! - Tôi đồng ý, rời khỏi chiếc xe, tới gần chỗ Linh ngồi, tựa lưng vào lang cang. Dù gì thì cũng phải đợi con nhỏ mê traidó. Thôi đành ngồi đây “tám” với mấy nam đỡ buồn vậy.

Thế rồi tôi và Linh ngồi gần nhau hơn. Tôi luôn thắc mắc tại sao Linh lại biết nhiều điều về tôi như vậy. Cậu ấy theo dõi tôi sao? Không gian càng khuya càng mát lạnh, những cơn gió man mác thổi lao xao làm mặt sông vờn vợn sóng.

Trong cái bóng tối đục ngầu, thăm thẳm của mặt sông như một cái vực để tôi luôn chầu chực nuốt chửng mọi sinh vật rơi vào miệng nó.

Linh ngước mắt lên trời, ánh mắt chao về một nơi xa xăm ở tận chân mây. Không gian im lặng đến mức có thể nghe rõ tiếng thở đều đều của cả hai.

Trên bầu trời đêm, những đám mây đêm quện đặc màu đen tối, những ánh sáng xanh đen của bầu trời đêm phẳng lặng làm tâm hồn con người cảm giác cũng thật bình yên.

Trên trời cao, ánh trăng khuyết no hơn nửa dự báo sắp đến tuần trăng tròn. Tôi chợt nhớ, vài hôm nữa là rằm rồi. Ánh khuyết như cánh quạt toả ra sắc vàng hoà nhã. Nó như một con mắt to lớn giữa đêm đen thanh tịch.

Xung quanh đó, muôn vàng tinh tú lấp lánh những tia sáng yếu ớt điểm xuyết vào bầu trời đêm thêm phần lung linh, thanh khiết hơn.

Tôi nhớ, một nhà văn đã so sánh những ngôi sao trong đêm tối giống như nước mắt của những nô lệ da đen. Hình ảnh so sánh thật thú vị. Tôi thích nó. À! Đường như lâu lắm rồi tôi mới có thời gian ngắm trăng sao thì phải!

Tôi nhớ lúc nhỏ, trăng đẹp nhất có lẽ là Trung thu, tôi thường hay cùng lũ con nít trong xóm đi rước đèn, phá cỗ, thi nhau tưởng tượng ra chú Cuội, chị Hằng, thả ngọc trên cung trăng. Khoảnh khắc đó thật đẹp.

Còn hai tháng nữa là sẽ tới Trung thu. Hi vọng năm nay sẽ có được một đêm rước đèn thuận lợi (Trung thu rơi vào những tháng mưa!)

Tôi chợt xoay qua Linh. Kì lạ thật! Cậu ấy bảo tôi ở đây cùng trò chuyện nhưng này giờ tuyệt nhiên không hé miệng nửa câu.

Cậu ấy cứ im lặng ngắm nhìn cảnh vật của bầu trời đêm mùa hạ cô tịch, có chút nóng bức, có chút se sắt của những hạt sương đêm.

Tôi chăm chú nhìn cậu ấy. Gương mặt hoàn mỹ sắc xảo như không có thật. Đẹp hơn cả những oppa Hàn tôi thường hâm mộ. Cậu ấy có vẻ đẹp lai Á - Âu vô cùng hoàn hảo. Làn da trắng mịn khiến tôi phải ghen tỵ, đôi mắt đen láy chớp chớp như hai hòn than, toát lên nét tinh anh xuất phàm, cái mũi cao ơi là cao, môi đỏ hồng như được thoa son ánh lên sắc dâu chín mọng. Cậu ấy đẹp quá!

Cậu luôn cho tôi một cảm giác vô cùng an toàn. Khi tôi gặp nguy hiểm là Linh xuất hiện. Như một vị cứu tinh. Cậu thật hiền, và dịu dàng nữa. Đôi mắt đó luôn nhìn tôi với cái nhìn thật ôn nhu. Cái nhìn khiến tim người ta dễ trật nhịp đi.

Bóng tối ập dài bên bờ sông, phủ lên trên mặt nước. Ánh đèn cao thế hắt xuống chân cầu huyền hoặc. Đây là một nơi ranh giới của nội ô và ngoại ô thành phố. Mới hơn 10h tối, sắc cảnh nơi đây đã im lìm thấy rõ, khác xa cái không khí nhộn nhịp, náo nức ở khu trung tâm. Chốc chốc, vài chiếc xe con con lại vụt qua, hơi hổi hả một chút, dường như sợ cái không gian vắng vẻ nơi đây. Nhưng, những người ưa sự tĩnh lặng lại xem đây là một địa điểm tuyệt vời để thư giãn.

Bên dòng sông bao la ngút mắt, những vật lộn bèo trôi vô định một cách bất cần, lạc lõng đáng sợ, một hình khối khổng lồ vươn những thanh thép vững chãi, lơ lửng trên mặt nước. Đây là một cây cầu cũ kỹ trở thành như một con quái vật khổng lồ mang dấu ấn cổ xưa của lịch sử. Nó chứa đựng những ký ức của thời gian đã qua đi, nơi mà tưởng như cả thành phố đã bỏ quên. Nó im lìm ngủ thiếp bên dòng sông ngọt ngào mang đậm hương vị phù sa.

Những thanh sắt hoen gỉ đâm lên màn đêm đậm nét u hoài, trên lan can cầu, một thân ảnh tuyệt mỹ đang ngồi trên đó, chiếc bóng dài lê lết kéo thành vệt đen phủ xuống mặt đất. Bên cạnh, bóng của tôi đã bị bóng đêm lấp mất. Cái sự tự do, thoải mái của chàng trai làm những người nhìn thấy được ắt hẳn sẽ ghen tỵ. Mặt cậu hướng ra trước mặt sông, hai chân buông thõng thả dài xuống, hai cánh tay chống vào thanh vịn. Nhìn cậu thật điềm nhiên, phớt lờ, cứ ngỡ như cậu sẽ bay được. Mái tóc bạch kim rạng ngời bị những cơn gió thổi đi phất phơ, phủ lên trên gương mặt thánh thiện đó.

Tôi chần chừ, nhìn Linh, rồi cũng thoát ra khỏi mọi cái điều muốn nói nãy giờ:

— Tay của anh đỡ chưa?

Linh không nhìn trời nữa, gương mặt quay qua tôi:

— Lành rồi, thở trắng ẹ! Chân nhỏ sao rồi?

— Đi như bay nhảy kiểu này thì chắc ok rồi! - Tôi cười.

Khoé môi kia cũng cong nhẹ, nhưng sao thấy trong đôi mắt ấy hôm nay lại trầm mặc biết bao.

— Anh đang buồn?

— Không.

— Vậy sao anh không nói chuyện?

Linh xoa đầu tôi:

— Anh hơi mệt!

Tôi ngược mặt:

— Làm sao anh hết mệt?

— Ngồi cạnh nhỏ là mỗi mệt, muộn phiền bay đi mất à. Chỉ cần nhỏ thôi!

Tôi phì cười.

— Mồm mép!

Cơ mặt Chí Linh giãn ra thành nụ cười hiền, rồi lại đưa mắt nhìn trời mây.

— Anh...có bạn gái chưa?

Cậu đáp nhẹ nhàng:

__ Rồi.

Tự dưng trong lòng tôi ngứa ngáy như bị lông vũ chạm qua, như là hột hăng. Mà tôi hột hăng cái gì?

__ Nhưng mà... giờ đang alone. - Linh nói thêm.

__ Bạn gái của anh chắc đẹp lắm?

Linh cười vu vơ:

__ Đẹp như tiên tử vậy.

Cô gái có thể xứng với chàng trai này chắc cũng hoàn mỹ lắm! Tôi thấy cô gái này thật hạnh phúc. Nhưng sao cậu lại nói đang cô đơn? Họ chia tay rồi sao?

__ Sao hai người chia tay? - Tôi nuốt khan.

Tôi thấy bàn tay kia bóp chặt trên thanh vịn, rất mạnh bạo. Cậu quay qua tôi, trong màu mắt đen là những tia máu đỏ ngầu, như nổi giận.

Tôi đã hỏi gì sai sao? Sự tò mò của mình thật thái quá! Ngốc quá Mai à!

Tôi nín lời, cụp mắt xuống. Trái lại, Linh buông thông mấy ngón tay bắt trên thanh sắt gỉ ra, đưa tay vuốt tóc tôi, giọng nói có phần gần nhẹ:

__ Vì-anh-hận-cô-ấy!

39. Q.3 - Chương 2.1 : Angel , Sta-r And Time Machine

Hận? Yêu mới hận. Mà phải yêu sâu đậm lắm mới biết hận. Vậy là Linh đã yêu rất nhiều, và hận cô gái cậu yêu nhất. Đúng không?

Tôi thẫn uớt làn môi khô khốc, ánh mắt e dè, chẳng dám hỏi gì thêm. Hình như tôi quá tò mò rồi.

Mái tóc bạch kim bay bay trong gió, rung khê như mang theo nỗi buồn sâu lắng. Linh buồn. Cậu chỉ đang cố che đi.

__ Sao không hỏi nữa? - Tiếng nói bên cạnh tôi cất lên nhẹ nhàng.

Tim thoáng run rẩy, lúng túng. Biết hỏi gì đây?

Không thấy tôi trả lời, chất giọng trầm ấm đó lại vang lên. Tôi nghe trong gió có hương thơm thảo mộc quen thuộc.

__ Nhỏ có tin vào thiên thần không?

Tôi ngẩng cao đầu, nhìn Linh. Đôi mắt ấy trong veo. Đẹp quá! Đôi mắt như tinh tú giữa đêm thanh bình.

__ Tin chứ! - Tôi đáp. - Vì em theo Thiên Chúa Giáo.

__ Thiên thần là ai? - Chỉ Linh hỏi tôi.

Hình như dạo gần đây tôi hay nghe nhiều người nhắc tới thiên thần: cô bạn Kì Thư xinh xắn, cái nick Darkness kì lạ, giờ là Chỉ Linh. Như là có một mạch liên kết vô hình giữa họ. Có gì đó lẫn khuất thật khó hiểu.

Tôi day môi, suy nghĩ. Đêm mát lạnh, tiếng côn trùng cứ rả rít trong đêm sâu.

__ Là người được Chúa phái xuống trần thế, mang niềm vui và hạnh phúc đến cho con người.

__ Câu trả lời vẫn vậy. - Cậu tự nhiên tiu nghỉu.

Tôi hỏi:

__ Anh sao thế?

__ Có thiên thần nào mang đôi cánh đen không?

Tôi phì cười:

— Chỉ có ác quỷ.

Về mặt kia chợt chùng xuống, trong đáy mắt sóng sánh một tia nhìn miên man, khắc khoải.

— Phải rồi! Em chưa bao giờ là thiên thần. Em là quỷ dữ!

— Hả? - Tôi chớp mắt.

Chí Linh tặc lưỡi.

— Không! Anh không nói nhỏ đâu. - Cậu cúi đầu nhìn thẳng vào mặt tôi. - Vậy giữa thiên thần và ác quỷ, nhỏ thích là ai?

— Là người. - Tôi đáp ngay, không chờ đợi. - Làm con người là kiêu hãnh nhất!

Linh phì cười, xoa đầu tôi. Cái bàn tay ấm áp, ôn nhu đó vuốt trên tóc tôi rất dịu dàng. Tôi lia mắt xuống tay của Linh. Bây giờ tôi mới phát hiện tay phải cậu đang cầm một sợi dây chuyền, mặt dây chuyền nửa úp vào bàn tay, hình như là một chiếc đồng hồ quả quýt màu nâu.

Áng mi của cậu thâm trầm, ngửa mặt lên cao như muốn được bay vào không trung. Phải chi, sau lưng cậu ấy có thêm một đôi cánh, có lẽ lúc đó cậu sẽ bay đi. Bay đến nơi mà cậu ấy muốn đến. Không cần nhìn với ánh mắt khao khát như thế.

— Nhỏ nhìn gì mà như muốn ăn tươi nuốt sống anh vậy? - Linh quay sang mỉm cười nhìn tôi, nhãn quang lấp lánh trong bóng tối. Linh giống như một thiên sứ lạc loài, vô định trong bóng đêm, không giá lạnh, cô độc mà ấm áp, u buồn, nét buồn thật khó đoán, khó phát hiện.

— Đâu có! - Tôi gãi đầu cười sượng, chần chừ rồi nói tiếp:

— Tại anh rủ em ngồi đây chơi mà tự dưng lại im lặng như tờ thế ấy nên em mới không biết nói gì ấy chứ! Mà hình như... anh đang... có chuyện buồn sao? - Tôi dè ánh mắt nhìn Linh, tôi cảm nhận được sự u uất trong ánh mắt đó. Nỗi buồn sâu xa khiến nụ cười của cậu cũng phảng phất một sự chua chát khó tả.

— Sao nhỏ nghĩ vậy? - Chí Linh nghiêng đầu hỏi, đồng tử mắt có phần lãnh đạm hơn, dường như cậu ta đang dùng chính đôi mắt của mình dò xét tôi.

— Em đoán! Vì mắt anh... nó nói thế. Mà sao sợi dây chuyền trên tay anh... giống như... - Tôi vẫn giữ thanh âm dè dặt, những giác quan thính nhạy tra xét đối tượng trước mặt. Sự tò mò của bản thân kích thích lí trí tôi thoát ra những điều mình đang cố che giấu.

— Phải, nó là một chiếc đồng hồ quả quýt! - Linh đưa sợi dây chuyền đang đeo trên tay, cất giọng trả lời như đoán trước được câu hỏi của tôi. Đôi mắt chăm vào ảnh vật trên tay rồi đột nhiên mở mắt trong của nó ra. Bên trong đó là một cỗ máy thời gian thu nhỏ, lớp vỏ ngoài màu nâu, không chút nổi bật. Nhưng bên trong nó, một chiếc đồng hồ với ánh vàng kim lấp lánh, dường như nó được làm từ vàng nguyên chất.

Linh đưa tôi xem cái đồng hồ trên tay, nụ cười dịu dàng vẽ trên môi:

— Đẹp không? Nhỏ thấy cái đồng hồ này có điều gì kì lạ không?

Tôi chăm chú nhìn rồi thích thú reo lên:

— A! Hình như cả kim giây, kim phút, kim giờ đều chạy ngược! - Thật kì lạ, chiếc đồng hồ của Linh có những chiếc kim hoạt động thật kì quặc, nó quay từ trái sang phải, tức là chạy ngược chiều, thời gian trong đồng hồ cũng chạy lùi về sau.

— Ừ, đúng rồi, vì nó từng bị va chạm mạnh xuống mặt đất, có lẽ bộ máy của nó đã bị hỏng, thời gian của nó chính là quá khứ! - Cậu ấy sờ vào mặt đồng hồ, gật đầu xác nhận câu trả lời của tôi.

Cậu ấy như đang kể cho tôi nghe một bí mật ẩn sâu trong chiếc đồng hồ.

— Sao anh không sửa nó? - Tôi tròn mắt hỏi, mắt đắm đuối vào chiếc đồng hồ kì lạ.

— Không, anh muốn nó như vậy. Một chiếc đồng hồ có thể quay ngược lại quá khứ, quay ngược về thời gian ta đã lãng quên. Có những lúc, ta đã quá vội vàng bỏ mặc những điều ý nghĩa của cuộc sống. Thời gian qua đi không thể nào quay lại. Cũng như không thể níu kéo được những linh hồn đã rời xa chúng ta. Chiếc đồng hồ này đã chạy sai quy luật của nó. Vô tình, nó cho ta cảm giác được quay về quá khứ. Một quá khứ khiến ta... ân hận suốt cuộc đời... - Linh trầm ngâm nói, đôi mắt dấy lên một niềm bi thương thâm kín.

Tôi lặng người lắng nghe Linh nói, hơi thở của cậu nhẹ nhàng nhưng đầy trầm tư.

— Em có thể xem nó một chút không? - Tôi nhẹ giọng hỏi, tất cả giác quan đều nén chặt trong lớp vỏ e dè. Linh khẽ cong môi, gật đầu. Thả sợi dây chuyền đang cầm trên tay vào lòng bàn tay của tôi. Tôi thích thú đón nhận, ngón tay vân vê mặt đồng hồ.

Kim giây thanh mảnh cứ tích tắc quay, một cỗ máy thời gian rời khỏi quỹ đạo, như một chuyến tàu hỏa bị trật ray. Dòng thời gian trong nó cứ xoay ngược lại. Làm ta như được quay về những khoảnh khắc của quá khứ.

Trước mắt tôi như dội ngược về những kỉ niệm đã qua, vui có, buồn có, tất cả như một phép nhiệm màu.

Bất giác, tôi chăm chú ánh mắt về tấm hình nhỏ được gắn trong nắp đồng hồ. Vỏ ngoài màu nâu trơn bóng, không có gì đặc biệt.

Nhưng bên trong nó, đối diện với cái đồng hồ khép mình ở trong, hình ảnh một cô bé vô cùng xinh xắn đập vào mắt tôi. Tóc cô bé xoã dài, trên tóc cài một băng đô hồng, tóc của cô đen mun, mượt tấp.

Gương mặt xinh đẹp như một cô tiên nhỏ trong truyện cổ tích, nét thánh thiện, thanh tú thoát tục nở lên một nụ cười dịu dàng, cô bé đẹp như một thiên thần.

Tôi ngược mắt quay qua Linh, bất chợt cất tiếng hỏi:

— Cô gái này... là gì của anh vậy?

— Là bạn gái. - Linh trả lời, thanh âm nhẹ tênh như lông vũ bay trong gió, ánh mắt trìu mến nhìn cô bé trong hình.

Tôi sửng sốt khi nghe câu trả lời đó. Vì cô ấy giống hệt như... Kì Thư - cô bạn của tôi. Thư và Linh yêu nhau sao? Vậy đây là... Prince mà Thư thường nhắc? Chứ Linh là Prince?

Tôi thốt lên:

— Kì Thư?

Trái lại, Linh nhìn tôi với cái nhìn bình thản nhất:

— Phạm Kì Thư.

— Hai người... là....

— Người đứng! - Cậu đáp tỉnh bơ.

Tôi lắp bắp, không hiểu gì.

Là người đứng, vừa là người... yêu?

Đoạn, cậu giải thích với tôi:

— Hai cô gái có cùng một gương mặt.

— Anh biết Thư?

— Là một sự nhầm lẫn mơ hồ. Anh nhầm cô ấy với người con gái này.

Vậy tức là cô gái trong tấm hình không phải là Thư?

— Họ là chị em sinh đôi hả?

Linh đáp:

— Không. Cũng là người đương. Chỉ là trùng hợp ngẫu nhiên.

Cô bé trong hình còn rất trẻ, có lẽ nhỏ hơn cả tôi, chừng 12 - 13 tuổi, sao có thể là bạn gái được chứ? May thay không phải là Thư. Sao lòng tôi nó cứ khó chịu, cồn cào, rất ngứa ngáy. Thật sự rất khó chịu.

Tôi đưa mắt nhìn, có lẽ điều tôi nghĩ là đúng, hỏi:

— Tấm hình này chụp lâu rồi phải không?

— Ừ, tấm hình này... chụp vào 2 năm trước... - Linh ngập ngừng nói. Có chút chua xót vương lại, ánh mắt cậu thấp thoáng nét bi thương.

À, ra thế!

Tôi im lìm ngắm nhìn, tôi sợ sẽ khơi gợi lại nỗi đau trong Linh. Tôi nhìn Linh. Mái tóc bạch phát phơ trước trán cậu. Cả gương mặt điềm nhiên đang cố che giấu đi niềm đau thương.

Chợt, tôi dừng ánh nhìn lại trên trán Linh. Nó bị che khuất bởi những sợi tóc loà xoà.

Cơn gió từ mặt sông cuốn những sợi tóc ấy phất lên, để lộ một vết thương rỉ máu. Vết máu khô trên mặt vết thương như bị một vật thể sắc bén rạch vào. Màu máu khô đen xỉn trên làn da trắng, hơi tái. Chút máu quẹt vào tóc Linh thành một nhúm tóc đỏ trầm, khô xác, cứng ngắc. Tôi vô thức thốt lên:

— Trán anh... bị thương kìa!

Linh mở to mắt nhìn tôi, đưa tay sờ lên trán, cảm nhận thứ chất lỏng ướt chạm vào xúc giác của tay, cậu ấy đưa tay xuống nhìn rồi lại mỉm cười:

— Ồ, chỉ là vết thương ngoài da, không sao đâu!

— Sao lại không sao? Nếu không xử lý vết thương sẽ nhiễm trùng đó! - Tôi cau mày lo lắng, thu hẹp tầm mắt vào vết thương trên trán Linh, giọng hơi gấp rút.

Chí Linh thư thái trả lời, thản nhiên không chút ý tứ:

— Kệ nó, anh quen rồi!

— Chờ em một lát, ngồi yên đây nha! - Tôi đứng thẳng dậy, thả sợi dây chuyền vào tay Linh, bước tới chiếc xe đạp, gạt chống lên, dắt đi.

Linh vươn cổ nhìn theo, cất giọng réo gọi:

— Nhỏ đi đâu vậy?

— Chờ chút! - Tôi trả lời, ngồi lên yên xe, đạp đi. Tôi phải đi ngay đến một nơi...

Tôi đạp xe qua cầu, thả dốc, gió đêm lành lạnh luồn vào gáy tôi. Cảm nhận làn da mình bị không khí chung quanh vuốt ve mơn mớn.

Tôi chạy vội đến hiệu thuốc tây ở ngã ba phía trước. Ngó nghiêng cái đồng hồ trên tay: 10 giờ 25 phút. Hi vọng hiệu thuốc còn mở cửa.

Tôi đạp nhanh. Vòng quay tròn tru cứ tiến tới, ma sát vào không khí nghe vù vù.

Ngã ba mở ra trước mắt. May thật! Cửa hiệu thuốc vẫn chưa đóng cửa!

Tôi vội vàng dựng xe, tiến vào trong, mua vội thuốc sát trùng, bông y tế, một số dụng cụ băng bó vết thương.

Có lẽ đây là công việc mà tôi có thể làm để đền đáp ân nhân của mình. Tôi lên xe, đạp nhanh về cây cầu cũ.

Tiếng gió rít trong không khí o o e ngo ngoáy trong óc tai. Sương nhẹ rơi trên mu bàn tay tôi, mát lạnh và tinh khiết khôn tả.

Khi tôi trở lại cây cầu, Linh vẫn ngồi đó, mặt quay vào trong, hai chân đạp lên các thanh kim loại gỉ sét, hai tay chống vào thanh vịn. Tiếng dế kêu rả rít trong những vạt cỏ dại. Cậu ấy ngồi bất động như một

photong ảnh tuyệt mỹ lẫn khuất trong bóng tối. Tôi xuống xe, tấp vào sát lề, vợ lấy gói thuốc trong xe rồi tiến lại chỗ Linh.

— Mua gì vậy? - Chí Linh tròn xoe mắt hỏi.

— Ngồi yên đi! - Tôi nháy mắt cười, cúi cúi mở bao xộp ra.

Bất chợt, tôi ngẩng đầu lên hỏi Linh:

— Anh muốn nghe nhạc không?

Linh gật đầu. Tôi lấy tai nghe trong túi ghim vào di động của mình. Áp tai nghe vào tai Linh.

Một bản nhạc quen thuộc mà tôi thường nghe. Bài hát buồn, da diết, ca sĩ trình bày vô cùng cảm động. Linh lim dim mắt nghe nhạc, còn tôi thì lấy dụng cụ ra chuẩn bị xử lý vết thương giúp Linh.

— Nhỏ làm gì vậy? - Linh mở mắt hỏi.

— Suyt! Anh chỉ cần ngồi yên nghe nhạc, còn em sẽ giúp anh xử lý vết thương. Cúi như em đền ơn đáp nghĩa!
- Tôi chun mũi nói, tay vụn vụn mở chai oxi già.

Linh nhoẽn miệng cười rồi lại im lặng, tiếp tục nhắm mắt lại như cho phép tôi chạm vào vết thương.

” ...

Ánh trăng mỏng manh

Khẽ rơi bên thềm, nhẹ như khúc ca êm đềm.

Đóa hoa mùa thu, xanh ngát hương đêm.

Đợi chờ ai trong nỗi nhớ dâng đầy.

Khi màn đêm về trên phố dài

Anh lặng nghe lòng anh nhớ em da diết,

Mùa thu qua theo bước chân em đã xa xôi rồi.

Để lại đây một mùa đông lạnh giá...

...”

Tôi tỉ mỉ lấy nhúm bông y tế ra khỏi bao. Nhỏ những giọt oxi già vào vết thương trên trán Linh. Làn da được diệt khuẩn nổi lên một màn bọt trắng xì xèo. Linh khẽ cau mày, có lẽ hơi rát. Mắt vẫn nhắm nghiền. Cậu ấy đang ở yên trong bài hát của tôi. Thực ra, việc tôi mời Linh nghe nhạc chỉ để thay thế một liều thuốc gây tê, âm nhạc sẽ làm dịu bớt sự đau đớn của vết thương.

Hàng mi của Linh nhắm nghiền, rậm đen, cong vút. Chân mày kiếm thanh tú thật đẹp. Cả da mặt của cậu ấy cũng rất đẹp, trắng mịn hết như da em bé.

Vết thương của Linh không sâu lắm nhưng còn vướng lại vài mảnh thủy tinh vỡ cắm vào da thịt. Nó nhỏ xíu, lấp lánh như kim tuyến, chắc là mảnh vỡ của một dụng cụ bằng thủy tinh khá lớn.

Tôi áp mặt gần Linh hơn, ngửi được cả mùi còn trên người cậu ấy. Mùi rượu toả thoang thoảng trong tóc Linh. Tay tôi vẫn nhẹ nhàng lau sạch những vết máu rịn ra từ vết thương.

Tôi nhẹ tay dỡ những mảnh thủy tinh nhỏ ra khỏi da, hi vọng là không bị sót mảnh nào. Nếu như còn sót lại, vết thương sẽ sưng tấy, gây áp xe và nhiễm trùng. Chính vì vậy mà tôi rất tập trung.

Như một vị lương y đang chăm chú chữa trị cho bệnh nhân của mình. Lau xong những vệt máu, bây giờ chỉ cần thoa thuốc đỏ và băng lại thì hoàn tất.

Chậm chậm thuốc đỏ lên vết thương, màu sắc nó giống như màu máu, có lẽ tái hơn một chút...

Chí Linh hé hé mi mở mắt, tôi cảm nhận được ánh nhìn của Linh đang xoáy vào tôi. Tôi không quan tâm lắm, vẫn nghiêm túc thực hiện công việc.

Sợ cậu ấy đau, tôi thổi nhẹ nhẹ lên vết thương, ngón tay e dè thật chậm rãi.

Vẫn cảm nhận đôi mắt ấy dán chặt vào tôi, ánh mắt ấy có chút gì đó tiếc nuối, cậu ta đang nghĩ gì thế?

[...]

[Anh có đau lắm không? Tại sao lại đánh nhau với tụi đó vì em chứ?]

[Vì tụi nó nói em là trẻ mồ côi, không cha, không mẹ, anh không muốn ai nói về Jenny như vậy cả!]

[Bỏ đi, tại các bạn ấy không hiểu thôi!]

[Em đừng hiền lành như thế chứ! Jenny, em nghe đây: Anh sẽ mãi mãi bảo vệ em! Không cho ai ức hiếp Jenny cả!]

[Thật không?]

[Thật! Á, ui da đau! Em nhẹ tay một chút chứ!]

[Hi hi, em xin lỗi, mai mốt đừng có đánh nhau vì em nữa nha! Anh làm em lo đó!]

[Ha ha, anh nguyện bị đánh để Jenny bằng bó cho anh cả đời mà!]

[Ừ, thì anh ngốc lắm! Nhưng anh thích Jenny chăm sóc cho anh thế này cơ!]

[Đồ ngốc! Đáng ghét!]

[Ừ thì ngốc lắm, hi hi!]

[...]

Linh đang nghĩ về điều gì đó không rõ ràng, ánh mắt toát nét đau thương không giấu giếm. Điều gì đó rất đau khổ.

Tôi làm nốt những thao tác còn lại, dán miếng gạc trắng trên trán cậu ấy. Tôi cũng làm khá đẹp đó chứ!

— Xong, quá đẹp luôn! Anh nhớ đừng để vết thương thấm nước, không nên ăn các thực phẩm có tính phong như cá biển, thịt gà, thịt bò, cũng không nên ăn rau muống, nước tương khi vết thương chưa lành hoàn toàn và.... - Tôi mỉm cười, phẩy tay mãn nguyện nhìn “tác phẩm” của mình, đang ôn tồn giảng giải thì... Bỗng, Linh ôm chặt lấy tôi, ôm siết chặt đến nỗi tôi không chống cự được.

Tôi vùng vằng giẫy dụa, cố gắng thoát khỏi vòng tay của cậu ấy.

— Nè! Nguyễn Chí Linh! Anh làm gì vậy? Buông ra!!!

— Một chút thôi! Chỉ một chút thôi! Cho anh làm phiền nhỏ một chút! Cho anh mượn chút hơi ấm từ nhỏ! Chỉ một chút! - Linh nói, nghèn nghẹn như sắp khóc. Giọng nói khấn khoảng đầy chân thành như muốn tôi san sẻ chút nỗi khổ tâm của cậu.

”...

Và anh nhớ... khoảnh khắc khi anh chìm trong mắt em,

Nụ cười hồn nhiên, trái tim anh bỗng chột như cháy lên.

Những phút giây cồng cào, nỗi nhớ em dâng trào

Từ trong mưa, anh luôn nhắc tên em!

Người yêu ơi, hạnh phúc đôi khi chỉ như giấc mơ

Lạnh lùng trong đêm, ánh trăng đang tan dần qua ngón tay

Nụ hoa khép vội vàng, từng chiếc lá sớm nay,

Rơi đầy... lối anh về...

...”

Tôi im lặng, không giẫy giụa nữa. Im lặng để lắng nghe một trái tim đang oà vỡ, im lặng để một tâm hồn vơi bớt đi đau thương trong lòng.

Linh siết chặt lấy vai tôi, bờ vai gầy rộng khẽ run lên, vài tiếng thút thít nhỏ nhỏ khẽ bật lên trong không gian vắng lặng.

Tôi đưa tay vỗ vai cậu ấy đồng cảm, cảm nhận trên vai mình có thứ chất lỏng gì đó ướt ươn ướt thấm vào áo, dính chặt vào da tôi. Là sương đêm hay... nước mắt?

Cậu ấy khẽ thốt lên những âm thanh đứt quãng:

— Jen...ny... Jenny... Anh... nhớ em lắm! Jenny! Jenny!!!

Jenny? Có phải là tên của cô gái trong tấm hình trên sợi dây chuyền đồng hồ quả quýt của Linh không nhỉ?

Trong màn đêm u tối, Linh ôm chặt vai tôi khẽ thì thầm gọi tên cô gái đó. Tôi cảm thấy có một dòng cảm xúc xốt xa len lén lan toả. Cơn gió mát dịu thổi những sợi tóc tôi bay phất phơ, lia nhồn nhột qua gáy. Hơi ấm của Linh lan toả sang người tôi. Mùi thảo mộc vẫn len lén tràn trong không gian mũi hoà cùng hương rượu nhẹ nhẹ.

Tôi biết Linh đang khóc. Cậu ấy cố tình ôm tôi thật chặt để tôi không thấy được những giọt nước mắt yếu mềm bị chôn giấu trong lớp vỏ mạnh mẽ của con trai ít khi nào được bộc phát. Cô gái ấy thật may mắn khi có được một người con trai khóc vì mình như vậy.

Gió cứ thổi nhẹ nhàng, man mác vào hai chúng tôi. Trên cao, dường như đang có một vì sao như đang loé sáng. Mặt trăng mỏng manh toả sắc vàng yên hoà phủ lên cái bóng dài lê thê của Linh và vệt đen ngắn ngủn của tôi.

Tôi đưa tay vuốt vuốt mái tóc bạch kim của Linh. Nó thật mềm mượt. Tôi cảm thông với Chí Linh, có lẽ quá khứ của cậu rất buồn.

Trước tới giờ, chỉ có hai người nam được phép ôm tôi. Một là ba tôi, hai là Vĩ An. Khi ba Vĩ An mất, cậu ấy cũng ôm chầm lấy tôi mà khóc. Lúc này đây Linh thật giống với An. Có lẽ Linh cần ai đó để chia sẻ. Vậy thì... tôi sẵn sàng làm một người bạn để cậu ấy tin tưởng sẽ chia sẻ những điều đã giấu nhem trong quá khứ...

”...

Đêm, dòng sông nhìn mây trắng bay

Anh thầm mong thời gian sẽ không lấy mất

Lời yêu thương như áng mây trôi cuối nơi chân trời

Để giờ đây chỉ còn anh thầm nhớ

....”

Bây giờ, tôi và Linh đều ngồi trên lan can cầu, ngửa mặt trước sông, ánh vàng của trăng chiếu xuống lấp lánh. Mặt nước đen ngòm đầy bí ẩn.

Sau hồi lâu ôm tôi, cậu ấy cũng chịu thả tôi ra. Khoé mi Linh đỏ hoe, ráo hoảnh, buồn cười như con nít.

Cậu ấy lại ngước mặt về phía xa xôi nào đó ở đường chân trời. Tôi đứng đưa chân thả lỏng. Quả thật, ngồi thế này thật thích, tuy có hơi chèn vênh nhưng cảm giác thật tự do. Tôi quay sang Chí Linh, mỉm nhẹ môi chân cười.

— Sao hả? Nhỏ muốn hỏi gì sao? - Linh tháo một bên tai nghe xuống nhìn tôi mở lời trước. Vẫn thái độ điềm đạm, dịu dàng như chưa có gì xảy ra.

Tôi ái ngại cất tiếng hỏi, thanh âm thấp trầm vang lên trong đêm tối:

— Ờ... Jenny... là cô gái trong hình sao?

— Ừ, là cô ấy! - Linh gật đầu xác nhận, đôi mắt sụp xuống long lanh, ngón trỏ của tay vân vê những thanh vịn hoen gỉ.

Tôi ngậy người chớp mắt hỏi:

— Có chuyện gì xảy ra với hai người sao?

— Cách đây 2 năm... Jenny đã mất... trong một tai nạn... đúng hơn là một vụ bắt cóc! - Âm thanh khàn trầm của Linh có gì đó nghẹn lại ở thanh quản.

Hơi thở Linh dài và nặng nhọc hơn rất nhiều, tôi thấy được trong đáy mắt Linh đang sưng nước. Cậu ấy cắn môi, nuốt hơi thở cay xè của mình ngược lại. Nhìn cậu ấy thật đáng thương.

Tôi mở to mắt kinh ngạc, thì ra Jenny đã mất. Thì ra Linh có một quá khứ đau buồn đến vậy. Ánh mắt tôi đắm đắm nhìn Linh, lộ vẻ xót thương kìm nén:

— Sao chứ? Có chuyện đó sao?

— Nhỏ muốn biết sao? - Chỉ Linh chợt cong nhẹ môi, giọng nói ảm áp tản mát vào bầu trời đêm yên ắng.

— Em có quyền đó sao? - Tôi gãi đầu cười, chúng tôi đối đáp nhau bằng những câu hỏi nối tiếp, không ai ăn nhập vào ai. Sự khắc khoải kéo dài miên man.

— Ừ thì có! - Linh cúi đầu gần mặt tôi trả lời. - Nếu như nhỏ chân thành lắng nghe!

Tôi gật đầu. Một niềm tin loé sáng trong mắt Linh. Rất tốt! Cậu ấy chịu mở lời với tôi, chia sẻ để nhận được sự thấu hiểu.

Linh mỉm cười đưa tai nghe bỏ xuống áp vào tai trái tôi. Bản nhạc vẫn êm dịu trào dâng, bài hát kể về nỗi nhớ day dứt của một chàng trai với người yêu. Bản nhạc đau thương như càng cồn cào sâu hơn nỗi đau trong Linh.

— Có một thằng bé ngốc vì cái chết của chị nó mà đau đớn hành hạ bản thân mình. Nó ngược đãi, phá hoại bản thân nó. Rồi từ thiên đàng, chị nó đã gửi một thiên thần đến bên nó, thay thế chị gái yêu thương, chăm sóc nó. Cô bé đó thánh thiện vô cùng. Nụ cười ngây ngô không chút mưu toan, đem nắng ấm sưởi ấm tâm hồn nó. Cô tặng nó những cây kẹo lollipop ngọt ngào, bên cạnh chăm sóc nó, yêu thương nó. Ngỡ như thiên thần lollipop và nó sẽ bên nhau mãi mãi nếu như không có ngày đó. Cái ngày định mệnh tước đoạt thiên thần bé nhỏ khỏi tay nó. Thiên thần không ở bên cạnh nó nữa. Cô ấy đã về thiên đàng, từ nơi đưa cô ấy đến. Vì ngày hôm đó! Cái ngày Chúa không cho thiên thần ở bên cạnh nó nữa....

- Anh Quốc 2 năm trước -

— Bác sĩ! Nhanh lên! Cấp cứu! Nhanh lên! - Tiếng gọi thất thanh đầy hoảng loạn của một thiếu niên đang bế một cô gái chạy vào bệnh viện.

Cô gái đó có gương mặt trắng bệch, xanh xao, mái tóc đen xoã dài rũ rượi.

Không khí hè oi ả của vùng ôn đới càng trở nên khắc nghiệt hơn bao giờ hết.

Người thiếu niên thất thần bế chặt cô gái trong vòng tay, chiếc áo hoodie đen đắp trên người cô bị siết chặt trở nên nhàu nhĩ, nhăn nhúm. Người thiếu niên cố gắng tìm được phòng cấp cứu, tuy biểu hiện của cậu bất ổn như sắp phát điên nhưng vẫn toát lên nét tuấn mĩ niên thiếu toả sáng khắp căn phòng trực ban. Mái tóc đen xoăn xoăn ướt đầm mồ hôi, làn da trắng chuyển sang đỏ lừ, gương mặt châu Á lai Tây Âu tuấn mĩ với cái mũi cao ngạo nghệ, đôi mắt đen láy như hòn than dấy lên những tia kinh sợ hằn rõ những mạch máu nhỏ trong nhãn cầu.

Cô gái nhắm nghiền mắt thiêm thiếp, cánh tay buông thõng vô lực dẫn một dòng máu đỏ tươi tí tách chảy xuống nền gạch trắng tinh của bệnh viện.

— Đừng nhắm mắt nữa Jenny, đến bệnh viện rồi, đừng ngủ nữa, em tỉnh dậy đi! - Chàng trai ấy đưa tay vỗ nhẹ má cô gái khấn hoảng. Cậu sợ cô gái ấy sẽ nhắm mắt ngủ mãi. Cậu sợ vô cùng.

Đừng để cô ấy rời bỏ cậu! Cô gái bị lay động khẽ mấp máy môi, hàng mi chần động nhẹ rung lên lên lao xao, bờ môi trắng tái không sắc máu cong lên một nụ cười trấn an chàng trai.

Đội ngũ nhân viên cấp cứu nhanh nhẹn đẩy băng ca tới. Mọi người xung quanh ngoái nhìn khung cảnh nhốn nháo. Phía sau chàng trai, một nhóm thiếu niên cũng chạy ùa đến.

40. Q.3 - Chương 2.2 : Angel , Sta-r And Time Machine

Một thiếu niên có mái tóc nâu hạt dẻ bồng bênh, gương mặt lạnh lẽo, đôi mắt màu huyết ngọc tinh anh, cả gương mặt đẹp mang theo vẻ cô độc, thất thần. Cậu chạy theo sau bóng chàng trai đang bế cô gái chạy, vạt áo blazer đen vờ vạt gió mà trở nên căng phồng.

Sau cậu, một cậu bé chừng mười hai tuổi, mái tóc đen mun, chiếc áo T-shirt tím ướt đầm mồ hôi. Cậu bặm môi hoảng sợ, gương mặt non nớt toát lên vẻ khô ngô, nét mặt hao hao giống chàng trai đang bế cô gái chạy.

Tiếp đó, phía sau họ, một đôi nam nữ cũng nắm tay nhau chạy tới.

Người thiếu niên chạy sau có gương mặt trong sáng, đáng yêu như một thiên sứ. Đôi mắt to tròn, làn môi sắc cam, sắc mặt không kém phần nhợt nhạt. Chiếc áo hoodie trắng nhóp nhép máu loang lổ, gương mặt mệt mỏi với những giọt mồ hôi rịn ra từ huyết thái dương. Cậu nắm chặt tay cô gái đi cùng cậu.

Cô gái theo sau có gương mặt lai sang trọng, mái tóc nâu vàng và đôi mắt nâu đỏ vẫn chưa hết vẻ kinh sợ. Cô mặc chiếc quần skinny đen cạp cao và đôi boot đế bằng, cổ giày đính lông thú màu xám tro.

Những nhịp giày gõ khô khốc xuống nền gạch lạnh giá. Chiếc áo chemise mỏng màu trắng được dúng tại bèo trước ngực của cô rung theo từng bước chạy. Chiếc băng ca được kéo tới, cậu thiếu niên nhanh chóng bế cô gái bị thương đặt lên. Bốn người phía sau cũng chạy ào tới:

— Jenny, hứa với anh là em không sao nhé! Cố lên! Đừng có xảy ra chuyện gì đó! - Người thiếu niên vừa đặt cô gái xuống, tay vuốt mái tóc xoa dài rồi bởi của cô.

Cô mặc một chiếc váy màu thiên thanh xếp nhiều tầng toát lên vẻ thanh tân. Trên ngực áo ướt đầm một vùng máu đỏ thẫm không ngừng tuôn chảy. Một tay cô bị người thiếu niên nắm chặt, tay còn lại của cô nắm chặt một vật — một sợi dây chuyền có mặt to tròn như một cái đồng hồ quả quýt. Nạn nhân xấu số cười yếu ớt, cả gương mặt thanh tú tím dần đi. Làn da trắng hồng bắt đầu tái xanh, cô gật nhẹ đầu trả lời chàng trai.

— Jenny! Em hứa là không được ngủ mãi đó! Phải bình an trở ra! - Cô gái chạy theo cũng nắm chặt cánh tay cô gái tên Jenny lo lắng, những giọt nước mắt vô tình chảy ra, lăn dài trên má cô.

— Jenny, em không được ngủ luôn đó! Em chưa đan xong áo len cho anh! Em phải khỏe lại để đan tiếp nó cho anh! - Người thiếu niên mặc hoodie trắng sợ nhẹ vào má Jenny rầm rứt khóc.

— Chị Jenny! Đừng bỏ em! Chị ơi! - Cậu bé mặc T-shirt tím cũng nắm chặt cánh tay của Jenny meo máo.

Duy chỉ có chàng trai có mái tóc nâu vẫn đứng lặng sau lưng họ, ánh mắt tuyệt vọng ngăm nhìn, cậu lạnh lẽo không chút cảm xúc hết như một cái xác vô hồn. Y tá đẩy băng ca tới trước phòng cấp cứu. Jenny mím môi nhẹ nhàng, đẩy tay mọi người ra:

— Red! Em không sao! Đừng lo lắng! - Cô thều thào với người thiếu niên đã bế mình đến bệnh viện, cô lại xoay qua bốn người còn lại, mím nhẹ môi, trấn an:

— White, Ella, Deuce, Black! Jenny không sao đâu!

Y tá đẩy băng ca vào phòng phẫu thuật, cánh cửa trượt khép dần rồi đóng chặt im ỉm.

Thời gian chậm chạp trôi bao trùm không khí nặng nề bên ngoài phòng chờ. Tất cả như bị treo ngàn khối đá.

Chàng trai đã bế Jenny đến — Red ngồi bất động trên băng ghế. Ánh mắt sững sờ ngập nỗi lo âu. Chiếc áo chemise trắng của cậu dấy lên những vết máu dần khô cứng, xỉn màu, tanh nồng.

Sự chờ đợi chứa đầy nỗi hoang mang buốt giá.

Red đưa bàn tay chống lên trán mệt mỏi. Cậu sợ sẽ có điều bất trắc xảy ra.

Đối diện bằng ghế của cậu, chàng trai mặc áo hoodie trắng - White nhuộm trắng, mắt mở to giàn giụa nước. Đứa em gái cậu xem như ruột thịt đang nằm trong căn phòng lạnh lẽo kia, tâm trí cậu hỗn loạn như một sợi dây đàn bị kéo căng.

Bên cậu, cô gái tên Ella khẽ khàng lau những giọt nước mắt White an ủi:

__ Thiếu gia à! Jenny không sao đâu! Đừng lo lắng quá mà! - Cô nói như cổ thuyết phục bản thân thật bình tĩnh.

Giọng Ella nghẹn lại, đắng chát, nước mắt cũng tuôn rơi không chút ý thức trên má. Bên cạnh Red, cậu bé tên Deuce mặc T-shirt tím mở mắt tròn xoe nhìn Red, hơi thở nóng bừng đầy sợ sệt, thanh âm nhỏ xíu, đứt quãng:

__ Chị Jenny... sẽ... không sao phải không?

__ Phải! Jenny nhất định sẽ không sao! Đừng quá lo lắng! Phải rồi! Phải thật bình tĩnh, bình tĩnh! - Red bấu chặt hai cánh tay mình vào vai Deuce lẩm bẩm như cổ thôi miên bản thân.

Những giọt nước mắt long lanh rơi muôn vàn hạt xuống nền gạch trắng.

Ngon đèn đỏ báo hiệu như phát lửa toả xung quanh năm con người.

Black - chàng trai tóc nâu mặc blazer đen đứng tựa vào tường, đôi mắt mở to, ráo hoảnh, không lộ tí chấn động trên mặt, mắt đăm chiêu nhìn vào ngọn đèn đỏ báo hiệu kia. Không gian ngột thở đầy hoang mang khiến đầu óc con người trở nên rối tuếch, mất dần sức phản kháng. Cả năm con người trẻ như cũng dần mất đi sự sống trong từng nhịp chờ đợi. Ngọn đèn gay gắt như thách thức sự nhẫn nại của con người.

Nền gạch trắng lạnh toát đọng đầy những giọt nước mắt và mồ hôi âu lo. Đầu óc ai cũng mụ mẫm cực độ. Những lời cầu nguyện rầm rì đến Chúa dành cho Jenny. Hi vọng cô ấy sẽ không có gì xảy ra!

Cái khoảnh khắc phải chờ đợi như muốn xé nát thần kinh con người.

Hơn một tiếng sau, cánh cửa phòng phẫu thuật cũng mở ra. Vị bác sĩ rakhỏi phòng, như mặc định, cả đám thiếu niên hốt hải bu lấy ông.

Red nắm chặt vai người bác sĩ đó rồi rít, gương mặt nhợt nhạt đến thảm hại, hơi thở nghẹn cứng, ứ trệ nơi thanh quản:

__ Bác sĩ, sao rồi? Cô ấy có sao không? Jenny... Cô ấy vẫn ổn chứ?

__ Xin cậu hãy bình tĩnh! Tôi... Tôi... - Vị bác sĩ bị Red lắc mạnh vaidến hoảng loạn, ấn đường tối sầm, những nếp nhăn trên trán dính vào nhau, giọng nói đứng quăng, không rành mạch.

__ Jenny? Jenny thế nào? Ông mau nói đi! - Ella níu tay bác sĩ khẩn thiết, đôi mắt dấy lên từng tia bi kịch đầy nỗi ám ảnh.

__ Chị Jenny thế nào? Ông đừng có “tôi, tôi” nữa mà! Ông mau nói đi chứ! - Cậu bé Deuce kéo tay vị bác sĩ inh ỏi, mái tóc đen mượt bị rối lên vì dấy dụa.

Vị bác sĩ cất tiếng, âm vực lớn hơn, ông hít thở sâu căng cả lồng ngực để bình tĩnh.

__ Bình tĩnh! Tất cả xin hãy bình tĩnh! Hiện giờ... Bệnh nhân...

__ Hiện giờ Jenny sao rồi? Cô ấy ra sao? Các người phải cứu lấy cô ấy! Nếu Jenny có chuyện gì xảy ra thì tôi sẽ cho người phá nát bệnh viện này! Mau gọi bác sĩ giỏi nhất cho tôi! - Red dựng người bác sĩ gào lên, thần kinh căng thẳng như bị lửa đốt.

__ Red, bình tĩnh! Ông ấy là Viện trưởng của bệnh viện này! - Black kéo vai Red nhắc nhở, gương mặt vẫn lạnh lùng, bình thần không hề có chút chấn động trong tâm trí. Cứ như trái tim của cậu được băng tuyết bao bọc lấy, không hề có chút đau thương. Một con người bị tước đoạt mất linh hồn, vô cảm.

__ Xin lỗi tất cả, vì vết thương của bệnh nhân quá nặng, mất quá nhiều máu. Ngân hàng máu của chúng tôi không có nhóm máu của cô ấy vì đó là nhóm máu O'bombay, một loài máu hiếm. Chúng tôi đã cố gắng hết sức, mong người có thể gặp cô ấy lần cuối! - Viện trưởng trầm giọng trả lời, đôi mắt vô vọng, thái dương tuôn dài những giọt mồ hôi lạnh buốt.

__ Mất máu quá nhiều? Nhóm máu O'bombay ? Ok, tôi cũng mang nhóm máu đó, tôi có thể truyền máu! - White níu lấy tay Viện trưởng cầu khẩn. Thật trùng hợp! Cậu và Jenny có cùng một nhóm máu rất hiếm.

__ Thiếu gia! Cậu bình tĩnh lại! Cậu đừng quên bản thân mắc hội chứng máu khó đông. Cậu không thể truyền máu được! - Ella kéo cánh tay White lolảng, đôi mắt đỏ hoe tuyệt vọng.

__ Xin lỗi! Bây giờ dù có nhóm máu đó đi nữa thì tôi cũng không chắc có thể cấp cứu kịp... Ý chí sinh tồn của bệnh nhân quá yếu. Dường như cô ấy đã buông xuôi tất cả! Tôi e rằng... Cô ấy sẽ không qua khỏi. Cô ấy còn vài điều trần trối với mọi người. Xin tất cả hãy tranh thủ thời gian! - Vị viện trưởng tháo cái kính cận không gọng ra khỏi mắt, xoa xoa ấn đường mệt mỏi.

Cậu bé Deuce sụp người xuống, ánh mắt bàng hoàng.

__ Tại sao như vậy chứ?

Mọi người như chết lặng. Có phải là một cơn ác mộng không?

Tất cả lặng lẽ theo chân vị bác sĩ tiến đến phòng hậu phẫu. Sự lạnh cóng đột ngột xâm chiếm thân xác của các thiếu niên.

Họ phải làm sao bây giờ?

Trong căn phòng sắc trắng lạnh toát, mùi thuốc sát trùng choáng ngợp cả bầu không khí. Hơi lạnh tê cóng không biết từ đâu bủa vây những thanh niên nhỏ bé. Jenny nằm trên giường, lớp drap trắng tinh tươm bị mái tóc đen dài của cô phủ lên vô trật tự. Hơi thở nhẹ đến mức như không còn vướng víu trên thân xác. Năm con người bên ngoài chậm chạp lê bước chân nặng trĩu như treo đá bước vào trong, đôi mắt dấy lên từng tia đau xót không thể kiềm chế.

Thời gian giãn nở, kéo dài dằng dặc. Cơn khủng hoảng ghê khiếp in đậm trong những bộ não non nớt đó. Nhịp thở của họ cũng chậm lại theo nhịp thở của Jenny.

Cô gái xinh xắn nằm vô lực trên giường, máy tiếp oxi gắn chặt trên mũi. Tiếng kêu "tít...tít...tít..." phát ra từ máy đo điện tim như âm thanh đếm ngược của thần chết. Không gian đặc sán như ngưng đọng tất cả hoạt động của con người. Chiếc váy màu thiên thanh của Jenny hơn nửa bị biến thành những vệt đen phasắc đỏ chết chóc, ngập mùi tanh tưởi của máu, sắc đỏ như xénát cả thị giác lẫn tâm can của mọi người. Ánh sáng trắng từ đèn huỳnh quang vô cảm bọc lấy những con người bên dưới. Red ào vào trước, nắm chặt bàn tay ghim dây dây nhợ của Jenny. Bàn tay còn lại vuốt ve gương mặt xinh đẹp của cô ấy.

Giờ đây, Jenny yếu ớt hết như một đứa trẻ sơ sinh, gương mặt nhợt nhạt, tái xanh, môi tím thẫm không còn chút máu. Các khối cơ trên cơ thể cô trở nên vô lực, ù lỳ. Cả cơ thể run lên lạnh buốt. Cả sinh mạng của cô bây giờ mỏng manh như ngọn nến thấp trước gió.

__ Jenny!... - Red cất tiếng gọi nhẹ nhàng, mi mắt bị luồng hơi thở cay xè phả đến xâm chiếm, trái tim thít chặt đập cuồng loạn.

__ Jenny!

__ Jenny!

__ Chị...

Cả Ella, White, Deuce cũng ập tới, sắc tái nhợt khủng hoảng trên gương mặt. Từng nhịp tim đập mạnh đau đớn như sắp vỡ bưng ra khỏi lồng ngực.

Phía sau ba người, Black lững thững bước vào, gương mặt phẳng lì không chút cảm xúc hết như một cái mặt nạ được đúc bằng plastic. Đôi mắt cậu đau đáu dán lên thân ảnh cô gái nằm trên giường. Không ai biết được đằng sau gương mặt vô cảm đó là một trái tim đang rỉ máu, cảm giác nóng rực, đau đớn như muốn ngăn mũi tên đâm xuyên qua lồng ngực của cậu.

Cậu vẫn cố che giấu cái cảm xúc xót xa đó chìm trong khoang ngực như cố nuốt đi một hòn than âm ỉ còn cào rất bỏng tâm can.

— Red... - Jenny khẽ mở mắt, giọng nói yếu ớt như cơn gió heo may vi vu trong không gian ảo não.

— Tại sao em lại ngốc như vậy chứ? Tại sao lại phải giúp anh đỡ một phát đạn như vậy chứ? - Red nắm chặt bàn tay của cô gái đang thoi thóp, nước mắt trào ra khỏi hốc mắt, thần kinh bị cơn hoảng sợ vỡ vét trở nên rối tuếch, mái tóc đen mun rối lên bù xù.

Jen níu bàn tay Red thều thào, cô như muốn rút cạn sinh khí của mình trong từng lời nói, bàn tay nhót nhác máu lạnh dần đi. Khoé mi rưng rưng lên, đổ ngầu, cô đã chọn cách buông xuôi:

— Em... tình nguyện mà...! Anh không nhớ là... em từng hứa... với anh là... sẽ trở thành... một thiên thần... để mãi mãi bảo vệ... chăm sóc... cho anh sao?... Em đã hoàn thành... nhiệm vụ của mình!... Em không thể... ở bên anh... được nữa!... Em phải trở về... với Chúa!... Sẽ có một thiên thần khác... thay thế em... yêu thương... chăm sóc... bảo vệ anh! Em... hứa...

Cô không thể nào đứng chung trên hai chiếc thuyền được nữa. Cô không thể nào tiếp tục hăm hại, bán đứng những người bạn ở đây được nữa, họ vô tội. Cô không thể nào làm hại tới Red... cô đã yêu cậu, yêu bằng chính trái tim của mình.

Chỉ có cách ra đi cô mới có thể tròn vẹn đạo nghĩa với cả hai phía: Q và MR.M.

— Không! Anh không cần thiên thần nào khác nữa! Anh chỉ cần Jenny! Chỉ cần em thôi! - Red gào lên, hai tay áp chặt vào má cô gái, nước mắt không thể điều khiển tuôn trào ướt đầm cả khuôn mặt cậu.

Jenny khẽ cong nhẹ môi, đưa tay lên lau những giọt nước mắt trên má Red. Quay sang nhìn những gương mặt còn lại:

— White, Ella, Deuce,... Black... Mọi người có thể hứa với Jenny một điều chứ?

— Bất cứ việc gì anh cũng hứa! - White chồm lại giường khóe nấc, đôi mắt to sừng húp, hàng mi cong trĩu nặng những giọt nước mắt mặn chát.

— Chì hứa! - Ella cũng gật đầu, cổ hít thở sâu để nuốt lấy những giọt lệ cứ ngổ nghịch trào ra khỏi mắt.

— Em cũng hứa mà! - Cậu bé tên Deuce gật gật đầu, nhìn cậu giống như một chú mèo nhỏ ướt sũng trong cơn mưa, run cầm cập, tiếng nấc ư ư vang trong thanh quảng đều đều.

— Còn Black? - Jenny cố rướn người lên ánh mắt nhìn cậu thiếu niên đứng sững người phía sau, cất tiếng hỏi thều thào.

— Ừ, tớ hứa! - Black cất tiếng trả lời, đầu gật nhẹ xác nhận.

Cậu đang cố nguy tạo một lớp vỏ vô cảm bên ngoài, giấu trái tim chi chít tổn thương đau nhói trong ngực. Cậu đau lắm. Cậu đang kiềm chế, cậu không được khóc!

— Mong mọi người... giúp Jenny... chăm sóc ... cho Red... Mình không... còn... đủ sức nữa...

— Không! Em không được nói như vậy! Anh sẽ tìm bác sĩ tốt nhất đến chữa trị cho em! Không được bỏ cuộc! Cố lên Jenny! - Red hoảng loạn nắm chặt bàn tay yếu ớt mất dần sự sống kia gào lên.

— Không được! Jenny không được chết! Không được!

— White, em... xin lỗi... em không thể... đan xong... chiếc áo len... để tặng anh... em không... còn cơ hội nữa rồi!... - Jenny cười khờ ngốc nhìn White, giọng nói nhỏ dần đi.

— Anh không cần áo len! Anh cần Jenny! Em hứa sẽ là em gái của anh mãi mãi mà! Em không được bỏ anh mà! - White khóc ròng, cậu sắp mất đi cô em gái đáng yêu mà cậu hết mực yêu thương. Tuy Jenny không phải em ruột của cậu nhưng cả hai đã cùng nhau lớn lên, trải qua nhiều kỉ niệm, cậu không thể Jenny ra đi như thế được.

_ Jenny, em còn muốn biết bí mật của chị mà. Em hãy khoẻ lại để nghe chị kể về thiên thần của chị! Em không được buông xuôi! Em còn muốn biết người mà chị thầm thích là ai mà! - Ella cũng nức nở. Mọi người dùng mọi cách để khơi gợi lại ý chí sống trong Jenny. Sẽ có kì tích xảy ra! Jenny phải sống!

_ Em biết... người đó... là ai rồi!... chị yên tâm... em sẽ không... nói ra đâu..! - Jenny bỏ ngoài tai lời cầu khẩn của Ella, tiếp tục rướn hơi sức cuối cùng trời hết ra. Cô quay sang Deuce dịu dàng nhắc nhở.

_ Còn Deuce... em phải ngoan... không được bướng nữa... phải nghe lời Red... hai người là... anh em mà... đừng... chống đối anh nữa... nhớ không?

_ Dạ! Em nhớ! Chị đừng chết mà! - Deuce kéo vạt áo lên lau lấy lau để những giọt nước mắt cứ trào ra, nghẹn giọng trả lời.

_ Còn Black... tớ nhớ... cậu từng ước... được gặp mẹ cậu... để nói rất nhiều điều... chưa kịp nói... tớ sắp đi rồi... cậu còn... muốn gửi... lời gì... với bác gái... thì hãy nhắn với tớ... tớ sẽ... chuyển lời giúp cậu! Nói đi! - Jenny mỉm cười nhìn Black. Sau cái chết của mẹ Black, cậu bắt đầu sống khép kín, trốn trong cái thế giới xám xịt trong niềm ân hận, dằn vặt của bản thân, Jenny hiểu rõ tính cách của cậu. Black rất đáng thương.

_ Tôi... tôi... Nhờ cậu chuyển lời giúp tớ: “Con xin lỗi mẹ, con rất nhớ mẹ, con yêu mẹ!” chỉ vậy thôi. - Black trả lời, thanh âm có chút run run nhưng gương mặt vẫn điềm nhiên như mặt hồ tĩnh lặng.

_ Black, sao cậu lại nói như vậy chứ? Chẳng lẽ cậu muốn Jenny phải... - White ngược gương mặt đầm đìa nước mắt lên quát Black.

_ Không ai tránh khỏi cái chết cả! Đó là quy luật của tự nhiên! Hãy để Jenny ra đi!.. - Black cất tiếng trả lời, đôi mắt nâu hần lên những tia đỏ đau thương như muốn bầm nát không gian trước mặt.

_ Được rồi! Mình hứa... sẽ chuyển lời... giúp cậu, Red... - Jenny lại cười.

Nụ cười thanh thản nhẹ tênh, đưa bàn tay của Red nâng lên nhẹ nhàng.

Bàn tay Red giờ ra lững lờ trong không trung, Jenny đưa ngón tay có những dòng máu không ngừng tuôn chảy từ vết thương trước ngực dẫn xuống cánh tay khẳng khiu của mình.

Những ngón tay lạnh cóng của cô đặt trên bàn tay Red, ngón tay nặng nề nguệch ngoạc vẽ lên lòng bàn tay Red một hình ảnh. Là một ngôi sao được vẽ từ chính máu của cô, sắc máu đỏ tươi, ấm nóng. Cô cất tiếng hỏi Red, ánh mắt trĩu mến, thiết tha:

_ Anh có nhớ... lần đầu tiên... em gặp anh... em đã vẽ ngôi sao... trên sàn gỗ... bằng nước mắt của anh... và... nói gì không?

_ Khi một linh hồn... đã rời xa nhân thế... họ sẽ hoá thành một ngôi sao... để luôn luôn được ngắm nhìn... luôn luôn được bảo vệ... người thân của mình... Họ sẽ nhờ Chúa... gửi đến những người thân của họ... những thiên thần hạnh phúc... thay họ chăm sóc... yêu thương... người vẫn còn ở thế gian.. - Red nghẹn lời, cổ họng ứ trệ một cảm giác đau buốt, nước mắt cứ tuôn rơi, bàn tay run lên hình ảnh một ngôi sao sắc máu còn nóng hổi.

_ Phải! Em sẽ trở thành... một ngôi sao... Em sẽ luôn ở bên anh... Em sẽ dõi theo anh... Em có thể xin anh... một yêu cầu cuối... được không? - Giọng nói run rẩy của Jenny khiến mọi người phải đau xót. Hàn khí cứ tiếp tục xâm chiếm lấy thân thể cô. Lời thỉnh cầu của một linh hồn sắp tạ thế, ánh mi cô chớp chớp đầy hi vọng.

_ Được! Em nói đi! - Red đan chặt bàn tay mình vào tay Jenny, đầu gật loạn lên bằng lòng.

_ Được! Em nói đi! - Red đan chặt bàn tay mình vào tay cô, đầu gật loạn lên bằng lòng.

Ánh mắt Jenny vẫn không thôi nạo vét từng trái tim cũng mọi mọi người, cào cấu lòng họ những vết rạch sâu hoắm.

_ Em... có thể... hôn anh không?... Em muốn ...nụ hôn đầu tiên... và cũng là ...nụ hôn cuối cùng của mình... sẽ thuộc về anh... chỉ là của anh... được không?... - Jen thấm ướt làn môi khô khốc, tiếp lời. - Và... em... muốn... mọi người... hát tặng em... một bài hát ...có được không? - Jenny nhìn bao quát những gương mặt còn, đôi mắt bắt đầu mịt mờ, thân thể vô lực lạnh dần đi.

Red xiết chặt tay cô gái rũ rượi oà vỡ:

— Được, mọi người sẽ làm tất! Chỉ em đừng ra đi!

— Hát đi! - Jen mỉm cười nhìn những người yêu thương đang ở quanh cô. Tất cả đều có mặt đầy đủ để đưa tiễn cô ra đi để thế giới vĩnh hằng.

Black cất tiếng hát trước, giọng hát ngập ngừng, đứt đoạn như không kiềm chế được nữa. Giọng hát trong veo, ngọt ngào cao vi vút của cậu vang lên trong không gian quện đặc vị giác. Xé nát tri giác mọi người xung quanh.

— Every night in my dreams...

I see you...

I felt you...

That is how I...know you...go on.

Far across...the distance...

And spaces...between us...

You have...to show you...go on...

— Near...far...and wherever you are...

I believe that the heart does go on... - Tiếng hát nghẹn ngào cũng những người còn lại run bật, nước mắt tuôn nhiều lắm! Tim cũng đau nhiều lắm! Jen yêu dấu của họ...

Red lau nước mắt trên má. Cậu cuối người đặt trên môi người con gái mà mình yêu thương nhất một nụ hôn.

Nụ hôn đầu người ta hay bảo sẽ rất ngọt ngào, ngọt xít nhưng tại sao nụ hôn đầu tiên cậu dành cho Jenny chỉ có vị mặn đắng? Đắng chát và đầy bi thương choáng ngợp tâm trí cậu. Nước mắt cứ tuôn rơi trên khoé mi của người thanh niên trẻ. Từng giọt mặn chát thấm vào môi ướt đẫm.

Bờ môi của Jenny khẽ cong lên một nụ cười mãn nguyện, bờ môi bắt đầu giá buốt. Cô tận hưởng cái hương vị ngọt ngào từ môi Red - bờ môi mềm mại sắc đỏ mọng như một quả dâu chín thơm dịu. Bàn tay cô bắt đầu buông lơi. Trong bàn tay trái đang nắm chặt sợi dây chuyền đồng hồ quả quýt đang bầu chặt trên lớp đệm bắt đầu dần ra. Trên khoé mắt cô tuôn ra một dòng chất lỏng trong veo, mặn chát, chạy ngang má lăn đến mạch thái dương, hoà vào mái tóc đen mun, rồi bời.

Sự lạnh giá bao phủ toàn cơ thể cô, từng dòng hơi thở nhẹ nhàng như một cơn gió thoảng vụt bay đi khỏi thân xác nặng nề.

— Once more...you open the door...

And you're here in my heart...

And my heart will go on and on...

[Em chọn cách ra đi để toàn vẹn tất cả. Em không thể làm hại anh nữa, em không thể trở thành một con người sống hai mặt được nữa! Các anh không có lỗi, em sinh ra là đã làm việc cho Mr.M, em đã đến bên anh vì mục đích của mình - mục đích vì tổ chức. Nhưng...em đã yêu thực sự, em đã phản bội Mr.M. Ông ấy sẽ làm hại anh! Chỉ có cái chết của em mới có thể khoá chặt cái bí mật kinh hoàng mà em và những con quỷ khát máu kia đã làm. Em hận bản thân mình! Hãy để em ra đi để trả giá cho những tội lỗi của bản thân! Em không phải là thiên thần! Em phải trở về địa ngục để trả giá cho sự ngu ngốc của mình. Em thật tội tệ! Sẽ có một thiên thần thực sự thay thế em yêu anh! Cô ấy sẽ tốt hơn em! Quá khứ của em mãi mãi là một bí mật - một bí mật giấu kín tận thiên thu, để anh nhìn em như một thiên thần, không thù hận, không oán trách em! Em xin lỗi...! Nhưng...em yêu anh!]

— Love can touch us one time...

And never let go on till we're one...

Love was when I loved you...

One true time I hold to in my life we'll always go on... - Tiếng hát vẫn vang đều, nghèn nghẹn cố che giấu sự oà vỡ trong mỗi trái tim.

Nụ cười bình yên của cô nhẹ nhàng vẽ lên môi, cuốn theo hơi thở cuối cùng của cô tan...theo...tiếng...hát...

Red ra sức nắm chặt bờ vai mảnh khảnh của Jenny mà lay, cậu gào lên trong tuyệt vọng, điên loạn như phá nát tất cả cảnh tượng trước mắt:

— Jenny! Em tỉnh lại đi! Em đừng nhắm mắt mà! Tỉnh lại đi Jenny! Anh van em! Đừng bỏ anh mà!

Mọi người như sụp đổ, sự tang tóc phủ kín ngập căn phòng.

Jenny đã ra đi mãi mãi. Cô ấy đã từ bỏ cuộc sống để đến một thế giới khác. Sẽ là thiên đàng, hoặc cũng sẽ là địa ngục, tùy theo phán xét của Chúa...

— Near, far, wherever you're

I believe that the heart does go on...

Once more you open the door.

And you're in my heart

And my heart will go on and on...

There is some love that will not go away.

Anh I know that my heart will go on.

We will stay forever this way. You are safe in my heart.

And my heart will go on and on...

“Loang choang...títítítítítítítítítít.....” - Bất chợt, sợi dây chuyền trên tay cô bỗng rơi xuống đất, tiếng rơi đập khô khốc vào nền gạch trắng. Chiếc máy đo điện tim vang lên âm thanh chói tai, biến thành đường thẳng kéo dài trên màn hình, âm thanh rùng rợn nhất mà chẳng ai muốn nghe thấy.

— Jenny...!

— Chị Jenny! Chị ơi!

— Tỉnh lại đi em! Đừng ngủ nữa mà!

Tiếng réo gọi trong nước mắt vô vọng của mọi người không ngăn được quyết định của Jenny.

Cô ấy không còn nữa. Mãi là người của quá khứ.

Có những trái tim đau buốt tê tái vì cô ấy. Và cũng có một trái tim quặn thắt vì đau, dù lòng vẫn cô trấn tĩnh rằng: cô ấy đã được bình yên...

[Cầu chúc em sẽ có được một cuộc sống mới yên bình, không bị kịch, trầm luân như kiếp con người nữa. Mọi người sẽ luôn nhớ đến em! Hãy ở bên Chúa và có nhiều niềm vui! Jenny à!]

Trong không gian nào nề ở căn phòng trắng toát, dù mùa hạ có về oi ả bên ngoài nhưng ở đây, tất cả như bị một lớp băng tuyết bao phủ lấy, giá buốt đầy âm khí.

Ác quỷ đã đón tội nhân trở về với địa ngục - cô gái đã chọn cái chết để kết thúc tất cả.

Một thiếu niên có mái tóc đen huyền, đôi mắt sắc lục như rừng đêm lẫn khuất trong góc tối, đôi mắt ngăm nhìn một lũ thiên thần ngốc nghếch đau khổ, vật vờ vì một con tốt thí vừa bị đá văng khỏi ván cờ - cô gái vờ ra đi. Cậu khề cong nhẹ môi, gương mặt đầy giấu cợt thì thầm:

[Chuột Bạch à! Đây là cái giá mà em phải trả cho hành động ngu xuẩn của mình! Những kẻ phản bội lại tổ chức đều phải chết! Em làm anh quá thất vọng! Đôi cánh đen của em đã không còn đẹp như trước nữa! Nó lốm đốm sắc trắng kinh tởm của lũ thiên thần. Trên người em đã có mùi của bọn chúng. Em phải ra đi thật

sự! Chỉ còn anh và “cô ấy” tiếp tục cuộc vui!Hi vọng “cô ấy” sẽ không như em , trở thành một con thiêu thân phải bormạng trong ván cờ này! TRÒ CHƠI CÒN RẤT DÀI...]

Cậu khoanh tay trước ngực, chau ánh mắt về cái xác lạnh lẽo kia như gửi lại dòng tin cuối cùng cho linh hồn đã khuất.

Xung quanh cô, những đôi cánh trắng chập chờn - đó là thế giới của thiên thần. Ác quỷ như cậu rất kinh tởm điều đó.

Như chưa từng tồn tại, thân ảnh cậu tan ra như những hạt bụi nhỏ li ti,sắc đen lẫn khuất len lỏi nơi ánh sáng không thể chiếu tới được.

Bên ngoài bệnh viện, nơi khuôn viên cây xanh, ô cửa mở toang có thể trông thấy những hình ảnh trong phòng hậu phẫu. Bầu trời ập tới một trận gió hanh hao cuốn đi vài chiếc lá khô bay vi vu lên trời, thổi chút ít vào căn phòng chứa đầy tang thương.

Lẫn khuất trong lớp lá khô, một bệnh nhi vui chơi gần đó vô tình nhận được, trong lớp lá giòn khô đó, đứa trẻ mỉm cười nhặt lên một thứ:

_ A! Một quân bài Jack đen! Của ai thế nhỉ? Hi hi đẹp quá!

41. Q.3 - Chương 2.3 : Angel , Sta-r And Time Machine

Đứa trẻ vô tư cầm ảnh vật đó trên tay nâng niu. Có ai biết đâu đó là cái tên của ác quỷ đã để lại: BLACKJACK - dành cho những thiên thần gốcnghé...một mùa hè...đắm nước mắt...

_ Chúng ta phó thác Julia Song Hyo Mi, tên thường gọi Jenny về cho Chúa. Chúc cô sẽ có một cuộc sống bình yên ở thế giới vĩnh hằng! A-men! -Người Cha gấp quyển kinh thánh lại, trân trọng đọc lời cầu chúc cuối cùng dành cho cô gái xấu số vừa ra đi.

Trên nền mộ mới, đất nâu xốp mềm ẩm ấm bong ra từng hạt. Ngôi mộ vun cao đất, trên đó, những bông hoa hồng trắng tinh do người thân trân trọng đặt lên buồn như sắp héo rũ. Những cánh hoa trắng trải đều trên nền đấtđẫm u buồn, bên cạnh là thanh kẹo lollipop đủ màu sắc mà cô thích ăn nhất.

Xung quanh người Cha tôn nghiêm, những thiếu niên với trang phục đen đứng lặng, cuối đầu u uất chào cô gái mang đi niềm thương tiếc của biết bao người.

”MỘ PHẦN: Song Hyo Mi

Tên thân mật: Jenny

Sinh ngày: 1/5/199x

Mất ngày: 13/5/20xx

Hưởng dương: 13 tuổi

Quốc tịch: Hàn QuốcMọi người sẽ luôn nhớ tới cô, hãy yên bình trong giấc ngủ thiên thu...

Vĩnh biệt!”

Từng tốp người với hắc phục lần lượt ngẩng nhìn di ảnh của cô, là bạn bè, đồng đội của cô, là vị sếp nghiêm khắc hằng ngày của Q cũng phải bật khóc vì tiếc nuối.

Một thiên tài tâm lí tội phạm đã ra đi quá sớm, một tương lai chưa kịp chạm tới, một tình yêu vừa mới chớm nở. Tất cả theo cô ngủ yên trong đất giá lạnh, đắm sương mù của Anh Quốc.

Chôn chặt triền miên...

Hiện tại.

Tôi lặng người nghe câu chuyện tình yêu đầm đầy nước mắt bi thương của Linh. Đôi mắt vô thức chực trào những giọt nước mắt nóng hổi tuôn rơi. Câu chuyện của cậu ấy thật đau lòng. Thật đáng thương cho Jenny. Cũng đáng thương cho cậu ấy.

Linh kết thúc câu chuyện buồn, đôi mắt ráo hoảnh khác lạ, thư thái như được giải toả thứ gì đó bị dồn nén quá lâu trong lòng.

Cậu ấy xoay qua nhìn tôi, ngón trỏ đặt nhẹ lên má tôi, ngón tay chạm vào những hạt pha lê nhỏ mịn chất trên má của tôi, thì thầm:

__ Đây là... lần đầu tiên anh kể chuyện quá khứ của mình cho người khác nghe đấy! Và... nhỏ cũng là người con gái đầu tiên mà anh tin tưởng sau Jen mà cho phép nhìn thấy anh khóc, khóc vì một người...

__ Sao anh lại tin em? - Tôi nhẹ giọng hỏi, đưa tay lên lau nước mắt trên mặt.

Linh đưa tay lên gãi đầu, cười sượng:

__ Không biết nữa. Có lẽ... anh cả tin!

__ Hi hi, em đáng được anh tin mà! Thôi, anh đừng có buồn nữa nha! - Tôi đặt tay lên vai Linh an ủi, dẫn đi rồi thở thê:

__ Vì Jen đã bỏ anh ở lại trần thế một mình nên anh mới hận chị ấy?

__ Hận vì Jen quá ngốc! Rất ngốc! - Giọng Linh có phần ghen ngào, nhưng nét mặt vẫn cố bình thản.

Bờ sông im lìm một mảng tím đen, gió xanh xao lạnh dần bao phủ tôi và Linh.

Linh vươn vai hít một hơi sâu rồi mỉm cười:

__ Aaaa... nói ra tất cả những gì uỷ khuất trong lòng rồi, cảm giác thật nhẹ nhõm! Cái sự khó chịu, dằn vặt, còn cào trong lòng vui đi ít nhiều rồi! Anh phải cảm ơn nhỏ rất nhiều!

Cậu ấy không chút đau buồn, gương mặt tươi tỉnh, yêu đời vô đối. Thay đổi thật quá nhanh!

__ ... Sau cú rơi đó... sợi dây chuyền chạy ngược luôn sao? - Tôi đưa mắt nhìn sợi dây chuyền trên tay Linh hỏi khẽ.

Linh giơ sợi dây chuyền lên cao ngắm nhìn rồi điềm nhiên trả lời:

__ Ừm... lúc đó hỗn loạn quá không chú ý, thấy nó rơi xuống chỉ biết nhặt lên bỏ vội vào túi. Hơn tháng sau mới lấy ra kiểm tra lại... lúc đó là đã thấy nó chạy ngược rồi!

Tôi trầm ngâm:

__ Khi một linh hồn đã rời xa nhân thế... Họ sẽ hoá thành một ngôi sao để luôn luôn ngắm nhìn, luôn luôn bảo vệ người thân của mình... Nếu vậy... ngôi sao nào là Jenny? - Tôi ngước mắt lên trời ngắm bầu trời đêm tĩnh mịch, ánh sáng loé lên rồi tắt lịm từ những vì tinh tú chớp loé lao xao, rộn ràng điểm xuyến trên bước thăm đen tuyền của đêm.

Linh nở nụ cười rạng rỡ ngửa mặt lên trời, cất to tiếng giới thiệu rồi quay sang tôi cười khì khì, ánh mắt sáng lên lấp lánh.

__ Jenny hả? Hi hi ưm... Jenny ơi! Hôm nay anh sẽ giới thiệu một người bạn mới cho em quen nha! Đây là Mai, cô bạn Việt Nam mà anh mới quen! Còn Mai, đây là Jenny, ngôi sao sáng nhất trên bầu trời... hai người làm quen với nhau đi!

__ Hé lo Jenny! Chào bạn! Mình tên là Mai! Rất vui được gặp bạn! Bạn thật xinh! Và... bạn thật đáng để ghen tỵ đó! - Tôi vẫy tay chào ngôi sao sáng nhất trên bầu trời đang chiếu lấp lánh, mỉm cười thân quen như một người bạn.

Linh sang tôi thắc mắc:

__ Hả? Sao lại ghen tỵ với Jenny?

__ Vì Jenny có một người bạn trai rất yêu thương cô ấy. Dù cô ấy không còn ở thế gian nhưng chàng trai đó vẫn luôn nhớ mong đến cô. Cậu ấy thật tuyệt vời! - Tôi vẫn ngược mặt lên cao tự nhiên trả lời không chút ách chĩ, cảm giác như không phải nói về Linh mà đang nói về một người nào đó rất vĩ đại.

Linh cuối đầu, hạ giọng rầm rì:

__ Ừ... Chưa chắc là tuyệt vời như nhỏ nghĩ đâu!

__ Là sao?

Chí Linh né tránh câu hỏi của tôi:

__ À, tốt nhất là nhỏ không nên biết, nhỏ sẽ xa lánh anh mất!

__ Ồ... Vậy em sẽ không can thiệp tới... chỉ đơn giản... chúng ta là bạn?

__ Tất nhiên!

Tôi cất to tiếng nói vọng lên bầu trời mênh mông kia.

__ Hi hi, vậy được rồi! Cả Jenny nữa, mình làm bạn được không?

Linh chụp tay lại thành hình cái loa, cất to tiếng đáp trả:

__ ĐƯƠNG NHIÊN RỒI!

__ Hi hi... Aaaa...lâu rồi em mới có cảm giác thoải mái như vậy. Trời đêm càng tối càng trong lành ha! - Tôi hít một hơi tận hưởng cái không khí mát lành của đêm. Mảnh trăng hoà sắc chiếu lên mặt sông một mảng bao la vàng mát.

__ Ừm, đúng là lâu rồi anh mới được thoải mái như vậy! Thích thật! - Linh ủng hộ, cậu ấy nhắm mắt mơ màng, chân đung đưa theo điệu nhạc trong tai nghe. Trên trán cậu, miếng băng gạc trắng yên vị bị mái tóc trắng phũn khuất nửa.

"Baby, baby, baby oooh like baby, baby, baby nooo, like baby, baby, baby oooh.

Thought you'd always be mine, mine..." - Tiếng chuông di động của tôi vang lên réo rắt. Tôi rút tai nghe ra và bật máy trả lời.

Chết! Là ba! Hu hu, đừng nói con khỉ vàng Hạ Khánh Di đã mách tới tai phụ huynh tôi rồi nha! Ba mẹ cùng em đang về thăm ngoại, do tôi kẹt đóng film nên không đi được. Ba gọi đến hỏi tội tôi sao? Di ơi là Di, ông hại tôi rồi!

Run run, tôi nuốt khan, rồi bật máy:

__ Dạ, con nghe ạ.

[Con gái quay xong chưa con?]

__ Dạ rồi ạ!

[Ừm, Di nó nói là con đang ở nhà Ngọc Linh. Hai đứa con về hồi 9 giờ tối.]

Hả? 9 giờ? Khánh Di khai man sự thật sao? Đang giúp mình hả? Không thể tin được!

[Linh đâu con?]

Tôi run muốn rớt điện thoại xuống sông. Ba tìm Linh. Ba đa nghi như Tào Tháo vậy! Tôi ấp úng:

__ Sao? Ba muốn gặp Linh hả? Linh? Linh ơi...[Ba hồn chín vía mày ở đâu? Tao sắp chết rồi nè!]

__ Mai ơi! Tắt đèn ngủ sớm đi! Khuya rồi đó! - Chí Linh bịt mũi giả giọng Ngọc Linh đang réo tôi. Wow! Cậu ta giả giọng nó giống thật đó!

Tôi mở to mắt ngạc nhiên, Linh bụm miệng cười khúc khích, hai mắt nhắm tít lại run run lên.

__ Dạ! Nó kêu con đi ngủ rồi đó ba! Dạ, vậy thôi con ngủ sớm đây! Ba mẹ cũng ngủ sớm để ngày mai cùng em lên sớm nha! Vâng, con chào ba! Chúc ba ngủ ngon! Moah! - Tôi vẫn tiếp tục huyền thuyên với ba, đưa

đôi mắt liếng thoảng nhìn cái con người chưa thôi ngừng cười bên cạnh. Phù! Thoát nạn trong gan tấ. Nếu ba mà biết giờ này tôi vẫn lônghông bên ngoài là chết chắc. May mà có Chí Linh cứu bồ! Hênthiệt!

Hôn chụt vào điện thoại một cái rồi gác máy, tôi quay sang Linh đang ôm bụng cười khằng khặc, thúc hông trên chọc:

— Anh gan quá ha! Dám giả giọng Ngọc Linh lừa ba em nữa!

— Làm vậy đỡ hơn là để ba nhỏ biết bây giờ nhỏ vẫn chưa về nhà! Lúc đónhỏ sẽ tan xác cho mà xem. Mà công nhận nhỏ cũng gan thật! - Linh nheomắt, tíu tíu giải thích với tôi.

— Gan gì?

Chí Linh lí giải:

— Dám ngồi chơi một mình với người con trai lạ quen chưa được bao lâu,mà lại ở cái nơi vắng vẻ này nữa! Đúng là quá can đảm luôn!

Tôi phản pháo lại, lấy câu của người đối lại người:

— Vậy hả? Ờ...vậy chắc...em cả tin! - Không biết bây giờ là ai cả tin hơn ai nữa.

— Ha ha ha... Cả hai chúng ta đều đại dột ngang nhau! Hi hi hi... - Linh cười lẩn lộn khi nghe câu trả lời của tôi. Nhìn cậu ấy vui vẻ như chưa hề xảy ra chuyện gì. Cậu ấy thật lạc quan!

Tôi cũng cười theo:

— Cười nhiều quá coi chừng té xuống nước bây giờ! Hi hi!

— Mà...xem ra nhỏ với ba nhỏ thân thiết quá ha!... Ba nhỏ quan tâm nhỏghê ấy! - Linh chột ngừng cười, giọng nói trầm trầm không còn đùa cợt nữa.

Tôi tự hào trả lời:

— Ừm! Ba rất yêu thương em! Em cũng vậy, rất tôn trọng ba! Còn anh, anh thương ba hay mẹ nhiều hơn?

Giọng Linh nhỏ xiu, chất chứa đầy ai oán khó tả:

— Không biết nữa.

— Sao vậy?

— Vì trước giờ anh chưa từng trò chuyện với cha mẹ mình thân mật như thế. - Linh xiu giọng thỏ thẻ, đôi mắt cụp xuống buồn buồn.

— Tại sao vậy?

Giọng Chí Linh âm trầm:

— Vì... không biết nữa! Nhưng tóm lại là không có!

Cậu ấy có một gia đình không được hạnh phúc sao?

— Ừm...có lẽ họ có lí do riêng, nhưng dù gì thì họ cũng là cha mẹ anh!Thôi! Anh đừng buồn nha! - Tôi bối rối không biết ứng xử thế nào. Quảthật tôi chưa từng trải qua cảm giác đó nên không biết được cảm giác của Linh. Cuộc sống của cậu ấy bi thương quá!

— Ừ, mặc kệ đi! Không quan tâm, không có họ anh vẫn sống tốt mà! Khôngnhớ làm gì nữa! Một óc! - Linh gạt qua, gương mặt tươi tỉnh trở lại,bằng quơ hát khe khẽ theo một bài hát.

Tôi vỗ vai cậu ấy mỉm cười, lấy lại sự vui vẻ cho cả hai.

— Ừ, vui lên đi nha!

Không khí trong veo mát lành vỗ về vào xúc giác con người. Tôi vuốt lạiđuôi tóc cao bị gió nghịch phá, mắt nhắm nhắm về một nơi xa xăm như đốtlửa.

Hơn 11 giờ đêm rồi! Con Dolly kia mày ở đâu? Mày có biết khuya lắm rồi không? Mày có bị gì không? Đừng làm tao lo đó! Nửa tiếng nữa mày chưa về là tao chạy thẳng tới đồn công an báo mất tích thật đó! Mau về đi!

“Baby, baby, baby oooh, like baby, baby, baby nooo...”

— Alo, mày đang ở đâu vậy con nhỏ kia? - Vừa thấy số nó nhấp nháy trên màn hình là tôi đã bật máy trả lời, nói như hét vào điện thoại. Vừa nhắc là đã gọi, giờ này mà nó chưa lách xác tới ngõ vào nhà sao? Thật là...

[Tao về tới ngõ vào nhà rồi nè! Mày ở đâu? Tụi mình phải về cùng lúc ba mẹ tao mới không có nghi!]

— Dạ, em đang ở trên cầu nè chị! Mày đâu? Tao có thấy mày đâu?

[Cầu? Tao đang dựng xe ở dốc cầu, mày đâu?]

— Mày ở cầu nào?

[Cầu mới xây ở lộ lớn, mày đừng nói là mày đi đường cũ về nha!]

— Nó đó! Giờ sao? Đi một vòng tới chỗ mày chắc tới 12 giờ đêm luôn quá!

[Hay tụi mình cứ đi hai con đường khác về rồi hẹn nhau trước cổng ha!]

— Ừ, cũng được! Lẹ lên nha! Tao buồn ngủ rồi đó!

[Ừ, tao đi đây, bái bai.]

“Tút...tút...”

Tôi tắt máy, quay sang Linh tần ngần, như hiểu ý tôi, Linh mở lời:

— Thôi, khuya rồi, nhỏ về trước đi! Anh ở lại đây một mình cũng được!

Tôi ngẩng đầu nhìn cậu ấy. Cơn gió xôn xao ve vồn bên tai, tiếng lít rít của lũ dế càng rộn ràng. Nét mặt Linh thuần khiết, trong veo như những hạt sương đêm, ráo hoảnh nhìn tôi.

Tôi bặm môi, tiếc rẻ:

— Anh ở lại đây một mình có được không?

— Được mà! Nhỏ đi rồi nhưng còn Jenny ở đây với anh mà! Đừng có lo! - Linh mỉm cười ôn nhu.

— Làm sao để gặp lại anh? - Tôi ngây ngô hỏi.

— Lại là câu hỏi này. - Chí Linh nháy mắt cười đắc ý. - Sao? Thích anh rồi hả?

Tôi bịu môi, biện minh:

— Xì, tại em còn thiếu nợ nên phải biết ân nhân ở đâu mà đền đáp chứ?

Linh nghiêng đầu nhìn tôi nhắc nhở.

— Hi hi, không phải là nhỏ trả nợ xong rồi sao? - Linh nghiêng đầu nhìn tôi, nhắc nhở.

— Ừa? Vậy là xong rồi hả?

Linh nhướn mày trên:

— Ừ, chứ muốn sao nữa? Hay là muốn trả luôn lãi suất nợ?

— Ý, không có! - Tôi nhảy xuống khỏi lang cang, sượng sùng, bước tới gạt chống xe của mình. - Vậy thôi em đi!

— Ê, chưa xong mà! - Linh vẫn ngồi trên lang cang quay đầu lại réo tôi.

Tôi phụng phịu, ngoáy đầu lại trả lời:

— Gì nữa? Xoá nợ rồi mà!

Chí Linh giương đôi mắt long lanh đen láy lên nhìn tôi.

__ Nhưng...bây giờ...tôi lượt anh nợ nhỏ!

__ Là sao?

Linh gõ gõ ngón tay lên vết thương trên trán Linh, má lúm lên núm đồng tiền sâu hoắm, cất tiếng trả lời:

__ Nhỏ ở đây với anh như vậy là trả đủ nợ rồi, thêm việc “trị thương” miễn phí cho anh nữa... Vậy là anh nợ nhỏ rồi!

__ Hi hi, vậy là em có quyền đòi nợ anh, nhưng em không biết anh ở đâu để đòi nợ?

__ Bất cứ lúc nào nhỏ muốn! Chỉ cần kêu lên “NGUYỄN CHÍ LINH! Tôi muốn gặp anh!” là anh có mặt liền!
- Linh chun mũi lộ ra vẻ bí hiểm.

__ NGUYỄN CHÍ LINH! Tôi muốn gặp anh! - Tôi đưa bàn tay lên miệng bặc thành hình cái loa réo gọi.

Linh giơ tay lên cao, cười tít, gương mặt rạng rỡ cất to tiếng đáp trả:

__ Có mặt!

__ Hi hi,nhớ đó nha! Không được thất hứa đâu! Bây giờ anh là “con nợ” của em rồi đó! - Tôi cười thật tươi, trong lòng lâng lâng một cảm xúc vui vẻ khác lạ. Cảm giác ấm áp tự nhiên mà tôi chưa hề có.

__ Hả? Nói gì nghe ghê quá vậy? - Mặt Linh méo xệch nhìn tôi, gãi gãi đầu.

Tôi yên vị trên yên xe ngoay ngoác lại trả lời:

__ Ừ, vậy đó! Con nợ! Thôi em về nha!

__ Ừ, bye! - Chí Linh vẫy tay chào tôi, nụ cười vẽ trên môi ngọt ngào dõi theo tôi. - Ý, còn cái này nữa! - Linh sực nhớ điều gì đó, réo tôi lại.

__ Còn gì nữa? - Tôi thắng gấp vòng xe vừa đạp, ngoáy đầu lại hỏi.

Chí Linh ậm ừ cúi đầu thú tội, nhãn quang đen láy tinh khiết dấy lên tia hối lỗi, mái tóc trắng kiêu hãnh tung bay trong gió.

__ Ồ... thực ra thì... chúng ta sinh cùng một năm đó!

__ Hả ? Cái gì? - Tôi mở to miệng ngơ ngẩn, mắt tròn mắt dẹt nghe câu tự thú của Linh. Cậu ấy bằng tuổi tôi sao?

Never! Nhìn trẻ lắm cũng phải 17-18 tuổi. Nét mặt cậu phong trần mang theo sự từng trải, bi kịch, không còn chút non nớt, hồn nhiên như mộtteen boy 15 tuổi bình thường. Tôi đang sốc. Hoá đá.

__ Ừm...nhỏ có thể xưng cậu - tớ bình thường hay xưng như sáng giờ quen rồi để nguyên như vậy luôn? - Linh ngượng nghịu nói tiếp, nụ cười đơ đờ làm tôi cũng cứng ngắc người theo.

__ Ồ... - Tôi vẫn bị đóng băng do chưa tiếp thu kịp, đôi mắt dán chặt vào gương mặt tuyệt mỹ ngây thơ, vô tội đang cụp mắt lí nhí kia.

Linh gạt phắt đi, như sợ cả hai đều ngượng, cậu ngược mặt toét miệng cười hi hi.

__ A... thôi... thôi... coi như Linh chưa nói gì nha!

__ Nguyễn Chí Linh! Cậu hay lắm! Được, ghi thêm tội, từ từ tôi sẽ xử cậu sau! - Tôi thu tầm mắt nguy hiểm của mình quét qua Linh, thay đổi xưng hô đột ngột làm cậu ấy ngớ cả người.

Linh cười khở trước lời đe dọa của tôi, giọng lí nhí áy ngại:

__ Nhỏ cũng... thay đổi nhanh quá ha!

__ Còn kêu nhỏ nữa hả? - Tôi gất lên, tay chống hông hăm he.

__ Ý, không! Hi hi! Nhỏ... à bạn Mai! Bạn Mai về vui vẻ! Cẩn thận nha! -Linh xuống nước nịnh nọt. Nghe xưng hô bạn bè làm tôi cảm thấy cảm giácgiữa tôi và Linh bỗng gần nhau hơn, dễ đồng cảm hơn.

Tôi liếc xoáy Linh, miệng tùm tùm cười, quay mặt đi, chân bắt đầu tua lại vòng quay của xe:

— Biết điều đó! Đi à!

Ánh mắt của Linh vẫn dán theo tôi. Trong bóng đêm, vẫn nụ cười ảm áp đó, nó bừng sáng như một bông hoa hướng dương dưới nắng, sưởi ấm cả người tôi bằng nụ cười của nắng phương Nam.

Ngày mai sẽ là một ngày bận rộn, ba mẹ tôi sẽ về, còn bộ film đang quay dở, còn nhiều điều khác phải làm. Cái chân bị nứt xương do xe tông của tôi cũng đã lành rồi, sắp tới phải trở về câu lạc bộ Teakwondo để tập luyện trở lại thôi. Oa, nhiều việc quá! Buồn ngủ ghê! Về ngủ nghỉ dưỡng sức thôi!

Cô gái nhỏ chìm dần trong đêm sâu hun hút. Trên cầu, chàng trai thanh tú vẫn dõi theo với ánh nhìn trìu mến, nhưng day dứt:

— Trong sáng thế này làm sao tôi để cô biết đến sự thật được đây Hàn Băng? Nếu đã biết, liệu nụ cười đó sẽ còn tươi đẹp như lúc này được không?

Tiếng thở dài trôi theo gió, man mác chìm trong bóng tối. Nguyễn Chí Linh dò số trên di động, cất tiếng:

— Jon, Tiểu Bạch về đến nơi an toàn rồi. Từ nay giao việc bảo vệ cô ấy cho tôi và Black lo.

[...]

— Ừ, tôi đã tiếp cận được rồi. Yên tâm đi. Lần sau, gặp tôi với cô ấy đi cùng thì đừng giật mình nhé! Hi hi...

[...]

— Ok, bye cậu.

Nhưn mà, Linh cất điện thoại đi, ngẩng mặt lên trời cao ngắm “ngôi sao Jenny”.

- Jen à, cô ấy thật đáng yêu. Có phải không? Hai năm rồi, em làm anh khổ sở đã hai năm. Hình như... đã đến lúc anh xếp em lại ở một góc trong tim để đón nhận một “thiên thần” mới thay em rồi nhỉ? Em vui chứ? Anh biết, Jen luôn muốn làm anh hạnh phúc. Bây giờ lớn rồi, suy nghĩ cũng hết bồng bột như trước. Tự nhiên... Anh thêm được yêu! Phải đi tìm tình yêu mới được! Em nghĩ nên bắt đầu từ ai đây hả Jen?...

Nụ cười chàng trai rạng rỡ. Bầu trời cao vợi, mệnh mang. Ngôi sao kia toả sáng đầy hấp lực, chớp lấp lánh như đang vẫy chào Chí Linh.

Người thiếu niên vuốt nhẹ mái tóc ẩm ướt do sương, thả chân xuống mặt đất, tiếng đảo chân nhẹ nhẹ, rảo bước nhàn hạ trên con đường vắng vẻ.

[Sắp 0 giờ rồi, công việc mới sắp bắt đầu. Nhiệm vụ trước mắt thật thú vị. Nhím xù ơi là nhím xù, trông mong vào cậu hết đây, hi vọng cậu đừng gây hoạ với Tiểu Bạch là tốt an tâm rồi! Fighting!]

42. Q.3 - Chương 3.1 : Nhiệm Vụ Khả Thi

3 ngày sau.

Trên chiếc Limo đen quen thuộc.

— Anh Red, còn nhận ra Thi đẹp trai không nhỉ? - Thi cầm cái gương soi, lấy bút đen vẽ lên mép một nốt ruồi bự tổ chẳng, tóc tai đánh rối bù xù, nhưng đã nhuộm lại màu đen thuần túy, trên mặt, cậu cố tình đánh phấn sạm màu và vẽ những đốm tàn nhang cho gương mặt thanh tú trở nên thật xấu xí.

Chí Linh ngồi kế bên, ngán ngẩm nhìn cậu em đang ra sức hoá trang cho thật xấu mà bật cười. Nhưng chính cậu cũng đã hí hoáy phá hoại gương mặt tuấn mỹ của mình chẳng kém cạnh Hoàng Thi. Mái tóc bạch kim

đã nhuộm đen trở lại, xoắn tít. Linh đen cặp kính to che hết nửa khuôn mặt và vèthêm những nốt mụn rỗ trông thật xấu xí. Giờ trông hai anh em nhà Chí Linh thật khó để hình dung, từ hai chàng trai dung mạo kiệt xuất giờ chẳng khác quỷ dạ xoa hiện hình.

Linh cười hô hố chọc Thi:

__ Cha sinh hai đứa con xinh trai như thế mà giờ lại làm mặt khủng khiếp thế này. Phụ Hoàng mà thấy chắc chết ngất thật quá!

Thi xua tay:

__ Ủầy, hi sinh vì công việc. Đáng mà! - Rồi lại chấm cọ vẽ tiếp.

Nhím xù ngồi cạnh bên hai anh em mang gương mặt xấu hơn quỷ đó, thở dài:

__ Đủ rồi hai chú! Làm quá!

Nguyễn Chí Linh tức mình lấy cọ vẽ gõ đầu Minh cái cốc:

__ Hừ! Làm ơn báo oán hả? Hai đứa bọn tớ tự hạ thấp nhan sắc của mình là tại ai? Tớ biết, nhan sắc của tớ quá đẹp trai, dù làm xấu cách mấy vẫn thấy đẹp trai. Cậu sợ cạnh tranh không lại mới dè pha chứ gì?

Hoàng Thi được dịp a dua theo:

__ Đúng rồi á! Anh ấy ganh tị với nhan sắc “chim sa cá lặn” của anh em nhà mình đó! Nếu không vì muốn cho anh là người nổi bật nhất võ đường để mong lọt vào mắt xanh của “nàng ấy” thì tại mình đâu cần biến bản thân thành “cơm chiên, cá mặn” kiểu này đâu.

__ Ặc, ặc. - Minh ho sặc sụa. - Thôi được rồi thưa Mã Giám Sinh với Tú Bà, tôi biết cái thân tôi rồi ạ. Đừng có tự sướng nữa! Kinh quá!

Nhóc Thi bĩu môi, rửa lèm bèm:

__ Em mà là Tú Bà thì em đã bán anh qua Trung Quốc lấy tiền từ lâu rồi! Plè!

Chí Linh lấy phấn trắng đắp thêm lên khuôn mặt vốn đã trắng trẻo của nhím xù. Nhím nhăn mặt, đẩy cái cọ ra, léo nhéo:

__ Đủ rồi! Đừng có đánh nữa! Mặt tớ sắp thành vampire rồi. Để cho tớ yên!

Linh gạt cọ xuống, vợ lấy cái Ipad đọc tài liệu cốt để cho Hiểu Minh nắm rõ đối tượng hơn:

__ Mục tiêu là Thái Thiên Vi, con gái của chủ tịch Thái Hoàng - ông chủ ngầm của Club Bar. Năm nay cô ta 17 tuổi, là một hot girl có tiếng ở Sài Gòn. Nổi tiếng sống phóng khoáng, yêu đương lãng nhăng, thác loạn. Nếu như chinh phục được y thì chúng ta sẽ có cơ hội tiếp cận lão “cáo già” Thái Hoàng. Vì vậy, nhiệm vụ cao cả, thiêng liêng này sẽ dành cho Black nhà ta. Cậu phải làm tốt nhiệm vụ này đấy! Hôm nay, Thiên Vi sẽ đến câu lạc bộ Taekwondo của thành phố để nhập môn, với thân phận là một võ sư đẳng tứ thì cậu phải làm mọi cách để nàng ấy chú ý đến cậu đấy. Nhưng mà thật ra là cậu thường cũng “chối lò” lắm rồi nên cứ tự tin y sẽ liêu xiêu ngay từ cái nhìn đầu tiên. - Rồi Linh nhướn mày, nhìn ra ngoài cửa xe. Đối diện bên kia đường, trung tâm thể dục - thể thao thành phố hiện diện ngay trước mắt. Hôm nay, câu lạc bộ Taekwondo sẽ khai giảng lớp học mới.

Theo nhiệm vụ được giao, cả Linh, Thi và Minh sẽ thực thi kế hoạch tiếp cận cô thiên kim của một gã trùm buôn lậu sừng sỏ trong lớp võ một đại gia chân chính. Gã Thái Hoàng - theo thông tin điều tra chính là người đứng sau chi phối hoạt động của Club Bar - hợp đêm đã liệt vào danh sách khai trừ của các điều tra viên. Quán bar lớn nhất nhì thành phố đó đã thu nhận một lượng hàng cấm khủng là các chất kích thích, ma túy tổng hợp để cung cấp cho khách làng chơi và phân phối cho hệ thống các tụ điểm ăn chơi khác. Đầu mỗi hàng cấm đó lại dính líu đến đường dây buôn bán ma túy xuyên Á mà nhóm Q đang điều tra nên mục tiêu hiện tại đang nhắm vào gã Thái Hoàng là chính. Cách tốt nhất để tiếp cận gã sẽ là Thiên Vi - cô công chúa được gã hết mực yêu chiều. Sau lần bàn bạc, nhóm Q đã thống nhất người tiến hành nhiệm vụ sẽ là Hoàng Hiểu Minh - đội trưởng gương mẫu của đội.

Hiếu Minh bình thần, đưa mắt ngắm nhìn quang cảnh bên ngoài. Cậu chuẩn bị lại trong ba lô bộ võ phục trắng quen thuộc. Đã lâu rồi cậu không mặc nó, cảm giác có chút hoài niệm, vì mỗi lần mặc nó, tức là cậu đang luyện tập điên cuồng. Chiếc áo này có cả máu và mồ hôi của cậu thấm đẫm trong đó. Bao năm cậu lao vào võ thuật chỉ vì một mục đích duy nhất: tự tay giết chết kẻ đã khiến cuộc sống của cậu trở thành một sắc đen ngập tràn mùi máu tanh tưởi. Thật tàn bạo cho một tâm hồn chưa đầy 16 tuổi đầu.

Cậu vẫn im lặng như mọi khi. Tài lắng nghe thông tin từ cậu bạn, Minh phải miễn cưỡng tham gia trò tiếp cận quái quỷ này vì cái bọn a dua với cái danh phận đội trưởng của cậu, không thể nào chống đối được với cái lý luận khó đỡ của cái đám đó: “Đội trưởng thì phải làm gương!”.

Hoàng Thi và Linh chuẩn bị bước ra khỏi xe, họ sẽ đi theo hướng khác đến cổng trung tâm để không bị chú ý. Nhưng đột nhiên, Chí Linh nhú mào, kéo tay Thi lại, lẩm bẩm:

— Là cô ấy!

Thi nhìn tay hướng anh trai mình chỉ, hỏi:

— Ai vậy anh?

Minh cũng nhìn ra, thở dài:

— Thật xúi quẩy. Chúng ta đổi kế hoạch được không?

Linh hừ lạnh, gắt:

— Nhảm. Vẫn thi hành. Tốt nhất là cậu hạn chế gây sự với cô ấy giùm tớ là tốt nhất.

— Tớ chả thèm! - Minh nhún vai, rồi giành quyền ra khỏi xe trước với cái mũ lưỡi trai đen che khuất mặt. Cậu băng qua dòng xe cộ chen chúc để đến câu lạc bộ võ thuật.

Nguyễn Chí Linh lắc đầu, nhìn theo cậu bạn đáng ghét, đến khi tên bạn ấy mất dạng sau cánh cổng của trung tâm thể thao.

— Cô bé đó là người quen của hai người hả? - Thi hỏi anh mình.

— Không cần biết đâu nhóc. - Linh xoa đầu Thi, cậu cũng ra ngoài theo Minh.

Hình như cô bé ấy rất là phiền toái đối với cả Linh và Hiếu Minh. Chỉ có Thi là chẳng hiểu được gì. Cậu nhóc hơn hờ trưng diện cái bộ mặt qua “điểm trang” rất kinh dị của mình ra ngoài, hừ một cậu bé đang chơi gần đó phải khóc ré lên, bỏ chạy mất dạng.

— Há há, kinh khủng tới mức con nít tưởng ông kẹ sao ta? - Hoàng Thi cười đắc ý, vác theo cái ba lô của mình băng qua đường. Bắt đầu nhiệm vụ.

Hôm nay tôi không có cảnh quay, lại vừa đúng ngày lịch tập ở câu lạc bộ, chân thì đã lành được 8, 9 phần. Thế nên, tôi quyết định trở lại CLB Taekwondo để luyện tập trở lại. Nghỉ tập hơn tháng nay, không biết ở võ đường có gì mới không nhỉ? Mà sợ là thầy sẽ lột da tôi vì bỏ tập lâu như vậy mất. Hi vọng cái cơ chân đau sẽ làm thầy xiêu lòng.

Tôi đến nơi khá sớm, hôm nay câu lạc bộ rất đông người, hình như là đang tuyển thêm môn sinh mới thì phải. Ya, vậy là tôi lại sắp có thêm tổ đần em mới rồi. He he.

Khu gửi xe đông, xe máy lẫn xe đạp theo nhau chạy vào. Một số bạn cùng lớp võ vẫy chào tôi, tay bắt mặt mừng. Hôm nay không có nắng, khoảng sân mát rượi rộng lớn dành cho nhóm bạn chơi đá cầu đang vui chơi. Cạnh bên là sân tennis đang tập. Tôi gửi xe xong, đi vào võ đường. Lối kiến trúc hiện đại, rất rộng với sàn gỗ nâu sẫm sạch sẽ mở ra trước mắt. Nhiều đôi mắt to tròn nhìn tôi, họ mặc võ phục trắng tinh, cả đai đeo trên hông cũng trắng nốt – cấp bậc nhỏ nhất trong Taekwondo. Còn tôi, bộ võ phục đã hơi ngả vàng, đai đeo đen tam đẳng. Chính vì vậy mà khi bước vào lớp, những ánh mắt ngỡ ngàng nhìn chăm vào tôi, mang theo vẻ ước ao ngưỡng mộ vô cùng. Trong lớp tôi có khá đông học viên luyện tập, cách 3 tháng sẽ tuyển sinh một lần, tức là sau một lần thi lên cấp.

Tôi học võ từ bé xít, cũng cho là có năng khiếu võ thuật chút ít. Giờ đây, hơn 10 năm luyện tập, tôi đã trở thành “sư tử” kì cựu trong lớp, từ một môn sinh bình thường trở thành trợ lý của huấn luyện viên. Đôi khi, tôi là người trực tiếp đứng ra giảng dạy cho môn sinh cấp dưới. Nhưng không phải vì vậy mà tôi bỏ tập luyện, tôi vẫn cùng nhóm cùng đẳng tập luyện quyền, cước và đấu giao hữu đều đặn. Cả tháng nay trốn biệt, dù đã xin phép thầy nhưng trong lòng vẫn canh cánh lo. Sợ thầy giận ghê!

Chưa tới giờ học, đám cấp dưới loi nhoi cầm gối tập cái thế đá. Số khác túm tụm lại tám chuyện hoặc cùng tập đi mấy bài quyền, đối luyện. Điểm chung của họ mỗi khi nhìn tôi thì đều nhoẻn môi, chào liền: “Sư tử!”. Lớp võ y như một gia đình, ai nhập môn sớm thì người đó trở thành anh, chị lớn. Tôi đã thành “khỉ già” trong đám “nai tơ” này nên có nheo nhó không biết bao nhiêu là “tiểu muội”, “tiểu đệ”. Tất nhiên tôi cũng có “sư huynh” và “sư tử” lớn đẳng hoàng. Nhưng trên tất cả, “sư phụ” vẫn là nhất!

Tôi chỉnh lại cái đai trên hông, bộ võ phục đã hơi ngắn. Sau đó đi vòng vòng khắp phòng tập rộng cả trăm mét vuông hóng hớt. Phòng tập này không chỉ riêng của lớp Taekwondo. Buổi sáng còn có lớp Vovinam học, phía đằng trước mặt có cả võ đài cao của lớp Quyền Anh, lớp Karatedo học trái lịch của Taekwondo. Còn buổi đêm là của dân Wushu. Nói chung đây là nơi có rất nhiều môn võ cùng hội tụ.

Tôi đi dần ra hướng cửa lớp, ý chờ “sư phụ” tới để diện kiến. Mắt thì lo đảo khắp nơi tìm chuyện vui. Vô tình, một bóng người vút qua, mang theo thứ vật thể gì đó cứng ngắc, va vào vai tôi đau điếng. Va mạnh đến nỗi tôi và con người đó cùng té quỵ xuống sàn.

Tôi nhăn nhó, ôm vai rên rỉ, đau ê ẩm muốn chảy cả nước mắt:

— Ui da! Đau quá đi! Đi ăn cướp sao mà đi nhanh vậy chứ? - Vừa rên, vừa rửa, tôi quay mặt nhìn kẻ vừa đụng trúng mình. Là con trai, tóc nâu nâu, mặc áo pull đen và quần kaki nâu, chân đi giày bata trắng. Hắn cũng bệng xướng sà, tay ôm lấy vai trái của mình, nhăn nhó. Chiếc mũ lưỡi trai rơi cạnh bên, cùng cái ba lô đen. Trong khi tôi đã tự đứng dậy được thì con người kia vẫn ôm lấy vai trái, mặt cúi xuống như nén đau.

Gì chứ? Hắn đụng ngã tôi, tôi cũng đau đấy. Vậy mà giờ con người đó ngã bệt dưới sàn, không đứng dậy nổi. Con trai gì mà yếu nhất!

Tôi bực mình, chống hông, gắt:

— Làm tôi ngã thế mà còn không xin lỗi hả? Cậu định ngồi đó tới chiều luôn sao?

Hắn bấu chặt tay xuống sàn, sau đó vùng vằng đứng dậy, nhìn tôi hậm hực.

Nhưng mà...

Cái lúc cái gương mặt ấy khắc vào võng mạc tôi... Gương mặt thon, cảm nhận với làn da trắng, nhưng trông hơi tái xanh. Chân mày kiếm, cũng nâu nâu cùng cái mũi cao, thẳng đẹp. Làn môi hồng nhẹ, trông rất mịn. Và... cả đôi mắt màu hổ phách kì lạ, đôi mắt buồn thật buồn, to và trong veo. Đôi mắt đó đang liếc tôi rõ ràng, rồi hắn cúi người, nhặt chiếc mũ chụp lên đầu, tay phải xốc ba lô lên. Định quay đi. Tuyệt nhiên không hé môi nửa câu.

Tôi sửng sốt. Đứng lặng. Sao... gương mặt này trông quen quá! Cả con người đó toát lên nét thanh khiết, lạnh lùng như băng tuyết. Cái vẻ cao ngạo vẫn thế. Ánh nhìn đó khinh miệt tôi như một con kiến nhỏ bé, tầm thường. Rất quen! Tên này là... 620 ngàn của tôi! Tên đã đụng vào xe tôi hôm tổng kết năm học! Là tên thiếu gia hống hách, khó ưa đó! Không sai được! Là hắn! Chết thành tro tôi cũng nhận ra. (do đẹp trai quá mà!)

Tôi hást hàm, ghì cái ba lô của tên đáng ghét đó lại:

— A! Cố nhân! Còn nhớ tôi chứ?

Hắn đứng khựng lại, nhìn lướt qua tôi một cái, rồi cho tay vào túi. Đi tiếp.

Tôi nghiêng răng, chặn hắn lại:

— Sao hả? Ôn thần, lần nào gặp cậu là tôi cũng gặp xui hết vậy? Làm tôi té không biết xin lỗi à?

Tên con trai tóc nâu đứng im, không phản kháng, mắt nhắm lại để xoè ra hàng mi cong cong. Hắn đang vờ không thấy tôi sao?

Tôi tức tối, xô vai hắn một cái:

— Cậu đang giả điếc đấy à? Sao không xin lỗi tôi?

Vẫn im lặng. Trơ lì. Dửng dưng.

Tôi muốn sôi máu thật rồi. Hừ! Đồ nhà giàu chảnh chọe mắc ghét! Hình như hắn là người thiếu giáo dục về cách xử sự thì phải?

Được lắm! Cái tên này! À há, sao hắn lại đến võ đường? Chẳng lẽ... hắn là môn sinh mới? Ha ha, đúng rồi! Vì tôi nhớ rõ mặt từng anh em trong lớp mà. Hắn chắc chắn là tới gia nhập nhóm đai trắng. Vậy suy ra, hắn sắp làm đàn em của tôi!

Tuyệt quá còn gì! Ha ha, hắn xui thật rồi, tự mò vào đường chết. Kha kha!

Tôi vuốt tóc, cố ưỡn ngực, nhón chân cho cao bằng hắn. Cười khoái trá:

— Nè, ma mới hả?

Lần này, đôi mắt hổ phách mở ra, hừ lạnh rồi bỏ đi. Hắn lướt qua mặt tôi, mùi hương hoa rất nhẹ, dịu dịu lan dần trong mũi. Dáng cao khảnh của người thiếu niên đó mất hút sau cửa phòng thay đồ. Xuýt, đi học võ mà bày đặt xịt nước hoa. Con trai gì mà xí xon gói!

Tôi nhìn theo, cười nửa miệng. Lần này có cơ hội trả thù rồi! He he! Tên đáng ghét! Lần này mi tiêu là cái chắc!

Thầy tới lớp rồi, thấy tôi về lớp, thầy rất mừng. Nhưng kèm theo làn hương bài tập khó khăn hơn dành cho tôi vì cái tội nghỉ quá lâu. Lớp được anh Hoà - “đại sư huynh” điều động tập hợp. Những tiếng hô hét chấn động cả lớp học, tràn đầy sinh khí. Vừa khởi động, tôi vừa đảo mắt tìm tên thiếu gia bên nhóm mới nhập môn kia. Không thấy đâu. Hắn trốn đâu rồi nhỉ?

Luyện xong bài căn bản cũng không thấy tên thói tha kia xuất hiện. Hay là hắn biết tôi học ở đây nên sợ quá trốn luôn rồi? Hèn nhất!

Khởi động xong, thầy cho cả lớp ngồi. Gần cả trăm con người mặt đồ trắng xếp hàng thẳng tắp, ngồi xếp bằng dưới sàn. Thầy tôi đứng phía trên, dáng lực lưỡng, mặt uy nghiêm (nhưng thật ra rất hiền và vui tính), bộ võ phục trắng muốt cùng cái đai cấp Lục đẳng huyền đai oai mãnh đi tới. Bộ đồ làm bằng vải thô mỗi lần cử động lại kêu lên sột soạt. Như mọi khi, mở đầu là thầy sẽ nói lời chào với môn sinh mới, sau đó thông báo nội dung sẽ học hôm nay. Nhóm nhất, nhị, tam đẳng xếp thành một nhóm, đeo đai đồ đen nổi bật. Vừa nghe thầy phát biểu, tôi vừa vỗ tay, mắt vẫn đảo dáo dác tìm kẻ xấu xa kia.

Tiếng thầy trầm trầm, vang vọng:

— Hôm nay, võ đường Đệ Nhất chúng ta vinh dự đón chào một huấn luyện viên trẻ từ Anh trở về, sẽ hỗ trợ phụ trách huấn luyện cho các võ sinh. Hi vọng từ nay võ đường chúng ta, với sự xuất hiện của vị huấn luyện viên mới này sẽ ngày một phát triển và tìm ra nhiều tài năng mới cho làng Taekwondo thành phố. Nào, xin mời đón chào cậu Hoàng-Hiếu-Minh.

Tiếng vỗ tay lớp lớp vang lên. Tôi tò mò hóng cao cổ xem ông “thầy” mới đến.

Từ phía xa, cái dáng cao dong dỏng với bộ võ phục có hơi ngả màu, đai đen Tứ đẳng đang đi tới. Người đó đi khoan thai, tự tin đến gần chúng tôi. Càng lúc càng gần.

Tôi nghe xung quanh đã có tiếng xì xầm:

“WOW!”

“Đẹp trai ghê nha!”

“Ôi! Y như diễn viên vậy đó! Đẹp quá!”

Còn tôi, tay rụng rời, hết muốn võ, muốn rút cả hàm ra. Mặt méo xẹo. Thì ra... cái... cái tên va vào tôi là huấn luyện viên mới sao? Có nằm mơ không?

Hắn bước tới gần thầy rồi cúi chào ông (do cấp bậc nhỏ hơn) sau đó quay xuống toàn lớp, đảo mắt quanh, đến khi nhìn thẳng về phía của tôi, rồi cất giọng:

— Xin chào! Tôi là Hoàng Hiểu Minh, huấn luyện viên mới của lớp. - Tiếng có phần rít lại, đôi mắt đỏ rõ ràng là đang dành mấy câu phía sau choriêng tôi. - Rất-vui-được-làm-quen.

Tôi rụt cổ, cúi đầu, che mặt. Thôi xong rồi, kì này mình mới là đứa chết chắc!

Thôi xong thật rồi! Tôi đã đắc tội với huấn luyện viên mới. Chắc từ nay không dám đến lớp võ nữa quá! Tại sao lại xui rủi thế này?

Một tràng pháo tay giòn rụm của đám võ sinh dành cho ông thầy mới. Riêng tôi cứ cúi gằm mặt, tay vỗ lép lép như pháo lép, mặt mày muốn tìm cho chui cho đỡ quê.

Ánh nhìn của cha huấn luyện viên mới cao ngạo, hất hàm, nhìn về phía nhóm đại trắng:

— Tôi muốn phụ trách huấn luyện môn sinh mới. Như vậy để tiện quản lý hơn. Có được không thầy Quốc? Thầy tôi cười niềm nở:

— Tất nhiên. Cậu có thể tìm thêm trợ lý ở nhóm Đệ tam đẳng huyền đai.

Thầy ơi! Sao thầy công răn cần gà nhà thế kia? Đệ tam là dính tới em đó thầy! Hu hu, hi vọng là cái tên thiếu gia ác ôn đó đừng chỉ tới mình.

Hoàng Hiểu Minh (là tên thầy mới đáng ghét), hần đảo qua nhóm đại đỏ đen đang ngồi một dọc ở bên trái hàng. Tiếng trầm trồ, xuýt xoa quanh tôi cứ vang lên khe khẽ. Tôi càng lúc càng cúi đầu thấp hơn. Cầu trời là hần đừng có chỉ trúng tôi! Hứ chức!

Tên huấn luyện viên ác ôn đó đi đến ngay hàng của tôi. Cánh tay khẳng chỉ về hướng:

— Cậu...

Tôi liếc mắt nhìn, hần chỉ anh Nghĩa Danh đang ngồi phía trước tôi. Hú hồn!

Nhưng không, cánh tay đó phẩy nhẹ, rồi húng hắng giọng:

— Cô bé ngồi sau cậu - Phượng Mai!

Ôi trời! Cái bảng tên trên ngực áo bán đứng mình rồi! Chết thật! Hần chọn tôi làm trợ lý. Kì này mình mảy ẽ ầm thật trời đây!

Tôi đơ người, ngẩng mặt. Mấy đứa con gái cạnh tôi vịn vai của tôi lắc diên cuồng, ngưỡng mộ.

— Hả? Tôi...

Hần nhưn mày:

— Sao? Có vấn đề gì ư?

Thầy tôi bật cười thành tiếng:

— Ha ha, cậu Minh quả là có mắt chọn lựa. Học trò cưng của tôi đấy! Bình thường chỉ hay lôi nó đi đánh giải thành phố thôi. Đang chờ đủ 18 tuổi để phong đẳng Tứ đấy!

Tên con trai đó cười nhạt:

— Vậy sao? Tôi muốn xem “học trò cưng” của thầy giỏi đến cỡ nào! À, được rồi! Tôi sẽ huấn luyện nhóm cấp 8 (đại trắng) lần cô bé Đệ Tam này. Phải-chăm-chỉ-luyện-tập-thì-mới-mong-sớm-lên-cấp-được.

Tự nhiên nghe hần nói mà tôi lạnh hết cả sống lưng. Hình như câu nói đó có ngụ ý thì phải.

Thế là theo lời thầy, lớp chia thành từng cụm theo cấp học của mình để luyện tập. Tôi ảo não theo đuôi tên huấn luyện viên mặc dịch ấy đưa nhóm cấp 8 để dạy vỡ lòng về Taekwondo.

Theo hệ thống đẳng cấp, Taekwondo tôi học chia làm 8 cấp. Nhập môn tức đai trắng, ở cấp 8, học 3 tháng sẽ thi lên cấp 7 - đai vàng. 3 tháng sau sẽ thi lên cấp 6, đai xanh, sẽ mang đai này suốt nửa năm đến khi thi cấp 4. Cấp 4 mang đai nâu cả năm mới lên cấp 1 - đai đỏ. Từ đai đỏ sẽ ôn luyện để thi đẳng, tức là sẽ mang đai đỏ đen. Người chưa đủ 18 tuổi thì cao nhất chỉ mang đẳng Tam, như tôi. Sau năm 18 tuổi thì mới có quyền lên đẳng Tứ, tức là đã trở thành huấn luyện viên. Tuy nhiên, một số trường hợp đặc biệt tôi vẫn nghe phong phanh là sẽ được đặt cách lên đẳng, nếu người đó cực kì xuất sắc. Thật ra, tên thầy ôn dịch trước mặt tôi nhìn rất trẻ, chắc chưa quá 20 tuổi, vậy có thể hẳn được liệt vào hàng “cao thủ” rồi. Nhìn dáng vóc cao dong dỏng đó đúng là cơ địa rất tốt để luyện Taekwondo, cái chân đó mà tung chiêu cước chắc lợi hại lắm đây. Tôi nuốt khan, thầm đánh giá.

Lớp mới có gần 20 người, tuổi từ 8 - 19, vậy là có vài người lớn tuổi hơn tôi. Ở lớp mới có một chị tên Thiên Vi (trên bảng tên có), rất xinh, này giờ tôi cứ thấy chị ấy nhìn ông thầy mới trân trân, mắt sáng rỡ, chắc là kết “ổng” rồi. Trai đẹp thôi mà! Có gì lạ đâu!

Đội ngũ tập hợp xong, “thầy Minh” (cách gọi miễn cưỡng) tự nhiên đẩy tôi lên, hắng giọng:

— Cô giảng đi!

— Gì kì vậy? Cậu mới là thầy mà! Tự nhiên kêu tôi dạy là sao? - Tôi cãi.

— Tôi muốn kiểm tra trình độ của cô.

Tôi nhếch mép, nói với riêng hấn:

— 4 tuổi tôi bắt đầu học võ. 7 tuổi đã là đai đen. 12 tuổi lên đẳng Tam. Thế mà còn phải đánh giá lại năng lực à?

— Cô đang khoe khoang đó à? - Hấn chỉnh lại cái đai màu đen thui trên hông, kẻ sát tai tôi, gằn. - Tôi-bảo-gì-thì-làm-vậy-đi. Cô đang làm trợ lí của tôi đấy. Cấm lời thôi!

Ức chế thật chứ! Hấn sai bảo tôi còn bản thân nhõn nhõn ngồi xếp bằng như xem kịch vậy. Nén cục tức xuống, tôi ráng vận môi cười, niềm nở quay lại buổi giảng, cất lời:

— Taekwondo là một môn võ bắt nguồn từ Hàn Quốc. Trong chữ “Taekwondo”, trong tiếng Triều Tiên, Tae (, hanja 跆) có nghĩa là “đá bằng chân”; Kwon (, hanja 拳, quyền) nghĩa là “đấm bằng tay”; và Do (, hanja 道, đạo) có nghĩa là “con đường” hay “nghệ thuật.” Vì vậy, Taekwondo có nghĩa là “cách thức hay nghệ thuật đấu võ bằng tay và chân.” Học Taekwondo, nên nhớ, tất cả đều bắt đầu từ bên trái, từ khởi thế, quyền cước, căn bản, đối luyện luôn lấy bên trái làm chuẩn. Học võ không phải là học đánh nhau. Taekwondo dạy người ta sức bền bỉ và rèn luyện sức khỏe, không được xem Taekwondo là vũ khí để hỗ trợ cho bạo lực. Người mới nhập môn sẽ mang đai trắng, tức cấp 8, cấp nhỏ nhất trong hệ thống xếp thứ bậc. Tuỳ vào ý chí luyện tập, mức độ thăng cấp nhanh hay chậm là do mỗi cá nhân định đoạt. Xin nhắc một lần nữa, ai đang có ý định học Taekwondo để đánh nhau, ức hiếp kẻ yếu thì xin mời bước ngay ra khỏi võ đường!

Không ai phía dưới phản ứng, họ lẳng lặng, chăm chú nghe, rồi gật gù. Nhưng phía sau tôi, tên “thầy” đáng ghét lại cất lời:

— Từ xưa đến nay, ai nghe nói một người có võ đều nể sợ, dè chừng. Tức là bản thân võ thuật đã mang cho mọi người định kiến bạo lực, bá đạo. Vậy, nếu như học Taekwondo không phải là bạo lực, chứ học nó để làm gì?

Hấn chú mục nhìn tôi, nụ cười rất khê trên môi. Gừ, cái tên xấu xa này đang muốn chơi khăm tôi. Muốn thừa cơ hạ bệ tôi đây này. Đúng là bỉ ổi quá đi!

Răng hàm tôi nghiêng lại, bàn tay bóp chặt. Vẫn bình tĩnh, cười tươi, nhìn thẳng vào hấn, đối đáp:

— Học võ là để phòng thân, bảo vệ kẻ yếu, chống lại cái xấu. Học để rèn luyện tinh thần thêm sắt đá, can trường, nâng cao sức khỏe, độ nhạy bén và tìm ra những năng lực còn ẩn giấu trong mỗi bản thân. Học Taekwondo nói riêng và tất cả các môn võ nói chung không chỉ tu luyện tay chân thêm khỏe mạnh, nhanh nhạy mà còn tu luyện tâm hồn, học để tinh tường về “võ đạo”. Học võ cũng phải có đạo đức. Người học võ phải biết trân trọng thị phi, biết yêu võ, tôn trọng tinh thần thượng võ. Người đi học võ am tường về võ đạo sẽ được tôn kính, kẻ mơ hồ, savào con đường bất chính, sĩ nhục cái đẹp của võ đạo chỉ là cặn bã của người học

võ. Học mà chỉ thích khoe khoang đá đấm thì đó không phải là võ đạo, đó chỉ là hững-kẻ-giang-hồ-tặc-tử, không có đạo đức võ thuật.

43. Q.3 - Chương 3.2 : Nhiệm Vụ Khả Thi

Tên con trai trước mặt đã đứng thẳng dậy, chắp tay sau lưng, hần khẽ cười, nhướn mắt nhìn tôi:

[Cũng sắc sảo quá nhỉ?]

_ Tốt! - Hần cười. - Xem ra cô cũng không phải là dạng “hữu danh vô thực” nhỉ?

Tôi mím môi, cười gằn:

_ Thưa “thầy”, bài khảo sát của “thầy” hết chưa ạ? Đến lúc ta bắt đầu vào bài giảng chính được rồi chứ?

Vết môi hồng kia kiêu hãnh cong nhẹ, hần ưỡn ngực, đứng trước lớp:

_ Nãy giờ đã dành thời gian quan sát đủ. Tôi có một số ý kiến sau đây:

Thứ nhất, cách thắt đai của cậu Hoàng Thi đã bị sai, vui lòng kiểm tra lại. Nếu chưa biết thắt thì hãy nhờ “sư tử” Maidây hướng dẫn.

Một anh chàng xấu xí có nốt ruồi rất to trên mép đã bị chỉ. Anh ấy tháo đai của mình ra, liếc nhìn huấn luyện viên rồi lúi húi thắt lại. Haiz, cái ông “thầy” này xét nét thấy sợ!

[Thằng nhóc Thi này, cố tình ngộ nghê cũng vừa phải thôi chứ!]

Hần nói tiếp:

Thứ hai, anh bạn tên Linh, vui lòng lần sau đến lớp hãy chuẩn bị kính áp tròng, nhờ trong lúc tập luyện mà cái kính cận cậu đang mang bị vỡ cũng không hay lắm!

My God! Hần quả là trùm soi mói! Đến cái kính của người ta mà cũng không tha! Mới nhận lớp đã muốn gây mếch lòng rồi đây! Tôi thấy cậu Thi ngồi cạnh cái anh tên Linh cười khúc khích đắc ý. Chắc họ biết nhau.

Bàn tay ông thầy chỉ về cái chị xinh đẹp tên Thiên Vi:

_ Còn cô...

Chị gái xinh đẹp đó chớp chớp mắt, ngẩng mặt:

_ Tôi...

Hần cười:

_ Phải! Cho cô 5 phút để cắt hết bộ móng đó.

Chị Vi nhúu mày, nhăn nhó:

_ Thầy ơi, em dưỡng suốt 3 tháng mới dài được như thế đó.

Tên thầy ôn dịch đó nhếch môi, bàn tay đó nắm chặt cổ tay tôi, giờ lên. Cái xiết cổ tay đột ngột làm tôi giật mình. Cảm giác lạ quá, rất quen thuộc. Bàn tay lạnh ngắt. Nhưng rất nhẹ nhàng. Trong một chuỗi ký ức vụt qua, tôi đã thoáng thấy dáng hình ai đó mơ hồ đã từng nắm cổ tay tôi như thế này. Cái quen thuộc này làm tôi sờn cả gai ốc.

_ Nhìn xem! - Hần giơ tay tôi lên cao trước lớp. - Đã học võ, cho dù là con gái cũng không được để móng tay. Cô thấy trợ lý của tôi có để không? - Rồi bỏ tay tôi xuống, đi về phía chị Thiên Vi. - Đứng dậy coi!

Cái buông tay cũng rất nhẹ. Cũng quen như vậy. Và hương nước hoa của hần làm tôi ngỡ ngơ.... Là hương hồng bạch! Mùi hương này dường như tôi đã ngửi thấy ở đâu đó.

Chị Vi đứng dậy, nghe theo lời “thầy”.

_ Cô thử vo tròn bàn tay thành nắm đấm đi.

Chị nắm tay lại. Hoàng Hiểu Minh xoè lòng bàn tay phải của mình ra trước mặt chị. Nhướn mày:

_ Đắm vào thử đi. Thật mạnh!

Chị ấy dùng sức, đắm bàn tay vào lòng bàn tay huấn luyện viên. Những móng tay dài bị lực ép cắm sâu vào da thịt khiến chị thốt lên:

_ Ui da! Đau quá!

“Thầy Minh” chấp tay, cười nhạt:

_ Đó là lí do phải để móng tay ngắn. Nhỡ mà bị gãy móng tay thì đừng ngồi đó khóc bù lu, bù loa lên. Xin nhắc mọi người cũng không nên mang phụ kiện rườm rà, không tiện cho việc luyện tập.

Sau màn chào lính mới sắc mùi mốc cẩu, đào xối, bối mốc đó thì cuối cùng cái tên tóc nâu đó cũng chịu vào bài giảng chính. Thú thật, dù hắn trông rất ngạo mạn, kiêu căng nhưng mỗi lời giảng của hắn đều rất sâu sắc, đôi khi cũng thật hóm hỉnh. Vẫn cái phong thái tự tin và truyền đạt tốt ấy, tôi thấy hắn cũng có khiếu sư phạm ghê nhỉ. Chỉ ghét nhất là đôi mắt hổ phách kia, nó hờ hững và vô tâm phát bực, mỗi lần nó quét qua tôi, mang theo ánh nhìn xét nét, giễu cợt. Hắn thích hành hạ tôi. Chính xác là vậy. Lúc dạy lớp đứng tấn, hắn bắt tôi đứng làm mẫu cả mười phút, mỗi chết đi được. Riêng hắn, chỉ cười khoái trá. Tôi chưa từng thấy trên gương mặt đó biểu cảm một nụ cười thật sự. Cách cười nhạt nhòa, cười đều căng, cười gằn, cười mỉa,... Chốt lại không phải là một con người tốt!

Nếu như việc dạy lớp mới sẽ rất suôn sẻ thì khi cho lớp tập tự do, hắn chuyển sang giáo huấn tôi thì đúng là một cơn ác mộng!

Ác ôn! Chỉ việc ôm cái gối cứng gơ lên và ra lệnh cho tôi đá, hắn...hắn làm tôi ức muốn khóc! Hức!

_ Đá từ đòn căn bản nhất. Đá thẳng!

_ Ya!!!

Hắn hạ gối xuống, gất lên:

_ Bộ sáng giờ cô chưa ăn gì à? Đá mạnh lên!

Hứ! Xấu xa! Đá vậy còn chê yếu! Có ngon thì qua vị trí tôi mà đá này, giở cái miệng hô hoán thôi! Một muốn dứt hơi luôn! Thầy ơi, cứu em với!!!!

Tôi co giò, dùng thêm lực:

_ Ya!!! Baraaaaaaaaa!!!!

_ Đá tạt! – Hắn lệnh.

_ Ya!!!

Cái gối lại bị hạ xuống, âm thanh gắt gỏng khó ưa lại tiếp:

_ Bẻ cổ chân ngang qua. Giữ vững cổ chân. Xem hông của cô kia, úp qua!

Oái, rõ ràng là tôi đã đá đúng kĩ thuật rồi mà. Tên đáng ghét đó cứ daynghiến, xĩa xối tôi hoài. Tôi gồng mình chịu, vượt mồ hôi, làm lại màn đá.

_ Ya!!! Baraaaaa!!!!

_ Lần nữa!

_ Barrraaaaa!!!!

Không gian ngập tiếng đầm đá ồn ào. Mồ hôi tôi loang trên trán, lăn xuống môi mặn chát. Mục tiêu duy nhất là cái gối đá. Hiệu lệnh vừa dứt là tôi gơ chân phát đòn.

_ Đá chẻ!

Tôi gơ chân lên cao, tập trung lực về chân. Đạp mạnh.

— Hay da! Babaraaaaa!!!!

— Tiếp. – Hấn nói.

“Thùm thụp”

— Ya!!!!

— Đòn số 4.

Tôi quay người, lấy chân trái làm trụ, dồn lực về gót chân phải, xoay người, đá về hướng gối.

Bất ngờ, tên huấn luyện viên trời đánh đó giựt cái gối đá ra, thụt người về sau. Tôi đang đá nửa chừng, mất đà, té nhũn.

— Á!!! Chơi gì kì vậy?

Giọng tôi không nén được ầm ức, té phịch xuống sàn, thở dốc. Hoàng Hiếu Minh đứng thẳng người, hắng giọng:

— Cô biết mình sai ở đâu không?

Cả người tiếp đất xuống cái sàn cứng ngắt, đau điếng. Tôi xoa cái mông đáng thương. Nhăn nhó.

— Sai? Sai gì chứ? Tôi tiếp xúc đúng mục tiêu mà! Không phải “thầy” giựt gối ra à? – Tôi vẫn ngồi dưới sàn gỗ, gân cổ cãi lại.

Hiếu Minh ngồi xuống cạnh tôi, hắt mặt:

— Cái sai của cô chính là giữ trọng tâm không vững. Chỉ cần tôi di dời mục tiêu một chút là chân trái của cô chịu lực không nổi rồi. Trong giao đấu, nếu đổi thủ chuyển vị trí thì lúc cô dùng đòn này cũng xảy ra tình trạng mất thăng bằng như thế rất dễ bị lộ ra sơ hở để đối phương phản công. Lúc đó, cô chắc rằng mình sẽ phản ứng kịp không? Động tác của cô màu mè, quá chú trọng vào kĩ thuật, dư thừa những động tác không cần thiết. Chính những động tác thừa ấy khiến đối phương dễ phát hiện ra cơ sở dùng đòn gì. Và chính nó cũng làm cho tốc độ của cô chậm đi. Phải không?

Tôi thở phì phò, tức tối đập tay xuống sàn, gầm gừ:

— Đang hả hê lắm phải không? Vì tôi đã đắc tội từ trước với cậu nên giờ được cơ hội cậu sẽ dìm hàng tôi đến tận cùng địa phủ mà! Cậu tính vác tôi đi thi SeaGame hay sao mà xét kĩ vậy? Thì đúng là tôi đang lệ thuộc vào kĩ thuật chuẩn, nhưng đây là luyện tập chứ có phải đang thi đấu đâu. Như này giờ, rõ ràng là cậu luôn kiểm soát để bắt nạt tôi, cho dù tôi không có làm sai. Làm vậy chắc vui lắm mà! Lí do gì chứ?

Đôi mắt hổ phách nhìn sâu vào đáy mắt tôi. Trong đôi mắt ấy nồng tro chứa cả khuôn mặt tôi in hình lại. Hấn cười – nụ cười thách thức, ngạo nghễ, ngồi xuống cạnh tôi:

— Thì sao? Tôi cố ý đấy! Cô làm gì tôi? – Rồi tên trời thần đó đứng dậy. – Mau. Đứng lên! Tập tiếp thôi!

Tôi ghì người lại, ức chế muốn nổi xung thiên. Tại sao chứ? Hấn mượn việc công trả thù riêng. Vì hận chuyện cũ mà tên đó hành hạ tôi cho bótức. Đồ thù dai, nhỏ mọn. Chỉ cao hơn tôi một đẳng thôi mà, cần lên lớp đến thế không? Cố tình làm bẽ mặt tôi mấy lần trước lớp giảng đã đành. Hành xác tôi làm mẫu cho môn sinh mới cũng không tính. Nhưng tất cả đều là do hấn đem lòng tư thù ra để rắp tâm chà đạp tôi như thế thì uất ức lắm. Tôi ghét hấn!

— Không! – Lắc đầu, kiên quyết không nghe lời.

— Đứng lên! – Hấn kẹp tay vào nách tôi, xách lên. – Không nhiều lời, mau lên!

Tôi đứng dậy, giựt tay hấn ra, rửa xối xả:

— Đồ đáng ghét! Ý là huấn luyện viên là muốn ức hiếp tôi được à? Đồ nhỏ mọn, thù dai hơn cú già! Cậu hơn tôi chỉ ở cái màu da chứ được cái gì? Giỏi thì đứng ở đây mà tập. Đừng có hề chút là cất giọng dạy dỗ người khác. Tôi không phục!

Trái với biểu hiện đang kích động của tôi, con người đó vẫn thản nhiên như không có gì, môi mím nhẹ, giọng nói trong như nước suối tĩnh nhả, vang lên êm êm, duy nhất cho tôi nghe.

— Cô đang tức giận? Không phục? Cô nghĩ tôi chỉ có cái miệng để nói khoa trương thôi sao? Hừ, trình độ như cô mà đòi tôi thị phạm? Tức cười!

Xung quanh, võ sinh nhìn chúng tôi tò mò. Âm thanh luyện tập loãng dần. Những tiếng hô hoán lác đác. Đám đai trắng dừng tập, ngó chúng tôi với vẻ không hiểu gì. Cấp 7, cấp 6 cũng tạm dừng, đứng nhìn.

Con người ngạo mạn, kiêu căng, phách lối. Hừ, nghĩ mình hơn được ai? Hắn đang sỉ nhục tôi, một điều chưa bao giờ ai dám nói với tôi như thế. Tôi nắm chặt tay, mắt đằng đằng sát khí, mặt đỏ bừng, tôi tức đến nỗi chẳng biết bản thân của mình đang nói gì. Chỉ biết là sẽ có lúc đôi mắt kiêu ngạo kia phải hạ xuống nhìn tôi, cái cổ luôn ngẩng cao đó phải nhìn xuống, và cái miệng đã từng xỉ vả tôi phải có ngày thốt lên câu: “Xin lỗi!”. Đó là điều tôi muốn nhất vào lúc này.

— Hoàng Hiểu Minh, chúng ta đấu một trận!

Dường như cả võ đường đang nín thở với lời thách đấu ngạo mạn của tôi. Một Đệ tam đẳng huyền đai đi thách đấu với một huấn luyện viên đẳng tứ. Xét về sức lực là một đứa con gái cao 1m65 đang thách một thằng con trai cao 1m85 đánh nhau. Quả là không cân sức!

Đôi mắt hổ phách có chút mở to, đảo quanh người tôi. Lại là cách nhìn xét nét.

— Cô đã suy nghĩ kỹ chưa vậy? - Hoàng Hiểu Minh hỏi tôi, cùng nụ cười giấu cợt. - Cô nghĩ mình đủ tư cách giao đấu với tôi sao? Tôi không muốn đấu cùng môn sinh nhỏ đẳng hơn mình, mắc công lại mang danh là ăn hiếp kẻ yếu. - Giọng nói đó lướt qua tôi, ma mị.

Tôi thụt lùi, lấy lại khoảng cách với hắn, sửa lại cổ áo, nhấn giọng:

— Tôi muốn đập tan bộ mặt kiêu căng của cậu. Nếu tôi thắng cậu thì cậu phải ngay lập tức xin lỗi những gì đã gây ra với tôi!

— Ngược lại? Cô chẳng mất mát gì sao? Nếu cô thua thì ai cũng cảm thông vì cô vốn yếu thế hơn tôi mà!

Tôi cười nhạt, bặm môi. Liệu mình có nông nổi quá không?

— Nếu tôi thua thì sẽ không bao giờ làm trái ý cậu nữa. Tùy cậu muốn làm gì thì làm!

Đột nhiên, tên con trai đó bật cười khanh khách, phẩy tay:

— Được thôi! Chuẩn bị giáp đấu!

Xung quanh, cả các anh lớn cũng đang khuyên nhủ tôi đừng đấu. Nhưng bản tính nóng nảy đã phủ mờ mắt rồi, tôi chỉ muốn thắng tên huấn luyện viên chết bầm đó thôi!

Kiên quyết không đổi ý! Hoàng Hiểu Minh, mi chờ đấy!

Hai anh em ngồi bệt dưới sàn, lẫn trong bóng áo võ sinh trắng tinh, chăm chú quan sát mọi biểu hiện trong lớp võ.

Bàn tay do tức tối mà nện xuống nền gỗ cứng, Chí Linh nghiêng răng, làu bàu:

— Cái con nhím bất trị này, sắp gây họa nữa rồi!

Hoàng Thi đưa tay kiểm lại quả đầu tóc giả xù xù của mình, cất tiếng nói làm cái nốt ruồi to tướng chấm trên mép bay nháy trông vô cùng buồn cười:

— Wow! Hấp dẫn đây! Ma vương bất bại Demon giao đấu cùng cô bé xinh như búp bê ấy! Eo ơi, hi vọng là anh Black sẽ không làm bị thương con gái người ta!

Linh ôm ngực, thở dài, tháo cái kính to bản ra, xoa thái dương:

— Kêu tiếp cận Thiên Vi chứ đâu kêu sắp gần Tiểu Bạch. Gừr! Nhím à, không được đụng vào cô ấy! Tổ giết cậu mất!

— Nghe rồi nha! Thì ra anh quen cái chị xinh xinh đó! - Thì búng tay, mắt hướng về cô gái mặc võ phục đã xỉn màu cùng cái đai đỏ đen đang gân cổ tranh chấp với ông anh Hiểu Minh. - Hèn chimà mỗi lần chị ý lướt qua là anh cúi mặt như sợ chủ nợ vậy! Thì về méc chị dâu!

Linh gắt:

— Im đi ranh con! Mọi việc đang rối như thế mà còn lải nhải!

Thì dẫu môi, cười, thủ thỉ với anh:

— Sau bao năm trời quen biết với anh Black thì cũng hiểu chút ít về khả năng đá đấm của anh ấy. Thì sẽ so sánh profile của anhBlack và chị gái xinh đẹp đó nhé!

Đối tượng thách đấu: Hoàng Hiểu Minh

Nhận dạng: Mặc giáp xanh

Chiều cao: 1m85

Cân nặng: 65kg

Khả năng chiến thắng: 100%

Phẩm chất: Tinh anh

Thể lực: Cực mạnh

Phòng thủ: Nhanh nhạy

Sở trường: Tấn công cự li gần, tốc độ chớp nhoáng và đòn dứt điểm hiểm hóc

Thành tích: Bất bại

Nhược điểm: Kinh địch, lực chân trái và phải không đồng đều

=> Sơ qua đủ là biết thắng chắc cô bé kia rồi!

Hai nam nữ phía xa đang lờm lờm nhìn nhau, võ sinh đang tụ dần thành một vòng tròn để xem thách đấu, hai chàng trai hoá trang xấu ma chê quỷ hờn cũng đi theo quan sát. Vừa đi, Linh vừa dítay lên trán Thi:

— Chú em thật thiển cận và chủ quan. Chưa biết về cô bé ấythì đừng vội kết luận. Anh chú biết khá nhiều về cô ấy đấy!

— Cô ấy thế nào?

Linh nhướn mắt:

Người thách đấu: Phượng Mai

Nhận dạng: Mặc giáp đỏ

Chiều cao: 1m65

Cân nặng: 48 kg

Khả năng chiến thắng: 70%

Phẩm chất: Nhiệt huyết

Thể lực: Tương đối

Phòng thủ: Cảnh giác cao

Sở trường: Tấn công nhanh gọn, dứt khoát, đòn hiểm, phán đoán khá chính xác

Thành tích: Knock out khá nhiều đối thủ

Nhược điểm: Động tác màu mè, hoa mỹ, thiếu tập trung.

=> Ăn điểm thì được, đấu dựa theo sức lực là thua chắc. Nhưng cũng không nên xem thường!

Nguyễn Hoàng Thi nhún vai, vẽ hờ hững rõ ràng trên khuôn mặt, cậu bĩu môi, nói:

— Có bao giờ chúng ta thắng được Black chưa mà nghĩ chị gái này sẽ thắng? Hào huyền!

Linh nâng gọng kính, kẻ sát tai Thi:

— Vấn đề là vai trái của Black đang bị thương, khó khăn đây! Nhỡ cô bé kia mà nhận ra điều này, tập trung tấn công vào yếu điểm chí mạng đó thì nhím xù tiêu chắc! - Đảo mắt về hướng đối diện, nơi có cô gái tóc nâu dễ điệu đà xinh đẹp đang chăm chú dõi theo trận đấu. - Cậu xem, Thái Thiên Vi nhìn theo Black không rời mắt.

Chân mày xéch lên, nụ cười của Thi ma mĩnh:

— Cô ta vào trông rồi! Chuẩn bị “thả lưới” tóm “con cá vàng” là vừa.

— Khoan đã, đợi thêm ít lâu nữa xem sao!

Trong võ đường bát nháo, xì xầm một mưu đồ bí mật, hai chàng trai khe khẽ nói chuyện với nhau, trong thân mật đến nỗi người ta suýt nghĩ nhầm là gay. Nhưng họ chẳng màng. Vấn đề đang tập trung tại “cặp đôi hoàn cảnh” đang gây ra một trận đấu bất đắc dĩ cho lớp.

Không biết ai sẽ thắng.

Tôi chụp cái giáp nón màu đỏ lên đầu, chỉnh cho ngay ngắn, tay thắt chặt giáp tay và hạ ống tay áo xuống. Cả người bị nẹp trong lớp giáp đấu y như đòn bánh tét. Phía sau lưng, sư huynh Hữu Hoà xiết dây cột của giáp thật chặt làm tôi suýt nín thở. Anh nhìn tôi, rồi nhẹ nhàng:

— Giờ suy nghĩ lại thì còn kịp đó nhóc!

— Sao phải nghĩ lại ạ? Anh biết tính em mà!

Anh thắt xong cái áo giáp hộ tôi, xong đi vòng lên trước mặt tôi, chỉnh cái mũ màu đỏ tôi đang đội trên đầu, cười:

— Phải, anh là người dạy em võ lòng về Taekwondo, anh biết rõ từng thói quen, sở trường và cả sở đoản của em. Em thật nóng tính. Minh không thể xem thường đâu, còn nhỏ tuổi như vậy mà đã cao hơn chúng ta một đẳng. Cậu ấy là một đối thủ khó nuốt đấy. Mà đó là con trai, em nghĩ đánh thắng nổi à? Hô đánh như là người ta đã biết trước kết cục rồi.

Tôi nuốt khan, mái tóc cột đuôi gà cộm dày trong chiếc mũ giáp nóng hầm hập, giọng đồng dục:

— Kệ. Em thua sẽ không nhục chí. Vấn đề là phải thua tâm phục khẩu phục. Em ghét mấy người dám nói mà không dám chứng tỏ việc mình nói lắm!

Tôi nghe anh Hoà thở dài, nhìn tôi bất lực. Phía tay trái, tên “thầy” mặc ôn hất hàm nhìn tôi, thách thức.

Bấu tay thật chặt. Tôi hít một hơi, đã leo lên lưng cộp rồi, phải nhờ được râu cái con cộp hung hăng đó mới thoả ẩm ức.

Thảm thi đấu là một đường biên vuông vắn 10m, đây cũng là nơi kiểm tra hay đấu giao hữu của nhiều lớp, có một đường chú ý gần biên bao bên trong “hình vuông 10m” ấy. Xung quanh, võ sinh ngồi tụ dần thành một vòng tròn. Thầy tôi bắc cái ghế tựa, ngồi gần đường biên, các sư huynh, sư tử cũng ngồi quanh thầy, tư cách như là giám khảo.

44. Q.3 - Chương 3.3 : Nhiệm Vụ Khả Thi

Thầy giao anh Hữu Hoà làm trọng tài, giữa sân đấu, anh đứng hiên ngang, cất giọng:

— Chung, Hong! (Xanh, đỏ!)

Chúng tôi bước ra sân đấu. Tự nhiên thấy tim run bắn, tôi hít hơi sâu, bàn tay lạnh đi. Bước ra.

Đối diện, Hoàng Hiểu Minh bình thần và thoải mái như đang đi dạo chơi. Hừ, ta sẽ đập tan cái vẻ mặt phách lối này!

Anh Hòa đứng giữa chúng tôi, giờ hai cánh tay ra trước mặt, song song nhau, vuông góc với mặt đất rồi hắng giọng:

__ Cha-ryeot. (Nghiêm) - Kyeong-rye. (Chào).

Tôi khẽ lườm đối thủ, sau đó đứng nghiêm lại, gập hông, cúi người 30 độ. Hắn cũng chào tôi qua loa. Tưởng tượng y như phim Tàu lúc tân lang, tân nương đang bái đường. Suy nghĩ kì cục đó làm tôi ớn lạnh, chắc chắn là đầu tôi chẳng nghiêng đủ 45 độ để tôn trọng con người đáng ghét đó đâu. Ai bảo hắn cũng quạ loa như thế.

__ Joon-bi. (chuẩn bị).

Bộ giáp xanh đối diện xoè hai bàn tay ngang bụng, nâng dần tới chấn thủy, vo thành nắm đấm rồi lại di chuyển hai nắm đấm tay song song trở về ngang bụng. Hắn chẳng hề chớp mắt hay gì á, rất tự tin, rất ngang tàng.

Tôi gần như nín thở, chờ nghe hiệu lệnh cuối cùng của anh Hoà. Mi mắt tên Minh khẽ nheo, ý cười cợt. Đáng ghét!

Tiếng hô mở màn thật sự:

__ SHI-JAK!!! (BẮT ĐẦU!!!)

Trận đấu bắt đầu, mọi âm thanh huyền não ngoài sân nín bật, chỉ còn nghe tiếng hô thủ thế, tiếng hét ra đòn của hai đối thủ.

Tôi tấn công trước, phang đòn đá vòng cầu quen thuộc, cố dùng tốc độ thật nhanh để ghi điểm trước. Âm thanh tiếng chân nện lên mặt sàn thùm thụp.

Thật đáng sợ, tên ấy nhanh hơn tôi, giật người ra, phản công chớp nhoáng.

__ Ashihhhh! - Tiếng hô của đối phương, kèm cú đá giò lái bất ngờ, nhanh như sao xẹt.

Cảm giác giáp đấu của mình vang lên chúa chát, kể đó là tràng vỗ tay tán dương của “khán giả”.

Tôi quay mặt sang thầy, thầy tôi chỉ thở dài, lật bảng điểm 1-0.

Trọng tài vẫn duy trì hiệp đấu có vồn vẹn hai phút.

Sao hắn nhanh đến thế? Đòn đá nhanh đến mức tôi chẳng nhìn rõ hình thù. Tiếng chân hắn va vào giáp tôi, vang vọng, nhưng không hề mang chút cảm giác đau đớn. Hắn chỉ đánh lấy điểm trúng giáp. Chân hắn dài như thế, nếu như lúc phản đòn mà dùng đòn đá ngang trúng đầu thì sẽ có 2 điểm rồi.

Tôi nhấp nhủ, về bối rối, dè chừng, tay luôn thủ nắm, nhưng nhát đòn hơn. Canh chừng mỗi lần hắn nhử chân chuẩn bị xuất đòn là tôi lại đổi chân cho nghịch hướng của hắn, hắn dồn tôi, tôi cứ thụt dần đến khi dừng ngay đường cảnh báo gần ra tới biên. Anh Hữu Hoà lập tức can hai đứa ra, lôi về giữa sân.

Thời gian giống như mới mọc thêm chân, gần hết hiệp. Tôi đánh bạo, phang đòn số 2. Chân chưa kịp chạm tới giáp đối phương thì...

“THÙM THỤP! Phập!”

- Asherrrr!!! - Giọng hét uy lực, dũng mãnh như chúa tể sơn lâm đang gầm. Lần này thì tôi cảm giác trước ngực căng tức, rồi cả người ngã bật ra đất, cú đá làm tôi như tắt thở tạm thời. Choáng váng.

Một tràng pháo tay nữa vang lên, rầm rộ, có tiếng tung hô nữa. Khi chân tôi vừa đánh lừa và xuất đòn số 2, Hoàng Hiểu Minh đã đoán trước được và quay người phản đòn số 4 ngay lập tức. Đòn đá dồn toàn lực khi xoay người như thế đã ăn điểm knock-down, tức là làm đối thủ choáng.

2-0

Tôi ngồi dậy, tai ừ lên. Nghe được tiếng anh Hoà hô:

— Keu-man. (kết thúc hiệp 1).

Hoàng Hiểu Minh dẫn tôi 2 điểm. Tôi đã khinh địch rồi!

Hiệp 2 mở ra sau 1 phút nghỉ. Tôi đội lại mũ giáp, có chút thấm mệt vì ăn cú đá vào ngực đầy uy lực. Lần này tự hừ với bản thân sẽ cẩn thận hơn và quyết gỡ điểm để không bị xử thua ê chề. Quyết tâm!

Hiệp 2 theo nhận định là tẻ nhạt. Tôi quá cẩn trọng, còn đối phương lại không tận dụng cơ hội ra đòn. Như hấn đang cố ý nhường tôi. Thật chán!

Kịch tính gần cuối hiệp, khi hấn kè tôi gần nhau, giữ đối phương trong thế kẹp, cánh tay móc giữ thân tôi nhằm ngăn tôi xuất đòn. Trong lúc đó, tên Hiểu Minh cất giọng thì thầm gần tôi.

— Cô nghĩ sẽ thắng được tôi sao?

Môi tôi đang cắn chặt, ráng nhếch môi:

— Có chứ. Mới thua có một hiệp thôi! Cóc sợ!

— Cú hồi nãy chưa tổn à? Đau không? Thêm vài cú nữa là bao ambulance về nhà nhé!

Tôi hừ lạnh, dùng sức đẩy vai hấn, xô ra. Một cách bản năng, không tự chủ, chân tôi xuất đòn đá mức đơn giản như đầy lực nện xuống vai hấn.

— Ya!

Đối phương bước lùi hai bước, nét mặt khê kinh sợ. Có vấn đề gì đó khi chân tôi chạm vào vai trái của hấn. Vì đánh vào vai không ghi điểm nên chỉ dả thương được đối thủ. Nhân lúc hấn chưa hết bàng hoàng, không kịp phản công, tôi dồn gần như trọn lực, bồi thêm một cú đá chẻ vào đầu người đối diện.

“HUỲNH HUỶCH! Phập! Rầm”

— Baraaaa! - Tôi kiêu hãnh hét lên, tấn công được rồi!

Tiếng vỗ tay rợp trời, có mấy đứa kích động đứng dậy hú hét. Tôi vừa đá trúng mũ giáp đối thủ.

— Keu-man! (kết thúc hiệp 2)

La la la, tỉ số 3-2, tôi đã thắng ở hiệp 2. Vui quá!

Tạt cả chai nước khoáng vào mặt, má tôi nóng bừng bừng như đốt lửa, tôi tu nước ừng ực, mồ hôi tuôn ướt nhem, ngã dài trên ghế tựa.

Anh Bình sư huynh, người anh cả ngang ngửa địa vị của anh Hoà đưa cho tôi cái khăn, rồi xoa cái chân vì căng hết lực ra đánh của tôi, săn sóc.

— Giỏi lắm nhóc! Tưởng em tiêu chắc rồi chứ! - Anh khen.

Tôi héch mũi:

— Sao tiêu được! Đệ tử võ đường Đệ Nhất đây sao thua được con “đười ươi Anh Quốc” đó chứ!

Bình đại huynh phì cười, rồi xầm xì nhỏ với tôi:

— Hồi lúc em tung cú Ap-chagi anh đâu thấy quá nặng đâu mà hình như anh thấy cậu ta rất đau thì phải. Em nên chú ý cái vai trái của cậu ấy.

Vai trái? Lúc gặp hấn trước giờ học tôi đã từng va trúng vai trái của hấn, tên Hiểu Minh đó đã té bệt xuống đất không gượng nổi. Và chỉ một đòn đá thẳng tâm thường trúng vai, hấn đã mất bình tĩnh? Vậy là...

Tôi thốt khe khẽ, như đào trúng mỏ vàng:

— Nhược điểm của hấn chính là vai trái?

Bình ca ca gật đầu:

— Có lẽ. Em cứ tập trung vào điểm đó. Một cú tấn công vô vai, bồi thêm mấy đòn hiểm. Thêm đòn bandal, tốt nhất là tận dụng đòn chẻ, đập lên giáp nón như hồi nãy. Em ráng đánh knock-out càng tốt! Đừng quên phòng thủ cho chắc đó!

Tôi gật đầu. Cảm ơn ông anh tốt bụng.

Hoàng Hiểu Minh! Mi die thật rồi!

Những đôi mắt đăm đăm nhìn trong không gian, tập trung duy nhất về hai nhân vật đang giao đấu. Tiếng cổ vũ nồng nhiệt. Cơ thể hừng hực khí thế. Tiếng khai màn hiệp 3 vang như sấm dậy. Tim bồi hồi, căng tràn nhựa sống. Đôi mắt dán vào con mồi. Mãnh liệt tấn công.

Sẽ là thắng hay là thua đây?

- Shi-jak!

Như cơn lốc dữ tràn tới, bóng áo giáp nhào vào nhau hệt hổ đói, quần thảo, chống cự, tấn công. Hiệp 3 sẽ quyết định tất cả. Một là tôi thắng. Hai là hắn sẽ thắng. Quan trọng là giao kèo đã giao, nếu tôi thua thì sẽ phải ngoan ngoãn nghe lời hắn. Chữ tín đặt hàng đầu. Vì thế, nếu không muốn phục tùng con người kia thì chỉ có một con đường duy nhất là phải chiến thắng!

Hai phút ngắn ngủi này sẽ định đoạt tất cả! Không được thua nhé!

Hoàng Hiểu Minh quả là rất tài giỏi. Thân thủ nhanh nhẹn, kỹ thuật dứt khoát, hiểm hóc, kiểm soát lực chân rất chặt. Hắn hoàn toàn chỉ là muốn ghi điểm, ngoài ra, với sức như thế nếu dùng hết lực thì sẽ knock out tôi dễ như trở bàn tay. Trình độ này ắt là đã qua khổ luyện rất nghiêm khắc, hoàn toàn xứng đáng với đẳng tứ mà hắn ta mang. Hiểu Minh thực sự không muốn đả thương tôi thật sao? Vậy nếu tôi dùng thủ đoạn để đánh thắng trận này liệu có quá hèn hạ không?

Vai trái - yếu điểm duy nhất trên người đối thủ. Nếu tôi tập trung đả kích điểm trọng yếu đó làm đối thủ hoang mang, không phòng thủ được thì trong những đòn quyết định sẽ có thể chiến thắng. Có nên không? Làm vậy có còn là tinh thần thể thao lành mạnh không? Đó còn là tinh thần Taekwondo chân chính chứ? Tôi thực sự bị bối rối.

“BỐP!”

- Ya! Arsherrrrr!!!

“HÚ HÚ HÚ! Hay quá!!!”

Mỗi chuỗi âm thanh liên hoàn đánh động lí trí tôi trở nên minh mẫn. Cú gỡ 3-3 của Hoàng Hiểu Minh làm tôi bình tĩnh. Minh đã san bằng tỉ số, nếu giờ tôi cứ tiếp tục nấn ná thì theo cái đà này tên thối tha đó sẽ chiến thắng.

Không được! Tôi phải thắng! Không thể thua thế này được! Minh sẽ làm sao nếu thua đây?

Mồ hôi chảy từ trán xuống, cay xè mắt. Tôi thấy đối thủ cũng đã thấm mệt rồi, gương mặt đó cũng bóng nhẫy mồ hôi. Nhưng trong đôi mắt hổ phách là ánh nhìn vẫn thản nhiên và bình lặng như cũ. Hắn không nề nao nóng trước tôi, hay là quá giỏi che giấu?

Sàn gỗ lộp bộp tiếng bước chân nhún nhảy, va đập. Mỗi lần tôi chuẩn bịa đòn đánh là tên ấy lại lùi xuống một bước, che đi cái vai trái của mình. Đúng là như một đứa trẻ đã từng nghịch dại ném thử trái ớt hiểm thì nhất quyết lần sau chẳng bao giờ nó muốn ném lại quả ớt cay xè đó lần hai. Chính vậy, đã từng bị đánh vào nhược điểm, Hoàng Hiểu Minh trốn nhảy cảm khi thấy tôi muốn đánh về phía bên trái của hắn. Rõ ràng là sợ đau mà!

Được thôi! Cũng biết sợ ấy nhỉ? Xin lỗi vì tôi phải lợi dụng điểm yếu của cậu rồi, Hoàng Hiểu Minh!

Thế là tôi nhún chân, quyết định tấn công trực diện vào vai đối phương. Chân sải đòn, áp đảo, tiếng hét uy lực.

— Ya! Hey!!!

“BỐP!!!”

— 4-3!

Ha ha! Chính xác rồi! Vươn đông, kích tây thành công. Vốn dùng một đòn giả số 1 hướng đến vai đối phương tấn công, Hiểu Minh vì tránh chân tôi đã vào vai trái nên ra sức che chắn cho cánh trái, để sơ hở lộ ra ở phần hông phải và bụng. Ngay lập tức, tôi dùng đòn số 4 thật nhanh, quay người đá thẳng vào bụng hắn, trả cú đá hắn đã tặng tôi hồi hiệp 1, vẫn là đòn số 4, vẫn là cách đánh lừa phòng thủ mà hắn đã dùng.

Tôi thấy anh Hữu Hoà khẽ gạt đầu hài lòng, anh giơ tay tiếp tục trận đấu.

Hai chiếc áo giáp kề sát nhau, hắn khoá chặt chân tôi, khẽ lau bầu:

— Con nhỏ kia! Cô hay lắm! Hừ!

Tôi cố sức thoát khỏi cánh tay kè chặt đó, cảm thấy như sắp chạm hắn đến gương mặt kia. Bỏ qua bộ giáp che chắn này thì chẳng khác gì tôi và hắn đang ôm nhau. Bởi vậy tôi thấy cực kì nhạy cảm mỗi khi bị hắn kè sát như thế này, chỉ mau phá được thế kìm kẹp để thoát khỏi tư thế ám muội trên.

Tôi vừa loay hoay tháo cánh tay đang kè chặt mình lại, nhếch môi đắc ý:

— Lấy đạo người trả cho người, có gì là sai nào?

Hơi thở kia trở nên hì hục, giọng tên huấn luyện viên trở nên đứt quãng vì thấm mệt:

— Ngon thì xấp lá cà nè, chơi vậy hèn lắm cô em!

— Hừ! Ai anh em với mi! - Rồi lên dặm mạnh vào bàn chân hắn để thoát thân.

Tên Hiểu Minh bị đập trúng chân nên nhăn mặt, xô tôi ra khỏi người, tay chụp mũ giáp, rồi tiếp tục thủ thế chuẩn bị phản công.

Tôi lướt mắt chăm chăm trước mặt, không phải là nhìn hắn mà nhìn anh Bình đang ngồi ở hướng đối diện tôi. Anh giơ cổ tay lên, nơi có chiếc đồng hồ điện tử đen, báo sắp hết giờ. Ý bảo tôi mau đánh thúc để kéo xa khoảng cách điểm số.

Nếu giờ đánh nước rút, nếu thành công thì tôi sẽ thắng chắc, còn kẻ ấy chống cự và phản công được thì coi như tiêu đời. Nếu muốn bảo toàn kết quả 4-3 đến cuối giờ thì tức là tôi phải cẩn răng né đòn của Hoàng Hiểu Minh, không cho hắn ghi điểm. Nhưng 4-3 rất dễ lật ngược tình thế, có khi hắn đánh gỡ điểm không chừng nên theo cách đánh vũ bão đến điểm chênh lệch nhiều hơn sẽ khả quan hơn.

Anh Hoà giơ ngón tay khe khẽ, ngầm kêu tôi cứ tấn công mạnh mẽ lên. Ở võ đường Đệ Nhất này, giờ ai cũng hi vọng tôi sẽ làm mở mây mở mặt cholorp, nếu thua cũng chẳng có gì là hổ thẹn. Nếu tôi thắng “con đười ươi Anh Quốc” này thì sẽ nổi như cồn cho xem!

Nhịp tim như trống đập xung thiên trong ngực, cảm giác căng tựa dây đàn. Bụng tôi thắt lên, đau xóc hông ê ẩm. Máu nóng tràn trong huyết quản, rần rần chạy khắp cơ thể. Mồ hôi mặn thấm ướt lưng áo. Bộ võ phục sắp ướt nhẹp vì mồ hôi tuôn nhiều, đến nỗi chúng ướt trên mi tôi, long lanh như nước mắt. Giọng sắp khàn đi, tôi tập trung cực độ, mạnh mẽ tung đòn:

— YA!!! HAYDA!!! Barra!!!!

“BÓP! BÓP! BÓP! BÓP! BÓP! BÓP! BÓP!”

Đòn đá vòng cầu leo không khoan nhượng vào ngực đối thủ. 7 đòn vòng cầu trên không trung liên tiếp như muốn rút cạn sinh lực của tôi, ý định cuối cùng sau khi kết thúc cú đá vòng cầu thứ 7 sẽ kết trận bằng đòn chẻ vào đầu hắn. Thời gian sẽ kịp chứ?

Có vẻ như Hoàng Hiểu Minh đã thấm đau rất nhiều, hoàn toàn không thể chống lại vì trong 7 đòn liên tục tôi tấn công đã có 3 đòn nhắm thẳng đến vai trái không tiếc thương.

Những tiếng ồ thảng thốt của võ sinh vang lên bên tai, chân tôi cũng nặng dần, đuối muốn đổ quỵ xuống sàn. Mặt tên Minh biến sắc dần, tái xanh, cánh tay trái buông lơi phòng thủ. Hắn cứ lùi dần theo hướng đá của tôi - những cú đá không tính điểm cốt chỉ để tung ra đòn chẻ vào đầu phút chót.

Giây phút quyết định... Cú đá thứ 7 chạm tới vai đối phương... Rất mạnh! Và... đòn dứt điểm cuối cùng cho hiệp 3...

Sân thi đấu như muốn nín thở. Những tiếng reo hò tắt bặt. Mọi cảnh tượng như một cảnh phim quay chậm. Âm thanh sống động hơn bao giờ hết.

Hoàng Hiểu Minh đứng yên như trời trồng trên sân đấu, bình thản như đón chờ đòn dứt điểm của tôi. Hần mỉm cười - lần đầu tiên tôi thấy đó chính là một nụ cười thực sự của hắn. Nụ cười rất nhẹ, thoáng như hư vô.

“RẦM! BÓP!!!”

— Ya!

— Ashihhhhhhhh!!!

Hai tiếng hét cùng vang lên, kéo theo âm thanh va chạm kinh hoàng. Tôi đã xuất đòn đá chệch rất mạnh. Mục tiêu giành 3 điểm khi tấn công vào đầu. Nhưng...

Khi chân tôi sắp chạm vào đầu đối phương thì đã nhận một lực mạnh gấp bội phản công vào đầu. Chân tôi chệch hướng, không thể đánh vào đầu hắn mà mất thăng bằng, đập thẳng vào bả vai trái của đối phương. Đòn đá rất mạnh.

— Keu-man!

Tiếng kết thúc trận đấu vỡ vụn trong không gian như những mảnh vỡ đứt đoạn găm vào thính giác.

Hoàng Hiểu Minh quy ngã xuống sàn, hắn dùng tay và gối để chống ché cơ thể mình gượng dậy. Gương mặt ấy không còn tái xanh mà trở nên đỏ rần. Tôi như thấy rõ những mạch máu xanh li ti đang nổi hằn trên thái dương của kẻ mặc giáp xanh.

Như không có một tiếng thở nào thoát ra, đám võ sinh giương mắt nhìn nhau rồi hướng mắt tới thầy - giám khảo của trận đấu. Tôi chống tay xuống gối, thở hắt, mồ hôi tuôn nhầy nhụa, nhỏ xuống sàn gỗ lạnh ngắt. Choáng quá! Y như vừa có một cơn lốc ủa qua. Trong mắt tôi vẫn khắc hẳn hình ảnh bộ giáp xanh và gương mặt đang mỉm cười của hắn. Nụ cười từ thần, cái cười bình thản đến đáng sợ. Nụ cười của kẻ chiến thắng. Đột nhiên như thấy ánh cười thanh thoát đó trở nên lạnh lẽo buốt xương.

Tôi cố ngoảnh đầu, thấy cổ mình ê buốt, đầu tê rần sắp mất cảm giác. Đôi mắt đỏ ngầu quay qua thầy, thần thờ rồi cười nhạt như chấp nhận kết quả:

— Em thua rồi!

Thầy cũng cười nhẹ, nụ cười có vẻ hài lòng. Tôi đã chiến đấu hết mình. Thua nhưng kẻ còn đứng vững trên sân đấu là tôi.

— 6-4. Xanh thắng! - Anh Hoà nói, rồi đưa tay hướng về phía Hoàng Hiểu Minh.

Tôi đưa mắt nhìn giáp nón của mình văng ra khỏi thảm đấu, nằm trơ trọi trên nền gỗ nâu. Nó đã văng khỏi đầu tôi khi bị một lực đá khủng khiếp tác động vào. Khoảnh khắc đòn chệch của tôi sắp giáng xuống đầu Hiểu Minh, trong tích tắc chưa mất đến một giây đó, đòn móc gót đã tấn công bất ngờ vào đầu tôi như liều mạng. Vì hắn biết sẽ không thoát kịp một đòn chệch uy phong sắp giáng vào mình. Tốc độ của chân tôi vốn rất nhanh, tôi tự tin về điều đó. Nhưng không ngờ, tốc độ của kẻ đó còn nhanh đến như hư ảo, giống như một cơn lốc vô hình quét nhanh qua tôi. Tàn bạo. Cú đá móc gót đầy liều lĩnh, hắn đá vào đầu tôi. Biết làm vậy sẽ làm tôi choáng lảo. Nhưng theo quán tính, chân tôi vẫn không thể dừng lại, đòn chệch mạnh bạo đập xuống bả vai đã đau lả của hắn. Hiểu Minh làm vậy như thí một cánh tay của mình, chấp nhận hi sinh phần vai yếu điểm để phản công. Hắn quá đáng sợ! Vì chiến thắng mà chẳng thương tiếc mình.

Anh Hữu Hoà chìa tay đỡ Minh đứng dậy. Anh giơ tay hắn lên cao, biểu thị cho người chiến thắng.

Những tiếng vỗ tay không ngớt tràn ngập lớp học. Mọi người đã thấy một màn đầu mãn nhãn. Hai giáp xanh đỏ lê bước đối diện nhau, cúi chào theo thông lệ.

Màn đấu cũng đã kết thúc buổi học. Mười phút đấu với nhiều cảm xúc lẫn lộn, nhưng cảm giác hiện giờ vẫn là cái choáng váng đến ong cả tai.

Võ sinh tản ra, ồn ào cười nói. Chỉ còn tôi và hấn đứng đối diện nhau trên sàn đấu này.

— Cậu là một kẻ liều mạng! - Tôi lắc đầu, thấy giọng mình vẫn có chút quăng vì mệt.

Hấn cười rất nhạt, như rất mệt mỏi:

— Vừa lòng cô rồi chứ?

— Sao phải bắt chấp như thế?

Hoàng Hiểu Minh tháo giáp nón xuống, mái tóc nâu ướt đầm, rịn mồ hôi xuống thái dương. Nụ cười tự mãn của hấn thật yếu ớt:

— Tôn nghiêm cuối cùng dành cho tôi! Tôi-không-muốn-thua-một-đứa-con-gái!

— Ừ, thì cậu thắng rồi đó. Ít ra là làm cho tôi có cái để nể. An lòng gọi thành tâm: Huấn luyện viên! - Tôi cười, có chút trêu đùa rồi chĩa tay ra bắt.

— Phiền đủ rồi! - Hiểu Minh đã đứng thẳng dậy, con người đó cũng chĩa tay ra bắt đáp lễ. Kề sát tai tôi. - Đừng quên giao kèo nhé! Ha ha! - Giọng cười giấu cợt, khoái chí đó lướt qua tôi. Xa dần. Hấn đã đi về phía phòng thay đồ. Bỏ lại tôi với cái nhìn ngơ ngẩn phía sau.

Những xúc giác trên bàn tay vừa tiếp xúc với tay của kẻ chiến thắng đang đánh động tôi chú ý đến. Cái cảm giác nhót nháp, rìn rịn, ươn ướt trong lòng bàn tay. Có mùi ngái tanh tràn đến mũi. Tôi giơ tay lên, lật coilòng bàn tay của mình. Đập vào võng mạc là hình ảnh kinh hãi. Sắc cam đỏ còn nóng ấm quyện vào từng kẽ ngón tay, tràn trề trên da thịt mình....

Là Máu!!!

Âm thanh tựa lưng vào cửa nặng nề, Hoàng Hiểu Minh chuệch choạng tựa cơ thể mình sau tấm cửa gỗ, dây phòng thay đồ còn vắng người, có lẽ cậu lang người bước vào đây duy nhất lúc này. Bên ngoài lớp võ ắt còn nghe giáo viên dặn dò vài điều, cậu nghe những tiếng văng dạ đều ran của đám võ sinh.

Đưa tay vuốt mồ hôi, gương mặt cậu trở nên trắng bệch như trang giấy, mồ hôi đầm đìa. Cả người đau đến mức muốn rụng rời. Chiếc áo võ phục trắng với bả vai phải như nhuộm máu tươi, thắm đỏ màu vải trắng, lẫn dần từ cánh tay thẳng đến từng kẽ ngón tay. Vết thương do bị viên đạn găm vào không lâu ắt là đã bung chỉ, rách toạc da trở lại. Vốn nó đã bị nhiễm trùng và khó lành, giờ lại phải tiếp nhận sự đả thương từ cô gái nhỏ khiến vết thương sưng tấy nghiêm trọng, không ngừng tuôn máu.

Minh nghiêng chặt răng, cố nén đau để lê bước đến tủ quần áo một cách nặng nhọc, từng bước đi, máu nhỏ thành dòng nhỏ lăn trên nền đất. Cậu nhú mày, khẽ lau bầu tức tối.

Có tiếng cửa cọt kẹt mở, Minh quay phắt người, cổ rướn người thẳng dậy. Đối diện trước mặt, cô gái tóc nâu, uốn xoắn và đôi mắt vuốt chì đen nhệ. Là Thái Thiên Vi - đối tượng khiến cậu trở thành huấn luyện viên Taekwondo bất đắc dĩ thế này. Ngắm lại cũng thật buồn cười. Tại sao cậu có thể nghe lời Linh và Thi để diễn trò lố này được chứ? Thật ngu xuẩn!

Cô gái e dè trong bộ võ phục trắng tinh, vẻ bạo dạn, quyền rũ thường ngày tự dưng tiêu biến trước chàng trai lạnh dạn.

Mất vài giây để Hiểu Minh quan sát đối tượng, rồi lại mau chóng trở lại nét lạnh lùng mọi khi, bỏ đi ngang qua cô.

— Khoan đã! - Tiếng nữ giới sau lưng vang nhẹ, Minh khựng chân, có phần kinh ngạc.

Thiên Vi bước gần đến bên cậu, nén vẻ ngợ thở trước dung mạo xuất phàm của huấn luyện viên. Cô đánh bạo, nói:

— Tay anh... bị thương rồi! - Cô đánh liều đưa bàn tay mình nâng nhẹ cánh tay trái tuôn đầy máu của người thiếu niên lên. Từ trong tay, dè dặt chiếc khăn tay chạm lên làn da ướt đầm máu. Tất cả gói gọn trong một cử chỉ dịu dàng và tỉ mỉ nhất.

Minh đứng yên tại chỗ, không phản ứng, phó mặc cho cô gái kia tùy ý lau sạch những vết máu tươi đang tuôn trên tay mình. Có ai để ý trong đôi mắt nâu đỏ chột sặc lẹm ánh nhìn tinh quái.

Bàn tay nhẹ nhàng nâng cánh tay người thiếu niên tóc nâu hạ xuống. Trong mọi thao tác, cô dường như nín thở theo, nghe tim mình bỗng nhiên đập lên từng búng, bầu má nóng ran. Một cảm xúc khó hiểu dành cho cô gái thích chinh phục, đến khi cảm nhận được sự trống vắng lướt tới lúc người con trai đã rời xa...

Cảm giác ngỡ ngàng. Có chút se se trong tim.

Nhưng, đôi mắt nâu đỏ chột dừng lại, không quay đầu. Từ cánh môi anh đào thốt lên rất nhẹ, vẫn đủ cho người phía sau nghe thấy và vui sướng vô ngần.

Tiếng nói vang trong không gian tĩnh lặng, chút khàn trầm, mỗi mệ, nhưng đầy ôn nhu:

— Cảm ơn!

Thiên Vi đứng ngẩn nhìn, khẽ sờ nhẹ lên ngực. Quả tim đập rất nhanh, như đang nhảy múa. Cô véo vào má mình, tự hỏi thầm: “Minh có đang nằm mơ không?”

45. Q.3 - Chương 4.1 : Trò Đùa Bắt Đầu

Có vẻ như trong lòng mới có một vết xước. Tâm can tôi bứt rứt, khó chịu. Chỉ là để thua một trận đấu thôi mà, có gì mà thấy tâm trạng bồn chồn thế này? Tôi ám ảnh bởi đôi mắt hổ phách đó, nó tĩnh lặng quá! Đôi mắt Hoàng Hiểu Minh tuy thần nhiên nhưng lại chứa trong đó một thế giới phức tạp. Tôi cứ nhớ khi tôi sắp phát đòn đến đầu hắn, vẫn đôi mắt thanh tịnh, nụ cười nhẹ nhàng kia trở nên buồn giá. Hắn làm tôi thấy hoảng sợ thật! Nhất là lúc đã vươn bàn tay nhốt nháp máu tươi chạm đến tay tôi.

Đã rửa sạch tay, sau tôi cứ thấy như vẫn còn mùi tanh thế này? Hay là lương tâm đang cắn rứt? Tôi lo vì mình đã dùng thủ đoạn cho trận so tài. Nhưng tôi vẫn thua kẻ bất chấp tính mạng để thắng! Tôi tuy đã làm Minh bị thương, nhưng hắn giữ được vinh quang cho mình, và hậu quả sẽ là lời hứa trước khi giao đấu: Không được chống đối huấn luyện viên!

Sẽ ra sao nếu mỗi lần đến lớp võ rồi bị cái tên ác ma đó hành hạ? Chỉ một hôm mà tôi đã te tua thế này, những ngày sau tôi sống thế nào đây?

Có điên mới nghĩ là tên thiếu gia đó nhân đạo với tôi. Tôi đang nghĩ là hắn sắp kiếm cơ bắt nạt, hạch sách tôi để trả thù. Cái tên thù dai nhỏ mọn đó bị ma nhập thì mới có cơ may buông tha cho tôi!

Lớp đã tan, tôi cởi áo võ và đai xếp vào giỏ, giữ nguyên chiếc quần võ trắng và áo pull mặc trong ra về. Nói về nhưng thực ra tôi vẫn lòng vòng trước cửa lớp, nấn ná chưa muốn đi. Dù sao kẻ gây bão này cũng biết điều, hỏi han, quan tâm đối thủ bị trọng thương là tinh thần thân thiện, cái đẹp cần có trong võ đạo. Tôi làm Minh đau, giờ đành nói mấy câu xoa dịu hắn thôi.

Cái tên lè mề! Người ta về hết rồi mà vẫn chưa ra là sao? Hắn ngủ trong phòng thay đồ rồi ư?

Tôi ngó đồng hồ, rồi lại đợi. Bắt gặp chiếc mũ lưỡi trai đen đang đi ra làm tôi phấn chấn hẳn lên.

Tôi đứng trước cửa, rụt rè. Cái dáng cao ráo lướt qua mình, thơm hương hồng trắng thân quen. Minh đi khá chậm, gương mặt che khuất bởi mũ nón lụp xụp. Cố gắng đuổi theo, tôi ngập ngừng đôi chút, hít hơi rồi bạo dạn gọi:

— Huấn luyện viên!

Con người đó đứng lại, không ngoảnh đầu. Tôi lạnh lẽo đi đến bên cậu, vờ vịt hỏi:

— Cậu có sao không?

Gương mặt trắng đến xanh xao của Minh hạ xuống nhìn tôi, chớp mắt, những sợi mi cong đen làm đôi mắt ấy thêm to tròn. Tôi thấy cánh môi nhạt thêch của hắn khô nẻ và bật máu. Cả thấy những triệu chứng này không phải là dành cho người có sức khoẻ bình thường. Ít ra tôi có ngần năm lực lợi tử sách y của ba, không hiểu sao ba tôi là bác sĩ thú y mà lại am tường về y học phục vụ con người như vậy. Đáng lẽ ông phải là một bác sĩ đa khoa gì đó hơn là chỉ làm một bác sĩ thú y.

Mặt xanh, hốc hác, trông trắng mắt trắng tươi, da dễ nhợt nhạt, gầy gò, máu màu cam nhạt... Tên này sống tiện nghi, sang trọng thế này mà để cơ thể suy nhược thế này ư? Hắn hình như mắc chứng thiếu máu thì phải. Gương mặt ấy chẳng có tí hồng nhuận nào. Có thể nói hắn giống một vam quý tộc trong Vampire Knight vậy ý, chẳng có sức sống của một con người, cứ trắng bệch và mỗi mết.

Hoàng Hiểu Minh ngẩng mặt lên cao, dáo dác nhìn rồi qua lại trả lời tôi:

— Còn sáng, chưa có sao đâu!

Hừ, hắn còn sức ghẹo tôi được, đúng là chưa trầm trọng lắm. Kệ hắn cho rồi!

— Không phải! - Lắc đầu, tặc lưỡi. - Tôi nói cậu có ổn không chứ không phải hỏi ngôi sao trên trời!

Cái mặt lạnh như tiền đó vẽ trên môi một nét nhếch lạnh:

— Nhờ ơn cô mà tôi “rất ổn”!

Tôi day môi. Xui, người ta đã tỏ ra quan tâm mà còn mỉa mai. Ta có c thêm quan tâm!

Tôi nói:

— Nè, bị gì thì nói nhé. Giờ không nói mà mai mốt bắt tôi đền tiền thuốc là tôi không đưa đâu!

— Ba cái viên thuốc rẻ tiền của cô có thể làm tay tôi mau lành lại được à? - Hắn chua ngoa.

Tôi xù mặt, đẩy người trước mặt, bỏ đi.

— Hừm! Quên mất mấy cái tên nhà giàu cấp tiền là no, xay tiền huyết ra thành thuốc để uống mà. Ờ, không cần thì tốt! Đốt!

Cánh tay của người con trai đang trước mặt, chặn tôi:

— Cô biết cô đang nói chuyện với ai không?

— Động vật có bộ não thực dụng, chỉ biết vỗ ngực xưng ta đây giàu và chảnh! - Đáp gọn lôm. Tôi trở mắt đến bình thần. Hừ, giỏi thì đánh chết tôi đi! Giàu thì sao chứ? Kệ mấy người chớ!

Hoàng Hiểu Minh nghiêng răng, mặt tối sầm, hắn thu hẹp tầm mắt đến tôi, mang theo sự tức tối, gắt:

— Thứ nhất: Tôi không giàu có. Thứ hai: Tôi không thực dụng. Đừng có phán xét tùy tiện.

— Hờ! Không giàu mà đi Limo, có vệ sĩ hộ tống, không giàu mà xem bộ đồ của cậu kia: giày Nike, đồng hồ Thụy Điển, quần áo hàng hiệu thế này mà nói không giàu? Hơ hơ, tôi đâu có ngốc! - Tôi tặc lưỡi, phản biện.

Hắn không thèm cãi, chỉ cắn môi nén tức. Mà trông cái mặt đang phồng má, bặm môi này cũng đáng yêu thật nha! Y như trẻ con vậy! Phải chi hắn hoà nhã như Chí Linh nhỉ? Nhưng mà... Linh? Ồ ha, sao có vẻ như nét mặt hai người này hao hao nhau. Cái mặt trái xoan lai Tây, đôi mắt to với mi rậm cùng với chiếc cằm nhọn vương giả. Chỉ khác nhau ở đôi mắt, môi và khí chất thôi. Linh dịu dàng, chừng mực, luôn hồng hào và tràn trề sức sống, đôi mắt là cả một bầu trời ngập ánh sáng. Tên này lạnh lẽo, u uẩn, kiêu căng, đôi mắt nông trọng luôn nhìn người ta với ánh nhìn bình thần, chẳng màng, như chọc tức người ta phải phản kháng lại. Sao tôi cảm giác như mình đang bị bao vây giữa những mối quan hệ tưởng xa lạ nhưng lại là những kẻ quen biết nhau. Ví dụ như Thư đi, thì ra Thư kể Prince của Thư lại là Chí Linh.

Tình cờ quá! Tình cờ đến nỗi đang lộ dần những lỗ hổng chân tướng mang ý nghĩa sâu xa nào đó mà tôi chưa giải mã hết được.

Trở lại với tên Minh đáng ghét, hấn nhấp như môi, rồi ghé mặt gần tôi:

__ Đắc tội với tôi thì cô không yên thân đâu!

Tôi cười tự tin:

__ Chỉ cần tôi không đến vô đường nữa là thoát khỏi cậu thôi!

__ Mơ đi! Tôi có số điện thoại của cô rồi nhé! - Minh nháy mắt bí ẩn.

Cái gì? Sao hấn có được số máy của tôi? Tôi cho số điện thoại của mình cho hấn lúc nào? Sao tôi không biết?

Tôi chao mắt, nghi hoặc.

__ Lếu láo!

Hiếu Minh bật môi cười, tạm chấp nhận là cái nụ cười không gian xảo lắm, nhìn rất thật lòng. Hấn nói:

__ Không tin cô nghe tôi cài chuông đặc biệt cho số của cô đây này? Không tin cô cứ gọi thử đi!

Tôi nhú ần đường, gãi đầu, tay lấy cái điện thoại của mình, chần chừ. Tên ôn thần ấy giựt ngay máy trên tay tôi, vừa bấm bàn phím với tốc độ hoả tiễn, vừa ba hoa:

__ Xen nào, tôi gọi thử cho cô tin nhé!

Vài giây sau, tôi nghe tiếng chuông mặc định của Samsung vang lên, Minh móc trong túi “con bé” Galaxy cáu cạnh với màn hình đang nhấp nháy dãy số điện thoại của tôi. Hừ, nhạc Samsung bình thường chứ chuông đặc biệt gì đâu!

Hiếu Minh cười, mặt lạnh như tiểu quỷ, trả điện thoại cho tôi:

__ Ôi cha, hình như là tôi chưa lưu số cô vào máy thì phải. Chờ tí nhé!

Ó? Tức là tôi bị lừa hả? Hấn... hấn nói là chưa lưu số tôi, tức là hồi nãy hấn mới biết số tôi thôi. Sao mình ngốc vậy nè? Oa! Hấn lừa mình! Cái đồ ma lạnh!

__ Nè! - Tôi há hốc mồm, tức muốn xì khói. - Cậu gạt tôi!

Minh lướt tay trên bàn phím cảm ứng rất nhanh, rồi ngẩng đầu, lại nheo mắt:

__ Đâu có! Tôi đã có số cô rồi nè! - Chìa điện thoại cho tôi xem, ghi tên tôi là “Mai lùn”.

Tôi ra sức cẩu véo vào bàn tay hấn, gắt ầm ỉ:

__ Ya! Cậu! Cậu! Hứ! Xoá ngay cho tôi! Dám ghi tôi là “Mai lùn” hả? Đưa điện thoại đây!

Minh phồng má, giơ thẳng tay lên trời, nhướn mắt thách thức. Tôi nhoi nhoi nhảy lên, hồng tóm lấy cái Galaxy của hấn. Hừ, tôi mà giựt được thì tôi thề sẽ đập nát cái điện thoại của hấn ngay!

Hấn tặc lưỡi, mặt tỏ ra thương hại:

__ Chắc! Chắc! Vậy mà không chịu mình lùn! Tội nghiệp quá! Mà dù cô xoá được nhưng tôi vẫn nhớ nhé! Trí nhớ tôi tốt lắm đấy. 01647121xxx chứ gì!

__ Cậu! - Tức trào máu.

Hấn đưa ngón tay trở vào mũi tôi, hất mặt rằng đe như dạy trẻ, cười ma mãnh:

__ Tôi sẽ khiến cho cô ăn không ngon, ngủ không yên. Nếu cứ tiếp tục đắc tội với tôi thì...

Bước chân cao miên man lùi trong nắng nhạt, Minh lấp lững ở cuối, để tôi ôm cục tức uất nghẹn ở cổ. Tên ấy bước lùi, nhàn hạ, rồi quay đầu, tay phe phẩy chào tôi cùng cái cách cười đắc thắng nở trên môi. Trong nắng chiều vàng lịm, gương mặt đó thanh thuần như tinh linh, nét giá băng trở thành màn sương mỏng, chỉ có nụ cười lém lỉnh trên tức tôi là sống động nhất. Hấn quay đi, vệt bóng dài trải trên khoảng sân rộng. Hoàng hôn chảy trên mặt tôi, sắc cam mặt ầm dịu nâng niu.

Sao hôm nay mình hiền quá vậy? Bị người ta chọc giận mà vẫn trơ ra không phản kháng. Hay là tôi đang lo lắng cho cái hậu quả của mình mà tên ấy vẫn chưa nói hết? Chỉ biết rằng mình đang chú tâm quá nhiều bởi nụ cười kia. Nó đang chân thật là một nụ cười sao? Chỉ nhìn thôi mà sao tay chân tôi đờn công hết thế này? Giờ tôi chỉ biết ngậm bồ hòn chịu ức thôi. Ăn xong cái lễ Vu Lan cái mình từ bi thế này sao? Máu sư tử trồn đâu rồi?

Sực tỉnh, tôi lao đầu đuổi theo dáng hình đó, muốn trả đũa. Nhưng mà ra khỏi Trung tâm thể thao thì chẳng thấy Hiếu Minh đâu. Hắn đã biến đi đâu mất dạng. Trước mắt tôi là dòng xe cuốingày nô nức lưu thông.

Mất dấu rồi!

Thất thiếu, tôi về chỗ lấy xe. Tâm trạng ảo não quá! Chẳng lẽ giờ mình nên bỏ sim? Cái sim xài lâu lưu cả trăm số điện thoại tiện lợi vậy mà bỏ thì tiếc quá! Làm sao đây?

Mai ơi, khổ rồi! Mày về mà xem con “đười ươi Anh Quốc” đó trả thù mình!

0.00 am

Biệt thự nhà Chí Linh.

Chiếc xe sang trọng lăn nhẹ mình giữa đêm đen sánh đặc, ánh đèn pha vội tắt lịm sau khi chiếc xe đã dừng trước cổng khu biệt thự to lớn. Hoàng Hiếu Minh cho xe chạy thật khẽ khàng để tránh làm quấy nhiễu đến dân cư chung quanh. Chiếc áo khoác hoodie che đi cánh tay mới được may chỉ lại, vết thương sưng tấy và có triệu chứng viêm nặng. Có lẽ giờ phút này, người sệt tụy giúp cậu che giấu vết thương chỉ có Hạ Khánh Di. Dì là người xử lý vết thương trên vai Minh. Dù bên cạnh nhím, Alex có kiến thức và kinh nghiệm xử lý vết thương bậc thầy nhưng cậu lại không dám cho anh biết về tình trạng của mình. Tính nhanh hay lải nhải, lèm bèm và hình tượng, nếu thấy cậu bị thương nặng thế này thì anh sẽ bắt cậu nằm lì ở bệnh viện hàng tháng trời dưỡng thương cho xem. Tốt nhất là kín cái miệng để đỡ khổ cái tai.

Sương đêm rớt tí tách xuống những mặt lá xanh đen. Đêm lạnh lùng với gió chướng cần quét những đợt lá khô bay tứ tung khắp con đường nhỏ. Minh mở cửa xe, ra ngoài.

Cậu đi theo con đường đến cánh cổng lớn, ổ khóa vi mạch điện tử của cầncó mặt mã và cần xác nhận vân tay. Minh tần ngần ngẫm nhìn và ấn thoãnthoát một dãy kí tự bí mật.

Đưa ngón tay cái mình làm thao tác cuối cùng: xác nhận vân tay.

Bỗng chốc, cánh cửa rung nhẹ, lững thững mở ra như một vị quân gia lộm khộm cúi chào vị khách lạ. Minh cho xe lái vào trong, cánh cửa lại vội khép lại im ỉm.

Một màu đen bao phủ lấy cậu, sân vườn bên trong ngôi biệt thự rất rộng lớn, cây xanh bao bọc như một nhà lồng kính.

Bóng đêm như một chiếc hộp lớn nhốt chặt mọi cảnh quang bên trong. Bóng tối xâm chiếm, cần quấy mọi thứ. Ánh mắt Minh chợt phát ra một thứ ánh sáng kì lạ - sắc đỏ như mắt mèo giữa đêm, đôi mắt căng rõ mọi thứ như một ánh đèn pin soi rọi, đôi mắt cậu như có thể nhìn xuyên qua bóng đêm. Như là một đặc ân của tạo hoá dành cho cậu, đôi mắt được cấu tạo đặc biệt từ những những tế bào que khiến cậu quan sát trong bóng tối hệt như ban ngày.

Cậu bước nhẹ, chậm rãi, không hề phát ra tiếng động. Bộ điệu khoan thai, từ tốn, nhón nhó bước vòng vào phía sau ngôi nhà.

“Boong! Boong! Boong!” - Tiếng chuông điểm 0 giờ sáng từ một chiếc đồng hồ cổ bên trong ngôi nhà lớn vang lên, âm thanh trầm, vang vọng như khúc dạo mọi thứ - bắt đầu một ngày mới - thời gian của Q.

Cả tòa nhà lớn phủ sơn trắng sa hoa, màu sắc trang nhã đậm kiến trúc hoàng cung, có những họa tiết nhỏ ở chân tường, vẽ bên ngoài cổ kính mặc dù nó chỉ vừa được hoàn thành vào tháng trước. Mùi sơn mới vẫn còn phảng phất trong không khí.

Minh không bước vào trong nhà, bàn chân len lỏi vào phía sân sau, nơi là một vườn hoa, chủ yếu là những loài lan quý, có cả những loài địa lan đất tiền không dễ tìm và một số bonsai được uốn nắn công phu.

Hiếu Minh cảm nhận rõ mùi hương thoang thoảng của loài dạ lan xộc vào khứu giác, hương thơm dễ chịu nhẹ nhàng xoa dịu thần kinh đang mệt mỏi của Minh.

Nền đất được lát những viên gạch xám mài nhẵn hình chữ nhật theo một trật tự xen kẽ đồng nhất, ven lối đi phủ sỏi trắng và những viên gạch trống ngỗng nối nhau thành một hàng dài.

Nhân cầu trong mắt cậu căng ra, dăm chiêu tìm vật gì đó. Mắt cậu sáng lên khi thấy một viên gạch mang hình lục giác ốp sát góc tường, lớp cở kiếng xanh tốt đã che khuất nó. Hiếu Minh ngồi xổm xuống, bàn tay phải bẩy nhẹ viên gạch đó, xoay một vòng....

“Rục rịch...rục rịch...” - Đột nhiên bức tường của biệt thự khẽ chuyển động, xoay 180 độ mở ra một cánh cửa bí mật. Lối vào bên trong thăm thẳm ngút mắt.

Minh phúi tay đứng dậy, nép người chen vào trong một cách nhanh chóng. Cánh cửa chậm mình khép lại, mặt cắt nối liền mép khó xác định được đó là một cánh cửa âm tường, trở lại hình dạng ban đầu, im lìm trong bóng tối.

Bên trong cánh cửa âm, những bậc thang tối ngòm dẫn xuống sâu trong lòng đất - cánh cửa này là nơi dẫn xuống tầng hầm bí mật của ngôi nhà.

Cảm nhận được những phân tử chlorine ngập tràn bên trong. Vẫn cứ tưởng không khí bên dưới sẽ rất ngột ngạt nhưng mọi thứ đều trái ngược. Những máy điều hòa nhiệt độ luôn giữ không khí bên trong mát mẻ ở mức 20 độ Celsius, Minh bước xuống từng bậc thang một.

Về tới tận từ những bậc thang cảm ứng làm Minh cảm thấy khâm phục những kiến trúc sư tạo dựng lên ngôi nhà này - một căn cứ Q thu nhỏ, tất cả đều là công sức của các kỹ sư của Q. Mỗi bước chân của cậu, ánh đèn LED xanh lại sáng lên, bất tận đến khi xuống hẳn mặt đất.

Nền gạch trắng bóng loáng, tinh tươm in hằn hình bóng của Minh. Lối đi uốn cong, miên man với những mảng tường dát kim loại sáng mờ. Những ánh LED xanh lam mát dịu chạy dọc trần nhà.

Chân tường sáng lên màu sắc của những viên gạch dạ quang màu xanh mạ nổi bật. Mọi thứ lạnh ngắt hoang vu và không có bất cứ bằng chỉ dẫn nào.

Hiếu Minh đi mãi và dừng lại ở một cánh cửa trượt màu xám bạc bằng kim loại không gỉ, nhấn nhẹ nút kích hoạt, hệ thống tự động phát lên tiếng nói:

“Bắt đầu khởi động quá trình nhận dạng”

...

“Vui lòng nhập dữ liệu vân tay”

...

“Xác định khuôn mặt”

...

“Đã xác nhận. Xin mời!”

...

Làm theo thao tác mà hệ thống an ninh yêu cầu, cánh cửa trượt bật mở, không một tiếng động. Minh bước vào trong, như bản năng, cánh cửa lại khép chặt.

Trong căn phòng âm sâu nhất trong lòng đất, vuông vắn và rộng rãi, mọi thứ bị ngập trong một thứ ánh sáng lam mát dịu, mù mờ. Trong thứ ánh sáng mờ ảo đó, những nội thất của căn phòng cũng ẩn hiện theo. Chiếc bàn bầu dục dài bằng kim loại bóng loáng với dây ghế trống không. Máy chiếu trên đỉnh đầu nhấp nháy đèn LED đỏ. Những chiếc tủ cài khóa vi mạch công nghệ cao đang lưu trữ những chiếc laptop là “bộ não” của Q. Hoàng Hiếu Minh và Trịnh Thiên Du là hai chuyên gia an ninh không gian mạng hàng đầu của tổ chức. Nếu Du là hacker thực hiện những phi vụ nhọc nhằn tấn công dữ liệu của các tổ chức tội phạm thì Minh là bậc thầy bảo vệ an ninh không gian mạng cho Q, tránh các hacker của các tổ chức khác xâm nhập và dữ liệu của tổ chức. Chiếc laptop đang lưu trữ thông tin bí mật được vận chuyển cẩn trọng về Việt Nam

theo chủ nhân của nó, giờ nó được cất giấu tại căn cứ Q ở Việt Nam, tức nhà của Chí Linh - ngôi nhà được bảo vệ từ những khối óc thiên tài đã thiết kế nên hệ thống an ninh ưu việt. Người thiết kế nên mạng lưới bảo an đó là sự hợp tác giữa hai cộng sự mang mặt danh Demon và Devil, và cũng là công việc cuối cùng có sự hợp tác của hai người bạn thân trước khi tình bạn của họ bị rạn nứt.

Chiếc bàn ở góc phòng bày biện muôn vàn những chất hoá học đủ màu toả ra ánh sáng ngọn đèn bàn màu trắng, nơi có ánh sáng rõ ràng nhất trong căn phòng. Chiếc áo blouse trắng đang thấm, say sưa với công việc nghiên cứu của mình. Chàng tra có mái tóc đen mun đã ngồi hàng giờ trong phòng làm việc để phân tích các mẫu vật mà mình đã thu thập. Không gian yên ắng, tĩnh lặng, chốc chốc có tiếng leng keng nho nhỏ phát ra do những lọ chất hoá học vô tình va vào nhau. Bàn tay lâu lại ghi chép vào cuốn sổ nhỏ.

46. Q.3 - Chương 4.2 : Trò Đùa Bắt Đầu

Có tiếng chân đang bước tới gần, mang theo ánh nhìn chú mục. Linh ngẩng đầu vô thức, rồi đặt quyển sổ lên bàn:

__ Đến rồi ư?

__ Chào Dragon. - Minh gật đầu, hỏi. - Đang làm gì thế?

Linh đáp:

__ Phân tích vài thứ.

Đôi mắt nâu đỏ nhướn nhẹ:

__ Ecstasy?

Linh hạ người xuống chiếc ghế xoay bên cạnh, ngã dài.

__ Ừ, nó đó. Thành phần của nó y như số thuốc hồi bên Phuket lấy được. Vậy là lần đó chúng ta bắt sót một lô rồi!

Chiếc áo hoodie đen được kéo phéc-mô-tuya cao cổ nhằm che đi phần vai trái. Minh cũng ngồi và ghé kế bên Chí Linh, theo thói quen vẫn nói cộc lốc:

__ Thi đâu?

__ Nó lo đi làm “anh trùm” của mình rồi. - Linh đáp, kèm theo cái ngáp dài. Bất chợt như sực nhớ ra, Linh quay sang cậu bạn:

__ Cái vai sao rồi? Cô nhóc ấy coi ốm yếu vậy mà cừ thật. Nhưng đúng ra là tớ thấy cậu đã nhường cô ấy hết mức.

__ Không sao! - Vẫn lười nói ra một câu đầy đủ chủ - vị ngữ.

Đôi mắt đen lách long lanh trong màn đêm, day môi, rồi hỏi nhẹ nhàng:

__ Cậu đang nghĩ gì vậy? Đã bảo cậu hạn chế tiếp xúc với “cô ấy” mà! Chưa bao giờ tớ thấy cậu cư xử lạ lùng vậy. Đối tượng của chúng ta là Thiên Vi chứ không phải Băng Nhi. Cậu đang làm rối tung mọi chuyện.

Minh lặng thinh, không đáp.

Chiếc áo blouse nuột khang, tiếp lời, đôi mắt cứ chăm chú xét nét từng phản ứng của nhím xù.

__ Đừng tiếp xúc với Tiểu Bạch nữa, có được không?

Tiếng đáp nhẹ nhàng:

__ Không.

__ Sao vậy? Chưa bao giờ tớ thấy cậu tỏ ra dễ gần, không kiêu ngạo mới một đứa con gái như vậy. Cậu đang tính toán gì đây?

__ Tớ e BJ sẽ lấy được Angel trước. - Minh nhìn vô định trong không gian, nhẹ giọng.

Đôi mắt Linh tối sầm, bồn chồn:

— Và cậu muốn lợi dụng Tiểu Bạch?

— Không. Tôi muốn Bằng tự động trở về với chúng ta.

— Sao? - Nét bất ngờ diễn ra trên gương mặt Nguyễn Chí Linh, cậu nhú ần đường, có phần lo lắng.

Đối diện với sự bất ngờ của cậu bạn, gương mặt bằng lãnh đưa ánh mắt hổ phách nông trơ dán chặt vào mắt của Linh, nhặt môi cười:

— Di kể cho tôi biết một điều thú vị: 12 năm trước, trong vụ cháy kinh hoàng thiếu sống hơn ba mươi mạng người của Bạch gia, Bạch tiểu thư lúc đó mới ba tuổi đã may mắn được vị quản gia cứu thoát khỏi đám cháy trong tình trạng nguy kịch do chấn thương vùng đầu. Vị quản gia đó đã đưa cô đến nhà gia đình bác sĩ Trần Thanh Tâm, tức bạn thân của viện trưởng Bạch Hàn Phong, bà ấy đã cầu xin họ cứu mang đứa trẻ đáng thương, giọt máu duy nhất còn sót lại của nhà họ Bạch. Hàn Bằng do chấn thương não bộ dẫn tới mất trí nhớ. Thế là vì muốn cô bé quên đi hết quá khứ đau thương của mình, bác sĩ Tâm đã cùng vợ con và Bằng Nhi trở về Việt Nam. Tiểu Bạch được thay tên, đổi họ, vợ chồng ông Tâm đã xem cô như con ruột của mình, nuôi nấng, dạy dỗ cô đến ngày hôm nay. Cô gái được sống trong một cuộc sống mới hạnh phúc, tự do, và quên hẳn ký ức về cội nguồn của mình.

Linh lắc nhẹ đầu, thở dài, nhìn Minh đau đầu.

— Cậu muốn cô ấy lấy lại ký ức?

— Phải!

Chiếc ghế bất ngờ bị dịch chuyển bởi người ngồi trên nó bất chợt đứng phắt dậy. Linh trợn mắt, gắt:

— Cậu điên rồi!

Minh cười thản nhiên:

— Cứ cho là vậy.

— Cậu muốn cô ấy phải nhớ tới quá khứ đầy bi kịch đó sao? Cậu bắt một cô bé trong sáng, hồn nhiên phải sống cuộc đời như chúng ta sao? Vô nhân đạo! Chúng ta đến đây để bảo vệ cô ấy chứ không phải làm tổn hại cô ấy! - Linh kích động, đôi mắt hằn lên tia đỏ tươi, tiếng khàn lại, những mạch máu ở hõm cổ nổi hẳn lên. Nhím đang điên sao? Cậu ấy vô cảm đến mức đó sao? Tại sao nhím có thể nghĩ tới việc làm bất lương đó? Linh khó chịu. Cậu cảm thấy tức giận khi biết ai đó có ý định làm cô gái bé nhỏ kia tổn thương.

Cô gái có nụ cười thiện lương không mang chút toan tính. Cậu hay gọi cô là thỏ trắng, cô gái tinh khiết như chú thỏ có đôi mắt hồng tròn xoe. Mỗi lần nghĩ đến cô, lòng Linh thấy bình yên vô cùng. Cô mang cho cậu nụ cười và sự an toàn mà đã rất lâu rồi cậu không có được. Nghĩ đến cô, cậu chỉ có thể nhẹ môi cười vu vơ và cảm thấy trong lòng mình lan tỏa một cảm giác ấm áp lạ kì. Linh không muốn nụ cười đó tan biến, Linh muốn giữ cô thỏ trắng ấy cho riêng mình. Minh muốn cướp đi nụ cười ấy, Minh muốn đem cô ấy trở về với cuộc đời thực sự của mình - chỉ có tang thương, nước mắt và thù hận. Làm sao Linh trơ mắt nhìn cậu bạn thân của mình gây nên điều tồi tệ đó?

Đáp lại thái độ kích động của Chí Linh, Minh cứ giữ một vẻ thanh tân và thản hoặc tựa một mặt hồ phẳng lặng.

— Cô ấy phải trở về với thực tế. Trốn chạy quá khứ không là một cái cách!

— Nhưng tôi không chấp nhận việc cậu đưa cô ấy đến bước đường như chúng ta. Cô ấy là thiên thần, đừng biến thiên thần tinh sạch thành quỷ dữ như chúng ta!

Cậu đáp không khoan nhượng:

— Cậu cũng từng mang ý định đem cô ta về với chúng ta, sao bây giờ lại đổi ý? Hay là qua quá trình tiếp xúc, cậu đã thích cô ấy?

Linh sững người, câu hỏi ấy như kim chích xốt cả tim. Cậu lắp bắp, không nói nên lời:

— Tớ... Tớ...

— Đúng thật rồi sao? - Nhím xù đứng dậy, vỗ vai chiếc áo blouse. - Quy tắc thứ nhất: Ác quỷ không được phép yêu!

Cánh môi hồng nhuận nhô lên yếu ớt, nhìn sâu vào đồng tử hổ phách:

— Nếu đúng như vậy?

— Game over. - Minh đáp. - Cậu bị loại khỏi cuộc chơi.

Tiếng cười khanh khách, Linh cười rung cả người, cười đến ứa nước mắt:

— Điên thật! Hãy để tớ làm chuyện tương tự việc cậu gây ra với Hàn Băng đối với Lee Sang Mi.

Gương mặt bình thản của chiếc hoodie không giữ nguyên được, nó đánh lại, gần:

— Tại sao?

Vòng môi mọng như một quả dâu chín nhéch lên ma quỷ, kề sát tai nhím xù.

— Vì tớ... nhìn thấy một tình yêu sâu sắc trong đôi mắt cậu dành cho cô ấy. Tớ biết nhiều hơn cậu tưởng, đừng nghĩ sẽ đánh lừa được tớ. Vì hiện tại,... Tớ là... Prince.

Bàn tay cố kiềm nén mà bóp chặt thành nắm đấm, gương mặt Minh tái nhợt, đồng tử tròn to mang theo cái nhìn sững sốt. Chuyện của cậu... Tại sao Linh biết? Sao cậu ấy dám dùng vị hôn thê của mình ra uy hiếp cậu? Yêu một người đầu là sai. Cậu yêu ai đó thầm lặng. Cậu có cần chi sự đáp trả của họ. Vậy mà Linh vẫn có thể nhận ra được tình cảm của cậu.

Chiếc áo blouse được cởi ra, mặc lên giá, Linh cho tay vào túi, thút thít nhưng vẫn nhìn Minh với cái nhìn nhắc nhở, ngăm răn đe.

— Đừng quên những gì tớ đã nói. Nếu không tớ sẽ không tha cho việc cậu sẽ làm. - Rồi lấy trong túi chiếc chìa khóa xe của mình. - Tớ ra bar đây. Đừng ở đây quá 5 giờ sáng.

Minh cởi chiếc hoodie ra, bọc dọc vút phịch xuống sàn. Cậu tiến đến bàn làm việc, ấn mật khẩu điện tử để mở tủ lấy laptop của mình ra. Cậu chẳng màng đến Linh, hừ lạnh.

— Cút đi!

Linh khẽ bật cười vì cậu bạn, đúng là nhím, hễ bị chọc giận là xù xì gai nhọn lên. Dù sao thì cậu ấy vẫn chẳng thay đổi được, vẫn là chú nhím mọc đầy gai nhọn trên người. Nhưng Linh lại là người thích nhỏ mấy cái lông nhọn hoắt đó.

Tần ngần một chút, Linh quay người, bước ra khỏi căn mật thất. Chiếc cửa trượt đóng lại êm ru. Linh đã ra ngoài.

Màn hình laptop sáng đèn, Minh cúi đầu vào công việc đang dở, ngón tay lướt nhanh tốc độ trên bàn phím, lực gõ xuống có phần nặng nề do bức bối trong lòng.

Bỗng nhiên, có cơn đau tê tái tràn lên từ khoang ngực, đánh sập trí óc cậu trở nên hỗn loạn. Đau. Cơn đau ghê khiếp đó lại hành hạ cậu. Cơn đau đang bào mòn sinh lực Minh, nó đang thiêu đốt dần sức khỏe của cậu. Ôm ngực. Minh dốc số thuốc trong chiếc lọ không nhãn vào miệng, nuốt cổ. Cơn đau hạ dần, ngấm vào tận xương tủy, buốt nhói. Cậu nằm dài trên bàn, thở hắt.

[Hãy phẫu thuật nhanh, trước khi quá muộn.]

[Jon à, tôi là người hiểu rõ sức khỏe của mình hơn bất cứ ai.]

[Cậu đang đánh cược với tử thần đó ư?]

[Tôi không có nhiều thời gian, cậu biết mà!]

[Phải rồi, cứ để cho nó trầm trọng thế này thì cậu đâu còn bao nhiêu thời gian.]

[Đừng cho ai biết về việc này. Xin cậu!]

[Mặc xác cậu! Kẻ không quý trọng sinh mạng của mình thì tôi cóc cần quan tâm đâu!]

[Cảm ơn cậu!]

Ngón tay vân vè trên mặt bàn, gương mặt cậu trắng bệch như giấy. Minh nhớ tới những gì đã nói với Di, trong tim chợt dâng lên cảm giác chua xót.

— Mẹ cho một thân xác hoàn thiện, tôi đã huỷ hoại nó dần dần. Bất hiểu quá! Nhưng tôi có quyền lựa chọn sao? Tôi còn bao nhiêu thời gian nữa?

Bóng tối còn giăng mờ không gian, một chiếc Aston Martin One 77 màu đen ẩn mình ở góc khuất khe sáng đèn. Chiếc xe chậm chạp di chuyển đến cánh cổng lớn im ỉm của khu biệt thự.

Một bóng đen cao lớn nhẹ nhàng bước ra khỏi xe. Là một thanh niên mặc áo blazer đen, chiếc mũ lưỡi trai đen che khuất mặt nhanh nhẹn chạy về hướng cánh cổng. Biểu hiện nhanh chóng như đang tranh thủ mọi thời gian có được. Trên vai người đó mang theo một ba lô màu đen tuyền.

“Tít...tít... tít... tít...” - Âm thanh hàng số mật khẩu vang lên khe khẽ. Bóng đen đó thoăn thoắt những ngón tay trên bàn phím.

“Rục rịch... rục rịch...” - Cánh cửa lớn bật mở. Đã bẻ khoá thành công. Bóng đen bước vào, mắt hút trong màn đêm. Nhịp chân vội vã chạy đua cùng rặng đông.

Như chính là chủ nhân của ngôi biệt thự, không chút lúng túng, cái bóng đen tinh tường đi về phía mặt thất ở tầng hầm.

Dò tìm được viên gạch lục giác ốp sát tường, bàn tay lạ xoay nhẹ, cánh cửa hầm bật mở, bóng dáng chiếc blazer đen mắt hút trong bóng tối...

Vẫn là ánh đèn LED xanh dịu chạy dọc trần nhà. Không khí vẫn mang vẻ lạnh lẽo kết tinh từ những phân tử chlorine. Cái vệt đen đội mũ lưỡi trai đen chạy vụt theo hành lang hun hút, nền gạch sáng mờ. Kéo dài cái bóng con người đó dài lê thê. Đến trước cánh cửa trượt tự động, vẫn như thao tác của những an ninh quốc tế: kích hoạt hệ thống nhận dạng.

“Khởi động quá trình nhận dạng. Vui lòng nhập dữ liệu vân tay.” - Âm thanh tự động vang lên trầm trầm trong không khí tịch mịch.

“Không nhận dạng được. Vui lòng nhập lại dữ liệu vân tay.” - Âm thanh tự động vẫn ngoan cố vẳng vẳng.

Bóng đen khẽ nhếch miệng cười, ánh sáng xanh hắt vào gương mặt lạ làm nổi bật lên những đường nét sắc sảo tuyệt mỹ. Con người bí ẩn cúi người lấy trong cái ba lô đen một cái laptop màu bạc. Bàn tay lướt trên bàn phím máy tính kết nối với toàn bộ hệ thống bảo an của ngôi nhà.

Cái bóng đen chính là một hacker chuyên nghiệp.

“Bạn có muốn tắt hệ thống nhận dạng tầng mặt?”

“Ok.”

“Đã tắt hệ thống nhận dạng.”

Cánh cửa trượt trượt vô lực mở ra, không chút kháng cự được với sự xâm nhập của con người lạ. Một đường cong vẽ trên môi người thanh niên đội mũ lưỡi trai.

Nhờn nhơ bước một chân vào trong, như phản xạ tự nhiên, bóng đen bỗng chợt khựng chân lại.

[Không một hệ thống bảo an kiên cố của một ngôi nhà được thiết kế tinh vi lại có thể dễ dàng bị vô hiệu hoá như vậy... Trừ khi... nó có bấyngắm...]

Gương mặt lạ khẽ đan lại, môi vẫn cong lên ma mị. Cậu đưa tay lấy trong ba lô một chiếc kính màu cam đeo vào mắt.

Ảnh nhìn từ kính nổi lên những tia hồng ngoại chẳng chịt bủa quanh căn cứ mật. Đặt chiếc laptop xuống sàn, đôi bàn tay con người ấy vẫn lướt nhanh trên bàn phím.

Trước mắt là một chiếc bẫy kỹ thuật số tinh vi. Không thể ngang nhiên xâm nhập được.

“Không thể tắt hệ thống bảo an tự động!” - Màn hình máy tính xuất hiện dòng chữ đỏ cảnh báo.

“Bạn có muốn khởi động lại hệ thống nhận dạng?”

“Cancel.”

Một thiết kế hoàn hảo. Một khi đã tắt hệ thống nhận dạng thì hàng rào lưới hồng ngoại sẽ tự động khởi chạy. Tắt được hệ thống hồng ngoại thì hệ thống nhận dạng sẽ tiếp tục hoạt động.

[Chết tiệt! Devil, mày khá lắm! Chỉ còn cách...]

Cái bóng đen đột nhiên đứng thẳng người dậy, gấp cái laptop cất đi, chiếc kính đặc biệt vẫn ở trên mắt. Chiếc ba lô trên vai bị ném vào một góc.

Vệt đen đứng lặng quan sát những đường thẳng đỏ đang chằng chịt đan chéo nhau. Khoảng cách nào để tiếp cận tử bảo hiểm lưu giữ laptop chuyên dụng một cách nhanh nhất?

Mạng lưới tia laser bên phải là gần nhất, gồm ba tia đan chéo nhau, hai tia song song, một tia nằm giữa không trung.

Khẽ xoay nhẹ khớp cổ, bóng đen kia cúi người xuống. Bắt đầu xâm nhập. Đầu óc siêu phàm nhanh nhạy tính toán khoảng cách của các tia laser.

Một tia laser đỏ hồng cao chừng 1m20, kéo xiên từ trái sang phải. Đơn giản. Nằm sát đất và trườn qua nhanh chóng. Bóng đen đã vượt qua một cái bẫy chết người.

Tia thứ hai cách tia đầu tiên 30 cm, cao 20 cm. Nguy hiểm. Chỉ cần để tia laser này chạm phải vào một tác da tấy thịt nào trên người cậu thì hậu quả sẽ vô cùng thảm khốc.

Bóng đen như nín thở, hóp sâu ngực, trượt nhẹ người. Có cảm giác như cậu sắp đụng vào tia đỏ chết chóc đó.

1 cm. Khoảng cách tử thần. Bóng đen vẫn lướt qua.

An toàn. Khuôn ngực người thanh niên lạ khẽ phập phồng nhẹ nhõm. May thật!

Cứ thế, cậu đã vượt qua tia laser tiếp theo dễ dàng.

Tia thứ tư và năm nằm song song trên dưới với nhau.

Lại là một ải khó. Tia dưới cách mặt đất khoảng 15 cm. Không thể trườn qua được.

Tia trên cao 1 m. Trên đỉnh đầu cậu, tia thứ sáu nằm giữa cao đang chực chờ. Không thể nhảy qua được!

Chỉ còn cách chui giữa hai tia thứ tư và năm. Khoảng cách ước lệ: 85 cm. Ổn.

Bóng đen cúi người chui qua hai tia laser. Chỉ cần một cú xoay đầu hơi cao hay hơi khiêng chân quá thấp thì cậu sẽ chạm mặt thần chết ngay. Như một robot chậm rãi di chuyển, cái bóng đen vọt qua cái bẫy cuối cùng thành công.

Đối phó với tử bảo hiểm cất giữ máy tính chuyên dụng. Chuyện nhỏ. Chưa đầy một phút cậu đã bề được mặt mã.

Chộp ngay laptop đặt lên bàn, dù nó đã được cài mật khẩu bảo mật nhưng đối với trình độ được đào tạo bài bản của cậu thì đó là chuyện giản đơn.

Đây là máy tính của Demon - Đội trưởng Đội An ninh Quốc tế Q. Đúng là nơi an toàn nhất để bảo quản chiếc laptop chính là căn mật thất này. Nhưng không may, kẻ đột nhập này quá tài giỏi.

Nó đã lưu trữ tất cả các thông tin tuyệt mật trong đó. Nhưng có lẽ cậu đã đánh giá thấp đối thủ của mình. Demon thông minh hơn cậu nghĩ. Mật khẩu của cậu ấy dài vô cùng khó đoán. Tính cách quá cẩn trọng.

Loay hoay gần 5 phút, vẫn chưa bẻ khoá mật khẩu được. Chiếc mũ lưỡi trai đen gấp rút đưa tay nhìn chiếc đồng hồ trên tay: 5 giờ 15 phút sáng. Thời gian không cho phép cậu ở đây quá lâu. Qua 30 phút sau toàn bộ hệ thống bảo vệ của ngôi nhà sẽ khôi phục lại. Cậu chỉ còn 15 phút.

[Quái lạ! Tại sao password của nó lại là ngày sinh của mình?...Không... là sinh nhật của Devil. Demon và Devil là bạn thân... Mình và thằng nhóc đó có cùng ngày sinh... Demon, mày cũng cáo thật!]

Trái hẳn với suy nghĩ của cái bóng đội mũ lưỡi trai đen, mật khẩu của chiếc máy tính đơn giản đến mức không ngờ chỉ là 9 kí tự dễ nhớ - con số ngắn gọn trái hẳn với tính cách cẩn trọng của Demon, người luôn cài pass với 32 kí tự ngẫu nhiên. Thật kì lạ!

Nhanh chóng sao chép tất cả dữ liệu trong máy. Bóng khẽ nhếch môi đắc thắng. Bàn tay lạ nhẹ mòm mẫm dưới gầm bàn như đang cố gắng thứ gì đó ở dưới.

5 giờ 25 phút. Cậu có 5 phút để thoát khỏi ngôi nhà. Như hành động cũ, trượt nhanh qua mạng lưới hồng ngoại bảo an. Kinh nghiệm từ lúc bắt đầu xâm nhập đã khiến cậu vượt qua nó một cách dễ dàng.

Thời gian hiện tại chính là đối thủ của cậu. Như một cuộc chạy đua marathon, chiếc blazer đen thoát khỏi căn phòng đặc biệt. Thao tác nhanh nhẹn trên máy tính, cậu đã khôi phục lại hệ thống nhận dạng.

Giống như một cuộn phim chạy ngược, cậu khấn trương chạy về hướng cửa mật thất. Lao nhanh ra ngoài.

47. Q.3 - Chương 4.3 : Trò Đùa Bắt Đầu

Còn 2 phút.

Mặt trời hừng lên những tia sáng hồng, ở chân trời nhô lên một bóng cam đỏ như lòng trứng muối. Ánh sáng trắng phủ khắp vườn lan nhà Chí Linh, hương thơm thoang nhẹ của hoa hòa quyện trong màn sương mỏng. Mặt lá của cây vẫn đọng đầy những hạt sương trong veo.

Kéo nhẹ chiếc mũ khuất nửa khuôn mặt, chỉ thấy lộ ra đôi môi ánh cam mọng nước quyến rũ, con người đó cố di chuyển thật nhẹ nhàng, ít tạo ra tiếng động nhất có thể.

Căn nhà này chẳng có lấy một vệ sĩ, thậm chí một chú chó canh gác, hết sức đơn điệu. Tất cả được giao phó cho hệ thống an ninh tự động được lập trình sẵn và tất nhiên một khi nó đã bị vô hiệu hoá thì chỉ như một con voi lớn bị thuốc mê hạ gục, chả có chút kháng cự nào. Nhưng... chẳng có ai làm được điều đó... Trừ thiên tài mã hoá hệ thống an ninh hàng đầu thế giới - chính là bóng đen mặc áo khoác blazer.

Cậu phải thoát khỏi nơi đây thật nhanh. Trước khi toàn bộ hệ thống bảo an khởi chạy trở lại. Cậu chỉ có thể làm tê liệt nó trong vòng 30 phút.

Trời đã hừng đông, càng khó để tránh được sự chú ý của mọi người. Âm thanh buổi sớm tĩnh lặng, nghe được cả tiếng lít rít của bầy sẻ đung đưa trên mạng lưới điện cao áp chằng chịt. Trên con đường trước nhà Linh, là một con phố tĩnh lặng, vài con người trung niên nhón nhịp tản bộ tập thể dục. Âm thanh trò chuyện riu rít con phố nhỏ. Trước một ngôi nhà mới xây to lớn, sang trọng. Cánh cổng luôn luôn đóng kín hằng ngày khẽ tựa quay những âm điệu cọt kẹt rồi chậm chậm mở ra.

Một thanh niên trẻ có dáng người cao mảnh khảnh, trên vai khoác một ba lô đen, tay còn lại cầm một chiếc áo blazer bước ra từ ngôi nhà. Sự xuất hiện của cậu thu hút không ít sự chú ý của những người trông thấy. Đây là lần đầu tiên họ thấy có người xuất hiện từ ngôi nhà lớn đó từ khi nó được xây dựng xong. Có lẽ cậu ấy là chủ nhân của ngôi nhà.

Người thanh niên đó có mái tóc vàng kim bắt mắt, mặt quần jean đen mài rách ở gối, mang đôi giày Nike trắng và mặc chiếc áo T-shirt trắng in hoạ tiết hầm hố.

Điều đáng chú ý là cậu có một gương mặt rất đẹp. Nét đẹp châu Á thuần khiết như sương sớm, làn da trắng hồng mịn màng, chân mày kiếm thanh tú. Đôi mắt to, trong veo như hai viên ngọc màu xanh lục lấp lánh với hàng mi rậm vút. Làn môi mỏng sắc cam ngọt ngào, cái mũi cao cao thanh tân. Tất cả hoàn mĩ như một pho tượng Hi Lạp tinh xảo.

Một cặp vợ chồng trung niên đang cùng nhau đi bộ vào buổi sáng, nhìn họ thật hạnh phúc. Ánh mắt họ dừng rất lâu khi chạm phải hình ảnh chàng trai trẻ bước ra từ ngôi nhà bí ẩn. Bí ẩn như chính hành tung của chủ nhân ngôi nhà. Chán họ cùng dừng lại, tìm kiếm rất lâu người thanh niên đó. Đôi mắt vợ suy nghĩ rồi thì thầm điều gì đó với nhau.

Người thanh niên đưa mắt nhìn sang cặp vợ chồng, nụ cười tươi tắn nhẹ nhàng nở ra trên môi cậu để lộ hàm răng trắng đều, sáng loá. Cậu cất tiếng nói, thanh âm trong trẻo như tiếng của lũ sẻ đang hót véo von ở những ngọn cây không xa:

— Cháu chào hai bác, sáng sớm đã đi tập chung với nhau, nhìn hai bác thật là hạnh phúc, làm cháu ngưỡng mộ quá đi!

— Vâng ạ, nhưng cháu không ở đây thường, chỉ về đây lấy ít đồ rồi đi ngay thôi! - Đôi mắt lục tím lại cười, tay xoa xoa lên tóc, mũi cậu chun chun lại vô cùng đáng yêu.

— Thế à? Bỏ ngôi nhà lớn thế này cho ai? Sao không đem vợ con mình về đây sống cho thoải mái? - Đến lượt người đàn ông cũng bị nụ cười rạng rỡ của chàng trai thu hút.

Cả hai vợ chồng người Bắc này đều có thiện cảm rất tốt với chàng thanh niên vừa gặp bởi nụ cười thân thiện và cách nói chuyện lịch sự, lễ phép có chút thật thà của cậu.

Nhưng ông lão như chuyên tâm ngắm đôi mắt trong vắt của cậu hơn. Một đôi mắt làm ông chú ý rất lâu. Một đôi mắt tuyệt đẹp.

— Dạ, cháu chưa có vợ ạ! Mà nếu có, cháu ước chi sẽ được hạnh phúc như hai bác luôn! - Cậu cong nhẹ môi thành thật đáp trả.

— Bà này, ước chi cái Lan nó chưa có người yêu thì tôi sẽ giới thiệu cho thằng bé này quá! Con trai gì mà đáng yêu thế? Chắc nhiều cô chết vì nụ cười và đôi mắt hút hồn của cậu phải không? - Người đàn ông choàng tay qua vai vợ mình tiếc rẻ rồi lại ngược lên bông đùa với người thanh niên.

— Dạ, cháu cũng không biết nữa. Nhưng hai bác có cô nào xinh xinh thì giới thiệu cho cháu làm quen nha! À thôi, cháu có việc phải đi rồi. Không làm phiền hai bác đến công viên nữa. Cháu đi đây ạ! - Chàng trai vừa nói vừa xốc nhẹ cái ba lô trên vai. Chán hướng về phía xe màu đen dừng ở bên đường.

— Ủ, chào cậu. Nhà chúng tôi ở gần đây. Là hàng xóm nhau, thì thoả ghé nhà chúng tôi chơi nhé! - Người vợ vỗ vai cậu quyến luyến, bà bị vẻ trong sáng và thân thiện của cậu cuốn lấy.

Cứ ngỡ chủ nhân ngôi nhà lớn này sẽ rất khó ưa, phách lối của người giàu. Nhưng trái ngược lại, cậu chủ nhà này lại quá sức dễ thương.

— Vâng ạ, cháu tạm biệt hai bác. Cháu đi đây ạ! - Cậu cúi người lễ phép, vẫn không quên để lại nụ cười tỏa nắng lấp lánh trước khi bước vào xe. Ánh mắt lục khê loé lên kì quặc.

Chiếc xe lăn bánh rồi đi, phía sau, cặp vợ chồng vẫn tíu tít thăm thì:

“Thằng bé dễ thương quá bà nhỉ?”

“Thôi chết! Tôi quên hỏi tên cậu ấy rồi ông ạ! Nhìn thật đẹp giai!”

“Bà thích trai trẻ rồi à? Định hồi xuân bỏ tôi hay gì đây?”

“Ông lại trêu tôi! Giận ông nhá!”

“Thôi! Thôi! Bà xã đi tiếp nào! Đừng giận!”

” ”

Hình ảnh hai vợ chồng hạnh phúc tô điểm cho con đường buổi sáng thêm nét bình yên và lãng mạn.

Chiếc xe Aston Martin One 77 thoảng nhanh vụt rồi đi, làn khói mỏng nhẹ của động cơ xe phả chút ít vào bầu không khí thanh mát.

Trên xe, người thanh niên đưa tay đội chiếc mũ lưỡi trai đen lên đầu, cánh môi cam nhạt cong lên quỉ dị. Tay cậu đưa một chiếc USB lên ngang mặt ngắm nghía:

[Một sự ấn tượng nhẹ nhàng sẽ làm con người khó lòng cảnh giác. Nếu bannây mình xông ra như trời chết ra khỏi ngôi nhà đó thì ắt rằng họ sẽ rất chú ý đến mình. Ok, đùa với bọn gốc này một tý. Hoàn thành nhiệm vụ.Tìm cừu non tiêu khiển chút đã!]

Kéo thấp nón đến nửa mặt, người thanh niên cất chiếc USB vào ba lô, nhấp mạnh chân ga rồi nhanh khỏi con đường vắng.

Buổi sáng ở Sài Gòn vẫn giữ nguyên một mảng thanh khiết nhẹ nhàng. Âm thanh vẫn rộn rã nhưng có phần nhàn hạ hơn. Trên đường, những vật cây cỏ trầm mặc ngắm nhìn dòng xe sớm nườm nượp.

Chân mây lốm đốm sắc đen như dự báo một cơn bão dữ sẽ đến trong nay mai...

Cốc Macchiato được đảo nhẹ, mùi bánh su kem thơm phức hoà quyện cùng hương coffee thượng hạng đang rang hạt bao bọc cả Vô Định bằng cái vẻ ngọt ngào và dịu nhẹ như mọi khi. Mỗi lần tới đến Vô Định luôn cảm thấy thật yên bình, nghe đồn anh chủ ở đây đẹp trai lắm mà tôi chưa biết mặt. Chiếc bánh su bị tách đôi để lộ nhân kem yaourt béo trắng sền sệt rất hấp dẫn. Kì thực ham rãi cho cái bánh vào khuôn miệng nhỏ, xong cô nhìn tôi, cười:

— Sao Apple không ăn?

Tôi chun mũi cười:

— Minh bạn ngắm tiên nữ đang ăn bánh su kem thôi mà!

Thư tí mắt, dí tay lên trán tôi.

— Bạn dẻo miệng quá đấy!

Tôi cũng bật cười. Lâu rồi mới có một ngày rồi, tôi rủ Thư ghé Vô Định “chém gió” tí chút. Cô bạn luôn mang cho tôi sự thoải mái và hợp tính đến kì lạ, như chúng tôi sinh ra để làm bạn tâm giao.

Chúng tôi nói chuyện rất vui. Đột nhiên có chút chuyện tôi muốn trao đổi với Thư, tôi nhìn cô bạn thật lâu, ngập ngừng.

— Bạn nghĩ Chí Linh 15 tuổi thật chứ?

Thư gật đầu.

— Thật! Mình từng xem qua chứng minh thư của Prince mà! - Thư vẫn hay gọi Linh là Prince. Lần trước tôi đã đem chuyện mình được anh chàng đẹp trai tóc bạch cước mạng cho Thư nghe, lúc đó tôi đã muốn biết mối quan hệ của Linh và Thư là gì. Có vẻ tôi thật phôi phôi, rồi hơi nhưng tôi cứ có một cảm giác bất an lằng lằng trong các mối quan hệ bạn bè mới mẻ này. Thư có vẻ bất ngờ khi tôi hỏi đến Chí Linh, cô nói với tôi đó thực là Prince của cô.

Có thể làm tôi hiểu tạm thời như thế này, theo lời cả hai người đó kể tổng hợp lại: Lúc nhỏ Linh và Thư đã từng là thanh mai trúc mã. Do một lý do khiến cả hai thất lạc nhau. Khilớn, Linh gặp Jenny và yêu cô ấy tha thiết. Jen mất trong một tai nạn khiến Linh đau khổ vô cùng. Vô tình Linh gặp lại Thư, bắt gặp Jen và Thư lại giống nhau như khuôn đúc. Thư vui mừng khi gặp lại người bạn thuở bé thơ trong khi Chí Linh mù mịt khi nghĩ Kì Thư là Jenny. Tất cả là một vòng luẩn quẩn bế tắc. Và hình như Thư không biết gì về sự tồn tại của Jenny.

Tôi day môi, có phần bứt rứt, có nên nói ra điều đó không? Tôi không muốn trở thành một kẻ nhiều chuyện.

— Thư này, bạn có thấy dạo gần đây hình như có gì đó rất kì lạ không? Cớ sao mình thấy như là có ai đó đang theo dõi mình. - Cuối cùng tôi cũng không nói ra mối quan hệ của Linh và Jen, bắt đầu bằng một đề tài mới.

Cô bạn bỏ tách coffee xuống, gạt gù. Thực sự tôi không muốn biến mình thành một kẻ bép xép.

— Oái, mình cũng có cảm giác như thế! - Giọng cô nàng rừ rừ nhỏ hơn. - Dạo gần đây mình thấy như là có những ánh mắt lạnh lẽo đang nhìn xiên qua gáy mình, thỉnh thoảng có ảo giác như có người đang đi theo sau mình!

Tôi búng tay, ấn đường nhú lại. Cảm giác của cô bạn y hệt như tôi. Tôi hay bồn chồn và lo âu vô cớ cũng như thấy cảnh giác nhiều hơn trong những cuộc tiếp xúc. Tôi cứ nghĩ là do mình stress công việc chứ!

— Me too! Sao mình thấy phập phồng quá à! Đạo gần đây cha mình hay lo lắng như mình ra khỏi nhà, còn nhờ người ta đi theo đút đón mình nữa. Y như mình đang bị giam lỏng! Nhưng mà đạo hai, ba hôm nay thì thoải mái hơn rồi!

Đôi mắt xanh lục xinh đẹp đến rung động lòng người đánh mắt sang trái rất lâu, tôi thấy những nét âu lo trên gương mặt cô bạn. Thư nói:

— Apple, mình và bạn dường như đang trở thành mục tiêu của ai đó!

Tôi đáp:

— Sao bạn lại nghĩ thế?

— Từ lúc mình đến Việt Nam, mình đã cảm nhận được sự ngột ngạt bất thường. Mình đang bị xiết chặt bởi một mối quan hệ bạn bè kì lạ, mình thấy họ đang cố ý tiếp xúc với mình và tìm cách lấy đi thứ gì đó mà mình đang sở hữu! - Thư nắm lấy tay tôi, có phần hoảng sợ.

Tôi buột miệng, thốt nhỏ nhỏ:

— Angels...

— Sao? Angels??? - Thư mở to mắt nhìn tôi. - Lại là Angels?

— Không! Không! - Tôi cũng đang chẳng hiểu nổi bản thân đang nói rõ điều gì. - Đạo gần đây mình hay thấy cụm từ đó xuất hiện xung quanh mình! Lá bài với câu nói Angels, nick chat hay nhắc đến Angels, búp bê Angels bị cắt nát, và hơn thế nữa!

Gương mặt Thư bần thần đến trắng bệch:

— Angels là tên một con búp bê bằng sứ! Lúc nhỏ mình có một con, nhưng mà...mình không rõ mình đã quẳng nó ở đâu nữa! Mình cảm nhận món đồ chơi đó có vẻ không bình thường!

Tôi nuốt khan, bàn tay đã cứng lạnh. Búp bê Angels...tôi có một con búp bê như thế! Con búp bê bằng sứ chôn dưới lòng đất...Chả lẽ... Đó chính là thứ đang đe dọa tôi? Và cả Thư, bạn ấy cũng có món đồ chơi đó! Vậy là sao? Chúng tôi có quan hệ gì? Cả hai đứa tôi là con mỗi trong một cái bẫy vô hình? Bạn và tôi thực sự là đang dính dáng tới cái gì?

Tôi thấy trong buồng phổi đang hút vào luồng không khí lạnh ngắt, cả nhiệt độ cơ thể cũng như bị hạ xuống. Ổn lạnh. Trần ngập cảm giác chơi vơi, không an ổn.

Tôi nói bằng giọng thều thào:

— Bell à, con búp bê màu trắng, làm bằng sứ và có một đôi cánh trắng rất đẹp đang ôm một cây thánh giá, phải không?

— Đúng! Vậy bạn...

Tôi xiết lấy bàn tay gầy ấy, tay Thư toát mồ hôi, không gian của tiệm coffee nhưng đang bao bọc bởi một lớp băng mỏng.

Tim rung rẩy, miệng đắng đi. Trong tâm trí là muôn vàn những suy diễn, giả thuyết. Thế này là sao? Tại sao có nhiều điều rắc rối đến với tôi đến vậy? Tôi thực sự có thân thể ra sao? Và chính ba, người tôi yêu quý nhất cũng mang cho tôi một cảm giác hoang mang. Như là ông đang giấu tôi điều gì đó. Tôi thăm ướm khoang miệng bằng chút vị Capuchino beo béo, mùi thơm dịu len vào mũi, thành ly nóng làm tay tôi bớt cứng hơn. Tôi cần nhem môi, vén lại tóc, chất giọng khàn đi:

— Hình như là bạn và mình tương đồng với nhau ở rất nhiều thứ. Bạn có thấy vậy không? Thực sự chúng ta rất giống như những chú bồ câu ngơ ngác đang nằm trong tầm ngắm của những gã thợ săn.

Giọng nói trong như phong linh của Phạm Kỳ Thư thổ thổ, cô bạn ắt cũng đang mang tâm trạng như tôi.

— Cả bạn? Và mình?

Tiếng đáp của tôi bị cắt ngang khi hồi chuông tin nhắn reo ngang:

“Ting! Ting!”

Tôi nhú mày, mở xem tin nhắn, rồi bực bội thấy lại lên bạn.

— Đồ bám dai như đĩa! - Rửa lèm bèm.

Thư khuấy muống trong tách dung dịch màu nâu hấp dẫn, nhướn mắt.

— Có vẻ bạn đang có một cái đuôi?

Tôi dẫu môi, ức chế:

— Tên huấn luyện viên võ thuật đáng ghét! Mình đắc tội với hấn, giờ hấn cứ lẻo đẻo theo phá phách mình. Tức chết mất!

Gương mặt đang lo lắng kia hoá dần sang nét tò mò:

— Cậu ấy đẹp trai không? Cậu ấy tên gì?

Tôi ậm ừ, ăn nốt cái bánh dang dở trên tay.

— Đẹp trai thì đẹp thật nhưng mà khó ưa lắm! Hấn tên Minh, Hoàng Hiểu Minh.

Không hiểu sao Thư đặt tách coffee xuống, nhìn tôi với ánh nhìn thẳng thốt nhất, lộp bộp:

— Hoàng... Hoàng Hiểu Minh?

— Ừ.

Bàn thần nhìn tôi, Thư như đang bị đả kích vô cùng, cứng giọng:

— Thật rồi! Chúng ta đang rơi vào cùng một chiếc hộp bí ẩn! Apple à, Minh... Người con trai lai Tây có đôi mắt hổ phách, da trắng và đẹp hơn cả một thiên sứ, rất lạnh lùng?

— Đúng! Vậy là bạn cũng...

Thư ngắt ngang, nhát gừng:

— Minh là bạn thân của Chí Linh.

Ngậm coffee sực trào khỏi miệng, tôi đưa tay lau môi, tròn mắt:

— Cái gì?

— Bạn ạ, bình tĩnh và nghe mình nói. Mình luôn ngỡ vực vì sự mất tích đột ngột của cha mẹ mình. Cha mình là tiến sĩ LeeSun Wook, người nghiên cứu một dự án về gen duy truyền cùng các bác sĩ chuyên ngành khác từng là bạn học của ông ở đại học Harvard. Lúc đó ông đang làm tại tổ chức an ninh quốc tế Q. Mười năm trước, trước khi đi công tác, cha mẹ đang gửi lại cho mình con búp bê Angel. Sau đó, mình không bao giờ gặp lại cha mẹ nữa. Bạn biết không, trong những tấm hình cha chụp chung với các bác sĩ cùng dự án có cả cha của Chí Linh và Hiểu Minh! Trùng hợp đến thế sao? Trong khi họ là nhóm bạn thân, con họ lớn lên cũng thân thiết với nhau. Thế mà sau này mình mới biết được điều này. Mình đã suy nghĩ rất nhiều, nhất là về Hiểu Minh, cậu ấy rất kì lạ. Mình sợ nhất là đôi mắt ấy, nó nhìn mình táo tợn và dã man vô cùng, cứ như phát lửa trong ánh nhìn ấy. Cậu ấy kiếm nhiều lí do để tiếp xúc với mình. Apple à, cha của bạn cũng là bác sĩ phải không? Ông ấy tên gì?

Vấn đề phát sinh nữa đây, Thư đang nghi vấn đến cả xuất thân của tôi sao?

Tôi trả lời:

— Cha mình chỉ là bác sĩ thú y thôi mà, ông ấy tên Tâm.

Thư lăm bắm:

— Tâm?... Tâm?... Trần Thanh Tâm?...

Tim tôi như chết đứng khi Kì Thư thốt ra rõ ràng cả họ tên của cha. Cô ấy biết cha tôi. Cái quái gì đang xảy ra thế này?

— Bạn... Sao bạn biết? - Tôi nghe tiếng nói tôi lạc tông đi.

— Trong hình chụp thành viên trong dự án thì không có... Cơ mà... trong đại học Harvard thì có... Bác sĩ khoa ngoại Trần Thanh Tâm, hay gọi là Jimmy Trần. Phải ông ấy không nhỉ? Cha bạn giỏi tiếng Anh chứ? Cha bạn rất giỏi về y khoa phải không? Apple! Apple! Bạn có sao không? - Thư lay tay tôi, lo lắng.

Mọi tế bào thần kinh như nhảy loạn xạ. Cha tôi... Ông từng học ở Mỹ? Ông từng là bác sĩ khoa ngoại? Là cha tôi sao? Và Hoàng Hiếu Minh, cả Chí Linh, họ đang cố tình tiếp cận tôi? Cả Thư? Còn cái điều gì khó tin hơn nữa không? Tôi ngợp thở. Lòng ngực tôi mang theo trái tim còn cào cào đáng sợ. Ngón tay cào xuống mặt bàn. Tôi hít thật sâu, cố che đi những biểu hiện sợ hãi của mình, nói:

— Mình làm sao đây? Mình... Mình rối quá Bell ơi!

Bàn tay mềm lại nắm tay tôi thật chặt, Thư vỗ vai tôi, đôi mắt kiên định, tự nhiên tôi thấy mình nhỏ bé trước Thư.

— Đừng lo sợ! Apple còn mình! Hiện tại, bạn hãy bí mật điều tra cha bạn thật lặng lẽ. Có thể mình nhầm lẫn thì sao? Còn Hoàng Hiếu Minh, bạn hãy cố hoà nhã nhất có thể với cậu ấy, chúng ta cần biết rõ động cơ tiếp cận của cậu ấy!

Tôi để lòng bàn tay lan toả chút hơi ấm từ tay Thư sang, nhìn sâu vào mắt bạn, bằng niềm tin trong sáng nhất.

— Mình sẽ làm theo!

Với Thư, cô gạt khế rồi lại đảo mắt ra bên ngoài cửa sổ nhìn vắng vợ. Phút chốc, tôi thấy Thư cau mày rồi chú mục nhìn ra bên ngoài, gương mặt tái xanh.

Tôi vỗ nhẹ má Thư:

— Bạn không có gì chứ? Nhìn gì ghê gớm vậy?

— Đâu mất tiêu rồi? - Thư lẩm nhẩm.

— Ai?

— Con trai! Đứng sau chiếc Austo Martin One 77 màu đen. Hắn mặc áo blazer đen, hắn cười với mình. Nụ cười quen lắm!

Tôi cũng nhòm mắt ra bên ngoài:

— Đâu?

— Mất tiêu rồi! Dường như mình đã từng gặp con người đó ở đâu đó! Thấy sợ quá!

— Bạn không nhìn lầm chứ?

Thư chắc nịch, quả quyết:

— Vâng! Đúng rồi! Cảm giác đó! Kể đi sau mình! Đó là ai? Mình... Hình như cảm giác thân thuộc lắm!

48. Q.3 - Chương 5.1 : Kế Hoạch Tác Chiến

Ở nghĩa trang lớn của thành phố, một bóng dáng thiếu niên mặc quân phục đen lẳng lặng len lỏi qua những khu mộ vắng. Bóng dáng cô quạnh, lẻ loi trong ánh nắng sớm. Bóng đen dừng lại trước một ngôi mộ được ốp từ đá hoa cương trắng, phủ đầy rêu, nhô cao một cây thập tự của thiên chúa giáo. Hàng chữ trên ngôi mộ ố mờ theo năm tháng. Ngôi mộ ít có người ghé thăm trở nên hoang dại, lẻ loi.

Đưa tay dọn sạch những vật cổ đại xung quanh mộ, người thiếu niên lau sạch tấm bia mộ. Hàng chữ trên bia được khắc điêu luyện mang tên của một người phụ nữ: Nguyễn Ngọc Linh Lan, mất cách đây 7 năm. Một người phụ nữ có nét đẹp dịu dàng như một loài hoa phong lan trắng thuần túy.

— Mẹ, Thi của mẹ đã đến rồi đây. Con về Việt Nam lâu rồi mà giờ này mới đến thăm mẹ. Con bất hiểu quá phải không? Từ lúc con gia nhập Q, con bận rộn hẳn ra. Nhưng mà vui lắm mẹ à! Mẹ xem con nè! Con được hàm Thiếu úy rồi nè mẹ! Mẹ nhìn con mặc quân phục có oai không?... - Thi mỉm cười, rồi chất giọng trầm xuống. - Con phải tìm ra được bí mật đó! Vì sao mẹ lại chết?... Lúc đó con còn quá nhỏ để hiểu được. Nhưng con nhất quyết phải tìm ra! Hoàng cung Thái thật rối ren, con chẳng sướng vui gì trong cương vị Hoàng tử cả. Nhưng xem ra Kang còn đáng thương hơn con. Con cảm thấy hình như con đã cướp đi từ anh ấy tất cả: sự yêu thương của bà, sự quan tâm của chị Parn, ngay cả ngôi vị của anh ấy cũng bị lung lay vì con. Có phải vì vậy mà anh ấy ghét con chăng? Haizzzz... Thật rắc rối! Ở bên mẹ là con được bình yên nhất! - Chàng trai thấp một nén trầm hương cho ngôi mộ lạnh, kê một chậu linh lan nhỏ ở nền ngôi mộ. Cánh hoa linh lan trắng rung rinh thuần khiết trong gió, không một chút vẩn đục, trong vắt như nụ cười của cậu, là nhị Thái tử của Vương triều Thái Lan – Thi Sunridathik.

Cậu đứng trước mộ của mẹ mình - một người phụ nữ Việt Nam, có một nét đẹp đơn thuần, dân dã. Lâu lắm rồi cậu mới đến thăm mẹ mình

Những kí ức ấu thơ phút chốc lại ào ạt tràn về nơi cậu. Nơi một làng chài nhỏ, bàn chân bé xíu của cậu nô đùa trên cát, mùa lướt cùng sóng biển. Biển rì rào quanh cậu, tiếng cười giòn tan của trẻ thơ. Có người cha bế cậu quay tròn trong không trung. Có ánh canh riêu cá nóng phưng phức, thơm lừng vị biển của mẹ. Một gia đình làng chài đơn sơ, mộc mạc, cuộc sống tuy giản dị nhưng thật hạnh phúc.

Giá như... giá như cha cậu không nhớ lại tất cả. Giá như ông ấy không phải là một vị Vua cao quý. Giá như năm đó mẹ cậu không ra đi thì giờ này cậu vẫn còn có một cuộc sống bình yên ở miền quê nghèo. Không tranh đoạt, âm mưu, thủ đoạn. Chỉ như một đứa trẻ bình thường khác. Quá khứ thật sự rất tươi đẹp. Chỉ đến năm cậu 7 tuổi - lần đầu tiên bước vào thế giới thượng lưu cậu mới hiểu được thế nào là cuộc sống. Cay nghiệt và đầy cay đắng, nếu không tỉnh táo vượt qua, cậu sẽ trở thành một con mồi béo bở cho những âm mưu thâm độc. Cuộc sống khi không người thân thật khó khăn. Nhưng cậu đã quen như thế. Chắc chắn là mẹ cậu đang rất hài lòng vì cậu.

Ngồi lặng yên bên ngôi mộ vắng, ngón tay Thi đùa nghịch với những cánh hoa phong lan trắng muốt, tâm trí bị bao phủ bởi một màn kí ức xa xăm. Từng hình ảnh thân thương cứ vây quanh cậu. Cậu sinh ra mang nửa dòng máu Việt, sinh ra và tuổi thơ của cậu gắn liền với những kí ức đẹp với Việt Nam. Mẹ cậu là một bác sĩ tình nguyện ở làng chài nhỏ bé. Cha là một thầy giáo hiền dạy học ở một xóm nghèo. Một cuộc sống bình yên quanh năm cùng mẹ biển, quen với mùi cá hăng hắc từ những khoang tàu khơi xa. Mẹ cậu kể, vào một ngày nọ, trên khoang tàu may mắn trở về sau một cơn bão dữ mang theo cha cậu - một con người không tung tích. Ông ấy mất hết kí ức. Không biết bản thân mình là ai. Người dân đem ông đến trạm xá nới mẹ làm việc. Mẹ đã cứu chữa và chăm sóc ông ấy khỏe lại. Và bà gọi ông là Đông Dương. Biển Đông đã đưa ông đến với mẹ, mang trái tim đơn thuần của ông và mẹ đến với nhau, mang cho mẹ hạnh phúc mãi mãi. Nhưng không, nó là một bi kịch.

Một tình yêu thanh khiết như loài phong lan trắng đã bắt đầu nhưng đâu ai ngờ đau thương đang chờ họ phía sau. Tuy mất đi trí nhớ nhưng ông rất thông minh, thế là ông trở thành thầy giáo cho lũ nhóc ở làng chài. Sáng sáng chúng theo cha mẹ ra chợ bán cá, đi mò san hô, ốc biển, chiều chiều lại đến lớp học do dân làng chài dựng để “thầy” Dương dạy cho cái chữ. Và Thi cậu đã được sinh ra trong cái chữ mang tên gọi “tình yêu”. Một đám cưới nhỏ không cỗ cao mâm đầy, chỉ mang biết bao lời chúc phúc của những con người thuần hậu đến với hai người trẻ, và một năm sau cậu bé khôi ngô mang tên Nguyễn Hoàng Thi đã cất tiếng khóc đầu đời.

Những ngày tháng bé thơ cùng cha mẹ quá đổi ngọt ngào và hạnh phúc. Thỉnh thoảng, có vài lần cậu thấy cha cậu ôm đầu rên rỉ. Và trong một lần như vậy người cha của cậu trong một cơn đau đầu dữ dội đã vấp ngã đập đầu trên bãi đá, bất tỉnh. Cậu sợ, cậu khóc rất nhiều, cậu ra sức lay cha mình tỉnh lại, mẹ ở bên cạnh ôm cậu vào lòng. Rồi thì cha cậu cũng tỉnh lại, nhưng tại sao lại dừng dừng với mẹ con cậu, chỉ lạnh lùng phát ra câu hỏi:

— Các người là ai? Tôi đang ở đâu? Tôi có quen hai người ư?

Cha cậu sao thế? Tại sao lại không nhớ gì cả? Ông lại giống lúc trước rồi ư? Ông ấy bảo ông ấy là James, là một người Thái, bị tai nạn trong một vụ đắm tàu. Ông ấy không nhớ gì tới những chuyện ở làng chài. Ông ấy không nhớ gì tới Hoàng Thi – con trai ông, không nhớ Linh Lan – vợ ông, không nhớ tới một thầy giáo tên Đông Dương. Ông không nhớ tất cả!

Không lâu sau, làng chài nhốn nháo vì có một nhóm người mặc trang phục trắng, sang trọng đến tìm cha cậu: Một người phụ nữ châu Âu xinh đẹp như nữ thần, tay dắt theo một cô gái chừng 13, 14 tuổi xinh đẹp bội phần và một cậu bé trạc tuổi cậu đáng yêu như thiên thần. Họ ôm chầm lấy cha cậu, khóc rất nhiều. Chỉ có cậu bé trạc tuổi cậu là đứng ngoài, gương mặt to tròn lên nhìn họ đứng đờ.

Cậu bé ấy có đôi mắt đen láy rất đẹp, mái tóc đen mun xoăn xoăn, sắc môi đỏ mọng. Thoạt nhìn giống hệt cậu, nhưng cậu ấy cao hơn Thi một cái đầu, da trắng như men sứ chứ không như làn da cậu, làn da của một đứa con biển và gầy nhom.

Xung quanh ba người đó là một toán người mặc trang phục đen trông rất ngẫu. Cậu chỉ biết rúc mình vào mẹ. Không hiểu vì sao nước mắt cậu cứ tràn ra như sắp có điều gì đó kinh khủng sắp xảy ra. Hình như mẹ cậu cũng khóc, mắt mẹ đỏ hoe. Và cuối cùng cậu cũng biết vì sao mình lại có cảm giác đó! Vì cậu sẽ mất cha! Mất thật rồi! Họ cướp mất cha cậu rồi! Cậu ghét họ! Trong họ thật hạnh phúc, trừ... cậu bé kia, đứng ngoài nhìn họ, giống cậu vậy.

Cha cậu theo họ rời đi. Ông cúi đầu xin lỗi hai mẹ con cậu vì ông không nhớ gì cả. Cậu không muốn đâu! Cậu chạy theo chiếc xe sang trọng đó, kêu thét lên... Cậu chạy rất lâu, rất lâu... Cậu vấp ngã, lại đứng lên chạy tiếp! Cậu chạy thật nhanh mặc lời kêu của mọi người phía sau. Cậu cứ chạy và chạy, rồi đến khi xung quanh cậu phủ một màu đen! Tay chân cậu rã rời không chút sức lực. Cậu ngất đi. Không lâu sau, người phụ nữ xinh đẹp kia quay lại nhà cậu, mẹ không cho cậu vào nhà. Lấp ló sau ô cửa sổ cậu thấy bà ấy đưa cho mẹ rất nhiều tiền. Nhưng mẹ cậu không nhận, ra sức đuổi bà ta đi.

Vài hôm sau, như một giấc mơ, cha cậu đã trở về bên cậu, cậu còn ngửi được mùi canh riêu quen thuộc. Cậu ôm chầm lấy cha, ôm thật chặt như sợ ông lại bỏ đi lần nữa.

Ông đã nhớ lại tất cả, ông còn hứa sẽ mãi bên cậu và mẹ cậu. Ông sẵn lòng vứt bỏ mọi thứ ngay cả cái ngai vàng của mình. Cuộc sống bình yên đã trở về với cậu nhưng nó không là mãi mãi...

Một ngày từ biển về với cha, trên tay là xô cá béo ụ, còn vẩy nước tung tóe, chiều nay chắc sẽ có món ngon cho mà xem!

Chợt cánh cửa nhà mở ra, cậu mở to mắt sững sờ, xô cá trên tay cha cậu cũng rơi xuống đất. Mẹ cậu nằm vô lực trên nền đất, gương mặt tím đen, cả người cứng đờ. Mắt mở to không nhắm lại, trên khóe môi trào nước đỏ như bọt biển trắng xóa, mái tóc đen mượt rối bời. Bên má còn hằn dấu tay đỏ ửng.

Mẹ nằm bất động chẳng nhúc nhích, chẳng nói, chẳng cười, chẳng gọi tên cậu nữa, có phải mẹ ghét cậu rồi chăng? Còn cha ở bên cạnh chết lặng, đưa bàn tay vuốt mắt mẹ. Đôi mắt mẹ nhắm nghiền lại không mở ra nữa.

“Mẹ ghét con rồi phải không cha? Sao mẹ cứ ngủ mãi thế?”, ... Cậu cứ hỏi đi hỏi lại như vậy. Cha bảo... mẹ mệt, mẹ muốn ngủ, con đừng phiền mẹ!

Không đâu! Chắc chắn mẹ sẽ tỉnh dậy mà! Mẹ không có ghét Thi! Mẹ không được ham ngủ như thế! Mẹ của Thi không được ngủ! Cha ngồi bên chỉ biết đau xót ôm chầm lấy mẹ, đôi mắt sáng sủa nước, cậu nhớ rõ ông đã nói:

“Linh Lan! Anh đã hại em rồi!”

Những chuyện sau đó cậu không nhớ rõ nữa, cậu chỉ nhớ cha đưa cậu đến một nơi rất đẹp, rất xa lạ nhưng không vui tí nào. Mọi người nhìn cậu, đối xử với cậu như một thứ nghiệt chủng. Nơi đó sẽ là nơi mà cậu phải sống, nơi đó là nhà của cậu - Nguyễn Hoàng Thi.

— Mẹ ơi, chắc con sẽ ở lại Việt Nam lâu đây. Con rất vui, mẹ biết vì sao không? Vì con được ở gần với mẹ! Hi hi! Còn nữa, khi nào rảnh con sẽ về thăm làng chài! Chắc không còn ai nhận ra con nữa đâu mẹ nhỉ? Con trai mẹ giờ đẹp trai, phong độ hơn xưa mà!

Hi hi! Mọi thứ đều có thể đổi thay! Nhưng vị trí của mẹ trong lòng con là mãi mãi! Và ba cũng vậy! - Xua đi những kí ức đau buồn đó, Thi mỉm cười để mẹ cậu biết cậu đã lớn, cậu đã có thể đứng vững được, để mẹ cậu vui khi thấy cậu như vậy. Và cậu cảm nhận được ở đâu đó rất gần với cậu, luôn có một nụ cười, một ánh nhìn trìu mến, đầy yêu thương dõi theo cậu.

Ánh nắng sớm bao phủ bóng dáng cậu, nghĩa trang vắng lặng không bóng người. Âm thanh gió xào xạc quanh tai, tiếng chim hót khe khẽ chào ngày mới. Đây vẫn là Việt Nam của cậu. Một cuộc sống mà chưa khi nào cậu quên, một cuộc sống ngập màu hạnh phúc. Giờ đây... mọi thứ không còn nữa... Không biết đã ngồi đây bao lâu nữa, cuối cùng cậu cũng chịu đứng dậy rời đi. Ánh mắt vẫn lưu luyến ngoảnh lại, nụ linh lan trắng rung rinh như vậy chào tạm biệt. Tạm biệt Thi - cậu bé của tình yêu!

Trước khung nghĩa trang vắng, chiếc xe thể thao sang trọng vẫn im lìm chờ như loài chúa tể đang rình rập con mồi. Chủ nhân của nó yên vị trên chiếc xe, mũ lưỡi trai đen che khuất mặt, làn môi cam mọng khẽ mấp máy. Chiếc áo blazer bất động trên người. Cả con đường phẳng lì heo hút ở ngoại ô sớm mai mang theo sự hanh hao của buổi sáng con mồi. Mặt đường trải nhựa xám đen, những cột điện cao lêu lêu như những trụ chống cả bầu trời đang chực chờ những luồng dây cao thế. Tiếng chim vỗ cánh rõ mồn một. Tĩnh lặng đến hoang vắng thăm soi những ngôi mộ lộ nhô bên ngoài. Những ngôi mộ ở nghĩa trang này thật vô trật tự với những màu sắc xen kẽ, nhô cao, xuống thấp, xoay ngang, xoay dọc như một ả chính đồ.

Bãi tha ma vắng teo đột nhiên chồm lên một bóng ảnh đen cao gầy của người thiếu niên trẻ. Dáng đi trầm mặc, khoan thai. Ánh mắt đen láy lấp loé như loài dạ minh kiêu hãnh trong bóng tối, thanh khiết không chút tạp nham. Không gian bỗng nhiên như bị thu hẹp lại, sắc đặc như màu rượu vang sẫm trong đáy ly thủy tinh. Tà khí bủa vây quanh khung nghĩa trang. Âm thanh gào rú của loài ma quỷ như đang gầm gừ quanh đây. Cõi âm ma đại đầy hoang mang âm thầm đeo bám, ám ảnh người thiếu niên trẻ. Đôi mắt lục trầm trên xe sáng quắc lên như ánh mắt của loài diều hâu phát hiện được con mồi, vòng môi cong lên quỷ dị, khớp cổ khẽ xoay nhẹ như một chút khởi động.

[Đã tìm thấy cừu non.]

Nắng sớm xiên len lỏi vào lớp kính xe, đôi mắt màu rừng đêm vẫn chăm chú dán lên bóng người in trong đáy mắt. Đồng tử co rút lại một tia sắc lạnh, từng viên máu đỏ li ti nổi hằn trong cầu mắt đầy ma quái.

Bàn tay đặt trên volant, những khớp cổ tay gầy xương lộ rõ trên làn da trắng. Kéo nhẹ vành nón xuống thấp, chân ga đột nhiên nhấp mạnh, khoé môi bóng đen trên xe kéo lên nụ cười giễu cợt. Chiếc xe lao nhanh với vận tốc chóng mặt đến bóng hình người thiếu niên đang tản bộ ở lề đường.

Con người trước mặt hoàn toàn không hay biết mối nguy hiểm đang rình rập sau lưng mình. Tâm trí vẫn còn ngủ yên trong những suy nghĩ triền miên. Cách bước đi nhàn hạ, không rộn rạo hay vui thích. Mỗi bước đi cũng như ta đang nhâm nhi một ly whisky thơm nồng, đầy nhàn rồi. Âm thanh động cơ xé toạc không khí, rạch nát vào cảnh quang như một mũi tên lao vút đi đầy mãnh lực. Không khí đầy mùi chết chóc không buông tha cho con người đang mất cảnh giác kia.

Cảm nhận được âm thanh nguy hiểm đang tiến gần phía sau một cách bản năng, thính giác đỉnh nhức vì tiếng động cơ chúa chết, con người trẻ xoay người đối diện mối nguy hiểm đang bám sát mình. Bóng chiếc xe đen lao vút về phía mình như loài sói dữ đang vồ lấy một chú cừu non nhỏ bé. Người thiếu niên sững người chờ sự phân tích của não bộ, lập trình trong tâm trí thôi thúc cậu phải lập tức tránh ngay ra khỏi con quái vật đen đang xông thẳng đến bên mình.

Khoảng cách suýt sao, như thần chết đã vung ra lưỡi hái tử thần, thân thể linh hồn một cách chớp nhoáng. Nhanh như cắt, người thiếu niên nhảy vọt lên né người khởi chiếc xe hung hãn đang nhắm về phía cậu hướng tới, cả người bị va đập vào thân xe đau buốt. Đáy mắt hỗn loạn kinh sợ.

Ánh mắt lục trầm thích thú nhìn con mồi đang hoảng loạn, phanh gấp thắng xe, vẫn đùa cợt với nó như một thú tiêu khiển. Chiếc xe chạy lùi lại, nhắm vào người con trai vừa thoát khỏi nguy hiểm một lần nữa. Vận tốc vẫn nhanh như ánh chớp. Âm thanh phanh xe vang lên lạnh lẽo đến rợn người. Người thiếu niên vẫn chống vánh phản kháng, nếu sơ suất, cậu sẽ bị cuốn vào con quái vật đó. Phải thật bình tĩnh ứng phó.

Cứ như trò chơi mèo vờn chuột, con mèo lớn vẫn nhàn nhã nhẹ vuốt đùa giỡn cùng chú chuột bé tí. Cả trò chơi đều nằm trong phán đoán của con mèo gian manh. Chú chuột nhỏ thật ngô nghê và đáng thương khi

phải chậtvật né tránh nanh vuốt của mèo. Người thiếu niên ngã bật vào lề đường,mặc dù rất nhanh nhẹn nhưng sự khéo léo của gã lạ mặt trên xe cũng làmcậu khốn đốn. Con người đó như muốn đùa cợt với cậu. Cách lùi ép đầyhiểm độc nhưng luôn tạo một khoảng cách nhất định tránh làm cậu bịthương quá nặng.

Vật vã cùng con quái vật điên loạn đang dồn ép mình, cuối cùng, như đãđùa cợt thoả thích, chiếc xe bắt đầu buông lỏng, nới rộng khoảng cách.Vận tốc hạ xuống, lơ lửng ra khỏi người thiếu niên.

Thi hồn hển thở hắt vì trò đùa quái ác của chủ nhân chiếc xe màu đen, có lẽ, cậu đã đoán được đó là ai.

Chiếc xe lùi ra, đảo một vòng tròn như màn xoay vòng của diễn viên ba lê điệu nghệ, một bàn tay đưa ra ngoài ô cửa xe vẫy chào đầy thách thức.

__ Black Jack? - Ánh mắt Thi dội rõ từng tia kinh ngạc đến chấn động. Con người đó đã đến. Hắn vừa chào hỏi cậu bằng một màn biểu diễn không thể nào đáng nhớ hơn.

Con quái vật đen gầm rú rồi lao vụt đi, bỏ lại con mồi nhỏ đang loạn lạc ở lối nghĩ suy. Bên góc đường, Thi phải tay đứng dậy, vài vết xước rướm máu trong lòng bàn tay, những hạt cát li ti bám vào đó. Chập choạng lấy lại thăng bằng, cậu nheo mắt nhìn chiếc xe vừa tấn công mình đang vụtđi như ma đuổi. Rõ thật là con người đó. Âm thanh quái quỷ xa dần, trênmặt đường sắc xám, những vết bánh xe thẳng gấp vẫn in hằn. Nét mặt Thi hạ bớt vẻ tái xanh, những kí ức ồ ạt ủa ủa về. Cũng vào hoàn cảnh này, 7năm trước, tại Thái Lan, một chiếc xe “điên” cũng đã nhằm vào cậu và chị Candy như thế. Vì bảo vệ cậu, người chị cùng cha khác mẹ của cậu đãchết oan trước mũi xe hung thần. Cậu không quên điều đó. Nó là nỗi ám ảnh trong cậu.

Chị Candy là một cô gái xinh đẹp. Chị ấy là con gái lớn của Hoàng hậu và Thái hoàng, tên thật là Parn Suridathik. Tuy mang thân phận cao quýnhưng không bao giờ chị tỏ ra kiêu căng, phách lối. Đó là một cô gái dịu dàng và rất yêu động vật. Dưới thân phận là một chuyên viên tâm lý tộiphạm của Q, chị đã đóng góp xuất sắc vào công tác của toàn đội. Nhưngchị hoàn toàn không biết võ, cũng chẳng biết sử dụng súng, có lẽ ai cũng bảo chị yếu đuối nhưng thực sự chị ấy rất ghét bạo lực. Cậu không hiểutại sao chị lại dễ dàng chấp nhận cậu như vậy, chắc do cậu có gương mặtkhá giống Kang - em trai của chị, cũng xem là một lý do đi. Nhưng dù cậu chỉ là một đứa con riêng không được Hoàng tộc chấp nhận, chị không hềquan tâm, chị ấy xem cậu là em trai thật sự. Và vì cậu mà chị cũng mấtmạng. Chị dùng tính mạng mình để bảo vệ cậu. Cậu luôn ghi nhớ. Và đó là một lý do nữa để Chí Linh ghét cậu: vì cậu đã cướp mất chị gái của anhấy. Ừ, thì tại cậu mà ra.

Bên lề đường, nơi chiếc xe tấn công cậu đã rời đi, một lá bài Jack vẫndể lại như thường lệ, một cái tên quen thuộc: Sứ giả của bóng đêm - BJ.

Nhặt lá bài lên tẩm tia, chân mày cậu thoáng nhíu lại đăm chiêu. Hàngcây gần đó bị gió thổi tung xào xạc, gió rít khe khẽ qua tai cậu, lá khô bay lượn loạn xạ. Lũ sẽ nâu lút rít đu đưa trên mạng điện quan sát.

[Hắn đến rồi sao? Mọi chuyện bắt đầu rối lên rồi. Có nên báo cho Demon và Dragon biết không?]

Vẫn đứng lững thững giữa những lát cắt suy nghĩ đứt đoạn, con ngườitrong hốc mắt đứng yên trong không gian, mọi thứ ngưng bật như khoảngkhông bị ngưng đọng.

“Ring... ring... ring... Dragon is calling...” - Màn hình di động chớpnháy, nhắc máy trả lời cuộc gọi, ánh mắt Hoàng Thi mở to bất ngờ.

__ Sao? Cẩn cứ Q bị đột nhập? Được rồi, tôi về ngay đây!

11.00 AM, biệt thự nhà Chí Linh.

Trước cổng ngôi biệt thự lớn, hình ảnh hai chàng trai tuyệt mỹ đứng tầnnghân bên ngoài, ánh mắt đăm đăm đầy nghi hoặc. Họ ngược nhìn rất lâu vào ngôi nhà lớn.

__ Đây, đi đâu mà giờ này mới về? - Linh hướng về con người ngồi trongchiếc xe vừa dừng trước mặt mình gất gổng, ánh mắt tối sầm bất an.

__ Đi trình diện. - Hoàng Thi bước ra khỏi xe, sắc mặt cũng chẳng khákhảm hơn, đầu nghiêng nhìn hai người anh, giọng nói thều thào.

__ Hấn đã xâm nhập từ cửa chính. Điều bất thường nhất là hấn có thể biết rõ mật khẩu, và có thể qua được bộ máy nhận diện vân tay nữa! - Hiểu Minh dựa người vào cánh cổng chăm chú quan sát ổ khoá hiện đại vừa bị xâm nhập. Màu mắt đỏ nâu sáng nhẹ như mặt hồ thu. Cậu vẫn là người bình thường nhất. Trong đôi mắt đó là một thế giới nội tâm phức tạp không phải ai cũng xuyên thấu được. Ánh mắt lóe nhẹ, có chút đau buồn nhưng tràn đầy một sự nhẹ nhõm kì lạ. Cậu là Demon – thiên tài an ninh có thể để cho hacker xâm nhập vào máy chủ của mình đơn giản thế sao? Trừ khi... đó là cố tình.

Chí Linh cũng ngó qua cái ổ khoá tinh vi bức bối. Tên đột nhập chẳng lẽ là ninja?

__ Không bao giờ! Tuy đây chỉ là ổ khoá vân tay đơn thuần phổ biến nhưng trong bộ nhớ máy chỉ có lưu trữ cho phép mở là có vân tay của tớ, Thi, Sang Mi... và hai kĩ sư thiết kế là Black và White. Đâu còn ai khác? Chả nhẽ... hiện đại đến nỗi vân tay cũng giả được?

Thi ngồi tựa vào chiếc xe đang dừng trước cổng, bình thản đáp, một tay vuốt nhẹ vết xước trong lòng bàn tay.

__ Hai người đừng quên bản thân cũng từng đột nhập biết bao trụ sở an ninh có khoá cửa còn hiện đại hơn cái này, chẳng lẽ thế thì không ai giỏi bằng hai người chắc? Họ có khả năng xâm phạm máy chủ an ninh, làm tê liệt nó trong một khoảng thời gian nhất định, trong thời gian đó là đủ dọn sạch nhà ông rồi!

Nắng xuyên qua tán cây, rọi loang lổ trên ba con người, khu phố vắng như ban sáng. Thoạt nhìn như nó bị tách khỏi sự ồn ào của thành phố, vì đây là khu đất riêng biệt dành cho những gia đình khá giả dùng xây biệt thự sân vườn để nghỉ ngơi nên vô cùng tĩnh lặng.

__ Cũng phải, một hacker có trình độ tương đương với ta thì xâm nhập được ngôi nhà này là chuyện vừa sức. Nhưng... số đó đếm trên đầu ngón tay. - Minh tán thành, tay vẫn vê khuy áo từ tốn, mắt đảo quanh ngấm nhìn vu vơ. Thần thái vẫn mang vẻ bình lặng như thường lệ. Có một nụ cười rất nhạt thoáng qua trên cơ mặt cậu. Minh biết rõ người xâm nhập là ai, kể cả việc nó vừa xơi một cú lừa đảo lộn tình thế. Kể từ đoạn và giả nai giỏi nhất có vẻ như cậu là người đứng đầu.

__ Trên đầu ngón tay? Ừ, để tớ đếm: White? Cậu? tớ thì... được nhưng hơi khó, Eric của Đội cơ động, Sally của Đội phòng chống khủng bố và... - Linh giơ bàn tay lên đếm thử những người có khả năng làm vô hiệu hoá một bộ máy an ninh tinh vi như của ngôi nhà này. Đa phần đều là những hacker chuyên nghiệp của Q. Nhưng họ cũng chính là người tạo ra mạng lưới bảo an này, làm sao lại là người ngang nhiên xâm phạm được?

__ Sao không nói nữa? - Thi ngược mắt hỏi, cậu sớm đoán được người mà Linh đang nghĩ tới tiếp theo. Hiện tại, cậu rất đắn đo có nên báo tin về sự có mặt của BJ cho hai người họ biết không. Nhưng nếu thế, nỗi bất an của Linh và Minh sẽ lớn hơn rất nhiều. Điều đó không tốt cho họ.

Một tháng trước chuyện BJ tấn công Chí Linh còn chưa im ắng. Xa hơn là vụ tai nạn thảm khốc của cô em gái không cùng huyết thống của Hiểu Minh. Tất cả là do BJ gây ra. Sự xuất hiện của hấn sẽ tạo nên bất ổn tâm lý cho Minh và Linh. Có lẽ Thi nên im lặng chờ biểu hiện của họ.

Minh nhướng mắt hỏi, ngữ điệu vẫn bình thản. Nếu như một tháng trước, khi nhắc đến con người này ắt rằng cậu sẽ rất kích động. Nhưng hiện tại, cậu đã tiết chế được điều đó.

__ Ý cậu là... BJ?

__ Ừm, có lẽ vậy. - Linh khẽ gật đầu, có chút hoang mang.

__ Cậu sợ? - Minh lại hỏi, thần nhiên đến mức làm tim Linh suýt nhảy ra khỏi lồng ngực. . Mất bình tĩnh chỉ làm mọi việc thêm rối. Cậu không hề rối, thậm chí quá nhẹ nhàng để nhắc đến BJ. Có vẻ lần này, BJ là người cậu muốn cảm ơn nhất – người tố cáo rõ thân phận của White: kẻ hai mặt. White là người của Black Jack.

__ Cậu sợ? - Minh lại hỏi, thần nhiên đến mức làm tim Linh suýt nhảy ra khỏi lồng ngực. Mất bình tĩnh chỉ làm mọi việc thêm rối. Cậu không hề rối, thậm chí quá nhẹ nhàng để nhắc đến BJ. Có vẻ lần này, BJ là người cậu muốn cảm ơn nhất – người tố cáo rõ thân phận của White: kẻ hai mặt. White là người của Black Jack.

Linh cắn môi chần chờ.

— Không... không phải sợ mà là...

— Ấm ảnh? - Thi tiếp lời, tay vẫn vịn về vết xước đã khô máu trên tay, cơ mặt chẳng chút biến động, cậu cũng bình thản như đang nghe một cuộc trò chuyện phiếm.

— Ừ, có chút. - Linh cụp mắt xác nhận.

Minh hơi ngạc nhiên, mở to mắt nhìn, ngữ điệu vẫn giữ một sắc thanh trầm khó có được. Đột nhiên, cậu muốn bật cười, do khổ tâm hay quá nhẹ nhõm?

— Thi không sợ “ông kẹ” BJ nữa sao? Lúc nhỏ nghe cái tên này là em lại khóc ré lên. Đến bao giờ em chai lì như vậy?

— Ngẫm lại, tên BJ cũng trạc tuổi chúng ta. Tại sao hắn lại làm chúng ta khốn đốn như vậy? Không đáng! Chỉ có cách quen dần với những “trò đùa” của hắn ta mới tìm được cách đối phó. - Thi đưa tay vào túi tha thẩn bước đến gần qua ổ khóa.

— Ừ, bằng tuổi chúng ta nhưng hắn đã biết cách điều khiển chúng ta như một con rối. Thực sự hắn là con người như thế nào? - Linh hỏi.

Minh trầm ngâm đôi chút rồi tư lự. Cậu gần như đã giải đáp được tất cả những gì khúc mắc. Mối quan hệ giữa White và BJ, hình như còn sâu xa hơn là một sự hợp tác hay chủ - tớ. Rốt cuộc BJ là ai? Và White là ai?

— Là quý.

— Ngắn gọn, súc tích nhưng chuẩn đó. Hắn là quý. Ừ, ta cũng phải là quý. Mà nè, vào mật thất chưa? - Thi cất tiếng, âm vực nhỏ hơn, tựa lưng vào cửa đảo mắt nhìn quanh.

Linh gật đầu, tiếp tục huyền thuyên:

— Rồi, kiểm tra toàn bộ. Không một dấu vân tay, những dấu giày in lại mang hiệu Nike, rất phổ biến. Người đột nhập đã làm hệ thống ngừng hoạt động trong 30 phút. Khả năng đột nhập được cả hệ thống nhận dạng. Nhưng, nếu vậy thì khi vào được bên trong thì hắn phải đối phó với mạng lưới laser hồng ngoại. Liều lĩnh thật!

— Bán mạng thì đúng hơn. - Minh khẽ cười nhạt, một cách cười đầy nguy hiểm.

— Sao em cảm thấy nụ cười của anh hôm nay đáng sợ hơn mọi khi. - Hoàng Thi nhún mày, vẻ dăm chiêu. Cậu đã phát hiện những vẻ kì lạ của Hiểu Minh.

Linh tặc lưỡi, nhìn chú mục vào nhím xù:

— Có chết tớ cũng chẳng tin hắn có thể hack được máy tính của cậu.

Minh nhún vai, cười khanh khách:

— Ha ha, nếu hắn làm được điều đó thì sao?

— Nhưng... hắn lấy thứ đó làm gì? - Linh nhướn mày khó hiểu. - Hắn không phải một thằng ngốc để làm một việc hết sức điên rồ là tự chui đầu vào chỗ chết.

— Có lẽ, hắn muốn khiêu chiến. - Thi đoán.

Minh nói:

— Cứ cho là vậy.

Nguyễn Chí Linh hạ tầm mắt thấp, cậu chợt thấy Hiểu Minh đang che giấu những điều gì mà cậu không tài nào đoán ra được. Về bình thản như thế làm chủ được tất cả các tình tiết diễn ra trong tương lai và cậu cũng bắt đầu sợ nụ cười đầy mưu toan của Minh.

— Tớ thấy cậu hơi bất bình thường đấy Black - Linh ghé tai Minh, nói.

Hoàng Hiểu Minh đáp:

— Nothing.

— Sáng giờ hai người đi đâu? - Thi hỏi.

Linh nháy mắt bí ẩn.

— “Sẵn mồi”.

— Tiếp tục theo kế hoạch.- Thi nhướn mắt hỏi tiếp.

Minh cong nhẹ môi từ tốn:

— Ừ, vẫn cứ thế. Vụ đột nhập của kẻ lạ mặt tạm thời hãy giữ bí mật, chờ xem động tĩnh tiếp theo của hắn. Bây giờ chuẩn bị cho nhiệm vụ.

— Ừ, em sẽ hỗ trợ hết sức cho anh. Mà tại sao đứng đây hoài thế? Không sợ bà “Hoạn Thư” phát hiện à? - Thi tiếp tục hỏi.

— Kì Thư chứ không phải Hoạn Thư! - Trán Minh khẽ nhăn lại không vừa ý, sửa lưng Thi.

— Haizz, cô ta ra ngoài từ sáng, chắc lại đi shopping nữa rồi. Cô ấy là “nô lệ của thời trang” mà! - Linh lắc đầu ngán ngẩm.

— Sao anh biết? Quan tâm dữ ha? - Ánh mắt Hoàng Thi liêng liếc gian trá.

— Anh chú không biết quan sát camera ra vào của ngôi nhà à? Ngoại trừ khoảng thời gian từ 5h00 đến 5h30 AM sáng nay bị mất tín hiệu thì thời gian còn lại đều hoạt động tốt. - Linh chống tay vào hông phản biện.

— Đó là khoảng thời gian người đó đột nhập. Tức là đã đợi sẵn sau khi chúng ta rời đi là hành động ngay! - Minh bình tĩnh lập luận lại chuỗi thời gian ngôi nhà bị xâm phạm.

Nhân quang của Thi sáng lên lấp lánh như vừa phát hiện điều điều gì đó.

— 5h00 - 5h30 AM? Lúc đó trời cũng đã hửng sáng. Nếu camera không ghi lại được thì liệu sẽ có người nào vô tình bắt gặp phải người đó không?

— Good idea! I think so! - Chỉ Linh gật gù theo.

Cả ba đứng trước cổng suy nghĩ miên man về con người lạ mặt. Có thể sẽ có người nào đó bắt gặp được lúc người ấy ra khỏi đây. B.J là một kẻ có hành tung rất bí ẩn. Không ai biết hắn trông như thế nào. Vì vậy, đó là một sự tò mò rất lớn khiến Thi, Linh và Minh phải dẫn đo.

Nắng sáng rực rỡ phủ màu vàng cam lên khắp các cảnh quang, rọi lên ba con người thêm rạng rỡ. Trời đứng gió, không gian kéo cao theo chiều thẳng đứng, những tán lá rung rinh in hoa nắng xuống mặt đường. Một người đàn ông lái Vespa chạy ngang ngôi biệt thự, thoáng nhìn thấy bathanh niên đang tản ngẩn trước đó. Ông dừng lại, xối lời :

— Ôi, chào các cậu! Các cậu muốn tìm chủ nhân ngôi nhà này sao? - Ông cười niềm nở, những nốt đồi mồi trên mặt nhô lên lung lay theo cơ mặt đang giãn ra, tiếng nói mang giọng âm của người miền Bắc.

— Vâng, chào bác! Bác biết chủ của ngôi biệt thự này sao? - Linh mở mắt nhìn, con người đen bất động trong hốc mắt, giọng nói cố gắng kiềm chế về bất ngờ. Không phải cậu chính là chủ nhân của ngôi nhà này sao? Người mà ông ta vừa bảo là ai?

Cơ miệng vẫn nhô lên vui vẻ, người đàn ông cỡi chiếc mũ bảo hiểm trên đầu xuống, mái tóc bạc có chút hói ở đỉnh đầu lộ ra, từng sợi tóc trắng óng ánh dưới nắng.

— Ha ha, các cậu không gặp may rồi! Cậu ấy ra ngoài từ sớm, chắc chưa trở về đâu nhỉ? Các cậu là bạn của cậu ấy sao?

— Bác nói sao? Ra ngoài từ sớm? Người bác thấy trông như thế nào ạ? - Thi cũng sững sờ chăm chú vào người đàn ông lạ hỏi gặng.

Người đàn ông trung niên chần chừ nghi hoặc.

— Ủa? Vậy các cậu đến đây không phải tìm...

— Không, bọn cháu đến để tìm cậu ấy! - Minh cố trấn an sự nghi vấn của ông ta. Nhân quang ánh nầu lập loè những tia đỏ kì dị đâm xoáy vào người đàn ông. Một nhân chứng cho sự hiện hữu của “Sứ giả của bóng đêm”, có thể ông ta sẽ cho cậu biết những thông tin thú vị về kẻ đột nhập.

— Ô, sáng nay chừng 5 giờ rưỡi, tôi cùng bà xã đi tập thể dục ngang đây có trông thấy cậu ta. Chúng tôi còn chào hỏi nhau nữa mà. Công nhận cậu ấy đáng yêu thật! Ba cậu tìm cậu có việc gì gấp không? Thử liên lạc bằng điện thoại đi. Hoặc, nếu không bất tiện, tôi có thể chuyển lời giúp. - Vẫn giọng nói miền Bắc sành sỏi, mạch lạc, người đàn ông hào hứng khinh hắc về chàng trai đã gặp vào sáng sớm.

Hương thơm của phong lan từ trong ngôi nhà vô tình bị những cơn gió lùa ra khỏi cánh cổng cao lớn. Mạng dây điện trên đỉnh đầu cuộn lại như tơ nhện, trải xuống nền đường nhựa thành những vệt bóng như những con trăn châu Phi khổng lồ.

— Bác có thể diễn tả ngoại hình của cậu ta được không? - Chí Linh nóng lòng dồn hỏi người hàng xóm hiểu khách.

— À, vì bọn cháu mất liên lạc với nhau lâu rồi nên cháu muốn nhờ bác diễn tả lại xem có đúng là cậu ấy không. - Thi bổ sung hộ anh mình. Người đàn ông lưỡng lự có vẻ không tin. Nhưng có lẽ ông chính là nhân chứng trông thấy con người đó - kẻ bí ẩn luôn là dấu hỏi to lớn cho cả ba.

Minh cùng nói theo, ánh mắt tinh quái:

— Đúng rồi đấy bác.

— Ừm... vậy sao? Tôi không nhớ rõ lắm... À, cậu ấy trông trạc tuổi các cậu, cao chừng... Ừm, khoảng cậu tóc nâu này. Còn mắt to to... khá giống anh chàng mặc áo phông đỏ đây. - Ông trung niên cố gắng nhớ rõ diện mạo chàng trai mà ông đã gặp.

— Mắt to giống tớ? Cao bằng cậu? Là sao? Sao giống mỗi đứa một chút vậy? Cuối cùng là trông như thế nào? - Linh gãi đầu quay qua Minh, chân mày cậu cau lại nghĩ suy. Cuối cùng BJ trông ra sao?

Minh chần chừ tìm cách xác nhận người ông nói, cậu quay sang Thi, mi nháy nhẹ ra hiệu.

— Ừm... cháu có thể làm phiền bác một chút được không? Người bác tả không giống cậu ấy lắm. Ờ... Cháu có phần mềm phác hoạ này. Bác có thể chỉ chi tiết ra. Không mất nhiều thời gian đâu ạ!

Như hiểu ý Minh, Thi nhanh chóng bước tới chiếc xe đang đỗ trước cổng. Lấy chiếc laptop chuyên dụng luôn mang theo bên người ra. Với công việc của mình, mỗi an ninh quốc tế luôn phải trang bị những thiết bị tối tân nhất để ứng dụng kịp thời trong mọi tình huống. Và giờ là lúc cần tới nó.

— Ôi dào, cứ như là cảnh sát đòi phác hoạ tội phạm truy nã thế? - Ông tắc lưỡi suýt xoa.

49. Q.3 - Chương 5.2 : Kế Hoạch Tác Chiến

— Dạ, nhờ là kẻ xấu vào nhà thì sao? Đề phòng vẫn hơn bác ạ! Giờ phải áp dụng công nghệ thông tin triệt để, thời đại sắp lên cung trăng ở rồi mà bác! - Thi vừa nói vừa cập nhật phần mềm phác hoạ ra. Cậu đóng mui xe lại và mời ông vào xe. Minh và Linh theo vào. Ông hàng xóm tư lự cười, lắc đầu thi vị rồi dựng chiếc Vespa của mình vào một góc, bước vào xe. Bộ dạng nhàn hạ như chẳng vướng bận gì, đoán chừng ông là viên chức đã nghỉ hưu, cuộc sống giờ là hưởng thụ. Trong xe, không khí dịu mát nhờ máy điều hoà. Chiếc xe màu xanh dương bị những tia nắng cam pha trộn thành bảng màu mới, sắc xanh nhạt loé ánh nhũ lấp lánh.

— Đây này, khuôn mặt trái xoan thế này. - Ông bác vừa nói vừa đưa tay chỉ. Cả ba thiếu niên chăm chú theo dõi.

— Ờ... mắt to, tròn xoe ấy! Hơi giống con gái, mi rất rậm. - Người hàng xóm tốt bụng vẫn nhiệt tình.

Linh chỉ tay vào màn hình.

— Phải đôi mắt này không ạ?

— Ồ, khá giống đó. Nhưng con người kia màu lục như mang kính áp tròng vậy. - Ông cố gắng vận vẹo trí nhớ của con người qua 60 xuân để nhớ. Đôi mắt của chàng trai lạ chính là điều ông ấn tượng nhất. Nó trong veo, sáng long lanh, không chút tạp nham.

— Như thế sao bác? - Thi hỏi.

Âm vực của ông cao hơn. Chính đôi mắt đó đã ám ảnh ông suốt buổi sáng. Chính đôi mắt này.

— Đúng là nó!

— Đổi màu đen sẽ rất giống mắt cậu! - Minh ngắm Chí Linh, tư lự bình luận.

— Còn cái mũi ra sao hở bác? - Thi vẫn tập trung.

Minh đưa tay chỉ tới cái mũi mà ông tầm tã.

— Cao thế này sao?

— Không, cái mũi cậu ấy thấp hơn. Nhỏ nhỏ nhưng rất thanh tú! - Ông bác xoa gáy cố gắng nhớ rõ. Quả thật ông nhớ nhất là đôi mắt sáng như ngọc châu và nụ cười tươi rói của chàng trai. Không tài nào nhớ rõ được vầng mặt đó đẹp như ma quỷ, không tồn tại thật. Nó không thanh khiết hoàn toàn mà ma mị khiến người ta phải đắm đuối.

Thi nhẩn nại.

— Cái này thì sao?

Ông khẽ gật đầu ậm ừ:

— Tạm giống đấy.

— Còn chân mày nữa bác. - Linh dồn hỏi, sốt ruột.

— Màu nâu nâu, sắc trắng như kiềng. Không cứng nhắc... Xin lỗi, tôi chỉ nhớ được như thế! - Ông hàng xóm ái ngại.

— Bác hãy chọn cái nào gần giống nhất! - Minh cũng nóng lòng không kém.

— Ờ... chắc là nó... - Ông đưa tay chọn bữa cặp chân mày cho là giống nhất.

Thi nhíu mày ngắm nhìn hình phác hoạ đang dở, tiếp tục:

— Còn môi và tai trông như thế nào ạ?

— Ờ, môi mỏng, màu cam cam rất bắt mắt. Cậu ấy có nụ cười rất tươi. Răng trắng tinh, đều tắp. Tôi nhớ bao nhiêu ấy thôi! - Ông lão nghiêng đầu bắt lực.

Hoàng Thi nghiêng đầu, nói tiếp:

— Còn tóc thì sao ạ?

— Hơi dài, mái xéo, rất “mô đen”, màu vàng kim châu à!

— Ừm... À, khuôn mặt này khá giống đấy! Hình như là vậy. - Ông xoa tóc cười gượng. Gương mặt phác hoạ này giống chàng trai ban sáng khoảng 80%. Ông không tài nào nhớ nổi gương mặt đó toàn diện, càng cố nhớ càng mịt mờ. - Xin lỗi các cậu. Già cả nên lẩm cẩm.

— Ừm... đẹp trai thật đó! Nhưng vẫn xấu hơn tớ! - Linh vờ về chiếc cằm của mình quay qua Minh bình luận.

Minh trở tay lên trán Linh, bịt môi.

— Bớt đu dây điện đi anh bạn.

— Ừm, không sao đâu bác. Làm phiền bác nhiều rồi! - Thi ngắm tác phẩm hoàn thiện, mím nhẹ môi trấn an ông.

Chân mày bạc có vài sợi dài loẵng ngoẵng của ông nhướng cao lên hỏi.

— Vậy có đúng bạn các cháu không?

— Dạ... dạ... - Cả ba ngập ngừng, lắp bắp.

Ông hàng xóm kinh ngạc.

— Người này không phải ạ. - Thi vờ ỉu xiu trả lời.

— Ở hay, thế sao cậu ấy bảo là chủ ngôi nhà này?

— Có lẽ... là người muốn đột nhập vào đây. - Linh tiu nghỉu theo.

— Ồi, thế thì phải cố nhớ mới được! - Người đàn ông khó xử, chần chừ chút, ông lại nói. - Nhưng bác cảm thấy chưa giống lắm!

— Khi nào bác nhớ thật kĩ thì hãy báo cho bọn cháu nhé. Cháu sẽ ở lại nhà này. - Linh chỉ tay vào ngôi biệt thự.

— Ừ, bác hứa! - Ông vỗ vai Linh, mỉm cười.

Cả bốn người ra khỏi xe. Thi lưu hình vào máy rồi mang laptop theo rangòai. Ánh nắng có vẻ gắt hơn, bóng cây lớn to cao ở đầu góc đường phủ thành một bóng râm to xụ. Cùng lúc đó, một chiếc Mercedes Benz đỗ xịch chen vào trước cánh cổng. Người tài xế bước ra mở cửa cho một cô gái xinh đẹp, là Phạm Kỳ Thư.

Trông thấy ba tên con trai tụ họp đông đủ trước nhà, cô tiểu thư xinh đẹp bất giác nhủ mày. Lại gặp Hoàng Hiểu Minh, người con trai kì lạ với bao nhiêu bí ẩn chưa thể lí giải. Ban sáng, sau cuộc trò chuyện với cô bạn Apple đã khiến cô trở nên nghi ngờ những mối quan hệ xem như bình thường mà lại bất thường xung quanh mình. Tất cả như một ẩn số chưa thể giải ra, đầy những hiểm họa.

Cố gắng tỏ ra thật bình thường, cô hít hơi sâu, biểu hiện trên mặt thật tự nhiên, đến gần ba người con trai, chào:

— Đây, chuyện lạ gì mà khiến ba mỹ nam đến ghé thăm tiếp tôi vào thế?

— Cô bị hoang tưởng à? Nghĩ mình là ai mà đích thân tôi phải ghé thăm tiếp? Không thấy tôi đang tiếp chuyện với khách sao? - Chí Linh vẫn như mọi khi, vẫn đánh đá xoắn cô như vậy. Cô luôn hi vọng là Linh chẳng dính dấn gì đến những gì cô đang lo lắng. Cô sợ phải biết được sự thật phũ phàng ấy. Cô mong sao Linh không hề giả tạo, cậu không phải là người sẽ đe dọa cuộc sống của cô, vì cô rất tin tưởng Prince.

Theo lời nói của Linh, Thư quay mặt qua, mỉm cười, khoanh tay cúi chào người hàng xóm, mắt thoáng nét ái ngại.

— Ồ, cháu chào bác. Xin lỗi, cháu thật vô ý!

Ông cười tươi, ngắm nhìn một lượt nhóm người trẻ trước mặt mình.

— Ồ, chào cháu. Bác là người sống ở khu này. Cháu là bạn của các cậu đây sao? Ui, sao cứ toàn là nam thanh nữ tú thế nhỉ?

— À! Cháu mới dọn tới đây nên không biết. Có gì mong bác giúp đỡ! - Thư đoan trang cười, ánh mi rậm chớp chớp.

— Ồ, tất nhiên! - Ông cười đơn đả.

Chuông điện thoại của ông bác rung lên, ông có một cuộc gọi. Tạm biệt nhóm thanh niên trẻ, ông bước đến nơi chiếc xe mình đang dựng, bật máy vui vẻ trả lời. Cả bọn nhanh nhẩu cúi chào ông và gom về một góc. Minh đứng phía sau nhẹ giọng hỏi, thanh âm dịu dàng ôn nhu vô cùng.

— Thư vừa đi shopping về sao? Ăn sáng chưa?

Chí Linh khẽ cười. Cậu biết thật sự về bí mật về con người thật của Minh, của Prince.

— Ừm, mình ăn rồi. Các cậu đi chơi cùng Linh cả đêm à? Đã ăn sáng cả rồi chứ? - Thư trả lời Minh. Cô khá dè dặt trước Hiểu Minh. Sáng nay cô cùng Apple đi uống coffee ở Vô Định chứ không phải đi shopping. Đơn giản là vì Thư không muốn tiết lộ với Hoàng Hiểu Minh quá nhiều thứ về mình. Cô không tin Minh.

Hoàng Thi ôm laptop trên tay, gật đầu nói với Thư.

— Cả bọn ăn rồi chị ạ!

— Thôi, vào nhà đi. Tự đứng đứng ngoài đây phơi nắng vậy? - Thư đưa tay lên che mắt, mắt nheo nheo lại tránh nắng, đôi mắt lướt nhẹ qua Minh, rất khẽ. - Minh này, vào nhà uống tách coffee đi! - Đột nhiên, Thư lại mở lời đề nghị Minh vào nhà. Cô muốn biết thêm gì về quan hệ của bang người Minh - Linh - Thi?

— Này, hai người thân nhau từ bao giờ thế? Mới làm quen được vài hôm mà? Tiến triển nhanh ghê ha! Thái tử Kang coi chừng bị cấm sừng đấy! - Hoàng Thi cười tinh quái trêu Thư, cất giọng giễu Linh.

Minh dính chính ngay, cơ mặt suýt đông cứng lại.

— Cấm sừng? Anh không có bản lĩnh đó đâu!

— Này Black, vào phòng tở chút, cả Hoàng Thi nữa. Cô tốt bụng thì hãy pha giúp ba ly coffee đi, chúng tôi sẽ vô cùng cảm kích đấy! - Chí Linh choàng tay qua vai Minh và Thi kéo về phe mình.

Đôi mắt Thư vẫn chuyên chú đánh giá ba người thanh niên. Tất nhiên cô không có lí do gì để từ chối.

— Trong một ngôi nhà không có một bóng hầu gái này thì tất nhiên việc bếp núc đó tôi sẽ lo. Tôi pha coffee ngon lắm đấy! - Ngôi nhà không có vệ sĩ và hầu gái? Một nét kì lạ mà cô cũng đang băn khoăn.

— Còn gì bằng! - Minh nhún vai, đồng ý.

Cánh cổng nhẹ nhàng khép lại. Bốn con người đều vào trong. Bên ngoài, người đàn ông trung niên vẫn luyện thuyết với cuộc gọi. Là cuộc gọi của một người bạn, ông có một cuộc hẹn đánh cờ vào chiều nay. Tạm biệt người bạn, ông gấp điện thoại lại, ngoái nhìn phía sau:

— Ủa? Vào nhà hết rồi sao? Còn... cậu thanh niên ban sáng là ai? Ồ, phải rồi, tuy cậu ấy có vẻ ngoài rất thanh tú nhưng... gương mặt ấy... giống cô bé vừa rồi quá! Rất giống! Có phải là người thân không?... Ồi... đúng là một ngôi nhà kì quặc! - Ông bác lắc đầu ngán ngẩm, tay chụp mũ bảo hiểm đội lên đầu, nổ máy rời đi.

Ánh nắng buổi trưa xiên khoang trên những tán lá, mây đen luồn cuộn thành những đám nhỏ nơi chân trời...

Bão thực sự đã về...

Phòng riêng của Chí Linh.

— Haizz! Rốt cuộc BJ trông như thế nào? Chỉnh sửa mãi trông như quái thai! - Thi vò đầu bứt tóc ca cẩm.

— Giống mỗi đứa một chút? Có thể phác họa sơ bộ như thế này:

Black Jack, cao khoảng 1m85, cân nặng 65 kg (khoảng 130 pound).

Là người châu Á, tóc nhuộm vàng, mắt màu xanh lục, khoảng 15-17 tuổi.

Sở trường: tấn công cự ly xa, đột nhập mã hoá hệ thống, hack thông tin,...

Thường hay để lại dấu vết bằng một con Jack đen... - Minh cố hệ thống lại tất cả các thông tin có về BJ để tạo ra một profile tạm thời về con người bí ẩn đó.

Linh nằm ôm một con gấu bông trắng cực lớn, phản bác:

— Nói như cậu thì ai chẳng nói được? Điều quan trọng là mặt mũi tên đó trông thế nào kìa!

Cả căn phòng riêng của Linh có lối kiến trúc và bày trí giống hệt như hầm cung Thái tử tại Thái Lan. Vẫn là màu hoàng kim chủ đạo, lối bày trí theo phong cách châu Âu cổ xưa, trang nhã, sang trọng. Chiếc giường lớn vẫn phủ một màu dra trắng tinh tươm như thường lệ. Minh chống tay lên má nghĩ suy. Cậu đang ngồi xếp bằng trên giường kế bên cạnh Linh, đôi mắt đắm xuống một màu đỏ nâu thanh khiết. Với cậu, hiện tại mục tiêu chỉ là BJ. Đối với White, cậu đã xem như chẳng còn quan hệ. Tìm ra được BJ sẽ giải mã được biết bao nhiêu chuyện rắc rối. Đột nhiên Minh nhớ ra một điều, ngoài White ra còn một người biết được gương mặt thật của BJ: Hạ Khánh Di. Cậu nhếch môi khẽ khàng, vết mắt nâu nhấp nháy màu quang tinh quái.

Thi táy máy thay đổi gương mặt vừa phác hoạ xong, cậu ngồi trên chiếc sofa màu mận chín đối diện chiếc giường của Linh. Vừa loay hoay chỉnh sửa hình, cậu vừa di chuyển laptop đến bên chỗ hai người còn lại.

— Nhưng... sao em cảm thấy người này rất là quen. A! Đúng rồi! Xem nè, chỉ cần thay cái chân mày này, cái mũi này, cả mái tóc này nữa thì cácanh xem giống ai?

— Devil? - Minh cau mày, nhưng không hề tỏ ra thẳng thốt.

Chí Linh bật dậy ngắm nhìn hình ảnh mới, ánh mắt lảng động suy tâm hồi lâu rồi cốc đầu cậu em trai, trách cứ vì tội táy máy.

— Gì thế? Hoàng Thi! Chú có khìn không? Tự dưng thay đổi lung tung để ra hình White vậy? Nhảm nhí!

Hoàng Thi xoa nhẹ trán, gương mặt chuyên chú ngẩng lên, tiu nghỉu:

— Chỉ là giống chứ có phải là White đâu!

Minh khoanh tay trước ngực, lãnh đạm quét mắt hồ phách lướt qua hình ảnh khuôn mặt mới, đột nhiên mỉm cười:

- Rất giống!

— Anh sao thế? Anh cười quái đản sao sao ấy! - Hoàng Thi nghiêm mặt, chú mục nhìn Hiếu Minh.

Hình như không khí trong phòng cũng trở nên quái dị theo.

Phạm Kỳ Thư cẩn trọng mang khay coffee đến trước cửa phòng của Chí Linh. Cô gái nhỏ áp sát tai vào cánh cửa gỗ nghe ngóng. Cả ba tên con traidang im ắng trong đó. Họ lúc nào cũng bí ẩn như vậy, hành tung cũng như mây gió khó xác định. Tuy nhiên, đối tượng cô tập trung chú ý nhất vào Hoàng Hiếu Minh - người có lí do không đủ thuyết phục để tỏ ra thân thiết với cô. Trong những nghi ngờ, cô vẫn chưa tìm ra động cơ của Minh làm tất cả là vì sao. Nhưng trước tình huống hiện giờ, cô phải tỏ rathật tự nhiên, cô không thể để Minh phát hiện cô đang nghi ngờ cậu.

Cô gái mím môi, hít hơi sâu, đưa tay gõ cửa phòng nhẹ nhẹ:

“Cốc cốc cốc.”

— Cửa không khoá, vào đi! - Linh biếng nhác nằm dài lên con gấu lớn, nói vọng ra.

Thư (tỏ ra) vui vẻ bưng khay coffee bước vào, nụ cười tươi tắn khiến căn phòng như bừng sáng.

— Coffee nóng hổi tới rồi đây! Mời các hoàng tử thưởng thức.

Chí Linh nở nụ cười ác ma ra khiêu khích, mắt lia nhìn rồi lại lim dim như ngủ.

— Cô tự pha à? Cũng ra dáng hầu gái lắm nhỉ?

— Này, tôi tử tế đích thân pha coffee cho mấy người mà còn dám lên giọng hả? - Kỳ Thư hậm hực đặt khay coffee xuống cái bàn kính, mắt liếc xoáy tên vừa trêu chọc mình.

— Cửa Thư pha sao? Vinh hạnh thật nha! Phải uống thử mới được. - Minh chồm tay lấy ly coffee sữa nóng ấm đặt trên bàn gần đó, ngọt ngào nói để hạ nộ khí của Thư.

Ừ, vẫn là một Hoàng Hiếu Minh bình lặng và thanh nhã như thế. Cô gái không tài nào đọc được chút tâm tư gì trong đôi mắt trong veo thanh thuần như hồ thu màu hồ phách kia. Càng tỏ ra tinh sạch thì con người đó lại càng nguy hiểm. Tiếp tục quan sát và phân tích.

— Coi chừng có độc được đó! - Linh vẫn khích, vắt chân chữ ngũ rung rung cười khoái trá.

Kỳ Thư chăm chú quan sát Linh, cậu có vẻ rất bình thường, vẫn hay gây gổ với cô, vô ưu, vô lo, không giống như lời lẽ mà Apple đã miêu tả về cậu: “Chí Linh có một nội tâm sâu sắc, ôn nhu và tinh tế. Cậu mang trái tim man mác buồn và chững chạc trong suy nghĩ rất nhiều. Không tài nào nghĩ ra Linh chưa tròn 16 tuổi.” Thật vậy sao? Đâu mới là con người thật của hắn? Đâu là chiếc mặt nạ giả tạo? Hình như Linh còn diễn xuất giỏi hơn Minh.

Cô day môi, cổ châm chọc lại:

— Giết chết một tên “phá gia chi tử” như cậu thì tôi sẽ trở thành “người hùng của nhân loại” đấy!

— Cô...

— A... coffee ngon quá à! Thư đảm đang ghê á! - Cảm nhận được mùi thuốc súng và hoả lôi của thế chiến thứ III đang tới gần, ngay lập tức, Minh vội vàng dập lửa đôi oản gia kia bằng một câu nịnh hót ngọt như mật.

— Ừm! Chị Thư pha coffee ngon thật luôn! Đúng là No.1! - Thi cũng hùa theo để bảo vệ hoà bình thế giới, trên hết nữa là đảm bảo an toàn cho cái mạng nhĩ đáng thương của cậu.

Thư thầm đánh giá: “Họ ắt hẳn là những diễn viên xuất sắc.” Tuy nhiên cô cũng đâu phải hạng xoàng, đi với Phật mặc áo cà sa, đi với ma thì mặc áo giấy. Với hạng người giả tạo thì cô cũng đành lừa dối họ. Những nụ cười tràn ngập trong căn phòng này chẳng có cái nào là thật cả!

Cô nói:

— Tất nhiên là phải ngon rồi! Ở Hàn, mỗi lần ông thức khuya làm việc tôi lại pha coffee cho ông. Đường nhiên coffee do chính công chúa Đại Hàn dân quốc này pha phải No.1 rồi! - Giả đồ dương dương tự đắc cười tít mắt.

— Phù, may thật! Xém nữa là anh em mình chết oan trong cái phòng này rồi! Công nhận anh nhanh trí thật! - Thi ghé sát tai Minh, thở phào.

Minh thủ thủ với Thi:

— Hai người họ lúc nào cũng vậy sao?

Chí Linh nhếch môi, khó chịu trước mấy lời có cánh của Thi và Minh, cậu lèm bèm:

— Hai tụi bây làm nhằm gì vậy? Trong coffee có cocaine hay sao mà đứa nào cũng ca tụng cô ta vậy?

Minh và Thi nhún vai, nhìn nhau, không đáp.

— Nè! Ba người làm gì trốn trong đây im ru vậy? Laptop đang làm gì thế? Định tập hợp lại rồi cùng mở xem phim 18 phải không? - Thư chú ý tới cái laptop đang nằm ở góc giường, đôi mắt đa nghi càn quét qua một lượt những biểu tình trên khuôn mặt của ba chàng trai. Thi gấp nhanh máy tính lại giấu giếm.

— Ô... Chị đừng có xem! Dúi mắt á!

Cô gái nhỏ tỏ ra hờn mát, cô chưa kịp nhìn rõ màn hình, biểu tình có vẻ ung nịu, Thư lại càng khó tin lời nói của những người ở đây hơn:

— Thấy chưa! Biết ngay mà! Người biến thái như tên Dragon đó xem thì không lạ lắm gì. Đến em cũng xem sao Thi? Người làm Thư thất vọng nhất là Minh đó! Cậu mà cũng... - Kỳ Thư dẩu môi, ỉu xiu, phụng phịu trông rất yêu.

Hiểu Minh lấp bắp chống chế, khuôn mặt đỏ rần vì ngượng quay sang hai người bên cạnh cầu cứu:

— Ô... Minh... Minh... có xem gì đâu? Thư hiểu lầm rồi! Không có... không có!

— Haizz, giấu làm gì Black ơi. Cậu cũng như tớ mà! Đạo này cậu chia tay với Linda rồi sao? Quen chưa tròn hai tuần mà? Chồng chán thật đó! - Linh điệu ngoa trên Minh.

— Ô... Linh! Cậu nói gì vậy? - Minh tức nghẹn, mặt vẫn đỏ hồng.

— Ừa? Còn chị Helen nữa... Anh cũng bỏ rồi sao? - Thi được cơ hội cũng trêu Minh một vố.

[Biết đồ mặt sao? Hoàng Hiểu Minh, tôi vẫn không tin nổi. Nhất quyết tôi phải tìm ra bộ mặt thật của cậu!]

— Trời ơi! Hai người nói gì vậy? Thư à, không có nha! Tụi nó đùa đó! Bọn này chỉ... à chơi game thôi! - Minh lấp bắp cố tìm cách giải thích, má vẫn ửng hồng như quả cà chua.

Thư nheo mắt cười cười, ánh mắt hồng sáng cực thích thú với bộ dạng của Minh:

— Có thật là đang chơi game không?

— Thật mà! - Minh gật đầu lia lịa, khoé mắt lấp lánh chớp chớp như chú thỏ nhỏ.

Linh hất hàm cợt:

— Làm gì mà sợ Thư hiểu lầm? Được cô ta tin quan trọng lắm sao?

Minh thu lại bộ dạng lãnh đạm, giọng nói có chút xa cách đi:

— Đừng đùa nữa! Tôi không thích! - Rồi đột nhiên đứng dậy, kéo tay Thư, đôi mắt mang vẻ chờ mong:

— Ra ngoài, tớ muốn hỏi Thư chút chuyện. Được chứ?

Thư khẽ tần ngần, mắt lục đảo nhẹ rồi mỉm cười:

— Tất nhiên!

Họ ra ngoài, bỏ lại phía sau có hai con người đang khẽ nhú mày. Linhnhặt môi, rõ ràng là biểu hiện của Minh đã tố cáo tình cảm của cậu ấy, trong đôi mắt đen láy như ngọc mang tâm niệm băng quơ:

[Prince sao? Cậu quên là giờ tôi mới là Prince. Cậu bạn thân à!]

— Có chuyện gì cậu cứ nói, không cần vòng vo đâu! - Kì Thư ôm tay, cười thanh tao, cô vuốt mái tóc mình, mân mê. Cô đang chờ một câu hỏi, hoặc lại là một câu dối trá nào đó từ chàng trai.

Minh mím nhẹ cánh môi anh đào đã khô nẻ, da cậu trắng nhợt, sườn mặt gầy hóp, cậu đứng trước cửa phòng, nhìn cô chăm chăm. Như soạn đủ nội dung, cậu mới e dè hỏi:

— Lần trước Thư nói đã từng trông thấy một sợi dây chuyền có kiểu dáng giống như hình xăm trên cổ của tớ, đúng không?

— Phải! Tớ nhớ là mình đã từng nhặt một sợi dây chuyền như thế. Nhưng rất tiếc là... Tớ đã tặng cho người ta mất rồi! - Kì Thư thủng thẳng đáp.

Minh cau ấn đường:

— Là ai?

Thư cười nhạt, nhấn rõ giọng:

— Apple. - Chú tâm nhìn vào mắt Minh. Cô thấy gương mặt chàng trai đang bệch ra. Cười thoả mãn, cánh môi xinh đẹp lại mở lời. - Bất ngờ lắm sao? Có vẻ như... cậu biết rất rõ về cô gái ấy. Và cậu không ngờ rằng chúng tôi rất thân với nhau.

— Tự bao giờ?

Tháo mặt nạ xuống đi nào chàng trai! Cô và Minh nên đối diện nhau bằng bộ mặt thật của mình rồi. Dối trá chỉ như một trò hài nhạt nhẽo trong lúc này. Nhìn thẳng vào nhau, đáp thật rõ ràng. Bản ngã của Minh ra sao?

— Có lẽ là định mệnh. - Thư đáp. - Định-mệnh-hay-do-một-vở-kịch-đã-dàn-dựng-khéo-léo-từ-trước?

Chàng thiếu niên câm lặng, mắt đứng im trong không gian, môi khẽ mấp máy, rồi ngưng bật. Cậu không ngờ rằng Kì Thư lại giỏi che giấu nội tâm sắc sảo và thông minh như vậy bằng vẻ ngoài nhu mì, yếu đuối. Cô gái tiếp tục đánh đòn tâm lý vào cậu, tiếng nói nhẹ và trong, nhưng nội lực lại khủng khiếp.

— Thân thể của Apple không bình thường.

Chất giọng Minh khàn đi, mạch máu trong nhãn cầu nổi chằng chịt, ngón tay bấm sâu vào lòng bàn tay mình.

— Cậu biết được bao nhiêu?

— Không nhiều lắm. Có lẽ là xung quanh những con búp bê Angels. - Thư lại cười, con người sống sánh nước kiêu diễm như sương mù bao bọc đồng tử lục ngọc tinh xảo. - Chàng trai ạ, cha của cậu là giáo sư

Ryan, khoa Di truyền học? Người ấy bạn học của cha tôi? Là công sự? Và thân như anh em? Sao giờ tôi mới biết cậu là con trai của bác Ryan mà cha tôi lúc sinh tiền hay nhắc nhỉ?

— Điều đó quan trọng lắm sao? - Minh cố nén sức gằn trong câu nói.

Thư cười hắt, đi vòng quanh Minh, xét nét:

— Nói cho tôi nghe thử xem: Cậu tiếp cận tôi và Apple với động cơ gì? Là một sự lợi dụng?

Đôi mắt Minh ngẩng lên, xoáy sâu vào mắt Thư, một vẻ thành thật, nhẹ nhàng:

— Bảo vệ hai người là trách nhiệm của tôi.

Thư bật cười, như mỉa mai:

— Ha ha, bảo vệ điều gì cơ chứ? Cậu định làm superman à? Việc quái gì tôi cần phải bảo vệ?

Minh khẽ nhắm mắt, thở dài, yếu ớt nhìn Thư, vẫn dịu dàng:

— Hãy cứ là một thiên sứ thuần khiết. Chẳng tốt đẹp gì khi bí mật bị phanh phui. Thư chỉ cần nhớ là Minh không hề làm hại Thư. Tất cả đều chỉ muốn tốt cho cô thôi!

— Còn Apple? - Thư nghiêng đầu. - Ấn số về cô gái đó là gì? Với cô ấy, cậu lại mang một bộ mặt khác.

50. Q.3 - Chương 5.3 : Kế Hoạch Tác Chiến

Minh nhếch nhẹ môi, nói như tự mình nghe:

— Đối với cô ấy thì lại khác. Cô ta cần phải rơi xuống bùn lầy cùng bọn này. Vì bi kịch đã bắt nguồn từ cô gái ấy.

— Cậu cho tôi là thiên sứ thanh thuần còn Apple là ác ma nhơ nhuốc?

Minh cười:

— Phải. Vì kịch bản trong trò chơi này đã định sẵn là vậy.

Thư gần như nổi đóa:

— Cậu xem chúng tôi là con rối để tiêu khiển?

Minh lạnh giọng, quay mặt đi.

— Không. Vì tôi cũng chỉ là một con rối.

Nổi nghi hoặc và ức chế tràn đầy trong tư tưởng, khuôn mặt cô gái nhòe dần lại, bàn tay vo tròn. Giả tạo! Giỏi lắm! Tất cả là một trò lừa của tiêu khiển ư? Họ có quyền sắp xếp cô vào vai diễn đã quy định à? Buồn cười! Hài hước đến mức ấu trĩ!

Thư nhìn Minh rất lâu. Muốn và những thắc mắc nảy sinh. Lời nói của cô thật được bao nhiêu phần trăm? Sao cô mãi tin tưởng rằng Minh còn lừa dối cô nhiều điều hơn nữa. Cả Linh và Thi cũng thế! Họ đều là những con rối bị bịp bợm. Họ lừa gạt cô!

Thình lình, cánh cửa gỗ mở ra, Hoàng Thi tròn mắt nhìn hai con người đang chú mục nhìn nhau trước cửa.

— Gì thế? - Thi hỏi.

Thư đánh lảng mắt đi, mỉm cười với Thi:

— À! Chẳng có gì đâu! Em cần đi lấy gì à?

Thi chớp mắt nhìn Thư rồi xoay qua Minh. Hiểu Minh đang tựa bản lề cửa, mặt lạnh như tiền, đôi mắt vô hồn đăm đăm nhìn về bức tường trước mặt. Cảm nhận gì đó không ổn, nhưng Thi không thể xác định được. Cậu chần chờ, rồi đáp ngắn gọn:

— Thuốc sát trùng.

Thư có vẻ hoảng hốt:

— Ai bị thương vậy em?

Hoàng Thi đưa bàn tay có những vết xước đã khô máu của mình cho Thư xem. Đáp:

— Là em.

Cô tiểu thư nhú chặt đôi chân mày, lo lắng:

— Em... Em làm sao mà ra vậy?

— Tai nạn xoàng thôi! Don't worry! - Thi phẩy tay bảo Thư đừng lo. Nhưng cô gái nằng nặc kéo tay cậu đi, vừa nói:

— Để chị giúp em xử lí vết thương.

Rồi hai người họ lướt qua mặt Minh. Kì Thư quay đầu nhìn, ném cho Minh ánh mắt lãnh đạm kì dị.

Thiên sứ mong manh. Đâu ai dễ bảo vệ được! Minh e rằng sau này, cậu khó lòng kiểm soát được Thư, khi cô đã biết quá nhiều.

Minh trở lại phòng Linh, gương mặt tái trắng. Mối cậu lại mấp mái rồi thấm ướt chút coffee của cô gái nhỏ tự tay pha. Vị sữa beo béo cùng mùi coffee thơm dịu đột nhiên trở nên lạnh lẽo.

Linh ngồi trên giường, nhắm mắt:

— Sao vậy?

Minh thở dài, đưa tay xoa thái dương.

— Rắc rối thật rồi! Kì Thư đã phát hiện thân phận của chúng ta.

Chị Linh mỉm cười bình thản:

— Càng tốt! Không phải cậu cũng muốn Hàn Băng biết được điều đó?

Minh quay sang, gắt:

— Nhưng đây là Kì Thư!

— Có gì khác nhau? - Linh cười như có như không, chất giọng ma mị. - Nhưng thực sự tôi muốn Lee Sang Mi biết được điều này. Chính tôi đã kết nối mối quan hệ giữa Băng Nhi và Sang Mi lại. Từ họ, sau này sẽ là muôn vàn điều thú vị!

Minh gằn giọng, mặt ửng đỏ như than bếp:

— Cậu điên rồi!

— Như cậu thôi! - Linh thích thú cười.

Hoàng Hiểu Minh hít sâu đầy khoang ngực, nhắm nghiền mắt định thần. Những điều bất ngờ dồn dập làm cậu chưa thể tiêu hoá hết thông tin kịp. Minh cần yên tĩnh để hồi phục.

Căn phòng im lặng hơn chục phút, tiếng bàn phím laptop lạch cạch do Linh gõ, Minh vẫn nhắm mắt.

Đánh loăng sự im ắng đó, Linh mở lời, cậu lại ngã lưng trên người con gấu trắng, hai tay khoanh lại với nhau, nhàn nhạt:

— Hết đến rồi, không ngờ lại nhanh như vậy.

Minh mở mắt ra, tâm trạng có vẻ ổn định hơn, cậu nhếch môi cười lạnh, tay lại bật mở laptop ngắm nhìn.

— Không nhanh, đủ cho nhiều điều thú vị tiếp nối.

— Cậu tin đây là bộ dạng thật của hắn? - Linh vẫn giữ sắc thái điềm nhiên.

— Không. - Cậu trả lời lạnh tanh, tay Minh xếp chiếc máy tính lại, cậu thu gối lại, tay ôm trọn chân mình rồi quay sang Linh:

— Cậu tin?

— Không. - Vẫn như Minh, câu trả lời của Linh cũng dứt khoát như thế. Con người thâm hiểm như hắn sẽ không bao giờ lộ ra bất cứ sơ hở nào. - Và cũng không bao giờ tin hắn có thể ăn cắp thông tin từ laptop của cậu. Nói đi, cậu đang muốn giở trò gì? - Linh ngồi thẳng dậy, những ngón tay thon dài đùa nghịch viên bi nâu dính trên mắt của gấu bông.

Minh cuộn đầu lên đầu gối thư thái đáp:

— Vạch trần White.

Chí Linh chần chừ, mím nhẹ môi, đôi mắt đen mun dấy lên nhiều tia nghi hoặc:

— Vạch trần?

— Black Jack hiểu rất rõ về White. Hắn am tường cách thiết kế của khubiệt thự và mật thất, kể cách những gợi ý bẻ khoá an ninh. - Minh giải thích.

Mái tóc Linh nhuộm đen như gỗ mun, xoắn xoắn lịch lãm, cậu tặc lưỡi, bất lực nhìn nhím xù:

— Cậu vẫn không tin White.

Minh đáp:

— Và cũng không bao giờ tin!

Linh nhú ầu đầu, nhìn Minh:

— Chịu thôi. Không còn gì để nói. Nhưng... Cậu sắp gây ra điều gì khủng khiếp lắm thì phải.

— Có lẽ vậy. - Minh đáp gọn lỏn.

— Vậy là... - Linh lại chần chừ, câu nói bị kéo dài như đang nghĩ ngợi.

— Chúng ta chơi cùng hắn! - Minh cười đầy ẩn ý.

Ở một toà cao ốc sang trọng.

Trong một căn phòng rộng lớn, sắc trắng nổi bật, tấm rèm màu lam nhạt rung rinh nhẹ nhàng, ánh qua khe cửa những tia mặt trời rạng rỡ. Một thiếu niên ngồi cạnh khung cửa sổ bằng thủy tinh trong suốt, có thể thấy mọi quang cảnh bên ngoài. Những con đường chằng chịt bên dưới, xung quanh là những toà nhà lô nhô, từng dòng xe cộ tít tắp chạy như những chú kiến nhỏ đang kéo quân.

Trước mặt cậu là một bàn cờ vua làm từ pha lê trang trọng. Những quân cờ lấp lánh trong suốt hắt ánh nắng thành muôn dãy màu sáng chói. Cả bức tường chắn với không gian bên ngoài cũng làm từ thủy tinh sáng trắng.

Chàng trai ngồi trầm tư, gương mặt trắng hồng thuần khiết. Mái tóc đen mun bóng bệ phát phơ theo cơn gió từ khe cửa sổ lùa vào. Tấm vải rèm xanh tinh nghịch vuốt ve má cậu.

Bên ngoài, nắng vàng tinh tươm. Chàng trai anh tuấn có đôi mắt to tròn, đôi mi cong vút, sắc môi cam mọng tươi tắn.

Thỉnh thoảng, cậu lại nhấc những quân cờ lên đùa nghịch, ngón tay trắng nõn, thon dài như ngòi bút, nâng niu những quân cờ một cách yêu thích vô độ.

Đôi mắt cậu luôn dán chặt vào bàn cờ, như đang lập nên một ván cờ khó khăn. Như một sở thích, tự tạo ra những thế cờ bẻ tắc để thách đố mọi người, cậu biết rõ đối thủ của mình rất thông minh, một ván cờ phải được cân nhắc thật kỹ lưỡng, nếu cậu không muốn thua.

Mỗi ván cờ biến hóa khôn lường. Và lòng người cũng thật muôn mặt, như cậu đang sở hữu rất nhiều mặt nạ da người trên mặt, đối với từng người là từng chiếc mặt nạ khác nhau. Cậu luôn cho người khác cảm giác cậu là một người có vẻ thanh tân, trong sáng như băng tuyết không vẩn đục. Cậu cố che giấu sự tổn thương và yếu đuối trong sâu thẳm trái tim.

Cậu là White trong sáng, hiền lành - mặt nạ thứ nhất.

Cậu là một Hyun Min cô nhi lạc loài - mặt nạ thứ hai.

Cậu là một Devil tài năng, trầm tĩnh - mặt nạ thứ ba.

Và một cái tên gần như đã bị cậu chôn giấu trong quên lãng, cái tên Việt Nam đã khiến cậu hoảng sợ, nơi những ký ức đau thương nhất tràn về quanh cậu. Cậu không phải là một người Hàn Quốc hoàn toàn, mẹ cậu là người Hàn gốc Việt, và cậu cũng có một cái tên thật Việt Nam: Trịnh Thiên Du - mặt nạ thứ tư hay chính con người thật của cậu? Cậu có bao nhiêu chiếc mặt nạ trên mặt?

— Thiên Du, ván cờ của cậu đã dần xong chưa? - Từ bên chiếc giường lớn phủ dra đen đối lập, một chàng trai có mái tóc vàng kim che xéo một bên mắt, đôi mắt màu lục đẹp như rừng đêm, gương mặt tinh xảo không chút khuyết điểm ngược mặt lên nhìn cậu hỏi.

Chàng trai đó đang nằm sấp trên chiếc giường thư thái, trước mắt là một chiếc laptop màu bạc. Trong ánh mắt của chàng trai, khí lạnh của băng như lan toả khắp nơi, đôi mắt ấy rất đẹp... nhưng quá lạnh lẽo.

Đặt một quân cờ vào ô mới, chàng trai có mái tóc đen lạnh nhạt cất giọng. Về thư thả, dịu dàng vệt mắt, chỉ còn nét lạnh lùng phảng phất:

— Cậu có tư cách gọi cái tên đó sao? Tôi cấm cậu!

— Thay đổi nhanh thế? Vừa nói cười rất vui mà? Gặp tôi không vui sao? Thiên Du? - Chàng trai nằm trên giường cố gắng nhấn rõ cái tên Thiên Du.

Người thiếu niên ngồi bên cửa sổ vẫn giữ thái độ lãnh đạm trước con người kia.

— Cút đi! Đừng làm phiền tôi! Cái tên đó không đến lượt cậu gọi.

— Không thích thì thôi. Sợ cậu quên nên tôi nhắc thôi. Có vẻ là cậu ghét sự hiện diện của tôi? - BJ nhếch môi châm chọc, làn môi cam mỏng cong lên giễu cợt.

— Cậu không đáng. - Devil hừ lạnh đáp.

— Không đáng? Vậy ai mới đáng? Không phải tôi là người hiểu cậu nhất sao? - BJ hỏi, mâu quang lạnh băng ánh lên tia hiềm khích.

— Kẽ-không-có-tư-cách-mãi-mãi-không-có-tư-cách. - Devil gằn giọng, con ngươi trong hốc mắt đứng yên đầy kiên định.

BJ lại cười, cợt nhả như có như không, cậu rời khỏi giường, bước tới chiếc bàn bên cửa sổ, kề sát gương mặt tuyệt mỹ đến bên Devil thăm thò:

— Ý cậu là... tôi phá hoại cuộc đời của cậu?

— Không dám. Cuộc sống của tôi vốn cũng không có màu mặt trời, nó chỉ được tô đen thêm nhờ con quỷ như cậu. - Devil cười đáp lễ, giọng nói đầy chua chát.

Đưa đôi mắt đảo quanh người Devil, mái tóc vàng kim vẫn giữ âm vực thăm thẳm đầy ẩn ý, ngón tay miết lên vết thương đã kéo da non trên cổ tay của Devil, chú mục nhìn:

— Tôi là quỷ dữ. Cậu là thiên sứ. Tôi ghét cay ghét đắng lũ thiên sứ, ngoại trừ cậu. Cậu biết tôi đang làm tất cả vì cậu! Và... đừng cố huỷ hoại bản thân mình! Tôi thấy cậu thật đáng thương!

Mái tóc đen lại đặt một quân cờ đầy mưu tính xuống, âm vực lắng xuống trầm khàn:

— Thứ tôi mong nhất là cậu hãy mau thức tỉnh lại. Tội lỗi của cậu làm ra đừng mượn danh bảo vệ tôi mà che đậy! Trơ tráo!

BJ kéo ghế đối diện người thiếu niên tóc đen, vòng môi quỷ dị vẫn cợt nhả, những tia sắc lạnh trong đáy mắt chuyển sang bàn cờ đã được dàn thế trận.

— Có chắc là... suốt cuộc đời này cậu thoát khỏi tay tôi?

— Chắc chắn!

BJ bật cười, rất cường điệu:

— Tội nghiệp! Một giấc mơ hoang đường!

— Không hoang đường. Tôi đã bảo: Tôi sẽ chơi tới cùng với cậu. NHƯNG ĐỪNG ĐỤNG VÀO NHỮNG NGƯỜI VÔ TỘI! Nếu cậu bội ước, tôi sẽ không bao giờ tha thứ! - Sắc môi cam nhạt của Devil như hoá đỏ, làn môi tươi bị răng của chính cậu cắn phẫn căn mạnh cam chịu.

BJ nhường mày ả ỷ:

— Người vô tội? Tức con hậu của tôi? Là cô mang bí mật của Angel?

Devil thu hẹp tầm mắt dấy lên tia đe dọa:

— Tôi đã lặp lại câu này bao lần rồi? “Đừng đụng vào cô ấy!”. Cậu sẽ trả giá đắt đấy! Tôi có thể làm tất cả để đoạt lấy Angel cho cậu, trừ việc làm hại “Thiên Thần”.

Đôi mắt đảo quanh, có vẻ thoả mãn, BJ cười tựa hư vô, nói:

— Còn Jonny, hẳn đang có động cơ phản bội chúng ta. Một khi hắn hồi phục dữ liệu trong chiếc USB thành công thì khử nó đi. Tránh đêm dài lắm mộng! Giờ cậu cũng như tôi, trở thành vai phản diện trong trò chơi này. Tôi chấp nhận rơi vào bẫy của Demon để tố cáo rõ ràng mối quan hệ giữa chúng ta, thân hơn một sự hợp tác. Vì... chúng ta đâu nở tàn sát lẫn nhau - những kẻ có cùng một khuôn mặt.

— Chơi dao ắt có ngày đứt tay. Cậu nên nhớ cả Red, Black và Deuce đều không phải là những đứa ngốc. Sẽ có ngày cậu ném hậu quả khó lường.

Bàn tay trượt dài trên khuôn mặt của Devil, BJ chăm chú nhìn gương mặt phẫn uất kia, mang theo sự thích thú. Nặng tạt vào trong phòng, hắt lên dáng hình hai chàng trai trở thành những chiếc bóng trải dài, in trên mảng tường và những ô gạch.

— Tôi không quan tâm đến họ. Nhưng mà... cô em gái “hờ” của chúng ta có vẻ rất thú vị. Ban đầu chỉ muốn tìm ra dấu vết chiếc USB từ cô ấy, nhưng xem ra ngày càng phải chú tâm đến cô ta, sẽ có ngày cô gái đó đem chota nhiều bất ngờ.

Gạt phăng bàn tay đang chạm trên mặt mình, biểu hiện tỏm nộ, Devil xoáy sâu ánh mắt, trong tâm khảm hiện về nỗi bất an sâu xa.

— Tôi không quan tâm. Cuộc đời của cậu, của cô ấy, của tôi là một sự kết nối oan nghiệt nhất. Tôi muốn trút bỏ dòng máu chảy cùng cậu, tôi muốn móc bỏ đôi mắt lục kì dị này, tôi muốn bóp chết kẻ khiến cậu và tôi ra nông nỗi này. Bình, nếu như... Chúng ta không...

— Im đi! Đã bảo không bao giờ được nhắc tới cái tên Thiên Bình đó mà! Tôi chẳng muốn nhớ gì về quá khứ! Không muốn nhìn nhận con bé ấy! Tôi không muốn thừa nhận dòng máu chảy trong người mình kể ra người phụ nữ đã m. loạn kia! Tôi không muốn nghe tới những điều đó! - Mái tóc vàng kia gần lên giận dữ. Kịch động chỉ vì một tiếng gọi thân quen: “Bình”. Cái tên chất chứa ai oán, cậu đã thề sẽ giết chết ai gọi cậu bằng cái tên đó. Nhưng Devil, chính miệng nó thốt lên, làm sao cậu giết được nó đây?

Có nỗi đau nào tê tái hơn thế? Có kí ức nào đen tối hơn nữa? Tim đau buốt. Điều nhạy cảm đó dễ làm người ta xúc động tâm can. Đừng càn rỡ xâm nhập vào trái tim chết khô của hắn bất cứ cảm xúc gì. Hắn sợ hãi quá khứ, đâm ra thành hận. Hắn biến mình trở nên tàn khốc là vì đâu? Tại sao?

— Cậu mới là kẻ đáng thương nhất đấy, Black Jack. - Mái tóc đen xoay lưng rời đi, trên tay là chiếc laptop màu bạc. Từ con người tàn khốc đó mà cậu đã có được vẻ ngoài ngạo nghễ, bất cần này. Trong máy là những dữ liệu không mấy quan trọng từ Q. Rõ ràng việc BJ cố ý liệu mình đem mã độc vào máy của Demon chỉ là vốn muốn thẳng thừng tố cáo cậu cùng một phe với hắn. Vì... kẻ duy nhất biết được mật mã máy tính của Demon chính là cậu, một bí mật từ nhỏ của hai người bạn. Cậu không ngờ sau bao nhiêu rạn nứt trong tình bạn này, Demon vẫn không đổi mặt khẩu mới. Đó thực sự là một sự luyện tiếc vụn vỡ hay một thủ đoạn tinh vi đã được dàn sẵn: Demon đã rút toàn bộ dữ liệu quan trọng ra khỏi chiếc laptop từ trước. Demon đã vứt bỏ tất cả lòng tin với cậu. Đau - cảm giác này ai hơn ai? Demon có đau bằng cậu? Đứng giữa lằn ranh của tội lỗi và chính nghĩa, cậu chỉ yếu ớt nhìn bản thân chìm dần trong bóng tối, bất lực nhìn những người bạn xa rời mình. Đau đáu nhìn họ, cậu càng căm hận bản thân mình. Cậu đâu còn có tư cách đứng cạnh họ. Cậu là em-trai-của-quỷ-dữ. Ai dám thứ tha cho oan nghiệt này?

Phút chốc, hình ảnh thiên thần có mái tóc đen tan biến khỏi căn phòng lớn, rõ ràng như những chấm sáng đang bay trong không gian. Cậu muốn vỡtan thành muôn mảnh nhỏ. Muốn xoá tan mình khỏi cuộc đời này. B.J liệu có cho cậu dễ dàng biến mất?

Bên cạnh cửa sổ, người thiếu niên đẹp như ma quỷ còn lại tựa người trên ghế, làn môi cam thích thú cong lên:

— Ván cờ này... càng lúc càng thú vị! - Bàn tay cậu đưa một quân hậu trên tay ngắm nhìn. Ván cờ rắc rối đầy cam bẫy của Devil sẽ là trò tiêu khiển của cậu:

— Cậu càng muốn tôi tránh xa cô ấy, tôi lại càng muốn cô gái ấy bị tổn thương. Cứ chờ xem cô ta còn là một thiên thần tinh sạch được không. Bạch Hàn Băng, cô hãy mau trở về với con người thật sự của mình, cùng chúng tôi viết nên câu chuyện bi thảm nhất nào!

Hơi thở nhuộm mùi chết chóc tàn độc lặng lẽ bữa ngập căn phòng. Sự nguy hiểm ấy tràn ra cả bên ngoài. Bầu trời hạ nắng tối sầm, mây đen vần vũ cuộn cuộn...

Gió mạnh - cơn bão số 1 đến...

Từng đợt gió thoảng nhẹ heo heo lướt trên da. Cơn gió mang mùa hè rạn vỡ cùng tiếng ve đổ tràn nơi nơi. Giàn hoa giấy trước ngôi nhà gỗ nhỏ xinh bật lên sắc hoa tươi tắn dưới trời hè. Vài cánh hoa khô xác héo úa lặng lẽ nằm trên con đường nhỏ vào nhà, đợt gió tạt ngang mà tung bay hỗn loạn. Bóng đổ tà, gần chiều, những u mây u ám đổi màu tím biếc, hoà cùng ánh dương thành một bảng màu thanh tân, chút trong sáng của nắng, chút ẩm đậm của mây, sự hoà trộn khéo léo của thiên nhiên tạo nên cả vòm trời tuyệt đẹp.

Có một bóng đen đứng lặng lẽ nép mình trước cổng nhà, chiếc áo blazer đã nhàu hơn. Chiếc mũ lưỡi trai đen che khuất gương mặt chàng trai trẻ, chỉ lộ ra cánh môi cam mọng và góc cạnh tinh xảo của sườn mặt. Tần ngần rất lâu, hồi rồi cậu cũng bước đến cổng nhà, bàn tay nâng lên, khẽ khàng cài lên trước cổng ngôi nhà một cây kẹo bông xốp hồng. Nụ cười len lén, có phần tinh quái.

— Đây, cậu là ai mà lại đứng thập thò trước nhà người khác như vậy? - Dương Vĩ An, cậu bạn thân của con gái chủ nhà vừa lúc đến, mi xéch lên xét nét.

Bóng blazer chẳng mấy may, cứ việc lướt qua mặt chàng trai.

An cau mày, gạt chống xe đạp, đuổi theo con người kia, nói:

— Nếu không giải thích rõ ràng thì tôi sẽ nghĩ anh có điều mờ ám đấy!

Vòng môi cam nhòe nhẹ, tay lại càng kéo thấp mũ của mình. Hắn đáp:

— Một cây si.

Vĩ An quay mặt nhìn trước cổng nhà, cây kẹo bông ngay ngắn dính vào ô cửa kim loại. Trong lòng cậu chợt thấy ngứa ngáy như bị kiến đốt.

— Đeo đuổi cô ấy bằng một cây kẹo bông?

Chàng trai mặc blazer cười thật tươi, chiếc nón đen vẫn che đi đôi mắt bí ẩn, hắn thích thú quay lại nhìn cậu thiếu niên, ngạo nghễ:

— Cô ấy sẽ phát điên lên tìm tôi! - Rồi đưa tay lên trán chào An, hắn bỏ đi cùng sự khó hiểu của người ở lại.

Dương Vĩ An ngơ ngẩn nhìn chàng trai lạ vừa rời đi, trong thâm tâm có phần ám ức, cậu đi về phía cổng, ngón tay bấm vào lòng bàn tay, về mặt u buồn, hờn mắc. Cô gái cậu thích sao lại có nhiều vệ tinh đeo đuổi thế chứ?

51. Q.4 - Chương 1.1 : Mỹ Nam Kế

Q.4 - Chương 1.1 : Mỹ nam kế

Lục lợi như một chú mèo nhỏ, trong căn phòng không bật đèn, những âm thanh lục đục cứ khe khẽ vang. Lòng tôi ngổn ngang, hoang mang tột độ. Từ sáng, cuộc hẹn với Thư đã làm tôi trở nên lo sợ nhiều thứ. Và tôi quyết tâm tìm kiếm sự thật. Cuối cùng, ba tôi là ai? Tôi là ai?

Những cuốn sách bừa bộn bị dọn khỏi kệ, la liệt trên bàn, tôi kiếm tìm không mục đích. Tôi đang tìm gì? Tôi muốn làm gì đây? Chỉ biết là, tôi giống như một khảo cổ gia đang tìm kiếm trong xa xôi quá khứ những hiện vật còn sót lại.

Ba tôi không phải là một bác sĩ thú y? Ông ấy tốt nghiệp ngành y một trường nổi tiếng thế giới? Tôi không tin! Ba tôi là bác sĩ thú y Trần Thanh Tâm, gia đình chúng tôi sống an lành và hạnh phúc ở Việt Nam như bao người. Tôi không tin bất cứ thông tin mơ hồ nào phá hoại cuộc sống của mình, trừ khi nó được xác thực. Tôi thấy mình như đang đứng giữa muôn ngàn lối rẽ hàng triệu câu hỏi bủa vây. Những mối quan hệ phức tạp đang dần lôi kéo tôi, những kết nối và mạch sự kiện dồn dập về thân thế khiến tôi hoảng sợ. Tự bao giờ cuộc sống của tôi trở nên rắc rối thế này?

Gần hai tháng qua, tôi đang trải qua những chuyện động trời. Chưa một mùa hè nào u ám thế này. Rốt cuộc mọi thứ chung quanh tôi có phải là một kịch bản đã dàn dựng sẵn? Và tôi ắt là một vai trong đó, một con rối bị những bàn tay vô hình điều khiển.

Tôi muốn lật tung tất cả. Tôi muốn xé nát quyển kịch bản lố lăng này. Hãy trả tôi về cuộc sống như trước kia! Đừng để tôi hoảng loạn, dần vật vờ rồi rầm tụt vào. Đường như là tất cả đã đi quá xa.

Chiếc bi đặt trên bàn bị tay tôi quờ quạng trúng, nó lăn khỏi bàn, rơi xuống đất rồi lăn thêm mấy vòng nữa, rồi chui tọt vào gầm giường. Tôi dừng tay, dần mất ra tìm cây bút. Người cúi thấp xuống gầm giường.

Trong bóng tối, những ngón tay mò mẫm thăm dò khoảng không gian chật hẹp bên dưới chiếc giường. Tôi đã chạm được thân bút. Khổ nỗi, mỗi lần tay tôi chạm tới thì cây bút lại rút sâu vào bên trong hơn, tôi sắp hụt tay tới nơi. Tôi cố đưa sải tay dài nhất có thể, dưới gầm tối om, có vài tiếng muỗi vo ve. Chợt, những ngón tay thăm dò ra một dị vật, vỏ ngoài nó cứng cứng, có góc cạnh, ruột rỗng. Tôi đưa tay sờ soạng, gõ gõ vào nó, hình như là một chiếc hộp gỗ. Dùng hai tay cố lôi nó ra, đầu tôi vướng trúng mấy cái mạng nhện ở dưới gầm.

Chiếc hộp được lôi ra ngoài. Trong phòng, ánh sáng rất yếu. Tôi đặt chiếc hộp lên bàn, nhanh tay dọn lại đồng sách lộn xộn. Bật đèn bàn, ngồi vào ghế, tôi chú mục nhìn chiếc hộp, màu nâu gỗ đã sẫm màu, nước sơn không còn bóng nữa. Chiếc hộp đính kèm một ổ khoá nhỏ. Làm sao mở ra được đây?

Tôi loay hoay tiếp tục tìm kiếm. Trong tất cả hộc tủ của bàn, của tủ đầu giường, tôi lục cả trong vỏ áo gối và dưới nệm. Không có!

Linh cảm duy nhất thuộc về tấm ảnh của ba và tôi đang đặt trên bàn. Trong mấy bộ film tôi xem có chi tiết giấu những thứ quan trọng trong khung tranh hoặc khung ảnh. Đúng không nhỉ? Tôi vội mở khung ảnh ra xem. Tấm hình bị bung ra khỏi khung, phía trong, một chiếc chìa khoá bằng ngón út màu nâu đồng đã xỉn màu. Linh cảm của tôi đã đúng.

Tra chìa khoá vào ổ, vừa khít. Tiếng lách cách khe khẽ vang rồi chốt khoá bung ra. Tôi cảm thấy rất hồi hộp. Bên trong đó là gì mà ba tôi lại khoá kĩ như thế?

Ánh sáng leo lét, nhàn nhạt. Tim thình thịch đập. Chiếc hộp mở ra. Chỉ toàn là giấy tờ. Màu giấy đã ố vàng, mực nát, cả chữ trong đó ắt cũng được đánh từ loại máy đánh chữ thời cổ. Một mẫu giấy dày, bị gấp đôi, màu ngả vàng, tôi nâng lên mà sợ nó sắp tan ra thành tro bụi. Mùi giấy cũ hăng hắc lan đến mũi. Trên mẫu giấy chỉ chít chữ tiếng Anh, tôi lẩm nhẩm đọc, chỉ có tên ba Trần Thanh Tâm là chữ Việt. Trên góc trên cùng, logo trường đại học cực kì nổi tiếng: Harvard. Đây... Đây là bằng tốt nghiệp của ba???

Tôi mím môi, vô cùng bất ngờ. Những điều Thư nói đều đúng, ba tôi từng học ở Mỹ, mà còn là một sinh viên tốt nghiệp loại ưu của khoa Y. Thật sao? Tôi không thể tưởng tượng nổi! Trong hộp có vài cái huy chương vàng đã ngả màu, hình như là của một cuộc thi điền kinh. Dưới đáy hộp, rất nhiều hình. Toàn là ảnh trắng

đen hoặc ảnh màu thời còn xài máy gắn film cuộn. Tôi đảo lên vài tấm, là hình ba lúc trẻ. Có vài tấm, ba chụp chung với một người đàn ông rất đỉnh đạt, đeo kính cận không gọng rất tri thức, hai người đều khoác áo blouse, có lẽ là bạn học cùng khoa. Phía sau ảnh có ghi có chú thích đó là năm 1988. Vậy là lúc đó ba chỉ 22 tuổi. Người đàn ông tuấn tú cạnh ba là ai mà sau tôi thấy quen quen, cảm giác thân thuộc, thể mà không thể nhớ nổi. Ai thế nhỉ? Ôi, bắt đầu đau đầu rồi!

Tôi bỏ qua, lật thêm tấm nữa xem. Đó là một đàn sinh viên, có cả người phương Tây và những gương mặt Á Đông. Họ chụp hình tập thể và đều khoác áo blouse, kèm theo băng rôn cầm trên tay nổi bật cụm từ: CU 90. Đó là gì?

CU 90? Ý nghĩa cụm từ quái lạ này tôi không tài nào nghĩ ra. Ánh mắt bắt đầu đảo xem những gương mặt trong hình. Hơn 10 người, nam có, nữ có, trông ai cũng thanh tú, uyên bác. Ba tôi đứng góc trái cùng ảnh, tay cầm góc băng rôn. Cạnh ông vẫn là người đàn ông đeo kính không gọng. Kết tiếp là những người lạ khác, có điều, người đàn ông đang cặp kè với chú đeo kính không gọng cạnh ba lại thân quen mặt, giống như...

— Hạ Khánh Di?

Điên! Điên thật chứ! Tên khỉ vàng Hạ Khánh Di mới 16 tuổi, tấm ảnh này chắc là còn lớn hơn tuổi của hân, vậy người trong đó là ai???

Thật ra là những nét mặt trông như đã từng trông thấy ở đâu đó. Thực sự là đã từng gặp, hay vô tình thoáng qua, nhưng tôi vẫn không chắc họ là ai. Trí nhớ tôi rất tốt, tôi thường nhớ rõ gương mặt một người khi có ấn tượng, nhớ rất sâu sắc. Tôi không hề lầm đâu! Những người trong đây... Tôi có thể gọi tên họ rất rõ ràng. Tôi nhớ đúng mà! Nhất là... Hạ Khánh Di, người đàn ông đó và Di trông vô cùng giống nhau.

— Linh?

Một gương mặt thân quen nữa, Nguyễn Chí Linh. Dung mạo người ấy thanh lịch, nụ cười tươi có lúm đồng tiền đó y hệt Chí Linh, ông ấy đứng ở giữa tấm hình. Sao lại có cả Linh? Tôi nhầm lẫn? Không phải đâu! Có vấn đề gì đó ở đây!

Tôi lại căng mắt nhìn, cạnh người giống Chí Linh, phảng phất nét mặt của một con người tôi đã từng gặp. Quen. Chuỗi cảm xúc thật chân thật. Hələm tôi tin là tôi đã biết đến họ. Tôi tin có mối quan hệ gì đó dính líu chồng chéo với nhau trong chuyện này, nó âm thầm càn quấy thâm tâm tôi, nó làm tôi quay cuồng. Hoang mang.

Nhìn kĩ lắm, chú người Tây ấy rất đẹp trai, đôi mắt chú ấy rất to, vàng trăn cao, thoang thoang nụ cười. Cả người đó toát lên vẻ gì đó rất đặc biệt, tuy chỉ là nụ cười mỉm nhẹ nhưng mang khí chất ngang ngược, cao ngạo. Chưa chắc là tôi biết rõ, thể mà bản thân đã vội đánh giá. Hay vì người đó làm tôi liên tưởng đến người thiếu niên tóc nâu lạnh lùng, bá đạo, kẻ tôi chỉ muốn dùng từ “ghét” để hình dung: Hoàng Hiếu Minh. Rất giống. Hoàng Hiếu Minh có khuôn mặt nửa Á, nửa Tây, nhưng hân ta có đôi mắt cũng to to thế ấy, cái trăn cũng cao cao lạnh lợi như vậy.

Có khi nào, đây là tấm hình Kì Thư đã nói, tấm hình có ba tôi và những sinh viên học cùng khoa? Thư nói vậy, tức là trong đây là những thế hệ sinh ra chúng tôi? Đó là ba tôi, cha Thư, cha của Linh và Minh? Đùng nói là... Cả Hạ Khánh Di cũng dính dán tới vụ này!

Di, sao có thể chứ?

Những tấm hình còn lại, không phải hình ba mà chụp toàn ảnh chú đeo kính không gọng. Chú ấy chắc là bạn thân với ba lắm. Xem này, có cả hình gia đình của chú: vợ chú thật xinh đẹp, tóc bà xoã dài, đẹp và mượt lắm. Tấm ảnh màu này chắc là những năm cuối của thập niên 90, nhìn trang phục kiểu này chắc cũng đã cách nay hơn mười mấy năm. Chú ấy cười rất hạnh phúc, đôi mắt âu yếm nhìn vợ. Họ cùng bế một bé gái mũm mĩm trông thật xinh xắn. Em bé mặc áo đầm đỏ, tóc ngắn ngang cằm, mái để bằng, xinh như búp bê. Đến mấy tấm ảnh màu này thì tôi mới phát hiện rằng, chú ấy có màu mắt rất lạ, thời đó chưa có lens màu mà, sao lại có thể có màu mắt xám tro đẹp như vậy chứ?

Xám tro? Đôi mắt xám tro? Em bé cũng có đồng tử màu xám tro rất đẹp. Bất giác, tôi đưa tay sờ lên mắt mình: đôi mắt xám tro. Sao em bé trong hình lại trông thật giống... Giống ai đó mà hình như ngày nào tôi

cũng gặp. Đôi mắt em như cười, bầu má phúng phính, trông thật thông minh, tinh nghịch. Đếm nhẩm, vậy là giờ em bé trong hình ắt cũng trạc tuổi tôi.

Đôi mắt xám tro đó cứ mãi dán chặt vào tôi, loáng thoáng như khúc khích tiếng cười. Mắt tôi hoa lên, đầu quay quay, đau đến từng nếp não, đau lắm!

Tiểu Bạch, ngoan nào, lại đây con!

Ba ba, me me!

Băng Nhi, lại cho mẹ bế nào!

Hi hi, me me!

Là Mẹ! Gọi lại nào!

Me me!

Ha ha, Tiểu Bạch gọi ba ba hay hơn, gọi ba nào, lại đây với ba!

Ba ba!!!

Ha ha ha...

Ha ha ha...

Đau quá! Đau đầu quá! Lại là những tiếng gọi kì dị đó! Họ là ai? Tại sao lại cứ bám riết trong tâm trí tôi? Tiếng nói cười vui vẻ đó cứ vang vọng, chốc lại trở thành âm thanh khằng khặc ma mị khiến tôi hoảng loạn. A! Im lặng đi mà! Đừng cười nữa mà! Tôi đau đầu lắm! Aaaaa!!!

Tôi ôm lấy đầu, gục trên bàn, cảm giác như bị muôn ngàn cây kim đâm vào đầu vừa nhói vừa ê ẩm. Nhức quá! Tiếng cười cứ ồn ả trong óc tai, chốc lại ồn lên như tiếng phản lực đang cất cánh. Khó chịu quá! Nhức nhối quá!

Bên ngoài nhà, tôi nghe tiếng còi xe ting ting. Chết! Ba đi làm về rồi! Làm sao đây?

Cuống cuồng gom giấy tờ và hình cắt vào hộp, tôi chừa lại tấm hình CU90 và gia đình chú kính cận ra ngoài. Tôi khoá lại hộp, cơn đau đầu làm tôi choáng nặng, lảo đảo như người say. Chui xuống gầm giường giấu cái hộp, xong giấu chìa khoá vô khung hình như cũ, tôi thấy tay mình run lẩy bẩy, tim như muốn rớt ra ngoài.

Cạch.

— Mai, con làm gì trong đây thế? - Ba mở phòng, bước vào, áo sơ mi màu lam dính vào da ướt đầm mồ hôi, ba cất tiếng hỏi tôi.

Hình như mặt tôi tái lấm. Tôi gượng cười, xoay lưng về phía bàn, rất nhanh và khéo nhét hai tấm hình kia kẹp vào quyển sách dày đang nằm trên bàn. Tôi cố cười, ngẩng mặt lấp liếm:

— Dạ, ba mới về! À, con, con, con đang tìm cuốn sách, đang tìm gì đó đọc giết thời gian ý mà! - Nhanh tay giờ bìa cuốn sách đang kẹp hai tấm hình giờ cho ba xem.

Ba tôi nhú mày nhìn, rồi nói:

— Mặt công chúa của ba sao trắng bệch thế này? Con ổn chứ?

Thấy ba đi gần đến mình tôi lúng túng, rồi nguầy nguậy lắc đầu, tránh ba:

— Không sao ạ, à, trong đây nóng quá, con ra ngoài đây, ba tắm nhanh rồi ra ngoài ăn cơm nhé!

Ánh mắt ba trêu mến nhìn tôi, rồi ba đánh mắt sang cuốn sách trên tay tôi, ba đưa tay nâng cuốn sách trong tay tôi lên, chăm chú nhìn. Tim tôi nó muốn rớt ra ngoài rồi. Ba phát hiện gì rồi sao?

— 50 liều thuốc bổ cho trái tim? Cuốn này con đọc rồi mà!

— À, con thấy nó hay nên đọc lại ạ!

— Thế ư? - Ba nhướng mắt, rồi xoa tóc tôi. - Đọc sách giúp tâm hồn thanh tịnh và thêm phong phú. Duy trì thói quen tốt này, con nhé! Ba nghe nói quyển này đã có tập hai, hôm nào chúng ta cùng ra nhà sách mua, đồng ý chứ?

Tôi gật gật đầu, rất ngoan ngoãn:

— Vâng ạ, cảm ơn ba, con ra ngoài đây. - Tay nắm rất chặt quyển sách, mồ hôi ướt đầm lòng bàn tay khiến như cuốn sách sắp rơi tuột khỏi tay.

—Ồ, quên mất. An nó ghé thăm con đây, ra tiếp bạn đi con! - Ba gật đầu rồi xua xua tôi đi ra. Được có, tôi đi ra phòng thật nhanh, tay run rẩy ôm sách. Phù! Thoát nạn rồi!

Dương Vĩ An ghé nhà tôi chơi, tôi không kịp cất cuốn sách vào phòng của mình, đi lướt đến sofa, nhìn cậu bạn, hỏi:

— Ái chà, kẻ nào khiến Vĩ An đẹp trai ngồi ngồi đây lại cau có như ông cụ non thế kia?

An tiu ngầu trề môi, trên tay An có cây kẹo bông màu hồng xấp phòng. Wow! Sao An biết tôi mê kẹo bông mà đem tới tặng vậy ta?

— A! An tặng tớ sao? Ya! Sao bạn hiền biết tớ thích kẹo bông thế nhỉ? - Vừa chụp lấy cây kẹo, tôi vừa reo lên vui thích.

Vĩ An thở dài, tay dí vào trán tôi, cậu nói:

— Bà mừng kẹo chứ đâu có mừng tui tới! Già mà mê ăn kẹo, vãi trời cho hồng còn cái răng nhai cơm.

Tôi bĩu môi, vui thích nhìn kẹo bông hồng phần trong tay, thứ kẹo tôi đã từng ăn rất nhiều, thế mà lâu lắm rồi mới dám nhìn lại, đúng là lúc Thiên Thần bỏ đi, tôi đã bỏ ăn kẹo bông gòn.

— Không phải tui mua đâu! - An nói nho nhỏ, cái mặt bức bối như con nít. - Cửa một cây si tình nào đó tặng cho bà đó! Hẳn rõ là xem bà như connít, ha ha, thưa bà bằng một cây kẹo bông đấy!

Tôi trố mắt bất ngờ. Ai? You nào lỡ si em vậy? Ai đã thầm thương trộm nhớ Apple ta đây? Anh nào mà lãng mạn phết vậy ta?

Tôi xoay xoay ngẩn nhìn cây kẹo, nó được bao trong lớp nhựa trong cách không khí. Chỉ là do đường thổi nên mà ra cây kẹo to ư là to, nhưng khi cho vào miệng thì lại tan rất mau, vị ngọt lịm lịm. Kẹo dễ bị xẹp xuống do để quá lâu. Tôi đã từng rất thích nó. Đã có ai đó gọi tôi là Kẹo Bông, ừ, đó là Thiên Thần. Chúng tôi giống nhau, đều rất thích ăn kẹo bông gòn.

— Ai? Người đó trông như thế nào?

An nói:

— Đen thui từ đầu tới chân: nón đen, áo đen, quần đen, giày đen. Giống xã hội đen!

Ngầu quá, phong cách quá! Anh nào mà menly thế vậy? Tôi tò mò quá!

Xoay xoay cây kẹo, có mẫu giấy nó gắn trong bọc nhựa trong với cây kẹo, tôi lẩm bẩm đọc:

Tặng Kẹo Bông, ngọt lắm đấy! Ăn xong phải đánh răng nhé!

Kẹo Bông? Sao hẳn biết tôi có biệt danh là Kẹo Bông? Đó chỉ là bí mật của riêng tôi với Thiên Thần.

Ăn kẹo này xong là phải đánh răng, kéo sâu nó ăn hết hàm răng của Thiên Thần đó!

Thuở thơ bé cùng cậu, tôi đã từng nói thế. Ai? Ai mà biết được những điều riêng tư này. Chẳng lẽ là...

Tôi nắm lấy vai An, mắt nhìn sâu vào cậu, rất nghiêm túc:

— Cậu gặp người đó khi nào? Ở đâu? Người đó đâu rồi?

Dương Vĩ An cau mày, cậu nói mà như gần:

— Mới đây. Trước cổng. Đi rồi!

Hừ! Lại là cái tật nói lùn cùn như vậy. Thế mà điểm văn hán cao ngất ư? Thật không công bằng. Theo lời An tức là: Cậu gặp người đó mới đây tại cổng nhà tôi và người ấy đã đi rồi. Phải không nhỉ?

Tôi cố gắng bình tĩnh, cảm xúc vừa vui vừa bồn chồn. Thật là cậu không, Thiên Thần? Cậu tìm tôi? Cậu gửi quà cho tôi? Cối cảm xúc hỗn độn này làm tâm trí tôi bấn loạn. Có lẽ là vậy, người tặng kẹo cho tôi chính là Thiên Thần.

— Cậu ta có nói gì nữa không? - Tôi hỏi, cơ mặt hoan hỉ vô cùng.

An đáp cộc cằn:

— Hần bảo: Cô ấy sẽ phát điên lên mà đi tìm tôi!

Ngay tức tốc, tôi chụp cuốn sách lẫn cây kẹo đứng dậy, chạy ủa ra cổng nhà, nhìn dáo dác. Đúng rồi! Tôi sẽ phát điên mà đi tìm người đó? Chỉ có thể là Thiên Thần! Chỉ có cậu mới khiến tôi điên loạn kiếm tìm. Tôi tìm cậu bao lâu nay. Trong giấc mơ tôi cũng nhớ tới cậu. Tôi đã phải chờ quá lâu rồi! Là Thiên Thần đấy! Thiên Thần trở về rồi! Thiên Thần còn nhớ tới Kẹo Bông. Kẹo Bông cũng rất nhớ Thiên Thần!

— Thiên Thần? Là cậu phải không? Cậu đang tìm tớ phải không? - Ngoài cổng, tôi đưa mắt tìm khắp nơi, kêu réo, la hét rất nhiều, như đang hi vọng rằng cậu nghe thấy tiếng gọi của mình. Kẹo Bông rất muốn gặp cậu!

— Thiên Thần!

— Thiên Thần!

An chạy ra khỏi nhà, phần nộ ngăn chặn hành động la hét điên rồ của tôi. Cậu ghì vai tôi, quát:

— Đủ rồi! Hần đi rồi! Hần không nghe cậu nói đâu!

— Xạo! Cậu mới bảo Thiên Thần vừa ở đây mà! Cậu dối tớ! Vĩ An đáng ghét!

Cậu ấy đâu? Thiên Thần của tôi đâu? Cậu ấy vừa ở đây cơ mà! Cậu đi đâu rồi! Kẹo Bông ra rồi đây!

Tôi nức nở. Sao thế? Mình khóc vì cái gì? Vì hụt hẫng à? Thiên Thần muốn đùa cợt với tôi. Cậu thoát biến, thoát hiện, làm tôi điên cuồng kiếm tìm. Thiên Thần xấu xa! Cậu ra đây ngay đi mà!

An nắm tay tôi, siết rất chặt, đôi mắt nâu coffee lắng xuống, cậu dịu giọng lại, như vỗ về:

— Đừng khóc! Tớ hứa tìm cậu ấy cho cậu mà! Thật đấy!

Tôi không tin! Tôi đã tìm cậu ấy bao lâu nay còn không được, sao An có thể?

— Cậu ấy bỏ rơi tớ. Thiên Thần bỏ rơi Kẹo Bông! Cậu ấy xấu xa! An bắt cậu ấy về cho tớ! Tớ muốn gặp Thiên Thần! Tớ muốn hỏi cậu ấy nhiều điều lắm! Tớ nhớ Thiên Thần lắm!

An gạt nước mắt tuôn ròng ròng trên má tôi, an ủ rất ôn nhu, cậu ôm tôi, giọng nhẹ nhàng:

— Ngoan, vào nhà nào! Tớ sẽ kiếm ra Thiên Thần cho Mai! Nín dút nào! Đừng khóc! Người ta nhìn kia! Vào nhà nào! Khóc nữa bác Tâm sẽ đánh đòn An vì tưởng An ăn hiếp Mai đấy! Ngoan ngoan!

Cuối cùng, An cũng đỡ được con ngốc là tôi vào nhà. Tôi cố bình tĩnh, bỏ lên phòng rửa mặt, quên đi cây kẹo bông đã lép xẹp tự bao giờ.

Thiên Thần, cậu muốn trêu đùa tôi đến bao giờ đây? Sao tôi cứ phải ngốc nghếch đi tìm cậu thế này? Là vì lí do gì chứ?

Ngớ ngẩn! Mới vừa rồi tôi thấy mình thật ngớ ngẩn! Tại sao mình lại kích động như vậy chứ? Chắc đã làm An buồn lắm! Bỏ xuống nhà, An đã bỏ vềmắt tiêu, trên bàn có tờ giấy ghi chú:

Tối lên yahoo rồi chat. Đi tịnh tâm đi bà chán! An về, đi kiếm trai cho bà! - -

Tôi thở dài. Tự trách mình ngốc nghếch quá. Tự nhiên chọc An giận tới nỗi cậu ta bỏ về luôn rồi! Mình thật đáng chết! Ya! Ngốc quá đi! Thiên Thần làm gì mà lại tìm tôi! Cậu ta mãi mãi biến mất rồi!

— Nay, cây si, Mai gọi cậu là Thiên Thần?

Đồng cỏ gần nhà Mai, An đi sâu vào cánh đồng bồ công anh, nơi gã con trai kì lạ đã tình quái nói nhỏ vào tai cậu trước khi rời đi.

Gặp nhau nơi có nhiều tuyết nhất!

Bồ công anh tình nhả bay bay trong không gian bao la, chiếc áo blazer đen đưa tay bắt lấy từng cánh hoa trắng muốt, hẳn cười rất khê.

— Rất thông minh, cậu biết tìm tới đây rồi. Thật tài! - Gã con trai áo đen đứng xoay lưng lại với An, điềm nhiên mỉm cười.

An nhếch môi, đi về phía trước:

— Tìm tôi với ý định gì?

Vân trung thành với bộ điệu đóm đáng bí ẩn, gã xoay người. Mũ đen che khuất mặt, bộ điệu gã vẫn thật ma mị:

— Chúng ta trao đổi với nhau vài điều!

Buổi tối im lìm, âm thanh thời sự của đài truyền hình quốc gia vẫn chưa hết, chưa quá 8 giờ tối. Tôi co ro trong chăn, nằm trên giường, vờ thiếp. Sáng sớm mai tôi phải tiếp tục đi quay, hôm nay tôi có cơ để vùi mình lười nhác ngủ sớm, thật ra đầu óc vẫn tỉnh như sáo. Cherry chưa về, nó lại đi quay quảng cáo. Cảm giác chán nản khi không lịm vào giấc ngủ được khiến tôi choàng dậy, vợ tay lấy cuốn sách trên đầu giường. 50 liều thuốc bổ cho trái tim – tên của nó, cuốn sách tôi đã đem lên phòng từ chiều đến giờ, không phải vì muốn đọc, mà vì.... tấm ảnh đang kẹp trong những trang sách.

Bất chợt, tôi nhớ đến chàng trai bí ẩn mà mình định ninh là Thiên Thần, sao tôi lại có thể xúc động đến thế? Cảm giác như rất chờ mong, rồi hụt hẫng vô cùng. Cảm giác vụn vỡ tê tái ấy là sao? Cảm giác phát điên đó thật quái dị. Một người bạn nhỏ lâu lắm muốn gặp mặt, thế mà như vừa hoạn hỉ đoàn tụ lại bao trùm tôi bằng cảm giác chơi vơi, lạc lõng, như vừa nắm được niềm vui trong tay, nó lại rơi tuột đi như những hạt cát nhỏ. Thực sự rất thất vọng. Tôi làm cho An buồn nữa! Tôi treo nick chat trên chế độ điện thoại chờ nick An lên, nhưng màu nick đó vẫn xám đặc. Vậy là tối nay An không online. Có lẽ tôi nên tìm cách xin lỗi cậu thôi.

Cửa phòng đã khóa, không ai có thể vào được, tôi dè dặt và cẩn trọng vô cùng. Tấm ảnh trắng đen đã ố cũ nằm giữa những trang sách mới. Tôi lại ngắm nhìn và hoang mang. Thật ư? Sự thật cha tôi là người tên Jimmy Trần? Tấm hình ấy sao lại chối cãi được nữa chứ! Thế là thật rồi! Và thân thể của tôi vốn rõ là không bình thường! Còn người đàn ông có đôi mắt xám tro là ai? Có đơn thuần là bạn của cha không? Tại sao cha không bao giờ nhắc tới con người đó? Kể có gương mặt giống Hạ Khánh Di, đó là ai? Hay chính đó là bác Hạ?

Rắc rối quá! Bế tắc quá! Làm sao đây? Quỹ đạo của cuộc sống tôi đang bị lệch nghiêng ngả, tất cả mọi thứ xáo trộn vô cùng. Tôi chỉ muốn một cuộc sống đơn giản, bình yên thôi! Đừng kéo tôi và gia đình nhỏ này vào vòng xoáy rối rắm kia!

Chiếc di động lại reo chuông, tự nhiên giờ tôi ghét bản Baby ghê gớm, chỉ tại tên Hoàng Hiếu Minh chết tiệt đó phá phách tôi hoài mà nghe tiếng nhạc chuông 10 cuộc hết 9 cuộc là của hắn. Cau mày nhìn, bốn từ “Đuối hơi Anh Quốc” đập vào mắt, lại là hắn. Tôi chỉ muốn nói là vô cùng vô cùng vô cùng ghét hắn.

Nhưng đã lỡ nói là ngoan ngoãn nghe lời, không chống đối hắn, tôi giờ mới hiểu là mình gây họa, suốt mấy buổi tập sau dường như là hắn không sử dụng tay trái được, chắc là bị thương nặng lắm, chỉ có nhún nhường là làm tôi bớt thấy mình có lỗi. Nhưng qua tất cả, tôi rất muốn biết hắn thật sự là ai, hắn đang muốn gì ở tôi, phải chăng việc hắn đến làm huấn luyện viên ở câu lạc bộ là vì tôi?

Hít một hơi sâu, bản nhạc vẫn reo réo rất.

[— Đừng lo sợ! Apple còn mình! Hiện tại, bạn hãy bí mật điều tra cha bạn thật lặng lẽ. Có thể mình nhầm lẫn thì sao? Còn Hoàng Hiếu Minh, bạn hãy cố hòa nhã nhất có thể với cậu ấy, chúng ta cần biết rõ động cơ tiếp cận của cậu ấy!]

Lời nói của Kì Thư vang bên tai. Những ngón tay tôi e dè. Phải làm sao đây? Hắn như một con cáo tinh ranh, hắn luôn kiểm soát tôi trong vòng quan sát của hắn. Hoàng Hiểu Minh là một tên ác ma, hắn nguy hiểm. Tôi phải hòa nhã với hắn sao? Phải nhẫn nhịn để biết hắn muốn gì trò gì. Apple, mày phải thật bình tĩnh.

— Alo, gì đây? – Tôi nhắc máy sau khi hồi chuông reo gần nửa bản nhạc, giọng nói cố gượng mà không cho phát lên về cấu kính, tôi vừa cầm haitấm ảnh trên tay, vừa đáp.

Có tiếng sột xạo bên đầu dây rồi âm thanh lại về về im ắng. Tôi không nghe ai trả lời. Hừ! Hắn lại trêu tôi rồi!

— Này! Cậu có nghe không? Muốn phá máy thì kiếm người khác nhé! Sức chịu đựng của tôi có hạn đấy! Còn phá nữa là tôi nhờ tổng đài chặn số thật đấy!

Tôi vùng vằng nói. Hòa nhã với hắn? Hơ, xin lỗi Thư, mình làm không được! Hoàng Hiểu Minh chỉ giỏi làm tôi ác cảm thôi!

Có âm thanh ngập ngừng, khàn đặc:

[Đừng! Đừng tắt máy! Tôi.... Tôi chỉ muốn nghe giọng cô chút thôi! Cô không sao chứ?]

Gì mà trắng với chả sao? Tôi đang nằm trong chăn êm nệm ấm, làm gì mà có sao!

Cảm giác như tiếng nói bên đầu dây đang rất hoảng sợ. Giọng nói của hắn run rẩy, chát ngắt, hơi thở nặng nhọc đến nỗi tôi còn nghe rõ. Hắn bị sao thế nhỉ?

Tôi hỏi:

— Bị sao thế? Sao giọng lè nhè như mới ngủ dậy vậy?

Hắn đáp:

[Ừ, đang ngủ.]

— Vậy gọi tôi làm gì? Ngủ thì ngủ đi! – Tên này có bị tưng tưng không nhỉ? Đang ngủ mà mò đầu dây phá tôi! Mà là gà hay sao mà chưa được 8 giờ tối đã ngủ rồi? Đúng là dị nhân!

[Không ngủ được nữa! Sợ....] – Tiếng nói mỗi lúc lại càng run rẩy, yếu ớt như đang nghẹn nghẹn ở cổ họng.

Hừ, hắn mà biết sợ gì chứ? Kể bặt mạng đó có gì mà chẳng dám làm? Hắn ngủ và mơ thấy gì mà sợ?

Tôi cười khẩy:

— Hừ, cậu mà biết sợ á? Sợ ai ăn cắp hết của nhà cậu hả?

Tiếng Minh tắc lưỡi rồi thở dài:

[Nothing! Gặp ác mộng thôi!]

— Rồi gọi kiếm người đỡ à? Cái anh vệ sĩ xinh trai đâu rồi? Kêu anh ý đỡ! Tôi có phải bảo mẫu của cậu đâu!

[Ghét anh ta lắm! Tôi gọi khiếu nại vì cô ám ảnh tới lúc tôi ngủ đây! Sao ngủ mà cô lại chui vào phá chứ? Khó khăn lắm tôi mới ngủ được đây! Tôi muốn ngủ!]

Trời! Trời! Chúa ạ! Đây có phải là tên “đười ươi” đó không? Sao cái giọng nó nũng nịu như con nít bị mẹ đánh đòn thế này? Chưa bao giờ tôi nghe cái giọng lãnh băng đó biểu cảm như thế. Biểu cảm đến mức tôi muốn bò lẩn ra cười rồi! Hắn...hắn không nhéo với tôi à? Há há! Tôi đang muốn tưởng tượng ra bộ mặt nũng nịu đó thế nào đây! Xem xem, giọng run run như chuẩn bị khóc, tiếng thổ thổ và thanh thanh như mèo kêu. Giống một em bé đáng yêu đang nủ tay tôi vói kẻo thật nha!

Nén cười, tôi ráng nói:

— Bỏ tặc phá tôi cho lẩn vào rồi giờ gặp ác mộng! Đáng đời! Mơ thấy gì thế? Bị tôi hù ma hay bị tôi đánh nhừ tử?

[Thấy... Thôi! Tức quá! Giờ sao ngủ lại đây? Nhắm mắt lại là thấy cái bộ mặt kinh khủng của cô! Đền cho tôi! Tôi muốn ngủ! Ba ngày rồi tôi chưa ngủ ngon!]

Vô duyên chúa! Hề người nào mà gặp ác mộng thấy tôi là sẽ gọi điện báo tôi đền giấc ngủ à? Hắn còn dám nói cái gương mặt đáng yêu này là kinh khủng nữa! Bây giờ hắn mà ở trước mặt bà là bà đập cho văng vách lầu rồi!

Mai à, hòa nhã hết mức! Bình tĩnh hết sức! Và đừng có tin là hắn đang nói thật!

— Giờ muốn gì? – Tôi nói mà như muốn nghiền hai hàm răng ken két lại.

[Có cuốn sách nào buồn ngủ không? Đọc dùm đi!]

Ông nội tôi à? Ngủ mà đòi nghe đọc sách! Người thứ hai yêu cầu hình thức quái dị này với tôi rồi đấy! Nhưng Chị Linh thì tôi có thể nhân nhượng đáp ứng vì dù sao bạn ấy cũng là ân nhân của tôi, còn hắn là sao chổi mà cũng phải nhân nhượng ư?

[— Đừng lo sợ! Apple còn mình! Hiện tại, bạn hãy bí mật điều tra cha bạn thật lặng lẽ. Có thể mình nhầm lẫn thì sao? Còn Hoàng Hiểu Minh, bạn hãy cố hòa nhã nhất có thể với cậu ấy, chúng ta cần biết rõ động cơ tiếp cận của cậu ấy!]

Câu nói của Thư lại nhắc nhở tôi! Tôi phải im lìm phục tùng hắn! Và phải biết vì sao hắn tiếp cận tôi. Chỉ có giả vờ ngây thơ chưa hay biết gì tôi mới có thể lặt tấy được hắn. Nhấn nhẹn.

Tôi đáp ồm ồm:

— Truyện ma nhé!

[Không sợ ma!]

— Truyện teen nhé!

[Nhắm nhí quá]

— Truyện tiểu thuyết?

[Ủy mị quá!]

— Truyện trinh thám?

[Đọc chán rồi!]

— ĐỦ RỒI NHA!!! – Nói như hét vào điện thoại. – Thấy hiền hiền giỡn dai hả? Sao lúc nào cũng muốn làm tôi nổi điên hết vậy? – Sức chịu đựng của tôi là có hạn. Vâng, hòa nhã, tiếc là tôi không làm được điều đó với hắn! Giờ thực sự rất muốn thò tay qua đầu dây bên kia bóp cổ hắn ngay lập tức!

Tiếng tên ấy lí nhí như sợ sệt lắm:

[Thôi sao cũng được! Đọc đi!]

Ngoan đấy! Biết xuống nước cầu hòa trước khi tôi cạch mặt. Tôi kiên nhẫn lấy cuốn sách tôi đang đặt trên đùi, lật những trang đầu, và thơ thẩn đọc:

“Có người hỏi: vì sao bút chì có tẩy?

Chẳng phải câu trả lời đã quá rõ ràng rồi sao:

để xóa đi những chữ viết sai, viết chưa đẹp hoặc

để xóa hoàn toàn một đoạn văn nào đó!

Vậy có bao giờ bạn tự hỏi mình: phải chăng trong cuộc sống này, chúng ta cũng cần có một cục tẩy cho riêng mình?

Để xóa đi những sai lầm của người khác và của chính bản thân ta!

Có lúc chúng ta keo kiệt, không dùng đến cục tẩy đó khiến cho những trang giấy cuộc đời nhem nhuốc những dòng gạch và xóa!

Bất cứ ai cũng có lúc gặp sai lầm, bất cứ ai cũng gây ra những lỗi lầm khắc sâu trong lòng người khác!

Có người ghi nhớ để rồi mãi mãi khắc khoải vì vết thương đó!

Có người để nó bị thời gian xóa đi, trống trơn phẳng lặng

để viết lên những bài viết cuộc đời đặc sắc hơn, ý nghĩa hơn!”

52. Q.4 - Chương 1.2 : Mỹ Nam Kế

Tôi cứ đọc say sưa, mặc kệ hần có nghe hay là không. Nói đúng hơn là tôi đang đọc cho mình nghe. Những tấm hình lại bị kẹp ở lại phía sau quyển sách. Tạm quên nó đi và cho đầu óc thanh thản tí, tôi sẽ hện Thư bản về những thứ mình khám phá được sau. Tôi cần chút bình yên thể này!

Không gian yên tĩnh dần, ánh đèn vẫn sáng trắng trong phòng. Không khí loãng dần, se se. Ánh trăng đã khuyết đi, âm u nhưng đã bị mây đen che khuất. Đêm thở nhẹ nhàng. Tôi chậm chậm đọc. Quên đi! Quên đi! Ngày dài hôm nay đừng nên nhớ thêm gì!

Bên đầu dây im ắng, đã non một giờ. Điện thoại tôi nóng hổi, cột pin báo sắp hết năng lượng. Tên này quả giỏi hành hạ người ta. Sau này có lẽ tôi nên cân nhắc học nghề phát thanh viên, hay nhân viên tổng đài kể chuyện đêm khuya chẳng hạn! Rất khan cổ và buồn ngủ!

Hoàng Hiểu Minh, ngủ chưa nhỉ? Hần dư dả tiền cước điện thoại nhưng tôi không dư pin điện thoại đâu! Tôi đọc những dòng cuối:

“Cuộc tình nào cũng có chương mở đầu.

Nhưng không hẳn là có hồi kết thúc.

Tình đơn phương đâu có ai hạnh phúc.

Biết vậy mà tại sao ta vẫn yêu?

Tình đơn phương làm dừng bước cô liêu.

Cửa lữ khách lạc chân trong trang tình.

Làm con người bỗng trở nên cao cả.

Dám đánh đổi tất cả vì người yêu.

Tình đơn phương không phải là cao siêu.

Nhưng có ai hiểu thấu nỗi lòng này.

Chỉ những người yêu đơn phương mới biết.

Rằng đơn phương - vô vọng biết bao nhiêu...

Dù chẳng được đáp trả một tình yêu

Dù có phải đánh đổi cả cuộc đời

Nhưng tự hào vì tình yêu đã lớn

Dù chỉ trong trái tim...”

Gọi khe khẽ:

__ Này, Minh, ngủ chưa?

Bên đầu dây trả lời:

[Rồi!]

__ Rồi mà đáp được hả?

[Cô ngủ đi! Nghe giọng buồn ngủ rồi! Cảm ơn vì quyển sách hay, đỡ mỏi mắt đọc thật! Ha ha!]

__ Cái gì mà cười nham nhở vậy chứ? Nè, này giờ cậu giả vờ đó à?

Tiếng nói kia ranh mãnh:

[Đùa tí thôi! Thanks nhé! Cô ngủ đi! Tôi đi chơi đây!]

__ Ế ế ế! – Tôi ngây ngốc, lú lú. – Đi đâu? Nói muốn ngủ mà!

[Ngủ không được! Thôi ra bar chơi vậy!]

__ Cậu giả dồ phá tôi?

Hoàng Hiểu Minh chết tiệt cười khoái trá:

[Có đâu! Mất ngủ thật đấy! Tạm biệt cô ngốc! Đừng có mơ thấy tôi nhé, vì tôi không ở không đọc sách ru cô ngủ đâu! Há há! Good night!]

“Tít tít tít”

Tôi vẫn chưa hiểu nổi mô tê gì thì hần đã cúp máy. A, giờ thì rõ rồi! Hừm! Tên trời đánh khốn kiếp đó lại giả vờ chiều trò phá phách tôi nữa! Đồ chết giẫm hại bà phí nước bọt đọc sách cho mi nghe như thế! Cái tên khỉ ôn này còn ma lạnh hơn cả Hạ Khánh Di!

A! Tức quá! Sao suốt ngày bị lừa thế kia? Hoàng Hiểu Minh là một tên tiểu nhân chỉ giỏi bắt nạt người khác! Ta thề là không bao giờ tin nữa!

Bực bội vô cùng, tôi gấp quyển sách lại và chui tọt vào chăn, nhắm nghiền mắt. Hãy cầu nguyện là đêm nay tôi mơ thấy hần, tôi sẽ hành hạ, đánh đập, tra tấn hần cho hả tức mới được! Dù chỉ mới 9 giờ tối nhưng tôi phải ngủ sớm! Bắt đầu tóm lấy hần trong giấc mơ mà báo thù! Mu ha ha ha ha !

Trên một con đường sầm uất ở trung tâm thành phố, bầu trời vào đêm trở nên náo nhiệt ồn ã. Một chiếc Lamborghini Aventador màu bạc chậm rãi đỗ ở một góc đường. Phía trước chiếc xe đó là một chiếc Bugatti chễm chệ dừng trước. Chả hai đều nhằm vào vào phòng trà Summer Rain phía trước mặt.

Trong chiếc Lamborghini bạc, hai chàng trai tuấn tú khẽ nhếch môi cười.

Cả hai có rất nhiều nét tương đồng trên gương mặt: đôi mắt to với đồng tử đen láy, chiếc cằm vương giả cao ngạo và làn môi đỏ hồng mềm mịn.

Thoạt nhìn đã nhận rõ họ có mối quan hệ thân thuộc với nhau. Tuy nhiên, điểm khác nhau duy nhất có lẽ là một chàng trai có gương mặt có nét Tây Âu pha trộn. Chàng trai còn lại có vẻ non nớt hơn, mái tóc đen như than che một bên trán. Đó là hai anh em nhà Chí Linh.

Vật vờ thu thập và tìm kiếm mọi cơ hội để giúp Hiểu Minh tiếp cận Thiên Vy - con gái của đối tượng đang điều tra khiến hai anh em cậu mệt mỏi đến bờ phờ, đặc biệt là Linh, do hăng say trong công việc suốt ngày, theo dõi đối tượng cả ngày lẫn đêm đã làm cậu hao gầy không ít.

Nhưng đổi lại công sức đó là một kết quả không thể nào mỹ mãn hơn. Cuối cùng, qua nhiều lần tiếp cận, Hiểu Minh đã gây được sự chú ý của Thiên Vy.

__ Anh tình báo thông tin chính xác không? Hơn 9 giờ rồi đấy, “cá lớn” đâu? - Hoàng Thi ngồi bên cạnh anh mình, tư lự đưa đôi mắt ra ngoài cửa xe hỏi.

Linh ngồi ở vị trí lái xe, đan hai tay vào nhau bình thản trả lời:

__ Từ từ, đừng gấp! Phụ nữ trước khi đến những cuộc vui thường phải chuẩn bị rất lâu.

Thi quay sang, đồng tử đen láy nghi hoặc:

__ Liệu có thành công?

— Đừng lo, tổn thất xấp xỉ như vậy ít ra cũng được đền bù thoả đáng. Thiên Vy là mẫu phụ nữ sống phóng khoáng, chơi nhiệt tình, yêu hết mình, dễ dãi trong mọi thứ. Đặc biệt, dễ sa ngã bởi những chàng trai có khí chất như Black: cao ngạo, điềm tĩnh, lạnh lùng, nhưng tâm lý. Em không thấy ánh mắt đắm đuối của cô ta khi nhìn Black thuyết giảng ở câu lạc bộ Taekwondo sao? Ánh mắt si mê, ngưỡng mộ không nguôi. Tin anh đi! Black sẽ làm được! - Chí Linh nhướn mắt sang Thi đáp trả, nụ cười thản nhiên như mọi thứ đều nằm trong bàn tay của cậu.

Thi cong nhẹ môi, đáy mắt lấp lánh tia cười.

— Không những chỉ có cô ta, mấy đứa con gái còn lại ở câu lạc bộ cũng thế thôi. Nếu hai chúng ta không hoá trang thì bão táp phong ba còn dữ dội hơn thế nữa. Nói chung, anh Black sẽ phải cực nhọc dài dài.

— Ừm, “cá lớn” đến rồi! - Linh chợt nhếch môi bí ẩn, thanh âm có chút hào hứng, cậu nói với Thi và cả người đang lắng nghe cuộc trò chuyện này trong tai nghe của cậu.

— Nền đồi lại là “cá đỏ” đi, như cứ như là cái lồng đèn tháng 8, đỏ quá! - Thi lắc đầu cợt.

Cả hai đang nói về cô gái vừa bước khỏi chiếc taxi trước mặt, cô có mái tóc nâu bồng bềnh. Cô mặc một chiếc váy ngắn ôm sát thân, lệch vai màu đỏ. Gương mặt thanh tú, khá xinh xắn với đôi mắt được kẻ viền đen, màu môi đỏ mướt đầy quyến rũ và đôi mắt đeo len màu xanh dương đậm ẩn tượng. Cô ấy chính là Thái Thiên Vy - con gái của chủ tịch tập đoàn MK, Thái Hoàng.

Trông lướt qua, khó nhận ra cô gái này chỉ 17 tuổi. Về ăn chơi, sa đoạ khiến cô trông già dặn hơn tuổi. Theo sau cô là ba cô gái khác ăn mặc gợi cảm không kém, đây là những cô chiêu thân thiết của Thiên Vy.

Họ bước vào phòng trà, hôm nay là ngày cuối tuần, nơi đây sẽ khá đông khách. Với những công tử, tiểu thư sành điệu thì việc lui tới Summer Rain hay các bar đình đám ở Sài Gòn là không thể thiếu trong cuộc sống về đêm của họ. Lợi dụng được thói quen này, Chí Linh đã dễ dàng nắm bắt được khoảng thời gian chơi bởi của Thiên Vy.

Thường thì cô gái này thích đi chơi, shopping, tham gia những câu lạc bộ cùng nhóm bạn lăm lăm tiền của mình. Vào cuối tuần thường nhật thì sẽ lui tới phòng trà, bar để vui chơi và thường đi suốt đêm nếu đêm đó tóm được một anh chàng đẹp trai. Và hôm nay, bộ phim mang tên “tình cờ” của đạo diễn Chí Linh sẽ chính thức bấm máy.

— “Cá” đã vào lưới. “Ngư ông” chuẩn bị. - Nói vào tai phone của mình, Linh bắt đầu mở cửa xe ra ngoài cùng Thi. Lập tức bám sát theo đối tượng vào Summer Rain.

Summer Rain

Là một trong những phòng trà lớn nhất thành phố, nơi đây thuộc vào nơi ăn chơi đắt đỏ nhất mà chỉ thượng lưu và trung lưu chạm chân tới.

Nơi này được bày trí với tông đen viền bạc tinh tế, sang trọng. Những chiếc bàn tròn bằng kiếng đen đi cùng sofa đỏ nổi bật hoà quyện một gam màu nồng nàn khác lạ.

Vào mỗi dịp cuối tuần, các ca sĩ nổi tiếng của thành phố thường đến đây biểu diễn. Sân khấu là một bậc cao với những ô gạch lớn bằng thủy tinh trắng và đen đối lập nhau. Dàn nhạc quy mô với guitar, trống, piano, violin đầy đủ. Thiết bị âm thanh hiện đại và ánh sáng được thiết kế thông minh tạo nên một cảm giác ấm áp, không gian lãng mạn phù hợp cho một buổi cầu hôn.

Thiên Vy cùng nhóm bạn vào trong, chọn chỗ ngồi bên phải gần quầy rượu, hai chiếc bàn kê gần nhau, sofa đỏ dài bắt mắt. Gọi những ly cocktail nhiều màu sắc, cả hội nàng vừa nhâm nhi, vừa thưởng thức những bản tình ca sâu lắng, vừa bàn luận về những anh bạn trai mới của mình, cách làm đẹp hay một nơi vui chơi thú vị nào đó.

Thi và Linh cũng bước vào, bình lặng chọn một góc khuất để tiện theo dõi. Hôm nay, Thi thanh lịch với áo ghile màu cà phê khoác ngoài, quần tây cùng màu và áo sơ mi trắng. Nhìn cậu trông toát lên vẻ cổ điển nhưng sang trọng.

Linh thì trái ngược hoàn toàn. Cậu chọn cho mình trang phục đơn giản nhưng vẫn giữ được phong cách riêng với áo sơ mi đỏ bên trong áo khoác trắng giả vest và quần jeans trắng phá cách. Lúc nào cậu cũng có

nét sành điệu trong ăn mặc đến kì lạ.

Cả hai chọn góc bên trái phòng trà, nơi khuất ánh sáng nhất, từ nơi này nhìn thẳng qua sẽ là quầy rượu, nơi có một chàng trai mặc vest đen lịch lãm đang nhâm nhi Vodka một mình.

Chàng trai thanh tú với mái tóc nâu hạt dẻ xoăn phồng, vuốt cao đạo mạo, làn da trắng như trai ngọc, đôi mắt nâu đỏ đẹp hơn cả đá hổ phách kẻ đen, chiếc mũi cao đều thẳng tắp và sắc môi hoa đào mềm mịn.

Cậu ngồi một mình trên ghế đầu cao, vẻ cô độc nhưng đầy cuốn hút khiến người khác cảm nhận được một khí chất bức người, muốn ngược nhìn nhưng không dám, muốn tiếp cận nhưng e ngại vì sợ rằng sẽ phá hỏng bức tranh tĩnh vật xinh đẹp trước mặt.

- Nhấp một ít Whisky, Thi cười nhạt, phiếm với anh mình.

— Wow, đúng là khí chất nhà Stewart có khác, anh Black hơi bị đẹp trai quá đáng đó!

— Có cảm nhận được ánh mắt của bọn Thiên Vy đang dán chặt vào nó không? - Linh vẫn thản nhiên nhìn vào ly rượu vang đỏ sẫm ánh trên tay mình từ tốn hỏi.

— Cả nhóm đó cố tình chọn chỗ ngồi thật gần Black. Thiên Vy thực sự trúng sét rồi! Từ hôm ở CLB Taekwondo về, hình như nhóm đã hạ quyết tâm cưa cẩm Black nhà ta. Cuối cùng không hiểu ai đang theo đuổi ai nữa! - Thi cười như có như không trả lời, đôi mắt chuyển hướng về bốn cô gái ngồi gần quầy rượu thích thú.

Linh ôm cánh tay thư thả nói:

— Ta giảng bấy tình, họ cũng giảng bấy tình. Ta vờ cao ngạo để họ tiếp cận trước. Ta vờ nồng nhiệt để họ ngu quên trên chiến thắng. Ta vờ thật lòng để cướp đi tim họ. Là “vờ”. Tuyệt đối không được dao động!

— Nếu muốn họ chú ý anh Black thì mình anh ấy lộ mặt được rồi. Tại sao chúng ta cũng thế? - Thi lại nhấp môi một ngụm rượu, hỏi.

Chỉ Linh nâng ly rượu vang của mình lên mũi, mùi nho thơm nồng lảng vảng trong khoang mũi, một cách thi vị, cậu nhàn nhả:

— Chúng ta là dự bị. Nếu Black thất bại thì ta yểm trợ.

— Mỹ nam kế... Thú vị thật! Nhưng em không hứng thú. Chỉ thích đứng ngoài bình luận thôi!

— Tuy em, xem “cá lớn” tiếp cận kìa! - Linh vẫn thản nhiên, mắt hướng về phía Thiên Vy ám chỉ.

Thực sự đây không phải lần đầu tiên Vy trông thấy Hiểu Minh. Lần đầu gặp cậu là một tuần trước, trong CLB Taekwondo, cậu là huấn luyện viên mới đến. Từ cái nhìn đầu tiên cô đã biết mình đã bị thần Cupid bắn trúng. Cô động lòng trước một chàng trai đẹp như thiên sứ băng lạnh lùng, nét đẹp buồn vui nhưng thanh tĩnh, trầm mặc.

Cô bị hút hồn bởi đôi mắt đẹp như Edward Cullen trong quyển tiểu thuyết Chàng Vạng mà cô thường đọc. Giọng nói của chàng trai thực sự quá đỗi ngọt ngào, bay bổng. Vóc dáng cậu cao dong dỏng, mảnh khảnh, thư sinh nhưng cực kì khoẻ mạnh, các khối cơ rắn chắc rõ ràng trong từng quyền thế. Cô say sưa khi lắng nghe cậu thuyết giảng về kĩ thuật đối kháng, hồi hộp, hi vọng ánh mắt của cậu sẽ hướng về cô, dù chỉ một lần. Các môn sinh nữ khác cũng như cô, đều hồn xiêu, phách lạc bởi thiên sứ đẹp như băng tuyết đó.

Cô vốn là một hot girl, không biết đã làm đổ đốn biết bao chàng trai nhưng có một đôi mắt vẫn đứng vững với cô, xem cô là không khí. Là đôi mắt kiêu ngạo đó. Chính vì thế cô quyết buộc ánh mắt đó hướng về cô, buộc nó rung động trước cô, khiến nó in hình bóng cô trong đó. Khoảnh khắc khi cô lau đi vết máu đang chảy trên cánh tay kia, cô biết là tìm mình như đang ngừng đập vì hồi hộp, và lúc trái tim nhảy múa từng bừng khi chỉ nghe hai tiếng đơn giản: “Cảm ơn!” từ cậu ấy.

Thế là dùng mọi quyết tâm sẵn có, cô cùng nhóm bạn lập tức bám theo sát cậu khắp nơi, tìm hiểu về cậu, tiếp cận cậu. Nhếch nhếch môi cười, Thiên Vy rời khỏi sofa, đấm mắt ngừng động hình ảnh chàng trai bình thản thưởng thức rượu ở quầy, tiến chân bước tới. Vô tình hay cố ý, chiếc cao gót phản chủ của cô khiến cô trượt ngã, tay chới với trong khoảng không sắp tiếp đất.

Chợt, một vòng tay rắn chắc đỡ lấy eo của cô. Một tư thế đẹp như vũ công trình diễn, một chàng trai tuấn mĩ đỡ lấy eo cô gái xinh đẹp. Nhiều ánh mắt bị cảnh tượng này thu hút.

__ Cẩn thận. - Giọng nói nhẹ nhàng của Minh vang lên, lời kéo ý thức của Vy về hiện tại.

__ Ô... cảm ơn! - Cô e thẹn đứng thẳng người dậy, mi hướng về Minh chớp chớp. - Huấn luyện viên? Tình cờ thật!

__ Sao? - Minh nghiêng đầu hỏi, phong thái trang nhã, đĩnh đạc.

__ Anh là... huấn luyện viên mới của câu lạc bộ Taekwondo thành phố? - Mím nhẹ môi, Thiên Vy cất giọng thoải mái.

__ Đúng rồi, cô... sinh hoạt ở đó à? - Nhấp môi ít Vodka, Minh vẫn tạo cho mình một vẻ thanh tân đến nao lòng.

Vy nhoẻn môi e lệ, ánh mắt sáng lên:

__ Vâng, em là môn sinh mới ở đó. Anh chính là người dạy em mà!

__Ồ, vậy sao? Xin lỗi, vì học viên nhiều quá, tôi không nhớ rõ mặt. Thật tình cờ! - Minh cười nhạt, chỉ điểm đó thôi cũng khiến Vy ngẩn ngơ cả phút.

__ Ừm... anh là người nước ngoài sao? - Lấy lại bình tĩnh, cô tiếp tục tiếp chuyện.

__ Đúng vậy. Tôi là người Anh gốc Việt. Gọi tôi là Minh. - Gật đầu xác nhận, Hiểu Minh nhoẻn môi ma mị. Tỏ ra vẻ ngưỡng mộ, Vy đưa tay ra chào.

__ Chào anh, Hiểu Minh. Tên em là Thiên Vy. Anh nói tiếng Việt tốt quá!

__ Chào Thiên Vy. Rất vui được gặp mặt! - Minh lịch thiệp đưa tay ra bắt. Cảm nhận được những ngón tay run rẩy hân hoan của đối phương, cậu cong nhẹ môi, tư lự cười. - Cô rất xinh!

__ Thật chứ? Cảm ơn anh! - Vy đỏ bừng mặt, cười tươi.

Buông những câu nói xã giao, hai người bắt đầu thân thiết cười nói với nhau. Thiên Vy không ngờ thiên sứ bằng cô luôn ngưỡng mộ lại là một chàng trai thân thiện và rất vui tính. Cả hai cười đùa với nhau rất thoải mái.

Nhìn hai con người đang nói cười thân thiết. Thi thoảng, Vy lại kề sát tai Minh thì thầm gì đó rồi cả hai lại phá lên cười, trông rất vui vẻ. Chỉ Linh hài lòng, nhoẻn môi:

__ Ổn đó chứ.

__ Trình độ cửa cảm phụ nữ của anh ấy thuộc dạng cao thủ thì phải? - Thi gãi đầu ngạc nhiên.

__ Mới biết sao? Đừng tưởng nó ngoan hiền. Bản thân còn sát gái hơn cả anh! - Linh tự hào cười.

__ Đâu ngờ anh ấy giỏi “câu cá” như thế? Đúng là “chân nhân bất lộ tướng”! - Thi gật gù bội phục.

__ Nàng ấy “xiêu” rồi! - Linh cười như măn nguyện.

__ Chắc không?

__ Xem thì rõ! - Linh chỉ tay về bóng chàng trai mặc áo vest đen đang bước về sân khấu ám chỉ.

__ Nàng ấy “xiêu” rồi! - Linh cười như măn nguyện.

__ Chắc không?

__ Xem thì rõ! - Linh chỉ tay về bóng chàng trai mặc áo vest đen đang bước về sân khấu ám chỉ.

Hiểu Minh bước lên bục cao, dung mạo như hoa tuyết lạnh lẽo thanh khiết rung động lòng người, cậu đưa tay cầm mic cất giọng nói:

__ Xin lỗi vì đã làm phiền mọi người. Thực sự... hôm nay tôi rất vui vì đã gặp một cô gái rất xinh đẹp... Hình như... tôi đã phải lòng cô ấy thì phải? Bây giờ, tôi muốn tặng cho cô gái ấy một bài hát để bày tỏ tấm lòng của mình, mọi người ủng hộ tôi chứ?

Từng tràng pháo tay khích lệ và tiếng huýt sáo tán thưởng vang lên. Vy ngồi trên ghế đầu cao xán lạn (*) cười. Minh bước đến bên chiếc đàn piano màu trắng ngồi xuống, tay lướt trên từng phím đàn, âm thanh dịu ngọt thánh thót vang lên.

Tiếng đàn vi vu điệu luyện vang lên trước, sau đó là tiếng hát ngọt ngào vi vút của cậu cất lên. Một điều ít ai biết: Minh hát rất hay.

Just a kiss

From your lips

In the dark

Gives my life and brand new start.

Just a kiss

On your lips

Every night

Gives me energy to fight... so hard.

I tried open up my mind to show you.

Everything that's here inside.

I don't even need a reason why.

A reason why...

Tiếng hát bay bổng khắp nơi, như rót mật vào tai mọi người. Đã rất lâu rồi cậu mới hát, có lẽ là hai năm. Lần cuối cùng chính là ngày Jenny ra đi, cậu đã hát bài hát tiễn đưa cô ấy về với Chúa. Và giờ... cậu đang hát vì công việc của mình. Cậu đang thành công:

I tried to catch a falling star

And you saved me by lighting up the dark

You brought the beat back to my heart

Before I lost the will and fell apart

You make it right and you saved my life.

You saved my life.

Hand in hand

Cheek in cheek

You and me

Standing up against the world

All the pain

All the doubt

I watched it go

Without you I'd be so lost

I'd be so lost.

I tried to open up my mind to show you

Everything that's here inside.

I don't even need a reason why.

A reason why...

Thị mỉm cười viên mãn trước hình ảnh của Minh, quay sang anh mình:

— Anh Black vẫn hát hay như ngày nào.

— Trình độ piano cũng không sa sút là bao! - Linh cũng tấm tắc ca ngợi.

— Kiểu này thì em tin rồi. “Ngư ông” sắp thu hoạch được “cá”! - Thị xoa nhẹ ấn đường hồ hởi.

Linh chỉ cười nhẹ. Tất cả đều được cậu tính toán từ trước, cậu chẳng bất ngờ gì với mọi tình huống lúc này, đúng như kịch bản của cậu.

Dưới ánh đèn sáng dịu, chàng trai hát bên cạnh cây đàn dương cầm làm tan chảy biết bao trái tim những cô gái phía dưới. Lời bài hát cất lên làm Thiên Vy càng thêm hạnh phúc cười tímtắt, đưa mắt sang những cô bạn đắc thắng.

I tried to catch a falling star

And you saved me by lighting up the dark

You brought the beat back to my heart

Before I lost the will and fell apart

You make it right and you saved my life.

You saved my life.

Just a kiss

From your lips

In the dark

Gives my life and brand new start.

Just a kiss

On your lips

Every night

Gives me energy to fight... so hard...

Âm thanh như mị hoặc tất cả. Mọi người đều im lặng lắng nghe chất giọng như thiên thần say sưa của cậu. Cậu đứng là yêu nghiệt quyền rũ phái đẹp. Đẹp đến kinh hồn.

Bài hát chấm dứt, dư âm của tiếng dương cầm vẫn còn quyện trong không gian. Mọi người im bật. Cảm xúc như vỡ òa. Phút giây này thực quá lãng mạn.

Minh rời khỏi chỗ, bước xuống sân khấu. Ánh đèn mờ ảo hắt vào dáng vóc tuyệt mỹ của cậu, mái tóc nâu khê phát phơ, màu nâu đỏ trong đáy mắt sáng trong như ly rượu vang trên tay Chí Linh.

Thiên Vy ngồi lặng trong ngõ ngàng, mãi miết ngắm nhìn vị thiên sứ ở nơi xa kia, cô như không thở được trước con người đó.

Hiểu Minh tiến về phía quầy rượu, nơi cô gái ấy đang ngồi, tay cậu chạm lấy một cành hồng đỏ thắm trên lọ đặt ở chiếc bàn gần đó, nhoèn nhẹ môi, nụ cười như sát thủ hạ gục đối phương. Cậu hít một hơi sâu, đôi mắt sáng đẹp long lanh, giọng nói đầy tâm trạng, vẻ rất nghiêm túc kể với Vy:

— Làm bạn gái tôi nhé! - Vừa nói cậu vừa đưa cành hồng đến tay người con gái.

Đưa tay khê khàng nhận lấy bông hoa, cô gái cố gắng ngăn chặn vẻ sung sướng khôn nguôi, mím nhẹ môi thầm thì:

— Vì sao?

— Vì... Tôi yêu em... Ngay từ cái nhìn đầu tiên... Thật 100%! -Đưa đôi mắt câu hồn đoạt phách nhìn thẳng vào Vy, từng lời cậu thốt ra đều đầy vẻ chân thành. Khoảnh khắc đó cậu cảm thấy như trong thâm tâm đang có muôn ngàn con kiến nhỏ đang cào xé, bứt rứt. Bản thân lại tiếp tục tồi tệ. Tôi yêu em! - câu nói này có phải xuất phát từ trái tim cậu không? Chưa bao giờ cậu nói tiếng yêu ai vì... những người con gái cậu yêu đều... không phải của cậu. Cậu phải hoàn thành nốt nhiệm vụ này, đây là công sức của cả cậu và đồng đội. Không thể vì một phút cần rút lương tâm mà đánh mất tất cả được.

— Thật chứ? - Thiên Vy nhẹ giọng, trái tim hồi hộp như nhảy múa loạn xạ. Cô có không ít bạn trai, yêu đương không biết bao nhiêu người, tại sao lại có thứ cảm xúc lạ lẫm này thay đổi trong cô? Cô yêu thật sao?

— Tôi thề... ! - Minh kiên định đưa tròn mắt nhìn không thấy đáy đến Vy. Cậu đã thề. Lời thề chưa hết câu: Thề không bao giờ yêu ai thật lòng.

Chỉ đợi câu nói này, Vy đã mừng rỡ khôn tả, kế hoạch chinh phục “Thiên sứ băng tuyết” của cô đã thành công. Những tràng pháo tay chúc mừng lộ rõ về ngưỡng mộ và ghen tị.

Khuất xa, hai chàng trai anh tuấn cũng vỗ tay chúc mừng... mừng một kế hoạch đã thành công mỹ mãn...

Trước cổng Violet Hotel.

Chiếc Lamborghini Aventador bạc chậm chạp dừng lại bên lề đường, cả hai con người trên xe đều có vẻ an nhàn không vướng bận gì. Mắt họ chỉ việc dán vào cặp nam nữ với người thanh niên cao lớn mặc vest đen và cô gái mặc váy đỏ lệch vai bước vào toà nhà sang trọng kia. Nhìn họ thật xứng đôi, tình tứ đi bên nhau thật hạnh phúc.

— Tiến triển nhanh đến không ngờ! Kì này... anh Black không biết có “nguyên vẹn” bước ra không nữa! - Thi nhòm ánh mắt ra bên ngoài nhặt giọng.

— Yên tâm đi. Thứ trên người nó không bao giờ thiếu chính là...thuốc an thần. Mọi thứ đã như kế hoạch. Bây giờ, mọi việc chỉ phụ thuộc vào Black, chúng ta chỉ còn cầu cho nó may mắn. Hỗ trợ hết mình phía sau nhé Deuce! - Khoanh tay trước ngực, tựa lưng vào ghế xe bình thản, Chí Linh cười nhẹ nhàng.

— Tất nhiên! Haizz, vất vả cả tuần rồi, cuối cùng đêm nay chúng ta cũng có một giấc ngủ ngon! - Xoay khớp cổ, Thi vươn vai thoải mái trả lời.

Linh đưa tay day day thái dương, ngáp nhẹ một cái:

— A... Đúng là đã đến lúc tự thưởng cho mình một giấc ngủ thật ngon!

— Chính xác! À, mà công nhận, ngoài làm cảnh sát quốc tế rathì em nghĩ anh Black còn thích hợp với một nghề nữa! - Thi bầy tay hứng khởi.

— Diễn xuất? Nó có năng khiếu đó! - Linh đoán, tủm tỉm cười.

— Ừm, đúng rồi! Rất có năng khiếu! - Thi tán thành.

— Phải, nó còn phải diễn rất lâu. Còn chú mau chóng hoàn thành vai diễn của mình đi, cái đám lằng nhằng ở bar còn nhiều phiền phức lắm. Ngày mai anh chú cũng phải diễn! - Linh nhướn mày tỉnh quái.

— Hả? Ngày mai? Định làm gì thế? - Thi ngỡ ngàng.

Đưa ngón trỏ đặt lên môi, Chí Linh cười mím chỉ bí ẩn:

— Làm diễn viên!

Thi nheo mắt nghĩ ngợi, chỉ thấy Linh nhếch môi cười tà rồi khởi động xe.

Chiếc xe màu bạc sang trọng quay đầu lại nhanh chóng chạy băng trên những con đường vắng của phố thị về khuya. Những băng màu ven đường tắt dần, phố xá heo hút, không khí lạnh lạnh dịu dàng bao lấy hai con người trẻ.

Đã đến lúc họ tự thưởng cho mình một giấc ngủ bình yên...Nhưng... vẫn còn một người bắt đầu những chuỗi ngày trần trụi kế hoạch đó.

53. Q.4 - Chương 1.3 : Mỹ Nam Kế

Ngày hôm sau.

Phòng VIP tầng 5 khách sạn New World.

Đáp ứng theo lời kêu gọi tha thiết của Linh, nài nỉ hết cỡ về việc Minh nhanh chóng thu xếp qua nhà Linh sinh sống. Cuối cùng, Hiếu Minh cũng phải chiều theo ý của bạn mình, thu xếp quần áo qua biệt thự nhà Chí Linh ở.

Đang mãi mê thu xếp quần áo vào vali, bỗng cánh cửa phòng cậu đột nhiên vang lên tiếng gõ.

“Cộc cộc!”

__ Alex sao? Đừng có làm màu mè nữa, vào phụ em thu xếp quần áo nhanh này. Cửa không khoá đâu! - Vẫn mãi mê với chồng quần áo, Minh không chần chừ vô tư cất tiếng vọng ra.

__ Hi hi... Hoàng tử của lòng tôi! Baby cute Hiếu Minh! Long timeno see! Nhớ cậu quá đi! - Âm thanh đặc ý có phần quen thuộc cất giọng chào hỏi. Con người cậu rất rất rất là mong không gặp lại, người là ác mộng trong từng giấc mơ của cậu - đạo diễn Super Crazy Phạm Quang Huy.

Ngày hôm sau.

Phòng VIP tầng 5 khách sạn New World.

Đáp ứng theo lời kêu gọi tha thiết của Linh, nài nỉ hết cỡ về việc Minh nhanh chóng thu xếp qua nhà Linh sinh sống. Cuối cùng, Hiếu Minh cũng phải chiều theo ý của bạn mình, thu xếp quần áo qua biệt thự nhà Chí Linh ở.

Đang mãi mê thu xếp quần áo vào vali, bỗng cánh cửa phòng cậu đột nhiên vang lên tiếng gõ.

“Cộc cộc!”

__ Alex sao? Đừng có làm màu mè nữa, vào phụ em thu xếp quần áo nhanh này. Cửa không khoá đâu! - Vẫn mãi mê với chồng quần áo, Minh không chần chừ vô tư cất tiếng vọng ra.

__ Hi hi... Hoàng tử của lòng tôi! Baby cute Hiếu Minh! Long timeno see! Nhớ cậu quá đi! - Âm thanh đặc ý có phần quen thuộc cất giọng chào hỏi. Con người cậu rất rất rất là mong không gặp lại, người là ác mộng trong từng giấc mơ của cậu - đạo diễn Super Crazy Phạm Quang Huy.

Nghe tiếng cười đều đều quen thuộc, Minh chợt ngừng tay, nụ cười biến sắc, cả gương mặt lại trở về nét lạnh lùng thường trực.

__ Haizz... cơn gió nào đã đưa ngài đạo diễn cao quý xuất thân từ cầu Ba Cánh đến thăm căn phòng nhỏ bé, ọp ẹp của tôi thế nhỉ? - Nở nụ cười nhạt như ác ma, Minh lại giả giọng điệu ngoằn ngoèo khích bác con người lâu rồi không gặp.

__ Mới không gặp không bao lâu mà level móc mĩa người khác của Hiếu Minh thiếu gia đây lại tăng vùn vụt như thế, cậu khiến tôi thật khâm phục đó nha! Này, hay tin tôi ghé thăm nên cậu dọn dẹp cái “chuồng” của mình để nghênh tiếp sao? Bộ... vẫn còn sở thích đào-xới-bới-móc để tìm “thứ ấy” sao? Tôi đã bảo rồi, khi đã vào tay Quang Huy này rồi thì dù cậu lật tung cả cái đất Sài Gòn này lên cũng không tìm thấy đâu! - Ông Huy bước vào phòng, an nhàn hạ người vào chiếc sofa dài màu da bò êm ái, tự lự cười đắc ý.

Minh phồng má bực dọc gất gỏng:

__ Ông... ! Ai cho phép ông vào đây?

__ Tôi có chân, muốn đi tới đâu là quyền của tôi. Bảo tầng 5 bảo an nghiêm ngặt lắm mà, vậy mà tôi bước tới đâu vẫy tay chào là họ cũng cười lại. Đặc biệt là cái em giai có tóc vàng vàng, mắt xanh dương, đẹp trai

nhất ở ngoài đó gặp tôi còn giơ hai ngón tay chào: Hallo (*)! nhìn dễ thương ghê! - Ông Huy vẫn thư thả gác chân lên bục ghế, nằm dài trên sofa ngang nhiên như một ông hoàng.

Minh lẩm bẩm day nghiêng một mình:

— Tóc vàng vàng, mắt xang dương, đẹp trai nhất?... Alex! Anh giỏi lắm!

— Mà này, công nhận thể lực của cậu cũng “quy mô” ghê. Chỉ vì một sợi dây chuyền mà như có thể lật tung cả mặt đất lên để tìm. Nhà cửa tôi vô tội mà cũng tan hoang vì sợi dây chuyền thập tự đó. Tôi nói rồi, tôi mà giấu thì đồ trời mới tìm ra, không có ở nhà tôi đâu. Đến cả tủ bảo hiểm ở ngân hàng của tôi mà cậu cũng chẳng chừa. Bá đạo vừa phải thôi chứ? - Đạo diễn Huy thân nhiên gác tay làm gối sau gáy, đem tội lỗi của Minh ra kể lể, phê phán.

— Gieo nhân nào gặp quả ấy, nếu ông còn giữ nó thì tôi vẫn còn quấy phá ông dài dài! - Minh khinh khỉnh.

— Vậy là cậu thừa nhận những việc đó do người của cậu làm?

— Chứ ai? - Hiểu Minh bình thản trả lời, không chút sợ sệt, tay vẫn gấp tiếp số quần áo còn lại vào vali.

— Nó có ý nghĩa gì quan trọng lắm sao? Tôi thấy cậu như bất chấp tất cả để tìm nó. Nó có ý nghĩa gì? Để tôi đoán thử xem: là kỉ vật của người yêu cậu? - Đột ngột chuyển tư thế ngồi dậy, ông Huy tò mò ron ren hỏi. - Hay là... chìa khoá mở cửa kho báu?... Hay là...

Kéo nắp vali lại, cậu chần chừ giữ chiếc hộp vuông màu bạc trên tay tần ngần. Mỗi lần chạm vào chiếc hộp này Minh lại cảm thấy thực sự rất run sợ. Đây là chiếc hộp đã mang cho cậu biết bao nỗi ám ảnh không nguôi. Trong những cơn mụ mị chơi vơi, những kí ức từ quá khứ vẫn luôn dai dẳng đeo bám lấy cậu, có bao giờ cố gắng xóa nhòa? Nỗi đau cứ mãi chôn kín như thế, còn cào như thế, cứ tiếp tục giết chết cậu như thế!

Người đàn ông chợt thấy nhím xù khựng người không quan tâm đến ông, mãi chú mục vào chiếc hộp màu bạc, ông hỏi:

— Sao thế? Không bỏ vào vali đi!

Minh nhặt môi, lắc nhẹ đầu:

— Chỉ là những thứ cần bỏ đi!

— Bỏ đi? Không ai để đồ bỏ đi trong một cái hộp đẹp như vậy!

Bàn tay Minh đặt chiếc hộp trên giường, nhẹ môi:

— Thứ mình không muốn nhớ tới mà cứ phải luyến tiếc làm gì? Bỏ đi!

Quang Huy nhướng mày, ông ôm cánh tay, nhàn nhã nói:

— Thứ mà ta muốn quên đi lại càng khắc sâu trong tâm khảm hơn. Đừng xem nó như một kẻ thù, hãy dung hòa nó vào trái tim. Nỗi đau thấm vào tim tê tái như thế mới làm ta thêm dũng cảm đối mặt với sự thật. Quá khứ là để nhắc nhở ta trân trọng những kỉ ức hơn chứ không phải xúi giục ta rũ bỏ kỉ ức.

Hoàng Hiểu Minh nín lặng, không trả lời. Ông Huy lại thủng thẳng nhìn chàng trai, cách nói sâu sắc hẳn:

— Tôi có thói quen hay cất những kỉ vật vào một chiếc hộp, thỉnh thoảng lại lấy ra xem. Trong đó là những kỉ niệm vui cũng có, buồn cũng có. Dù chiếc hộp đầy ắp nhưng tôi vẫn không bỏ món nào đi cả. Cậu xa nhà, chắc hẳn cũng đem theo kỉ vật cho đỡ nhớ gia đình phải không? Nó nằm trong đây? - Rồi ông nhắc chiếc hộp carton lên, đặt lên nắp vali của Minh, chất giọng khàn trầm. - Giữ lại đi, chàng trai trẻ, đừng ruồng bỏ những nhân chứng cho mỗi bước trưởng thành của cậu.

Minh cau cặp mày kiếm lại, nhưng không đặt chiếc hộp dời đi, chất giọng cố che những cảm xúc bí mật của mình. Gương mặt giờ ráo hoảnh.

— Sao lắm lời thế? Có liên quan gì đến ông không? Lại đến đây làm gì?

— Ừ, thì không liên quan. À, quên mất! Tôi muốn thuyết phục cậu một lần nữa. - Đi dọc theo chiếc kệ trang trí đồ vật trong phòng, ông Huy dừng lại ngay nơi đặt chai rượu vang và vài cái ly. Ánh mắt có phần phức tạp như suy nghĩ điều gì.

Minh dọn nốt số vali vào một góc, đặt chiếc hộp xám ngay ngắn vào vali, kiểm tra xem còn thiếu sót gì không, đôi mắt thanh tĩnh. Rõ ràng là cậu đồng tâm với những lời của ông ấy. Cậu nói:

— Lại là chuyện làm diễn viên cho ông? Tôi nói rồi, tôi không có hứng thú!

Tự nhiên tự tiện rót chai rượu trên kệ ra hai ly thủy tinh, điệu bộ có phần tinh quái, ông Huy quay lưng về phía cậu như đang che giấu gì đó, xong, ông tiếp tục cất giọng đối đáp:

— Thực sự... Đến bây giờ tôi vẫn chưa tìm được ai thích hợp hơn cậu. Hoàng Hiểu Minh à, bộ phim của tôi đã được bấm máy một tháng, tập hợp chưa đủ dàn diễn viên, tiến trình sẽ bị ngưng trệ rất nhiều. Mọi người phải chờ đợi mình cậu đó! Nếu cậu không nhận lời mời này thì thực sự cậu đã bỏ phí một cơ hội rất quan trọng. Dù đây là bộ phim của tôi nhưng nó cũng chính là công ăn việc làm của biết bao nhiêu người. Cậu có thể rộng lượng một chút được không? Xem như tôi đang van xin cậu!

— Van xin? Tại sao nhất quyết phải là tôi? Không là ai khác sao? Cơ hội gì? Bỏ phí điều gì? - Cho tay vào túi quần, ánh mắt sắc bén của Minh khẽ sáng lên như đã phát hiện được một mưu đồ bất chính nào đó, tiếp tục tỏ ra bình thản như không hay biết gì.

Ông Huy nói tiếp. Tiếng nói khàn khàn:

— Cơ hội để sống thật với bản thân. Trong đôi mắt cậu không chỉ có một màu sắc u ám, lạnh lẽo như thế. Còn một mảng màu vui tươi kiềm nén trong đó. Chỉ cần cậu đồng ý nhận vai thì tôi sẽ trả lại cho cậu sợi dây chuyền mà! - Đảo nhẹ ly rượu vang trên tay, sắc đỏ sệt trong đó lóng lánh hoa mỹ, mùi rượu nho thơm thoảng bay trong không khí. Ông đưa ly rượu đó cho Minh, đưa lên miệng nhấp môi ly còn lại.

Đón ly rượu vừa tới, cắn nhẹ môi như cắn đo, sắc môi hoa đào khẽ mím lại như đang suy tư, Minh đột nhiên ngước mắt nhìn thẳng vào ông Huy, giọng nói có phần uy quyền, đôi mắt mở to sâu thẳm.

— Nói cho tôi biết: Sợi dây chuyền đang ở đâu? Tôi sẽ nói cho ông biết câu trả lời của tôi. Ông giấu nó ở đâu? - Đôi mắt Minh bình lặng xoáy thẳng vào mắt Quang Huy, như một vực sâu hút, đôi mắt xoáy tròn đầy ma lực, thu hút tất cả tư duy của con người đối diện vào trong đó.

Đôi mắt như vũ khí thôi miên đối phương. Như một cơn lốc xoáy khổng lồ vùn vụt áp đảo Quang Huy. Đôi mắt ánh nâu chột sáng lên ánh đỏ kì dị, từng giây từng giây mị hoặc ông, như một ma thuật. Bất chợt, tay còn lại của Hoàng Hiểu Minh giơ cao một chiếc đồng hồ quả vọt màu nâu. Không sai, đó chính là chiếc đồng hồ kỉ vật duy nhất mà Jenny để lại cho Chí Linh. Đó là thứ Jen thích nhất, lúc sinh thời, cô gái nhỏ sử dụng nó là công cụ cho công việc học bác sĩ tâm lý của mình. Jen dùng nó để thôi miên người khác, cô đã nói rằng:

“Trên đời chỉ có hai dạng người Jenny không thôi miên được: Một là do họ có tâm lý quá mạnh mẽ, không lay động được; hai là do họ quá thuần khiết, thuần khiết đến không vẩn đục, tâm hồn không có chút dục vọng nên không bị vu thuật khống chế. Black là người có nội tâm quá thuần khiết nên chẳng bao giờ Jen có thể thôi miên cậu được. Nhưng Black biết không, đôi mắt của cậu có một hấp lực rất khủng khiếp có thể điều khiển được lý trí của người khác. Jen dạy Black một thủ thuật khống chế tâm lý đối phương, sau này có ích lắm đấy!”

Bây giờ hình như nó có hiệu quả thật!

Ông Quang Huy đỡ đầu, cả con người như hoá tượng, đôi mắt trống rỗng vô hồn thần thờ trong không gian, tất cả suy nghĩ của ông đều bị đôi mắt như ma quỷ kia nuốt chửng. Những ý thức chấp chững không đủ sức lôi kéo ông trở về hiện thực. Đôi mắt ấy đang thôi miên ông.

— Nói: Nó đang ở đâu? - Minh chậm rãi uống ngụm rượu thấm giọng, cậu nói như đang ra lệnh cho ông.

— Ồ... trong chiếc tất... - Giọng nói vô hồn như máy móc, ông cứ như một pho tượng sống đang bị điều khiển, vô thức trả lời không đắn đo.

Minh hỏi tiếp, mâu quang sáng đỏ đầy ma lực khống chế Quang Huy:

— Chiếc tất? Cất trên người ông à?

— Không, đã lấy ra chôn rồi! - Vẫn trả lời một cách máy móc, ông Huy hoàn toàn không hề hay biết bản thân đang nói gì. Tâm trí ông vẫn đang bị ám ảnh bởi đôi mắt đỏ thẫm như máu, xoáy vòng như những hình tròn đồng tâm trong đáy mắt của Minh, như cả con người ông đều bị hút vào đó.

— Chôn? Ở đâu? - Minh hỏi dồn, đôi mắt vẫn nhìn thẳng vào mắt đạo diễn Quang Huy.

— Ở trong cát. - Cổ máy Quang Huy vẫn thành thật trả lời.

— Cụ thể là ở đâu? - Minh nhíu mày, ở đâu mà Kì Thư có thể tìm ra?

Ông Huy hé môi nói, cả con người bất động như bị điểm huyết, ánh mắt không chút nghĩ ngợi in hằn đồng tử đỏ như máu đang nhìn thẳng vào mình:

— Ở bãi biển, nơi bí mật của tôi đã đưa cậu tới. Làm dấu bằng hai cái ống hút!

— Bãi biển... ở ngoại thành? - Minh nhếch môi đắc ý, ánh mắt đỏ dần hạ dịu lại. Hèn chi mà Thư có thể nhặt được, chắc là cô ấy đã ra đó chơi. Thật trùng hợp! May mà Thư sớm nhặt được, lão Huy đạo diễn gốc không biết chôn ở đó sớm muộn gì cũng bị thủy triều cuốn đi sao?

Minh cười tủm tỉm ranh ma, bước đi xung quanh ông đứng một vòng, ngắm nhìn ông một lần nữa. Bất đắc dĩ nên cậu phải sử dụng cách này, nó không được quang minh chính đại cho lắm, buộc người khác khai nhận trong tình trạng vô ý thức, cái này có hơi vô sỉ. Đối với kẻ ma mãnh như lão ta thì làm như thế có gì sai? Xét với việc làm mất sợi dây chuyền quý giá ra thì tội này chẳng thấm tháp gì, đành phải áp dụng với con người cứng đầu cứng cổ này thôi. Bấy tay một cái, đôi mắt sáng quắc lúc này của Minh giờ trở lại một mảng màu nâu hổ phách thanh tân, những tia đỏ vụt tắt đi, cậu đưa tay xoay nhẹ vết xăm thập tự sau gáy gần mép tai phải, nhìn ông Huy đang ngơ ngẩn.

— Ủa? Bây giờ tôi đang làm gì vậy? - Gãi gãi đầu khó hiểu, ông Huy hoàn toàn không ý thức được những gì đã nói ra bầnhây.

Minh vờ chẳng biết gì, mặt tỉnh bơ, uống cạn ly rượu trên tay:

— Có làm gì đâu! Tự dưng đang nói chuyện ông lại đứng ngẩn ran như hoá tượng, lăm bắm gì đó một mình như đọc thần chú vậy.

— Ủa ? Gì kì vậy ta? Bây giờ tôi nói tới đâu rồi? - Vẫn trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê như say rượu, tâm trí của ông vẫn chưa phục hồi toàn diện. Hình như lúc này ông có nói cái gì đó không nên nói thì phải!

Chúc ngược ly rượu xuống, đáy ly cạn khô không còn một giọt rượu, Minh cố nén tiếng cười khe khẽ của mình vang lên:

— Nói tới câu: Chỉ cần cậu đồng ý nhận vai thì tôi sẽ trả cho cậu sợi dây chuyền mà! - Gật gù. - Đó, tới câu đó á!

— Ủa? Cậu uống hết rượu rồi hả? - Ông Huy giờ mới để ý tới ly rượu cạn queo của Minh, bất ngờ hỏi to.

— Ừm, có gì sao? - Minh dùng điệu bộ thản nhiên như vô can, cậu đưa tay day day huyết thái dương, lơ mơ.

- Ủa? Sao đầu tôi như thế nhỉ?

— Uống hết ly thì kết quả sẽ như vậy thôi! - Ông Quang Huy cười hề hề. - Bây giờ tôi hỏi lại: Cậu có đồng ý nhận vai diễn này không? - Giọng đạo diễn chợt có chút uy nghiêm.

— Never! - Minh cất tiếng khẳng khái đáp, vẻ cuồng ngạo như mọi khi, cậu vỗ vỗ đầu hoang mang, hai chân chao đảo khác lạ. - Ừm, sao đầu đau thế? Mắt tôi sao cứ muốn nhắm lại thế này!

Nhường mắt lơ đãng, ông lấy ly rượu trên tay Minh và tay của ông đặt lên bàn, nụ cười đắc thắng nở ra trên môi.

— Là cậu tự chuốc lấy.

— Chuốc cái gì chứ? Sao tự dưng tôi buồn ngủ thế nhỉ? Buồn ngủ quá! Ông về đi! Tôi không muốn tiếp ông. Buồn ngủ quá đi! - Minh đập mạnh vào đầu cố làm cho tỉnh táo, giọng nói bắt đầu lè nhè, gương mặt ỉu xiu chao đảo.

— Haizz... 3... 2... 1... Ngủ ngon! - Giờ ngón tay ra đếm ngược, vừa đếm tới số cuối cùng thì Minh đã lảo đảo bước tới giường, nằm vật ra ngủ li bì. Ông Huy cười gian xảo, khoái trá. - Cho bắt tật kiêu ngạo, bệ cương, nếu cậu nghe lời tôi thì không cần khổ sở vậy đâu! - Lão Quang Huy ranh ma khoanh hai tay vào nhau nhìn Minh đang nằm trên giường ngủ say sưa, chốc chốc, ông lại đưa mắt nhìn lại ly rượu của Minh cười ranh mãnh. Nhìn gương mặt say ngủ như thiên thần của Minh, ông Huy nhảnh nhít cười:

— Trong đó có thuốc mê đó!

Hiếu Minh nằm trên giường, đôi mắt nhắm nghiền, hàng mi đen nhánh rậm cong rũ che con ngươi hổ phách lấp lánh hằng ngày, cánh môi hồng hào thơm thoang thoảng mùi rượu nho, làn da trắng sứ mịn hồng, khuôn ngực phập phồng hô hấp.

— Cha mẹ cậu chắc đẹp xuất sắc lắm nhỉ? Tại sao lại sinh ra được một bé con đáng yêu như thế chứ? Siêu cấp đẹp trai luôn! - Chồng cầm gối ngấm hoàng tử thiên thần của ông đang ngủ, đạo diễn Huy vô thức buột miệng khen Minh. - Ý quên! Phải tranh thủ thời gian mới được! - Sức nhớ điều gì đó, ông Huy vội vàng đi về phía cửa phòng, tư thế gấp rút lắm chiêu trò. Tiếng lộc cộc vang lên bên ngoài cánh cửa ra vào. Ông mở cửa cho một người bước vào, là người phục vụ đang đẩy xe chăn dra vào trong.

— Đạo diễn, anh ấy đâu đâu rồi? Em hỏi hộp quá à! - Con người đó cất giọng, là một phụ nữ gần 30 tuổi, khuôn mặt trang điểm loè loẹt. Ban nãy khi bước vào đây lúc nào người đó cũng cúi gầm mặt, bây giờ khi được phép nhìn kĩ rồi ông Huy mới phát hoảng vì dung nhan “xinh đẹp bội phần” của người đó. Người phụ nữ trông quen quen, đúng hơn đích thị là mục tiêu “cá bảy màu” ở bên dưới sảnh cải trang vào đây.

— Trời đất, tôi bảo cô đi đóng kịch chứ đâu phải đi hát bội đâu mà cô “chưng diện” thấy ghê vậy? - Quang Huy sồn ộc nhìn “con cá bảy màu” đang hờn ha hờn hở trước mặt mình.

— Diễn thì phải diễn cho giống chứ? Đạo diễn, cậu ấy ngủ say chưa? - Mặt mày “cô” tiếp tân lăm la lăm lét như ăn trộm đột nhập vào, đẩy chiếc xe chất đầy đồ đạc vào một góc. Ông Huy tiến đến chiếc xe, moi móc trong ngăn lên một cái máy ảnh chuyên dụng ra dòm ngó, lau chùi, mặt ông cũng gian manh chả kém:

— Cho 3, 4 viên thuốc vào rồi. Bảo đảm ngủ tới chiều, tranh thủ nhanh đi, mà này, không làm trò quá lố với cậu ấy nha. Cấm mọi hình thức lợi dụng mỹ nam của tôi đó!

— Biết rồi mà! Rồi bây giờ làm như chúng ta đã bàn phải không? Ông hứa đưa đủ tiền công cho tôi đó! - Cô tiếp tân sốt sắng tiến lại giường ngắm nhìn Hoàng Hiếu Minh đang ngủ.

— Ừ, quân tử mà. Mau đi! - Ông vừa dán mắt vào cái máy ảnh vừa xua tay hối thúc.

— Nè, ông kiểm chỗ khác lánh mặt đi. Bảo người ta hành động mà đứng đó. - Cô ta bên lên ứng hồng hai má, hai tay đan vào nhau e thẹn.

— Ê, nhớ là đang dàn dựng nha! Cô mà làm gì đụng chạm tới bé Minh là tôi xử đẹp cô đó! - Không chắc ăn, ông chỉ tay về bà cô tiếp tân răn đe.

— Nhớ mà! Đi đi! - Cô ấy đẩy đẩy vai ông Huy về hướng toilet. Ôm cái máy ảnh vào toilet lánh mặt, ông Huy không an tâm lắm với con người háo sắc kia, chốc lại cất tiếng vọng ra:

— Nè, xong chưa vậy? Cô làm gì đó?

— Á á! Bụp... bụp... Hự hự...

— Cái gì vậy? - Nghe tạp âm lạ, ông Huy sốt ruột hỏi.

— Dạ, không có gì, em làm rơi cây đèn ngủ! - Bên ngoài cất tiếng vọng vào, tiếng nói có hơi lạ. Giọng nói có phần trong và nhẹ hơn nhưng không được tự nhiên cho lắm, như bị người ta bóp nghẹt mũi gây biến giọng.

— Á Á Á, bụp bụp! Rầm rầm! Hức hức... Xiu!!! - Tạp âm vẫn không ngừng phát ra. Có vẻ rất lộn xộn như một cảnh phim hành động của Hồng Kông. Hình như là đang đánh nhau rất kịch liệt. Nóng lòng hoang mang, chẳng biết cô “cá bảy màu” kia đang làm trò gì nữa. Không biết bé Minh yêu dấu của ông có bị làm sao không?

— Trời ơi! Cái âm thanh gì mà thô thiển thế nhỉ? - Lầm bầm một mình, ông cất to giọng. - Gì nữa vậy má?

— Dạ, không có gì! Xong rồi đạo diễn! - Tiếng nói là lạ đó tiếp tục vang lên. Ông Quang Huy khấp khởi mừng thầm, đẩy cửa bước ra khỏi toilet.

Căn phòng vẫn nguyên như lúc ban đầu, Minh vẫn say ngủ trên chiếc giường lớn, tư thế hình như đã bị thay đổi, hàng mi run run khe khẽ kỳ lạ.

— Ủa? Người đâu rồi? Vừa nghe xì xào ngoài đây mà? Hú! Cô đâu rồi hả? - Tròn mắt dáo dác nhìn xung quanh, ông Huy chẳng còn thấy bà tiếp tân kia đâu nữa. Ông lồm cồm kiểm xem bà ta đang trốn ở góc vách nào trong phòng.

— Này! Trốn ở đâu vậy? Where are you? - Lui cui lục lọi gầm bàn, gầm giường, tủ áo, ông Huy căng mắt ra tìm cô tiếp tân hóm trai kia.

— Đừng tìm nữa! Không có ở trong phòng đâu. - Thanh âm trong veo, tinh khiết sau lưng ông chợt vang nhắc nhở.

— Giỡn gì hoài vậy? Cô ta không ở trong phòng chứ còn ở đâu? Đang thực hiện kế hoạch mà! - Vẫn chăm chú kiểm tìm, Quang Huy trả lời với người nói theo bản năng.

Gần hai phút sau, đầu óc mới tiếp thu và phân tích kịp, nghe thấy giọng nói không mong đợi kia:

— Cậu... cậu... cậu chưa ngủ hả? - Điếng hồn lấp bắp hỏi, tay ông Huy run rẩy chỉ về phía Hiểu Minh như trông thấy ma hiện hồn.

— Ngủ? Tại sao phải ngủ? - Minh mở đôi mắt to long lanh quan sát đối tượng.

— Thì... thì này giờ cậu vẫn ngủ mà? - Ông Huy vẫn cà lăm khi thấy Minh tỉnh bơ ngồi xếp bằng trên giường.

— Ủa? Nhắm mắt lại là ngủ sao? - Minh chớp chớp mắt vờ ngây ngô, đặt chiếc gối nằm lên chân chống cằm mơ màng.

— Vậy... vậy này giờ cậu biết hết hả? - Quang Huy trợn mắt to hơn hai cái giếng sâu ngơ ngẩn.

Minh vô tư đáp nhẹ, dụi dụi mắt lè nhè:

— Ừm, biết hết.

— Cậu... cậu là quỷ hay sao? Uống 3, 4 viên thuốc ngủ mà vẫn tỉnh bơ vậy? - Con người kia vẫn lập cập hỏi, đôi mắt kinh sợ bắn loạn đến khô hạn.

— Loại thuốc an thần mà ông dùng 12 tuổi tôi đã không chơi nữa rồi! - Minh nằm dài xuống giường, gác tay sau gáy bình thản.

— Trời đất??? Vậy còn... còn “ai kia” đâu? - Đạo diễn không thôi bất ngờ với. Không biết ai quái đản hơn ai nữa.

— Đi cấp cứu rồi! - Minh bắt chân chữ ngũ trả lời vô tội vạ.

— What? - Ông Huy hét lớn.

— Tôi bảo: Bị tôi đánh vào cấp cứu nằm rồi! - Minh nhấn giọng rõ ràng từng tiếng một.

— Cậu... cậu dám đánh cô ta à? - Ông Quang Huy tức nghẹn.

— Ông biết tôi ghét nhất là bị người khác đụng vào người không? Với con người háo sắc như vậy thì càng tuyệt đối không bao giờ! Ông chơi trò bỉ ổi vừa thôi. Định dàn cảnh chụp ảnh “hot” uy hiếp tôi hả? Tôi không đánh cái mụ “bảy sắc cầu vồng” đó trước để mụ đó sờ soạng, giở trò đồi bại rồi mới đánh sao? Tôi đâu có ngốc! - Minh ức, bực dọc quát cho ông một tràng.

Cánh môi Quang Huy vì kinh sợ lẫn tức cười mà giật giật không nói nên lời, tiện cách, rửa hờn:

— Cậu là đồ vũ phu, bạo lực! Phải đó, tôi muốn uy hiếp cậu đó nhưng đâu cần cậu quậy tung bùng vậy?

— Ai bảo bà ta dám sờ má tôi! Dám véo mũi tôi nữa! Đánh chobỏ ghét! - Minh dẩu dẩu cánh môi hoa đào ra biện minh.

- Làm như mình có giá lắm vậy. - Nhìn bộ dạng đáng yêu của Minh, ông mím môi hờn mát.
- Ông có biết bảo an bên ngoài tinh mắt lắm không? Từ lúc ắt tiếp tân đó bước ra khỏi thang máy là đã bị phát hiện rồi. Lúc ông vừa vào toilet là họ xông vào “đẹp loạn” rồi, tôi chỉ việc nằm đây xem kịch thôi. Chỉ là... “gián tiếp” đánh bà ta! - Minh nháy mắt đắc thắng.
- Cậu... đúng là hết nói nổi! Cuối cùng cậu là người như thế nào vậy? - Ông đạo diễn bất lực ngã dài rũ rượi.
- Tại sao tôi phải nói cho ông biết? Không phải ông luôn tỏ ra rất hiểu tôi sao? - Minh thoáng trở lại nét lãnh băng, ánh mắt sáng tắt lịm như đang che giấu nhiều tư tâm.
- Một con người luôn tỏ ra lạnh lùng, tàn nhẫn nhưng lại thánh thiện, trong sáng như thiên sứ. Một người luôn có vẻ chừng chạc, già dặn nhưng đôi lúc lại ngây thơ, đáng yêu như một đứa trẻ. Một con người lúc nào cũng như đại dương sâu thẳm, tịch mịch không thấy đáy. Bất người ta phải đoán, phải suy ngẫm, phải trăn trở. Cậu chính là biển đêm! - Ông Huy trầm ngâm nhìn vào Minh đắn đo.
- Biển đêm lúc nào cũng vô cùng kì ảo và vĩ đại. Tôi chỉ là một hạt cát nhỏ bé giữa lòng đại dương. Tôi không đáng! - Minh mím môi chua chát.
- Sao thế? - Đạo diễn Huy nghiêng đầu nhẹ giọng.
- Ông không nên biết. - Giọng nói Minh cũng nhẹ hơn, cái vẻ khẽ cau chân mày lại cũng bị ông Huy bắt gặp, Minh đang có nỗi khổ tâm.
- A... bỏ đi! Hãy thử một lần thay đổi bản thân. Hiểu Minh à, đừng tỏ ra là ác quỷ như thế, cậu chỉ thích hợp là một thiên sứ thôi! - Ông tiến về phía giường, hơi khom lưng, nhẹ nhàng nói.
- Tại sao ai cũng bảo như thế? Tôi không muốn làm thiên sứ, tôi muốn làm quỷ dữ. Đừng ngăn cản tôi! - Minh ngồi dậy, đôi mắt oán hờn, giọng nói nhát nhéo run run.
- Cậu mãi không thay đổi được. Vì khí chất trên người cậu luôn lấp lánh một màu trắng thuần khiết. Lúc nào trông thấy cậu tôi luôn như thấy saulưng cậu đang phấp phới một đôi cánh trắng xinh đẹp. Tao nhã và thanh thoát, không chút vẩn đục. - Vỗ vai chàng trai trẻ triu mến, ông Huy cất lời thiết tha.
- Đừng nói nữa! Tôi không muốn nghe! - Minh bỗng nhiên kích động, bịt chặt tai hét lớn.
- Thiên sứ - hai từ mà cậu không bao giờ muốn ai diễn tả về cậu. Thiên sứ tốt đẹp ở điểm nào chứ? Tại sao cậu phải làm loài sinh vật yếu đuối đó và luôn sống trong tư tưởng, triết lý vớ vẩn về sự thánh thiện, lòng nhân đạo chứ? Không bao giờ!
- Cậu là quỷ. Lời thề của một con người bị ép đến bước đường cùng. Bàn tay cậu đã vấy máu, của người thân, của kẻ thù. Cậu không thể quay lại. Vẫn phải là ác quỷ. Đó là con đường mà cậu đã chọn.
- Tôi biết, cậu làm thế ắt hẳn là có nỗi khổ tâm. Nhưng Minh à, nếu cậu cứ sống một cuộc sống giả tạo như thế liệu cậu có hạnh phúc? Sao không thử mở lòng mình? - E dè với thái độ của Minh, song ông vẫn tiếp tục khuyên nhủ.
- Hạnh phúc? Tôi có sao? Họ đã cướp mất hạnh phúc của tôi. Tôi còn hạnh phúc sao? Tại sao lại như vậy chứ? Tôi có lỗi gì? Tôi phải tìm được đáp án... Chỉ là quỷ mới có thể làm được điều đó! - Đôi mắt của Hiểu Minh bỗng đánh lại lạnh lẽo, những thù hận bộc phát hẳn lên những tia máu đỏ tươi trong nhãn cầu.
- Vậy... làm sao tôi thấy được nụ cười trong veo của cậu? Nụ cười không chút mưu toan, thù hận. Nụ cười sẽ nhẹ nhàng, rạng rỡ như muôn ngàn tia nắng ấm áp. Nụ cười sẽ làm khuôn mặt cậu tươi tắn như một bông hoa hướng dương bừng nở, không còn vẻ lạnh lùng như băng tuyết nữa... Làm sao đây?
- Vì sao? - Minh cười ngạo nghễ nhưng ánh nhìn lại tuyệt vọng làm nụ cười đó như xơ cứng, hoá đá trong không gian.
- Vì tôi là một đạo diễn. Tôi có thể nhìn thấu được nội tâm của một người qua đôi mắt của mình. Con người có một tài sản vô cùng phong phú về những chiếc mặt nạ giả tạo đang đắp lên mặt họ. Cậu cũng thế. Cậu chọn cho mình chiếc mặt nạ lạnh lùng, tàn nhẫn, vô cảm và cuồng ngạo nhưng thực chất cậu rất sợ bị tổn thương và cũng sợ những người bên cạnh mình bị thương tổn. Cậu đa cảm, dễ xúc động, ương bướng

nhưng vẻ trẻ con vẫn lấp lếm thái độ của cậu. Cậu là một đại dương phong phú, bao la và luôn thay đổi. Bắt đầu mọi thứ, cậu luôn bị cảm xúc chi phối khiến nhiều khi tâm trạng bị lơ lửng, căng rứt. Chiếc mặt nạ bên ngoài có vẻ rất tinh xảo nhưng không vì vậy mà tôi không thể lật bỏ được nó đâu! - Ông Quang Huy nhìn thẳng vào Hiếu Minh, đôi mắt đen dẹt đầy biểu cảm, tiếng nói khàn trầm thâm tình, trầm tư.

— Bằng cách nào? - Nhếch môi lạnh nhạt, ôm cánh tay, vai hơi nhướn cao, Minh thu hẹp đôi mắt chăm chú nhìn ông.

— Bằng những vai diễn không trọn vẹn của cậu. Cậu chưa hoàn thành xuất sắc một vai diễn nào vì bị những cảm xúc lẫn lộn chi phối. Trong cậu có cả hai sinh linh cùng đấu tranh: thiện và ác. Bọn chúng xâu xé nhau. Cậu cũng thế mà luôn rối rắm, không thể làm chủ được mình. Hãy để tôi dạy cậu cách diễn trọn vẹn một tuyến vai. Đừng sống theo bản năng, nó sẽ giết chết cậu. Cậu phải có kỹ năng của một diễn viên để tồn tại... nếu cậu muốn diễn một vai để đời! - Giữ chặt giọng bình bình, đạo diễn Quang Huy rất nghiêm túc dạy dỗ người thiếu niên trước mặt.

— Với tư cách? - Minh nhú mày, cơ mặt đông cứng.

— Của một đạo diễn! - Không chần chừ, ông trả lời ngay. Dứt khoát và tự tin. Về kiên định của ông làm Minh bồn chồn.

— Hư hư... Nực cười! Ông tỏ ra rất hiểu tôi, luôn tò mò về tôi. Nhưng... tôi thì không cần điều đó. - Nét môi cong lãnh đạm, Minh trả lời, nụ cười bất cần.

— Không cần? Cậu chắc chứ? - Tiếng nói hạ xuống thấp trầm.

Minh mím môi, đôi mắt đỏ ngầu như uất hận, ánh mắt long lanh rung rinh sương nước. Hình như cậu sắp khóc. Tại sao ông ấy lại nói ra những khúc mắc đã dồn ép trong thâm tâm cậu bấy lâu. Một sự bứt rứt sắp bóp nghẹt cậu. Tự dừng mọi thứ như vỡ oà. Như cậu đã tìm thấy cậu trong câu nói của Quang Huy. Một sự thật cậu không bao giờ dám đối mặt.

— Thấy không? Thiên sứ đang giành phần thắng. - Quan sát những biểu cảm trên gương mặt của Minh, ông Huy cười nhạt bình luận.

— Ông nói cái quái gì thế? - Ngước mặt lên cao ngăn những giọt nước đọng lại trong hốc mắt, giọng nói cậu gắt lên như cổ che đi vẻ yếu ớt đang trĩu dậy.

— Lại đeo cái bộ mặt ác ma lên mặt rồi! - Ông Huy tắc lưỡi. - Muốn làm người khác sợ, đặc biệt, muốn tỏ ra lạnh lùng, đôi mắt tuyệt đối không được nhìn thẳng vào đối phương. Tuyệt đối không được chú ý đến biểu cảm của người đối diện, sự dè dặt khiến khuôn mặt mất đi vẻ sắc lạnh. Luôn không được chú tâm đến cảm xúc của người khác mới khiến bản thân không nhún nhường. Tai phải phối hợp với mắt, đứng vững với mọi người. Vì nếu mắt không chú tâm mà tai vẫn chăm chú thì trong tâm vẫn xao động, căng rứt. Không được quá biểu cảm trên gương mặt và khắc phục những nhược điểm khiến bản thân dễ lộ sơ hở như hay dẩu môi, phồng má, chun mũi. Thói quen của cậu là hay mím môi. Mắt luôn bị đánh sang trái mỗi khi đang suy nghĩ. Muốn tạo ra khí thế bức người thì phải luôn thẳng người. Giọng nói chỉ biểu đạt 2/3 cảm xúc, mắt mở to luôn tẩm tia suy nghĩ của đối phương. Tuyệt đối, nếu người khác nhìn thẳng vào mắt mình thì ánh mắt không được phép lảng tránh, chuyển hướng sang nơi khác. Rõ chưa? - Kề sát gần mặt Minh, ông đạo diễn chăm chăm ánh mắt nhìn thẳng vào Minh. Minh bị nhìn thẳng, đôi mắt nâu cụp xuống lẩn tránh, ánh đỏ trong mắt tắt lịm từ lúc nào.

Minh thở dài, hơi thở nặng nề như treo chì, đáy mắt khô xác bắn loạn nhìn ông. Cậu trống rỗng trong vô thức, đôi mắt lạnh lẽo nhưng bất lực.

— Sao? Cậu làm được không? - Cười nhạt giọng, ông nghiêng đầu nhìn Minh.

— Tôi sẽ thay đổi? - Minh ngờ vực.

— Cậu đã làm được, nhưng làm chưa tới. - Cười như cũ, ông vẫn quan sát Minh tỉ mỉ.

Minh vẫn im lặng, sự im lặng của đồng tình. Cậu đã bị ông ta tóm lấy con người thật của mình. Cậu không thể qua mặt ông ta được.

__ Tôi chỉ nói thế. Hãy cố gắng khắc phục. Cậu vẫn có thời gian để suy nghĩ, hãy trả lời tôi khi đã thông suốt. Đây là số điện thoại của tôi! - Tiếp tục nói, ông Quang Huy dúi vào tay Minh số điện thoại của mình. Đoạn, ông cười. - À, trả cho cậu cái áo khoác, đã giặt sạch sẽ rồi nhá. Đừng có quấy phá cái ngôi nhà bé bỏng của tôi nữa, không tìm được đâu! Tôi về đây! Còn đây là kịch bản, tôi để lại cho cậu xem thử! - Lui cuilẩy túi xách giấu trong xe chặn dra để cất cái máy về, ông tiếp tục đọc thoại.

Minh nhận lấy những thứ đạo diễn đã đưa lại, gương mặt trắng bệch, tim đập đơ ngầu, hơi thở nóng bừng lên. Cậu cảm nhận cơ thể lại có những dấu hiệu bất ổn.

__ Không tiến! - Cậu hừ lạnh trốn tránh, quay mặt đi nơi khác.

__ Không sao chứ? Mặt cậu xanh xao lắm! À, mà bà tiếp tân hồi nãy nằm ở bệnh viện nào để tôi còn biết thăm chứ? - Chồm chồm nhìn Minh, ông Quang Huy không quên hỏi thăm nàng “sắc nữ” vừa nhập viện.

__ Ra ngoài hỏi cái tên tóc vàng khè, mắt xanh xanh mà ông khen là đẹp trai nhất trường á! Hấn nói cho mà nghe! - Minh bực dọc lườm liếc.

__ Tự nhận mình sống trong trường rồi hả? Há há! - Lão Huy lại cười khoái trá.

__ Đi ra! - Minh chỉ tay về phía cửa đuổi thẳng, mặt nóng bừng, hơi thở dồn dập. Cậu cố gượng để tránh làm ông Huy trông thấy vẻ bất ổn của mình.

__ Đuổi tôi phũ phàng vậy sao? Về nha! - Ông Quang Huy dẫu môi, vẩy vẩy tay tạm biệt. - Nhớ đọc kịch bản đó! Còn sợi dây chuyền nữa đó!

__ Mau lên! - Cậu gầm gừ trợn mắt, những tia máu li ti sọc lên dữ dội trong mắt. Nhanh người, Minh chạy lại cánh cửa đẩy ông Huy ra ngoài, khoá trái cửa lại.

54. Q.4 - Chương 2.1 : Giác Mơ Quái Đản

Trong phòng chỉ còn mình Minh.

Cậu ôm ngực, mồ hôi vã ra đầm đìa, bàn tay co quắp lại. Lòng ngực đau buốt như xé thịt. Hơi thở mỗi lúc lại nặng nề hơn. Cậu tựa lưng vào cửa thở dốc, một tay bấu chặt vào lồng ngực. Đôi mắt chuyển sang màu đỏ tươi đầy chết chóc. Môi bật máu vì cố cắn răng cam chịu. Cả cơ thể không thể chịu nổi cơn đau quặn quại mà ngồi phịch xuống sàn.

Chật vật chạy đến góc xếp vali, như phát điên, cậu lục tung đồ đạc ran như tìm kiếm thứ gì, bàn tay run rẩy, hoảng loạn đầy gân guốc trông vô cùng đáng sợ.

Cậu quỳ xuống nền gạch, lôi hết đồ trong các ngăn, tìm kiếm trong đống lộn. Mừng rỡ chụp lấy lọ thuốc màu trắng không nhãn, cậu vốc một nắm thuốc trong lọ vào miệng không chần chừ.

Những viên thuốc rơi vãi trên nền gạch, Minh bắt lực ngã dài xuống đất, hơi thở vẫn hối thúc, mồ hôi ướt đầm áo, khoe miệng tanh nồng mùi máu.

Cơ thể dịu lại, đầu óc bớt choáng váng, đôi mắt Minh nhắm nghiền lại một hồi. Bàn tay duỗi thẳng ra, gân chìm xuống tĩnh lặng. Da thịt cậu dần hồng hào trở lại. Khuôn ngực phập phồng nhẹ nhõm hơn. Cơ thể không còn nóng phừng mà trở nên lạnh ngắt như xác chết.

Mở nhẹ mắt ra, miệng phụ hồ hấp cho mũi, màu đỏ trong mắt tắt lịm, ánh nâu bừng sáng kì lạ. Minh cố gắng trườn dậy, nhặt những viên thuốc vương vãi dưới nền gạch. Gương mặt Minh bớt vẻ trắng bệch, duy chỉ có lòng vẫn không thôi đau nhức. Những cơn đau mỗi lúc ập đến nhanh hơn, gần hơn và tàn bạo hơn. Cậu còn bao nhiêu sức lực để chống chọi với căn bệnh quái ác này?

Theo thói quen, bàn tay cậu lại đưa lên cổ. Sợi dây chuyền thập tự đã biến mất khỏi cổ từ lâu. Cau mày, nhím xù cắn chặt môi.

[Lão Quang Huy đáng ghét, nếu không tại ông lấy đi sợi dây chuyền đó thì tôi không cần khổn khổ vậy. Bây giờ nó đã rơi vào tay Tiểu Bạch. Thực sự rắc rối rồi đây!]

Cố sức thu dọn đồ đạc đã hất tung ban nãy, Minh vừa tập trung suy tính điều gì đó. Làm sao để lấy lại sợi dây chuyền đây? Bí mật của nó không bị ai phát hiện chứ? Hi vọng là cô gái rắc rối kia còn giữ nó.

“Ting... ting... ting...”

— Alo, chào Thẩm phán.

[Sao thế? Giọng nói cậu không được ổn cho lắm, đêm hôm qua tốn nhiều sức lực lắm sao mà nghe mệt mỏi thế?]

— Nhảm, đừng nghĩ bậy.

[Chứ cậu đã xử lí con bé ấy thế nào?]

— Ba viên thuốc an thần loại nặng vào ly rượu của ả. Thoát thân.

[Thông minh nhỉ? Cứ tưởng Demon sẽ “thất thân” chứ? Không ngờ... Ha ha!]

— Này, có gì thì nói nhanh đi. Tôi không được khoẻ cho lắm!

[Vẫn còn đủ thuốc chứ?]

— Ừ, còn. Có gì thì nhanh đi!

[Ok, vào đề chính. Cô ấy về rồi...]

— Sao?

[Bình tĩnh. Báo cho cậu chuẩn bị tinh thần thôi.]

— Không phải chứ? Tại sao không sớm, không muộn mà về ngay lúc này? Theo cậu thì tính sao?

[Kế hoạch của chúng ta phải nhanh hơn một bước. Cô ta sẽ làm xáo trộn tất cả.]

— Hừ, không đến nỗi đó chứ.

[Cô ấy sẽ kéo tôi biến mất khỏi đây.]

— Cậu tính lui về hậu trường à?

[Phải, sắp đến lúc tôi phải chuẩn bị cho trò chơi tiếp theo. Biến mất chỉ là một phần trong kế hoạch.]

— Tôi muốn Angel.

[Nhiệm vụ của tôi là thu dọn tàn cuộc chứ không phải giao ra Angel.]

—

[Chúng ta có một nhiệm vụ khác nhau. Đừng trách tôi!]

—

[Này, sao tim lặng thế?]

— Ừm... Ya... Đau!

[Hừ, tôi đã bảo cậu phải yêu quý bản thân mình mà! Giờ thì tôi bỏ mặc!]

— Thân mình còn lo không xong mà đòi khuyên nhủ người khác.

[Dư hơi cái thật nhỉ? Nhanh chóng thu xếp để lo cho sức khỏe trước đi!]

— Ừ.

[Thôi bye, lo phục vụ quý cô khó chiều ấy đi. Ngày mới thành công.]

— Chào cậu, chúc thuận lợi.

Minh cầm điện thoại trên tay, đưa bàn tay còn lại xoa xoa lồng ngực. Một cơn đau lại len lén đến, nhói đau vô cùng.

— Về rồi sao? – Chợt cười tinh quái, cậu đang chờ cú điện thoại tiếp theo.

“Ting.. ting ... ting”

Tiếng chuông lại đổ dồn. Nụ cười trên môi Hiểu Minh càng trở nên đặc ý.

— Ai thế nhỉ?

[Black!!! Anh tám với ai mà em gọi cả chục cuộc không được thế?]

Minh cười lớn, chống hông.

— Ồ, thì ra là cô gái nào đó đang gọi nhầm số.

[Anh giỡn dai quá. Có vẻ như anh biết tin rồi. Này, ra sân bay đón em ngay, cầm đũa nữa!]

— Ok, đũa tí thôi. Đợi anh một chút.

[Nhanh đấy! Nóng quá rồi!]

“Tút tut tut”

Xoay nhẹ khớp cổ, chỉnh chu lại quần áo, cậu cong nhẹ môi, kéo vali rời khỏi căn phòng của khách sạn.

Nhiệm vụ: Khai quật quá khứ

Bước 1: Kí ức: Be going

Bước 2: Kích động: Save

Một dấu stick đỏ vào cuốn sổ nhỏ, Hiểu Minh bí ẩn cho nó vào túi. Bắt đầu cuộc hành trình của mình, nhiệm vụ mới phải hoàn thành: Đưa thiênthần trở về quá khứ.

Sân bay Tân Sơn Nhất.

10.00 AM

Những hành khách đổ từ một làn ra vào đi ngang qua mặt cô gái trẻ. Đồngvali dựng sát góc cạnh cô có vẻ như còn cao hơn chiều cao 1m70 của cô. Chiếc Jacket đính tán màu trắng hầm hố kiểu tomboy, cô gái thắt rất phần mái của mình trông thật xinh xắn, đôi giày cao gót đen hơn 7 cm càngtôn thêm vóc dáng cao ráo. Gương mặt kiểu diêm lai Tây với màu tóc nâuvàng để làm người ta ấn tượng từ cái nhìn đầu tiên. Chốc chốc, cô lạiđưa tay lên nhìn đồng hồ rồi lầu bàu vài câu tiếng Anh trong miệng nhưđang bực tức ai.

Chiếc Bugatti đen sang trọng vừa được tu sửa đã ngốn kha khá tiền củachậm chậm dừng trước cửa sân bay, thiếu niên tóc nâu với áo sơ mi đenthanh nhả bước ra, dáng đôi mắt kiếm tìm.

- Hey, I'm here! - Cô gái khoác Jacket trắng mừng rỡ vẫy tay.

Hiểu Minh thở dài nheo mắt nhìn, sau đó cũng đi về hướng cô gái. Mái tóc nâu vàng ngúng nguẩy rồi dang tay mình ra ôm lấy Minh, vui vẻ mà cũngnhư đang trêu đùa:

— Hello, honey, I miss you.

— Mới không gặp gần một tháng thôi mà! - Minh phì cười, đưa tay ôm lấycô gái, tay còn lại vuốt vuốt mái tóc nâu mềm mượt của cô.

Cô nháy mắt lém lỉnh:

— Lần ấy là em trốn qua đó nên không tính. Hôm nay là đường đường chính chính gặp anh trai nên phải khác chứ!

— Anh vinh hạnh quá! - Minh nhúu mày tựa như đùa cợt. Chợt, ánh mắt nâu đỏ di về phía sau cô, rồi dần lấp bấp nói:

— Em... đến Việt Nam... công tác?

— Vâng.

— Anh nghĩ rằng em có ý định sống ở đây luôn thì phải?

Cô cau mày, đưa khuỷu tay húc vào vai Minh, ngưng ngưng:

— Kệ người ta!

Minh nhăn nhó ôm chặt vai, cú húc của cô gái đã va trúng cái vai trái khốn khổ của mình, cậu rên rĩ. Cô vội hốt hoảng hỏi:

— Vai anh bị gì thế?

Minh phẩy tay, cổ cười:

— Chả sao cả! Nào mình về thôi!

— Anh nói không sao tức là vô cùng nghiêm trọng. - Cô lẩm bẩm. - Để vệ sĩ lái, tay anh bị thương rồi!

Minh nhún vai, day trán:

— Chả có gì qua được mắt em.

— Tất nhiên, em là dân học y và cũng quá rõ tính cách anh mà. Đi thôi!

Minh hỏi:

— Còn đồng của nợ này? - Chỉ chồng hành lí của cô, phiền muộn.

Cô gái xinh đẹp tinh quái cười, húng hắng rồi cất to giọng:

— Alex đáng yêu ơi, anh có thương thiếu gia của anh không?

Chỉ nghe phía sau vách cột gần chỗ hai người đứng vang lên tiếng tru rú than oán:

— Haizz... Biết ngay là đến phiền mình mà! Lady first!

Cùng vào sau xe ngồi, họ vui vẻ cười nói với nhau vui cùng thân thiết. Thoạt nhìn, cứ ngỡ họ là một cặp tình nhân. Tuy nhiên, cô gái lai xinh đẹp đó lại có đôi mắt hổ phách giống hệt Hoàng Hiểu Minh, có thể gián tiếp thông báo họ có quan hệ huyết thống.

Cảnh vật chạy lùi phía sau, mọi thứ nhanh vùn vụt. Trên xe, Minh trầm mặc nhìn cô, rồi bắt đầu nghiêm túc trở lại.

— Em về vì Kế hoạch Asean. - Cô mở lời.

— Là cái có? - Mắt xếch lên, Minh nói.

— Phải. Em muốn hỗ trợ các anh. - Cô trả lời.

Cánh môi anh đào ngập ngừng rồi mở lời sau ít phút im lặng:

— Red công khai chống đối việc làm của chúng ta.

Cô gái vắn vẹo cúc áo, vu vơ cười:

— Anh ấy yêu rồi! - Ngẩng mặt lên nhìn Minh. - Không ai hiểu rõ anh ấy bằng em đâu!

— Hình như em nắm rất rõ tình hình ở đây.

Làn môi hồng mọng nước cong lên nhàn nhạt, rồi thư thả:

— Để em thử tóm tắt xem đúng không nhỉ? Okay! Bắt đầu: Khi anh và Red đến Việt Nam, mục tiêu đầu tiên là tìm ra Jonny, buộc cậu giao ra Angel. Từ Jonny, cả hai lần mò ra tung tích của cô gái họ Bạch. Bạch Hàn Băng sau nhiều năm thất lạc được biết là đã thay tên đổi họ, sống một cuộc đời mới. Vì muốn lấy lại Angel quan trọng nhất từ tay cô ấy và lôi kéo con người ấy trở về với trò chơi mà hai anh đã phải tìm mọi cách để tiếp cận cô ấy. Jonny dường như đã bị phía MR.M mua chuộc, vì mối quan hệ thân tình với Băng Nhi và quyết tâm bảo vệ cô. Cô gái ngây thơ rơi vào những nguy hiểm vô hình từ bàn tay dã tâm của BJ

và hai anh đã phải thầm lặng bảo vệ cô ấy. Thành công hơn anh, anh Red đã có được thiện cảm của cô ta, nhưng dần mất đi mục tiêu ban đầu vì bị sự trong sáng của cô tamê hoặc. Anh tỉnh táo nhận ra điều đó nên cấp bách muốn đem kí ức đau thương của cô ta lật lại. Nhưng mà, anh Red nhất quyết ngăn cản vì đã lỡ fall in love. Vậy nên mâu thuẫn giữa các anh đã bắt đầu. Đồng thời, khôn khéo đưa cô “Công chúa quốc dân” quy hoạch vào trò chơi này thực sự rất tỉ mỉ. Đáng tiếc là cô gái đó quá thông minh, chưa bao lâu đã phát hiện ra những bất ổn xung quanh mình. Nói chung, các anh đang bị một đồng rắc rối bủa vây.

55. Q.4 - Chương 2.2 : Giác Mơ Quái Đản

Hoàng Hiểu Minh mở tròn mắt xem cô gái có đôi mắt giống mình đang kể một hơi, rất cụ thể làm cậu khá bất ngờ.

— Em gắn camera trên người anh?

Cô ấy bụm miệng, tỉnh ranh:

— Hả rồi! – Rồi cô búng tay, nháy mắt tự tin. – Nhiệm vụ của em là tháo gỡ mớ bòng bong này.

Nhà của Chí Linh.

Hành lí của nhím xù đã được chuyển đến từ trước. Ngôi nhà hôm nay khá tẻ nhạt khi thiếu đi anh chàng chủ nhà Chí Linh. Chỉ có Hoàng Thi và Kỳ Thư đang ở nhà. Chiếc xe màu đen bò chậm vào bên trong căn nhà rồi dừng hẳn. Từ trong xe, cặp nam thanh nữ tú bước, mang theo vẻ tò mò vô cùng cho Phạm Kỳ Thư.

Hoàng Thi ngồi trên sô pha, thấy hai người vừa mới đến, cậu vui vẻ khoanh tay trước ngực, chào:

— Long time no see, sister!

Cô gái tóc nâu mừng rỡ ôm choàng lấy cổ cậu em, nói cười:

— Ừm, Deuce lớn quá! Xém chút chị không nhận ra rồi!

Minh thả người xuống sô pha nghỉ ngơi, đôi mắt khẽ đánh về hướng Kỳ Thư cùng ánh nhìn phức tạp. Cô gái nhỏ bị ánh mắt ai đó như xuyên thấu mình mà khẽ rụt người, vẫn cố lạnh lùng mở to mắt đáp trả. Cô cố cười thật hòa nhã, nói với Hoàng Hiểu Minh đang ngồi đối diện:

— Cô ấy là...

Nghe có người nhắc tới mình, chiếc Jacket trắng quay đầu nhìn, gương mặt xinh đẹp cong môi mỉm cười, giới thiệu.

— Hi, tôi là Ella. Tôi là... bạn gái của Black. – Đánh mắt sang Minh.

Minh cười ôn nhu, xoa xoa đầu cô gái tỉnh ranh, ngọt giọng:

— Phải rồi! Thưa cô, cô chính là người tình kiếp trước của tôi. Đến giờ vẫn lẻo đẻo theo đòi nợ.

Ella cười sáng khoái, đưa tay tới trước mặt Thư.

— Cô là Lee Sang Mi, hôn thê của anh Red?

Thư bắt ngờ, nhướng mắt:

— Cô biết tôi?

— Phải, tất cả những gì về anh Red tôi đều biết... vì tôi là... người tình mười kiếp của anh ấy! Ha ha!

Cả Thi và Minh đều bụm miệng cười. Tính Ella vẫn thích đùa cợt như vậy. Nhiều khi bị tính khí quái đản này trêu đùa mà cả bọn phải dờ khóc dờ cười.

Thi bông đùa:

— Vậy em là người tình kiếp thứ mấy của chị thế?

— Kiếp sau em à, kiếp này sẽ loạn luân mất! Ha ha! – Ella vuốt vuốt mái tóc của Thi, trở vào mũi của cậu.

Phạm Kỳ Thư tỏ vẻ không vui trước người lạ mới đến nhưng vì phép lịch sự, cô vẫn phải ngồi tiếp cô gái ấy. Cô không hiểu nổi rốt cuộc cô gái này có mối quan hệ gì với ba người họ nữa. Có vẻ họ là họ hàng của nhau, cô gái có gương mặt lại rất giống Chí Linh, đôi mắt hồ phách xinh đẹp như Hiểu Minh, lại vừa bảo yêu Thi sẽ loạn luân. Rốt cục là thế nào?

Mãi dăm chiêu suy nghĩ, Thư giật mình khi bị tiếng vỗ tay của cô gái thức tỉnh, chú tâm lắng nghe.

— Hi cô gái xinh đẹp, chúng ta làm chị em tốt nhé, gọi tôi là Ella.

Trong cơn mơ mụi.

Tôi đang ở đâu đây? Tại sao mọi thứ lại trắng xóa như vậy? Cứ như tôi đang rơi vào một khoảng không vô tận, không hề có lối thoát. Mọi thứ đều trắng toát. Không gian mênh mông vô cùng.

Tôi lang thang trong khung cảnh rộng lớn vô tận này. Không cảm nhận được gì cả. Ánh sáng trắng cứ bao bọc xung quanh. Tôi không tìm ra được cánh cửa nào để thoát thân cả. Cảm giác thật hoang mang. Đáng sợ quá!

Đột nhiên, thứ ánh sáng chói lòa tự nhiên rơi đến tôi. Tôi đưa tay cản bớt những phân tử ánh sáng đang chực ào vào vòng mắt của mình. Ánh sáng kết tụ thành một khung hình chữ nhật đứng, là một cánh cửa lớn. Mừng quá! Tìm ra lối thoát rồi!

Tôi cố sức chạy đến cánh cửa đang mở ra. Cảm thấy chạy nhanh đến tê, chẳng có chút mệt mỏi nào. Tôi gắng hết sức vượt qua cánh cửa đó. Ánh sáng trắng lùi lại sau phía sau, tôi đã đến một nơi xa lạ khác.

Tiếng rạt rào, rạt rào và bàn chân nhón nhót. Trước mắt tôi, biển xanh trong vắt lấp lánh như thủy tinh. Ánh sáng cam dịu của mặt trời chảy dài trên bờ cát. Mây lang thang trôi dạt khắp nơi. Những rặng dừa và phi lao rung lao xao trong gió. Tiếng hải âu chao trên đỉnh đầu, kêu ồn ã. Sao tôi lại đứng trước biển cơ chứ?

Phía sau lưng, đột nhiên vang lên tiếng cười nói vui vẻ, lạnh lạnh của những đứa trẻ. Tôi quay đầu nhìn, có hai đứa bé chạy ngang qua tôi. Đứa bé trai có tóc nâu nâu, cơ thể bé phúng phính đáng yêu. Đứa bé đó có đôi mắt thật đặc biệt, nó như làm từ đá hồ phách, trong veo và lạnh lợi vô cùng. Đứa bé trai đẹp quá! Đẹp chẳng thua kém Thiên Thần!

Phía sau, đứa bé gái mái tóc ngắn, để mái bằng, gương mặt xinh xắn như búp bê đang nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cậu nhóc phía trước. Cô bé quen quá! Hình như... Không! Chính xác là em bé trong tấm hình tôi đã lấy trong phòng của ba - cô bé có đôi mắt màu xám tro kì lạ, giống như tôi.

Hình như cả hai đứa bé không nhìn thấy tôi, chúng líu ríu chạy ào ra bờ biển, trên tay cầm hai cái làn nhỏ. Tôi tò mò đuổi theo chúng, hai đứa bé vừa cười vừa nói, giọng nói ngọt ngào của trẻ con thật đáng yêu.

Thì ra hai nhóc con đó bắt sao biển. Những chú sao biển trôi dạt trên bờ biển vắng, màu sắc xinh đẹp. Tôi khựng chân, đứng phía xa, có một điều ít ai biết: tôi sợ nước. Mỗi lần ra biển chơi, tôi chỉ dám ngồi trên bờ đắp lâu đài cát, chưa bao giờ tôi dám đi bơi. Mỗi lần đặt chân đến nơi nhiều nước, tôi lại cảm giác rất sợ hãi. Cảm giác cứ như mình đang chết đuối. Thấy nước là run rẩy, chẳng còn tinh thần gì cả. Bởi vậy, tôi không biết bơi. Nhìn hai đứa bé chừng ba, bốn tuổi đùa nghịch ở bãi biển vắng, lòng tôi chợt dâng lên nỗi bất an vô cùng.

Hai em bé thi nhau đi theo bờ cát bắt sao biển. Bé trai xoắn cao quần, da thịt trắng trẻo, trông thật yêu quá. Đứa bé gái mặc váy trắng in hoa đỏ hững hờ nhặt những chú sao bỏ vào chiếc làn trên tay.

— Tiểu Bạch! Ở đây có nhiều sao biển lắm này! - Bé trai cất to giọng réo gọi, tay vẫy vẫy em bé gái chạy theo.

Tôi lẩm bẩm: Tiểu Bạch?. Đây không phải cái tên mà tiếng nói bí ẩn hay gọi trong tiềm thức tôi sao? Vậy... Em bé mắt xám tro là Tiểu Bạch? Tại sao tôi lại nghe những tiếng gọi kì lạ vang lên tên gọi này?

Bé gái đuổi theo, vui vẻ:

— Nhím ơi, xem chú sao biển này có to hay không?

— To á? - Đôi mắt hổ phách đặc ý, bé trai giờ con sao biển trong cái làn của mình lên. - Làm sao to bằng con của nhím chứ!

— Chúng ta cá xem ai bắt nhiều sao biển hơn nhé! - Bé gái lém lỉnh nháy mắt.

Thế rồi hai dáng vóc nhỏ bé kia nhanh nhẹn tách xa nhau, mỗi đứa một góc riêng, hăm hở đi nhặt sao biển.

Tôi đứng nhìn chúng, như là mình chỉ là người vô hình. Ánh nắng hắt vào hai thân ảnh kia, trở thành những vệt bóng lùntịt, vô cùng đáng yêu. Tôi ngỡ ngàng tìm kiếm, tại sao không có cái bóng của tôi?

— Tiểu Bạch! Xem nhiều sao biển chưa này! - Bé nhím vui vẻ ngoắc ngoắc cô bé đến bên mình. Cậu bé đi dần ra biển, đến khi nước biển dâng hơn đầu gối của cậu.

Tiểu Bạch xách cái làn của mình tới, có vẻ như cô bé không nhặt được nhiều sao biển như nhím. Cô bé phụng phịu:

— Ừm, sao nhím có nhiều sao biển hơn Băng Nhi chứ? Không chịu đâu! Cho Băng Nhi bớt đi!

Cậu nhóc tíu tít cười, cánh môi hồng nhạt dẩu dẩu:

— Không cho! Không cho! Đây là sao biển của nhím!

Bé gái ngang bướng đuổi theo nhóc con, đưa tay cướp sao biển từ làn của bé trai. Hai đứa bé chạy ra biển xa hơn. Thật ra, với vóc dáng nhỏ thó đó thì mực nước có sâu, còn cỡ chiều cao của tôi thì chắc chưa tới đầu gối. Tôi lo lắng nhìn hai đứa trẻ đang lộn xộn ngoài xa. Hai bé hoàn toàn không thấy tôi.

Bé trai bắt đầu nổi cáu khi cô bé phá bình cậu, số sao mà cậu nhặt được bị cô lần lượt bắt thả về biển.

— Tiểu Bạch chơi xấu quá! Bỏ ra! Không được lấy sao của nhím nữa! - Bé quay vòng vòng né tránh, cặp mày cau lại, hai tay cố đẩy cô bé ra xa mình.

Tiểu Bạch cứ lẩn lỏi, đầy vui thích, mặc kệ phản ứng giãy nảy của bé nhím.

— Cho Băng Nhi đi mà! Hi ha! Sao biển chạy hết rồi! Nhím mất sao biển rồi!

— Buông ra! Không được phá nữa!

— Sao biển chạy nữa nè! Sao biển bơi mất rồi! Lêu lêu!

— Băng Nhi! - Nhím hét lên, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng vì giận dữ. Cậu bé đẩy ngã cô bé té nhào xuống nước và nhặt sao biển của mình.

Thình lình, con sóng mạnh ập tới khiến Tiểu Bạch không đứng dậy kịp mà bị cuốn đi, có tiếng hét thất thanh của Tiểu Bạch và gương mặt hốt hoảng của bé nhím tràn tới.

— Cứu, cứu! A! Cứu! - Tiểu Bạch ú ớ bị chìm dần trong làn nước. Nhím nhỏ vớt cái làn sang một bên, vội vàng đuổi theo. Nhưng em ấy cũng chỉ là một em bé, làm sao có thể vật lộn cùng con sóng hung hãn kia nổi.

Tôi bất ngờ, bỏ mặc nỗi kinh hãi với nước, vội vàng chạy ra đến biển. Nhưng...

Tại sao tôi chạm thấy nước mà không ướt? Sao tôi không chạm tay đến hai đứa bé kia được? Chẳng lẽ tôi thực sự đã vô hình, không thể chạm vào mọi thứ? Tôi bị sao thế này?

Bất lực nhìn Tiểu Bạch chìm dần trong dòng nước, lòng tôi như lửa đốt. Làm sao cứu em ấy đây?

Sốt ruột quá! Nhím nhỏ bỏ mặc em bé gái chơi vui bị nước cuốn đi, chạy thoăn thoắt lên bờ, la hét lên:

— Cứu với! Cứu với! Tiểu Bạch bị chết đuối! Chú Phong ơi chú Phong! Tiểu Bạch! Tiểu Bạch! Cứu! Cứu!

Bấy giờ tôi mới phát hiện, không xa bờ biển, lấp ló một toà biệt thự trắng lộng lẫy. Nghe tiếng hét thất thanh, từ bên trong biệt thự, ba bốn con người vội vã chạy ra ngoài. Chạy đầu là một người đàn ông anh tuấn đeo kính không gọng. A! Đó... đó là cái chú chụp hình với ba cơ mà! Cái chú đó! Đúng chứ đó là cha của em bé gái. Ông ấy vội vàng lao xuống biển, bắt lấy cánh tay bé nhỏ rãng đưa lên cầu cứu của Tiểu Bạch. Rất nhanh, ông bế được cô bé lên, xóc nước.

Nhím nhỏ chạy lại bám lấy chân một phụ nữ xinh đẹp, méu máo khóc oà lên.

Tôi thấy người phụ nữ còn, đích thị chính là người mẹ bé gái lolắng tốt độ, vội vàng đến xem tình trạng đứa bé bị chết đuối.

Tiểu Bạch được hô hấp nhân tạo và ép tim nên dần tỉnh lại. Cô bé ho sặc sụa, khóc ngất.

Cô xinh đẹp bé bé nhím lên, hỏi han nguyên nhân mọi chuyện. Nhím lắc đầu, khóc rưng rức. Tiểu Bạch dần tỉnh táo, chỉ vào nhím nhỏ, la hét, khóc lóc:

— Cha ơi! Nhím ăn hiếp con! Nhím đẩy con ngã xuống nước! Nhím xấu lắm! Con không muốn chơi với nhím nữa đâu! Hu oa!

56. Q.4 - Chương 2.3 : Giác Mơ Quái Đản

Những người lớn liên tục đổ dành. Bé nhím đưa đôi mắt vô tội nhìn xung quanh rồi cũng hét lên, vùng vẫy:

— Mẹ ơi, nhím không thích Tiểu Bạch đâu! Con muốn về nhà! Con không chơi với Băng Nhi nữa! Con ghét Băng Nhi!

Tôi đứng nhìn họ, những con người mang khí chất ưu tú vô cùng. Hai đứa bé đáng yêu đang giận dữ. Họ phải cố dỗ dành hainhóc nhỏ nhín khóc. Tiếng khóc còn to hơn tiếng biển xô vào bờ. Cảnh tượng inh ỏi, buồn cười của trẻ con làm người lớn phải dở khóc, dở cười.

Ánh hoàng hôn cam đỏ rọi trên biển huy hoàng, những cái bóng đen dần, hút tôi vào trong bóng tối đó. Đen kịch!

Tôi lại đang ở đâu đây? Một màu đen tối bao trùm tịch mịch. Cảm giác vô cùng ngột ngạt. Rồi, tôi cảm giác rất nóng bức. Nơi đâu mà nóng thế này? Cảm giác như da tôi muốn bong. Nóng quá!

Ánh sáng dần mạnh mẽ ập vào mắt. Màu cam đỏ của lửa bao bọc quanh tôi. Tiếng lửa cháy lách cách thiêu đốt mọi thứ. Tôi nghe tiếng cột xà gãy rầm rầm. Tiếng hét cuồng loạn đầy bi thảm.

Cháy! Là một đám cháy kinh hoàng! Mọi thứ bị nhấn chìm trong biển lửa hung hãn. Cảnh tượng chết chóc đập vào vào mắt tôi, rất sinh động. Tôi đang trực tiếp có mặt tại đây, và tôi đang đứng xem thần chết mang dần những con người xấu số đi.

Tựa như trong vỏ não có luồng điện xẹt qua, những hình ảnh đó khắc sâu trong tâm trí tôi, vô cùng đáng sợ.

— Hu hu, cha mẹ ơi! Cha mẹ ơi! Cha mẹ đâu rồi? Nóng quá! Tiểu Bạch nóng quá!

Em bé đang ở trong biển lửa đó, em ngã dài trong khoảng không gian toàn lửa đỏ. Tiểu Bạch khóc nức nở. Một mảng tường đổ sập xuống. Người phụ nữ hét lên, gọi to:

— Tiểu Bạch, chạy đi con! Chạy đi! Mau lên!

Cả hai mẹ con đều kẹt trong đám cháy. Tôi đứng nhìn họ. Bản thân mình như một linh hồn chỉ biết vô lực nhìn họ dần chìm trong lửa đỏ.

Sợ quá! Chưa bao giờ thấy sợ như thế này! Tôi muốn khóc lên! Cảm giác giữa sinh và tử sao mà mong manh quá! Làm sao cứu họ được đây? Tôi cảm giác như trong tim đang bị vỡ vụn ra. Một cảm giác đau đớn không thể nói thành lời. Đau quá!

— Tiểu Bạch! Dạ Tuyết! Hai người có nghe không?

Trong lửa đỏ cao ngất, bóng dáng người đàn ông xông vào bên trong, những vách tường càng đổ xuống dữ dội. Tôi quay lại nhìn, em bé bị đèn chùm rơi xuống đầu. Âm thanh rầm rầm như muốn tàn sát hết mọi tiếng kêu cứu.

— Băng Nhi!

— Tiểu Bạch!

— Con ơi!!!

Bất chấp ngọn lửa hung tàn, người đàn ông xông vào trong. Vợ và con ông bị kẹt trong đám cháy đó. Đứa bé bị kẹt giữa sảnh và đèn chùm trên trần đã rớt xuống, va vào đầu nó. Người mẹ kẹt ở cầu thang, trước mặt bà bị chắn bởi hai cột trụ lửa cháy kinh hoàng. Sức nóng mãnh liệt thiêu rụi mọi thứ mà nó lướt qua.

Người mẹ nức nở gào thét lên:

— Cứu Băng Nhi! Hàn Phong, xin anh cứu con của chúng ta! Cứu nó ra trước đi! Băng Nhi! Băng Nhi!

— Anh sẽ quay lại!

Người đàn ông nhìn bà bằng con mắt cương quyết rồi bế thốc đứa bé đã bất tỉnh vượt qua đám lửa lớn.

Ám ảnh như vậy. Khắc sâu như vậy. Tôi che lấy miệng nhìn gia đình đó chết trong ngọn lửa dữ. Đau đớn và bất lực cùng cực! Nước mắt đang tuôn phải không?

Rồi sau đó trần nhà run rẩy rớt từng thanh cột xuống, lửa cháy đỏ mọi nơi. Tôi thấy một mái kèo đang đập vào đầu mình. Lửa sáng thiêu đốt!

ÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁ!!!!

— ÁÁÁÁÁ! Cha mẹ cứu con!

Tôi bàng hoàng ngồi bật dậy, mồ hôi vã ra như tắm. Quả tim trong lòng ngực của tôi đập như điên loạn. Hình như có cả nước mắt mặn mặn xuống môi.

Chúa ơi! Tôi chưa bao giờ mơ thấy cơn ác mộng nào kinh khủng như thế này. Tất cả cứ như là thật ấy.

Tôi xem đồng hồ trên tủ đầu giường: 9 giờ sáng.

Đêm qua đến gần sáng tôi mới hoàn thành cảnh film, mệt mỏi bò về nhà ngủ, ấy thế mà trong giấc ngủ lại chắc yên ổn. Vợ vàng cắp lấy quyển sách kẹp hai tấm hình tôi đã giấu, tôi moi hình ra, ngắm nhìn. Đúng là họ! Gia đình ba người: Hàn Phong, Dạ Tuyết và Tiểu Bạch. Là họ! Tôi đã mơ thấy họ! Sống động y như thật! Là họ! Không sai được!

Những giấc mơ quái đản làm tôi rùng mình sợ hãi. Trông thấy ba người đang mỉm cười hạnh phúc này, chợt như tôi thấy nụ cười đó trở nên méo mó, đầy ma mị. Hoảng hồn, tôi gấp nhanh quyển sách lại, nhanh chóng đi rửa mặt.

Có lẽ hai hôm nay tôi đã suy nghĩ quá nhiều về họ mà đã mơ thấy những điều bậy bạ, khủng khiếp như vậy. Tạt nước vào mặt cho thật tỉnh táo, tôi còn nghe lòng ngực mình đau thắt vì sợ hãi.

Mặt trời đã lên cao, nắng tạt vào phòng rạng rỡ. Tôi thay đồ, chải lại tóc. Dư âm của giấc mơ kì lạ vẫn làm tôi hãi hùng.

Tôi quyết định ra phố đi dạo một lát cho bình tâm lại. Giờ này chắc ba ra phòng khám rồi. Tôi không thấy Cherry. À, quên mất nó bảo hôm nay đi dã ngoại với mấy đứa bạn.

Cột tóc cao lên. Tôi thấy mặt tôi tái xanh. Hít căng lồng ngực. Đừng sợ! Apple, đó chỉ là ác mộng mà!

Tình cờ, tôi kéo học tủ bàn trang điểm, trong cái hộp trang sức có cất một sợi dây chuyền thập tự màu đen. Là quà của Thư tặng tôi, phát hiện là tôi chưa đeo thử nó lần nào. Vì thế tôi đem nó ra, tần ngần.

Ánh sáng đen lấp lánh ma quái từ những viên kim cương đen thật thu hút. Sợi dây chuyền chiêm chệ trên cổ tôi.

Ủa? Hình như trên nhà kho áp mái có tiếng lục đục thì phải. Gì thế nhỉ?

Tôi tung cửa phòng, mò lên gác xếp. Chưa gì đã thấy con cún Hạnh Phúc yêu quý của mình nhảy tưng tưng trước cửa nhà kho. Chắc chắn trong nhà kho là người quen nên nó mới mừng rỡ như vậy. Chắc là mẹ.

Cánh cửa bị đẩy ra, tôi nhòm mắt vào trong. Dáng áo phong trắng quen thuộc. Kẻ đó đang lục lọi gì đó trong nhà kho của tôi.

— Ê, kiếm gì đó? – Tôi đưa tay khều khều kẻ đang lúi húi kiếm tìm.

— Á! Giật cả mình – Dương Vĩ An bất ngờ quay đầu lại, mặt tái xanh nhìn tôi.

Tôi dụi mắt, nói:

— Có phải ăn trộm đậu mà thập thò vậy?

An phủ tay, đứng dậy nhìn tôi, rồi đi ra ngoài:

— Tính tìm cái xẻng trồng lại mấy luống hoa, mưa úng hết rồi.

Tôi nhú mày, khó hiểu:

— Lần trước ông cần nhân tui những thứ nào thường dùng thì để dưới nhà đặng khi cần lấy cho tiện mà, sao giờ còn mò lên đây?

An gãi đầu, nhìn tôi, ấp úng:

— Ờ... thì... quên! – Rồi đánh trống lảng sang chuyện khác. – Sao dậy sớm vậy? Nghe nói bà về trễ lắm mà?

Tôi đưa ánh mắt xét nét cậu, đa nghi:

— Thì kệ tui! Mà... ông làm gì mà bí ẩn vậy? Có chuyện gì giống tui phải không?

An lắc đầu nguầy nguậy, tỉnh bơ:

— Đậu có, có giấu diếm gì đâu! Cơ mà bà ổn chưa? Tính ghé thăm bà mà bàn ghế chưa dậy, ráng ở nhà giữ nhà cho bác gái đi chợ. Tự kỉ quá đi trồng hoa thôi!

Tôi cười, cùng cậu đi ra khỏi phòng. Để ý nha, ánh mắt của Dương Vĩ An hôm nay rất kì lạ.

— Ổn rồi! Cảm ơn ông.

Tên con trai kì lạ này cười ôn nhu, nhưng vẫn có chút gượng gạo, cậu vuốt tóc tôi, vội vàng:

— Thôi bà dậy rồi thì tốt, tâm lí cũng khá rồi nên tui khỏi lo. Tui về trước nha, còn chờ mẹ thăm bệnh.

Nói rồi cậu chưa kịp đợi tôi trả lời, đi thẳng xuống nhà, như là chạy trốn vậy.

— Nè, An, cái nón!

Rồi xong, đi mất tiêu rồi! Tôi nhìn theo cái dáng cao gầy đó phóng lên xe đạp rồi khỏi nhà tôi thật nhanh mà phát sinh âu lo trong lòng. Hình như Dương Vĩ An hôm nay có gì đó là lạ thì phải!

57. Q.4 - Chương 3.1 : Sợi Dây Chuyện Chữ Thập

Phố mùa hè ngập tràn hoa nắng. Dòng xe cộ đan xen nhau thành những lối ngược xuôi nơi ngã tư. Tôi đứng ở cột đèn giao thông, canh hướng băng đến trung tâm thương mại. Do lần trước bị xe chẹt mà giờ tôi thấy nhát cây khi băng qua đường. Trung tâm thương mại ở trước mắt, dù sao điều hoà trong đó cũng dễ chịu hơn thời tiết oi bức bên ngoài. Tôi vào đó trốn nắng.

Ngẫm lại, từ giấc mơ hôm qua đến biểu hiện của Vĩ An đều bao trùm một sự mơ hồ, khó hiểu. Chưa bao giờ tôi mơ thấy cơn ác mộng nào kinh khủng như vậy. Đó chưa hẳn là ác mộng, nó như là một chuỗi kí ức đứt đoạn được tua lại, ố mờ, đầy bí ẩn. Tôi thấy nó thật thân thuộc, cứ như tôi đã từng trải qua, đã từng sống trong hoàn cảnh đó.

Buồn cười! Cô bé Hàn Băng đó và tôi khác xa nhau một trời một vực. Tôi chỉ là một đứa con gái bình thường trong tầng lớp bình dân. Cô bé ấy từ cách ăn mặc đến gia đình đều thuộc hàng quyền quý. Tại sao tôi lại mơ thấy giấc mơ kì quặc đó được! Tôi mắc chứng hoang tưởng sao? Tôi cần gặp bác sĩ tâm lí!

Còn Dương Vĩ An, cậu ta đang muốn tìm kiếm thứ gì đó trong nhà tôi. Cậu ấy thông thạo mọi ngõ ngách trong nhà, cha tôi sớm xem An là đứa con nuôi từ lâu, và An nhiều khi còn biết nhiều thứ trong ngôi nhà này hơn cả tôi. Tự bao giờ An trở nên kì lạ? Tôi cảm nhận cả An và Di hình như càng ngày càng bí hiểm,

che giấu nhiều bí mật. Từ lúc cái nick Darkness xuất hiện, Di hay xét nét, quẩn thúc tôi như tội phạm tình nghi. Cậu ấy thay đổi tính tình ngày càng rõ rệt. Khi mới biết nhau, có vẻ con người đó ngoan hiền và lễ độ. Càng về sau, Khánh Di đã cởi mở, hoạt bát hơn, tôi còn thấy Di hơi từng tưng. Nhưng giờ, Di thất thường, hay áp đặt tôi một cách bá đạo không rõ lý do, tính cách trở nên lạnh lùng, ngang ngược. Tôi từng suy nghĩ cậu ta có bị đa nhân cách không nữa.

Và An, An đang giấu tôi điều gì đó. Tôi thực sự muốn biết cái điều kì quái vô hình gì đang dần đảo lộn mọi thứ của tôi. Cả ba, tôi thật sự không biết tìm lý lẽ nào lấp liếm cho thân thể của ông. Jimmy Trần - Trần Thanh Tâm, hai cái tên có mối quan hệ gắn kết với nhau. Tôi có thể hằng thường xác nhận cha đang che giấu một bí mật gì đó.

Rốt cục ba và gia đình người đàn ông tên Phong có dính líu gì đến nhau? Phải chăng quá khứ của ba là một bí mật vô cùng đáng sợ? Nếu không, bà đâu cần che giấu như thế.

Tôi muốn truy tìm, khai quật lại những bí mật xưa. Lẩn khuất trong đó ẩn có điều mờ ám.

Nhiệt độ bên trong trung tâm thương mại được giữ yên ở 25 độ. Không khí khoan khoái đánh bật cơn lờ đờ say nắng của tôi.

Những nhóm thiếu niên dạo quanh trong toà nhà này, cốt như tôi, vào đây tránh nóng. Những quý cô sang trọng bước ra từ một shop hàng hiệu cùng mấy túi đồ làm tôi thèm thuồng. Tôi đi theo thang máy cuốn lên tầng cao hơn. Trung tâm thương mại hôm nay khá đông, tôi đưa mắt nhìn sau lưng, những người lên cùng thang cuốn đang vui vẻ nói cười.

Trong vô tình, từ trên thang cuốn cao nhìn xuống, tôi chạm phải ánh mắt lạnh băng, thoáng qua rất nhanh rồi mất hút. Tôi hoa mắt sao?

Kì lạ! Rõ ràng là...

Tôi ngờ ngợ nghĩ suy rồi sớm quên bằng nó khi bước tới khu giải trí. Chơi game điên cuồng, đổi xu đầy túi, tôi đang cố luyện trò gấp thú lên hàng cao thủ. Nếu có An ở đây, ắt rằng tôi đã có đầy thú nhồi bông rồi! An chơi gấp thú tuyệt cú mèo!

Tiếng nhạc xình xịch, tôi vui vẻ quậy phá trong khu giải trí, xong phè phởn gặm cánh gà ở một KFC nhỏ cùng một tầng lầu.

Phát sinh cảm giác cổ quái là hình như có ai đó đi theo mình. Ngộ nhỉ? Áo gió thì cũng đâu mà thường xuyên thế? Cứ như có ai đó bám theo mình. Có tiếng chân đi theo dai dẳng, nhưng khi quay lại thì chẳng thấy ai.

Tôi dăng nổi nghi hoặc trong lòng. Có phải là tôi đang bị theo dõi? Ặch! Ai đang theo dõi tôi? Họ muốn bắt cóc Apple đáng yêu này đòi tiền chuộc ư?

Xuýt, xuýt, bắt cóc tôi có mà lỗ vốn. Nhà tôi thế nào mà lại có tiền chuộc! Chả thằng bắt cóc nào ngu đến thế đâu. Tôi cố dọ dẫm xem nghi ngờ có người theo mình là đúng không, cố tình dẫn dụ người đó đi theo mình.

Quả nhiên là có một bóng Jacket đen đang đi theo tôi. Tôi nhìn thấy bóng mờ đó nhờ cửa kính của các shop thời trang. Tôi vội nhanh bước, cái dáng cao cao đó cũng thúc chân nhanh lên. Tôi đi chậm, cái người đó cũng dần khoảng cách ra. Cái đuôi nào dám lơ đãng theo bà? Fan cuồng chẳng?

Lại nhầm nhí!

Vấn đề là làm sao cắt đuôi nó được? Hay ít ra tôi muốn biết người đó là ai. Đôi chân thôi thúc tôi đi xuống lầu, vòng xuống tầng hầm trung tâm, nơi là bãi đậu xe bốn bánh. Chỗ đó sẽ vắng người hơn.

Hừ, dù sao tôi cũng đã đi nát cả trung tâm này rồi, chỗ ít người qua lại nhất chỉ có bãi giữ xe.

Nhanh như sóc, tôi len lỏi vào những dãy xe đậu san sát. Thân những chiếc xe lớn dễ dàng che chắn cái dáng bé nhỏ của tôi.

Lấp ló nhìn, tôi có thể thấy biểu hiện ngờ ngác của kẻ theo dõi. Hẳn đội mũ lưỡi trai đen che thấp làm tôi không nhìn ra nổi. Cơ mà trông đáng ghê cũng quen quen. Gặp ở đâu rồi ý nhỉ?

Đối diện trước mặt là trụ cột lớn, sát bên tôi là thùng rác to. Tôi nép ở mui xe BMW màu xám, rắng nín thở vì mùi xăng xe tra tấn. Cái bóng đăm đăm dần về phía tôi.

Chết rồi! Làm sao đây? Tôi bị phát hiện rồi phải không?

Tôi cau mày âu lo, tim bắt đầu đập mạnh. Ánh mắt di về hướng thùng rác, ở đó có một khúc cây dài cỡ sai tay để kê bên. Hay nhỉ? Đây có khúc cây ngon ghê! Hô hô, có vũ khí tự vệ rồi đây!

Tôi nhặt khúc cây, thoăn thoắt di chuyển nấp sau cột trụ, hồi hộp chờ đợi. Kẻ đi theo đang bước tới gần.

Cảm tử quân xông ra chống hấn hơn là bị hấn ép hết lối thoát. Xung quanh xe cộ chật chội, khó lòng xoay sở. Tôi cắn chặt môi, mồ hôi lăn dọc thái dương, rịn ra ở huyệt nhân trung. Dừng cảm lên! Đừng sợ!

— Hây!

VÙ VÚT! CỐP!

Tôi xông ra ngoài, nhanh chóng dùng cây phang tới tấp vào gã. Cây gỗ đập hụt vào trụ cột, gãy làm đôi. Cái bóng đen cực kì nhanh nhẹn đã né được đòn của tôi, quay ra chống đỡ.

Tôi lao cây gỗ vào gã, đánh tới tấp. Bàn tay đó mạnh mẽ túm được vũ khí trên tay tôi, vứt sang một bên. Tôi bắt đầu chuyển sang quyền, tấn công dồn dập vào gã. Bóng Jacket không hề phản đòn, chỉ ra sức né, rồi găng nhanh chóng chụp được cổ tay tôi, khoá ngược tay tôi ra sau lưng.

Tôi vùng vằng hét lên, càng lúc càng yếu, tay càng ê ẩm vì bị gã bẻ ngược, gã mạnh kinh khủng:

— Ya! Bỏ tôi ra! Mi là ai? Đau quá! Bớ người ta! Bắt cóc! Bớ người ta! Ừm ừm ừm! - Loa phóng thanh đang sang sang thì bàn tay đó đã thô bạo che miệng tôi lại. Tôi nghe tiếng thở hì hụi của hắn đang áp sau lưng mình. Len lén, mùi hương quen thuộc lãng vãng đến khoang mũi. Đó là...

Tôi muốn vùng tay gã ra. Hạ sách, tôi nhe nanh phập một phát vào tay gã. Đau điếng, bàn tay đó bỏ khỏi miệng tôi. Thừa cơ, tôi đập thật mạnh lên chân gã, nhanh nhẹn lột chiếc mũ lưỡi trai xuống, uy mãnh đè vai hắn ngã quỵ, tay đưa lên yết hầu của chiếc Jacket đen, siết chặt.

Hảo! Công nhận Apple ta đây oánh người đẹp y chang film Hồng Kông. Xung quanh đây chắc có camera, tôi muốn xin sang ra một đĩa cảnh tôi hạ gục cái tên theo đuôi này in đĩa tặng bà con trong lớp võ cũng được lắm!

— Mi là ai?

Con người đó cúi gầm mặt, thở hắt, mái tóc nâu lộ rõ mồn một. Gã vừa rên vừa tru tréo bằng chất giọng sắp hết hơi vì đau đớn:

— Ai da, bỏ ra! Cái con nhỏ cà tàng này! Cô đè lên vai tôi kìa! Đau quá!

Vừa nghe giọng nói, tôi bàng hoàng nhận ra ngay, vội vàng buông ra, đỡ gã dậy.

— Ừa? Đười ươi Anh Quốc?

— Đười ươi cái con khỉ! - Hắn liếc tôi nẹt cả lửa, đưa tay phủi bụi trên quần áo mình rồi xoa xoa cái vai khốn khổ vừa bị tôi đả thương.

Tôi ngây ngốc thộn ra nhìn hắn, đôi mắt nâu đỏ đang đầy bụi bặm. Mặt Hoàng Hiếu Minh cau lại hầm hừ tôi.

Mình nói:

— Ngoài cái chiêu đập giò tiểu nhân đó ra cô không còn cách nào hạ tôi sao? Chân tôi vừa lành đã bị cái chân heo cô đập phải!

Tôi phồng má, dăm dăm nhìn gã, đầy ngấm ngấm. Hoàng Hiếu Minh sao lại lộ mọ đi theo tôi từ sáng tới giờ cơ chứ?

— Hừm! Có một chiêu đâm giò mà lần nào cũng dính. Hôm dựng xe, ở vô đường, rồi bữa nay nữa, nào cậu chả biết rút kinh nghiệm hay sao?

— Ô hay! Cô vừa cắn vừa đập kiểu đó siêu nhân cũng né không kịp. - Rồi hấn làm bầm nhỏ hơn. - Chả biết có chích ngứa chưa nữa!

Tôi ứa gan, gần lên:

— Cậu nói cái gì? - Tiếp tục hít thở phì phò, hỏi. - Tại sao lại đi theo tôi? Ý đồ gì đây?

Minh nhún vai tỉnh bơ, gương mặt đỏ hôm nay bớt xanh xao, nhưng đôi mắt lại thâm quầng như mắt ngủ. Hấn bỏ tay vào túi, nhếch môi:

— Vớ vẩn! Tại sao tôi lại phải đi theo cô chứ?

— Lếu láo! Sáng giờ rõ ràng là cậu theo dõi tôi! Sao hả? Muốn đeo đuổi à? Xin lỗi, hết vé rồi nhé! - Giọng đầy tự tin.

Tên dưới uoi đó nhăn mặt, tắc lưỡi, đưa tay sờ trán tôi, xỉ vả:

— Ấm đầu cơ à? Thiếu gia đây gu thẩm mỹ chưa xuống cấp vậy đâu! Tôi có thể ứa một đứa đứng chưa tới vai mình, phẳng như ti vi tinh thể lỏng làm đối tượng đeo đuổi à? Nực cười!

Cái gì? Tên này dám hạ thấp nhan sắc tôi đến thế à? Tôi đứng tới tai hấn chứ chỉ tới vai hấn hồi nào? Ta đây mà thiếu điện, thiếu nước ư? Mất hấn có vấn đề à? Người gì chả có chút thẩm mỹ gì hết! Ta khinh!

— Cậu..! - Chưa kịp phản pháo tôi đã bị chặn họng.

— Sao chứ? Tức lắm hả? Tôi nói đúng sự thật nên cô đâu cãi được!

Hây da! Tức chết mà! Cái điệu bộ ngang như cua này tên ôn thần đó đành lại y như hôm hấn tông xe vào tôi. Cái mặt khinh khỉnh của tên đó làm tôi uất ức không chịu nổi. Mà thôi đi! Kèo nèo với hấn thì có ích gì chứ! Nếu hấn muốn gây sự thì tôi chẳng muốn quan tâm. Bây giờ tôi muốn về nhà! Chả thèm đôi co với hấn.

Nén cục giận, tôi giữ khoảng cách với Minh, hỏi lần cuối:

— Nếu không có lí do chính đáng tôi sẽ gắn ghép cậu là một tên biến thái, bệnh hoạn. Nói cho rõ, cấm bôn cọt nữa!

Hoàng Hiểu Minh thở dài, cúi đầu day trán, gương mặt đỏ trở lại bình thường, tĩnh lặng như mọi khi, hấn nói tỉnh bơ:

— Okay, nghiêm túc thì nghiêm túc. - Rồi ánh mắt hỏ phách chăm chú nhìn tôi, ánh nhìn hạ thấp dần, thô thiển nhìn trố trố vào ngực tôi. - Cái đó...

Tôi thẳng thốt, đưa tay lên che ngực:

— Cậu! Cậu! Đồ...

— Tôi nói sợi dây chuyền trên cổ tím kia kìa! - Minh lại thở dài ngán ngấm nhìn tôi.

Tôi cúi đầu đưa tay nâng sợi dây chuyền thập tự màu đen lên ngắm nhìn, rồi e dè:

— Sáng giờ theo tôi là vì nó? Nghèo đến mức đi giật dây chuyền sao Hoàng thiếu gia?

Chất giọng kia trở nên lạnh lùng, hấn lườm tôi:

— Tôi muốn lấy lại nó. Sợi dây chuyền đó là của tôi!

— Cái...cái gì chứ? Của cậu? - Môi tôi cong lên, ý giễu cợt.

Tên con trai mặc kệ biểu hiện của tôi. Chân mày thanh tú cau lại, Minh tiến gần tôi, nói đầy thành khẩn:

— Một cô gái xinh đẹp đã tặng nó cho cô. Tôi đã đánh rơi nó. Cô xem, nó giống hệt vết xăm sau gáy tôi! - Minh vừa nói vừa xoay cổ chỉ tôi vết xăm thập tự trên cổ cậu.

Wow! Công nhận là giống thật! Cơ mà tôi không tin.

— Xí, biết đâu đây là một kiểu dáng rất phổ biến, nhiều người cũng có hình xăm như thế rồi sao?

Minh có vẻ nóng nảy, hần dần bước ép tôi vào cột trụ, giọng nói cố kiềm chế:

— Đừng chọc tôi nổi điên. Trả lại nó cho tôi đi! Hoặc cô muốn đổi nó bao nhiêu...

— Tiền chứ gì? - Tôi ngất lời, cười mỉa. - Haizz, đúng là giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời. Ngàn năm cậu vẫn là người dùng tiền để giải quyết vấn đề. Tôi ghét điều đấy. Và dù nó là của cậu nhưng cậu đã muốn trao đổi bằng tiền như thế gì tôi cũng không bao giờ trả lại. Cậu rất giàu có mà, sao không mua lại cái khác?

— Không có sợi thứ hai đâu! - Chất giọng mang theo vẻ kích động. - Tôi sẽ biết ơn cô nếu cô trả nó cho tôi!

58. Q.4 - Chương 3.2 : Sợi Dây Chuyện Chữ Thập

Tôi giờ ngón trở hươ trước mặt hần, tay còn lại túm chặt cổ áo, che đi sợi dây chuyện.

— Never!

— Làm ơn! Tôi xin cô! - Gương mặt người thiếu niên khẩn thiết, đôi mắt to long lanh lên trông thật đáng yêu. À không, là đáng ghét.

Tôi lạnh nhạt, kênh mặt:

— Tránh ra trước khi tôi truy hô cậu quấy rối tôi.

Trái lại, Minh càng áp sát, nhốt chặt tôi tựa vào cột, tình thế vô cùng ám muội, hần không hề chùn bước.

— Trả cho tôi! Nếu không đừng trách tôi dùng bạo lực! - Bàn tay đó thò tới cổ tôi, đe dọa.

Gừ, chưa biết mùi chưa tổn mà! Chị đây sẽ làm em tổn mặt vì dám đe dọa chị! Cậu dám làm gì tôi chứ? Bóp cổ tôi chết rồi lấy lại nó à? Bóp đi! Ta đây thách đố với mi đấy!

— Tránh ra! Tôi hét lên đấy!

Tay tên ác ma đó giờ dần lên cổ tôi, ánh mắt man rợ nhìn tôi không chớp mí. Tôi cười cũng man rợ chẳng kém, mắt giương lên thách thức.

— BỐ NGƯỜI TA CUỒNG HIẾP! BỐ NGƯỜI TA YÊU RÂU XANH QUẤY RỐI THIẾU NỮ! CỨU TÔI VỚI!!!

Âm thanh cực lớn. Tôi đã vận hết âm lượng lên mà hét. Tiếng hét vang trong bãi giữ xe thành ngàn tiếng vọng đổ về. Mặt Hiếu Minh trắng chạch vì khiếp đảm.

Xung quanh, tiếng hét oanh vàng của tôi đã thu hút được bảo an và một số người mua sắm đang đi lấy xe ở trong hầm. Nhanh chóng, họ phát hiện một mỹ nam thiếu niên đang bao lấy, ép sát một đứa con gái trong góc cột. Tư thế này không nghĩ bấy được mới lạ.

— Đây! Anh kia! Đang làm gì đó? - Chú bảo an vác theo cây baton chạy tới, huyết còi hoét hoét. Mọi người bu kín chỗ chúng tôi, tò mò.

Tôi nhanh chóng xô hần ra, núp vào lưng chú bảo an, thút thít:

— Chú ơi, hần...hần... Hức... Hức...

Tiếng bàn tán, có lời khó nghe chia thẳng vào tên đười ươi đó mà bùng phát. Ha ha, cho đáng đời! Lần nào cũng bị tôi hại cho ê chề thế này! Ha ha, trông cái mặt hần thộn ra buồn cười chết đi được!

Minh đưa mắt nhìn xung quanh, rồi quay sang nhìn tôi. Vẽ mặt tỉnh bơ, có phần ngơ ngác. Từ từ, ánh mắt đó hạ dần xuống, bỏ ngoài tai tiếng xì xầm, bàn tán, chữ i bới của mọi người. Chất giọng ầm nồng, đầy tình cảm, tên ôn dịch nhìn tôi đầy quyền uy:

— Anh xin lỗi! - Đôi mắt rung rinh sương nước. Hần đang muốn làm cái quái gì đây?

Tôi trơ ra, nhìn hần chăm chăm. Minh tiếp tục nói bằng vẻ vô cùng khổ tâm và tội nghiệp, hần đi dần đến, nắm lấy tay tôi:

— Sao em lại nhấn tâm như vậy? Anh chỉ muốn giải thích với em lần cuối thôi mà! Em không thể lắng nghe anh được sao? Anh có lỗi! Em đừng bỏ mặc anh như thế! Nghe anh giải thích đi! Anh xin em! Đừng chia tay mà! Anh yêu em! Em có thể đánh anh, mắng anh nhưng xin em đừng hờ hững với anh! Xin em! - Rồi ôm trọn tôi vào lòng. Tôi thề là tôi đã hoá đá tại chỗ tựa khi hắn nói.

Tôi khẽ lẩm bẩm, rít răng:

— Cậu muốn giở trò gì đó hả?

Minh ém đầu tôi vào vai hắn, tiếp tục bù lu bù loa với mấy câu suốt mướt rợn cả da gà. Minh quay sang mọi người, nhỏ nhẹ giải thích:

— Cô ấy là bạn gái của tôi. Chúng tôi cãi nhau. Cô đòi chia tay và bỏ đi. Tôi cố giữ cô ấy lại thì cô hét lên như thế! - Bộ mặt uỷ khuất làm tôi đỏ cả lưỡi.

Mọi người ồ ra, vỡ lẽ.

— Làm giật cả mình! Cô gái trẻ, cái gì thì bình tĩnh! Sao nói bạn trai là yêu râu xanh cơ chứ!

— Tụi trẻ thiệt là! Làm giật cả mình!

— Cô bé kì ghê! Có bạn trai đẹp thế này mà đòi bỏ à? Không tiếc sao? Nhường cho chị với!

Chú bảo an cũng lắc đầu nhìn tôi, thở dài:

— Thôi chuyện riêng tư, hai anh chị có thể đi chỗ khác giải quyết, tránh làm ảnh hưởng đến mọi người!

WHAT??? Cái gì thế này? Người yêu? Bạn trai? Chia tay? Cái gì tùm lum thế này?

Tôi thở hồng hộc, cổ vùng khỏi vòng tay của tên ma quỷ đó, chữ i lều bàu:

— Bỏ tôi ra! Đồ xấu xa! - Kèm theo cú giẫm chân sỗ trường.

BỘP!

— Hựt rồi! - Hiểu Minh xảo quyết cười, nháy mắt thì thầm. - Bao nhiêu trò của cô tôi đều miễn nhiễm hết rồi! Im lặng nếu không muốn bị tôi biến thành kẻ ngoại tình, trác nết hay xấu xa gì đó.

Nói rồi, hắn cười niêm nở chào mọi người, vừa ôm tôi bước lên dần đến một chiếc Bugatti gần đó. Tôi xù lông, muốn hét lên nhưng lại bị hắn uy hiếp không tiếc thương.

— Cô mà hét nữa tôi sẽ nhét tất thối vào miệng cô thật đấy!

— Cậu!

— Ngồi im! - Hắn trợn mắt, cài dây an toàn cho tôi mà mặt hình sự như muốn giết người!

Tôi gào lên không phục, đòi mở cửa xe, lại la hét nổ trời:

— Bỏ ra! Hoàng Hiểu Minh! Cậu đưa tôi đi đâu?

Quán kem Dodo.

Muỗng kem thứ nhất được múc ra khỏi ly, tôi tào nhả cho kem vào miệng. Vị mát lạnh lan tận trong cổ họng. Mùi trà xanh ngào ngạt bay lên mũi thơm nồng. Đôi mắt hổ phách chớp chớp nhìn tôi, dường như đôi mắt mọi hôm tựa được bao bọc một lớp băng mỏng đã tan chảy, đôi mắt đó long lanh và linh hoạt vô cùng. Minh ngồi đối diện. Phải, chính xác là hắn đang nhìn chòng chọc vào tôi, nhìn như sắp rớt cả hai con mắt vốn đã to tròn đó ra khỏi hốc mắt.

— Nhìn gì chứ? - Viên kem trà xanh nhanh chóng được tẩu tán, tôi múc tiếp vị kem vani vào miệng. Vừa ăn, tôi vừa nhướn mắt. - Không ăn là tôi ăn nốt phần của cậu à!

Sau lời đó, Hoàng Hiểu Minh mới nhìn về ly kem của mình, màu chocolate đắng nâu đen trong chiếc ly kiểu cách. Cậu đưa muỗng lên, bắt đầu ăn.

Rất nhanh. Loáng tý ba viên kem trong ly đã hết sạch. Cậu ta ăn không cần nhìn mặt ai, ăn vô tư như một đứa trẻ, ăn ngẫu nhiên đến nỗi kem dính lên mép. Chiếc lưỡi nghịch ngợm liếm vòng quanh cánh môi sớm

đã đổ lụng vì lạnh. Con người đó không hề chú ý đến tôi, vệt đến cận đây lymới thoả mãn ngẩng mặt lên nhìn tôi, nói:

— Xong rồi.

— Cậu ăn cứ như bị bỏ đói rất lâu ấy. Ăn vậy không sợ viêm họng à?

Minh thở thần xoa cái môi chắc đã tê rần do kem lạnh của mình, thần nhiên:

— Vì thế mà tôi mới bị cấm ăn kem.

Quái nhân! Ban nãy mặt còn hầm hầm như quỷ sứ, ăn xong ly kem hoá thành dễ chịu, có phần vui thích thế này sao? Đường như tên đười ươi này rất thích ăn kem. Kì dị thật chứ! Nhất quyết lòi tôi lên xe, hầm đoạ đuđiều, cuối cùng lại đái tôi đi ăn kem. Hay hẳn đang dụ khị tôi như con nít để lấy sợi dây chuyền nhỉ?

Tôi chau mày:

— Đường như cậu đang vui?

Hoàng Hiểu Minh neho mắt nhỏ lại, khoanh tay lên chiếc bàn kính.

— Được làm một điều đã bị cấm cản từ lâu quả là hơi phần chán.

— Cấm cản? - Tôi chồm mặt. - Là ăn kem?

Hiểu Minh ngả lưng ra chiếc ghế đệm màu cam bắt mắt, chiếc Jacket đã bỏ ngoài xe. Tên huấn luyện viên mặc áo phong trắng. Và tôi nhớ rõ ràng là trang phục của hắn chỉ thường có màu đen. Hôm nay tôi mới thấy hắn mặc áo trắng (trừ bộ võ phục trắng không tính). Xem ra màu trắng trông người đó thanh nhã, dễ gần hơn là sắc đen đơn độc, lạnh lùng.

Tiếng nói rất nhẹ, trong trong, thì thào như gió, hơi ngập ngừng như đang kể tin mật.

— Hồi nhỏ tôi rất thích ăn kem. Tôi có thể ăn kem thay cả bữa ăn. Mỗi lần tôi đều ăn hết năm ly kem, ăn đến nấc cục, lưỡi tê rần vẫn muốn ăn. Tôi chỉ có một đối thủ đáng gờm là con gái của bạn mẹ tôi, con nhỏ trạc tuổi và ăn kem rất giỏi. Có lần tôi cá với nó xem ai ăn xem giỏi hơn, cuối cùng tôi đã thua. Con bé thắng và trêu tôi không giỏi bằng. Nhưng kết quả đó không tệ hại bằng việc tôi và nó cùng bị viêm phổi. Hậu quả là từ đó hể tôi và nó mà ăn kem là sẽ bị đánh đòn ngay. Nên rất lâu, rất lâu tôi mới dám trốn đi ăn kem. Lớn lên vẫn không bỏ. Cơ mà ăn xong lại bị phạt. Hôm nay không có quản gia theo cùng nên không trốn đi ăn kem quả là mất đi cơ hội ngàn vàng.

Wow! Lần đầu tiên tôi nghe hắn nói một hơi dài và tự nhiên như vậy. Không phải là mấy câu đá đều thường lệ, không phải giọng điệu kênh kiệu khó ưa. Hắn thân thiện đến làm tôi sợ là hắn đang bị ám đầu.

Tôi không ưa Hoàng Hiểu Minh. Tôi nghi ngờ tất cả mọi điều do hắn diễn, kể cả việc tiếp xúc với tôi. Hiểu Minh khi lãnh cảm, ngang tàn, khi nồng nhiệt, kì quái như trẻ con. Đâu mới chính là con người thật của hắn? Và mối quan hệ giữa Minh và Chí Linh là bạn bè sao?

Tôi im lặng, dẫn đo suy nghĩ. Chốc chốc, tôi lại thấy hắn nhìn chăm chăm vào sợi dây chuyền thập tự trên cổ tôi.

— Này, ăn chưa đã phải không?

— ... ???

Tôi chợt liếng lảo, cười hất hàm:

— Ê! Thi không?

— Gì chứ? - Minh chớp mắt.

— Ăn kem. - Kèm theo cái nháy mắt ranh ma.

— Ừm! - Minh lắc đầu. - Nhớ viêm họng thật Alex lại cần nhằn tôi nữa đấy.

— Alex, Alex, cái anh tóc vàng đó sao giống bảo mẫu cậu quá! - Tôi bĩu môi.

Ánh mắt tên đười ươi Anh Quốc sa sầm, rồi kéo tay anh phục vụ đang đi ngang qua, nhếch môi:

— Cho tôi thêm 10 ly kem chocolate đắng.

Tôi thấy anh phục vụ đang mở tròn mắt, há hốc mồm.

Nhướn mày, tôi quệt mũi:

— Này, này, ăn hết không đây?

— Mỗi người 5 ly, ai ăn trước thắng. - Minh giải thích luật chơi một cách súc tích nhất.

— Okay! Dân chơi không sợ mưa rơi!

10 ly kem trải dọc trên bàn, tôi xếp chúng thành 2 hàng, mỗi hàng 5 ly. Ánh mắt lờm lờm đánh giá đối thủ, tôi tém môi, tập trung.

— Chuẩn bị... 1... 2... 3...

Vừa dứt hiệu lệnh, hai đứa thiếu niên, một nam một nữ vội vã chụp ly ăn ngẫu nhiên. Tôi thấy cổ họng mình lạnh ngắt, tê dại cả khoang miệng. Vị kem béo béo, đắng đắng. Tôi liếc mắt sang tên con trai, hắn ăn như ma đói, chiếc muỗng thoăn thoắt trên tay. Ăn điên cuồng. Tôi cảm thấy cảnh tượng của mình như đông thành đá. Hoàng Hiếu Minh tiếp tục xử lý kem thứ hai, tôi cũng vừa ăn xong một ly. Hừ hừ, đó là thiếu gia luôn lễ nghi phép tắc sao? Y chang như nhóc con ham ăn, đôi mắt láu liếng, vừa ăn vừa cười.

59. Q.4 - Chương 3.3 : Sợi Dây Chuyện Chữ Thập

Ặc ặc, lạnh chết mất! Miệng tôi cóng hết cả rồi. Ly kem thứ tư gần hết, bụng tôi đã no óc ách. Hự hự, vốn tự tin xử đẹp 5 ly, nhưng mà giờ tôi thấy hối hận thật rồi! Trời ơi! No quá!

Còn nửa ly cuối cùng, Minh nhìn cái mặt méo xệch của tôi, đắc ý:

— Thế nào? Thua rồi phải không? Ai ăn thua trả hết châu nhé!

Cái gì? Hết châu này á? Hơ hơ, 12 ly kem ư? Chết rồi! Tốn mấy trăm ngàn chứ chả chơi. Tôi thất thần, bấm bụng cố gắng. Mà... Thực ra tôi đã thấy gương mặt của Minh cũng đã tái lã.

Hai gương mặt đỏ rần, tôi và hắn dường như là ăn xong cùng một lúc. Vừa xong, tôi đã vội chụp nhanh ly nước lọc uống một hơi để giải phóng cơn lạnh se sắt kia. Tôi phát sởn da gà vì cóng. Hoàng Hiếu Minh run mình, thều thào, môi và mũi đỏ ửng:

— Khụ khụ... Sắp tắt tiếng thật rồi! Tôi thắng!

Tôi bĩu môi, nhìn chồng ly đã sạch kem, ngán ngẫm:

— Giá như lúc này tôi không ăn KFC thì giờ thắng rồi! No muốn nôn ra luôn!

Tên thiếu gia tỏ ra khoái chí, neho neho hàng mi rậm đen lại:

— Châu này cô trả.

Gừ! Tức chết mà! Thì ra lời tôi đến đây, ý định mời tôi ăn kem hoá ra bắt tôi bao hắn ăn à? Tên này quả là siêu lừa đảo mà! Hừ hừ! Tôi muốn nhào tới bóp cổ cái gương mặt tí tởn đó. Hoàng Hiếu Minh thật xấu xa!

Đếm đếm lăm lăm tính tiền, tôi muốn độn thổ xuống đất, lí nhí:

— Không đủ tiền!

— Được, tôi trả!

Tôi đa nghi:

— Với điều kiện?

Minh đáp:

— Trả lại sợi dây chuyền cho tôi.

Hứ! Biết ngay mà! Tên này dùng mọi chiêu trò chỉ là muốn lấy lại sợi dây chuyền đó thôi. Đồ xảo trá!

Chiếc quạt phun sương tản mát, mang theo những bụi nước li ti làm dịu đi cái nắng ngày hè. Quán đông khách, đa phần là trẻ con. Có chú bé ăn kem kể bàn tôi, chốc chốc nó lại nhìn bọn tôi, cười khi khi.

Một quán kem hạng sang ít nhất một ly kem cũng giá vài chục nghìn, hơn chục ly ở đây, trả xong là tán gia bại sản mất!

Tôi đưa tay day môi, cẩn trọng liếc mắt quan sát đối tượng. Hoàng Hiểu Minh càng nhìn thì lại rõ ra cái tư chất nửa người lớn, nửa trẻ con. Ngoài cách cư xử lạnh nhạt thì cái tính lừa đảo, trêu chọc người khác thật là con nít.

Nhưng cảm giác của tôi chỉ dừng lại ở việc đánh giá khách quan. Có vẻ như nhìn nhiều người dung mạo tuấn tú quá mà tôi thấy chại lì với mỹ nam rồi. Nhất là Hiểu Minh, kẻ chưa xác định là bạn hay thù, tôi càng không muốn nảy sinh bất cứ cảm tình hay mê mẩn gì.

— Tôi không trả. Đã bảo từ đầu, tôi ghét kẻ vùng tiền ra giải quyết vấn đề. Dù cậu bắt tôi nợ châu kem này thì tôi cũng không thêm đem sợi dây chuyền ra thế chấp bù nợ.

Khảng khái trả lời, tôi quay mặt chỗ khác, kéo người đó tưởng tôi mê mệt nhan sắc hán thì phiền lắm!

Minh thở dài, thất vọng gục mặt xuống bàn.

— Tôi muốn phát điên vì mất đó. Tôi sắp lật tung cả thế giới để tìm nó. Tôi thở phào vì biết cô đang giữ nó, tôi dùng cả bạo lực, nhượng bộ, mưu kế để lấy lại nó. Nhưng cô không muốn trả nó. Phải làm sao đây? Cách nào cô mới chịu trả nó cho tôi?

Trả à? Đơn giản là tháo nó xuống và đưa cho cậu. Hờ hờ, tôi không bao giờ làm điều đó đâu!

— Trả cho cậu ư? – Tôi cười. – Mơ đi! – Lườm hần bén ngọt.

Vài nét xám tái vụt qua trên cơ mặt tên thiếu gia, nhìn hần buồn thiu, mắt sụp xuống buồn rầu. Bên ngoài trời, nắng vừa hạ, cơn gió khô hanh ập tới mang theo bụi mù bay lên không trung. Tôi lơ đãng ngáp dài, vẩn vơ dây chuyền, những viên kim cương đen bắt nắng lại tỏa ra thứ ánh sáng hấp lực mê hoặc lòng người.

— Chúng có đâu mà cậu nói là của cậu?

Hoàng Hiểu Minh thở dài, màu mắt hổ phách sậm lại, trong tròng mắt tôi thấy có những mạch máu đỏ vằn, cậu ta lấy trong bóp tiền một tấm ảnh đã cũ màu, đưa cho tôi.

Trong ảnh là một đứa bé chừng 10 tuổi và một em bé chừng 3, 4 tuổi đang nắm tay nhau, gương mặt rất giống nhau, đôi mắt tròn xoe như bi ve, da trắng và gương mặt thon thon thanh tú. Là anh em ư?

Minh chỉ vào cổ đứa bé trai lớn:

— Là tôi đây. Thấy cái sợi dây chuyền trong ảnh, tôi đang đeo trên cổ không? Là nó đây. – Chỉ vào sợi dây chuyền trên cổ tôi.

Nhưng tôi không quan tâm điều đó, mãi mê ngắm nhìn hai đứa bé xinh trai:

— Wow! Mason (*)!

Hần cốc đầu tôi:

— Xùy, nó là Jeremy.

— Em bé xinh quá! Con trai à? Y hệt con gái!

Lần này lại thêm một cốc vào đầu tôi:

— Là con trai!

Tôi cúi, xoa cái trán, day nghiến:

__ Làm gì dữ vậy? Trêu tí thôi mà! Em bé đẹp trai quá, ú ú tròn tròn, tóc vàng, môi đỏ không yêu sao được! Chẳng bù cho cái tên đứng kể bên... xấu...

Chưa dám nói hết tôi đã thấy ánh mắt kia net lửa dữ dội, tôi mà nói hết chắc hẳn đào mồ chôn sống tôi tại đây mất!

Run quá! Tôi cười xuề xòa, đổi chủ đề:

__ Em trai của cậu phải không?

__ Không. – Minh đáp lạnh tanh, mặt biến sắc.

Tôi chụp tấm hình, ngẩng ngó:

__ Giống mà. Nhìn là biết đúng địa chỉ liền.

Tên con trai giựt tấm hình lại, cần nắn tôi, vội trả nó lại chiếc bóp tiền:

__ Tôi bảo cô xem sợi dây chuyền chứ không phải là ngẩng trai!

Thôi thì đúng là của hắn! Đã bảo là không trả cơ mà, dù có chứng cứ thì có lợi ích gì đâu!

__ Nhưng giờ nó là của tôi rồi, nó là quà của bạn tặng cho tôi. Tôi chỉ trả cho bạn ấy, không trả cho cậu.

Minh tựa lưng vào ghế, khoanh tay hất hàm:

__ Tôi gọi cô ấy tới.

__ Ấy khỏi! – Tôi xua tay, đột nhiên có một ý tưởng kì quặc nảy ra, tôi hớn hở cười tà nhìn hắn.

Nếu gương mặt này chịu hạ thấp mình thì sao đây ta? Gương mặt kiêu căng này trở nên khổ sở sẽ như thế nào nhỉ? Tự nhiên tôi rất muốn tưởng tượng ra cái mặt nhăn nhó kêu trời của tên đười ươi khó ưa này. Hắn hành hạ, chơi khăm tôi bao phen, ít ra bây giờ tôi cũng có cơ hội hạ đo ván hắn rồi. Điểm yếu của Hiếu Minh là sợi dây chuyền, ngu dại gì mà không lợi dụng!

Tôi tùm tùm cười, nhích mông ngồi thẳng thóm trên ghế nghiêm túc như sắp họp bàn một việc quan trọng. Giọng nói cũng thấp thoáng vẻ ma mãnh:

__ Huấn luyện viên thân mến! – Minh ngẩng mặt, đo lường vẻ man trá của tôi. Tôi hắng giọng, tiếp tục nói hết câu:

__ Tôi đã suy nghĩ kĩ rồi! Tôi sẽ trả lại sợi dây chuyền cho cậu.

Hắn liền nhại lại lời của tôi khi nãy, tầm mắt thu hẹp lại:

__ Kèm theo điều kiện?

Tôi thủng thẳng vờn con mồi.

__ Thông minh lắm!

__ Nói. – Giọng Minh chợt lạnh tanh.

__ Okay. – Môi cong lên ngọt ngào, mắt lại sắc bén, ra chiều thách thức. – Cậu-phải-làm-osin-của-tôi-trong-vòng-một-tháng!

__ HẢ? CÁI GÌ???

60. Q.4 - Chương 4.1 : Rượt Đuổi

- Vậy bây giờ cậu đồng ý hay là không? - Tôi đồng dạc, ánh mắt có nét ma quái,thăm đánh giá những biểu hiện trên gương mặt đối tượng.

Hoàng Hiểu Minh cau chặt ấn đường, day môi, rõ ràng là đang rất lưỡng lự. Tôi bật cười thành tiếng, dồn ép cậu ta:

- Tôi đếm từ 1 đến 3, nếu cậu không đồng ý thì coi như mất nó luôn nhé!

- Tôi... - Vẫn âm ừ, bối rối.

Chiếc quạt phun sương đảo qua một làn nước mỏng, dịu mát, những giọt nước bé xíu trên da nhồn nhột. Tôi chống tay lên bàn, nghịch ngợm xoay xoay để ly, điệu bộ đang vờn con mồi.

Chiếc áo phông trắng tỏ ra lúng túng, mặt cứ cúi gầm, rất khổ sở. Là osin một tháng đấy! Cậu ta chịu nổi không? Đường đường là một thiếu gia, tự nhiên lại... Ha ha, nghĩ thôi là cũng đủ mắc cười rồi!

Tôi bắt đầu cất giọng, âm cứng nhắc, lạnh lùng:

- Một...

- Ô... - Vò đầu bứt tóc.

- Hai...

Minh mếu máo, nhìn tôi như muốn cầu cứu:

- Tôi... Ô...

- Hai rưỡi... - Mày nhướn lên, tôi ráng kéo dài thời gian.

- Ừm... Nhưng...

- Hai chín chín...

- Á! Đồng ý! Tôi đồng ý! – Hấn hấp tấp đáp, tay xua xua lên.

Bravo! Tôi ép được tên đười ươi này đồng ý rồi! Ha ha, vui quá!

Chờ vậy thôi là tôi cười ầm lên, vai rung rung, tiếng cười bật lớn làm nhiều người chú ý.

- Giỏi lắm! Ha ha! Quyết định sáng suốt đấy!

Mặt Hiểu Minh quao đeo, nhăn như khi ăn ớt, cười hay khóc cũng chẳng rõ. Biểu cảm trên khuôn mặt đó thật sự rất khôi hài báo hại làm tôi cười đến chảy nước mắt.

- Hả dạ lắm phải không? - Tên đối diện gằn giọng, biết là đang cố kiềm chế lắm đấy!

La la! Cậu đang uất ức lắm à? Lấy đạo người trả cho người thôi mà! Ha ha! Kì này thì cậu chết chắc với tôi!

Tôi tạo ra chất giọng hoa mỹ nhất, điệu đà mà cũng ngọt ngào, chun mũi:

- Chào cậu, osin mới của tôi, chúc cậu có một tháng phục dịch tôi vui vẻ nhé! Gọi một tiếng Chủ nhân thật dễ thương xem nào!

Minh lí nhí, tiếng vi vu như muỗi kêu:

- Chủ nhân!

- Gì chứ nhỉ? Tôi nghe không rõ!

- CHỦ NHÂN! - Mặt cậu ta thật sự thật sự giống một em bé bị bạn bè bắt nạt, nhìn ngộ, mà cũng dễ thương lắm! Hai cái má phồng phồng, môi thì vẫn đỏ lựng, dầu ra đầy ứ khuất. Hoàng Hiểu Minh, tôi thực sự muốn xem thử cha mẹ cậu có gương mặt thế nào rồi đấy! Trông cậu thế này chắc cha mẹ đẹp lắm nhỉ?

Giọng tôi như một lãnh chúa, người tựa ra ghế khoan tay, ra vẻ dạy dỗ, lên mặt, cao hứng giảng dạy:

- Kể từ bây giờ, hễ tôi yêu cầu thì cậu phải lập tức có mặt. Tôi ra lệnh thì cậu phải tuân theo. Không được cãi lời, không được chống đối. Vui vẻ, hoàn hảo phục dịch tôi. Ok? - Mặt kẻ gần mặt cậu ta, hạ thấp giọng.

- Bằng không... Sợ đây chuyện...

Những sợi mi đen dài rũ xuống, ánh mắt hổ phách đầy phiền muộn, tiếng nói trong trong như chưa vỡ giọng đó thều thào:

- Biết rồi!

- Sao chứ? - Tôi gần giọng, danh mặt.

Hiếu Minh tặc lưỡi, cổ nhượng bộ mà tôi thấy như hấn đang nghiêng rằng, nghiêng lợi:

- Vâng, biết rồi thưa chủ nhân!

Được vậy mà làm tôi thỏa mãn cười híp cả mắt. Bên ngoài phố xe đang ngang dọc, quán kem ở ven ngoại ô nhưng đắt khách vô cùng. Trong quán vang lên bản ballad nhẹ nhàng, nghe trong veo như tiếng suối róc rách xoa dịu thời tiết oi bức mùa hè. Tôi uống hết ly nước lọc, ra lệnh với osin, không quên xoay xoay mặt dây chuyền ý khiêu khích cậu ấy.

- Được rồi! Giờ thì lập tức đưa tôi về chỗ cũ - nơi mà đã bắt tôi đi đó! À quên, trả châu này nhé!

Nói rồi tôi thông thả đứng dậy, rời khỏi ghế, đi nhanh ra chỗ để xe trước, thật rala ép hấn móc bóp trả tiền kem thôi. Tôi đâu có ngốc! Hô hô!

Hoàng Hiếu Minh mang bộ mặt cam chịu, lúc tôi đi ngang qua cũng là lúc cậu ta trướ lên, đập đầu xuống bàn tức tối. Tôi nghiệp thật đấy!

Trời nắng oi, không có chút gió mát, tôi đưa bàn tay phe phẩy quạt mát. Nóng muốn chảy mồ, tôi mặc quần Jean-short và áo cánh dơi trắng - bộ trang phục rất hợp với mùa hè. Tên thiếu gia bước ra với bộ điệu hăm hực thùng thây, mắt nheo nheo tránh nắng. Xem cái đôi mắt đó muốn liếc tôi lắm mà không dám tự nhiên làm tôi hưng phấn kì lạ!

- Thưa chủ nhân, mời cô nhắc cái chân ngài ngọc cùng thân hình duyên dáng của cô antoạ trên chiếc xe cổ lỗ sĩ, ọp ẹp của kẻ hèn mọn này ạ! - Hấn vừa mở cửa xe, vừa cất giọng nịnh bợ sến súa báo hại tôi cười suýt ngất.

Tôi tùm tùm ngắm nhìn rồi nhả nhận ngồi vào xe, trang nhã vuốt tóc.

- Cô có vẻ hạnh phúc quá nhỉ?

Minh vừa tra khoá vào ổ, đeo dây an toàn, vừa hỏi.

Tôi đáp:

- Ừ. Vui mà! Cậu ra dáng osin lắm! Như là có kinh nghiệm từ lâu ế

- Bắt chước Alex. - Cậu lắm bả.

Ánh mắt cậu nhìn tôi, như muốn nói gì đó rồi lại thôi. Tia mắt dần di chuyển về phía cửa kính ghế ngồi của tôi. Tôi theo hướng nhìn cũng hướng mắt theo.

Trước mắt, trong lờ mờ thường để đặt vài thứ lặt vặt bên cửa xe chỗ tôi ngồi, có một mảnh giấy cứng hình chữ nhật in hình một cô gái mặt vấy nửa đen, nửa trắng. Trên vai cô ta, một bên có chiếc cánh thiên thần, một bên lại là chiếc cánh ác quỷ. Minh thu hẹp tầm mắt, giọng chột lạnh đi.

- Đó là gì thế?

Tôi lắc đầu, trả lời:

- Không biết! Không phải của cậu à?

Minh lắc đầu, chú mục nhìn. Tự nhiên thứ đó làm tôi dâng lên cảm giác bất an. Tôi đưa tay lấy nó lên, tấm tia. Thì ra đó là một lá bài, một con Jack bích.

Tôi sửng sốt, thốt lên khe khẽ:

- Black Jack?

Gương mặt Hoàng Hiểu Minh trở nên xám tái, nhìn tôi một cách kì dị. Cậu ta không còn vẻ thoải mái, thân thiện nữa, từng ánh mắt, biểu cảm, cả chất giọng cứ như đang bị đóng băng.

- Cô biết gì về Black Jack?

Tôi lúng túng, ậm ừ:

- Tôi...

- Sao hử? – Hoàng Hiểu Minh nghiêm nghị đến mức làm tay tôi toát mồ hôi lạnh, nắm chặt lá bài trong tay đến nhăn nhúm.

Nhìn đáp trả ánh mắt lạnh lùng đó, tôi nhìn rất sâu, rất muốn rất muốn toát lên vẻ khao khát được biết hết sự thật về những chuyện xung quanh mình. Cậu ta rốt cục là ai? Là kẻ xấu hay người tốt? Người mang thiện chí hay nguy hiểm cho mình đây? Và Black Jack với biểu tượng lá bài Jack bích cuối cùng là ý nghĩa gì?

Tôi mím môi, giọng trầm xuống, thật sự nghiêm túc, hơi thở trong lồng ngực trở nên buốt giá, tim thỉnh thoảng:

- Cậu có phải là người tốt không?

Một câu hỏi rất ngu ngơ, nhưng đó là niềm hi vọng của tôi, tôi biết Hoàng Hiểu Minh không tầm thường. Con người đó đã làm xáo trộn cuộc sống của tôi, làm tôi trở nên bồn chồn và nghi hoặc tất cả. Tôi muốn còn một chút hi vọng, dù nhỏ bé để can đảm đối diện với Minh.

Minh xoáy sâu vào mắt tôi, tôi nghe rõ cả tiếng thở của cậu. Không biết do điều hòa xe lạnh hay trong lòng tôi đang bị bủa vây bởi muôn ngàn tình thế băng lạnh ngắt.

Tiếng Minh thanh nhẹ, cứ như một tiếng chuông âm vang xóa đi cơn lạnh lẽo đang bao bọc không gian này, mang theo câu hỏi đau đầu:

- Cô thấy tôi có xấu không?

- Tôi... - Rất khó mà trả lời. Tôi mím môi, cúi mặt. – Không! Dù tôi không thích cậu, nhưng ít ra cậu chưa làm gì tổn thương đến tôi quá nặng nề.

Minh vội vàng, như mừng rỡ:

- Chỉ cần cô cảm thấy như thế thì tôi sẽ không bao giờ làm tổn thương cô. Nói cho tôi biết, cô đã biết được những gì?

Tôi hít hơi sâu vào buồng phổi, tâm tư rối bời, chần chừ lúc lâu rồi mới e dè:

- Cậu là bạn thân của Chí Linh.

61. Q.4 - Chương 4.2 : Rượt Đuổi

Minh cúi đầu thay cho lời thừa nhận:

- Black Jack là thứ nguy hiểm

Vẫn không đáp, rất trầm mặc lắng nghe, ánh mắt Minh sâu thẳm không tài nào biết được cậu ta đang nghĩ gì. Tôi vẫn tiếp tục nói:

- Tất cả mọi chuyện đều liên quan với cụm từ “Angels”.

- Phải. – Cuối cùng cũng có tiếng đáp.

Tôi ngẩng cao đầu, chất giọng đặc lại.

- Cậu rốt cục là ai?

Minh lấy labai trên tay tôi ngắm nhìn, mím nhẹ môi, nụ cười hư ảo trên khuôn mặt làm tan chảy ra một biểu cảm rất đáng sợ. Nụ cười đó không hẳn là cười, như một nét gằn âm thầm, thâm sâu.

- Đối với cô, tôi không phải là người xấu.

- Cậu muốn gì ở tôi?

- Chưa phải lúc nói cho cô biết.

Nói rồi, âm thanh động cơ xe cũng được nổ lên, chiếc xe chậm chậm dịch chuyển dần ổn định trên con đường vắng lặng. Những cảnh quang lùi về sau, tôi đưa mắt ra bên ngoài ô kính, khẽ nói như một mình nghe.

- Hình như... thân thể tôi không bình thường...

Minh bật cười, một tay vịn vào vai tôi, nói như đang ve vờ một thú săn. Cách nói ma mị đó làm tôi run sợ.

- Từ từ, đừng hấp tấp. Rồi sau này cô sẽ biết.

- Vậy là...

Minh đưa ngón tay lên môi, suýt nhỏ, nháy mắt, cắn dận:

- Bình tĩnh và tỏ ra thật thản nhiên. Đừng để mọi người lo lắng. Nhất là... Chí Linh.

Sao lại là Chí Linh? Tôi không hiểu!

Minh tiếp tục lái xe, ánh mắt rất tập trung, nhưng miệng vẫn luyên thuyên:

- Sướng rồi! Từ nhỏ tới giờ tôi chưa từng phục dịch ai cả, cô sung sướng thật nhỉ? Sợi dây chuyền đó tuyệt đối phải giữ kĩ! Nếu không... Tôi sẽ làm tổn thương cô thật đấy! Nó rất quan trọng, cô hiểu chứ?

- Biết rồi! – Tôi bỏ sợi dây chuyền vào bên trong áo, cẩn thận che giấu.

Không gian trên xe lại trở nên tĩnh mịch. Trên lôm đề đồ gài chiếc gạt cần số xe, Minh để di động của mình tại đó. Chiếc điện thoại để chế độ rung đang sáng đèn. Tôi đưa mắt nhìn, ậm ừ:

- Hiểu Minh, điện thoại cậu...

Minh không đem theo tay nghe, trực tiếp mở lên, cậu cau mày, dường như có điều gì đó bất thường.

- Alo? Ai thế?

- Alo? Trả lời đi!

Tôi nhìn cậu, hỏi nhỏ:

- Gì thế? Bị người ta chọc phải không?

Minh quay qua tôi, nhấn loa lớn. Âm thanh là tiếng sột soạt kì lạ. Rồi tiếng thờn hẹ nhẹ. Có tiếng tru của chó sói. Như là tiếng quạ kêu nữa!

Cuộc gọi như thế này sao quen quá! Hình như tôi bị một lần rồi. Là lúc chat với cái nick lạ đó! Cũng kiểu trêu đùa thế này!

- Messenger of Darkness! - Tôi reo lên.

“Két!”

Minh bất ngờ phanh xe làm tôi chúi đầu, may mà có thắt dây an toàn, nếu không là tiêu rồi!

Cậu ta hít một hơi, vẫn giữ điện thoại bằng chế độ phát loa. Hình như cuộc điện thoại này dành cho cả tôi!

- Đủ rồi! Thăng khôn! Mày muốn gì?

<>

Tôi đoán đúng. Âm thanh phát ra là tiếng nói khàn khàn, mang giọng quái đản như kiểu phù thủy độc ác. “Hai thiên thần”? Ý nói cả tôi và Minh?

- Mày là ai? – Minh quay qua tôi, ánh mắt cậu giờ mới thấy rõ là có phảng phất nỗi âu đang cố gắng che giấu. Tôi bình tĩnh lắng nghe.

<>

Tôi sắp ngừng việc hô hấp, ngón tay bầu xuống lớp da đệm ghế, nuốt nước bọt. Minh lặng im, không nói gì. Tiếng nói bên đầu dây lại cười lên khằng khặc, sau đó lại ma mị thì thầm.

<>

Minh cau mày, tôi chăm chú lắng nghe, trao đổi với Hiểu Minh qua ánh mắt, ý bảo cậu tiếp tục trả lời.

Hoàng Hiểu Minh nhắm hờ mắt, rồi mở ra, bàn tay còn lại siết chặt bàn tay đang bắt trên đệm ghế của tôi. Hình như cậu ta đang sợ hãi thực sự, tay cậu ấy lạnh như nước đá. Kể gọi cho chúng tôi đang giở trò gì? Có sau một người lạnh nhạt như Hiểu Minh mà còn có biểu hiện bồn chồn, lo lắng như thế?

- Nói. Tao không thích dong dài.

<>

Tôi cũng siết lấy bàn tay cứng lạnh của Minh trấn an. Cậu cắn mạnh vào môi mình, đầy trần trở.

- Nói.

<<Ồ, chỉ là... một trái bom hẹn giờ thôi. Rảnh thì tháo ra giùm tao! Hình như là... sắp hết giờ rồi thì phải? Thôi, chúc tụi bây an toàn nhé!>>

Mắt tôi và Hiểu Minh không hẹn mà cùng mở to thao láo, nhìn nhau chăm chăm. Tôi lắp bắp không thành tiếng, hơi thở như tắc nghẽn. Tôi nghe lầm sao? Thứ kẹ lạ mặt nói là để quên trên chiếc xe này chính là... là... BOM HẸN GIỜ???

Không khí trong xe bỗng trở nên lạnh cóng như vừa được hạ thêm nhiệt độ xuống. Tuy bàn tay của tôi và Minh lạnh ngắt nhưng mà tóc tai lại ướt đẫm mồ hôi. Cuộc gọi đã bị đập máy bởi đối phương. Tôi đọc trong mắt Minh là một sắc màu u ám và bồn loạn thật sự. Cậu ta đang hoảng sợ?

Đăm đăm nhìn thẳng vào mắt nhau, cơn buốt giá se sắt trong thâm tâm dần choán đến từng tế bào não bộ. Bồn loạn! Tôi hít thở rất chậm, rất nhẹ, nghe tim mình nảy lên từng nhịp trong lồng ngực.

Bằng thanh âm yếu ớt, lạc giọng đi cùng hơi thở từ phế quản lạnh ngắt phả ra, Minh nói:

- Tôi đi kiểm tra.

Nói rồi cậu tháo dây an toàn, nhìn tôi lần nữa rồi bước xuống xe. Tôi tự lúng vào ghế, nhắm hờ mắt. Trò đùa này có quá đáng lắm không? Tên biến thái đó đang đùa giỡn với tính mạng của chúng tôi à?

Tôi đưa mắt nhìn theo cái dáng chiếc Jacket đen đang bước ra khỏi xe, bật nắp đầu máy xe xem xét. Minh cau mày, nhìn xuyên qua lớp kính trong suốt, lắc đầu với tôi rồi đẩy nắp đầu xe lại, đi vòng ra phía sau xe. Tôi dõi theo cậu qua ảnh phản chiếu từ gương chiếu hậu. Hình ảnh Minh lấp ló, đang cúi xuống gầm xe kiểm tra, sau đó lại đứng dậy, cơ mặt dãn ra chút ít.

Vẫn chưa phát hiện được gì! Chẳng lẽ chúng tôi bị lừa?

Tôi đưa tay chỉnh kính chiếu hậu trên xe để nhìn rõ hơn, điều hòa trong xe tỏa hơi lạnh cùng mùi xăng phảng phất. Tự nhiên lại cảm thấy thật ngột thở! Hi vọng đây chỉ là một trò đùa mất nhân tính. Tôi thấy Hoàng Hiểu Minh mở cốp xe, hoàn toàn không thể trông thấy được gì nữa, chỉ còn cách im lặng chờ đợi.

Thời gian như cô đọng lại, từng nhịp, từng nhịp nặng nề, khó khăn.

Tôi nghe thấy tiếng chạy huỳnh huỵch, Hoàng Hiểu Minh thô bạo mở cửa xe, mạnh tay lôi tôi xuống mà quên mất tôi đã thắt dây an toàn.

- Oa, đau! Cậu làm gì vậy? - Tôi giật mình, kháng cự cùng bộ dạng đang căng thẳng nhăn nhó.

Minh gần giọng như sắp hét lên, mắt đục ngầu, hấp tấp mở thắt dây an toàn cho tôi:

- Xuống nhanh! Nhanh lên!!!

Sợi dây an toàn giờ chứng khóa chặt tôi lại với chiếc ghế. Tôi bấn loạn cùng đưa tay mở khóa ra. Khổ nỗi, lúc gấp rút thì dây an toàn lại cứng ngắt, siết chặt, không sao mở ra lại. Mặt Hiểu Minh tái nhợt, trong nháy mắt nổi hằn những tia máu đỏ trông khiếp vía. Tôi kinh hãi xem xét biểu cảm của cậu, người cứng đờ không nhúc nhích nổi, tôi run giọng:

- Hức, cứng quá! Mở không ra! Chuyện gì?

- Còn 10 giây!!! 10 giây nữa thôi! Mau! Xuống ngay!

Bằng sức mạnh đáng sợ, Minh giựt phắt sợi đai an toàn bung ra, kéo tôi ra xe một cách cực kì vội vã. Cậu lôi tôi xuống xe, ôm chặt trong vòng tay mình, trong lúc đó tôi bị kéo giật, lọt thõm trong người cậu ta. Mọi suy nghĩ đều bị đông cứng lại.

Trống rỗng.

Vô lực.

Tôi chỉ biết xuôi theo lực kéo mạnh mẽ từ cậu như bắt lực xuôi theo một trò chơi sắp đặt của số phận. Mọi hành động như một cuốn phim quay chậm, tất cả khắc sâu trong võng mạc. Từ chút, tôi thấy mình đang ngã sấp xuống, Hoàng Hiểu Minh vẫn ôm chặt lấy tôi, cái ôm như đang dùng cả tính mạng để bảo bọc làm tôi thoáng sững sờ.

Mất đà. Tôi đang trượt ngã theo chiều kéo của cậu. Khi cảm nhận được cái nhám của cát đất, tôi lăn tròn mấy vòng trong lòng Minh. Chẳng cảm thấy đau, mọi va chạm đã được Hiểu Minh hứng chịu, cậu bao bọc tôi như một gối đỡ cần trọng. Tôi nhắm tịt nhắm, tìm đập thành thịch. Đến khi mọi chuyển động dừng lại, tôi mới bình tĩnh tí hỉ mắt. Hiểu Minh đang nằm dưới người tôi, mắt nhắm nghiền, thở hồng hộc.

Tai căng ra lắng nghe, chẳng có âm thanh ầm ĩ nào. Tất cả đều yên ắng đến làm lạ. Tôi cứ nghĩ sẽ có một tiếng nổ long trời và sức bật khủng khiếp đánh bật không gian ở đây như xé toạc mọi thứ chứ! Trái lại, tất cả đều bình thường, hết sức bình thường. Không một tiếng nổ nào như tưởng tượng. Không có quả bom nào cả!

62. Q.4 - Chương 4.3 : Rượt Đuổi

Như đã quá 10 giây, Hiểu Minh đã phát hiện ra vấn đề, cậu dần mở mắt, yết hầu đang lên xuống liên tục, chăm chú nhìn tôi, rồi quay đầu lại nhìn chiếc xe. Bất chợt, cậu thở hắt như vừa trút được gánh nặng. Tôi hóng cao đầu qua sát xung quanh, chúng tôi đang nằm lăn ở bãi đất trống không một bóng người. Đây là một cánh đồng vừa xong vụ gặt, những gốc rạ bị đốt hăng hắc mùi khét lẹt, tro rạ dính trên mặt Minh thành mấy vệt đen nhem.

Hai đôi mắt lại va chạm vào nhau, tia mắt khô khan đang cố lấp liếm sự kinh hãi của cả hai con người.

Minh cất tiếng, giọng đã khò khò, dường như là sắp khàn hơi:

- Không sao chứ?

Tôi lắc đầu, trả lời:

- Không!

Đầu của Minh ngã bật xuống đất, mặt mũi. Tay cậu nói lỏng, vẫn phó cho tôi nằm trên người cậu. Tôi lồm cồm ngồi dậy, phủi cát đất trên người, nhắm mắt, lau bầu trong cổ họng:

- Khỉ thật! Hấn troll chúng ta!

Hiểu Minh cũng ngồi dậy, phủi cát đất bám trong bàn tay, cậu cau có. Tôi đưa tay vuốt những vụn rơm bám trên tóc cậu, đưa tay lau bột tro trên má Minh. Bất giác, Minh ngẩng đầu nhìn tôi đầy kì quặc, má hồng hồng phập phồng.

- Bị lừa rồi! - Minh đập tay xuống đất, tức tối. Chiếc áo Jacket dính toàn rơm rạ lẫn cát đất khô cằn.

Con đường đi vắng tanh, nằm cao hơn cánh đồng phía dưới đây. Hồi nãy ắt là Minh đã trượt chân kéo tôi té xuống chỗ này. Nắng nóng tựa lửa đổ xuống hai quả đầu, phừng phừng như phát cháy. Minh kéo tôi cùng đứng dậy, đỡ nhau cùng bò lên mặt đường cao ngang bụng, mặt mày cậu vẫn còn lem nhem.

Tôi đi đến cốp xe vẫn còn mở toang, đưa mắt dòm vào, Minh đứng kế bên, chống tay lên hông. Trong cốp xe, một thiết bị màu đen gắn trong góc, có mặt đồng hồ led đỏ nhấp nháy thời gian 0.00, vậy là có đồng hồ đếm giờ, nhưng quả bom là giả.

Tôi thở nghe rõ cả tiếng, mồ hôi ướt đầm chân tóc, rịn thấm ra lớp áo phông. Gương mặt Hiếu Minh đầy hậm hực, rít răng ken két.

Thình lình, chuông điện thoại của cậu ta lại đổ. Minh giơ màn hình cho tôi xem, vẫn là số máy chết tiệt đó.

Tôi đề nghị:

- Cho tôi nghe với!

Minh đẩy cốp xe, tựa lưng, chần chờ một chút. Tôi nóng lòng chuyên chú quan sát. Ngón tay e ngại rồi cậu cũng di tay tới phím loa.

Cuộc gọi vừa nhận, bên đầu dây đã vang lên tiếng cười sắc súa, đầy thoải mái:

- Hắc hắc hắc! Thiên thần, chúng bây sao rồi? Chưa chết chứ? Tao đoán tụi mày sợ rụng hết cả lông cánh đi rồi!

Mặt Minh đen kịch, những biểu hiện ấy cho thấy cậu đang rất tức giận:

- Đồ điên!

- O! Mày không cảm ơn tao đã cứu hai đứa mày thì thôi, sao lại chửi tao? - Chất giọng khả ố đó lại vang lên, tràn ngập ý trêu đùa.

- Mày!

- Ủầy, sao thế? Tao cố ý cài bom giả cho bọn mày dừng xe mà! - Giọng đố kỵ tông nghe rè rè. - Tao luôn ở xung quanh mày thôi. Đứng thộn ra đó làm gì? Kiểm tra phanh xe đi.

Âm thanh bên đầu dây tắt lịm như chờ đợi hành động của bọn này. Minh quaysang tôi nhướn mắt xin ý kiến. Tôi đành nhún vai, đẩy vai cậu ra hiệu bảo cậu làm theo lời gã. Minh đành cúi người xuống gầm xe kiểm tra, cậu gắng lên với sắc mặt tái nhợt.

- Phanh đứt rồi! - Câu nói rất ngắn gọn nhưng chứa trong đó là bao nhiêu lảng. - Có lẽ như phanh đã bị cắt sập đứt đi, chỉ chờ một lần phanh gấp là đứt ngay, nếu cứ tiếp tục chạy, e là... - Minh bắt đầu ngập ngừng.

- Mày giả trò! - Minh gằn vào di động.

- Chúng ta chơi một trò nhé, tao cho tụi bây tí thời gian để trốn chạy, sau thời gian đó thì bọn sát thủ của sẽ đuổi theo. Nếu bọn chúng tóm được hai đứa mày thì... Chúc tụi mày thoát thân thành công nhé! Tao tính giờ đây!

Cuộc gọi lại tắt. Tôi hiểu. Và cái tên Darkness khốn khiếp kia không hề đùa, gã chỉ đang ve vờ với chúng tôi như một thú vui. Tôi khom lưng xuống gầm xe xem xét, quả nhiên phanh xe đã đứt rồi.

- Cô biết gì về hắn? - Minh xoay qua tôi nghi hoặc hỏi.

Tôi bình tĩnh nuốt một ngụm nước bọt, nói:

- Hắn là tên hay quấy rối tôi! Từ cái nick chat "Darkness" đến những trò hăm dọa phá bình cuộc sống của tôi, kẻ hay mang theo lá bài Jack bích và hay bảo rằng bản thân căm ghét sự giả tạo của thiên thần.

Thiên thần là sinh vật giả vờ thánh thiện? Trong mắt tôi, thiên thần tinh sạch và thiện lương biết nhường nào. Như Thiên Thần của tôi vậy, cậu trong mắt tôi luôn thuần khiết như lông vũ trắng không vẩn bẩn. Tôi ghét sự xúc phạm của tên quái quỷ đó về hình tượng thiên thần trong mắt tôi. Hắn bảo tôi cũng là thiên thần, tức là tôi cũng giả tạo? Hắn xúc phạm cả tôi. Tên khỉ gió!

Minh mím cánh môi nứt nẻ đã bật máu đỏ, thanh âm phát ra không được tự nhiên, cậu nhìn dáo dác xung quanh rồi rửa:

- Chết tiệt! Nguy rồi!

Tôi đứng đực ra, không thể hiểu nổi cậu đã trông thấy thứ gì lại làm bản mặt hình sự như vậy. Hoàng Hiểu Minh ghé sát tai tôi, thì thầm:

- Dừng mọi sức bình sinh, tôi hô “Chạy!” là cầm đầu chạy nhé! Đừng dừng lại!

- Nhưng mà chạy đi đâu? - Tôi nhú mày vùng vằng.

Minh nuốt một hơi không khí, nói:

- Ở đây ra tới biển gần không?

Tôi quay đầu xem móc lộ giới cắm ở gần đó, gãi đầu:

- Chờm 7-8 cây số à! Mà... đừng nói là chạy bộ nha!

Minh tự nhiên mỉm cười, mà cười rất kì lạ, hư ảo như khói sương:

- Hi vọng trong 8 km này chúng ta không xảy ra bất trắc gì! Điện thoại tôi sắp hết pin, đây sẽ là cuộc gọi cuối cùng, và duy nhất để cứu chúng ta. - Cậu nâng di động lên, lúc lắc trong tay. - Cầu Chúa là chúng ta không xảy ra chuyện gì! Tôi thề cô sẽ được an toàn!

Tôi im lặng ngẫm nghĩ. Tại sao lời cậu ta nói cứ như là trấn trối thế này? Tại sao phải ra biển? Tại sao chúng tôi phải chạy? Tất cả là vì lí do gì? Hay bọn này đang bị đe dọa thực sự?

Minh nhấn một dãy số trong máy, giọng hạ thấp:

- Ella, em định vị được vị trí anh đứng chứ? Bằng thao tác nhanh nhất, từ nơi anh đến bờ biển gần nhất phải tìm ra anh. Gấp!

Minh nắm chặt vai tôi, không thể khấn trương hơn được nữa. Con đường vắng tanh không có xe qua lại, Minh nắm siết lấy bàn tay tôi, nhìn lại bản đồ trên điện thoại của mình.

- Chúng ta sẽ đi xuyên qua những lối tắt, băng qua cánh đồng này là ra con lộ nhỏ, từ đó sẽ tới nơi gần hơn.

Tôi bóp chặt mặt dây chuyền thập tự sau lớp áo, e dè gật đầu. Minh cũng gật đầu, cái nhìn sâu sắc.

- Đừng buông tay. Chạy!!!

63. Q.4 - Chương 5.1 : Những Con Rối

Đưa tay vén tấm màn mỏng để cho những tia nắng sáng lọt thỏm vào căn phòng u uất, cô gái xinh đẹp vuốt mấy lọn tóc mai nâu vàng phía sau mang tai, đôi mắt hổ phách long lanh dõi ra phía xa xăm ngoài bầu trời cao vợi. Sau lưng cô, cặp chân mày kiếm sắc lạnh đang ngồi trên giường nhú chặt, đôi mắt đang dán trên màn hình laptop có chút bực dọc. Những ngón tay tiếp tục lạch cách gõ trên bàn phím, hết sức tập trung, con người màu lức cứ cố định như ghim chặt vào desktop. Chàng trai phía sau vẫn chuyên tâm với công việc của mình.

Rất lâu, không khí trong phòng mới bị phá vỡ bằng thanh âm trầm trầm, pha chút giễu cợt.

- Đang lo lắng sao?

Cô gái đang nhìn miên man bên ngoài bầu trời, bàn tay nắm chặt chiếc máy tính bảng, trong màn hình là một bản đồ đường đi cùng một chấm đỏ nhỏ xíu liên tục nhấp nháy di chuyển. Cô gái quay đầu, đôi mắt hổ với biểu cảm thản nhiên nhưng thực chất đang cố che giấu cảm xúc bồn chồn, lo sợ của mình. Cô đáp:

- Chào mừng tôi đến đây bằng trò đùa này sao?

Black Jack gấp laptop lại, những biểu cảm trên gương mặt luôn được khống chế nghiêm ngặt. Gã là con người của lí trí, mọi cảm xúc kích động, vui buồn luôn luôn nhốt giữ trong nhà ngục lí trí. Tĩnh lặng, gã trầm ngâm chútrời đứng dậy, đến bên cô gái.

- Ella, cô vì sao phải lo lắng cho hắn?

- Không liên quan tới cậu. Tôi yêu cầu cậu dừng ngay trò đùa này!

- Đơn giản thế sao? - Vệt sáng màu lục lướt qua đáy mắt, trên môi gã cong lên nét cười. - Cô rõ tính tôi mà! Hừ lạnh, cô gái chăm chăm vào gã đối diện, cánh môi mềm mướt cười tựa như có như không.

- Tôi sẽ cho cậu biết về Cái chết của thiên thần - những người quá cố tạo nên Angel.

- Mẹ của cô? - Tia mắt sắc lạnh như xuyên thấu bức màn hổ phách trong veo trong con người của cô gái, gã trầm giọng.

- Phải!

- Được thôi! - BJ nhún vai. - Hai đứa ngốc đó vờn thế là đủ rồi! Còn nhiều trò hay nữa!

Ella đưa mắt nhìn dáng hình kia đang kề sát mình, giọng nói ma mị như cột nhà.

- Cô nhớ Thiên Du không?

Cô gái im lặng, không đáp. Gã nói tiếp:

- Chơi một trò nhé!

Ngẩng đầu cao, cô muốn nghe rõ hơn. Gã tiếp tục:

- Đuổi kịp những gã khát máu kia thì sẽ cứu được họ, con đường từ ngoại thành đến biển.

Cô gái cau mày, rửa cằm, mái tóc cột cao tung bay nhẹ, cô chụp lấy chiếc mũ lưỡi trai đen trên bàn và xâu chìa khoá, xô ập ngang qua vaigã. Ella vớ lấy chiếc Ipad, chạy hấp tấp ra ngoài.

Phía sau, gã nhướn mắt nhìn, môi bật lên nụ cười tự mãn. Gã thích đùa, nhưng gã không giết ai tùy tiện, chỉ khi có lệnh thì mới...

Đối với tên con trai họ Stewart kia vẫn còn phải vờn, nếu hắn có bề gì thì lấy ai để gã tiêu khiển?

Mặt trời mùa hè chói chang bên ngoài, BJ đưa mắt ra cửa sổ trên tầng lầu chung cư cao chót vót, phía dưới là những chiếc xe con con tấp nập. Chiếc Mercedes xám bạc chạy vù ra khỏi hầm để xe, gã chắc là Ella đang ở trên chiếc xe đó. Nhiều khi cũng bật cười ngán ngẫm tại vì sao gã luôn nhún nhường với cô gái đó. Cô ta yêu Thiên Du điên dại, nhưng nó nào quan tâm đến. Trong mắt nó, cô bé “Kẹo Bông” thực sự mới là tình yêu... Đối với Ella, hình như gã đang thương hại, một cô gái quá say tình, tự chuốc lấy đau khổ.

Cơn gió mơn man lùa qua cửa sổ, vút theo tiếng cười âm vọng:

“Thiên Du, cô ấy đến rồi!”

Trên đại lộ, chiếc xe màu xám bạc ngày một tăng tốc độ, lòng Ella như lửa đốt. Thật quái quỷ! Tại sao Kevin lúc nào cũng bướng bỉnh như vậy, anh ấy không cần mang theo vệ sĩ, kết cục luôn để bản thân mình vướng lấy rắc rối.

Cô thật sự chẳng thể hiểu nổi con người đó, cảm giác như cả Kevin và BlackJack là kẻ thù truyền kiếp với nhau. Mặc kệ họ có ra sao, cô vẫn thích đeo bám vào mối quan hệ nguy hiểm đó, như kẻ giao liên đứng giữa hai chí tuyến mà cười cợt người trong cuộc.

Từ lâu, cô đã muốn rút khỏi cuộc chơi này. Quá mệt mỏi rồi!

Thiết bị định vị vẫn nhấp nháy, Ella đưa mắt nhìn, môi hững hờ rồi lại mím chặt. Cô ta thấy rất rõ cả hai chấm đỏ đang di chuyển trên màn hình, khoảng cách của hai chấm tròn càng lúc một gần hơn, càng sát sao, càng nguy hiểm.

- Chết thật chứ!

Cô hừ lạnh rồi bạo gan đạp mạnh chân ga, chiếc xe lao vun vút về phía trước, xả ra không khí phía sau xe một lớp bụi mù xám bạc và tiếng động cơ rú gào.

Chạy.

Hộc tốc chạy.

Hoàng Hiểu Minh kéo tay tôi chạy điên cuồng. Trong cơn gió tạt vào tai như gào thét, tiếng còi dứt quãng thì thầm.

- Không được dừng lại! Cố lên!

Chúng tôi băng qua cánh đồng bạt ngàn đã còn hươu hoặc những chân rạ chomchổm, băng qua một đầm sen mướt độ nở hoa, mùi sen thơm ngào ngạt. Tôi không ngờ qua được con đường với những khoảng đê chông chênh lại dẫn đến một con lộ nhỏ đầy đá đỏ và bụi mù. Hiểu Minh cứ vừa chạy, siết tay tôi và nhìn vào điện thoại mà xác định phương hướng.

- Tôi mệt quá! - Tôi thở hồng hộc, mệt mỏi mà muốn gào lên, chân bắt đầu chậm lại.

- Cố lên! Trừ khi cô muốn chết!

- Tôi không muốn chết trẻ đâu!

- Vậy thì chạy đi! Nhiều lời quá!

Cứ thế mà tôi cứ ráng sức mà chạy tiếp, chân bủn rủn cả ra. Lâu lâu, bị vấp một hòn đá, chân tôi lại tẹo xuống, đau vô cùng. Chúng tôi cứ chạy băng trên con đường này, rồi lại một con đường khác, lại qua một khu đất mênh mông cỏ lau, rất xa, rất xa.

- Tới biển chưa? - Tôi vừa mếu vừa thở, tôi có thấy nguy hiểm gì đâu! Có sao cứ bắt tôi chạy như điên thế này?

Mấy người bên đường hay chạy xe nhìn theo hai chúng tôi, chắc họ nghĩ bọn tôi đang đóng film hành động.

Mình lâu bầu:

- Khổ quá! Sắp tới đường lớn rồi! Cô ngậm miệng lại, lấy sức mà chạy đi!

Hừ! Đồ lang sói xấu xa! Mắc mớ gì mà tôi phải bị dính vô cái thứ hồ lồn này chứ? Tự nhiên kéo người ta chạy marathon thế này! Tên huấn luyện viên này ngoài giấc mơ rên tôi đi thi Sea Games mà muốn tôi thi chạy đường dài tham dự Olympic hay gì đây? Sát thủ ư? Chúng tôi đang bị cái đám sát thủ quỷ quái nào đeo theo?

Darkness là cái đồ dở hơi! Hắn hết phá phách tôi, quay tới Minh. Nổ bom? Phá thẳng xe? Sát thủ? Cứ như trong film vậy!

Và đây là cuộc sống bình thường! Tôi không tin hắn dám giở trò.

Những đôi chân đạp trên mặt đất, cát tung lên. Lồng ngực sắp rạn nứt, tim tôi đập sắp lã đi. Mệt quá!

Lối rẽ trước mặt đã cho tôi thấy mặt đường cao ráo, tiếng xe lớn huyền ảo hơn, hình như là ra đến đường lớn rồi. Sao tôi chợt có linh cảm gì đó sợ sệt lắm! Như đang có một mối nguy hiểm sắp ập tới. Cảm giác chán ghét phải chạy như bay kiểu này dần chuyển sang lo âu, thôi thúc chân tôi nhanh bước hơn.

Chân tôi không còn là của tôi, nó sắp rụng ra rồi!

Lòng bàn tay Hoàng Hiểu Minh đầy mồ hôi, nhấp nháy lại siết chặt hơn. Người tôi cũng bị lớp mồ hôi bóng nhẫy bao bọc, trơn tuột.

Chúng tôi chạy trên con đường lớn, lại rẽ sang một con đường nhỏ hơn, vắng tanh xe cộ. Xung quanh đây, cỏ dại cao ngang đầu, không khí âm u, quỷ dị lạ. Tôi lướt mắt nghiêng nghiêng, sau rặng cỏ là mấy ngôi mộ con con, liu liu nhiều màu.

Phía trước có tiếng xe gào rú, nhanh như điện xẹt, những bóng đen ập tới, như những bóng ma chắn hết tầm mắt. Một loạt dãy xe màu đen chặn trước mặt bọn tôi, mang theo sự đe dọa ẩn tượng ngay từ đầu. Những

con người mặc đồ bụi bặm, đeo kính và đeo mặt nạ trắng hề bước ra, ẩn sau những cánh tay giấu sau lưng, hình như đang che giấu điều gì.

Họ là sát thủ?

Những rặng mây xám ảm đạm vẫn vũ. Bầu trời tắt nắng. Gió vút, luồn xiên qua từng ngọn cỏ mỏng manh, bao lấy hai chúng tôi. Trong cơn gió, dư vị của sự nguy hiểm đang gần kề.

Tim tôi thót lại.

Tay lạnh buốt.

Hiếu Minh nghiêng rặng, bất giác dùng lực siết chặt tay tôi, tay còn lại luôn ra phía sau như muốn lấy gì đó ra từ thắt lưng.

Súng?

Trong cuộc đời tôi chưa bao giờ sẽ tưởng tượng vào tình huống trở trêu như ngày hôm nay. Chẳng lẽ tôi đang vướng phải vụ nào đó rất nghiêm trọng? Phải chăng họ là Mafia? Hay khủng bố? Tôi có tội tình gì chứ!

Yết hầu Minh nhẹ nhàng chuyển động, mồ hôi trên thái dương lăn dài xuống má. Tay cậu lạnh ngắt.

Đối diện, họ đang bước đến gần.

Theo bản năng, chân tôi lùi lại. Hoàng Hiếu Minh ghì cánh tay tôi, không cho tôi tiếp tục lùi. Đứng yên để tỏ ra chút hiên ngang cuối cùng ư? Thời khắc này mà cơ giở chạy thì tôi không dám tưởng tượng ra hậu quả.

Có khi nào, đây là những giây phút cuối cùng tôi nhìn thấy mặt trời? Tôi không muốn chết đâu!

- Minh ơi, làm sao đây? - Giọng tôi thổ thển, như là khói mây, tiếng nói nhỏ đến mức hình như Minh không nghe thấy.

Minh vòng tay qua nắm lấy vai tôi, bước lên, dùng tấm lưng che khuất tôi, thì thào:

- Bình tĩnh. Tôi sẽ bảo vệ cô! Đừng sợ! Nếu có bề gì, hãy giữ kỹ sợi dây chuyền, chỉ duy nhất được giao cho Alex.

Tôi hoàn toàn bị lấp mắt sau bóng lưng cậu, tay lại đưa vào cổ áo nắm gọn mặt dây chuyền thập tự, đáp:

- Ủm, tôi nhớ. Nhưng vệ sĩ của cậu đâu rồi?

- Alex về Anh rồi. Tôi chẳng bao giờ cho vệ sĩ đi theo mình, trừ khi có Alex đi theo.

- Vậy là...

Giọng Minh vẫn đáp thì thào:

- Nguyễn cầu cho Chúa che chở chúng ta!

Chúa ơi! Cứu con! Con còn yêu đời lắm! Phải làm sao đây? Đứng yên chờ chết sao?

Những chiếc mặt nạ trắng hề vô hồn với cái mũi to như quả cà chua cứ chầm chậm bước tới gần.

Làm sao bây giờ?

Kể đi đầu cất tiếng ồm ồm, đôi mắt hấn giấu kín trong lớp mặt nạ từ hợp chất quánh dẻo, bàn tay sau lưng hấn đưa lên dân, hiện ra một khẩu súng màu xám bạc. Trong ánh nắng dịu, ánh sáng kim loại loá lên lấp lánh.

- Kevin, bị tóm rồiiiii!!!

Sau bóng lưng chàng trai, tôi như nghe rõ âm thanh đang hỗn loạn bên trong lồng ngực kia. Minh đang sợ? Không phải chứ? Gương mặt cậu ấy vẫn bình thản tựa một vị thiền sư không vướng vòng trần tục, không hề có một nét khác cử động nào trên cơ mặt đó. Đôi mắt Minh chớp chớp, mồ hôi vẫn tuôn từ những chân tóc tràn ra, lăn trên cổ cậu.

Tôi nhón chân, nhướn mắt nhìn thẳng hể cầm súng đang đến gần, bắt giắc,tay tôi cấu nhàu một vệt vải trên áo phong của cậu. Không khí bị gió tạt ngang mũi, thoảng mùi cỏ dại.

- Mày là người của Black Jack?

- Thì sao? – Hấn hất mặt, trả lời.

Minh nhún vai, trên môi chợt cong nhẹ, nụ cười lạnh buốt trông ghê rợn.Tên sát thủ vác khẩu súng trường trên vai, nghiêng nghiêng đầu:

- Nơi đây sẽ là nghĩa trang chôn thân chúng mày.

64. Q.4 - Chương 5.2 : Những Con Rối

Trong thời khắc này, vậy mà Hoàng Hiểu Minh cọt nhĩa:

- Giết có hai người, cần chi mà hoành tráng thế? Chẳng lẽ chúng bây... sợ?

- Tao muốn giết hai tụi bây thật đẹp mắt, mày là một cái gai chướng mắt, nhỏ cũng phải có nghệ thuật.

Tôi bắt đầu cồng xương trước mấy câu đối đáp của họ. Cái ngày gì vậy chứ? Tôi chỉ muốn đi xả stress một chút, bây giờ tự dưng lại biến thành một mục tiêu của lũ sát thủ ma quỷ này. Cuối cùng tôi dính dấn gì đến họ chứ?

Black Jack là ai mà cứ thích gây mấy cái trò dở hơi thế này? Hấn cũng chính là cái nick Darkness sao? Minh có quan hệ gì với họ? Lí do truy sát chúng tôi là gì?

Bấn loạn!

Thực sự là bấn loạn!

Hoàng Hiểu Minh nhấc tay ra từ thắt lưng, khẩu súng lục màu đen lóe lên trước mắt tôi. Cậu ta có súng thật sao? Loạn hết cả rồi!

Đất nước này đâu phải là nơi có súng đạn tràn lan thế này? Đây không phải miền Viễn Tây, càng không phải một vùng không có trị an. Thật quá quắt!

Những đám người phía sau tên đi đầu bước dần lên, như muốn ép chúng tôi vào đường cùng.

Những khẩu súng trường nhắm thẳng vào hai con người trẻ. Trong chực chờ, những ngón tay lạnh lùng sẽ cướp cần.

Và...

Chúng tôi sẽ chết!

Minh cười nhạt, biểu cảm lãnh đạm đó là một Hoàng Hiểu Minh xa lạ nhưng ngày đầu tôi gặp cậu. Trong mắt tôi, tên huấn luyện viên khó ưa luôn cốt tình bất nạt trong lớp võ, con người lạ lùng luôn kiếm cớ đi theo phá bình tôi, tên con trai vừa ăn kem thì với mình,... Tất cả hoàn toàn tan biến!

Sát thủ mang mặt nạ thẳng hể, còn cậu mang bao nhiêu mặt nạ khác đây? Nhưng rồi tôi phát hiện, ngay tại lúc này đây, đó mới chính là Hoàng Hiểu Minh thật sự!

Một kẻ có trái tim băng giá.

Con người đó quả thật có vấn đề, một vấn đề hết sức nghiêm trọng.

Minh giương thẳng tay, khẩu súng lục chĩa thẳng vào bọn họ. Còn những người kia, họ đang ngấm chuyên chú mục tiêu của mình – còn ai ngoài ha chúng tôi.

Thời gian chết lặng.

Nhịp thở của tôi cũng muốn đóng băng. Cái chết dưới luồng đạn sẽ như thế nào? Có đau lắm không?

- Mai, không được chạy ra khỏi tầm lưng tôi, không được mở mắt. Sẽ không sao đâu!

Nhưng đây không phải là lúc tôi có thể tập trung phân tích điều này, trong khi nguy hiểm vẫn còn rành rành trước mắt.

Tên dần dần hạ súng, hấn khoanh tay mà cất giọng:

- Cô đến đây làm gì?

- Giết người. – Không cần chờ lâu, cô gái xinh đẹp trả lời với chất giọng cũng lạnh tanh không cảm xúc. Sau đó, từ thắt lưng cô ta, một khẩu súng lục cũng giương ra, có điều... nó đang chĩa thẳng về chúng tôi.

Cô ấy đến đây là để... giết chúng tôi?

Cô gái nhìn chúng tôi bằng ánh mắt sắc lạnh như lưỡi dao, cánh tay khẳng khiu giương thẳng súng. Đồng tử màu nâu đỏ kia như một vực xoáy hun hút, kéo tôi trượt dài trong những suy nghĩ về cô ta. Không lối thoát.

Minh hạ súng, đứng thẫn như trời trồng. Tôi hít hơi lấy dũng khí, mạnh dạn bước lên phía trước. Trong thấp thoáng, tôi thấy cô gái nhếch nhếch môi.

Phía sau cô, những gã hề vô hồn vẫn trơ trơ với nòng súng chết chóc.

Sâu thăm trong lồng ngực, cơn bức bối choán ngập lấy từng tế bào của tôi. Cô gái vừa đến lại là một mối đe dọa khác sao? Cô ta cũng phe với lũ người kia?

Bất chợt, trên môi cô nàng cong lên một nét tươi tắn, khác hẳn với biểu hiện giương súng đằng đằng sát khí trước mặt tôi. Tôi chưa kịp tiêu hóa hết điều kì quặc đó thì người đó đã cất lời:

- Đây, cô gái.

- Cô gọi tôi? – Tôi chỉ tay vào mình.

- Phải. – Tay vẫn chĩa súng vào tôi và Minh. – Cô có quan hệ gì với cậu ấy?

Tôi chần chờ, rồi đáp:

- Là bạn.

- Là người yêu.

Tôi tròn mắt, quay mặt nhìn qua con đường ươn ướt cạnh mình, Minh cầm súng trên tay như một món đồ chơi, nhún vai đáp thật tự nhiên. Cái gì chứ? Là người yêu? Bao giờ? Xảo ngôn!!!

Không đợi tôi phản ứng, Hoàng Hiểu Minh nghiêng nhẹ đầu, mắt nháy nhẹ với tôi. Trông mặt cậu giãn ra một cách bình thản tuyệt đối.

Sau lưng cô nàng tên Ella, bọn sát thủ như là đang sốt ruột lắm. Họ hạ súng, tên đầu sỏ gất lên:

- Ella, nếu đã chen ngang chuyện này thì sao không xử chúng lẹ đi!

- Từ từ. – Cô gái ngúng nguẩy đáp. – Sớm muộn họ cũng phải chết, cần gì vội. Tiếc là cả hai người đó còn trẻ, trước khi ra đi cũng nên cho người ta thực hiện được ước nguyện của họ chứ.

Rồi cô quay sang ngắm một lượt hai đứa tôi, súng trên tay hạ xuống:

- Nè, yêu nhau bao giờ?

- Mới đây.

- Từ bé.

Tôi và Minh cùng đáp, trật quẻ một cách ngớ ngẩn.

65. Q.4 - Chương 5.3 : Những Con Rối

Tôi quay sang, lườm cậu như sắp cháy xém cả quần áo. Cậu đưa ngón tay khe khẽ siết nhẹ ngón tay tôi. Ella nhướn mày.

- Cuối cùng là sao?

Minh giành đáp ngon ơ:

- Yêu lâu rồi. – Mặt vẫn thanh tịnh, không tỏ ra vui buồn hay sợ sệt.

Tôi cúi đầu, bĩu môi, chẳng thèm giành đáp nữa. Tự nhiên đang lo sợ, cô nàng ấy hỏi mấy câu, không khí căng thẳng đã dịu bớt phần nào, ít ra những khẩu súng đã hạ xuống hết cả rồi. Hình như cô ta có một vị trí rất đặc biệt ở đây. Nhóm sát thủ có vẻ nể sợ Ella. Còn Minh, cậu ta đối với cô gái xinh đẹp này là một biểu cảm thờ ơ, không mấy may lo lắng hay khiếp sợ.

Tại sao lúc này cậu cầu cứu Ella? Vì sao Ella lại trở mặt với Minh? Rốt cục mối quan hệ giữa họ là gì?

Tôi vô đầu suy nghĩ, thắc mắc lại không được giải đáp, đúng là khó chịu thật. Tôi vẫn đứng sát bên Hiểu Minh, lặng lẽ đánh giá những người xung quanh mình.

Gió ngừng thổi, bầu trời kéo mây xám đục.

Mái tóc đuôi gà màu nâu vàng ngoe nguẩy, đôi mắt nâu đỏ của cô ta trong veo như bi ve. Ella tiếp lời:

- Vậy thì tình yêu của hai người tới mức độ nào rồi? Mới nắm tay? Ôm? Hôn? Hay đã...

Nhìn con nhỏ quá dễ thương thả ngấm nghĩa bộ móng đen thui của mình, tôi muốn chạy ngay đến phân bua. Tôi và Minh... tự bao giờ chứ? Nhảm nhí! Không có chuyện đó mà!

Tôi tính mở mồm thì tên đười ươi mặc dịch đã bịt miệng tôi, cười thanh nhã, đáp:

- Tình yêu của chúng tôi... rất trong sáng!

- Well, vậy cả hai sắp chết rồi. Có ước nguyện nào chưa hoàn thành không?

Minh và tôi nhìn nhau, đồng loạt lắc đầu. Tôi bực mình giựt cái bàn tay đang bịt miệng mình ra. Đôi mắt cô nàng lại nhìn một cách rất khiếm nhã về hướng thổi, như sắp bóc trần tôi ra mà xem xét.

- Tiêu chuẩn chọn bạn gái của cậu cũng hơi kì quặc nhỉ? Thích “Hương đồng gió nội” à?

Minh nhún vai, tư lự không đáp. Móng tay tôi cắm sâu trong lòng bàn tay, nỗi ám ức đang cố gắng kiềm chế hết mức. Bỗng nhiên trời lại nổi gió, tôi cảm thấy nhồn nhột vì những sợi tóc dài ve vờn sau gáy. Minh luồn tay ra sau, vắt súng sau lưng quần, chiếc xe màu bạc đang ngăn cách chúng tôi tách khỏi những gã hề, nhưng Ella lại đang đứng trước mặt, Minh cất súng vào trong khi tất cả bọn họ đều có súng trên tay, như vậy chẳng lẽ muốn tự chui vào đường chết?

Lòng tôi rối bời.

Nắng nhạt nhòa, sắc cam vàng yếu ớt. Mùi cỏ ngai ngái. Tiếng lá cỏ rì rào, va vào nhau làm không gian trở nên bặt ngán hơn.

Chốc chốc, tôi ngẩng đầu, đập vào mắt vẫn là những chiếc mặt nạ trắng hề kì dị, tự nhiên vô thức tôi lại nuốt một ngụm nước bọt.

- Ella, cô có thôi đi không? Mau mà hoàn thành nhiệm vụ! – Gã hề đầu sở sát tiếng, dường như là đã rất bực mình.

Ella tỉnh quá nheo mắt, chẳng màng người phía sau đã nói gì, cô nàng khoanh tay lại, dẫn đo:

- Haizz, bây giờ đã rơi vào đường cùng rồi, tôi thách cả hai trốn khỏi tay chúng tôi được đấy! Tôi khuyên hai người có gì trần trối với nhau thì nói mau đi, kéo hối hận.

Hừ, nói gì bây giờ? Nói là tôi rất “biết ơn” hẳn đã lôi tôi vào cái thứ nguy hiểm này sao? Tự nhiên mình bị dính vào mấy chuyện mệt óc, đau tim này. Rồi giờ, người ta cho tôi cả quyền được nói mấy câu vĩnh biệt. Tôi muốn gào lên: Tôi không muốn chết!!!

Hoàng Hiểu Minh chăm chú nhìn tôi, rồi nghiêng nghiêng đầu:

- Nói không nên lời.

- Được, tôi cho cậu diễn tả bằng hành động.

Minh tỉnh bơ hỏi:

- Làm gì bây giờ?

Ella đưa tay miết lên nòng súng, lại giương thẳng lên, cười nhạt:

- Hôn cô ấy.

What? Hôn? Tại sao lại phải hôn? Muốn bắn giết thì cứ làm đi! Có sao mà còn bắt chúng tôi hôn nhau? Thần kinh của con nhỏ này có vấn đề phải không? Tôi không phục! Tôi không muốn bị tên đáng ghét đó hôn mình!

Thà chết cũng không!

- Tôi phản đối! – Tôi gần giọng, mặt nhăn lại, không chịu khuất phục.

-Ồ, hai người không phải đang yêu nhau sao? Hôn từ tạ nhau không có vấn đề gì mà! Tôi đã cho cô và cậu ấy được quyền luyện nhau, thế mà không biết hưởng, đúng thật là!

Không chịu nổi nữa, tôi bước lên, khẳng khái nói:

- Chúng tôi không phải...

- Á ừ, tại sao không nhỉ? – Bất ngờ, tay tôi bị người ta nắm ghệt lại, Hoàng Hiểu Minh vội vàng kéo tôi áp vào lòng, nhanh nhẩu. – Hôn thì hôn, sợ gì!

Tôi trợn mắt to như thoi lòi, đồng tử chắc đang nở to như đeo lens. Theo quán tính, khi bị kéo ngược lại, tôi ngã ào vào ngực Hiểu Minh. Trong tích tắc, tôi cảm nhận cảm mình bị siết chặt, nâng lên, cả cơ thể không tự chủ được.

Có hương hoa hồng rất nhẹ thoảng qua mũi.

Tôi nhắm chặt mắt, có một hơi thở rất ấm lướt ngang qua mặt mình.

Rất nhẹ nhàng, vụt qua như một làn gió, môi tôi chạm vào cái gì đó rất mềm, mịn tựa lông vũ.

Nín thở. Mắt tôi không dám mở ra. Nhịp tim loạn xạ. Đầu óc hỗn loạn. Vụt qua rất nhanh, cảm tôi nhanh chóng được đẩy ra, có chút đau buốt sót lại. Nhưng cảm giác ngòn ngọt ở đầu môi vẫn còn rõ ràng.

Chúa ơi! Tôi vừa bị cưỡng hôn!

Tôi bị mất nụ hôn (đầu đời) trong một hoàn cảnh vô cùng trớ trêu như vậy! Tôi không cam tâm!

Mắt tôi hí mở ra, chạm trước mắt là chiếc cổ cao ngạo của tên đáng chết đó. Lẫn trong không khí có những hạt bụi bé tí ti đang xoay xoay.

Tên Hiểu Minh chết tiệt ngẩng cao mặt, dương dương tự đắc, quay sang nhìn cô gái sát thủ (thần kinh) với nụ cười khẩy thách thức.

Đổi lại, ngay lúc này, tôi là kẻ có ham muốn giết người mãnh liệt nhất. Hoàng Hiểu Minh!

Tâm trạng chưa kịp phục hồi, rối loạn như mớ bòng bong, thính giác tôi lại bất ngờ bắt được âm thanh nguy hiểm ập tới.

“Ka-click”

Tiếng súng vọt lên nòng, báo cho một điềm cực xấu sắp diễn ra. Tôi quay mặt, nhìn Ella, gương mặt đỏ lạnh như một cái xác được đóng băng, trong đôi mắt sâu thẳm mịt mờ nhưng vẫn máu đỏ chết chóc.

Minh đứng sau lưng tôi, nhẹ nhàng lấy khẩu súng đen ra, tôi lại nghe tiếng đạn đang rục rịch rít lên trong khẩu súng. Cậu cười mà trông những đường nét trên mặt buốt thấu xương.

Cả cơ thể bị ép lùi về phía sau cậu nhanh như điện xẹt, tôi không thể nắm bắt kịp những diễn biến hiện tại nữa, cả cơ thể cứng đờ, trở mắt ra quan sát.

Khoảnh khắc đó...

Minh vươn người về phía trước...

Khẩu súng đã lên đạn sẵn sàng trong tay, cậu giống một mãnh thú đang lao về phía con mồi.

Đối diện.

Ella thẳng tay giương súng lên, người quay về phía sau chớp nhoáng tựa một cơn lốc. Tóc cô bay bay giữa khoảng không, mọi thứ dường như ngưng đọng, như tôi đang thấy rõ từng sợi tóc nhỏ nâu vàng của cô gái đang nhẹ nhàng tung bay.

Lướt qua mắt tôi, biểu cảm của hai con người giống nhau như đúc: vô cảm – biểu hiện của những kẻ sát nhân không gợn tay.

Đám sát thủ phía sau ào tới, mặt nạ trắng hề cứng đờ không lộ ra chút cảm xúc.

Dồn dập tựa thính giác bị xé nát, tôi bịt chặt tai, cổ bình tĩnh trong chuỗi âm thanh kinh hoàng kia...

Ấn tượng còn lại khắc sâu trong giác mạc là:

Minh ôm tôi, đẩy về sau lưng mình, cậu nhào người lên với khẩu súng lục trong tay...

Đám sát thủ xông tới, súng trường to dài chĩa thẳng đến...

Ella quay người tốc độ...

Và....

“Pằng! Pằng! Pằng!.....”

66. Q.4 - Chương 6.1 : Những Vết Úa Thời Gian

Tiếng súng rất buốt thấu tận óc, tôi ôm chặt đầu, bị Minh đè ép mình nấp sau chiếc xe màu xám. Hiểu Minh thập thò, lúc nấp vào né những luồng đạn xả rào rào hướng tới, ôm chặt lấy tôi, lúc lại nhổm lên vươn súng bắn.

Cạnh tôi, cô gái hầm hờ với phong cách Gothic tựa lưng ngồi xổm xuống thay đạn mới. Ella nhìn khuôn mặt tái mét của tôi vui thích cười khằng khặc, đập tay vào vai tôi:

- Nào, cô gái, làm gì mà nhăn mặt như khi ăn ớt thế! Vui lên nào!

- Vui ông nội mày chứ vui! Nãy giờ anh đây nhịn mày lâu lắm rồi nha! – Hiểu Minh bên cạnh lườm ngoáy, sẵn tay kí đầu con nhỏ từng từng cạnh tôi. Cậu tiếp tục nhổm người dậy nã súng về lũ người đối diện không xa.

Cô Ella vừa bắn hạ một thằng hề, xoa cái trán của mình rồi chì chiết:

- Này, thiếu gia nho nhã gì mà ăn nói chợ búa thế! Lo mà bắn!

Tiếng Minh nguyền dài rồi tiếp tục thay băng đạn mới tra vào súng.

Tôi run bắn người, tai sắp ù vì những âm thanh chan chất của đạn từ hai bên chí tuyến cứ xỉa qua, xỉa lại không ngừng.

Tiếng súng trường liên thanh lạnh lùng tuôn đạn xối xả. Chiếc xe mới cấu tạo thoáng chốc lổ chỗ như mặt rỗ, ghim đầy đạn. Mỗi lần đạn cắm vào, cảm nhận như là cả thân xe run bần bật. Tai tôi sắp ù lên vì tiếng đạn át dần, choán ngập óc tai.

Tôi hí mắt qua những khe nhỏ dưới gầm xe, vài người nằm la liệt, mặt vẫn đeo mặt nạ. Máu loang đỏ thẫm trên nền đường.

Nghĩa trang heo hút lắm ma! Gió rờn rợn đẩy những luồng đạn tiến thẳng về con mồi. Nỗi kinh hãi chếch choáng trong lòng. Tim cứ thít lại theo những lần đạn giạt. Ella tỏ vẻ mặt hờn hờ như một trò chơi, thích thú vừa nhắm bắn vừa khe khẽ nhái giọng:

- Chéo! Bùm bùm!

Tôi kết luận: 100% con nhỏ này bị điên!

Minh lại tựa lưng vào xe, thay mề đạn mà Ella thấy qua.

- Hộp đạn cuối cùng nhé ông anh!

- Còn 7 đũa. – Minh lăm bằm, mặt lạnh tanh.

Cô gái nhíu mày, phụng phịu:

- Giờ sao đây? Chạy ra giáp lá cà à?

Minh lườm một phát rồi đẩy tôi nép sau người cậu, nói mập mờ trong tiếng đạn ì ùng:

- Năm sau anh sẽ đi viếng em!

Tôi lại muốn gào lên lần thứ n: Cái quái gì xảy ra với tôi? Tôi đang ở trong phim trường một bộ phim hành động phải không?

Tại sao lại như thế này?

Tôi dần quen với tiếng súng rất rạt đó, thả lỏng người hơn. Tuy nhiên, hình như đầu tôi bắt đầu căng ra, tăng suất âm thanh quá cao và liên tục làm tôi khó chịu.

Buồn nôn – thứ bây giờ hiện rõ ràng trong suy nghĩ của tôi nhất. Chóng mặt quá! Điếc tai quá!

- Lần này anh nợ em nhiều đấy! Ổ yên trong đây dùm em! Đồ bệnh nhân!

Tiếng Ella vang lên, như là rít răng. Tôi ngẩng đầu nhìn cô gái kì lạ đang hành động quái gở. Hoàng Hiếu Minh nhăn trán, gằn lên:

- Để đó, có gì chết chùm! Ai cho em làm thánh kia chứ! Này!

- Mặc em!

Chiếc áo Jacket của cô gái lướt vút đi sau màn tranh giành khẩu súng đến suýt đánh nhau với đười ươi Anh Quốc. Thế là trên tay Ella dường như có hai khẩu súng, như là cảm tử quân nhào ra khỏi chiến lũy dã chiến là chiếc xe xám ngầu thật ngầu đã hóa nham nhờ do đạn ghim đầy.

Minh ôm siết lấy tôi, trong hơi thở của cậu lạnh buốt. Mồ hôi hòa với mùi thuốc súng thành một thứ hỗn hợp mùi kinh dị, làm dịch vị của tôi đã trào đến cuống họng.

Máu tanh len vào mũi, tôi đưa tay chặn thứ nước chua loét sắp trào ra khỏi miệng. Như là hương kem vani vừa ăn chưa tiêu hóa kịp cũng biểu tình đòi trào ra. Minh thở hồng hộc, đưa tay xoa lồng ngực.

Đầu đau buốt, mồ hôi tôi lạnh ngắt. Tay Minh cũng cóng lạnh. Trước mắt, qua những khe hở, tôi thấy Ella như một chú chim kiêu hãnh dùng hai khẩu súng liên tục hạ những ba tên sát thủ.

Tên thứ tư cũng ngã quỵ.

Mái tóc suông cột cao đang tung tẩy hạ người chớp lấy khẩu súng trường của một tên đã chết. Hai khẩu súng lục chắc đã hết đạn.

Tiếng súng vang giòn giã.

Tên thứ năm đã gục. Ella nhanh như chú sóc nhỏ, khụy rồi nhổm người tấn công thật điêu luyện. Cô gái có nụ cười vui như con nít ấy lại là một kẻ sát nhân lạnh lùng. Những hình ảnh của đó mâu thuẫn nhau đến mức tôi rùng mình khi phải nghĩ đến.

Tên thứ sáu đã bị mấy phát đạn liên tiếp nã vào người. Chết trân mắt.

Còn tên cuối cùng...

Hoàng Hiểu Minh cố dùng mấy ngón tay lạnh lẽo của mình che mắt tôi lại. Tôi gạt phăng nó xuống.

Khói từ nòng súng bốc lên. Mùi thuốc súng lại bốc theo dòng nặc. Vô thức, tôi siết mấy ngón tay cậu cứng ngắt. Tiếng thở Minh nặng nề, mang theo lo lắng rất thật.

Đột nhiên, tiếng súng ngưng bật!

Gã sát thủ tháo mặt nạ, nhìn cô. Đó là một cô gái tóc vàng mắt xanh lay láy. Cô ta khoác áo Jean cụt tay bụi bặm, tay bám chặt khẩu súng trường. Nụ cười mỉm rất nhẹ - nhẹ mà buốt thấu xương. Nụ cười không ăn nhập với đôi mắt vô hồn lơ đãng kia.

- Họ từng quen nhau! – Minh khẽ giọng, nói với tôi. Giờ phút này mà chợt cậu lại lấy được vẻ bình tĩnh như thế. Nhưng hóa ra chỉ là một vẻ giả vờ vụng về khi những ngón tay của cậu bám vào tay tôi đang run rẩy.

- Sao chứ? – Tôi không di mắt, cứ chăm chăm nhìn về hai người đối diện nhau kia. Súng giương trên tay họ, bất động.

Minh giải thích:

- Ella như họ, là một sát thủ. Nhưng cô ấy đã được tổ chức an ninh công tác tư tưởng, quay về với công lí. Cô gái kia ngày xưa một thời được đào tạo cùng khóa với Ella. Trên trán cô ta, vết sẹo vẫn rõ ràng như vậy!

Tôi nheo mắt nhìn thật kĩ, đúng là trên trán cô ấy, nắng lóa lên một vết sẹo sáng bóng.

- Sao họ không bắn tiếp? – Tôi hỏi một cách máy móc mà chẳng cần vận động tí nơ ron để tư duy.

Chỉ thấy đáp lại là ánh mắt muốn nhào đến bóp cổ tôi của Hoàng Hiểu Minh.

- Cô có duyên thật đấy!

Tôi lè lưỡi, gãi đầu. Họ biết nhau, sao nỡ giết nhau? Tôi ngốc thật!

- Sát thủ không có tình người đâu! – Minh nói, giọng lớn hơn, như muốn cả Ella đứng bên kia xe cũng nghe thấy.

Bụi cuốn đầy trời.

Nắng lại tắt.

Cây lá đập vào nhau như một vũ hội điên cuồng. Những cái xác trơ trọi trên nền đất. Máu dần đặc quánh lại, màu đen dần.

Tôi thở nòng. Cảm giác từng mạch đập cùng quả tim đập mạnh hơn, như là muốn nổ tung. Thính giác nhạy hơn, cảm giác ừ tai giảm dần.

“Lạch cạch.”

Chân tôi đạp vào mấy vỏ đạn, mắt chuyển hướng sang chúng, thoáng giật mình. Minh nhả mặt, vừa siết, vừa bầu tay tôi đau điếng.

- Con bé này! Làm gì mà đứng như trời trồng vậy chứ?

Tôi hướng mắt về hướng Ella, cô nàng vẫn im lìm giương súng mà không chút động tĩnh. Đến khi tôi thấy nét mặt sát thủ kia cười quỷ dị, cánh tay nâng cao. Lúc đó, cô gái xinh đẹp ấy cũng bắt đầu giương cao súng.

“Rắc rắc.”

Hai khẩu súng đồng lúc cướp cần, nhưng đáp lại chỉ là tiếng khô khốc của băng đạn trả lại.

Hết đạn.

Tôi thẳng thốt đưa tay che miệng. Trời đất! Sao lại hết đạn cùng một lúc như vậy? Minh đập tay vào thân xe, quần quai, âu lo.

Đồng loạt, hai kẻ đối đầu thấy súng xuống đường, đứng nhìn nhau bối rối. Tôi quan sát chăm chú ánh mắt của sát thủ. Với Ella, cô ấy đứng xoay lưng lại nên tôi chỉ thấy dáng người cao ráo cùng mái tóc suông dài của cô.

Một cơn gió xào xạc lại thổi qua. Tôi ớn lạnh. Gió thốc mạnh hơn cuốn phăng lá khô tuôn ra mặt đường. Đồng hoang với cỏ cao ngút bị gió quật mạnh bạo, lộ ra hàng hà ngòi mộ chen chúc chật đất.

Sát thủ cười gằn.

Nhanh như vũ bão, hai con người đồng loạt chạy ồ lên phía trước – nơi những cái xác la liệt với súng còn vãi dài trên mặt nhựa.

Chớp mắt, cả hai lại trang bị đầy đủ súng cho mình. Họ quỳ khụy xuống, giương súng lăm le nhau. Ella chột cười khanh khách, đánh vần từng chữ một bằng tiếng Anh:

- R.

- I.

- P.

Lập tức, tiếng đạn đột ngột vang lên như sắp xé rách màn nhĩ của tất cả.

“Đoàng đoàng đoàng.”

Loạt đạn chết chóc nã không nương tình vào đầu cô gái sát thủ, đi kèm theo là tiếng động cơ rú lên, bánh xe ma sát sột xạo cùng tiếng thắng xe ken két bữa tối.

Sát thủ cuối cùng ngã xuống đất, mở trôn mắt vô hồn. Đôi mắt lạnh băng đó ám ảnh tôi.

Cô gái đã ngã xuống. Mái tóc vàng cùng xỏa rũ rượi trên mặt đường, máu loang ra, loang ra rất nhiều. Đạn ghim thẳng vào sọ cô, ngay chỗ có chiếc sọc trắng mà Minh chỉ tôi.

Tôi cùng Minh bước ra khỏi thân xe, chân tôi run rẩy như không còn sức. Mỗi bước nhấc chân đều phải dựa vào sức đỡ của Minh. Tim tôi lạnh.

Đầu tôi cũng buốt lên. Bước qua những cái xác, những vũng máu, chúng tôi đến kề bên Ella, cô nàng đang quỳ cạnh cô gái tóc vàng vừa gục xuống.

Ella vuốt mắt con người kia. Giờ gương mặt người chết đó đã được trả lại một nét bình thản lạ kì. Khóe môi kia như thấp thoáng nụ cười nhẹ nhõm.

- Vĩnh biệt.

Minh đặt tay lên vai Ella, vỗ nhẹ. Cô ấy nắm chặt tay Minh, như cố giấu đi tâm trạng buồn bã của mình.

Tự dưng bây giờ tôi hết sợ xác chết. Tất cả người còn lại đều đeo mặt nạ. Tôi làm dấu thánh, thì thào:

- Lạy Chúa hãy siêu thoát cho họ.

Minh cũng làm dấu thánh, rồi ôm lấy Ella.

Tôi đứng lặng, cố nhớ lại mọi chuyện đã diễn ra quá nhanh...

Lúc Ella ép chúng tôi hôn nhau xong thì cầm súng lên đạn. Mặt rất là ngầu.

Tên sát thủ đi đầu bỏ nhóm, tiến gần đến chúng tôi.

Bất ngờ, Ella nhếch môi, quay đầu, tay giương súng nã vào ngực tên hề sát thủ. Hắn chết bất ngờ làm cả đồng bọn nhào lên tấn công. Cô nàng từ đó tự nhiên phía thành người của phe tôi.

Rốt cục giờ cô ta là của phe tôi hay phe kia?

Từ phía sau, tốp người mặc áo đen lần lượt đi tới, trên tay có nhiều túi ni lông màu đen. Tôi quay đầu nhìn, phát hiện có rất nhiều người lạ mặc cùng mặc đồ, đeo kính đen đang tiến dần đến.

Họ gom những cái xác, bỏ vào bao đen và trải cát lên mấy vũng máu lầy. Sợ sệt, tôi nép gần Minh. Cậu trấn an:

- Không sao! Là người của tôi!

- Cậu nhìn tôi và giải thích cho đảng hoàng! – Tôi gay gắt trừng mắt. – Thực sự cậu dính vào băng xã hội đen nào đó phải không?

- Không, đó không phải xã hội đen. Đó là người của tổ chức phi chính phủ.

- Vậy tại sao họ muốn giết chúng ta?

Minh thở dài, khẽ giọng:

- Cô là một con mồi. Tôi là kẻ thù của họ. Vậy thôi!

- Tôi? Con mồi? – Tôi trở mắt, ngơ ngác.

Ella dí tay vào trán tôi, lấy lại vẻ nhanh nhẩu mà cười:

- Đừng nhiều chuyện quá! Chúng tôi đến để bảo vệ cô! Sẽ không làm hại cô đâu!

- Nhưng tôi có giá trị gì mà phải truy lùng tôi chứ?

- Đã bảo là không cần lắm lời mà. – Minh gắt rồi xoay qua cô gái có đôi mắt y hệt mình. – Ella, em có sao không?

- Ngần sao luôn đấy! Anh xem, bắn hết áo đẹp em mới mua rồi nè! – Cô dẩu môi, nhõng nhẽo y hệt con nít nắm lấy cánh tay Minh mà nhún nhảy. – Anh phải đền áo mới, xe mới cho em! Xe em coi kìa!

Minh quay đầu ngó xe rồi tắc lưỡi:

- Con Bungatti của anh cũng báo tiền kia kìa! Đừng nhắc tiền trước mặt anh!

- Xùy, đồ keo kiệt, bủn xỉn!

Vừa lúc này, một vệ sĩ đến trước mặt chúng tôi, cúi đầu:

- Xin lỗi cậu chủ, chúng tôi đến không kịp lúc!

- Đợi người ta đánh trận xong rồi tới dọn dẹp, hay quá ha! – Minh chua ngoa, lườm người vệ sĩ đáng thương.
– Trừ lương hai tháng.

Ella xua tay, khuyên can:

- Thôi anh, họ có công “cứu giá” mà! Lúc này không nhờ họ là em toi rồi!

- Là sao? – Minh hỏi.

- Thật ra phát súng giết cô ấy không phải do em bắn. Khẩu súng em chụp được hết đạn rồi!

- Eo ơi! May thiệt! – Tôi vuốt ngực. – Này, Hoàng Hiểu Minh, tại sao đàn ông con trai gì mà để con gái xông pha ra chiến đấu vậy chứ!

Ella choàng vai tôi, cười nhẹ nhàng:

- Đừng trách anh Kevin, anh ấy đang bị thương mà! Với lại anh ấy là đối tượng cần bảo vệ tuyệt đối. Tôi không sợ cái chết. Anh ấy còn nhiều thứ phải làm lắm! Với điều đáng nói là... - Cô kề sát miệng vào tai tôi.
- Tôi bắn súng giỏi hơn anh ấy nhiều! Ha ha!

Minh tiu nghỉu, nhặt lại khẩu súng của mình. Nhóm vệ sĩ dọn dẹp rất nhanh. Thoáng chốc, con đường được dọn sạch sẽ như chưa có gì xảy ra. Tôi không để ý, nhưng giờ quay lại thì không còn thấy những bao xốp đen to tướng đâu cả!

Thêm một trận gió lạnh lùng.

Mây xám ủa tối, xám đặc. Minh cởi áo khoác của mình, khoác hờ trên vai tôi.

- Đi thôi! - Cậu đẩy tôi vào một chiếc xe hộp đen thui, vừa dịu giọng bảo.

- Đi đâu? - Tôi hỏi.

- Ra biển.

Tôi rúc sâu người trong chiếc áo khoác của Minh, ngồi trên nắp xe hít thở không khí. Mùi muối mặn nồng trong khoang mũi. Những cơn sóng cứ lần lần xô vào bờ. Dưới chân tôi, gợn sóng vỗ bờ ngang dọc.

- Uống không? - Ella đưa tôi một lon bia, cô xoa tóc xuống. Những cơn sóng nâu vàng rũ qua bờ vai mảnh. Ella cao hơn tôi một cái đầu.

Tôi lắc đầu, xua tay:

- Tôi không biết uống bia!

Cô nàng nhún vai, khui bia ra, tu ngon lành. Hoàng Hiểu Minh đứng bên cạnh, mở nắp chai nước khoáng ra, đưa cho tôi.

- Tay cô lạnh cóng!

Tôi đưa mắt đắm đắm vào mặt Minh khi cậu ta đang nắm lấy ngón tay tôi xoa xoa. Ngượng ngùng rút tay lại, tôi chợt nhớ cái hôn bất thành lúc này, giọng khản lại, đưa tay đắp vào vai cậu.

- Cậu thấy cảnh máu me man rợ vậy mà không nổi gai ốc à? Tôi sẽ gặp ác mộng nhiều đêm, đến giờ vẫn thấy sợ!

Ella đưa tay chùi mép, vén tóc ra sau lưng, quàng tay qua vai tôi, mùi nước hoa của cô ấy khá nồng, không dễ chịu bằng hương hoa hồng trên người Minh.

- Cô bé, đừng nhát như thỏ đế vậy! Đâu phải lần đầu cô thấy cảnh chết chóc đâu!

- Là sao? Đây là lần đầu tôi bị rơi vào hoàn cảnh kinh khủng như vậy! - Tôi thu người, liếc cánh môi khô.

- Tính ra cô có thần kinh thép thật đấy! Có người rơi vào trạng thái hoảng loạn sẽ bần thần, á khẩu, mặt ngu ra cả tuần ý, tiêu biểu là... anh Kevin hồi nhỏ! - Ella nhướn mắt, ngón tay xinh đẹp sơn móng đen trở lên trán Hoàng Hiểu Minh, châm chọc.

Tôi không dám nhìn cậu ta nữa, mỗi lần nhìn là má tôi nóng ran, cái ngại ngùng không giấu vào đâu được.

- Gì chứ? Em kể chuyện của thế kỉ nào vậy? - Giọng cậu ta có vẻ chanh chua. Minh thô bạo véo tai Ella, gần giọng, nghiêng rằng:

- Em giỏi lắm! Dám chơi khăm anh! Báo hại anh và cô ta phải làm trò cho cả đồng người nhìn!

Ella la oai oái, tay tát vào tay Hiểu Minh, dẩu môi ưỡn khuất:

- Á, á, đau! Em làm vậy để câu giờ cho vệ sĩ tới kịp thôi mà! Nhưng mà cuối cùng lại hết trò nói, đành liều chống chọi với nguyên đám ấy! Con trai phương Tây mà đi tiếc một nụ hôn? Anh bunn xin vừa thôi! Tội nghiệp cô bé này phải hôn con nhím hôi hám như anh ấy!

À, thì ra không những Hoàng Hiểu Minh là một con đười ươi quá đần mà còn là một con nhím hôi hám. Ăn ở thất đức nên ai cũng ban cho cậu ta mấy mỹ từ nghe hã dạ ghê!

Tôi liếc mắt e dè, ánh mắt đờ đờ ươn ướt Anh Quốc đang nhìn tôi, tôi liền lảng ánh nhìn qua chỗ khác.

- Tôi xin lỗi!

Tôi nghiêng đầu, ngoáy tai. Có nghe nhầm không nhỉ? Đây là cái tên khó ưa lần đầu gặp mặt nhất quyết không chịu xin lỗi tôi, hậu quả bị tôi biến thành Sở Khanh cho thiên hạ cười nhạo. Vậy mà bây giờ tôi nghe cậu ta thốt ra câu đó, đúng là thật đáng sợ!

Tôi tự hỏi hơn hai tháng qua, tên con trai trước mặt tôi có bao nhiêu lỗi cư xử quái dị?

Ngày đầu là cái vẻ thờ ơ, kiêu ngạo và kiêu căng, phách lối. Khi chạm mặt ở võ đường lại ti tiện, nhỏ mọn trả thù xưa. Sau đó là kiêu ngạo phá bình tôi bằng biết bao nhiêu chiêu trò, từ đây ả tôi luyện tập ở võ đường, nhấn tin khủng bố, gọi điện phá tôi nửa đêm,...

Lúc thì trông cậu ta cứ như trẻ con, lúc lại vờ lạnh lùng, đáng ghét.

Hoàng Hiểu Minh là một gã khó hiểu, đều và nguy hiểm. Tôi kết luận lại bằng nhiều đó tính từ.

67. Q.4 - Chương 6.2 : Những Vết Úa Thời Gian

Một trận gió biển mặn mà át tối, sóng xô vào nghe rì rào. Những con chim biển chao đảo trên bầu trời.

Tôi thử người ra, cười nhạt:

- Có lẽ sau lần được tôi dạy dỗ đó thì cậu đã biết điều hơn rồi! Nghe giọng nói có phần ăn năn. Nhưng xin lỗi tôi cụ thể ở chuyện gì thế?

- Tôi lôi cô vào mấy chuyện rắc rối này. Hôm nay cô đừng nên nhớ gì cả! Cứ xem như là gặp ác mộng là được!

Ella tựa cằm vào vai tôi, thở một hơi rõ dài. Hơi thở cô gái ấy có mùi bia hăng hăng. Một cô gái mới gặp tôi lần đầu mà tình hình hào sảng, thoải mái như quen tôi lâu rồi. Thật lạ!

- Chắc, chắc, cô gái nhỏ, đây là những lời thốt ra từ tận sâu đáy lòng của một thằng đàn ông chưa bao giờ thật thà với phụ nữ đâu! Cô nên suy nghĩ cho thật kỹ, hiếm lắm tôi mới thấy ông trưng bộ mặt cún con đó ra. Nhận lời xin lỗi đi! Coi chừng sống thần sắp ập thời vì chuyện lạ này đó! Thanh niên nghiêm túc! Ha ha!

Tôi bật ra tiếng xùy. Dưới chân tôi nhón nháo những hạt cát nhỏ bám đầy. Mở nắp chai nước khoáng và tu một hơi đến gần nửa chai, cái cảm giác khô khốc trong cổ họng tan biến hoàn toàn. Ella vươn vai, hít thở không khí sau đó lại lôi trong túi áo ra thỏi son màu hồng ngọt, tô vẽ lên môi.

Hoàng Hiểu Minh đứng một góc, không nói thêm lời nào. Phía trước mặt, biển khơi màu trắng bạc, sủi bọt gầm gừ. Tôi giương mắt ra hướng đường chân trời như một lần chỉ trắng vắt ngang bầu trời, những vật thể nối đuôi nhau nhấp nhô trên biển, là những tàu đánh cá từ khơi đang tiến vào.

- Tôi đi rửa giày cái đây, tôi phát hiện có vài vết máu nhỏ bám trên lớp da giày. Cô biết không, tôi không ưa trên người có vết bẩn nào!

Sau khi chán trò tô vẽ môi, Ella quay qua và nói với tôi như thế. Cô gái nhún vai, bước khập khiễng về phía trước. Đôi giày cao gót khiến cô khó khăn khi di chuyển trên mặt cát lún này. Tôi nhìn theo đến khi Ella đứng sát làn sóng nhỏ lăn chạm bờ cát, cô gái ngồi xổm, lấy tay tát nước biển lên giày của mình.

Hiểu Minh đang ngắm nhìn chiếc điện thoại đã tắt ngúm bị kiệt pin của mình. Tôi đứng nhìn cậu dưới góc nhìn nghiêng, nửa gương mặt ấy gầy, góc cạnh, và quen thuộc.

Mỗi khi nhìn cậu ta, tôi lại tưởng mình bị Deja Vu!

Nếu như cậu ta là kẻ xấu, chắc đã không dùng cả tính mạng để cứu tôi! Lúc bom hẹn giờ, cậu ta cũng dùng hết sức che cho tôi. Khi chạy trốn, bằng mọi giá con người đó vẫn nắm chặt lấy tay tôi, không buông. Lúc độ sùng, cậu cũng làm lá chắn bị sợ tôi trúng đạn.

Black Jack? Tôi chợt nhớ đến kẻ kì quặc đó. Hắn chính là chủ mưu cho tất cả trò lố này? Hắn là ai? Tại sao lại quấy phá tôi?

Trêu chọc tôi bằng nick chat “Message of Darkness”, đột nhập vào nhà tôi với búp bê ma và giết chết hai con vẹt của tôi. Cài bom giả, sát thủ truy sát. Mọi hình thức quấy nhiễu bắt đầu nghiêm trọng dần.

Cuối cùng là vì mục đích gì?

Angel? Hẳn gọi tôi là “thiên thần” – loài sinh vật mà hẳn căm ghét, vì thiên thần giả tạo? Lần chat với hẳn, tôi vẫn ám ảnh những câu nói này.

Đó phải chăng là một gã tâm thần, biến thái?

Môi tôi khô lên vì nhiệt độ mùa hè oi bức, dù hôm nay không nắng chói chang, bầu trời âm u, lúc có nắng, lúc lại có mây xám. Lũ hải âu lông bạc kêu quác quác trên đỉnh đầu. Có con cua biển ngoi đầu từ lớp cát ẩm ướt.

Vô thức, tôi sờ tay lên môi, cảm giác mềm mềm khi môi cậu ấy chạm vào môi tôi như còn rõ ràng. Tôi nhắc chân, đứng cách xa khoảng cách với Minh.

- Không phải vì tôi hôn cô mà cô xa lánh tôi chứ? Tôi không có mắc bệnh truyền nhiễm đâu!

Vẫn dán mắt vào màn hình điện thoại tối om, cậu ta cất giọng hỏi tôi. Bây giờ, Minh phát âm khá dễ nghe hơn, cái giọng lơ lơ hồi trước đã dần sành sỏi, và hình như tên đười ươi Anh Quốc này nói cũng khá nhiều. Ban đầu tôi cứ tưởng cậu ta mắc chứng lười nói.

Tôi đẩy ánh mắt về hướng Ella, làm bộ như câu nói cũng hiểu Minh đã trôi theo gió. Ngón tay tôi bấm bấm vào nhau, Ella đã bắt một con gọng vó. Mấy cái chân của con vật đáng thương quơ quơ lên cầu cứu thật tội nghiệp. Nhưng càng làm thế, hình như cô gái xinh đẹp càng phấn khích.

- Nè, có nghe tôi nói không hả? – Minh gắt tôi bằng vẻ mặt bức dọc, đứng choán hết tầm mắt tôi, buộc tôi phải nhìn cậu.

- Tôi đâu có điếc! Cậu nên nhớ bây giờ cậu là nô dịch của tôi nhá! Ăn nói nghe cho lễ phép một chút.

Minh thở phào ra thành tiếng, mặt xụ xuống, lườm tôi:

- Sợi dây chuyền còn không?

Tôi biếng nhác lôi sợi dây chuyền chữ thập giấu trong cổ áo ra huơ tới huơ lui cho cậu ta thấy. Vẻ mặt Hoàng Hiểu Minh yên tâm mà gật gù.

- Sao chúng ta phải ra biển? Ra biển làm gì?

- Chỗ này yên tĩnh, khuất người. Nếu có xảy ra ẩu đả, đánh chiến cũng ít bị chú ý! Nhưng chỗ nghĩa trang lúc này cũng thơ mộng, phù hợp để tôi lẩn tránh mấy dòng R.I.P.

Tôi co người lại, mấy cái đáng sợ ban nãy ùa về trong đầu óc khiến tâm trạng tôi lại chùng xuống, cơn gai ốc nổi lên, sau gáy ớn lạnh, mũi như ngửi tanh mùi máu. Dạ dày tôi co bóp một đợt mạnh bạo khiến dịch vị chưa lờm trào lên, tôi bịt miệng, cổ không nôn ra.

- Tối nay, trước khi ngủ hãy đọc kinh Thánh thật nhiều lần đến khi lịm đi vì buồn ngủ, như vậy cô khỏi nghĩ lung tung mà mất ngủ!

- Sao biết tôi theo Thiên Chúa Giáo? – Tôi chụp đuôi ngay, cậu ta như biết rất rõ về tôi vậy.

Đúng là vậy, tôi nhạy cảm với từng mối quan hệ quanh tôi. Tất cả dường như đều bao phủ một lớp mờ ám. Hiểu Minh muốn bảo vệ tôi, vì mục đích gì? Tại sao lại tiếp cận tôi? Sao lại quan tâm tôi như thế?

- Ờ thì... tôi là con của Chúa, dưới con mắt của kẻ ngoan đạo như tôi thì chỉ nghĩ ra mỗi biện pháp đó. Nếu cô theo tôn giáo khác thì đọc kinh của tôn giáo đó, vậy thôi! – Cậu ta lúng búng đáp, vừa gãi đầu.

Chai nước bị uống cạn, đến nỗi tôi nhìn xiên rõ ràng bãi cát dưới chân qua đáy chai. Mùi hoa hồng trên chiếc áo khoác của Minh dịu dịu.

Tôi đưa tay nắm cổ áo chặt lại, gió dần tạt mạnh vào người. Tóc tai bay phất phơ, tai tôi ù ù tiếng gió.

- Cô thích biển không? - Thấy tôi im lặng, cậu ấy lại bắt đầu bắt chuyện.

Tôi đáp nhanh, không chần chừ:

- Không!

Minh như hơi bất ngờ, nhướn mắt, đôi mắt hổ phách tròn xoe.

- Sao vậy?

Tôi dỗi mắt xa xăm, thở dài. Không hiểu sao, từ bé, tôi đã sợ nước vô cùng. Mỗi lần đi biển chơi, tôi đều ở trên bờ dọc cát. Tôi không dám chạm xuống làn nước lạnh lẽo đó. Tự nhiên, như là bản năng, tay chân tôi co quắp và run cầm cập khi xuống nước. Đầu óc tôi lúc đó choáng váng, hỗn loạn vô cùng, cứ như bị ám ảnh với nước. Bởi vậy tôi không biết bơi!

Tôi cúi đầu, vờ về ngón tay. Đáp:

- Không biết nữa! Hình như hồi nhỏ tôi từng bị chết đuối haysao ấy! Giờ thấy chỗ nhiều nước, nhất là nước biển lại thấy sợ.

Hiểu Minh tặc lưỡi. Trong đôi mắt đó như đang chứa nhiều tâm sự.

- Hồi nhỏ, tôi có một cô bạn rất dễ thương sống ở Malayxia. Nhà cô ấy ở trên một hòn đảo rất thơ mộng. Lúc nhỏ, mỗi lần mẹ đưa tôi đến thăm gia đình cô, tôi hay cùng cô ra bờ cát bắt sao biển. – Minh kể từ từ, rất chậm rãi, mỗi khi ngắt câu lại lấp thoáng vẻ u hoài. Đôi mắt cậu miên man nhìn phía khơi xa, như đang nhớ về một khung trời kí ức đã úatàn.

Tôi nghiêng nghiêng đầu, vẫn nghe cậu kể. Tự nhiên với câu chuyện về cô bạn sống gần biển của Minh lại làm tôi tò mò đến kì lạ.

Cảm giác đó, lại thân quen! Có một ngôi nhà ở gần biển sẽ ra sao nhỉ? Buồn tẻ không?

Mỗi ngày đều ngắm nhìn hải âu chao nghiêng, nghe tiếng biển rì rào, ngắm hàng phi lao múa lượn theo những cơn gió. Những hôm mưa bão sẽ thấy biển cuồng nộ, gào thét ra sao? Ngày nào ở biển cũng sẽ được ngắm mặt trời mọc từ khơi, tỏa ánh sáng huy hoàng. Và khi buồn chán, ta có thể ào xuống bờ cát và nhặt vỏ ốc kết thành xâu.

Cuộc sống như vậy thì làm sao tẻ nhạt được! Sống cùng thiên nhiên tuyệt diệu thế thì còn gì bằng!

Minh tựa lưng vào thành xe, gác tay sau gáy, ngẩng mặt lên trời cao rồi mở lên thứ thanh âm uể oải, buồn buồn:

- Rồi có một ngày, tôi không còn gặp cô ấy!

Tôi ngạc nhiên, quay sang cậu:

- Sao thế?

- Có một lần chúng tôi đi nhặt sao biển, do thứ suy nghĩ con nít ích kỉ, cả hai đều muốn có thật nhiều sao biển mà cứ đua nhau. Cô ấy cướp sao biển của tôi, báo hại tôi phát cáu giành lại. Trong lúc xô đẩy, tôi làm cô ấy ngã xuống biển, bị đuối nước!

- Nguy hiểm quá! Rồi cô ấy có sao không?

- Không, cô ấy được cứu lên, nhưng mà... từ đó cô không thèm chơi với tôi nữa! Và tôi không về Malayxia thêm lần nào đến khi lớn!

Tôi xoa cằm, có phải đây là mối tình đầu của cậu ta không nhỉ? Giọng điệu day dứt đó chắc là nhớ người ta rất nhiều!

- Bây giờ cậu còn liên lạc với cô ta không?

- Không! Ngôi nhà bên bờ biển ấy đã không còn sau một trận hỏa hoạn. Tôi không còn bất cứ liên lạc nào với cô ta. Nếu bây giờ, chắc cô ấy đã trạc tuổi cô!

Tôi cười nhẹ. Câu chuyện tình thời bé con của cậu ấy dở dang thế sao? Và ngôi nhà trên biển đã biến mất? Thật quá đáng tiếc!

Nhưng...

Ngôi nhà trên biển?

Hai đứa bé?

Những con sao biển?

Đuối nước?

Vụ hỏa hoạn?

Tất cả... cứ làm trong lòng tôi cồn cào thế nào ấy! Mọi thứ nghe qua, trong thâm tâm tôi phát sinh một cảm xúc bồi hồi lạ lẫm. Như là... tôi đã từng trải qua!

Không thể nào! Chỉ là do tôi tưởng tượng! Làm gì có chuyện như thế!

Tôi cố gạt đi suy nghĩ của mình, giương mắt nhìn cậu. Thoáng giật mình, vì cậu ấy đang nhìn tôi rất chăm chú, ánh mắt như dò xét biểu hiện của tôi, một cách nhìn rất kì cục.

- Làm gì mà nhìn tôi ghê thế?

- Cô có thấy câu chuyện tôi kể có gì quen thuộc không?

Trong cổ họng như bị hóc xương, tôi không đáp được, lắp liếm bằng cái lưỡi mất đi, thều thào:

- Gì chứ? Mới nghe lần đầu mà sao quen thuộc được?

- Ủ nhỉ?

- Mà cô bạn ấy tên gì? Cậu còn nhớ không? – Tự nhiên tôi lại bật lên một câu hỏi hơi soi mói. Khi phát giác ra thì từng câu chữ đã trôi tuột ra khỏi miệng rồi.

Minh mỉm cười nhẹ, cậu như có gì vui vẻ, dịu giọng:

- Hồi nhỏ, tôi hay gọi cô ấy là....

Câu trả lời chưa được hoàn chỉnh thì phía sau lưng, gió và cát ào lên tứ tung, chiếc xe lún bánh vẫn cố tăng tốc độ vượt lên phía trước. Tôi và Minh cùng quay đầu nhìn. Chiếc xe cứ chạy về phía chúng tôi, mỗi lúc một gần.

Cát bị thổi lên thành một màn bụi mù ngọt kín. Gió biển quật tới khiến tôi chéch choáng ngã ngửa vào thân xe làm chỗ tựa lưng.

Minh cũng đưa tay che mặt ngăn lớp cát bụi xối xả ập tới. Ella vẫn đứng sát bờ biển, giương mắt chú ý về chiếc xe đang chạy tới.

Cát đã lún gần nửa bánh xe. Chiếc xe chạy như đang nổi lên bềnh trên nước. Tiếng động cơ rè rè, xe dần chậm lại rồi dừng hẳn. Cửa xe mở, ánh nắng tấp ngay vào quả đầu óng vàng và làn da trắng trẻo. Anh chàng Tây Dương khoát vest đen hời hợt chạy tới, sắc mặt ảm đạm.

Tôi cau mày ngẫm nghĩ. A! Đúng rồi! Đây là cái anh hay lái xe chở tên đười ươi cạnh tôi. Và cũng là người đã xém tiền tôi đi du lịch cùng thần chết vào cái ngày bế giảng năm học. Tôi nhớ anh ấy có lẽ vì anh ta dễ thương hơn cậu chủ của anh nhiều.

- Nhím, em không sao chứ? Có bị thương ở đâu không?

Chưa kịp thở, anh đã vồ vập chạy đến hỏi. Bên cạnh, Minh nheo mắt nhìn anh, rồi nhún vai:

- Not bad!

- Em đang giở cái trò quái quỷ gì thế? Tại sao cứ thích tự tung tự tác. Kevin, em không rõ là xung quanh em đầy rẫy những hiểm nguy à?

Đáp lại cái vẻ lo lắng của Alex, Minh che miệng ngáp một cái rồi khoanh tay lại, một biểu hiện chẳng thêm đoái hoài tới sự quan tâm của anh. Tôi đưa mắt nhìn Alex, cố chút xét nét. Rõ ràng hôm tôi gặp hai người họ trên con đường đi tắt ra thị trấn thì Alex luôn tỏ ra thái độ kính cẩn, phục tùng ông chúa trời

con này. Vậy mà giờ hình như anh ấy không có vẻ nào là quy phục cậu chủ mình, hơi có phần áp bức, quản thúc Hiểu Minh nhiều hơn.

Anh chàng tóc vàng nghiêng nghiêng đầu, nheo mắt, chú ý đến sự hiện diện của tôi. Trong ánh mắt đó có vụn vụn trí nhớ để tìm ra ấn tượng về tôi nhỉ?

Chừng vài phút nữa, anh thốt lên, mỉm cười với tôi:

- A, cô bé Việt Nam hôm trước!

Tôi gật nhẹ đầu, cười đáp lễ. Đôi mắt của anh mang màu thủy bích long lanh, đúng là mắt của người ngoại quốc có khác. Còn Hoàng Hiểu Minh có khuôn mặt lai Âu, nhưng cậu ta có màu mắt hổ phách lạ lẫm. Hình như rất ít ai có màu mắt như vậy, trông cứ như đeo lens. Cậu ta làm tôi liên tưởng đến Edward Cullen.

Một trận gió cùng mùi biển đánh ập vào người tôi. Lao xao hàng dừa óm tọng teo phía xa có vài chú mòng biển lượn tới lượn lui. Tôi siết chặt cổ áo tròn để thăm kiểm tra sợi dây chuyền còn nằm trên cổ không. Tôi chào Alex với vẻ thân thiện gặp cố nhân:

- A, chào anh. Người quen lâu lắm mới gặp!

- Ủa, em còn nhớ anh là vui rồi. Em gái ơi, mấy vết thương trên người em đã lành hẳn chưa em? – Anh xua tay, hỏi han.

Minh tựa người bên cửa xe, im lặng lắng nghe cuộc đối thoại của chúng tôi.

- Hi hi, anh yên tâm. Da thịt em hiền lắm, vết thương lành lâu lắm rồi. Mà hình như số em mấy tháng nay bị hạn hay sao, trong hai tháng mà bị tông xe hai lần, lần sau còn nặng hơn cái hôm anh tông trúng em nữa.

- Em phải cẩn thận chứ! Đường xá ở đây có vẻ nguy hiểm quá đi. – Rồi anh quay sang Hiểu Minh, cũng khoanh tay lại, trừng mắt:

- Sao em cùng cô ấy đi chung? Anh dặn em ngoan ngoãn ở lại nhà của Kang rồi mà. Vệ sĩ đi đâu cả rồi?

Hoàng Hiểu Minh tư lự vờn vai, mắt hơi nheo lại rồi thản nhiên ngồi xuống bờ cát ẩm vàng. Nắng đã tắt lâu rồi. Bầu trời xám từ lúc chúng tôi rời khỏi nghĩa trang, nắng vẫn chưa bật lên. Có lẽ sắp mưa. Tôi thấy hàng cây quật dữ dội hơn, gió tạt vào da rất rạt.

Minh ngẩng đầu, có vẻ khoái chí mà đáp anh:

- Em tình cờ gặp cô ấy. Xui thay cả hai vướng phải gã điên và có một khoảng thời gian từ trưa đến giờ y hệt như đóng phim hành động. Vệ sĩ hả? Họ nghe em nói một câu duy nhất là bỏ chạy mất dạng rồi.

- Câu gì?

- Đi theo tôi đuổi việc.

Tôi nghe tiếng Alex rít răng tức tối, đưa tay tát lên đầu của Minh cái bốp:

- Đồ ngốc! Em mà có bề gì thì 10 cái mạng của anh cũng không đổi được đâu! Mới về Anh mấy ngày mà đã không yên lòng cho em ở lại đây một mình rồi!

Minh cúi đầu như là biết lỗi. Tôi mỗi chân nên cũng trượt người ngồi bệt xuống cát, buồn chán tháo giày ra đếm đếm ngón chân. Đuôi ươi Anh Quốc lấy tay xới lên bắt con ốc nhỏ lên, thích thú ngắm nhìn. Từ ngoài bờ biển, cô Ella đã chán cái trò hành hung mấy sinh vật biển vô tội nên trở lại vào chỗ tôi. Nơi cô ấy đi qua kéo dài vệt nước trên cát khô.

- Anh đừng mắng anh Kevin đẹp trai của em nữa được không? Anh ấy lớn rồi, có phải con nít nữa đâu mà tối ngày phải theo tò tò. Hỏi xem cỡ tuổi này mà còn chưa có mảnh tình vắt vai, tất cả là do anh làm kì đà cản mũi đấy!

Ella dẩu dẩu cánh môi hồng, ngồi bó gối sát bên tôi, đưa mấy ngón tay dài được chăm sóc công phu cuộn cuộn mấy lọn tóc của tôi, vừa nói chuyện với Alex.

Anh chàng người Tây có vẻ uất ức mà ngồi chồm hổ xuống, lấy tay kiểm chặt đầu Ella ngẩng cao lên nhìn anh, giọng anh phách tưng:

- Nói cái gì? Nói lại anh nghe nào con nhóc ranh? Ai là kì đà chứ?

Cô gái xinh đẹp tỏ ra bất khuất, hất hàm dạy nhien:

- Anh so sánh giữa anh Kang và anh Kevin đi, anh Kang có bao nhiêu cô gái theo đuổi, tính tình phóng khoáng, tự do. Thân phận của Kang cũng có thua kém ai, cũng là cháu trai đức tôn, mang quyền thừa kế hàng thứ nhất đảng hoàng nhưng James tiền bối vẫn thả rông anh ấy ngao du khắp nơi đó thôi! Nhìn thấy anh Kevin em lại thấy chán, cứ như là tiểu thư thời phong kiến nhốt mình ở khuê phòng.

Nói vừa xong, cô gái đáng yêu lại bị một cái cốp vào đầu đầy bạo lực từ con người tóc nâu.

- Nói ai tiểu thư? – Minh nhien rằng, không nường tình mà cốc đầu Ella.

- Nói anh chứ ai! Bực cả mình! Thấy người ta hiền rồi ăn hiếp à?

Minh bĩu môi, liếc Alex một cái sắc lẹm, lầm bầm:

- Bám theo em nhiều một chút để người ta nói em tiểu thư tiếp nhé!

Tôi khều khều nhè nhẹ, hỏi Ella:

- Kang, tên tiếng Việt là Chí Linh phải không?

-Ừa, Kang là play boy thứ thiệt đấy cô bé. Ngay thơ như cô tốt nhất đừng nên tiếp xúc nhiều. Anh ấy lẳng nhăng lắm!

Tôi thầm cười khẩy. Chí Linh, lộ mặt rồi sao? Người ta nói anh là con người lẳng nhăng, vậy mà trước mặt tôi lại cứ vờ là quân tử. Anh còn giấu tôi bao nhiêu chuyện nữa đây? Tiếp cận tôi anh được lợi gì? Kang – Chí Linh, con người này quả là có nhiều bộ mặt đây.

Minh xô vai tôi, nhướn mắt:

- Này con nhỏ! Làm gì mà thờ người ra vậy?

- Cậu gọi gì thế? – Tôi quay qua, kênh mặt. – Một tháng đó nha!

- Dạ, nhớ rồi thưa cô chủ ạ!

Cả Ella và Alex trở mắt nhìn hai chúng tôi. Có con dã tràng bắt ngờ bò ngang lên chân tôi làm tôi giật thót mình, rồi thở phào. Ella cặp kề vai tôi, xoa cằm:

- Bí quyết gì mà cô em lại có thể khiến tên nhím ương bướng, phách lối này quy phục, nói năng lễ phép như thế chứ!

Tôi chỉ mỉm môi cười bí ẩn. Minh kéo giật ống tay áo của anh Alex, làm bộ ủy khuất mách:

- Cô ta đang giữ sợi dây chuyền của em đấy!

- Sợi dây chuyền? À, cái sợi dây chuyền quê mùa đen thui anh thà chết chứ không cho em sờ lấy một lần á hả? – Ella chen ngang vào.

Sau câu nói đó Ella nhanh chóng núp vào sau lưng tôi để né cái cốc đầu thứ hai mà Minh sắp giáng tới. Alex tròn mắt, gật gật đầu rồi bảo:

- Anh chả hiểu mô tê gì!

68. Q.4 - Chương 6.3 : Những Vết Ứa Thời Gian

Hoàng Hiểu Minh chun mũi, chống tay lên cằm, vừa lườm tôi, vừa tóm tắt:

- À à anh biết Sang Mi mà! Không ngờ Sang Mi nhặt được sợi dây chuyền của em! Mà không ngờ cô ấy lại quen con nhỏ cà tưng này, rồi đem cái sợi dây chuyền được làm thủ công đúc từ kim loại quý, mặt dây chuyền nạm bằng mấy chục viên ruby mà quý cô Ella đây đã bảo là nó “quê mùa” tặng cho cô ấy luôn. Bây giờ em xin lại, cô ấy ra điều kiện là em phải làm nô dịch cho cô ta một tháng mới chịu trả lại!

Alex nghe xong, lại khều tay tôi:

- Em suy nghĩ kĩ chưa vậy? Em rước nó về làm nô dịch hay em sắp trở thành nô dịch của nó anh không dám chắc à nha!

Tôi gãi đầu, quả thật nghe vệ sĩ của chính cái tên khỉ này nói thì tôi bắt đầu hoang mang thực rồi nha. Mới thỏa thuận giao kèo thôi mà từ sáng giờ tôi đã vướng ngay mấy chuyện hoang tưởng. Vậy trong tháng tới đây sẽ còn có cái quái gì xảy ra nữa đây? Còn chuyện gì khủng khiếp hơn nữa ư? Về con người kia, Hoàng Hiểu Minh.

Ella thì nguýt một hơi dài rồi mĩa mai:

- Em chỉ nói nó hai từ “quê mùa” mà anh đã phô trương giá trị sản phẩm lên rồi ư? - Rồi cô nàng phát vai tôi. - Cô giữ kĩ nhé, mắc công tôi cướp được thì sẽ bán hạ giá cho vừa ve chai thì khổ. Cô bé, đang có cơ hội đấy, hành hạ được gì thì hành hạ đi nhé, cơ hội ngàn năm đấy. Ôi xời, sao nhỏ Sang Mikhông đưa nó cho mình chứ nhỉ? Em sẽ đi anh cho hả dạ ra!

Tôi phì cười, lén lấy mặt dây chuyền ra xem. Sợi dây chuyền này giá trị như thế sao? Nhưng một tên nhà giàu như hắn cần gì mà phải bắt chấp danh dự vì một sợi dây chuyền chứ?

Hay là nó có ý nghĩa gì?

Trong khi tôi đang suy nghĩ thì thấy trên má có giọt ươn ướt. Mưa. Những hạt lất phất, bám trên áo Jacket khoác hở trên vai tôi, chúng như những viên ngọc trai nhỏ. Lũ chim còn chao lượn trên bầu trời ban nãy đã biến đâu mất dạng.

Biển như bị bao phủ một lớp sương mỏng, phát phơ. Sóng gầm gừ, vọn lên cao thật cao. Alex mở cửa chiếc xe anh lái tới bảo bọn tôi vào trú mưa.

- O, còn xe kia? - Ella léo nhéo nhìn chiếc xe đưa chúng tôi bị bỏ quên lại, ánh mắt tiếc rẻ.

- Được rồi cô, lát anh cho người lái về cho em mà! - Alex ngồi vào volang bảo. Cả ba đứa tôi ngồi sau xe, lấy khăn giấy lau vôi vãi tóc tai có đôi chút ướt mem vì mưa đột ngột.

- Ông già kia, mưa mà anh còn mở điều hòa số cao vậy hả? Biết lạnh không? - Vẫn cái giọng của Ella mà cái xe không có chút yên ổn, cô nàng day nghiêng, hăm hứ đủ điều trong khi tên dưới ươi đang lim dim mắt lại phải mở thao láo ra giật mình.

- O hay, mới qua Hồng Kông mấy năm mà sợ lạnh rồi sao? - Alex vừa hạ nhiệt độ trên xe xuống, vừa cười.

- Không những em lạnh, cả Kevin sống ở Anh mà còn đang run lấy bầy này. - Cô này chỉ Minh đang ngồi kế bên.

Tôi dòm mắt qua nhìn, Minh đang cuộn tròn người, rúc trong góc, mặt trắng bệch ra, môi rất nhạt. Biểu cảm cậu đỡ dần ra. Alex lái xe trong màn mưa, cần gạt nước phía trước hoạt động liên tục. Anh chạy chậm chậm, lo lắng quay xuống nhìn.

- Nhím, em sao vậy? Bình thường em đâu có sợ lạnh? Sao lại run?

Nhìn gương mặt càng lúc càng tái của cậu, tôi phát hiện có chút bất thường. Vội vàng cởi áo khoác đắp lên người cậu, tôi nhích người ngồi sát Ella, trườn tay qua vươn tới trán Minh, thốt lên:

- Cậu ta đang sốt. Còn đổ mồ hôi lạnh và rét run.

- Em không sao chứ Kevin? - Alex lo lắng hơn.

Minh lắc đầu:

- Không, em lại bị say nắng thôi. Về nhà uống thuốc sau.

Tôi lẩm bẩm trong miệng. Trời sáng giờ chuyển mưa, nắng yếu thế này mà cũng bị trúng nắng được cũng hay.

Ella mím môi, thở dài, đưa tay khều vai Alex:

- Anh nên cấm tiệt anh ấy sử dụng Lexomil đi. Kevin lạm dụng thuốc quá đến nghiện đấy. Sẵn một ngày rảnh làm ơn vác anh ấy đi kiểm tra tổng quát đi, cậu chủ nhỏ của anh dạo này yếu ớt hẳn ra. Hình như là...

“Cốp” – Không ngần ngại gì, Hoàng Hiểu Minh nhả mặt, tay tát vào trán Ella một phát mạnh.

- Ui da, sao đánh em nữa? Em nói gì sai chứ? – Ella uất ức rưng rưng nước mắt, trong khi Minh im lặng, duy ánh mắt là đang trừng lên gay gắt nhìn cô. Ella bắt tôi chuyển sang ngồi ở giữa vì sợ bị đánh thêm lần nữa.

Tôi quan sát biểu cảm nhợt nhạt của cậu, hình như Minh đang cắn chặt quai hàm, gân trên thái dương nổi lên, mồ hôi toát lên ướt mặt.

Ella đi ra ngồi một góc ngắm nhìn mưa bên ngoài. Xe cứ lao băng băng trong làn mưa trắng xóa đất trời.

Tôi lấy hộp khăn giấy sau xe, lau mồ hôi cho cậu. Đột nhiên có cánh tay luồn ngang phía sau lưng, tôi thẳng thốt nhìn. Thì ra là tay Ella đang lén lút luồn qua lưng tôi, đưa cho Minh một lọ thuốc nhỏ xíu.

Minh khẽ mắt nhìn Alex qua kính chiếu hậu rồi nhanh chóng lấy mấy viên thuốc trắng tinh nuốt vội.

Rõ ràng cậu ấy đang giấu bệnh!

Chắc là Ella biết, còn Alex thì không! Lúc Ella nhắc Alex đưa Minh tới bệnh viện kiểm tra thì Hiểu Minh sợ bị lộ mới đánh Ella.

Bệnh của con người này có vẻ không nhẹ. Gương mặt cậu lúc nào cũng xanh xao, người thì gầy gộc. Bệnh gì vậy nhỉ?

Tôi dựa người vào ghế, tự có thể cảm nhận thân nhiệt nóng bừng của người bên cạnh tỏa ra. Tôi thì thầm:

- Có bệnh thì chữa đi, nhìn cậu tôi thấy bệnh bắt đầu nghiêm trọng rồi đấy! Mà tại sao cậu lại lạm dụng Lexomil? Đó là thuốc an thần loại nặng mà!

Minh mím môi, cũng ráng mở môi, giọng khàn đặc:

- Cô cũng rành thuốc men nhỉ?

- Trong tủ sách nhà tôi có nhiều sách y lắm! Tôi cũng có hứng thú với y học lắm nha! Dự là tương lai tôi sẽ học bác sĩ đấy!

- Hừ, đúng là ý trời!

Đột nhiên tôi nghe cậu lều bều như vậy.

- Cậu nói ý trời là sao?

- Không, không có gì cả!

Bên ngoài xe, cảnh vật méo mó trong làn nước mưa ướt đầm. Mặt kính xengưng tụ hơi nước li ti. Ánh mắt Alex thỉnh thoảng lại nhìn theo kính chiếu hậu, dán vào Hiểu Minh.

- Cô bé, nhà em chạy theo hướng nào? Anh đưa em tới nhà! – Alex đột nhiên cất tiếng vọng xuống.

Tôi lắc lắc đầu, trả lời:

- Không cần anh ạ! Thả em về trung tâm thương mại X. Chiều tối nay em có cảnh quay gần đó!

- Cảnh quay? Nè nhỏ, cô là diễn viên à? – Ella đang ngắm ngắm mấy cái móng tay bắt ngờ quay sang nhìn chăm chăm vào tôi, hỏi.

Tôi chu mỏ ra, e dè:

- Không được sao chị? Bộ nhìn em không giống diễn viên hả?

- Không phải! Tại này giờ khen thầm: nhỏ này xinh đáo để, không làm người mẫu hay diễn viên thì uống lắm! Ai dè là diễn viên thật sao? Về uống sữa uống thêm cho cao lên một đi làm người mẫu nghen nhỏ!

– Cô nàng nheo mắt, đồng tử hổ phách lấp lánh cười tinh ranh.

- Vậy chị chắc cũng có làm người mẫu phải không?

- Ủa sao biết hay vậy? Cơ mà làm part-time thôi. Ella đang là sinh viên. – Rồi hốt hoảng thốt. – Thôi chết đăng trí quá! Nãy giờ hổng biết tên cô bé là gì cả!

Tôi bụm miệng cười. Tự nhiên thấy cái cô gái này thật dễ thương, hình như không có khoảng cách nào giữa chúng tôi. Nói chuyện với Ella thật thoải mái, như là nói chuyện với... Chí Linh. Cảm giác giống như vậy. Nhưng tôi không dám mở lời nhiều, cũng như Chí Linh, từ nay tôi cũng thấy sợ hãi anh ấy. Tất cả những người xung quanh tôi đều kì bí!

- Gọi em là Mai.

-Ồ, không phải là Băng hả? – Ella phiếm đùa.

- Băng? Băng nào hả chị? – Tôi giương mắt hỏi.

- Không, không. – Ella xua tay. – Tự nhiên nhìn Mai hợp với cái tên đó. Gương mặt rất xinh, nhưng cách đàm chiêu ngấm ngầm thì lại lạnh tanh, gương mặt lạnh như băng ấy.

- Ủa vậy sao? Em mới biết đấy!

Cô gái cạnh tôi đang cười rạng rỡ thì lại bí xị khi bị Minh trừng mắt liếc. Có gì đâu mà cậu ta làm thấy ghê vậy chứ? Tội nghiệp Ella thật, bị Minh ăn hiếp mãi.

Tôi rợn da gà vì lớp không khí lạnh bắt đầu thấm dần qua da. Mùi nước hoa trong xe thoang thoang. Alex mở một bản nhạc nhẹ, là Sad Angel của Igor Krutoy, bản nhạc từng một thời làm tôi phát nghiện.

Ella ngáp dài, xua tay:

- Có nhạc rock không anh? Nghe bản nhạc này buồn chết mất!

- Trên xe của anh, cảm ý kiến ý cò.

Chu choa, có vẻ như ở đây có hai tên đàn ông giỏi đàn áp phe yếu nhỉ? Hết đờ ỉ rồi tới Alex đều chẳng tỏ ra thương hoa, tiếc ngọc, chiều chuộng Ella tí nào. Hiểu Minh nhắm mắt, hàng mi nhấp nháy nhẹ, rồi bất chợt mở mắt ra, quay sang tôi:

- Cô đóng phim gì thế?

Tôi đang thiu thiu bỗng mở mắt ra, đáp:

- Là phim Người Giấy của đạo diễn Phạm Quang Huy.

Không hiểu sao con người đó thao láo mắt như ốc vít, trợn mắt ra hồi lâu mới chớp nhẹ mi, gật gật đầu. Tôi thấy cậu im lặng nên cũng chẳng để ý nữa, trong lòng thầm xúi giục đôi mắt mau nhắm lại nghỉ ngơi.

Cơn mưa cứ xối xả, tiếng mưa lộp bộp hòa cùng sự mỗi mọt do hoạt động quá nhiều trong ngày khiến tôi chìm vào giấc rất nhanh.

Im lìm.

Cánh cửa chậm chậm mở ra, khoảng sân ngập ngụa nước mưa. Những hạt mưa đọng trên lá cây mát lạnh và bầu trời đã quang mây. Những hạt bụi bay tán loạn trong không khí như đã bị những hạt mưa nặng mình tẩy sạch.

Chiếc xe đen chậm mình lăn bánh vào trong căn biệt thự yên tĩnh. Alex từ tốn mở cửa xe sau ra, tay chạm vào má người thiếu niên đang nhắm nghiền mắt. Hoàng Hiểu Minh liền mở mắt ra, tay lay nhẹ đưa con gái đang tựa trên vai mình.

Ella dụi mắt, lè nhè. Cô đỡ chàng trai cạnh mình ra, ngáp dài một cái.

Minh bước ra khỏi xe trong tâm trạng mệt mỏi. Cậu đã cố nén cơn đau đớn hành hạ trong cơ thể rất lâu, bây giờ ao ước lớn nhất với cậu chính là nằm dài lên chiếc giường để xóa hết sự mệt mỏi trong cơ thể. Cậu vùng tay ra khỏi cô gái xinh đẹp, muốn tự mình di chuyển.

Gương mặt Alex cau lại, bước đến đỡ Minh và đưa một tay lên sờ trán cậu, nhăn nhó:

- Sốt cao như vậy mà bảo không sao ư? Vào phòng nằm yên đấy, anh đưa bác sĩ đến.

Nói rồi anh vội vã đỡ Minh vào phòng, đi ngang qua Linh và Thi, anh vẫn không đoái hoài khiến hai chàng trai ngoài đầu nhìn theo.

- Ế Ella, Ella, nhím nó bị gì vậy? – Chị Linh chặn cô gái nhỏ đang lướt tốt đi theo hai người vừa lướt qua mặt mình, tò mò hỏi.

- Sốt. – Cô nàng đáp gọn rồi nhún vai.

- Hôm nay hai người đi đâu mà về cùng lúc vậy? – Tối lướt Thi tò mò hỏi han bà chị, cậu đang cầm theo li nước lọc và đã nhanh chóng bị cô nàng Ella cầm mất.

Ella tu sạch li nước vừa cướp được của nhóc em, thần nhiên đáp:

- Đi cứu giá.

- Sao vậy? Nói anh nghe nào?

Chị Linh cùng Hoàng Thi nhanh chóng kéo cô nàng đáng thương còn bơ phờ chưa tỉnh ngủ vào phòng riêng hỏi cung, hành động đó rơi vào mắt của Sang Mi, khiến cô cũng bắt đầu bồn chồn. Minh và Ella vừa về nhà, mang theo dáng vẻ mệt mỏi, cả hai đang có vấn đề gì đó phải không?

Sang Mi tựa lưng trước cửa phòng mình, nghĩ về mọi chuyện với ánh mắt đầy ngỡ ngàng. Cô bắt đầu theo dõi hoạt động của Hoàng Hiểu Minh thầm lặng vì lo rằng cậu ta đang giữ trò gì đấy. Rốt cuộc cậu ấy đang muốn làm cái trò quái quỷ gì? Còn cô gái là Ella, cư xử kì quặc được sự quan tâm đặc biệt của cả phái mạnh trong ngôi nhà này cuối cùng là người như thế nào?

Theo cảm tính, cô gái nhỏ bỏ vào phòng, tìm chiếc điện thoại.

“Đang gọi Mai Baby...”

Những hồi chuông khô khốc, vang đều kèm theo biểu cảm bồn chồn của cô. Chiếc điện thoại bị ném lên giường một cách bực dọc khi đầu máy kia không có tín hiệu đáp.

Càng ngày cô càng thấy rõ cô đang bị cuốn chặt bởi chính những kẻ xa lạ đang dần lấn vào cuộc sống của cô.

Tất cả là vì Angel? Phải không? Hình như cô biết nó là gì...

Minh nằm rệu rã trên chiếc giường nệm lò xo phủ drap đen. Cậu nhắm mắt như là ngủ, thực chất là cơ thể không thể lịm vào giấc ngủ được trừ khi có thuốc an thần.

Đợi Alex ra ngoài, cậu nhanh chóng ngồi bật dậy, lao đến tủ áo, lôi ra cái vali của mình. Trong đó còn một số quần áo và chiếc hộp carton màu xám bạc.

Minh đưa tay nhắc nhẹ chiếc hộp lên, đặt dưới nó là một tập giấy photo dày. Mang theo tập giấy trở về giường, cậu nhắm nghiền trong miệng:

“Kịch bản phim... Người Giấy.”

“Là phim Người Giấy của đạo diễn Phạm Quang Huy.” – Câu nói của cô gái rắc rối vang lên đột ngột trong trí, đánh thức tâm trạng phấn khích trong lòng trào dâng.

Minh cong môi cười, đôi mắt di đến góc kịch bản, nơi có dãy số điện thoại được viết nguệch ngoạc lên.

Có chút gì đó rất mãn nguyện, Minh kéo ngăn tủ tìm chiếc sạc điện thoại, có lẽ là do kiệt pin nên điện thoại cậu không tự động khởi động bình thường được.

Hiện tại, cậu rất muốn gọi điện thoại cho “ai đó”.

69. Q.4 - Chương 7.1 : Người Bảo Hộ

Sang Mi là một cô gái nhạy cảm. Cô gái Lee Sang Mi có đôi mắt màu lục trầm luôn lảng lạng quan sát mọi động tĩnh trong ngôi biệt thự này. Trong những lần tò mò theo dõi, cô gái cũng phát hiện ra ngôi nhà này có mật thất và tầng hầm, không phải một, mà rất nhiều ngõ ngách tinh vi trong lòng đất.

Nhiều lần, cô gái cố bám đuôi theo những người trong nhà, đặc biệt là Minh để truy tìm manh mối. Đường như cậu phát giác được sự theo dõi của cô nên luôn tìm cách dẫn cô đi vòng vèo theo mình rồi đột nhiên mất dấu trong những ngõ ngách chằng chịt dưới hầm tối.

Cả Chí Linh, vị hôn phu của cô cũng đang cất giấu nhiều bí mật như Minh, dẫn đến cô hoài nghi đến cậu ấy. Mới đây, sự chú ý của cô dần chuyển sang Ella, cô gái xinh đẹp đó cũng giấu giếm rất nhiều bí mật cô chưa biết. Sang Mi ngồi trên bệ cửa sổ, ngắm nhìn quang cảnh dưới ngôi nhà luôn được bao bọc một sự yên tĩnh tuyệt đối. Sau cuộc gọi hỏi thăm ông nội ở Hàn, cô gái cũng đã lần la hỏi ông về tung tích của con búp bê thiên sứ hồi bé cô hay chơi.

Đáp lại cô, ông Lee bảo ông không nhớ nổi. Sang Mi cảm thấy bất an, như ông đang cố giấu cô gì đó. Cô gái chợt nhớ đến tấm tranh của con người lạ vẽ tặng, chàng trai đứng đối diện Vô Định, có một cảm giác thân quen mơ hồ trỗi dậy. Bức tranh cuộn tròn, đặt trên kệ sách. Lee Sang Mi đứng dậy đi về phía bàn đọc sách. Cô muốn gọi cho Mai để hỏi han tin tức, nhưng số máy lại không trả lời. Liệu có gì không ổn không? Cô rất lo, cũng rất tò mò về Mai, cô bạn Việt Nam dễ thương đó dính dáng tới nhiều chuyện phức tạp. Rõ là thân phận cô ta không bình thường.

Tờ lịch trên bàn đánh dấu những ngày qua đã là cuối tháng 7. Sang Mi bắt đầu nôn nao. Thời gian gần 2 tháng đã qua, hết sức nhàm chán. Mai nói cô ấy gần nhập học rồi. Thịnh thoảng cô cũng đến phim trường chơi với cô ấy. Mai bảo do đóng phim, có lẽ cô ấy sẽ nhập học sau mọi người. Sang Mi cũng muốn đi học trung học, dù cô đã hoàn thành chương trình phổ thông và dự khả năng đỗ đại học Seoul với thứ hạng cao. Gia đình cô, ông là một nghị sĩ có tầm ảnh hưởng của Đại Hàn, cha mẹ cô lại từng là những nhà khoa học rất xuất sắc, vì thế, Sang Mi may mắn thừa hưởng được một trí tuệ hơn người do di truyền. Từ nhỏ, do môi trường sống, ngoài khoảng thời gian du học ở Anh ra thì cô luôn học với gia sư.

Sang Mi thực sự thèm thuồng cảm giác được đến trường. Đang suy nghĩ, bỗng dưng có người gõ cửa phòng, cô gái nhỏ ngồi xuống ghế xoay bên bàn đọc sách, tay mở tấm tranh ra ngắm nhìn.

Tôi vào được chứ? Bên ngoài cất tiếng hỏi.

Cô nhận ra đây là giọng nói của Chí Linh.

Vào đi! Sang Mi đáp, vẫn ngồi trên ghế, chất giọng hơi lạnh lùng.

Trước mặt cô, Linh ăn mặc thoải mái ở nhà với mái tóc nhuộm đen lại, sưng nước, chắc vừa tắm xong.

Cô cười: Nhìn bộ dạng này chả ai nghĩ cậu là playboy.

Linh đưa mắt nhìn vào tấm gương ở bàn trang điểm của cô, hỏi: Trông buồn cười lắm à?

Không! Sang Mi xua tay. Ý tôi là cậu trông đẹp trai hơn, thanh lịch hơn đấy.

Linh bật cười, nhướn mắt: Trông ra đáng học sinh không nhỉ?

Sao thế? Cậu muốn đi học lại à? Ai đời đang là dân Columbia University lại chạy về Việt Nam du học à? Nói đến đây cô bật cười thành tiếng rõ ràng.

Anh chàng Chí Linh vẫn tỏ ra bình thản mỉm cười. Trong ánh mắt cậu, Sang Mi là cô gái đơn thuần ban đầu là một rắc rối cậu vô tình bị vướng phải, nhưng dần dà, cô ấy đã biểu hiện ra sự nguy hiểm ngầm ngấm của mình. Cô gái tò mò thật! Những kẻ tò mò không bao giờ có kết cục tốt đẹp nếu họ đã lỡ phát hiện ra điều gì không nên biết.

“Nếu như vậy thì sao?” Linh nói, hình như là không đùa. Lập tức cậu nhận được cái bĩu môi không phục từ cô gái nhỏ.

“Cho tôi xin!”

“Cô không định về Hàn sao?” Cậu hỏi.

Sang Mi đứng đưa người trên ghế xoay, mắt dán vào tấm tranh chì tra chuốt, không mấy quan tâm lời Linh hỏi. Chỉ Linh bị phớt lờ, chân mày cậu giật giật khó chịu. Hình như cậu đã quên bém mục đích chính đến phòng cô là gì.

Buộc lòng, cô gái ngẩng mặt nhìn cậu, giọng hơi gắt gỏng.

“Này, có gì thì nói nhanh, đừng có mà lượn lờ trước mắt tôi như vậy!”

Linh gãi đầu, cậu kéo cái ghế ngồi đối diện với Sang Mi. Trên chiếc bàn gỗ tốt thơm mùi nước sơn phẳng phất, những món đồ trang trí long lanh theo kiểu con gái đặt đầy, có lẽ là chiến lợi phẩm sau những lần ngao du khắp nơi mua sắm trong thành phố của cô.

Từ khoảng cách này, Linh có thể thấy ánh nắng nhạt len mình vào lớp kính trong suốt hắt lên người cô gái nhỏ thành một sắc vàng ấm áp. Cậu mím môi, sau những giây phút suy nghĩ cuối cùng, Linh cũng đành mở miệng: “Chúng ta có nên hủy hôn ước?”

Tấm tranh bị đặt xuống thình lình nên bị nhả nhúm một mảng, Sang Mi mở to mắt nhìn cậu, cố gắng kìm chế cảm xúc của mình, gần giọng: “Lí do?”

“Tôi không yêu cô!” Linh đáp rất nhanh, không cần đắn đo gì. Trong ánh mắt màu lục của cô gái ánh lên vài vệt sáng của nắng nhẹ, cô di chuyển người sát bàn, mặt đối mặt với Chí Linh.

“Nhưng tôi còn thích cậu nhiều lắm đấy, Prince ạ!”

“Cô không thấy giả tạo sao? Cô chỉ đang cố đeo đuổi một thứ mà tự buộc bản thân mình phải yêu thích. Sự háo thắng đáng nguyên rủa của cô làm tôi không thoải mái chút nào!”

Nụ cười nở trên môi cô rất gượng, Sang Mi khoanh hai tay trước ngực, ánh mắt chớp đau đáu nhìn vào Linh, mang nhiều suy nghĩ. Phải chăng thực sự cô đang ép mình đuổi theo một giấc mơ hoang đường? Phải chăng Prince đã không còn tồn tại nữa? Và cô chỉ như kẻ ngốc cố ép mình trở thành nữ chính trong cuốn tiểu thuyết diễm tình do mình tự vẽ ra? Chỉ Linh, con người đó mãi mãi xa lạ như vậy.

Chưa bao giờ cậu mở lòng với cô. Ánh mắt cậu luôn nhìn cô một cách kì quặc, ánh mắt như đau khổ đó làm cô cứ ngỡ cậu đang có nỗi khổ tâm riêng mà xa lánh cô. Bởi vậy, Linh càng quyết liệt xa lánh cô thì cô lại càng dùng mãnh lao đầu vào, nhốt cả hai trong cục diện bế tắc này. Vậy mà hôm nay cậu ấy tỉnh bơ đến mức vô tình nói rõ cảm nhận của cậu với cô, đơn giản là “Không thích!”.

Trong lòng cô, cái cảm xúc hụt hẫng lẫn nghi hoặc con người trước mặt mình. Trên gương mặt kia chỉ nhàn nhàn một biểu cảm thư thái mỉm cười nhẹ, ánh mắt đen thanh tĩnh nhìn cô chăm chăm.

“Vậy cậu có nghĩ đến thể diện của hai gia đình?” Cô gái cất tiếng hỏi, giọng lạnh lẽo, những ngón tay giấu dưới gầm bàn bầu chặt vào nhau. Linh cười, nụ cười có phần gượng gạo.

“Cha tôi sẽ không phản đối quyết định của tôi. Ít ra, ông ấy hiểu rằng một cuộc hôn nhân sắp đặt sẽ không có hạnh phúc. Ai lại muốn con mình rơi vào hoàn cảnh mình đã từng trải qua.”

Sang Mi vươn mình, kề mặt gần mặt cậu hơn.

“Còn ông tôi?”

“Nghị sĩ Lee là người diễm đạm, có lí có tình, tôi chắc chắn ông ấy không muốn cô cháu gái mình yêu thương phải lấy một người không yêu thương cô ấy.”

Linh bình thần trả lời, ngón tay cậu chậm chậm di trên mặt kính của khung ảnh có hình hai ông cháu của Lee Sang Mi. Trong ảnh, cả hai người cười rất vui vẻ, ánh mắt người đàn ông cao tuổi mang theo sự âu yếm vô vàn khi nhìn cháu gái.

Sang Mi đứng dậy, rời khỏi ghế của mình, vẫn dùng những câu hỏi, những lí do gần như bất lực để ràng buộc chàng trai ấy. Nhưng cô cũng hiểu, với con người vô tình như gió ấy, để níu lấy, dường như là một chuyện quá viễn vông. Chỉ Linh, à không, là Kang, người con trai ngày đầu tiên gặp mặt cô đã phải lòng. Trong đôi

mắt ấy, chàng trai của cô mang theo một nỗi buồn u ám, dù cố mỉm cười, nhưng trong ánh mắt kia vẫn có một khoảng trống cô liêu.

Cô muốn dùng hình ảnh của mình lấp đầy cảm giác trống vắng của cậu. Cô muốn cậu mở lòng ra với mình, nhưng hầu như mọi nỗ lực của cô đều thất bại. Hoàng Thi khuyên cô đừng từ bỏ, hãy nhẫn nại ở cạnh cậu, hãy mỉm cười với cậu. Hoàng Thi là một đứa trẻ hiểu chuyện, cô biết nó rất yêu quý anh trai của mình, cũng muốn tác thành cho cô và Linh. Nhưng anh trai của nó vẫn hững hờ như vậy. Cô rất thương yêu thằng bé, rất muốn được là người chung một nhà với nó. Tiếc là... hình như ước muốn đó ngày càng xa vời!

“Vậy... còn mẹ của cậu? Liệu bà ta có muốn buông tha cho cậu?”

Đến đây, sắc mặt Linh có chút trắng ra, rồi nhanh chóng lấp liếm bằng cách di chuyển mắt chăm chú vào một vật thể nào đó để che lấp cảm xúc của mình. Sang Mi đi đến bên cậu, mái tóc ngang xõa ngang eo, cô nghiêng nghiêng đầu làm những sợi tóc mềm rơi lên gáy cậu, từ khoảng cách này, Sang Mi cảm nhận được hương sữa tắm của nam và mùi thảo mộc dịu dịu tỏa ra từ chàng trai. Mùi hương mát lạnh đó đủ đánh đuổi cơn nóng hầm hập bên ngoài bầu trời.

Linh khoanh tay vào nhau, ngồi tựa lưng vào ghế, hơi quay đầu nhìn cô gái đứng sau lưng. Cậu thấy nhột nhột trên gáy vì những sợi tóc yếu mềm của ai đó chạm trên da thịt mình. Trên tường bên trái, hai chiếc bóng nhập nhoạng xò vào nhau, như dính làm một. Cậu đứng dậy lấy lại khoảng cách vừa phải với cô gái, là nửa mét, khoảng cách ước định để cậu đủ bình tĩnh, đủ lí trí để nhắc nhở: đây không phải là Jenny.

Trong phòng, điều hòa được hạ xuống còn 23 độ Celsius. Linh đi vòng về kệ sách, lướt tay trên những gáy sách, trầm ngâm. Lee Sang Mi tư lự cười, ngồi xuống chiếc ghế cậu vừa rời đi.

“Sao? Trả lời đi!”

Cô hồi thúc, như là tự tin cho cái lí do khó khăn nhất khiến hôn ước của hai người không thể nào hủy bỏ được. Điều bộ nhân nhả của Chí Linh dễ làm cô phát cáu, vì sao cậu ấy có thể thản nhiên như thế? Cô đang muốn nghe cậu trả lời của cậu!

“Cô biết rõ là một khi tôi muốn làm điều gì thì bất cứ ai cũng không có thể ngăn cản tôi!”

“Trừ mẹ cậu!” Sang Mi đáp, mang theo sự tự tin tuyệt đối. Nụ cười của Linh có chút cứng đờ trên môi. Đôi mắt chàng trai di dần đến bức tranh họa cô gái, chân mày khẽ cau lại, cậu đắm chiêu nhìn nét vẽ trong tranh, bỗng có chút quen thuộc.

“Ai vẽ bức tranh này thế?” Sang Mi tỏ ra không hài lòng, cứ nghĩ Linh đang muốn lãng đi.

“Cậu thôi cái trò đánh lãng sang chuyện khác không?” Linh không quan tâm đến thái độ khó chịu của cô, vẫn khẳng khái hỏi. Một cảm giác thân thuộc hiện lên làm cậu cảm thấy rờn rợn nơi sống lưng. Nét vẽ này... dường như cậu đã trông thấy ở đâu đó.

“Tôi hỏi ai vẽ bức tranh này?” Cậu hỏi lại, giọng nói hạ thấp tiết chế cảm xúc. Cô gái chồm lên phía trước để giành tấm tranh lại, bóng của họ vô tình tạo nên dáng hình một tam giác in trên tường.

“Đừng có nhiều chuyện!” Cô giật tấm tranh trên tay cậu, vuốt phẳng góc tranh bị nhăn nhúm. Linh thả người trên ghế xoay, biểu cảm không hài lòng.

Cửa sổ vọng tiếng động cơ xe và tiếng cửa sắt cột kẹt mở. Linh đi đến bên bệ cửa sổ, nhìn xuống không gian bên dưới. Chiếc xe màu đen đang chậm chậm vượt qua tấm cổng cao kín mít. Linh nheo nheo mắt vì những ánh nắng rọi xuyên qua lớp kính trong, tấp vào mặt.

Chiếc xe của Hiểu Minh, cậu ấy vừa ra ngoài. Mỗi lần cậu ta rời khỏi căn nhà cậu lại thấy có nhiều bất an. Như lần trước, việc cậu ấy đi tìm Hàn Băng, cả hai bị tên Black Jack khốn kiếp truy sát, nếu lần đó không có Ella thì có lẽ mọi chuyện đã... cậu không dám nghĩ tới. Hàn Băng luôn bị nguy hiểm bất cứ lúc nào, cậu đã hứa với Jonny bảo vệ cô ấy, thế nhưng dường như cậu đang bị bắt lực trước sự cố tình ngăn cản của Minh. Cả hai người cùng chung mục đích bảo vệ Hàn Băng, nhưng Minh nhất quyết lôi kéo cô gái ấy trở về với Heaven.

Còn cậu, sau vài lần gặp nhau, tâm hồn thanh thuần của Bạch Hàn Băng đã khiến cậu chùng lòng, không nỡ gây cho cô bất cứ tổn thương nào. Cô gái quá lương thiện, nhưng những việc làm của cậu, của Minh thật

sự nhấntâm với cô. Nhất là Minh, cậu ấy muốn cô khôi phục kí ức, điều đó làm sao cậu có thể chấp nhận! Quá khứ của Tiểu Bạch quá đáng thương! Nếu bắt cô ấy nhớ lại tất cả, giống như các cậu đang làm nên tội ác! Cậu không thể cùng hợp tác với Minh là vậy. Mặc dù trong việc hoàn thành kế hoạch thì cả hai luôn thường xuyên chạm mặt nhau, nhưng nhắc tới Hàn Băng như là điều cấm kị. Cậu không muốn vì cô gái ấy mà hai người bọn cậu trở nên mâu thuẫn. Linh nhanh chóng kéo tấm màn trắng che khuất cửa sổ, ngăn bớt ánh nắng cam vàng rọi vào phòng.

“Gì thế?” Sang Mi thấy nét lo âu thoáng qua của Linh nên buộc miệng hỏi. Cô cuộn tấm tranh lại và bỏ vào học bàn, khóa lại.

Linh nhún vai, cho tay vào túi quần: “Chả gì cả! Cô không muốn theo dõi xem anh bạn của tôi đi đâu sao?”

Lee Sang Mi nhíu mày.

“Cậu ấy đi đâu thì liên can gì đến tôi?”

“Ồ! Thế à? Không phải cô rất có hứng thú theo dõi cậu ấy sao? Tôi cứ tưởng cô đã thích Minh mà sẽ buông tha cho tôi đây!”

“Im ngay! Vớ vẩn!”

Sang Mi khịt mũi, cô rất ghét bộ mặt cợt nhả này của cậu. Ngược lại, Chí Linh càng thích thú khi làm cô tức giận. Linh đi đến bên cạnh cô, đôi mắt đen trở nên mơ màng, bằng hành động thành linh, cậu ép sát cô gáinhỏ vào tường, khoảng cách của hai người rất gần nhau. Sang Mi hốt hoảng nhắm nghiền mắt. Lập tức, một tràng cười giòn giã vang bên tai cô: “Làm gì khẩn trương thế? Hi vọng được tôi hôn lắm à?”

Giọng nói đó càng cợt nhả hơn. Cô gái cảm nhận rõ ràng cơ thể Linh lạnh hơn cô, hơi thở cũng lạnh lẽo, tuy rất bình ổn. Còn cô, cảm giác từng tế bào li ti trong cơ thể như nóng bừng, hai bầu má rần rần, như có một sự áp bức đè nặng tâm lí. Hơi thở cô ngắn, đứt quãng. Trước con người khó lường như Chí Linh, cô không thể đoán trước bước kế tiếp cậu ta sẽ làm gì, càng cố vùng vẫy vòng tay đó, cô càng bị kìm chặt lại. Bàn tay Linh đặt trên eo cô, một tay chống vào tường, tư thế rất ám muội.

Giọng nói cậu ấy cũng trở nên thờ ơ, ma mị: “Nói cho cô biết, cậu ấy đi tìm Mai đấy!”

Đôi mắt Sang Mi đột ngột trừng to, cánh tay đang dùng sức đẩy cậu ra bỗng dừng lại, cô nghiêng rằng:

“Cuối cùng các người muốn gì? Mai có quan hệ gì với cả hai?”

“Như cô thôi! Cô là một con mèo trắng, còn cô ấy là một chú thỏ bạch. Cả hai đều thuần khiết, ngây thơ đến vô tội, nhưng lại nằm trong tay thừabọn này muốn có!”

Linh nhìn sâu vào đồng tử màu xanh lục của cô gái, đây là lần đầu tiên cậu nhìn cô sâu đến như vậy. Cả đôi mắt cũng giống Jenny. Ngày trước, Devil thường đùa, vì cậu ấy và Jenny có đôi mắt màu lục giống hệt nhau nên cậu sẽ thương Jen như em gái ruột, hai người rất giống nhau. Sang Mi cũng giống Jenny, cũng giống... Devil!

Phát hiện này làm cậu có chút bàng hoàng.

“Angel?” Cô gái nhỏ nhướn mắt, giọng nói lạnh tanh. Giọng nói cô đánh tan sự hỗn loạn đang dấy lên trong lòng Linh. Đáp trả cô, cậu dùng một lực siết eo mảnh của cô gái, môi Chí Linh kề sát tai cô:

“Cô đã tìm hiểu tới đâu rồi?”

Sang Mi cười nhạt, sự gần gũi quá mức này làm cô thấy rùng mình, tim đập rất mạnh, cô cố thốt lên rành mạch:

“CU 10 1”

Gương mặt Linh trở nên lạnh tanh, nụ cười tắt ngúm. Tận dụng cơ hội khi cậu sơ suất, Sang Mi dùng sức đẩy chàng trai ra khỏi mình, gương mặt nóng bừng bừng.

“Cũng nhanh thật đấy! Cô có biết cái kết cục của kẻ biết quá nhiều chuyện là gì không?”

70. Q.4 - Chương 7.2 : Người Bảo Hộ

Linh tựa lưng vào tường, sức mạnh khi tay của cô gái ấn trên ngực cậu đẩy mạnh ra làm bản thân cậu có chút ê ẩm. Linh vuốt mái tóc ẩm ngược lên, phần trán lộ một vết sẹo trắng, vết thương lần trước vì bảo vệ cô mà cậu đã lãnh trọn một vỏ chai rượu vào đầu.

Sang Mi đứng xa ra khỏi vòng tay của cậu, cổ che đầy cơn kinh hãi trong lòng bằng nụ cười nhạt: “Cậu muốn giết tôi?”

Linh thu hẹp mắt lại, lạnh lẽo nhìn cô, càng lúc lại bước tới gần đối phương. Sang Mi cứ bước lùi, đến khi bị chiếc bàn chắn lại phía sau lưng.

“Cô sợ chết?”

“Ai chẳng phải chết. Nhưng chết sao cho đáng chứ!”

Linh cao hơn cô một cái đầu, dáng vóc cậu dong dỏng như một cái cây xanh cao, còn Sang Mi giống như một thân liễu yếu mềm trước cậu. Nói thật, đứng chỉ cần so sánh hai thể trạng cũng thấy rõ việc muốn áp đảo cô bằng sức lực chắc chắn là quá dễ dàng.

“Cô chết vì biết quá nhiều chuyện không nên biết!”

Cô gái nhỏ cười mỉa:

“Cha của tôi, cha cậu, cha của Minh, không là Kevin mới đúng. Ba người họ đã cất giấu một bí mật. Tại sao cậu có quyền biết, Kevin cũng biết. Còn tôi thì không?”

Vẫn giữ nguyên tư thế ép cô gái vào góc bàn, Linh im lặng nhìn cô mà nhỏ muốn giơ nanh, múa vuốt trước mặt mình. Trong tâm tư của cậu, Lee Sang Mi chợt trở nên thật thú vị.

Cô gái thông minh và cũng rất ngang bướng. Cô ta biết quá nhiều thì có lợi gì đâu, chỉ tổ thêm rắc rối. Vả lại, bảo cậu nói ra sự thật chocô nghe thì cậu biết nói sao đây?

Có lẽ nào cậu nói rằng: ngày trước cha cô cùng các thành viên của dự án Pandora đã quyết định đem công thức bí mật chia nhau gìn giữ trong những usb mang hình dáng thiên thần và họ gọi chung nó là Angel – chìa khóa của dự án khoa học vừa vĩ đại vừa nguy hiểm. Sau đó, các Angel bị bắt cắp, các nhà khoa học trong nhóm bị mưu sát, trong đó có cha của cô. Cái chết của tiến sĩ Lee là một vụ mưu sát. Cô gái này sẽ chịu đựng nổi không? Còn sứ mệnh thu hồi Angel của cậu sẽ ra sao? Với cá tính của cô gái này thì còn bao nhiêu chuyện rối rắm khác xảy ra? Tốt nhất vẫn là im lặng.

“Sao cậu không trả lời?” Sang Mi vẫn mang thái độ khinh khỉnh nhìn cậu, tiếng nói mang phần giễu cợt: “Cậu còn ý định giết tôi chứ? Sao? Tôi dấn thân tìm hiểu thì sớm muộn sự thật sẽ bị phanh phui. Tôi muốn biết về bí mật Angel, về cái chết của cha tôi, nhiều hơn nữa về nhóm người CU 1. Cậu có vui lòng nói không? Bằng không... tôi nghĩ tôi sẽ nên tìm đến Hiếu Minh.”

Bất ngờ, cô gái nhỏ bị một lực mạnh bạo áp tới khiến thất lưng cô đập mạnh vào cạnh bàn. Cánh môi đau rất vì một lực chà sát mạnh. Linh thô bạo nuốt lấy những lời lẽ khiêu khích của cô, kiềm chặt hai cánh tay cô đặt trên bàn. Cậu rất ghét cách khiêu khích như thế.

Tại sao là Hoàng Hiếu Minh? Con người lạnh lùng đến tàn nhẫn đó sao có thể bị lộ ra khuyết điểm to lớn đến nỗi ngay cả đối tượng cũng đọc được ranh rãnh cảm xúc của cậu ta? Lee Sang Mi đã biết Hiếu Minh thích cô, như thế việc cô chi phối Minh càng thêm dễ dàng. Mọi bí mật, công sức của hai bọn cậu có thể vì sự mù quáng của nó làm hỏng tất cả. Cậu biết chắc, đối với Sang Mi, Hoàng Hiếu Minh sẽ không giữ được bí mật nào lâu.

Không được! Thà rằng cậu tiếp tục diễn tiếp vai hôn phu đáng nguyên rủa này còn hơn tự do thả lỏng cô gái này tiếp cận Minh. Cũng như cậu sẽ khó giữ được lí trí nếu quá gần gũi Mai. Những chuyện không nên nói, những câu nói hớ hênh đôi khi cậu không tài nào kiểm soát nổi. Cho nên, để hoàn thành tốt nhiệm vụ, giữa người làm nhiệm vụ và đối tượng tuyệt đối không được xảy ra tình cảm.

Nụ hôn của cậu ngoài thô bạo mà còn mang lại cho Sang Mi biết đó là một lời cảnh cáo. Lạnh lẽo – cái hôn không mang mùi vị của tình yêu. Nó chỉ là một lời đe dọa, đôi mắt cậu mở trần vô hồn. Cái tớp tấp và linh

hoạt của đầu lưỡi cậu chỉ mang lại cho Sang Mi cảm giác cực kì kinh tởm. Rất khủng khiếp. Cái hôn còn lạnh đậm hơn khi cô đặt môi lên một tảng băng.

Ghệt mạnh vai cô, đẩy ra, Linh kiểm chế hơi thở gấp hơn của mình, từng lời nói nhả ra, khàn đặc, vô tình:

“Kevin không phải là đứa đơn thuần. Nó nguy hiểm hơn cô nghĩ. Dẹp ngay cái ý tưởng tiếp cận cậu ta để tìm kiếm chút sự thật đi. Cô gái ngốc!”

Trái lại với suy nghĩ của Linh, Sang Mi không hề tỏ ra hoảng sợ hay nóng nảy tặng cho cậu một cái tát trời giáng theo kịch bản kinh điển mà nhân vật nữ bị cưỡng hôn, cô gái nhỏ bình tĩnh dùng khăn giấy trong hộp đặt trên bàn nhàn nhã chấm lên môi, thờ ơ:

“Nhòe cả son môi rồi!”

Linh trân mắt nhìn cô, đó là một đứa con gái đồng đánh vừa đỏ mặt tía tai khi cậu áp người tới gần sao?

“Lần sau đừng dùng cách thô bỉ này để cảnh cáo tôi, chỉ thiệt thân cậu đã phải nuốt một lượng son môi khá đầy! Mời cậu ra khỏi phòng! Tôi muốn thay quần áo!”

Hừ lạnh, chàng trai cho tay vào túi quần, thùng thảng bỏ ra khỏi phòng. Cánh cửa đóng lại, vang lên tiếng va đập lớn.

Trong phòng, Sang Mi sờ lên cánh môi tứa máu của mình, cười nhạt. Cảm giác hoảng sợ, tim đập dồn dập khi cậu cưỡng ép hôn cô nhanh chóng trở thành cảm giác tởm lợm. Chàng trai đó không có một cảm xúc gì khi hôn cô? Lee Sang Mi bắt đầu cảm nhận rõ được thứ tình cảm cậu ta dành cho mình.

Cậu-không-hề-yêu-cô.

Đáp án cuối cùng là vậy. Miễn cưỡng sẽ có hạnh phúc không? Cô gái nhỏ ngả người trên giường, nhắm nghiền mắt. Cơ thể nóng bừng dịu dần. Chỉ còn sự thức tỉnh, thức tỉnh khi cậu đặt môi hôn cô, Sang Mi không hề có một vị trí nào trong lòng cậu. Chiếc hôn của cậu nhạt nhẽo, không làm cô còn cảm giác sợ hãi, mà chỉ là gợn ghiếc, chán chường. Đường như cô đã khóc.

Tại sao khóc? Khóc vì ai?

Khóc vì Chí Linh, vì cậu ta không yêu cô? Phải không?

Cô gái chìm đắm trong những suy nghĩ quay cuồng, nặng nhọc ngồi dậy, cuộn mình tròn vo. Tóc mai rơi nặng trĩu trên mi mắt. Khúc “Save me from myself” đột nhiên trở nên ảm đạm hơn bao giờ hết. Li rượu màu đỏ như máu, sóng sánh trong li.

Cô gái một mình trong phòng. Hắt hiu.

Người ấy không yêu cô! Phải! Cậu ta không hề yêu cô! Lee Sang Mi, tại sao cô phải mãi bám theo một con người vô tình như vậy? Vứt bỏ đi! Đừng quan tâm hấn ta nữa!

Sang Mi tự quay người bước chân theo âm nhạc. Đôi chân nhảy múa trong điên loạn. Những suy nghĩ về Linh cứ hiện lên trong đầu, choáng ngợp cô. Sang Mi mở nhạc lớn hơn, di chuyển với đôi chân trần, những điệu valse kì quặc của riêng cô. Và nước mắt, nước mắt cuồng loạn rơi trên gương mặt bé nhỏ.

Đó là đáp án. Cô và cậu không có kết cục! Hôn ước? Trò chơi của người lớn! Nhắm nhủ và đầy oan nghiệt! Linh không có lỗi. Có trách là do cô quá cố chấp.

Bên ngoài căn phòng, Linh tựa lưng vào tường, đôi mắt u ám, như chết lặng.

“Tôi xin lỗi!”

Khoảng cách của hai người là một bức tường nhưng khoảng cách của trái tim họ ở bao xa?

Một mảng drap trắng thấm đẫm nước mắt, cô gái đã ngủ say sau những kích động và mệt mỏi. Ánh nắng bên ngoài chiếu vàng ươm. Điều hòa vẫn ở consó 23 độ Celsius. Cô gái nhỏ cuộn cong người như một con tôm. Chiếc điện thoại nằm trơ ra ở gần mép giường sáng đèn nhấp nháy, nhạc chuông lớn dần, là giọng ca của Alicia Keys dịu dàng như càn vố về cơn mê của cô hơn.

Nếu không ngờ độ rung dữ dội của chiếc điện thoại đến nỗi rơi phịch xuống sàn. Cô gái thức giấc, cau mày nhìn chiếc điện thoại vẫn réo rắt reo chuông, không hề hấn gì. Nhặt điện thoại và nhìn và dây số lạ lẫm, trên gương mặt cô không giấu được vẻ mệt mỏi, đôi mắt đỏ ngầu và sưng húp. Chần chừ, rốt cục cô cũng nhấc máy.

“Ai vậy?”

Với số máy không hề có trong danh bạ này, cô gái đề phòng hỏi ngay. Đầu dây không có tiếng đáp, chỉ thấp thoáng tiếng xe cộ ồn ào. Cô nhấn nài hỏi lại:

“Cho hỏi ai ở đầu dây?”

Lần này cô nghe được âm thanh cũng tiếng phì cười. Khá bức mình, cô toan tắt máy thì bên đầu dây cũng có giọng nói của nam đáp trả:

“Giọng nói của cô thật hay.” Là một giọng nói xa lạ, cô bần thần suy nghĩ, ngoài Mai và nhóm người trong nhà Linh ra, cô đâu quen ai ở đây. Vậy sao người đó có số máy của cô?

“Làm ơn hãy giới thiệu về mình cho tôi biết được không?” Sang Mi từ tốn hỏi.

“Ha ha, giới thiệu ư? Tôi là tôi, tôi sống ở nhà tôi, tôi dùng tuổi trong chứng minh của tôi, tên thì tôi không nhớ.” Có vẻ đây là một kẻ khoái đùa. Cô thì không có tâm trạng với những kẻ thích bỡn cợt. Vậy nên... tắt máy là tốt nhất!

“Xin lỗi, nếu không có việc quan trọng tôi xin được phép ngắt máy.” Cô gái làm giọng bình tĩnh đáp, ngón tay đã di về phím cảm ứng màu đỏ, chỉ cần dùng chút lực đặt ngón tay vào phím thì cuộc gọi kia sẽ kết thúc ngay lập tức.

“Vậy sao?” Tiếng đàn ông đáp có vẻ tiếc rẻ. “Haiz, chắc cô không có nhã hứng với cụm từ “Angel” rồi!” Những từ ngữ trong câu được người nói cố tình phát âm thật chậm rãi và rành mạch, đủ cho đối phương tiếp thu cả câu nói trong vài giây. Và phản ứng khiến cho người nghe hài lòng nhất chính là giọng đáp đầy ngạc nhiên của đối phương:

“Sao?”

Đúng rồi! Cô gái hoàn toàn tỉnh táo khi nghe rõ ràng từng từ, từng chữ của gã đàn ông đang gọi tới. Hấn muốn nói với cô về Angel.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-la-thien-than-hay-ac-quy>